DEMON COPPERHEAD

TRADUCERE DE PAUL S. GRIGORIU

BARBARA KINGSOLVER

FICTION CONNECTION

TREI

Barbara Kingsolver

DEMON COPPERHEAD

Traducere de Paul S. Grigoriu

2023

Pentru supravieţuitori

N-are niciun rost să evocăm trecutul [...] decât atunci când poate avea vreo înrâurire asupra prezentului.

Charles Dickens, *David Copperfield*[1]

[1] Charles Dickens, Viaţa lui David Copperfield, traducere de Ioan Comşa, Editura Tineretului, 1968 (N.r.).

1

Pentru început, am făcut cumva şi m-am născut. O mână de oameni se afla prin preajmă, înghesuindu-se ca să vadă, şi măcar de asta am avut mereu parte: ce a fost mai greu a căzut în seama mea, mama fiind, ca să zic aşa, pe dinafară.

În orice altă zi vecinii ar fi văzut-o pe platforma casei ei pe roţi, vecini buni cu ochii-n patru şi gata să scurme oricând prin mizerie. În aerul stătut al verii târzii şi al toamnei, era destul să arunci o privire spre munte şi o vedeai imediat, micuţa cu păr blond-platinat, fumându-şi ţigările Pali Mall, agăţată de balustrada aia ca şi cum ar fi fost căpitanul unui vas care stă să se scufunde. Vorbim aici despre o fată de optsprezece ani, singură cuc şi cât se poate de însărcinată. În ziua în care nu şi-a făcut apariţia, Nance Peggot a picat la sorţi să se ducă să bată la uşă, să dea buzna înăuntru şi s-o găsească leşinată pe podeaua băii, cu droguri împrăştiate peste tot şi cu mine ieşind deja. Un ostatic unsuros de culoarea peştelui, care îşi strângea degetele peste mizeria ce acoperea vinilinul de pe jos, zvârcolindu-se şi împingându-se dintr-o parte în alta, fiindcă eram încă în sacul în care înoată bebeluşii înainte să înceapă viaţa adevărată.

Domnul Peggot rămăsese afară, în camionul cu motorul oprit, în drum spre slujba de seară, gândindu-se probabil la cât din viaţă îşi petrecuse stând după femei. Soţia lui îi spusese pesemne că treaba cu Iisus mai putea să aştepte puţin, ea trebuia mai întâi să se ducă să vadă dacă puştoaica însărcinată trăsese iar la măsea. Doamna Peggot fiind o doamnă care n-ar lua-o pe după piersic şi, la nevoie, i-ar spune lui Iisus Hristos să stea liniştit şi să aibă răbdare. A ieşit ţipând la soţul ei, să sune la urgenţe pentru că în baie e un biet copil care încearcă să iasă dintr-un sac.

Ca un mic pugilist albastru. Acestea sunt cuvintele pe care avea să le folosească mai târziu, nesfiindu-se deloc să discute despre cea mai proastă zi din viaţa mamei. Şi dacă aşa le-am apărut primilor oameni care m-au văzut la faţă, mi-o asum. Pentru mine asta înseamnă că aveam o şansă în luptă. Mică, da, ştiu. Când o mamă zace în propria urină şi între flacoane cu medicamente în timp ce alţii îi dau palme copilului pe care l-a expulzat şi îi spun să se mişte, probabil că nenorocitul e sortit pieirii. Copilul născut dintr-o drogată e un drogat. O să ajungă tot ce ţi-ai dori să nu cunoşti vreodată, oameni cu dinţi stricaţi şi ochi inexpresivi, care te vor sili să-ţi încui uneltele în garaj ca să nu facă picioare, care vor sta în motelul cu camere închiriate cu săptămâna, pitit la o azvârlitură de băţ de autostrada pitorească. Copilul ăsta, dacă voia să aibă parte de ceva mai bun, ar fi trebuit să se nască dintr-o mamă bogată sau deşteaptă ori creştină, care

să nu se drogheze, întrebaţi pe cine vreţi voi, cei născuţi în lumea asta sunt însemnaţi de la început, câştigători sau perdanţi.

Mie, în schimb, mi-a plăcut totdeauna povestea cu salvarea venită de la un supererou. Oare slujba asta exista în universul rulotei noastre? Plecaseră cu toţii din Smallville şi se duseseră să caute ceva mai interesant? A salva sau a fi salvat, astea-s întrebările. Şi îţi doreşti să nu se termine până la ultima pagină.

Era o zi de miercuri când s-au întâmplat toate astea şi se zice că e o zi proastă. Plină de durere ş.a.m.d. Başca ieşitul cu tot cu punga pentru fetuşi. Dar... Doamna Peggot susţinea că e ceva bun şi cu naşterea asta, în pungă: e promisiunea de la Dumnezeu că nu o să te îneci niciodată. Asta şi nu altceva. Poţi în continuare foarte bine să iei o supradoză ori să rămâi lipit de volan şi să te carbonizezi pe scaunul şoferului sau, apropo, să-ţi zbori creierii, dar locul unde sigur nu-ţi vei da ultima suflare este sub apă. Mulţumesc, Iisuse.

Nu ştiu dacă are vreo legătură, dar mereu m-a atras ceva la ocean. De obicei, copiilor li se pune pata să dea nume oricărui fel şi model de dinozaur sau mai ştiu eu ce. În cazul meu a fost vorba despre balene şi rechini. Chiar şi acum mă gândesc probabil mai mult decât oamenii obişnuiţi la apă, la plutit pe oglinda ei, la culoarea albastră pur şi simplu şi la cum pentru peşti acest albastru e tot ce contează. Aerul şi zgomotul, şi oamenii, şi atât de importanta noastră agitaţie fără rost nu sunt decât o sursă minoră de iritare şi poate nici atât.

N-am văzut toată treaba în realitate, doar poze şi screen-saverul fascinant, cu valuri care se ridică şi se sparg, la un computer dintr-o bibliotecă. Deci ce ştiu eu despre ocean, când încă nu am apucat să stau pe barba lui de nisip şi să-l privesc în ochi? Încă aştept să întâlnesc singurul lucru mare despre care ştiu că nu mă va înghiţi de viu.

În mijlocul localităţii Lee County, între zona minieră Ruelynn şi o aşezare căreia i se spunea Right Poor, la capătul unui drum între doi munţi abrupţi, se afla casa noastră mobilă. Am irosit ceasuri nesfârşite în pădurile de acolo, cu un băiat pe nume Maggot, bălăcindu-ne în pârâu, rostogolind pietre mari şi dându-ne mari şi tari. Aş fi putut să-mi aleg orice model, însă eroii Marvel mi se păreau fără discuţie preferabili celor din seriile DC, iar Wolverine era favoritul meu. Maggot, în schimb, înclina spre Storm, care e fată. (Cu puteri excelente şi mutantă, dar totuşi). Maggot era prescurtarea de la Matt Peggot, înrudit evident cu doamna care a ţipat la petrecerea de ziua mea, bunica lui. Datorită ei am ajuns eu şi Maggot să fim o vreme băieţii veseli din cartier, dar mai întâi el a trebuit să se nască, treabă la care mi-a luat-o un pic înainte, şi să rămână în grija ei, cât timp maică-sa era plecată într-un concediu prelungit la închisoarea pentru femei din Goochland. Am strâns suficient material până aici ca să facem varză mai multe vieţi fragede, dar deocamdată e în faza de proiect.

Locul în care trăiam era celebru pentru că gemea de arămii americani[2]. Oamenii cred că ştiu multe. Eu ştiu aşa: în toţi anii în care m-am căţărat pe stânci în toate locurile unde le place şerpilor să stea, nu am văzut niciun arămiu. Şerpi, da, o grămadă. Dar există multe feluri de şerpi. Pe de o parte, unul răspândit, bălţat, căruia i se spune diavol de apă, e uşor de enervat şi loveşte repede dacă faci greşeala asta, dar muşcătura nu face nici măcar cât a unui câine sau cât o înţepătură de albină. Dacă te capsează un şarpe de apă, urli toate înjurăturile învăţate vreodată. Apoi te ştergi de sânge, pui mâna pe băţ, te transformi în adaptoid şi snopeşti ciotul moale şi malefic. Pe de altă parte, dacă te înhaţă un arămiu, s-a terminat cu ziua aia şi poate şi cu partea cu pricina din mâna sau piciorul tău, punct. Deci contează foarte mult cu ce ai de-a face.

Dacă eşti atent, înveţi să deosebeşti lucrurile. Oricine face diferenţa între un câine ciobănesc şi un beagle sau între un Whopper şi un Big Mac. Adică sunt importanţi şi câinii, şi burgerii, dar un şarpe e un şarpe, la naiba. Văioaga noastră era plină de arămii, spuneau vânzătorii de la magazinul alimentar de fiecare dată când vedeau adresa de pe plicurile cu bonuri de masă ale mamei. La fel spunea şi şoferiţa autobuzului şcolar, zi de zi, trântind uşa în spatele meu de parcă le-ar fi trântit-o şerpilor în feţele lor ascuţite. Oamenilor le place la nebunie să creadă în pericol, atât timp cât tu eşti cel pe care îl pândeşte şi ei sunt cei care spun „Doamne fereşte!”

Aveau să treacă ani până să mă satur de grija lor şi nu doar în privinţa şerpilor. Una dintre alegerile greşite ale mamei, aşa cum învăţase să le spună la centrul de dezintoxicare şi, credeţi-mă pe cuvânt, au fost multe, a fost un tip pe nume Copperhead. Se pare că avea pielea închisă şi ochii verzi-deschis ai celor din populaţia melungeon şi un păr roşu de la care nu puteai să-ţi iei privirea. Îl purta lung şi lucios ca un ban nou-nouţ, spunea mama, care evident era lulea. Un tatuaj cu un şarpe i se încolăcea pe braţul drept, de care fusese muşcat de două ori: prima dată la biserică, pe când era copil şi se pregătea să devină unul dintre bărbaţii familiei care se ocupau de şerpi. A doua oară mai târziu, departe de privirea lui Dumnezeu. Mama spunea că nu avea nevoie de tatuaj ca să-şi amintească, braţul acela îl chinuise toată viaţa. A murit în vara dinainte de naşterea mea. Jalnica mea zi de naştere a surprins suficient de multă lume încât să fie chemată ambulanţa şi apoi adunătura de monştri de la Protecţia Copilului. Dar mă îndoiesc că s-a mirat cineva de ochii mei, de părul meu. Aş fi putut la fel de bine să mă nasc cu tatuajul pe mine.

Mama avea propria versiune legată de naşterea mea, pe care nu am crezut-o niciodată, ţinând seama de faptul că era leşinată în momentul producerii evenimentului. Nu că aş fi eu vreun martor vrednic de crezare, doar abia mă

[2] În original *copperhead*, specie de şarpe veninos *(Agkistrodon contortrix)* care trăieşte în America de Nord.

născusem şi, în plus, eram într-un sac. Dar ştiam povestea doamnei Peggot. Şi era de ajuns să stai o zi în compania ei şi a mamei mele ca să-ţi dai seama care dintre ele trăsese lozul câştigător.

Mama zicea aşa: în ziua în care mă născusem, apăruse din senin mama tatălui copilaşului ei. N-o văzuse până atunci şi nici nu îşi dorise, după câte auzise despre familie. Nu doar că erau baptişti care umblau cu şerpi. Se spunea că indivizii ăştia se băteau precum chiorii, bărbaţii îşi altoiau nevestele cu cureaua, mamele îşi snopeau copiii cu ce le cădea în mână, chiar şi cu Sfânta Scriptură. Am crezut-o pe cuvânt pe mama fiindcă mai auzi astfel de chestii, oameni aşa de evlavioşi încât se ocupă cu şerpi şi se mai ocupă şi cu învineţitul de ochi. Dacă e o noutate pentru voi, poate că mai credeţi şi că o „zonă uscată” e un loc unde nu se găseşte macheală. Avem o grămadă de din astea în sud-vestul Virginiei.

Cică pe când îşi făcuse apariţia doamna cu pricina, mama avea deja dureri destul de mari. Durerile facerii o apucaseră din senin. Ca să le mai domolească, începuse de dimineaţă sticla de gin şi luase suficiente pastile de benzedrină cât să rămână trează ca să mai poată bea şi nişte Vicodin când i se păruse că exagerase niţel. A ridicat ochii şi a văzut o faţă necunoscută lipită de geamul de la baie în aşa hal încât gura părea o crăpătură de cur. (Aşa a spus mama, nu vă obligă nimeni să vizualizaţi.) Femeia a dat buzna pe uşă şi a luat-o pe mama cu iadul şi pucioasa. Ce îi face acestui miel nevinovat pe care Atotputernicul Dumnezeu i l-a pus în pântec? A venit să-l smulgă pe unicul copil al fiului ei mort din această văgăună a păcatului şi să-l crească aşa cum se cuvine.

Mama a jurat mereu că fusesem la un pas să fiu luat de un neam de pocăiţi sălbatici care să mă crească în Cur Deschis, Tennessee. Numele localităţii e contribuţia mea. Mama nu voia cu niciun chip să vorbească despre familia tatei sau despre cauza morţii lui. Spunea doar că fusese un accident cumplit într-un loc unde eu nu trebuia să mă duc niciodată, numit Copaia Dracului. Lucrurile pe care le ascunzi de urechile tinere nu fac decât să planteze seminţe, iar acestea au încolţit în căpşorul meu şi s-au transformat în morţi mai sinistre decât cele pe care aş fi avut voie să le văd la televizor la vârsta mea. Aşa că ajunsesem să fiu îngrozit de căzi, dar, din fericire, nu aveam aşa ceva. Familia Peggot avea una, iar eu mă ţineam departe de ea. Dar mama nu ceda. Nu spunea despre Mama Copperhead decât că era o hârcă bătrână cu părul cărunt, pe nume Betsy. Chestia asta mă cam dezamăgea, fiindcă mi-aş fi dorit cel puţin un cap de Black Widow cu păr roşu trăsnet. Asta fiindcă era singura rudă a tatei pe care aveam şanse să o vedem vreodată. Când un părinte iese din scenă înainte ca tu să intri, rişti să-ţi petreci o parte prea mare din viaţă holbându-te în acea gaură neagră.

Dar mama văzuse destule. Trăia cu teama că ar putea pierde tutela şi a făcut toate eforturile posibile la dezintoxicare. Eu am ieşit, mama a intrat şi s-a implicat sută la sută. S-a implicat iar şi iar în decursul anilor, de ajunsese expertă în dezintoxicare, cum se spune. Pentru că fusese de atâtea ori.

Vă daţi seama că povestea marnei nu a făcut decât să agite apele. O femeie a venit (sau nu), mi-a oferit un cămin mai bun (sau nu), apoi a plecat după o ploaie de înjurături care (cunoscând-o pe mama) i-au strepezit urechile. Oare mama inventase povestea ca să mă ducă de nas? Oare era adevărată în mintea ei făcută terci? În tot cazul, spunea limpede că doamna venise să salveze o fetiţă. Nu pe mine. Dacă mama ticluise totul, de ce vorbea despre o fată? Oare asta îşi dorise cu adevărat, un pacheţel roz care să o motiveze să se adune? Ca şi cum eu nu aş fi fost fragil?

Alt lucru, mărunt, este că în povestea asta mama nu rostea niciodată numele tatei. Femeia este „zgripţuroaica Woodall", numele de familie al tatei, dar nu se pomeneşte despre bărbatul care o băgase în treaba cu bebeluşul. Spunea o mulţime de lucruri despre el în alte momente, când ajungea la iubire şi alte asemenea chestii, după vreo douăşpe beri. Aventurile ei cu el. Dar în povestea legată de existenţa mea, el nu este decât alegerea greşită.

2

Am de gând să scriu aici totul, în ordinea în care s-a întâmplat, deşi vor exista şi unele omisiuni, fiindcă în momentele respective tânărul de atunci era praf. Dar la naiba! E groaznic să fii copil, să n-ai nicio putere. Dacă treci peste asta şi te faci mare, cel mai simplu e să uiţi de toată jalea şi să pretinzi că ai ştiut de la bun început ce faci. Asta în cazul în care ai ajuns într-o fază în care eşti mândru de tine. Şi dacă nu, e mai simplu să uiţi totul şi cu asta basta. Deci noi o să mergem pe varianta a treia: nu sunt mândru, nu uit. Nu-i simplu.

Ţin minte că mereu mi-a plăcut mai mult să privesc lucrurile decât să vorbesc despre ele. Aveam întrebări. Problema mea erau ceilalţi. Care credeau că un copil nu e încă om întreg, aşa că nu-i dai răspunsuri complete. Un exemplu. Familia Peggot, de alături, avea în curte o căsuţă pentru păsări pe un stâlp, o îngrămădeală de tărtăcuţe care se bălăngăneau, cu găuri făcute ca nişte uşi pentru păsări. Era varianta păsărească a îngrămădirilor de rulote pe care le mai vezi atunci când un cuplu pune pe picioare o familie şi nimeni, nici copiii, nici nepoţii, nu pleacă vreodată de acolo. Tot mută şi aduc încă o casă pe roţi şi încă una, pe care le pun pe blocuri de piatră, și rămân împreună, o familie mare, cu verandele lor băşite şi steagul zdrenţuit deasupra primei rulote. O Ţară Sub Şomaj. Asta era locuinţa pentru păsări a familiei Peggot, o varză de căsuţe pentru zburătoare. Dar nicio pasăre nu stătuse vreodată în ea. Era plin de cuiburi în copacii din spatele casei şi păsările îşi mai făceau câte unul la întâmplare, de pildă sub capota camionului domnului Peggot. De ce nu te-ai muta într-o casă gata făcută, pe gratis? Domnul Peggot spunea că păsările sunt ca toată lumea, preferă să trăiască după bunul lor plac. Spunea că văzuse locuinţe sociale care nu costau mult mai mult decât o căsuţă pentru păsări şi care erau la fel de puţin apreciate.

Bine, dar de ce să mai ţii chestia aia, ca să strângă mucegai? Maggot mi-a spus că Humvee o făcuse în Atelier. Humvee fiind unul dintre unchii lui Maggot, văzut ultima oară pe lângă o şcoală, pe vremea celor de la Bee Gees sau a lui Elvis. De acum suntem în anii nouăzeci. De ce păstrase familia Peggot căsuţa asta refuzată de păsări pe stâlpul ei, ca să-şi aducă aminte de fiul lor, Humvee? N-aş băga mâna în foc. Familia Peggot avea şapte copii cu totul, împrăştiaţi din Ocala Florida până la doar o milă depărtare. Veri fără număr bântuiau prin casă ca nişte animale rănite, având întâietate la mâncare. Se vorbea zilnic cu sau despre fiecare membru al familiei, cu două excepţii: (1) mama lui Maggot, (2) Humvee. Prima făcea închisoare la Goochland, celălalt era mort, din motive despre care nu se vorbea.

În afară de căsuţa de păsări fără păsări, aveau un ţarc pentru câini fără câini. Domnul Peggot mergea la vânătoare cu câini, înainte ca asta să-l obosească prea tare, aşa cum făcuseră toţi bătrânii pe care îi cunoşteam, pe vremea când îi mai ţineau plămânii şi câinii mai aveau vulpi sau urşi pe care să-i suie în copaci. Toamna ne lua în pădure la vânătoare de ginseng sau la săpat după sasafras, fiindcă astea nu pot să fugă de tine. Dar mai ales ca să stea pe acolo. Ştia cântecul păsărilor aşa cum ştiu oamenii ce melodie e la radio. Când am crescut destul de mari ca să mânuim o puşcă, pe la nouă sau zece ani, ne-a arătat cum să vânăm căprioare şi cum să ridicăm carcasa pe ramura de deasupra aleii ca s-o jupuim, în timp ce maţele cădeau aburinde în bucle pe pietriş. Doamna Peggot făcea friptură de căprioară la ceaun. Dacă n-ai gustat aşa ceva, nu ştii ce-i aia mâncare bună.

Ţarcul de câini gol era între rulota noastră şi casa familiei Peggot. Maggot şi cu mine puneam o prelată pe jos şi dormeam acolo, de obicei atunci când pe undeva cădeau copaci care rupeau cablurile şi nu puteam să ne uităm la televizor. Într-o vară am făcut asta aproape o lună, după un concurs de vânătoare de raţe Nintendo, când scăpasem din greşeală puşca de control şi spărsese ecranul. Maggot îşi asumase fapta ca să nu fiu trimis acasă şi jupuit de viu. Doamna Peggot s-a prefăcut că-l crede pe cuvânt, deşi auzise tot ce se întâmplase. Pesemne că toată lumea a avut o perioadă de aur de genul ăsta în viaţă, când totul era bine datorită celor care îţi ţineau partea, şi din păcate ai irosit-o din cauza unei prostii, cum ar fi un televizor stricat.

Casa familiei Peggot se afla în capătul drumului, cu pădure de jur împrejur. La un moment dat au avut găini, inclusiv un cocoş cu o minte de criminal în serie, care mi-a dat coşmaruri. Însă nu erau ţărani adevăraţi. Şi nici cei mai bisericoşi oameni, dar ei au fost cei care m-au dus la slujbă. Mama dispreţuia biserica, din cauza unor îngrijitori pe care îi avusese şi care o luaseră razna din pricina asta, însă pe mine nu mă deranja. Îmi plăcea să mă uit la femeile care cântau şi, în rest, puteai să dormi. Plus chestia că erai iubit automat, cu Iisus alături de tine. Nu un robinet când închis, când deschis, ca la oameni. Dar unele dintre poveştile din Biblie mă deranjau, categoric. Treaba cu Lazăr mă tulbura, mă gândeam că tata s-ar putea întoarce şi că trebuia să-l găsesc. Doamna Peggot i-a spus mamei că ar trebui să văd mormântul tatei din Tennessee şi s-au certat destul de tare. Maggot m-a liniştit explicându-mi că povestirile din Biblie sunt un fel de benzi desenate cu super eroi. A nu se confunda cu viaţa reală.

Copil fiind, accepţi pur şi simplu că există lumi diferite cu reguli diferite, chiar între o casă şi alta. Casa Peggot fiind una unde lucrurile erau la locul lor. Domnul Peggot venea acasă, aducând cumpărăturile, şi imediat acestea ajungeau în frigider. Maggot şi cu mine terminam cu Al Treilea Război Mondial în sufragerie, apoi strângeam piesele de Lego şi celelalte chestii înainte să ieşim, altfel dădeam de bucluc. Nu la fel era la mine acasă, unde laptele părea să aibă

viaţă proprie şi stătea pe bufet până se acrea. Mama spunea mereu că şi-ar fi putut rătăci şi capul dacă nu ar fi fost fixat la locul lui, şi nu greşea. Legitimaţia ei de muncă era în spatele closetului, trusa de machiaj, lângă chiuveta de la bucătărie, geanta, pe afară, sub un scaun. Pantofii, peste tot. Asta era mama. La mine în cameră încercam să-mi ţin lucrurile în ordine, mai ales figurinele cu personaje de benzi desenate şi carneţelele în care desenam. Odată am întrebat-o pe mama cum să-mi fac patul ca să fie aranjat ca la televizor, ceea ce i s-a părut extrem de amuzant.

Noi, copiii, bântuiam până departe, uneori până la tabăra veche de minerit, cu căsuţele aranjate în rânduri ca la Monopoly, doar că aici nu mai erau toate la fel, din cauza neglijenţei şi a diferitelor moduri în care se poate prăbuşi un acoperiş. Ne jucam de-a regele dealurilor pe pivoţii mecanismelor de încărcat minereu şi ne întorceam acasă cu pleoapele albe pe feţele negre de cărbune, ca minerii pe care îi văzuserăm în albume cu fotografii vechi. Sau prin pâraie. Nu în blestemata Copaie a Dracului, care o speria de moarte pe mama şi care oricum era în Scott County. Cel mai bun loc era de departe micul braţ de apă care trecea chiar prin spatele caselor noastre, un loc unde un băiat se putea face nevăzut. Apa se mişca după propriile socoteli pe sub toate pietrele acelea. Şi, sub apă, era un fel de noroi care te făcea să te simţi bogat – mirosind a frunze, gros, cu o culoare de-ţi venea să-l mănânci. Braţul lui Peggot, aşa se numea, pentru că familia Peggot locuise cel mai mult aici. Casa lor fusese ridicată de un strămoş Peggot înainte să existe aici alte case, pe vremea când era o mare fermă unde îşi cultivau tutunul folosind catâri. Aşa spunea domnul Peggot. Catârii fiind singurii cu care puteai semăna pe un teren atât de abrupt. Cu tractorul te-ai fi dus de-a dura şi ai fi murit.

Casa pe roţi în care locuiam cu mama era, tehnic vorbind, o casă Peggot, fosta locuinţă a mătuşii lui Maggot, June, înainte să se stabilească la Knoxville. Mama o închinase de la familia Peggot şi pesemne că de aceea aveau grijă de ea şi o ajutau, ca şi cum mama ar fi fost rezerva venită de pe bancă după ce fiica lor titulară ieşise din echipă. Maggot susţinea că June era în continuare preferata lor, chiar şi după ce-şi luase diploma de asistentă şi se mutase. Ceea ce spune foarte multe. Pentru majoritatea familiilor era mai puţin grav să intri la închisoare decât să părăseşti Lee County.

Ca să fie clar, mama şi cu mine nu ne înrudeam cu ei, deci nu era o îngrămădeală din aceea de rulote de familie. Locurile acestea sărăcăcioase apar mai des în documentare la televizor decât în realitate, din acelaşi motiv, cred, pentru care oamenilor le place să vadă şerpi arămii acolo unde nu există. Pur şi simplu familia Peggot avea casa ei şi, în plus, o casă pe roţi. Alte nouă sau zece familii îşi aveau locuinţele în susul şi în josul drumului, foarte bine îngrijite, şi nici ele nu erau înrudite.

Dar familia Peggot era o hoardă uriaşă, fără discuţii. Eram gelos pe Maggot pentru puzderia de veri pe care el îi socotea ca fiind ceva de la sine înţeles. Chiar şi pe verişoarele beton mai mari, care spuneau toate: „Ooo, Matty, ce n-aş da să am genele tale! Nu-i corect ca Dumnezeu să-i dea un chip aşa de drăguţ tocmai unui băiat!” Apoi urlau pentru că Maggot încerca să le ciupească de braţ, majoretele astea bine făcute care, sincer, ar fi putut oricând să-i dea un şut în fundul lui minuscul. Nici vorbă să fie speriate. Era vorba pur şi simplu de obişnuinţă, fetele îi spuneau lui Maggot prostiile lor de fete şi el se prefăcea că se enervează.

Şi eu ziceam: „Pe bune?” Da, înţeleg că drăguţ e unul dintre cuvintele la care un bărbat se impune să reacţioneze ca şi cum ar fi lovitura de care trebuie să-şi protejeze ouăle. Toată treaba cu bărbăţia fiind complicată în cazul lui Maggot, ca să nu spun mai multe. Dar asta se întâmpla când nu era nimeni prin preajmă care să-l judece, doar verii lui. Şi eu, fraierul fără verişori, care aş fi dat bani grei ca o fată să-mi spună toate chestiile alea şi să se întindă peste mine când se aşezau cu toţii pe jos în sufragerie ca să se uite la *Walker, poliţist texan*. Eu, fraierul, care stăteam singur pe canapea şi mă uitam la prietenul meu în acea grămadă şi îmi spuneam: „Băi! Cum să te oftici că eşti adorat?”

Am tot spus doamna Peggot în sus şi-n jos, aşa că o să scriu mai departe tot aşa, pentru că adevărul e stânjenitor. De fapt, îi ziceam mamaie. Maggot îi spunea aşa, deci făceam şi eu la fel. Ştiam că verii lui nu sunt verii mei, nici domnul Peggot nu era bunicul meu, îi spuneam Peg, ca toată lumea. Dar mă gândeam că toţi copiii au o mamaie, împreună cu un asistent de la Protecţia Copilului, prânzul gratuit de la şcoală şi conservele de cârnăciori cu fasole pe care le primeşti acasă într-o pungă la sfârşit de săptămână. Din oficiu, cum ar veni. Unde altundeva să-mi găsesc una? Nicio şansă din partea mamei, fugită de la orfelinat. Şi despre mama Tatălui Fantomă am discutat deja. Aşa că trebuia să împart cu Maggot. Doamna Peggot părea să fie de acord. În afară de faptul că dormitorul meu oficial era la mama, iar Maggot îşi avea camera la etaj în casa Peggot, nu făcea diferenţe: aceleaşi prăjituri, aceleaşi cămăşi de cowboy pe care ni le făcea amândurora, cu franjuri la mâneci. Aceeaşi lovitură cu degetele în umăr dacă înjurai sau te aşezai la masă cu şapca pe cap. Nu că ar fi dat vreodată tare. Dar, Dumnezeule mare, ce bălăcăreli! Dacă te uitai la ea, o femeie măruntă, gen bunicuţă, cu părul alb tuns scurt, pantaloni cu talia înaltă şi sandale galbene fără toc, ai fi spus: „N-are asta ce să-mi facă”. Habar n-ai tu. Dacă te apucai să furi sau să-ţi bârfeşti binefăcătorii ori să-i rupi roşiile sau dacă te prindea scoţându-i fixativul din punga de hârtie, doamna te beştelea de-ţi săreau capacele.

Era singura care mă striga pe numele adevărat, după ce toată lumea renunţase la el, inclusiv mama. Nici nu mi-am dat seama până mai târziu, pe la vreo douăzeci de ani, că în alte locuri oamenii îşi păstrează numele pe care le au de la

început. Cine să ştie aşa ceva? Păi, Snoop Dogg, Nas, Scarface, astea nu sunt nume date de mamă. Presupuneam că peste tot e ca la noi, în Lee County, unde cei mai mulţi se pricopsesc cu alt nume, care le rămâne. Shorty sau Grub ori Checkout. Presupun că Humvee nu a fost de la început Humvee. Domnul Peggot a devenit Peg după ce şi-a zdrobit piciorul sub una dintre maşinăriile alea de înşurubat folosite în minele de cărbune. Te găseşte câte un nume şi tu alergi spre el, ca un câine, până în ziua morţii, când ajunge în ziar alături de numele tău oficial pe care toată lumea l-a uitat între timp. Am căutat la rubrica de decese din ziare şi mi-am spus că cele mai multe nume de acest fel sunt răutăcioase. Cine ar vrea să moară cu numele Ciot? Dar în viaţă nu-i mare lucru, poţi să-i iei o bere celui mai bun prieten al tău, Maggot[3], şi numele să nu-l deranjeze deloc pe niciunul dintre voi.

Deci era neobişnuit că doamna Peggot îmi folosea numele primit din născare după ce alţii renunţaseră la el. Mă cheamă Damon. Numele de familie Fields, ca mama. Atunci când a completat actele de internare în spital după naşterea mea agitată, avea clar motivele ei să nu mă lege de tata. Din câte ştiu acum, nu există nicio îndoială asupra paternităţii mele, dar trebuia să mă fac mare ca să ajung să semăn cu el şi să-mi crească părul. Şi în acele zile, când felul cum arăta era încă pe primul loc pe lista de însuşiri pozitive pentru mama, iar cuvintele „alegere greşită” nu-i intraseră încă în vocabular, poate că au existat şi alţi candidaţi. Niciunul prin preajmă care să fie domn şi să semneze hârtiile. Sau s-o ducă acasă de la spital. Treaba asta, precum cele mai multe treburi din viaţa mamei pe care ar fi trebuit să le facă un domn, i-a revenit domnului Peg. Dacă a fost încântat sau nu de situaţie, asta e altă discuţie.

În ceea ce priveşte partea cu Damon, numai ea putea să scoată un asemenea nume de puţoi dintr-o trupă de băieţi cântăreţi. Cum de nu şi-o fi dat seama că, încă înainte să mă îndepărteze de la ţâţă, oamenii aveau să-l transforme în Demon? Mult înainte să merg la şcoală, auzisem tot ce se putea auzi. Demon Urlător, Pui de Demon. Dar, odată ce mi-a crescut părul arămiu şi am început să prind tupeu, auzeam cum mi se spunea „Micul Copperhead”. Tot mai des. Şi uitaţi cum stă treaba: niciunui băiat cu sânge-n instalaţie nu-i place să fie Micul Ceva. Aviz celor care se gândesc să-şi numească fiul Junior, o viaţă în care eşti mini-tu e la fel de entuziasmantă ca ziua în care găseşti sloboz uscat pe mochetă.

Dar faptul că aveam un Tată Fantomă celebru aruncă o altă lumină asupra lucrurilor şi nu pot spune că mă deranja prea tare că eram băgat în seamă. Cam în perioada în care Maggot a început să experimenteze furtul din magazine, eu începeam să fiu cunoscut ca Demon Copperhead. Trebuie să recunoaşteţi că sună într-un mare fel.

[3] „Vierme".

3

Din ziua în care Murrell Stone a urcat treptele locuinţei noastre, cu lanţurile de la cizmele de motor zdrăngănind – mama cică: „E om bun. Te place şi tu îl placi” –, ştiam ce trebuie să fac.

I se zicea Stoner, iar dacă îi spunea mamei lucruri frumoase, ea era numai urechi. Se lăsase de droguri şi băutură de suficient timp încât să-şi păstreze slujba de la Walmart de-a lungul tuturor schimbărilor de sezon ale produselor de pe rafturi: costume de Halloween, prostii de Moş, felicitări de Valentine’s Day, bomboane de Paşti, şezlonguri pliabile. Era la zi cu chiria şi avea sertarul plin de monede care indicau numărul de zile de când trăia cumpătat, pe care le scotea noaptea târziu şi le păzea ca un zmeu aşezat pe o comoară. Asta îmi amintesc. Cum se întorcea mama de la muncă şi se schimba în pantaloni scurţi, deschidea o cutie de suc Mello Yello, se aşeza pe verandă şi fuma cu picioarele pe balustradă, întinse ca să se bronzeze pe gratis, şi ţipa la mine şi la Maggot, care eram prin pârâu, să nu ne scoatem ochii alergând cu beţe. Viaţa e minunată, cu alte cuvinte.

Ce nu-mi amintesc e ce nu ştiam: cum o fi să împlineşti vârsta la care poţi să bei legal şi să fii deja de trei ani la Alcoolicii Anonimi? Cât de nasol e să ai un copil de vârsta şcolii şi o relaţie pe termen lung cu departamentul de articole pentru petreceri de la Walmart, în timp ce vechii tăi prieteni sunt încă liberi să se drogheze, să se îmbete sau să se căsătorească, de preferat toate aceste trei chestii în acelaşi timp? Mama nu avea de-a face decât cu oameni de vârstă mijlocie, de cel puţin treizeci de ani: colege de la dezintoxicare şi colege de la Walmart care îi spuneau „O zi binecuvântată să ai, scumpo”, apoi se duceau acasă la soţii lor, la puiul la ceaun şi la *Jeopardy*. Deja încercase în zadar de mai multe ori, după ce mă născusem eu, să-şi găsească un prieten, toţi o lăsaseră pentru că (a) o făceau să se apuce iar de prostii şi să aibă probleme legale cu statutul matern sau (b) era plictisitoare.

Apoi a apărut Stoner, care susţinea că respectă femeile serioase. Şi el arăta ca Mister Proper, cu capul lui ca o bilă, bicepşii umflaţi, cercei lăţi. Mama spunea că poate să-şi lase părul să crească dacă vrea, dar îi plăcea să se radă în cap. Pentru ea, un tip plin de muşchi, chel, cu vestă de blugi şi fără cămaşă era însăşi definiţia bărbăţiei. Dacă vă surprinde că o mamă discută despre cât de bun e prietenul ei cu un copil care încă învaţă că nu-i frumos să te scobeşti în nas, nu ştiţi ce-i aia singurătate. Mama îmi aprindea o ţigară, mentolată, bineînţeles, asta fiind după părerea ei o variantă acceptabilă pentru copii, şi stăteam de vorbă.

Mie mi se părea că să fumez cu mama şi să discutăm despre diferitele calităţi de armăsari ale bărbaţilor era un semn de respect profund. Aşa am ajuns să ştiu lucruri de genul: un cap chel cu o barbă de două zile e beton. Dar Stoner o lăsase mai moale cu bărbieritul la un moment dat, pentru că avea ditai barba, cea mai mare şi cea mai neagră pe care o veţi vedea vreodată în afara benzilor desenate cu Vandal Savage.

Unul dintre personajele de mai sus a năpăstuit pământul dintotdeauna. Iar celălalt aduce sprayul Mister Proper care îţi scoate mucegaiul de pe perdeaua jegoasă de la duş şi o face ca nouă. După părerea mamei, Stoner era varianta a doua.

A început să se întoarcă de la muncă şi să se fardeze mai tare în loc să se demachieze, în caz că ar fi apărut el. Iar el apărea şi făcea complimente. Mama e superbă, îl dă pe spate, frumoasă foc. Mie îmi spunea înălţimea Sa. Ce-o fi vrând să însemne asta pentru un copil care până atunci crescuse doar pentru că semnase cu numele mamei lui pe formularele pentru mese gratuite? Stoner spunea că problema mea era că mă învăţasem să fiu băiatul mămicii. Dacă mă prindea cu capul în poala mamei când ne uitam la televizor, spunea: „O, uite! Micul rege stă pe tron”.

Dar avea un model nou de camionetă Ford şi o motocicletă Harley FXSTSB Bad Boy, amândouă plătite deja şi nu prea puteai să treci cu vederea asta la Stoner. Lăsa motocicleta pe cric şi intra s-o vadă pe mama. Un indiciu pentru mine şi Maggot să ne ducem şi să petrecem o oră bună punând mâna pe motor, uitându-ne la feţele noastre de proşti în elementele cromate, invitându-ne unul pe celălalt să urcăm în şa. Ferm convinşi că, dacă Stoner ieşea în clipa aia, ne păştea scaunul electric.

Aşa că, în ziua în care a venit vuind şi m-a întrebat dacă vreau să fac o tură, doar până la autostradă şi înapoi, măiculiţă, Doamne! Cum să nu vreau?! Maggot m-a privit parcă spunându-mi: „Băi, ce baftă ai!” Mama a ţipat de pe verandă: „Ţine-l bine, Stoner, nu ştiu ce-ţi fac dacă păţeşte ceva!”

Problema mea era lipsa pantofilor. Era o zi de sâmbătă şi ne antrenaserăm la tras la ţintă cu Kelly Ciocan, un fel de văr Peggot prin alianţă, mai mare decât noi. Un copil liniştit, preferatul domnului Peggot când mergea la vânătoare de căprioare. Adusese cu el o puşcă cu aer comprimat, pentru că în pârâul nostru aveai o grămadă de chestii în care să tragi, dar, oricum, ideea e că trebuia să mă gândesc unde-mi erau pantofii. Probabil acasă la Maggot. Mama era de părere că am nevoie de ei şi mi-a spus să mă duc să mi-i pun, ceea ce am şi făcut. Dar nu înainte ca doamna Peggot să mă piseze pentru a afla ce se întâmplă. Se uita pe fereastră. Mama coborâse pe drum, iar Stoner era aplecat spre ea şi o săruta de parcă ar fi vrut să-i sugă ceva din maţe cu un pai. Iar ea participa de bunăvoie la toată treaba.

Doamna Peggot mi-a spus că probabil aveam să cad de pe motocicleta acelui băiat şi să-mi crăp capul.

— Şi partea cea mai proastă e că s-ar putea să plece pur şi simplu şi să te lase acolo, a adăugat.

Doamne! Pe cât de mult voiam să mă caţăr pe Harley şi s-o iau la goană sub ochii tuturor, pe atât nu-mi mai puteam alunga din închipuire imaginea cu capul meu spart ca o coajă de nucă, cu vecinii strânşi de jur împrejur şi cu Stoner gonind spre cine ştie unde. Păi, doamna Peggot nu arunca vorbe-n vânt, tipa ştia ce ştia. Cum arată creierii revărsaţi ai unui copil, habar nu aveam pe atunci, acum ştiu. Este unul dintre lucrurile pe care mi-aş dori cel mai mult să nu le fi văzut. Dar mintea mea tânără avea un talent brutal pentru imagini. Am ieşit şi i-am spus lui Stoner că mă doare stomacul. Maggot şi-ar fi vândut ouăle ca să meargă el în locul meu, dar, pentru că era un prieten adevărat, i-a propus lui Ciocan să intrăm cu toţii în casă şi să ne jucăm pe Game Boy până îmi reveneam.

— Bine, bossule, a spus Stoner.

Dar a sunat ca „bine, prostule". Stătea acolo cu braţul înfăşurat pe umerii mamei, ca şi cum ar fi plătit deja avansul.

Însă urma să vină ziua când aveam să merg pe acel motor, înghesuit între Stoner şi mama ca brânza dintr-un sandvici, văzând mai bine decât mi-aş fi dorit tatuajele de pe gâtul lui. Mama stătea în spatele meu, cu părul galben fluturând în vânt şi cu braţele întinse înainte, ţinându-se de abdomenul musculos al lui Stoner. Tatuajele de pe gât urcau mult spre scalp. Mă întrebam dacă şi le făcuse înainte sau după ce îi venise ideea să se radă în cap. La ce prostii se gândeşte un copil în loc să-şi pună întrebările mai importante, de genul: unde ne duce pe termen lung drumul ăsta pe toţi trei?

Prima dată ne-a dus la Pro's Pizza. Stoner ne-a comandat o pizza uriaşă cu de toate, a luat o bere mare pentru el, iar pentru mine şi mama, câte o cola. După ce am dat gata o bună parte din pizza, mama a spus că trebuie să se ducă un pic la baie. Au venit la noi doi prieteni de-ai lui Stoner şi s-au aşezat în separeul nostru ca şi cum ar fi fost de la sine înţeles, intrau în schimbul următor.

Nu-i ştiam pe tipii ăştia. Se spune că în Lee County e greu să găseşti o faţă pe care să n-o fi mai văzut niciodată, lucru care cu siguranţă era valabil pentru mama, care le spusese tuturor unde sunt paharele de plastic pe raftul 19 de la Walmart. Dar altfel stau lucrurile pentru un copil, care îşi vede mai mult de ale lui. Observasem că bărbaţii ăştia o măsurau pe mama din cap până-n picioare, dar nu-mi dădeam seama ce caută cu noi. Cel care s-a strecurat lângă Stoner era palid şi cu părul alb, cu multe tatuaje, inclusiv un al treilea ochi în mijlocul gâtului, şi nu mă întrebaţi de ce ţi-ai face aşa ceva. Cel de lângă mine duhnea a spray Axe şi avea genul de mustăcioară şi de cioc pe care le vezi de obicei la

diavol şi la Iron Man. Mintea mea obsedată de supereroi şi de personaje negative se întreba cum i-aş desena. Tatuatului i-aş spune Ochiul Trei, unul care îţi vede gândurile. Celălalt ar fi Putoarea Iadului şi ar avea puterea să te ucidă cu mirosul lui.

Au intrat în vorbă cu Stoner. Cum îl cheamă pe băiat. Un mic Demon, măi să fie. Pui de Demon, glume pe care le auzisem de un milion de ori. Apoi Putoare a zis „Puiul fetei de pe afiş”, iar Ochiul Trei a spus:

— Vulpea naşte pui, Stoner. Ai noroc că e doar ăsta.

Şi Stoner i-a replicat să aibă grijă, pentru că unii sunt mai deştepţi decât par.

— Serios, cine? a întrebat Ochiul Trei.

Şi eu eram curios.

— Înghite, i-a răspuns Stoner, ceea ce a fost o dezamăgire. Mă gândeam că poate se referise la mine.

— Care Înghite? au întrebat ei.

Stoner a făcut repede cu ochiul.

— Prietenul domnului Şimaitaci, idioţii naibii. Domnul Înghite.

— A, m-am prins, a spus Putoare. Domnul Taci-şi-nghite.

Pentru vârsta mea fragedă cunoşteam deja destui cretini, dar pe niciunul nu-l chema înghite. Tipii ăştia au râs de el până când s-a întors mama, ceea ce a durat o veşnicie. Şi-au luat pahare din distribuitor, s-au servit din berea lui Stoner şi l-au întrebat ce face cu proiectul de foraje. Nu ştiusem că Stoner fora puţuri. Stoner i-a întrebat ce ar face dacă ar găsi un Camaro vişiniu şi ar vrea să-l cumpere, dar s-ar vinde doar cu remorcă.

— Să-l cumperi sau doar să dai o tură cu el? a vrut să afle Ochiul Trei.

Iar Putoare a întrebat:

— Cât de bine e prinsă remorca, moşule?

Toţi trei râdeau de se prăpădeau. Eu stăteam şi sugeam din cola, până la gheaţă, de mi s-a transformat gâtul într-o gaură îngheţată, nedumerit de tot ce se vorbea.

După ce am intrat în vacanţa de vară, familia Peggot s-a oferit să mă ia la Knoxville. Se duceau s-o vadă pe mătuşa lui Maggot, June, şi stăteau două săptămâni. Era asistentă la un spital şi se descurca bine, locuia într-un apartament cu două camere. Pentru cineva care nici măcar nu e căsătorit, un spaţiu foarte mare.

Prima mea întrebare: Knoxville e pe lângă ocean? Răspuns: Greşit. V-am spus deja că aveam nişte idei ciudate legate de treaba cu văzutul oceanului. Deci am fost dezamăgit. Ca să fie clar, Virginia Beach nu era chiar aşa departe. Nu era ceva imposibil, ca Hawaii sau California. În şapte ore, cu rezervorul plin, ajungi, după cum spunea Linda, colega mamei, care mergea acolo o săptămână în fiecare vară cu soţul ei şi locuiau într-un apartament. Dar familia Peggot se ducea să-şi vadă fiica şi mă lăsau să mă lipesc de ei, deci era cazul să fiu

politicos. Şi chiar şi ideea că mă duceam în altă parte decât la şcoală, la biserică sau la Walmart era destul de plăcută. Până atunci nu fusesem nicăieri.

Şi cum fac cu mama, a fost următoarea mea întrebare.

— O să întârzie la muncă dacă nu sunt eu aici să-i amintesc să-şi pună alarma, i-am explicat doamnei Peggot.

Aveam multe treburi, trebuia să-i găsesc pantofii de lucru şi legitimaţia şi să-i amintesc să meargă la cumpărături. Doamna Peggot chiar nu înţelegea cum stau lucrurile cu mine şi cu mama. Cine o să-i scoată sucuri Mello Yello din frigider şi cu cine o să vorbească? Doamna Peggot mi-a spus s-o întreb chiar pe mama, ceea ce am şi făcut. Eram sigur că va spune nu, dar s-a luminat şi a început să turuie despre ce distracţie o să fie să mă duc la Knoxville cu familia Peggot. Aproape ca şi cum s-ar fi aşteptat.

În noaptea dinaintea plecării, mi-am înghesuit în faţa de pernă chiloţi şi tricouri şi carneţelul cu desene cu supereroi şi am dormit îmbrăcat. Dimineaţa eram pe verandă cu o oră înainte ca ei să-şi încarce camioneta, un Dodge Ram cu scaunele din spate pliabile, aşezate faţă în faţă. Am jucat cărţi cu Maggot şi ne-am lovit cu piciorul în genunchii juliţi tot drumul până la Knoxville.

Mama stătea cu mine şi aştepta ca familia Peggot să răsară şi soarele să se ridice deasupra munţilor care îşi aruncau umbra peste noi. Când trăieşti într-o văiugă, soarele ajunge la tine târziu şi pleacă repede. Ca multe alte lucruri pe care poate ţi le doreşti. În anii care au trecut de atunci, am rămas uimit să văd cât de multă lumină revarsă ziua în locurile mai netede. Dar pe toate acestea nu le ştia pe atunci copilul entuziasmat care se uita la frumuşica lui mamă cum fumează ţigară după ţigară şi ascultă cântecul păsărilor. Ca să treacă timpul mai repede, mă întreba cum se numesc păsările, ceea ce îi mai spusesem. Nu ştiam decât câteva, domnul Peg le ştia pe toate. Pitulice, canar de câmp, vrabie tohi. Dacă ne dădeam cu apă din chiuvetă pe la subsuori şi pe faţă în loc să facem duş ca lumea, spunea că ne-am îmbăiat ca vrăbiile. Şi exact asta făcusem eu în dimineaţa aceea, grăbit cum eram să plec de la mama. Am totul întipărit în minte. Cum se tot gândea ea ce să-mi mai spună: să te porţi frumos, nu uita să zici „te rog” şi „mulţumesc”, mai ales când plătesc ei ceva, şi nu te apuca să cotrobăi prin apartamentul lui June. Chestiile pe care trebuie să i le spui unui copil când pleacă în alt stat. Eu i-am spus să-şi pună naibii alarma să sune. Asta a făcut-o să râdă, pentru că deja lipisem un bileţel pe frigider: PUNE-ŢI NAIBII ALARMA SĂ SUNE. Mi-a spus că mă iubeşte mult de tot şi să nu uit de ea, ceea ce era ciudat. De obicei mama nu era aşa de sensibilă.

Într-un târziu, domnul Peg a ieşit în drum şi a strigat:

— Haidem, ne pregătim de plecare!

Am luat-o în jos pe trepte, dar mama m-a prins în timp ce toţi se uitau la noi şi m-a pupat pe gât de era să mor de ruşine.

Şi asta a fost tot, am lăsat-o acolo. Domnul Peg i-a făcut cu mâna, dar doamna Peg doar s-a uitat fix la ea, cu o faţă lungă, i-am tot văzut-o de fiecare dată când se întorcea să ne întrebe dacă ne-am pus centurile şi dacă nu vrem nişte biscuiţi. A rămas cu faţa aia mult după ce am trecut de graniţa statului.

4

La Knoxville mă aştepta o surpriză: o fată pe nume Emmy Peggot, care stătea în apartament cu mătuşa June, fiica unchiului mort al lui Maggot, Humvee. Cel cu căsuţa pentru păsări. Era în clasa a şasea, slabă, cu părul lung, şaten, şi cu o expresie de ţipă cu sânge rece. Avea mereu cu ea un rucsac Hello Kitty cu care părea gata oricând să te izbească şi apoi să-ţi bage capul în el. Avea să treacă ceva timp până să mă obişnuiesc cu toate astea.

Imediat ne-am înghesuit în Honda mătuşii June, care voia să ne ducă pe toţi la Denny's, în afară de domnul Peg, care trebuia să-şi ţină în sus piciorul bolnav după ce condusese. Mătuşa June ne-a pus să ne prindem centurile şi a fost prima dată când am văzut trei centuri care funcţionau pe bancheta din spate. Emmy stătea în mijloc şi nu vorbea cu noi, scotea bentiţe şi alte chestii din rucsac, al cărui conţinut ni-l ascundea ostentativ, ca şi cum ar fi fost ceva prea şocant pentru minţile noastre tinere.

Mătuşa June ne-a lăsat să comandăm tot ce voiam, aşa că a fost ca o aniversare. Stăteam la fereastră şi era greu să te concentrezi, se întâmplau atâtea. Probabil că eram singurul copil din şcoală care nu mai fusese niciodată la oraş, cu excepţia unei fete fără părinţi şi epileptică, pe nume Gola Ham. Cei mai mulţi copii de vârsta mea merseseră la Knoxville pentru că lumea are rude acolo. Acum nu mai ştiam la ce să mă uit. Dacă trecea vreo maşină de poliţie cu un câine în spate sau o maşină de remorcate trăgând un Mustang lovit zdravăn, ţipam: „*O, mamă, uite*!" Şi Emmy mă privea cu ochii mijiţi, parcă ar fi spus: *Aşa, şi? Acolo de unde eşti tu oamenii nu-şi fac praf maşinile*? Mătuşa June era ocupată, îi povestea doamnei Peggot despre munca ei. Trebuia să se ducă la serviciu după prânz şi să stea până a doua zi dimineaţă: ture de noapte şi de zi, una după alta. Vorbea despre orele lungi şi despre ce vedea la camera de gardă, de exemplu, o doamnă însărcinată care venise înjunghiată în burtă, cu bebeluşul încă înăuntru. Dacă te gândeşti la asta, parcă un Mustang şifonat nu mai e aşa mare lucru.

Aveau să urmeze şi alte poveşti de la camera de gardă, pe care Emily ni le-a spus mie şi lui Maggot după ce şi-a călcat pe mândrie şi a intrat în vorbă cu noi. Se pare că cele mai mari rahaturi pe care oamenii se gândesc să şi le facă acasă la noi, le gândesc şi la Knoxville. Poate chiar mai mult. Chestia cea mai tare a unui oraş e imensitatea lui. Sigur că văzusem oraşe la televizor, fiindcă numai asta dau canalele TV (în afară de Animal Planet), aşa că mă aşteptam la ceva de genul Knoxville. Doar că îmi închipuiam că treci de colţ şi ai ieşit. Şi eşti înapoi acolo unde se văd munţi, păşuni pentru vite şi altele de genul ăsta, vii. Da' de unde! De fiecare dată când ne scotea mătuşa June, mergeam cu maşina pe

douăzeci-treizeci de străzi pe care nu erau decât clădiri. Nu vedeai capătul, orice ai fi făcut. Dacă eşti unul dintre cei care încă n-au ajuns în vreunul, îţi spun eu ce e un oraş. Un haos încins de care nu scapi cu una, cu două.

Maggot ştia de Emmy înainte să venim? Da. Toată lumea din familia lui ştia, la fel şi mama, ceea ce mă scotea din minţi. Nu înţeleg de ce, când ne întorceam acasă, nu trebuia să pomenim niciodată că Humvee cel mort avea o fată care locuia cu mătuşa June. Maggot mi-a spus că puteam să vorbesc despre asta cu mama, de vreme ce ea ştia deja, dar nu şi cu Stoner. I-am răspuns că eram destul de sigur că, până ne întorceam noi, avea să se despartă de mama, aşa că... Nu era nicio problemă. Discuţia asta a avut loc în prima noapte, când Emmy adormise. Stătuserăm până târziu să ne uităm la serialul *La limita imposibilului* şi în cele din urmă ea cedase. Maggot s-a strecurat până la ea şi i-a luat rucsacul din mâini, ca să fie sigur că dormea.

Deci camera liberă a mătuşii June era de fapt căminul Fecioarei de Gheată. A trebuit să se mute şi să le-o lase bunicilor ei pe perioada de două săptămâni a vizitei noastre. Noi, copiii, dormeam într-un cuib imens pe care îl tăcuserăm în sufragerie din perne şi cearşafuri. Noi o numeam fortăreaţă, dar Emmy ne-a corectat şi ne-a spus că este „vasul” nostru. Nava *Scoate-ţi-o din anus*, a propus Maggot, ceea ce i-a atras retrogradarea. Emmy avea tot felul de păpuşele stupide în valijoare stupide şi, în lumea ei, aveau ranguri: locotenent, soldat ş.a.m.d. Maggot ajungea de obicei sub toată această armată de păpuşi din valize, spălător de vase sau aşa ceva, pe când eu eram undeva la mijloc. Am încercat să-i implicăm păpuşile în tâlhării şi în ucideri, lucru cu care, spre surpriza noastră, a fost întru totul de acord. Spunea că lângă Knoxville exista un loc numit Ferma Corpurilor, unde erau îngropate cadavre şi dezgropate după ce putrezeau, ca să se studieze aspectele ştiinţifice ale crimelor. Fie, am jucat după regulile ei şi am dormit într-un vas de perne. Am întrebat-o dacă văzuse vreodată oceanul. Nu şi nici nu vreau, a răspuns. Fusese la acvariul Minuni Subacvatice din Gatlinburg şi rechinii o îngroziseră.

Dacă mă întrebai pe mine, clădirea ei era mai înfricoşătoare decât toţi rechinii. Parcă ai fi fost prins într-un castel al pierzaniei gen Duke Nukem. Mai trăiau aici o mie de familii şi toate uşile dădeau într-un hol. Treptele duceau în jos, prin dreptul altor holuri. În faţa uşii principale, o stradă plină de maşini şi iarăşi maşini, oameni şi alti oameni. Nu exista niciun afară. Am întrebat-o pe Emmy cine sunt toţi oamenii ăştia şi mi-a spus că habar n-are, dar nu aveai voie să vorbeşti cu ei, pentru că e periculos să intri în vorbă cu străini. Pentru ea, castelul pierzaniei era un lucru normal. Se pare că avea colegi de şcoală cu pantofi de sport Nike Air Max, păpuşele Furby etc., adică mai şmecheri decât noi, pici soioşi de clasa a patra, dar unde erau? Nicăieri. Nu putea să-i vadă toată vara. Locuiau în alte castele ale pierzaniei. Aici nu puteai să alergi de nebun cum făceam noi acasă, cu sau fără adulţi prin preajmă, de preferat fără. Emmy nu

rămânea o clipă singură, din cauza tuturor necunoscuţilor şi a pericolului de crimă. După şcoală se ducea într-un loc nasol unde făceau lucru manual până când apăreau mamele, cu copii sub nivelul ei. Aşa zicea ea. În timpul turelor de noapte ale mătuşii June, camera aia de gardă fiind deschisă permanent, jos era o doamnă în vârstă, cu două pisici care se uitau urât, la care Emmy se ducea să doarmă, să mănânce micul-dejun şi să se uite la televizor, ceea ce însemna că cel puţin un vecin nu avea gânduri criminale. Pisicile, nu se ştie. Asta era viaţa lui Emmy: şcoală, construit prostii din beţişoare, somn.

Mătuşa June spunea că o să aibă zile libere şi că atunci o să facem chestii. Între timp, domnul şi doamna Peggot stăteau la masă cu lumina stinsă, pentru că nu voiau să consume electricitatea fiicei lor. Domnul Peg nu cunoştea străzile şi curte nu era. Deloc, adică, pentru că am întrebat. Nu-mi venea să cred că exista un asemenea loc. Nu doar din cauză că nu aveau copiii unde să-şi facă de cap. Dar unde-şi creşteau oamenii ăştia roşiile?

Apartamentul în sine era frumos, dacă uitai unde se află. Stilat, ca mătuşa June, cu unghiile ei lucioase şi cu părul şaten scurt, ca al lui Posh de la Spice Girls. Pistrui mici. Clar atrăgătoare sau aşa aş fi spus că este dacă n-aş fi strigat-o „mătuşa June”. Mobila era un pic peste ce au oamenii de obicei, asortată. Un frigider unde din faţă scoteai gheaţă şi apă rece, o tejghea de bucătărie cu scaune înalte. Rafturi de cărţi cu cărţi. O baie pentru toată lumea şi încă una doar pentru mătuşa June, la ea în cameră, cu cadă. Tot îmi mai era un pic frică de căzi, dar nu am spus nimic. Avea şi un dulap cu un raft de pantofi pe uşă, cu 21 de perechi de pantofi, chiar le-am numărat. În prima zi Emmy a insistat să ne arate toate aceste elemente speciale ale casei, ceea ce a durat cam o oră. Apoi n-am prea mai avut ce să facem. Doamna Peggot s-a băgat în dulapul lui June şi s-a apucat să cârpească. Putea să cârpească orice aşa de bine încât nu-ţi dădeai seama că fusese vreodată rupt şi îi făcea toate hainele lui Maggot, era una dintre puterile ei. Domnul Peggot a citit *Knoxville News Sentinel*, inclusiv ferparele a o mie de oameni pe care nu-i cunoştea şi s-a văitat că nu are unde să fumeze. Apoi s-a gândit să se ducă jos, pe trotuarul din faţa clădirii, cu alţi oameni pe care nu-i cunoştea şi care toţi fumau cu sete şi erau prietenoşi. Maggot şi cu mine ne-am jucat pe rând pe aparatul său Game Boy, aşteptând ca mătuşa June să termine de salvat oameni cu stop cardiac sau plăgi împuşcate. Eu mai şi desenam în carneţelul meu. Am desenat-o pe mătuşa June în costum tip bustieră, ca şi cum ar fi fost Wonder Woman, cu puteri supranaturale legate de ce făcea în viaţa reală. Se lăsa aşa o linişte, încât îi auzeai pe cei din celelalte apartamente sau televizoarele lor. Un oraş e chestia cea mai ciudată din lume, cea mai însingurată.

Şifonierul din camera mătuşii June era mochetat, interiorul şifonierului, dacă vă vine să credeţi, şi aşa de mare că încăpeam toţi trei în el. Stăteam în întuneric cu fâşii de lumină care intrau dintr-o parte prin uşa crăpată, eu, Maggot, cele 21 de

perechi de pantofi, şi ascultam poveştile lui Emmy despre camera de gardă. Piciorul tăiat al unui tip, care fusese îngropat cu trupul greşit. Şi poveşti despre mătuşa June. Ţipi de la Liceul Jonesville care voiseră să i-o tragă, dar pe care îi expediase rapid, chiar şi după ce câţiva o imploraseră să se mărite cu ei. Acelaşi lucru cu alţi tipi la şcoala de asistente. Noi tot aşteptam să aflăm ce se întâmplase cu părinţii lui Emmy şi de ce stă cu mătuşa June, dacă doamna nu ştie cum să scape de eventuali soţi şi copii. Niciun cuvânt. Emmy avea alte chestii care o interesau, ca ascunzătoarea secretă de sub un covor desprins. Prima dată când s-a dus să cotrobăie pe acolo, l-am văzut pe Maggot, cu o dâră de lumină căzându-i pe faţă, uitându-se la mine ca şi cum ar fi spus: „Ce naiba?” Şi iat-o pe Emmy că vine cu nişte pachete de ţigări şi de gumă strivite. Ne-a întrebat dacă vrem gumă. Bine, am zis noi.

Şi ea a continuat:

— Cum e să vrei ceva?

Ne-am uitat cum a scos ambalajul de pe o lamă de gumă, foarte încet. Ne-am uitat cum a băgat-o în gură, hipnotizaţi de cât de ciudată era gagica asta. Salivând, chiar dacă la început nu voiam neapărat gumă. Şi-a dat părul pe spate, peste umerii slabi. Am simţit mirosul fructat.

— Urât, a comentat Maggot după un minut.

Ea a replicat:

— De-aia nu mai pot eu.

Mătuşa June era contrariul lui Emmy. Ne dădea boluri speciale cu gustări, ca să putem să mâncăm oricând voiam. În sfârşit au venit zilele ei libere şi ne-a dus peste tot: într-un parc cu trambuline pentru sărituri, la minigolf, la spital. La Zoo, unde am stat o zi întreagă. Tigri, girafe, toate astea. Maimuţe, pe care Maggot şi cu mine ne-am dat seama cum să le enervăm până când mătuşa June a spus încetaţi sau plecăm acasă. Era foarte drăguţă, dar nu treceai peste cuvântul ei. Era o căldură de crăpai, ceea ce probabil că nici animalelor nu le plăcea mai mult decât nouă. Singurii fericiţi erau nişte pinguini mici care se dădeau pe stânci ca pe tobogan în apa lor nu foarte curată, iar şi iar. Băi, ce viaţă! Mi-ar fi plăcut, cu tot rahatul de pinguin. Am întrebat-o pe mătuşa June dacă la Zoo era şi o parte dedicată oceanului, dar nu era. Cred că am întrebat de mai multe ori.

Apoi i-a venit o idee. M-a apucat uşor de urechi şi m-a privit, ca şi cum m-ar fi ţinut de mânere.

— Ştiu ceva ce ţi-ar plăcea la nebunie, a spus.

În Gatlinburg era un acvariu imens, ca un fel de ocean. Cu rechini şi toate alea. Nu i-am spus că Emmy îmi povestise deja despre locul respectiv, că nu era nici pe departe o mare admiratoare a lui. Mătuşa June a dat drumul mânerelor-urechi şi a zis că imediat cum o să mai aibă zile libere, mergem acolo. Şi Emmy mi-a

aruncat o privire de genul *Te-am avertizat, aşa că să nu te plângi când o să te trezeşti cu ouăle smulse.*

Dar urma să mergem la rechini şi alte chestii, chiar dacă lui Emmy îi era frică. Soarele răsare până la urmă pe strada oricui.

Mătuşa June muncea fără întrerupere şi ne mai şi ducea în diferite locuri, iar eu, copil fiind, nu am băgat de seamă până când s-a întors odată noaptea târziu sau poate era dimineaţa devreme. Eram treaz, dar nu am spus nimic ca să n-o sperii. Apoi, după o vreme, ar fi fost prea ciudat să ştie că stăteam întins în mormanul de perne şi mă uitam la ea. Şi-a turnat un pahar cu apă, şi-a scos pantofii albi şi s-a aşezat la masă, holbându-se pur şi simplu la pahar. Şi-a trecut amândouă mâinile prin păr, ca şi cum l-ar fi pieptănat, exact acelaşi lucru pe care îl făcea şi Maggot uneori. Avea ochii lui, albaştri cu gene negre, cele pentru care voiau să-l ucidă verişoarele lui. Nu o văzusem niciodată pe mama lui Maggot, dar acum mi-am dat seama că era sora mai mică a mă tuşii June. Că se jucaseră împreună. Acum una se străduia din răsputeri să repare oameni, iar cealaltă era la închisoarea din Goochland pentru 10-12 ani, pentru că încercase să taie un om în bucăţi şi aproape că reuşise.

Mătuşa June şi-a întins picioarele sub masa şi s-a lăsat pe spate pe scaun şi a rămas aşa atât de mult, încât mi-am spus că adormise, dar nu adormise. După o vreme, am auzit-o expirând, lung şi uşor, ca o saltea cu supapă mică. Incredibil cât aer avea în ea. A durat o veşnicie.

Acvariul s-a dovedit a fi cea mai frumoasă zi din viaţa mea.

M-aş mira, dacă ajung vreodată chiar să văd oceanul, să fie mai tare decât Minunile Subacvatice din Gatlinburg. Găseai tot ce voiai: căluţi-de-mare, caracatiţe, meduze care înotau cu capul în jos. Bazine cu apa mică în care puteai să pui mâna pe diferite chestii. Principala atracţie era Tunelul Rechinilor, unde treceai pe sub un bazin enorm cu chestiile mai mari: rechini, calcani, broaşte-ţestoase. Dar erau ţestoase cât o Honda. Un peşte-fierastrău, care e ca un rechin, doar că din faţă îi iese ceva ca o drujbă. Nu glumesc.

În ziua aceea a venit cu noi doamna Peggot. Unul dintre ei trebuia să rămână mereu acasă, ca să încăpem în maşină. Dacă rămânea domnul Peg, repara ceva. Sau doamna Peggot rămânea şi ne pregătea cina, ceea ce o făcea pe mătuşa June să-i fie dor de casă. În ziua de la Gatlinburg, doamna Peggot şi mătuşa June au vorbit fără întrerupere, deşi erau acolo nişte drăcii incredibile la care ar fi trebuit să fie atente, ca de pildă peştele-fierăstrau. Şi plătise o grămadă de bani, vreo sută de dolari, ca să intrăm. Dar mai era puţin şi plecam şi cred că mama şi fiica mai aveau multe de discutat. De pildă, cât de mult muncea June, lucru cu care doamna Peggot nu era de acord, şi ceva despre rotaţie sau despre mutarea la un alt spital. Despre un tip pe nume Kent cu care se gândea să iasă, despre care zicea că e vânzător de pastile, chestie care mi-am dat eu seama că nu înseamnă

acelaşi lucru ca dealer de droguri. Şi că June era cum trebuie. Nimic din toate astea, evident, nu mă privea pe mine.

Am lăsat Tunelul Rechinilor la urmă, pentru că era cel mai interesant şi pentru că mătuşa June şi Emmy duseseră lupte grele toată săptămâna ca Emmy să intre acolo. Pentru început, a refuzat să vină la Gatlinburg, punct. Următorul plan eşuat a fost să rămână în maşină cât intram noi. Mătuşa June avea stilul ăsta, era cât se poate de calmă, dar ori făceai ca ea, ori o încurcai. Parcă o vedeai la camera de gardă spunând:

— Îmi pare rău că aveţi gloanţe în dumneavoastră, domnule, dar am treabă.

Ca să nu mai lungim vorba, Emmy avea să intre în afurisitul de Tunel al Rechinilor. Mătuşa June a spus că prima dată fusese prea mică, dar trebuia să urce la loc în şa şi să vadă că nu are de ce să-i fie frică.

Aşa că am intrat. Mătuşa June o ignora pe Emmy, iar lui Maggot şi mie ne stătea mintea în loc văzând milioanele de tone de apă de deasupra noastră, cu chestii enorme înotând în ele. Şi podeaua se mişca. Nu mă aşteptasem la asta. Propriii pantofi ne trăgeau în adâncul sărat. M-am întors să văd ce părere avea Emmy şi... mamă-mamă! Fata încremenise. Oamenii se înghesuiau în jurul ei cu cărucioare şi băuturi ca să intre în chestia asta pentru care dăduseră bani grei, iar Emmy era înnebunită de frică.

Nu am stat să mă gândesc, pur şi simplu am luat-o înapoi. Dar podeaua se mişca, aşa că nu înaintam, era aproape ca într-un vis, simţeam că timpul nu e timp. Ochii ei speriaţi mă fixau. M-am împins printre oamenii care se uitau cu toţii în sus la creaturile marine, practic eram Aquaman în Laguna Atlantidei, până am ajuns pe teren solid, cu Emmy agăţată de mine ca şi cum ar fi fost pe cale să se înece.

— E-n regulă, i-am spus. Nu aveam de gând să plecăm şi să te lăsam aici.

— Dar ea asta a făcut. Nici măcar nu s-a uitat înapoi.

— Nu ar fi ieşit din clădire. S-ar fi întors să te ia după tunel.

Emmy tremura.

— Nu mi s-a părut.

— Ba da, am spus. Exact aşa e mătuşa June. Are grijă.

M-am gândit că o să trebuiască să aştept cu ea până se întorceau toţi ceilalţi, apoi să-l aud pe Maggot povestind despre nenorocitul de Tunel al Rechinilor din Gatlinburg câte zile oi mai avea. Dar, nu ştiu de ce, Emmy a spus: „Bine, hai!” A trebuit s-o iau de mână. Ţinea ochii închişi.

Era adevărat că mătuşa June avea grijă. Lucru deloc valabil pentru mama, în niciun caz şi sub nicio formă. Aşa că am asigurat-o pe Emmy că în viaţă trebuie să ai încredere. Tocmai pe ea. Ar fi trebuit s-o las să acţioneze după instinct: nu te urca niciodată la loc în şa, pentru că, la prima nenorocită de ocazie, calul o să te arunce. Poate că aşa ar fi fost mai înţeleaptă când a păţit căcaturile de mai târziu şi poate că n-ar fi ieşit aşa de rău. Am anticipat cam mult. Scuze.

Mătuşa June ne-a dat fiecăruia câte cinci dolari pentru magazinul cu cadouri. Maggot şi-a cumpărat un rechin ciocan din plastic, Emmy şi-a luat acadele şi toată lumea aştepta. Fără să mă gândesc i-am cumpărat o chestie lui Emmy, o brăţară mică de argint cu un şarpe. Pe ambalaj scria murenă, mă rog. I-am dat-o în timp ce mergeam spre maşină. I-am spus că probabil că ura şerpii, dar era ca o decoraţie pentru curaj. A spus mersi. Apoi, în drum spre casă, mi-a spus că e îndrăgostită de mine şi că o să ne căsătorim când o să fim destul de mari. Bine, am zis. Mă obişnuisem între timp cu ordinele primite. Dar, sincer, eram într-un fel şocat. Am întrebat-o: „De ce eu? De ce nu Maggot?” Şi ea a răspuns: „Frate! Matty e văru-meu”.

Asta mi-a amintit la modul dureros, ca de obicei, că nu aveam şi eu veri. Dar nu mă gândisem că există şi un avantaj, ca de pildă Emmy să aibă voie să se îndrăgostească de mine. I-am spus că nu ştiu cum. Mi-a replicat să stau liniştit, era simplu, o făcea mereu cu băieţii la şcoală şi la locul unde construiau chestii din beţişoare.

Maggot a spus că asta nu dovedeşte decât că e o târfă. Cred că se simţea neglijat.

În ziua în care ne-am strâns bagajele ca să plecăm acasă, Emmy m-a pisat cu instrucţiuni. Trebuia să vorbesc cu mama să mă lase s-o sun. Erau anii nouăzeci, deci nu exista Facebook, nu existau SMS-uri. Emmy a spus că, dacă n-o sun, o să mă lase şi o să se îndrăgostească de altcineva. E bine să înveţi asta din timp, aş spune. Dar nu mă prea gândisem la mama de când plecasem. Deşi ea tot spusese „Să nu mă uiţi”, ceea ce mi se părea o prostie. Cine-şi uită mama? Şi totuşi eu o uitasem.

M-am revanşat gândindu-mă mult la ea în drum spre casă. Dura două ore, dar ne-am oprit să facem plinul şi să luăm cola la Cumberland Gap şi la parcul cu bizonul. Domnul Peg era cel mai lent şofer din lume. În cele din urmă am intrat greoi pe alee cu viteza incredibilă de opt kilometri pe ora şi mă pregăteam să deschid uşa şi să sar înainte să oprească. Dar doamna Peggot s-a întors şi mi-a pus mâna pe braţ când ceilalţi au coborât. A zis că trebuie să-mi spună ceva. Era agitată, ceea ce nu-mi plăcea absolut deloc.

— N-o să-mi spui că a murit, fiindcă o văd, am zis.

Mama trebuie să fi auzit camioneta, pentru că ieşise. Stătea pe verandă şi aştepta.

— Nu, n-a murit nimeni. E o veste bună, a spus doamna Peggot. Ai un tătic.

— Şi e mort, am replicat.

Chiar dacă încercam să fiu politicos.

— Păi, nu, nu e. Nu cel despre care îţi vorbesc.

M-am gândit la mormântul în care era îngropat, despre care se discutase mult dacă să-l văd sau nu, şi am izbucnit:

— Lazăr nu există!
Mi-a aruncat o privire ciudată.
— Nu, nu el. Unul nou. Acum ţi-am spus, aşa că du-te.
Nu am înţeles nici după ce am ajuns pe verandă şi mama m-a atacat cu îmbrăţişări şi cu pupături. Apoi Stoner a ieşit din casă. Timp de o fracţiune de secundă m-am întrebat ce părere are el despre faptul că am un tată nou, apoi m-am prins.

5

În cele două săptămâni în care fusesem plecat, mama făcuse următoarele:

1. Se măritase cu Stoner.
2. Îşi luase liber pentru un weekend de miere la peşterile Luray.
3. Mutase mobila.

Camera mea era cea mai mare, iar acum mama spunea că trebuie să facem schimb, pentru că ea şi Stoner erau doi şi eu eram singur. A explicat că o să ne luăm o casă mai bună în curând, pentru că Stoner câştiga bine. M-am plimbat prin casa mea care nu era casa mea, în timp ce Stoner, cu cizmele pe măsuţa de cafea, răsfoia *American Iron*, nici măcar în cămaşă, doar în maiou. De parcă acum era împărăţia lui şi nu trebuia să impresioneze pe nimeni.

În camera mea care nu era camera mea, patul se afla sub fereastră, ceea ce nu suportam, şi figurinele mele se înşiruiau pe raft în cel mai prostesc mod cu putinţă, roşiii împreună, verzii cu verzii, fără nicio legătură cu alianţele şi puterile lor. Era ca şi cum un băiat-fantomă fără creier fusese încuiat aici cât fusesem eu plecat şi îşi aşezase lucrurile total aiurea.

De asemenea, în fortăreaţa mea şi a lui Maggot acum era un câine. Ca barba lui Vandal Savage, enorm şi negru, cu ochii plini de ură. Lătra şi smucea de lanţ de fiecare dată când te apropiai.

Şcoala începea în câteva săptămâni şi pentru prima dată în viaţă îmi doream să se termine vara. Cine ar fi crezut? Până atunci îmi petreceam tot timpul la Maggot şi îi spuneam ce norocos e că nu are părinţi cu care să trebuiască să locuiască, lucru cu care Maggot era perfect de acord. Din camera lui de la etaj, ne uitam la Stoner care făcea „şedinţe de dresaj” cu Satan în ţarc. În caz ca va spuneaţi ca sunt un plângăcios, boul îşi numeşte câinele Satan. Ca să devină ucigaş, îl antrenează cu came cruda: o scutura, o smulge, câinele o ia razna. Lui Stoner îi place la nebunie.

— Sa dea dracii, eu zic mai bine să stai aici până când câinele îl face bucăţi pe stăpân, a fost sfatul lui Maggot, inutil, de altfel.

Asta intenţionam să fac tot restul verii. După aceea, aveam să stau acolo doar după şcoală. Presupuneam că familia Peggot avea să fie de acord.

În schimb mama nu a fost de acord. M-a luat la întrebări. Familia Peggot încerca oare să mă întărâte împotriva lui Stoner? Nu e nevoie să încerce, se descurcă el singur, i-am spus mamei. M-a plesnit pentru că făceam pe deşteptul.

Dar nici vorbă ca lucrurile să se termine aici. Se purta ca şi cum părerea vecinilor despre noul ei soţ conta mai mult decât a mea. Sau decât a ei.

În cele din urmă m-am înfuriat şi i-am repetat ce spusese odată doamna Peggot, că lui Stoner nu i-ar păsa dacă aş cădea de pe Harleyul lui şi mi-aş împrăştia creierii pe jos. Mama a căscat ochii mari şi mi-a zis că nu mai am ce căuta la ei toată săptămâna. Mama era o femeie mărunţică, minusculă chiar, asta din cauză că, după spusele doamnei Peggot, mă născuse înainte să-şi încheie creşterea. Consecinţa fiind că pe la zece ani eram aproape cât ea şi începusem din când în când să-i spun: „Hai să văd cum mă opreşti”. A fost una dintre acele ocazii.

De data asta mi-a răspuns că poate ea nu reuşea, dar Stoner sigur putea. Şi poate că pentru asta avea nevoie de un soţ, în caz că eram curios.

Cu alte cuvinte, treaba în casă se împuţea. Eu eram prea furios ca să-mi pese, dar cred că mama începea să aibă îndoieli. Pentru că Stoner o freca mereu că de ce se îmbracă precum o curvă, cu cine flirtează la muncă, unde se duce după aceea – nicăieri. Nu-i plăcea nici măcar că mergea la întâlnirile Alcoolicilor Anonimi şi Narcoticilor Anonimi, pentru ca acolo erau mai ales bărbaţi. Nu rata nicio ocazie să-i spună că de acum era femeie măritată, aşa că se terminase cu ochii dulci.

Deci poate că vorbele de încurajare ale mamei erau în egală măsură şi pentru mine, şi pentru ea. Ce noroc pe noi că Stoner avea o slujbă bună. În Lee County asta chiar nu era nimica toată, credeţi-mă. Firma pentru care lucra era în creştere, urma să facă bani frumoşi, aveam viitorul asigurat.

Slujba asta făcea din Stoner a Doua Venire a Domnului? Şofer comercial. Conducea, adică, un TIR şi avea o autorizaţie specială cu care transporta nu doar chestii obişnuite, ci şi bere. Sau, cum îi spunea Stoner, Produs. Şofer de camion distribuitor la Anheuser-Busch. Trebuia să dea un test anual pentru a dovedi că putea să ridice şi să care Produs în greutate de până la 75 de kilograme. Pe toate astea şi multe altele care nu mă interesau mi le spunea întins pe jos şi trăgând de fiarele Xmark care se mutaseră la noi împreună cu anumite mirosuri urâte şi Satan. Greutăţile ocupau cea mai mare parte din camera de zi, mai ales când stătea întins între ele în maiou, transpirat şi cu brăţări de piele, cu venele de pe gât gata să plesnească, mugind de parcă s-ar fi căcat de fiecare dată când ridica o greutate.

— Mutarea şi comercializarea de băuturi la mai mult de cincizeci de clienţi, spunea, ca şi cum ar fi fost profesor de naiba ştie ce. Condusul pe trasee complete, indiferent de condiţiile rutiere.

„Asigurare medicală şi dentară” era partea care o entuziasma pe mama. Eram acoperit de acum dacă aveam nevoie să-mi scot amigdalele sau dacă mă lovea o maşină. Sau pentru medicamentele împotriva ADHD pe care unii profesori ar fi vrut ca mama să mi le dea din start. Stoner a spus, o, da, orice ca să-mi mai taie din tupeu. Mama era nehotărâtă. Dar a zis că în tot cazul urma să merg la dentist

de acum, indiferent dacă aveam sau nu nevoie. Lucru care nu mă încânta. Îi auzisem pe unii copii spunând că era ca o cameră de tortură, iar alţii susţineau ca nu era chiar aşa rău la dentist. Eu nu fusesem niciodată.

După puţină vreme am aflat că freza în dinţi era cel mai bun lucru la care mă puteam aştepta de acum încolo. O viaţă cu totul nouă pentru tânărul Demon, ăsta era planul lui Stoner, pe care mi l-a descris într-o dimineaţă la micul-dejun, după ce mama plecase la muncă. Aveam să învăţ autodisciplina, ca în armată. Nu că Stoner ar fi făcut armata, apropo. Cred că văzuse filmul.

Mama fusese prea indulgentă cu mine, spune Stoner, în timp ce se apleacă să mai soarbă din laptele cu Cheerios, iar eu îmi spun că seamănă cu un câine când mănâncă. Chiar şi bolul roşu de plastic din care mănâncă ar putea fi bolul unui câine. Mama m-a lăsat să-mi fac de cap. Acum o să învăţ să trăiesc ca oamenii cumsecade, cu disciplină şi respect pentru ceilalţi.

Nu am nimic de spus.

Stoner se întinde cu viteza fulgerului şi îmi dă un pumn în falcă. Lingura îmi zboară din mână şi cade pe pardoseală. Urechea îmi ţiuie, obrazul îmi arde. Mă holbez la el.

— Ce-am făcut?

— Căcat obraznic! Nu e vorba de ce ai făcut, ci de ce ai gândit.

Ce am gândit? Că Stoner îşi mânca micul-dejun ca un câine. Un câine cu cercei lăţi în urechi. Că mi-ar fi plăcut să bag o lesă printr-una dintre găurile alea şi să-l scot la o plimbare de să n-o uite.

— Uite care-i treaba, îmi explică Stoner calm, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Îşi şterge laptele din barbă cu dosul palmei, îşi scarpină capul tatuat. Spune că nu e de mirare că sunt vai de capul meu. De unde să ştie mama cum se educă un copil? A crescut la orfelinat. Era clar că o să crească la rândul ei un ratat. Iar eu mă întreb în sinea mea, dacă tocmai a făcut-o pe mama ratată, de ce anume s-a însurat cu ea? Pierd şirul discuţiei despre ce noroc avem, mama şi cu mine. Ca Stoner a venit să ne pună pe amândoi pe picioare.

Stau cu pumnii pe masa, cu bolul de cereale între ei şi cu capul roşcat încă pe umeri. Stoner termina de lipăit cerealele ca un câine, eu nu clipesc, nu mă mişc. Şi eu am văzut filmul cu armata. Laptele din bol poate să se acrească, ziua să lase loc nopţii, nu-mi pasă. Rămân pe loc. Stoner împinge în spate scaunul, îşi aruncă bolul în chiuvetă şi iese. Uşa se închide cu zgomot.

Apoi îmi iau lingura de pe jos şi îmi mănânc cerealele. Ăsta e câştigul meu, dacă poate fi vorba de vreun câştig. Mă umplu ca un bol sub un robinet din care picură apa. Mă umplu de ură în timp ce aştept ca omul să plece.

I-am spus doamnei Peggot despre Stoner şi mi-a zis că o să discute cu mama; asta sau sună la Protecţia Copilului. Am ales-o pe mama. Aşa că au stat de vorbă.

Mi-am dat seama că mama era supărată pe Stoner. Poate nu-şi dăduse seama cât de gravă era toată povestea cu relaţia ca de la bărbat la bărbat. A încercat să riposteze. Într-o seară a adus acasă o pizza şi, în timp ce mâneam în sufragerie cu televizorul deschis, a spus cu o voce cristalină, ciripitoare că încă avea şi ea propriile păreri şi că putea să şi le exprime în casa ei. Era în timpul unei reclame.

Despre ce, a întrebat Stoner, iar ea a răspuns că despre mine. Că încă eram fiul ei. Stoner nu a spus nimic. Serialul a reînceput, era *Lege şi ordine*, iar mie nu-mi mai venea să mănânc. Pizza era hawaiiană, de la Pro's, cu şuncă şi ananas, preferata mea, chestie pe care mama o ştia, bineînţeles, iar Stoner nu. Pizza era ca un mesaj cifrat de la mama către mine, prin care îmi spunea: nu părăsi vasul, încă sunt şi eu pe el cu tine. Dar acum, când Stoner tăcea şi furia i se aduna în ochi, îmi spuneam că ar fi mare noroc să nu vomit ce mâncasem deja.

Episodul s-a terminat. Stoner s-a ridicat, a stins televizorul şi s-a aşezat la loc cu faţa spre mama.

— Înţeleg, a spus. Nu de alta, dar beţivii şi pastilaţii se pricep tare bine să aibă grijă de copiii lor.

Ochii mamei s-au întors spre ai mei. *Lucrurile au luat-o razna*, asta spuneau, şi *îmi pare aşa de rău că-mi vine să mor*.

Ştiam că-i pare rău. Trecusem prin asta de o suta de ori. E Pasul 9, să-ţi ceri iertare de la toţi cei pe care i-ai rănit. Asta şi puterea superioară, inventarul moral, practicarea principiilor, trecuserăm prin toate astea. Se străduise. Şi, drept să spun, cred ca încă se străduia.

— Mama s-a lăsat, am zis. S-a lăsat ca să poată să mă păstreze.

— Pe tine cine naiba te-a întrebat?

S-a aplecat peste măsuţa de cafea, a închis cutia de pizza şi a împins-o pe jos, departe de locul unde stăteam. Ca şi cum aş fi fost un animal pe care îl dresa şi tocmai îmi pierdusem recompensa. S-a întors spre mama.

— Îţi iubeşti copilul aşa de mult încât îi laşi pe vecini să ţi-l crească, în puia mea. Chiar dacă am vorbit despre asta. Eu am vorbit. Şi tu nu ai ascultat. Tot stă mai mult la Peggot decât la el acasă. Greşesc?

— Nu, a răspuns mama.

— Nu, nu greşesc. Tu stai aici şi închizi ochii şi el o arde cu bulangiul ăla mic de alături, cu mama pârnăiaşă. Greşesc?

Mama nu a spus nimic.

— Curva de mamă a micului bulangiu e la pârnaie fiindcă a băgat cuţitul în afurisitul ei de iubit.

Stoner s-a apropiat de mama şi a strigat.

— Greşesc? În pula mea?

Ea a dat din cap afirmativ, apoi negativ. Nedumerită de groază. El s-a întors spre mine.

— Ăsta-i planul tău, Demon? Să ajungi poponar?

— Nu am niciun plan, am spus.

Nu-mi venea să cred ca discuţia asta avea loc.

— Nu? Adică nu te gândeşti să-ţi găseşti un iubit pe care să-l înjunghii ca să ajungi la închisoare, unde să te facă aia poştă? Asta e familia noastră?

Mă întrebam ce părere ar fi avut Stoner dacă, în loc de răspuns, aş fi vomitat, pentru că într-acolo mă îndreptam. Dar nud interesa, s-a întors să urle la mama. La faza asta, numi mai părea aşa de rău pentru mama. Nu fusese ideea mea să se mărite cu boul.

— Spune-i! a urlat Stoner la ea. Acum, să auzim cu toţii. Nu se mai duce acolo să se joace cu poponarul. Nici mâine, nici niciodată. Sau vor exista urmări.

Ea a spus-o şi n-am crezut că o s-o mai iert.

N-am mai ieşit aproape deloc din casă până la începutul şcolii. A plouat toată săptămâna, aşa că parcă eram de-a dreptul închis. M-am uitat de o sută de ori la *X-Men, Iron Man, Exosquad, Spawn* şi *Hulk*. Când Stoner voia să se uite la televizor, mă duceam la mine în cameră şi citeam benzile desenate cu ei. Îl desenam în carneţel pe Stoner sub formă de personaj malefic strivit în diferite moduri. La un moment dat serialele, benzile desenate, desenele şi visurile mele s-au amestecat, parcă eu nu mai existam. Exista doar un băiat tăcut ca mine cu o fiară înăuntrul lui, care aştepta să explodeze cu furia unui războinic Gamma.

Mai ştiţi când spuneam că, dacă îi interesează, oamenii pot să facă diferenţa între lucruri? Un mare dacă. Poate cel mai mare dacă de pe planeta Pământ. De ce să nu observi nimic în privinţa şerpilor şi totul, şi chiar mai mult decât atât, în privinţa anumitor lucruri legate de oameni?

Nu ne cunoaşteţi pe mine sau pe Maggot. Daca ne-aţi fi văzut, să spunem în clasa a doua, n-aţi fi observat nicio diferenţă. Doi băieţi albi, mai mult sau mai puţin. Tatăl meu mort era melungeon, care în general pare tot alb, iar mama era micuţă şi blondă. În consecinţă, nu sunt la fel de alb ca alţii, dar suficient de alb încât să mă vezi aşa. Doi golani, deci, în pantofi de sport de la Walmart şi cu unghiile murdare: dacă eşti de la oraş, cred că ai spune doi ţărănoi. Se potrivesc unul cu altul.

Acum o s-o iau înainte, adică o să-mi încalc promisiunea, însă doar un pic. Clasa a noua. Eu am crescut mult şi am o mustăcioară roşcata minusculă. Maggot şi-a lăsat părul până la umeri şi a început să fure creioane dermatograf şi ojă de la verişoarele lui, în cel mai rău caz de la Walgreens. Are bani de buzunar, dar un băiat nu poate să se ducă pur şi simplu să cumpere chestiile astea. Pentru că intenţionează să le folosească. Şi să schimbe şi pantofii de sport. Nu mai voisem să auzim de hainele făcute în casa de doamna Peggot, nu, mulţumesc, cămăşi de cowboy cu franjuri. Dar gusturile lui Maggot au început să se îndrepte spre lucrurile care sar în ochi.

Uită-te la noi acum: un băiat şi un bulangiu. Oricine ai fi, orice ai spune – „să fie sănătos” sau „i-aş sparge faţa” ori chiar „mi se rupe” –, tot ai văzut ce ai văzut. Un băiat şi un bulangiu. Ochii văd ce îi interesează să vadă. Chiar dacă sunt exact acelaşi copil ca atunci, şi Maggot la fel. A fost mereu acelaşi Maggot.

Eu am început să-i spun aşa. Eram mici şi ne amuza. Şi eu am continuat să-i spun aşa. Pentru că Matty Peggot merge la şcoală şi cum să-i spună altfel lumea acolo decât Matty Faggot[4]? Am încercat să evit asta. Nu pot afirma că nu i s-a zis în fel şi chip, i s-a zis. Dar, în afară de seara aceea cu Stoner, nu când eram şi eu prin preajmă.

Nu ignoram lucrurile despre care vorbea lumea. Dar un lucru devine dureros când este îmbrăcat în cuvinte. Acum simţeam acel vierme cum roade, cum scuipă otravă în mintea mea, cum încearcă să schimbe felul în care îl privesc pe Maggot. Ce simt când mă gândesc că oamenii ne văd împreună.

Până atunci fusesem un colecţionar ocazional de motive ca să-l urăsc pe Stoner. În seara aceea s-a aprins un foc. Pentru ce îmi făcuse la cap, aveam să-l arunc în flăcări.

---

[4] „Poponar".

6

Cum a ajuns mama lui Maggot la închisoare. Şi cât din poveste ştiam pe vremea când Maggot şi cu mine încă umblam cu minţile necoapte şi roz şi capetele tunse, ca nişte gume din capătul creionului? Doamna Peggot încerca să ţină ascunsă de noi partea cea mai rea. Dar dacă o poveste are toate elementele devine legendă pe aici, unde ne iubim aproapele atât de mult încât vorbim despre el fără încetare. Ajunge să fie cunoscută de oricine are urechi. Din astea aveam.

Începe în stilul obişnuit, cu o fată care se îndrăgosteşte lulea de băiatul greşit. Asta era Mariah Peggot. Din ce spune toată lumea, nu are ce căuta cu alde Romeo Blevins. E mult prea mare pentru ea şi, să fim sinceri, arată mult prea bine. Mariah e fată bună, nu-i asta problema, dar nu e frumuseţea familiei. Soţii Peggot aveau patru fete, dintre care primele trei dominaseră toate concursurile de regină a balului şi ce-o mai fi fost în Lee County în cea mai mare parte a anilor optzeci, cel puţin. Majorete, iubite. June era eleva cu zece pe linie şi totuşi atât de populară încât putea să iasă cu orice băiat voia, lucru nemaiauzit. Fetele Peggot rupeau tot. Şi apoi vine micuţa Mariah, cu pieptul plat, sfrijită, încăpăţânată cât cuprinde. Nu urâtă, dar niciodată n-o să fie regina niciunui bal, din cauza expresiei. Ceva de genul: *Nici să nu îndrăzneşti să mă întrebi dacă sunt una dintre afurisitele de fete Peggot.*

În timp ce Romeo e un armăsar periculos. Scos din revistă, ca tipii din reclamele la J.C. Penney's care n-ar purta niciodată hainele alea de tătici dacă nu ar fi plătiţi la greu. Corp trăsnet, zâmbet beton, coamă de leu, tot tacâmul. Cine ştie ce îl făcuse pe Romeo să pună ochii pe ea, dar Mariah se simţea ca şi cum ar fi câştigat la loto, iar Romeo se purta şi el la fel: ca şi cum ea ar fi câştigat la loto. Dacă nu voia să dea cu piciorul norocului, putea să stea la primire pentru scula lui de aur când avea el chef şi în tot restul timpului să se ocupe de treburile lui fără să se plângă. O întâlnire cu Romeo poate să însemne că trebuie să se duca la el acasă să-i spele rufele. Are o căsuţă cu acoperişul până în pământ, cu două dormitoare, în pădure, pe munte, lângă Duffield, şi o afacere de succes în calitate de mecanic auto cu echipament propriu într-o camionetă. Nu mecanicul standard care-ţi schimbă uleiul, nu, aici vorbim despre electronică. Capacitatea de diagnostic. E perioada în care maşinile încep să aibă circuite şmechere pentru orice, de la geamurile acţionate automat până la frâne, ca să facă totul la o simpla atingere. Şi Romeo vine cu atelierul auto la tine acasă, ăsta e avantajul. Foarte binevenit când ţi se strică ceva, poate să-ţi ceară oricât vrea. Fiindcă ai câştigat la loto doar pentru că şi-a arătat el faţa de frumuşel.

Doamna Peggot nu e proastă şi spune: „Nu tot ce zboară se mănâncă, iubita” şi pune piciorul în prag. Cum Mariah e încă la şcoală, nu are de ales decât să se furişeze. Poate că surioara cea mică simte totuşi nevoia să fie regina pentru o zi sau poate chiar îl iubeşte. Nu contează, nu renunţa la el. Dacă îi trece aşa ceva prin gând, Romeo îi zâmbeşte cum ştie doar el şi o topeşte. Toată clasa a unsprezecea e o cearta continua în casa Peggot, între „Nu-l cunoşti, chiar e drăguţ” şi „Drăguţ pe naiba, e ca vulpea la găini” şi „E altfel când suntem doar noi doi”, totul încheindu-se de fiecare dată cu: „Fata mea, eu ţi-am spus, să nu vii la mine să-mi plângi”. Până când se ajunge la capitolul 2, cu Mariah însărcinata care se mută în căsuţa lui cu acoperiş până în pământ din pădure, lângă Duffield.

Se pare că nu ăsta era planul lui Romeo. Nici nu apuca fata să nască şi deja toată lumea îl vede umblând cu altele. Şi sugerând că Mariah are mare noroc că-i poartă sămânţa. Până la urmă, ea a rămas însărcinată, nu? Apoi apare copilul şi Mariah nu prea mai simte ca a câştigat la loto, ruptă de oboseală, sâcâindu-şi bărbatul să stea acasă şi să o ajute sau măcar să nu mai alerge după fuste. Pentru genul ăsta de obrăznicie ajunge la primire, dar are parte de cu totul altceva decât de scula lui de aur şi zâmbetul trăsnet. Într-o seară, după o paranghelie, ea ameninţă că o s-o sune pe sora ei June ca s-o ajute să ia copilul şi s-o şteargă. El smulge telefonul din perete, o pocneşte de-o lasă lată şi îi leagă mâinile la spate cu firul de la telefon. O târăşte afară urlând şi o leagă fedeleş de balustrada verandei. Îşi ia pistolul Ruger şi i-l bagă în gură, o întreabă cum îi place să sugă cu meliţa ei şmecheră o puţă rece metalică, la ţeava udă de saliva ei şi îi desenează cu ea un zâmbet mare pe faţă. Spune că ar trebui să încerce să zâmbească, aşa, din când în când, poate n-ar mai fi atât de urâtă. Apoi îi smulge cămaşa şi, cu creionul cu salivă rece, îi desenează pe piept o inimă mare, îi spune că ar trebui să încerce şi să-şi iubească bărbatul. Să-şi pună pe ea ceva cât de cât sexy, nu sutienele alea de alăptat nasoale. Şi, pe deasupra, de ce mai e vacă pentru copilul ăla, aproape că merge deja, e dezgustător. În sfârşit îi cresc şi afurisitei de Mariah Peggot ţâţele şi sunt proprietatea unui nenorocit de sugar.

În cele din urmă Romeo se plictiseşte, îşi bagă arma în buzunar şi pleacă cu maşina. Şi nu cu camioneta lui, maşina mai bună ca să o şteargă este Chevroletul Monza al lui Mariah. Ziua proastă a lui Mariah nu se termină aici. Abia începe. Romeo a lăsat uşa din faţă deschisă, aşa că ea îl vede pe Matty în ţarcul din camera de zi. Trebuie să se uite la el cum i se face foame şi cum înnebuneşte de frică. Nici vorbă să meargă, abia e la vârsta la care stă în fund, vârsta când are mereu stomacul gol, plânge de mama focului şi se uită prin plasa albă a ţarcului, iar ochii lui mici şi trişti întreabă *decemamidece?*

Prima dată durează două ore. Apoi Romeo se întoarce cu zâmbetul lui drăgălaş şi o întreabă dacă-i pare rău. Ea spune da, dă fuga să-l liniştească şi să-l hrănească pe bietul Matty şi asta se pune ca împăcare în acest cuib al dragostei.

Mariah nu poate să se ducă să-şi implore părinţii s-o lase să vină acasă, pentru că a fost avertizată. Plus că e încăpăţânată până la capăt. O imploră pe sora ei s-o ajute. June stă în continuare acasă, dar de acum e la colegiul local şi e genială. De fapt, toţi din familia Peggot sunt unul şi unul, toţi dăruiţi şi talentaţi. Excepţia fiind Humvee, cel cu căsuţa pentru păsări, care a făcut să se abată nenorocirea asupra familiei când a murit. Nori negri peste casa Peggot.

Lucrurile merg tot mai rău. Romeo dispare cu zilele şi se întoarce acasă doar ca să ceară de mâncare şi sex dacă are chef, dar de obicei e aşa de praf încât leşină cu faţa în jos pe pat, unde doarme şi dacă dai cu tunul, indiferent câte bipuri primeşte pe pager. Mariah aşteaptă cu nerăbdare asemenea momente. Pentru că între timp a ameninţat-o că o să-i facă tot felul de căcaturi, i-a scos un dinte şi treaba cu legatul a ajuns obicei. Într-o seară o lasă iar afară, de unde îl vede pe Matty în ţarc cum plânge din răsputeri. De acum e iarnă, uşa e deschisă şi Mariah e sigură că de data asta copilul ei va muri. Poate să strige cât vrea după ajutor, nu e nimeni prin preajmă să-i răspundă în afară de bufniţele din copaci. A tras de legături până şi-a tăiat încheieturile, sângerează, dar Romeo e un bărbat atent şi ştie să facă un nod.

În prima oră bebeluşul plânge până când feţişoara i se umple de muci, cu genele lipite, cu bărbia tremurândă. În a doua oră tace, stă nemişcat, se uită la ea cu ochii aceia. În a treia oră ochii se închid şi trupul mic se cutremură. Ea încearcă să-şi dea seama cât timp a trecut, poate trei ore, poate treizeci de minute, dar când începe să se întunece, înţelege şi acesta e momentul când Mariah îşi aminteşte să se roage. Un lucru pe care-l uitase de ceva vreme, de prin gimnaziu, când viaţa devine grea şi o fată începe să-şi spună că mai bine te înfurii decât să-ţi pară rău şi că mai bine baţi cu pumnul în masă decât să implori. Chiar şi în cazul lui Dumnezeu.

Mariah a căzut la loc în fund. S-a întors la implorat. Te rog, Doamne, nu-mi lăsa copilaşul să moară. Sânii îi sunt tari ca piatra şi o ard, plânge cu lacrimi, plânge cu lapte, mugeşte ca o vacă. Matty începe să plângă din nou în întuneric, urletul special pe care un bebeluş îl are pregătit dacă e nevoie să-i facă unei mame inima să crape în ea. Mariah îl simte ca pe un cuţit în piept, cum îi jupoaie pielea de pe oase, dar îi mulţumeşte lui Dumnezeu că nu i-a murit copilaşul încă de foame sau de frig ori de ghinionul de a se fi născut în familia asta de căcat cu casa lor de căcat, cu acoperiş până în pământ şi două dormitoare, lângă Duffield. Romeo nu se întoarce până dimineaţa. Este noaptea în care Mariah se frânge şi se ridică iar.

Se va preface că îi pare foarte rău, da, ca să-l vadă cum se întoarce acasă cu zâmbetul lui mare. O să joace teatru, o să-l facă pe omul ăsta să creadă că e răspunsul la rugăciunile ei. Dar în noaptea asta îşi aminteşte de lucrul pe care fusese atât de proastă încât să-l uite: că e mai bine să te înfurii decât să-ţi pară rău.

Mariah o să fure unul dintre cuţitele X-Acto din camioneta lui Romeo şi o să şi-l lipească cu bandă adezivă de corp, unde să poată să ajungă la el data viitoare când se trezeşte cu mâinile la spate şi are nevoie de ceva tăios. Lipit de fund, sub tatuajul cu fluturele cu aripile desfăcute despre care părinţii ei tot n-au aflat. Încă un secret, lama asta dragă pe care ajunge să o poarte tot timpul. Dacă se trezeşte iarăşi legată, fluturele ăsta o s-o ajute să-şi desfacă aripile.

Este lama pe care o va folosi şi pe el. În ziua în care Romeo îi bagă a nu ştiu câta oară în pizda mă-sii pe ea şi pe copil înainte să adoarmă buştean, suficient de adânc cât să-l întoarcă cu faţa în sus şi să se pună pe treabă. Să-i taie obrazul de la colţul gurii până la maxilar, pe ambele părţi, un zâmbet de mâncător de căcat pe care poate să-l afişeze toată viaţa. Şi o inimă mare săpată în pielea de pe piept. Nu o opreşte sângele care ţâşneşte, nici vederea grăsimii galbene din obraji care cade în bucăţele din carnea despicată, nici urletul pe care îl scoate el când se trezeşte. Nu se apucă să-i aplice metoda Lorena Bobbit (care poate nu fusese încă inventată), dar e de ajuns. Poate să-l ia pe micul Matty şi s-o întindă, sigură că tăticul n-o să facă nicio reclamă pentru pantalonii kaki de la J.C. Penney’s.

Nu-i trece prin minte că el o s-o dea în judecată. E tânără, desigur, a crescut printre oameni buni care nu sunt perfecţi, dar îşi asumă de fiecare dată lucrurile. Mariah a fost învăţată că dormi cum îţi aşterni. E convinsă că omul ăsta ştia ce-l aşteaptă şi că în cele din urmă o să-i pară rău. La sfârşit. Dar cei răi calculează altfel decât majoritatea. Tot răul pe care ei îl fac intră în categoria „nu-i mare lucru”. Ce li se face lor cântăreşte dublu.

Romeo Blevins şi-a luat avocat şi a dus de nas juriul cum îi dusese de nas pe Mariah şi pe toţi cei pe care-i cunoştea. A jucat rolul samariteanului milostiv, în timp ce Mariah era căţeaua geloasă. Copilul ăla nici măcar nu e al lui, spune avocatul în cizme de crocodil şi cu ceas de aur. Domnul Blevins îşi vedea de treaba lui până când a apărut ea şi a început să-l hărţuiască. Nu e prima dată când a avut asemenea probleme, fetele îşi fac idei şi încearcă să-l lege pe bărbatul înstărit. Vorbim despre alte vremuri, sunt anii optzeci, când ADN-ul nu a fost inventat de-a binelea şi omul e crezut pe cuvânt. Şi în funcţie de mijloace. Cert e că lui Romeo i se făcuse milă de o biată mamă singură dată afară din casă de părinţi, care nu avea unde să se ducă. Şi apoi ea a început să devină posesivă. Era de ajuns ca el să iasă noaptea să ajute vreo doamnă în vârstă căreia i se stricase Toyota Camry pe şoseaua interstatală şi Mariah făcea crize. Prea instabilă ca să aibă grijă cum trebuie de un copil, după mărturia pediatrului. Pentru că de două ori venise la el cu micuţul slăbit şi bolnav din cauza deshidratării.

Cu cât plângea şi se tânguia mai mult Mariah în faţa juraţilor despre cum fusese torturată şi legată peste noapte de balustradă, cu copilul în casă, lucrurile astea de necrezut, cu atât mai nebună părea. El avea zece martori, ea, niciunul. Familia Peggot făcuse tot ce putuse pentru Mariah, dar nu la nivelul avocaţilor cu cizme de crocodil, asemenea oameni erau plămădiţi din alt aluat decât rudele ei. Nu

ştiau ce să creadă. Nu auziseră până atunci decât că Romeo era cel mai cel, fir-ar să fie, Mariah fiind prea mândră să se plângă altcuiva decât surorii ei, şi nici măcar June nu ştia de partea cea mai rea. Nimeni nu o văzuse vreodată legată. Până să ajungă Mariah la judecată, rănile i se vindecaseră. Ale lui, nu. Nu ştiu dacă aţi observat, dar lumea vrea în general să-i creadă pe oamenii cei mai frumoşi şi imediat după ei, pe cei mai năpăstuit!. Romeo era şi una, şi alta. Juriul a hotărât că Mariah îl desfigurase şi îi distrusese viaţa ca să ţină alte femei la distanţă, ca să-l aibă numai pentru ea.

Asta e o poveste care a ajuns la mine pe bucăţi, în decursul anilor. Cu timpul, îndoielile şi regretele oamenilor le-au mai schimbat perspectiva. Se vorbea mult că atacul cu arma ucigaşă avusese loc la foarte puţin timp după ce Mariah împlinise optsprezece ani. Fac pariu că nu îşi pusese dorinţe când suflase în lumânările tortului. Romeo nu era tocmai romantic şi, în starea ei, probabil că şi Mariah uitase de propria zi. Și totuşi o fată ajunge la maturitate. Dacă şi-ar fi călcat pe mândrie mai devreme, treaba că omul şi-o trăgea cu o minoră ar fi jucat un rol mai important şi Mariah nu ar fi fost judecată ca adult. Ar fi putut să stea o vreme la închisoarea pentru minori şi apoi ar fi intrat într-o cu totul altă viaţă, ca mamă a lui Maggot. Altceva nici nu dorea să fie.

La începutul pedepsei de doisprezece ani au trimis-o la Marion, o închisoare superspecială pentru cei cu tulburări mari. Pe care, trebuie să recunoaşteţi, le avea.

Nimeni nu crezuse o iotă din ce spusese fata asta când avusese nevoie. Dar azi, varianta ei este literă de Evanghelie. Lumea se suceşte. Imediat oamenii au început să discute despre micul Matty, să-i spună doamnei Peggot ce copilaş drăguţ e, moştenise el de undeva faţa aia frumoasă, nu? Aşchia nu sare departe de trunchi. Fiecare trebuie să-şi poarte crucea. Doamna Peggot avea să-şi execute propria pedeapsă, apropo de ce-i spusese lui Mariah, că dormi cum îţi aşterni. Şi apropo de ce auzise tot oraşul: că o mamă îşi alungase propria fiică. Doamna Peggot şi-a dus crucea, i-a schimbat scutecele lui Matty şi l-a învăţat să se lege la şireturi.

Ce legătură au toate astea cu povestea mea e greu de spus. Romeo a plecat în camioneta lui spre locuri necunoscute, unde el şi faţa lui cea nouă puteau să spună ce poveste le convenea. Nu am văzut niciodată acel zâmbet înfricoşător f decât în coşmaruri. Şi uneori când stăteam treaz, în mintea mea. Mă întrebam cum ar arăta tăiată ca un dovleac faţa lui Stoner. Când stai cu şerpii, la un moment dat îţi vine să muşti şi tu. Zic şi eu.

7

Şcoala a început şi eram pregătit să scap din carantina de acasă. În prima zi a trebuit să prindem autobuzul de pe autostradă, pentru că şoseaua noastră fusese inundată de atâta ploaie. Sincer, nu arăta prea rău, dar şoferii de autobuz nu riscau, mai ales că în general erau doamne mai în vârstă şi şcoala nu avea bani să repare o osie stricată. Oricum, nu era o plimbare prea lungă, un pic peste un kilometru şi jumătate din capăt, unde stăteam noi. Eram nouă inşi la staţia noastră, cu tot cu gemenii de clasa întâi şi cu doi liceeni trişti din familii diferite despre care am înţeles că erau însemnaţi pe viaţă. Călători cu autobuzul. Ştiam că la şaisprezece ani, dacă-ţi mişcai fundul şi îţi luai o slujbă după orele de şcoală, la un fast-food sau la pus cumpărăturile în pungi, puteai să faci rost de un vehicul. Aşteptam cu toţii în gaşcă, uitându-ne după maşinile cu adulţi care mergeau unde aveau ei treabă, la muncă, dacă se numărau printre puţinii norocoşi. Maggot şi cu mine rânjeam ca nişte căţei, încercam să nu ne batem cu lăbuţele pe umeri din cauza tuturor chestiilor pe care le ţinuserăm în noi şi trebuia să ni le spunem. Sau să nu le spunem, în cazul meu, cuvintele lui Stoner învârtindu-mi-se în cap.

Dar şcoala tot şcoală era. Ora de matematică a fost ceva de genul *Salut copii, bine aţi revenit! Mai ştiţi matematică? Nu, domnule Goins, nu mai ştim.* Şi la istorie, aşa cum ştie toată lumea, în clasa a cincea făceam istoria statului Virgini a, adică oraşul condamnat Jamestown şi tot ce urmează. Maggot şi cu mine ne-am intrat imediat în ritm: am tras cu elastice după o viespe sinucigaşă care s-a izbit de fereastră toată ora de engleză. Ne-am uitat prin sala de mese după fete dispuse să renunţe la porţia de cartofi prăjiţi. Un lucru mai puţin cunoscut: Maggot era cu aproape un an mai mare decât mine, dar din cauza chestiilor nasoale pe care le păţise când era mic, durase mai mult până crescuse destul pentru grădiniţă. Aşa am ajuns în aceeaşi clasă. Norocul nostru. Acum, la şcoală cu Maggot, eram la ani-lumină depărtare de Stoner. Dacă planul lui era să-mi facă viaţa de acasă aşa de nasoală încât să nu mai vreau să plec de la şcoală, funcţiona de minune.

La sfârşitul zilei, mama gemenilor de clasa întâi aştepta în staţia de autobuz cu ATV-ul să-i ducă la deal pe toţi copilaşii, o mămică a-ntâia. Noi, ceilalţi, am rămas de capul nostru. Era de neconceput ca acum să revin la interdicţia totală de a mă asocia cu Maggot. Nici nu ne era clar de unde începea interdicţia. Probabil de acolo de unde se zărea casa mea. Ca să nu riscăm, am stat vreo câteva ore şi ne-am văzut de ale noastre înainte să urcăm. Am băgat capul pe uşă şi am strigat,

dar nu era nimeni acasă. Am intrat, mi-am luat un Snickers din frigider şi m-am dus în camera mea. Şi asta a fost tot. Aş vrea eu.

Mama se întoarce de la muncă, strigă că speră că am avut o primă zi bună, eu strig înapoi că a fost în regulă. Apoi vine Stoner acasă:

— Ce mama dracului, băga-mi-aş, Demon. Treci încoace acum!

Lăsasem nişte urme de noroi pe jos în bucătărie şi Stoner o luase razna. Era noroi, da? Sunt copil şi trăim într-un loc făcut din noroi. Bine, mi-am scos pantofii şi i-am pus afară, apoi am luat mopul şi o găleată. Curăţasem eu şi chestii mai nasoale. În perioadele ei rele mama era genul de beţiv care ţine toaleta în braţe. Poate de aici am probleme cu stomacul. Stă lângă chiuvetă şi nu spune nimic, cu mâna la gură, ca să nu-i vină vreo idee. Stoner e în prag, cu mâinile în şolduri, ca paznicul ăla dur din *Evadare din Alcatraz*.

Încep să dau cu mopul pe jos şi Stoner mă întreabă ce fac. Îi spun că dau cu mopul pe jos şi adaug în gând: *După cum bine vezi, dobitocule*. Spune că nu crede că e de ajuns.

— Iubito, adaugă, crezi că mopul e de ajuns?

Mama se uită la el. Dă din cap, nu.

Stoner e de acord că nu. Ce vrea, îmi dau seama până la urmă, e să mă vadă în genunchi cu o cârpă cum frec nenorocitul de linoleum. Cu o găleată de apă şi Clorox, în caz că cineva vrea să mănânce de pe jos sau poate să deschidă un nenorocit de salon de tatuaje.

Bine, am frecat podeaua. Ca să fie clar, încă sunt la vârsta la care cele mai multe mame nu-şi lasă copiii să se atingă de Clorox, a mea fiind una dintre ele, din câte ştiam. Am terminat şi am spălat cârpele în chiuvetă. Mama era tot acolo, nemişcată, şi nu avea nimic de spus. M-am uitat la Stoner, trebuia să ştiu că am terminat înainte să vomit şi să leşin.

— Băiatul tău zice că-i curat. Ţie ţi se pare curat?

Mama s-a uitat la el, surprinsă.

— Sau ţi se pare că a făcut treabă de mântuială, ca de obicei? Fiindcă eu încă îi văd nenorocitele de urme pe podeaua asta. Nu vezi căcatul pe care l-a lăsat fiul tău în urma lui?

Mama arăta ciudat. Adică era în hainele obişnuite de muncă, pantaloni şi bluză cu nasturi. Pantofi fără toc ca să poată să stea în picioare toată ziua, părul prins în coadă ca să arate ca o profesionistă. Dar se uita în gol, ca drogată. Ceea ce nu avea cum să fie, mi-am spus. Aş fi vrut să scoată un cuţit şi să-l taie bucăţi? Nu. Dar să facă totuşi ceva. Să se trezească, pentru numele lui Dumnezeu, şi să înţeleagă că e mai bine să te înfurii decât să-ţi pară rău. Dar toată furia care reuşea să se adune vreodată în mama se scurgea imediat în lacrimi şi vomă. Într-un târziu a vorbit:

— Demon, du-te şi mai curăţă.

Rahat. Nu se vedea nimic. Mama avea ochi excelenţi. Erau cam singura parte din capul ei care funcţiona totdeauna cum trebuie. Mă rog, am şters din nou podeaua şi, la furia cu care am făcut-o, mare noroc pe capul lor că a mai rămas ceva din linoleum. Am golit iar găleata, am clătit iar cârpele, le-am aruncat în găleată ca pe o minge de baseball. M-am strecurat pe lângă Stoner ca să ies pe uşă. M-a prins de gulerul tricoului şi m-a tras înapoi.

Unde naiba plecam, m-a întrebat, fiindcă nu terminasem. Hai să ne uităm cu toţii în sufragerie, a spus. Alte urme de noroi pe covorul din sufragerie. Bine, covorul ăla era oricum ca vai de lume şi vechi, pătat de când mă ştiam eu. Eu şi mama nu eram nici pe departe primii care locuiseră în casa asta mobilă. Stoner m-a întrebat ce văd şi am răspuns că un covor care arată naşpa. Aşa e, a zis. Şi avea nevoie de el curat. Altfel cum să tragă omul de fiare pe o podea care arăta în halul ăsta.

Aveam eu nişte sugestii, dar le-am păstrat pentru mine. Mama a scos periile de frecat covorul şi soluţia StainZaway, mi le-a dat şi s-a dus să se ascundă în bucătărie. Stoner stătea în picioare şi se uita la mine în timp ce frecam petele cu cârpele înmuiate în Clorox, le stropeam cu soluţia de curăţat covoarele şi între timp mă făceam praf. Maggot şi cu mine încercaserăm StainZaway odată exact în acest scop şi ne învăţaserăm minte. Sunt alte chestii mai bune pe care să le tragi şi StainZaway e calea cea mai scurtă către borală. Mai ales dacă e amestecat cu înălbitor.

Aşa că acum mă gândesc doar la cum o să vomit şi Stoner o să mă pună să curăţ voma, apoi petele şi o să stau aici în genunchi trăgând în nări StainZaway până când unul dintre noi o să-l omoare pe celălalt. N-ar trebui să dureze mult. Îmi curg mucii şi îmi ţiuie cumplit urechile, iar în cap îmi răsună tema muzicală a serialului *X-Men*. Aceeaşi melodie la nesfârşit, coloana sonoră a găurilor de furie pe care le fac frecând căcatul ăla de covor: *Da-na-na-na NA na na! Da-na-na-na NA na na!* O aud aşa de tare în cap, încât sincer nu-mi dau seama dacă îmi iese din gură sau nu, dar probabil că da pentru că Stoner începe să urle la mine să tac naibii. Iar eu ţip la el *Da-na-na-na NA na na!* pentru ca între timp mi-am pierdut complet minţile.

Tot ce îmi amintesc după asta e cum eu arunc cu chestii şi el îmi suceşte amândouă mâinile la spate. Îmi acoperă gura cu mâna ca să nu pot să respir. Cum nu am altceva cu care să mă apăr, îl muşc de mână, Iisuse preadulce, ce sentiment să-mi înfig dinţii în carnea lui şi să simt gustul sângelui! Ca şi cum aş fi Satan şi toată viaţa m-ar fi pregătit pentru această realizare.

Am ajuns la mine în cameră cu o buză sparta şi speram că fără nimic rupt pe dinăuntru, deşi nu părea imposibil. Stăteam pe pat şi ascultam zăngănelile şi bocănitul de la prostiile de greutăţi de jde mii de kilograme pe care Stoner le împingea în uşa mea ca să nu existe nicio evadare din Alcatraz. Simţeam gust de

sânge în gură, al meu şi al lui. M-am gândit o clipă să nu fi luat hepatită C sau alt căcat, dar mama jurase întotdeauna că Stoner era curat şi nu consuma droguri. Numai o grămada de bere, doar asta era meseria lui. După ce m-a închis în ţarc, am auzit urlete, cele mai multe ale lui, câteva ale ei, iar ale lui, apoi linişte. Poate au ieşit. Poate s-au aşezat şi au luat o gustare înainte să înceapă episodul din *Home Improvement*. Mi se rupea-n paişpe.

M-am ghemuit în pat şi am plâns, lucru pentru care m-am urât, apoi m-am ridicat şi am vomitat. În coşul de gunoi, de vreme ce nu puteam să ies la baie. Am dat afară Snickersul şi toţi cartofii prăjiţi de care făcusem rost de la dragile de fete de la şcoală, care aveau grijă de siluetă. Mare păcat, pentru că nu se anunţa o cină cine ştie ce copioasă.

M-am gândit să fug. Ieşitul pe fereastră nu avea să fie floare la ureche, de vreme ce se deschidea doar câţiva centimetri. Dar puteai să o spargi. Era ceva distanţă, casa noastră fiind pe o coastă a dealului, dar mă descurcam şi probabil nu mi-aş fi rupt prea multe oase. După aceea, pauză. Singurul loc unde mă puteam gândi să mă duc era alături, ceea ce clar nu era suficient de departe. Ce altceva? M-am gândit la mătuşa June. Se ştia că femeia găzduieşte rătăciţi, îmi părea rău ca nu o sunasem niciodată pe Emmy, dar mama nu voia să plătească pentru apeluri interurbane. Probabil că Emmy îşi văzuse între timp de viaţă. Dar tot mă gândeam la ea, blocata în castelul pierzaniei, şi regretam chiar mai tare acum, închis cum eram. Părea cam complicat să fac autostopul până la Knoxville fără să mă prindă gaborii şi, odată ajuns acolo, nu ştiam adresa. Castelul pierzaniei, etajul doi. Ce imbecil! Ştiusem practic de la naştere că nu puteai să te bazezi pe mama. Şi tot nu-mi făcusem un plan B.

Stoner nu mi-a dat drumul să mă duc la şcoală a doua zi, deşi am auzit-o pe mama spunându-i că existau responsabili cu prezenţa la şcoală, care aveau să sune dacă dispăream o perioadă prea lungă. El i-a replicat că, dacă se pricepea aşa de bine la creşterea copiilor, cum de ajunsese să aibă pe post de fiu un câine turbat care muşcă. Înainte să plece la lucru, ea a încercat să-i explice că aveam nevoie să merg la baie şi să mănânc ceva. Apoi l-a lăsat pe Stoner stăpân peste mine. Niciodată doi oameni nu au avut mai puţine să-şi spună.

În final am avut voie să merg din nou la şcoală, dar eram închis în restul timpului. O existenţă monstruoasă. I-am spus lui Maggot că mă gândesc să fug şi el m-a sfătuit să n-o fac. Spunea că am nervi de oţel şi că Stoner avea să fie strivit în cele din urmă. Nu ştiu câte zile a durat toată treaba, trei sau patru, plus un sfârşit de săptămână îngrozitor de plictisitor. Lucrurile s-au adunat. Auzeam cum Stoner şi mama îşi spuneau porcării şi nu-mi plăcea cum sunau. Deloc. Probabil că nici celor din familia Peggot nu le plăcea, cu atâtea ferestre deschise în acea perioadă a anului. Încercam să le amuţesc desenând în carneţelul meu, inventând tot felul de metode geniale prin care Stoner cel Rău era distrus. Cu

ochi şi instrumente de măsură zburând din el, cu linii care să sugereze mişcarea şi mici bule ca nişte norişori – Pleosc! Pleosc! Sau izbeam în perete cu bâta de baseball ore în şir: bum, bum. Ca să-i fac să tacă din gură sau să-i scot din minţi, dacă se mai putea.

Apoi, într-o seară, târziu, uşa se deschide brusc şi în prag apare Stoner. Mă prinde în tricou şi chiloţi, mâncând o pungă mare de Cheetos în pat, pentru că de ce naiba să n-o fac, de vreme ce altceva oricum nu era. Citeam un număr din *Avengers* pe care îl citisem deja, ia să vedem, de vreo nouă mii de ori.

— Mama ta vrea să stea de vorbă cu tine, mi-a zis.

Interesant, mi-am spus, care o fi treaba? Nu aveam de gând să mă dau jos din pat, dar el stătea în faţa mea. Nu-mi dădusem seama că venise acasă. Stoner tot ieşea seara, lucra la nişte ore dubioase rău sau mai degrabă petrecea, fiindcă cine are nevoie să-i aduci berea aşa de aproape de ora închiderii? Probabil că se întorsese şi eu nu-i auzisem camioneta sau motocicleta. Evident. L-am întrebat ce voia mama şi mi-a spus că voia să-mi arate cât de mult mă iubeşte. O afirmaţie suficient de ciudată ca să mă neliniştească. Am strigat-o. Niciun răspuns.

— Mama! am strigat mai tare, dând buzna în sufragerie.

Nimeni, nimic.

— MAMA!

Şi mă gândesc: „La naiba, a plecat! S-a măritat cu ticălosul şi acum am rămas eu cu el pe cap”. În bucătărie e mizerie peste tot, vase în chiuvetă. O sticlă de gin pe masă, o, căcat! La naiba! Goală. Nimic nou. Stoner are expresia aia pentru care îmi vine să-l omor.

Mama e în dormitor. Întinsă, cu hainele pe ea, încălţată, leşinată. Cu faţa în sus, nu moartă, pentru că asta am verificat imediat. Pe chestia de lângă pat sunt flacoane de medicamente, închise, aşa că deşurubez capacele cu siguranţă pentru copii unul câte unul, trei flacoane. Nu ştiu ce sunt, Xanax şi alte porcării care clar nu ar trebui să fie prin preajma ei, însă flacoanele nu sunt goale, slavă Domnului! Nu le-a luat pe toate, deci o să se dea doar de-a dura, nu chiar până în fundul prăpastiei. Dar Dumnezeu mi-e martor că putea să ajungă oricând acolo. Nefiind tocmai atentă unde călca.

— Sună la Urgenţe, îi spun lui Stoner.

Cretinul mă întreabă de ce.

— Sună la Urgenţe! strig la el. Doamne, bou ignorant! S-ar putea să fi luat supradoză.

În faza asta nici nu mă gândesc la ce mă aşteaptă pentru acest „bou ignorant” în programul de recompense al lui Stoner. Ştiu deja. S-a terminat cu viaţa noastră de până acum.

8

Eu am fost cel care a pus mâna pe telefon, în timp ce Stoner îmi dădea pumni ca să mă oprească şi făceam amândoi atâta gălăgie, încât domnul Peg a venit şi a început să bată în uşa de la bucătărie. Stoner spunea că o să regret că am dat acel telefon. Îmi puneam tot felul de întrebări. Oare mama chiar ar fi murit? Sau ar fi făcut ca de obicei şi s-ar fi pus pe picioare, ar fi trăit ca să mai tragă nişte petreceri cu gin Seagram's şi calmante? l-aş fi ţinut piept lui Stoner? Pe vremea aceea, îmi spuneam că mai rău de atât nu are cum să-mi fie. Vă dau un sfat: să nu gândiţi niciodată aşa.

Am urcat în faţă lângă şofer, încercând să-mi leg şireturile. Apucasem să-mi trag pantalonii pe mine până să ajungă ambulanţa, dar trebuise să ies din casă cu pantofii în mână. Aşa de repede se întâmplase totul. Camioneta familiei Peggot venea în urma noastră. Stoner se urcase în spate cu mama, pentru că între timp începuse să vorbească numai cu „Da, domnule, eu sunt soţul", mânca atâta căcat că-mi venea să vărs, din clipa în care cei de la ambulanţă apăruseră şi întrebaseră cine sunase. Stoner, bineînţeles. (Stai aşa, poftim?) Numele pacientei, data naşterii, flacoanele cu pastile scoase din buzunarul lui Stoner unde le înghesuise repede. Numele de pe flacoane, el confirmând că erau ale colegilor mamei şi avea să le zică el vreo două. Foarte politicos şi doar cu vai de mine şi ce oameni, ca şi cum ar fi fost un afurisit de profesor de religie. Niciodată nu-l auzisem să pronunţe atâtea cuvinte fără să adauge pe undeva „boule" sau „muistule". Să fie alt om, atât de şocat de întâmplarea sinistră încât să-şi asume lucrurile? Nici vorbă.

Am gonit pe Long Knob Rod, cu sirena urlând, prin dreptul micilor aşezări unde oamenii erau în pat. La Pennington Gap am trecut direct pe roşu şi apoi am ajuns la spital unde toată lumea se dădea de ceasul morţii. N-am avut voie să intru în camera de gardă, nici în salonul unde au mutat-o după aceea, pentru că eram copil. Am stat o veşnicie în sala de aşteptare cu familia Peggot. Eram morţi de foame, aşa că doamna Peggot s-a dus să ia ce găsea în automate şi cafea fierbinte pentru domnul Peg. Am mâncat fiecare câte patru pacheţele de biscuiţi, apoi Maggot s-a întins pe scaunele de plastic legate între ele şi a adormit buştean. Doamna Peggot era de părere că trebuie să plecăm acasă, pentru că aveam şcoală a doua zi. Chiar atunci a apărut doamna de la Protecţia Copilului şi a zis că vrea să stea de vorbă cu mine.

Nu o cunoşteam deloc pe doamna asta. Mi-a spus cum o cheamă, am uitat pe loc. Purta o geacă şi o fustă verzi, două nuanţe diferite, şi părea să aibă nevoie de o sută de ani de somn ca să-i treacă ce o rodea pe dinăuntru. Sub ochi avea de-a

dreptul pungi, îţi încăpea acolo mărunţişul. Am întrebat de domnişoara Trudy, cea care se ocupase de cazul meu cu câţiva ani în urmă, şi mi-a răspuns că domnişoara Trudy nu mai lucra la departamentul de servicii sociale. Dimineaţa urma ca altcineva să fie însărcinat cu cazul meu, poate ea, poate altă persoană. Ea pur şi simplu era de serviciu la ora asta, aşa că treaba cu ochii se explica. Le-a spus celor din familia Peggot că pot să plece acasă, că avea să mă ducă ea unde trebuie. Ceea ce m-a speriat rău. Cine naiba era, ca să creadă că ştie unde trebuia să mă duc? I-am spus nu, mulţumesc, mă duceam cu familia Peggot, ca de obicei când mama era la dezintoxicare. Doamna mi-a aruncat o privire de genul *Îmi pare rău, puştiule, răspuns greşit.*

Doamna Peggot mi-a mai dat nişte biscuiţi să-i bag în buzunar şi nişte bani, plus mărunţiş pentru telefonul cu fise, care exista pe atunci, şi mi-a spus s-o anunţ când puteau să vină să mă ia. Şi aşa am plecat spre o cămăruţă să purtăm o discuţie, Ochi-Pungă faţă în faţă cu Demonul. A început cu întrebările obişnuite în asemenea cazuri, apoi a devenit gravă şi m-a întrebat de familia Peggot: dacă în casa lor s-a întâmplat ceva care să mă facă să mă simt stânjenit. Eram nedumerit, mă gândeam că se referă la chestii pe care le făcusem eu, ca atunci când le stricasem televizorul sau când ciordeam mici căcaturi pe care le dădeam la schimb la şcoală pe alte căcaturi. Ne-am învârtit mult în jurul cozii până când am înţeles într-un târziu ce încerca să afle: dacă fusesem molestat de Maggot ori de domnul sau de doamna Peggot. Asta era mâna lui Stoner. Am spus că nu se întâmplase nimic de felul ăsta şi că abuzatorul despre care voiam să vorbesc era Stoner.

Bine, a spus, hai să vorbim despre asta şi aşa am făcut. Ca idee, deja era vreo trei dimineaţa, nu-mi aminteam să fi mâncat ceva toată ziua în afară de biscuiţi şi Cheetos, şi pe Stoner îmi venea să-l arunc la câini. Cum as descrie relaţia noastră, a vrut ea să ştie. Am răspuns: dacă doi tipi stau unul la un capăt al unei puşti şi unul la celălalt, cum aţi numi o asemenea relaţie? Şi dacă l-aţi cunoaşte, credeţi-mă, aţi vrea să fiţi pe partea cu trăgaciul. Am spus şi ceva de genul că, dacă ar fi după mine, nu l-aş împuşca direct, aş începe cu rotulele şi cu coatele, ca să-l văd cerşind milă. Şi-a notat toate astea în carnet.

Mai avea şi alte întrebări despre tatăl meu vitreg, cum îl numea ea, ceea ce demonstrează că nu pricepea cum stătea treaba. Întrebări despre buza mea spartă de care uitasem deja de când cu noile dovezi de afecţiune legate de sunatul la Urgenţe. Simţeam cum mi se umflă ochiul stâng şi pieptul mă durea atât de tare în partea dreaptă încât mi-aş fi dorit să nu trebuiască să respir aşa de mult. Ochi-Pungă m-a întrebat dacă nu mă deranjează să-mi scot cămaşa şi să o las să arunce o privire, ceea ce m-a făcut să mă simt ca un bebeluş. A scos un aparat din geantă şi a făcut poze. M-a întrebat chiar dacă am vreo problemă mai jos de brâu. Clar nu, am spus şi deja îmi venea să mor. Era şi aşa destul de rău că

pierdusem o luptă, nu mai aveam nevoie ca unii să consemneze asta şi în porcăriile lor de carneţele.

A vrut să vorbim despre atacurile mele împotriva lui Stoner, aşa-numitele incidente cu muşcături. I-am spus că nu au fost incidente, la plural. Dacă aş fi repetat atacul, aş fi rămas fără dinţi. Şi-a notat asta. Aş fi putut continua până nu-i mai rămânea pastă în pix, dar ea a oftat adânc, amintindu-mi de seara în care o spionasem pe mătuşa June. Reacţia ostenită a femeilor care fac curat după bărbaţii care şi-au smuls unul altuia matele. Pentru doamna asta, unul dintre ei eram şi eu. Îmi venea să ţip la ea: „Asta nu e luptă dreaptă, Stoner e un psihopat şi eu am doar zece ani, la naiba!"

Următorul pas era un fel de control medical. I-am spus că nu sunt aşa de grav rănit, dar mi-a zis că are legătură cu aspectele psihologice, dacă era în regulă să mi se dea drumul. Şi dacă nu, ce? Am tras cu ochiul la foile unde a notat când mărturisisem intenţii criminale. Dacă răneai sau omorai pe cineva din cauza unor tulburări mintale, altele decât faptul că erai furios pe respectivul, ştiam unde ajungi: la Marion. O închisoare pentru nebuni, cu garduri cu sârmă ghimpată şi turnuri de pază, din ce spunea Maggot. Unde fusese trimisă la început mama lui. Apoi, după o vreme hotărâseră că era doar genul de doamna normală, dar enervata rău, nu nebună, şi o trimiseseră la închisoarea pentru femei Goochland. O vizitase în ambele locuri.

Pesemne că mi s-a tăiat filmul, pentru că următorul lucru de care îmi amintesc e că un bărbat mi-a pus mâna pe umăr. Un bărbat cu cămaşă şi cravată, nu în halat alb de doctor. Foile temute cu însemnări. M-am ridicat în capul oaselor şi am spus „Da, domnule" şi am întrebat dacă mă trimit la Marion. Am văzut că făcea eforturi să nu zâmbească. M-a întrebat ce ştiu eu despre Marion. Părea obosit, dar altfel decât Ochi-Pungă, mai degrabă ceva de genul *Hai să nu complicăm lucrurile*. I-am spus că nu ştiu nimic despre Marion, în afară de faptul ca nu vreau în niciun caz să ajung acolo. Mi-a zis să stau liniştit, că mă rezolvă el. S-a aşezat şi m-a întrebat chestiile obişnuite, apoi a trecut la subiectul Stoner. Eram doar foarte furios pe el acum sau chiar crezusem vreodată că mi-aş dori să moară? M-a întrebat dacă suntem o familie în care se vânează, dacă avem arme, dacă sunt sub cheie sau pot să ajung la ele? M-a întrebat dacă am fost vreodată aşa de trist încât să îmi doresc să mă culc şi să nu mă mai trezesc. I-am spus că nu chiar, de obicei mă duceam doar să mă culc dorindu-mi să mă trezesc în altă casă. A zis că asta era de înţeles.

Ochi-Pungă s-a întors mai târziu şi a spus bine. Nu mergeam la Marion, asta era clar. Dar situaţia mamei era de aşa natură încât mă aşteptau câteva săptămâni singur cu Stoner şi nu era cazul. Urma să aplicăm un nou plan, asupra căruia se puseseră cu toţii de acord. Planul cu Demon care nu se duce acasă. Deci în mod clar mama era de acum suficient de conştientă încât să renunţe la singurul ei copil.

Ce alte opţiuni aveam, m-a întrebat: adulţi de încredere, colegi de-ai mamei, oricine la care să pot să stau? Am spus familia Peggot, familia Peggot şi iar familia Peggot, punct. Nu era cazul. Mi-a zis că Stoner le făcuse o reclamaţie care trebuia anchetată înainte să poată să mă plaseze la ei. Ce prostie! Dar tot mă întrebam dacă familia Peggot avea ceva care să poată fi folosit împotriva ei, ca de pildă mama puşcăriaşă a lui Maggot şi Humvee despre care nu trebuia să vorbeşti niciodată. Nu era vina lor, dar lumea crede tot ce e mai rău. Aşchia nu sare departe de trunchi ş.a.m.d. Apoi mi-a venit în minte mătuşa June. Un adult de încredere în Knoxville merge? am întrebat, dar mi-a răspuns că nu puteam să ies din stat din cauza hârţogăriei. Poate că era ilegal că Emmy stătea acolo. Aşa s-ar explica de ce erau aşa de secretoşi, dar nu mi-o puteam închipui pe mătuşa June făcând fărădelegi. Nu voiam decât să dorm. M-a dus în altă cămăruţă cu un pat cu hârtie pe el, unde puteam să mă întind.

Mai târziu, la un moment dat, m-a trezit pe întuneric un tip cu o tavă cu mâncare, ca o cină de la televizor. Avea un cărucior plin. Eram mort de foame. Omul ăsta era îmbrăcat într-un costum albicios, cu o cască albă pe cap, pungi albe peste pantofi, aşa că vedeai hainele, nu pe el. Ca şi cum ar fi fost o fantomă. I-am spus că nu am cu ce să plătesc. Mi-a zis că era deja plătit, dar că de multe ori oamenilor li se făcea rău de la mâncarea de spital. S-a oferit s-o mănânce el pentru mine. Eram speriat şi am fost de acord. S-a aşezat cu tava în poală şi a mâncat. Arăta ca o fantomă înfometată care înfuleca o porţie de mâncare ca într-o reclamă TV, aşa că probabil visam.

Noua mea viaţă a început la prima oră cu noua responsabilă de caz, domnişoara Barks. A ridicat storurile şi a spus:

— Bună dimineaţa, Damon. Hai să mergem acasă.

Timp de o fracţiune de secundă am crezut că am o casă şi că acolo mă duceam. Uneori o zi bună nu tine mai mult de zece secunde.

Numele nu se potrivea cu persoana. Domnişoara Barks[5] nu era câine. Stătea şi zâmbea în timp ce eu mă trezeam şi îmi aminteam tot felul de căcaturi şi mai observasem şi că era mare bunăciune. Avusesem o grămadă de responsabili de caz, nu te ataşezi de ei, nici nu-ţi doreşti. Dar asta era altceva. Mai tânără decât mama, în rochie, nu în genul de costum cu sacou de zici că-s paznici. Şi blondul ăla ondulat, mici valuri care se revarsă, cum vezi de obicei la actriţele de la televizor, la sirene sau la îngeri. Poate domnişoara Barks era îngerul meu păzitor. Era şi timpul.

A văzut tava de mâncare goală pe care fantoma o lăsase pe scaun (deci, probabil, nu era fantomă) şi a zis ceva despre faptul că aveam poftă de mâncare. A spus că găsiseră un loc unde să stau deocamdată şi că era la o fermă, deci

---

[5] „Latră".

spera să fiu destul de bine hrănit şi acolo. Mi-era o foame de-mi simţeam stomacul cum se mănâncă singur. Dar nu voiam să spun ceva care să fie interpretat greşit.

Afară nici măcar nu era încă dimineaţă, ci perioada aia gri în care luminile încă sunt aprinse. Domnişoara Barks mergea repede în cizmuliţele ei, toc-toc. Avea o Toyota cu însemnul Protecţiei Copilului pe el, un model mai vechi cu o grămadă de kilometri la bord, după cum arăta. M-am urcat în spate şi am rămas surprins să văd pe cineva pe scaunul şoferului: Ochi-Pungă. Doamne, mi-am spus. Pesemne că doamna asta nu se duce niciodată acasă. Domnişoara Barks s-a urcat lângă ea şi am mers pe aceleaşi drumuri pe care trecusem când venisem cu ambulanţa. De ce s-or fi gândit că era nevoie de două persoane ca să-mi facă faţă, habar n-am. Treceam pe lângă casele unor oameni care se culcaseră şi se treziseră iar, totul arăta normal. Acum îşi mâncau cerealele. Copii ale căror mame erau zdravene şi ai căror tati trăiau.

În cele din urmă domnişoara Barks s-a întors cu cotul pe spătarul scaunului şi a spus: „Hai să vorbim despre unde mergem”. Urma să stau cu un domn pe nume Crickson, care se ocupa de copii doar pentru perioade scurte. Avea nişte băieţi acum acolo. Soţii Crickson fuseseră asistenţi maternali până când doamna murise şi acum domnul nu mai lua decât din când în când un caz complicat. Îmi plăcea cum vorbea, ca şi cum nu aş fi fost un copil, ci un adult. Îi părea rău că trebuise să aştept la spital toată noaptea. Erau prea multe de rezolvat şi nu prea aveau cu ce, practic erau o grămadă de copii în situaţia mea.

Ceea ce nu reprezenta o noutate, la şcoală se vorbea despre cutare copil care nu avea casă sau dormea pe canapeaua vreunei rude care nu era tocmai încântată. Despre cutare fată drăguţă sau urâtă din clasa a şaptea sau a opta pe care părinţii o dăduseră afară fiindcă rămăsese borţoasă. Şi tot aşa. Nici prin gând nu-mi trecuse că într-o zi o să ajung să fiu eu unul dintre acei copii. Domnişoara Barks părea şocată de cât de rău ajunsesem. Partenera ei de la volan, domnişoara Noaptea Strigoilor, nu la fel de mult.

Drumul nu se mai termina. Am întrebat dacă aveam să mai merg la şcoală şi domnişoara Barks a spus că da, ca de obicei, doar că drumul cu autobuzul o să fie mai lung. Mă vor învăţa băieţii de la domnul Crickson cum stă treaba. Şi eu am spus „of, căcat”, apoi, „opa, scuze”. Dar nu aveam la mine cartea de istorie, nici tema, nici altceva, toate rămăseseră acasă. N-aveam nimic, de fapt. Nici măcar ciorapi, din cauză că plecasem de acasă în ambulanţă. Domnişoara Barks a spus că îi pare foarte rău, trebuia să mă descurc cum puteam. Avea să treacă săptămâna viitoare să văd ce fac şi între timp o să încerce să se ducă acolo unde locuisem şi să ia tot ce îmi trebuia. Mi-a zis să fac o listă cu lucruri importante şi ea avea să facă tot ce-i stătea în putinţă. Nu-mi puneam mari speranţe. Mi-l închipuiam pe Stoner cum aprinde un foc în spatele casei şi îmi arde hainele şi manualele. Cum îmi aruncă benzile desenate şi personajele, unul câte unul.

Domnişoara Barks şi Ochi-Pungă s-au contrazis pe unde s-o ia şi au trebuit să întoarcă la un moment dat. Pungă i-a amintit să stea de vorbă cu mine despre mama şi domnişoara Barks a spus ah, da, eram la curent cum stă treaba cu mama? Nu. Păi, veştile erau bune, mama urna să fie externată şi să înceapă direct tratamentul, în aceeaşi zi, mai târziu. Nu întrebasem de mama seara trecută, după ce se terminase ce era mai rău, şi probabil era urât din partea mea, dar, sincer, mă cam săturasem. Întâi aduci acasă la noi un psihopat, apoi te cari: cum să faci aşa ceva?

Domnişoara Barks a spus că pe mama o aşteptau câteva săptămâni de internare undeva, apoi o perioadă de supraveghere acasă, până să mă pot întoarce la ea. Deci nu era dezintoxicarea rapidă de cinci zile, cum mai făcuse de câteva ori şi care e un fel de revizie. De data asta cred că se ajunsese la concluzia că mama avea nevoie de o reparaţie completă. Domnişoara Barks m-a întrebat dacă înţelegeam că mama ajunsese la un acord cu Protecţia Copilului ca să aibă grijă de mine. Că acum avea nevoie de susţinere specială ca să-şi respecte partea ei de înţelegere.

Tot nu pricepeam de ce nu pot să stau la familia Peggot. Dar la cum îl dădusem în gât pe Stoner, aş fi murit de frică să stau în vecinătatea lui. Îl şi vedeam la noi acasă cum intră în camera mea şi îmi găseşte carneţelul în care desenasem ore în şir finaluri fericit-malefice pentru „Stone cel Rău". Barbă, cercei lăţi, cap mare chel, până şi Stoner s-ar fi prins. Era una în care făcusem un crocodil care îi smulgea scula cu dinţii. M-ar fi căutat.

Am intrat pe drumul de pământ care ducea spre o fermă, aproape ajunseserăm. Mi-am făcut curaj şi am întrebat ce probleme o să am pentru ce spusesem. Despre Stoner, de exemplu. Domnişoara Barks a răspuns că nu e nimeni supărat pe mine, iar eu m-am gândit: „Da, sigur, domniţă". Când un copil spune o chestie greşită, află alţii şi dă de naiba. Aşa merge treaba. Am oprit în faţa unei case vechi, cu iarba în curte aşa de înaltă că puteai s-o tai şi să faci fân din ea. Domnişoara Barks m-a întrebat dacă am vreo nelămurire înainte să-mi întâlnesc noul asistent maternal. Ce era să-ntreb? O casă cenuşie, de ziceai că eşti în Amityville. Nu cred că pricepusem încă până la capăt, nu mă mai duceam acasă.

Acum stăm fără să facem nimic. Cele două se uită una la alta pe scaunele din faţă, amândouă cu expresii de genul *Nţ, tu*. Pungă spune în cele din urmă:

— Tu ai responsabilitatea legală în privinţa lui. Tu trebuie să-l duci.

Domnişoarei Barks îi e frică. Nu ştiu ce o fi în casa aia, de nu vrea să fie ea cea care să mă ducă acolo şi să zică: „Pa, puştiule, n-aş vrea să fiu în locul tău". Pesemne că e prima ei zi la slujba asta de căcat la care trebuie să ia copiii de la ei de acasă pentru protecţia lor şi tocmai şi-a dat seama că nu şi-ar dori să fie nici măcar în situaţia în care este ea acum, d-apoi în locul meu. S-a terminat povestea cu îngerul meu păzitor. Am fost testul ei.

9

Domnul Crickson era un individ înalt, corpolent, cu faţa roşie şi părul unsuros şi dat într-o parte ca nişte degete care prind o minge de baschet. Ochi mici în fundul capului, nas ascuţit, faţa tipică de câine. Dar dintr-o rasă mai rea decât dulăii bătrâni care zăceau întinşi sub soba pe lemne rece din bucătărie. Păreau să stea pregătiţi pentru când o să se lase gerul.

Vocea omului suna ca o şoaptă gen Freddy Krueger[6], ca şi cum l-ar fi durut să vorbească, aşa că ascultă bine, la naiba. Da, văzusem filmul, la drive-in, de pe bancheta din spate, când mama şi Stoner credeau că dorm. Aşa sunt educaţi mulţi copii din Lee County. Când omul înfricoşător ne spune să stăm jos, stăm jos.

Domnişoara Barks îşi verifica între timp lista, agitată ca naiba. Urma să dorm în aceeaşi cameră cu ceilalţi copii aflaţi în îngrijire, fusese inspectată, domnul Crickson primise un telefon cum că urma să vin în dimineaţa asta. El era ceva de genul *Hai odată, domniţă*. Ceilalţi copii plecaseră la şcoală şi el trebuia să vadă de vite. Domnişoara Barks părea să fie de acord cu toate astea. Eu stăteam nemişcat şi mă uitam la cum arată Amityville: linoleum umflat, vai de capul lui, grăsime galbenă pe peretele de deasupra sobei, borcane cu unt de arahide fără capac şi mizerie pe tot bufetul. O crustă de jeg peste toate. Mi-am amintit că îmi spusese că nevasta omului murise. Mă întrebam dacă nu cumva cadavrul mai era prin casă, pentru că părea că nimeni nu mai făcuse curat de când ea dăduse ortu' popii.

Domnişoara Barks a terminat şi i-a întins un plic mare, galben. El a întrebat dacă cecul lui era acolo. Ea i-a răspuns că o să-i sosească prin poştă, ca de obicei. Nu-mi venea să cred că mă lăsa cu Freddy Krueger, dar mi-a aruncat aceeaşi privire pe care o văzusem de mii de ori la mama: *Îmi pare rău*. Şi uite-aşa a plecat cu cizmuliţele ei, toc-toc. Mă întrebam dacă la Protecţia Copilului aveau ceva de genul Pasului 9, unde în cele din urmă trebuie să le ceri scuze tuturor copiilor cărora le-ai tras ţeapă.

După ce ea a ieşit, mi-am spus că omul o să dea fuga la iubitele lui vite, dar nu era aşa de grăbit şi şi-a pus cafea dintr-un ibric murdar într-o cană murdară. Sub cămaşa de flanel avea o bluză cu găurele şi mâneci lungi, zdrenţuite şi jegoase la capete, ca şi cum ar fi stat cu ea zi şi noapte. În ciuda atitudinii neglijente a mamei, nu mă crescuse în murdărie, îmi venea rău când mă uitam la bătrân cum sorbea din cafea.

---

[6] Personaj malefic din seria de filme de groază americane *Nightmare on Elm Street (Coşmar pe Elm Street).*

M-a privit parcă întrebător, aşa că am spus nu, mulţumesc, nu prea beam cafea. Cu vocea lui sinistră, sugrumată, a rostit ceva ce n-am înţeles prea bine.

L-am întrebat:

— Poftiţi?

— Am zis că la băieţii ceilalţi nu le place ăla care muşcă. Le-am povestit. Nimănui nu-i place ăla care muşcă.

M-am uitat la câinii de sub sobă, încercând să-mi dau seama ce voia să spună. Arătau de-a dreptul morţi. Sau aşa de bătrâni încât cu greu ar fi înghiţit mâncare de pisică la conservă. Dar parcă tot exista un lucru pe care trebuia să-l ştiu. L-am întrebat:

— Care dintre ei muşcă?

M-a privit ca pe ultimul idiot.

— Tu.

S-a uitat pe geam până când maşina de la Protecţia Copilului a plecat. Am observat că avea şliţul deschis sau poate că pantalonii erau aşa de vechi încât fermoarul cedase. După încă un minut a murmurat:

— Mă mir că nimeni nu ţi-a pilit încă dinţii.

Aveam toată ziua înainte să-mi fie rău de emoţii, să aştept să descopăr cât de mult îl urau ceilalţi băieţi pe ăla care muşcă. Pesemne că Stoner povestise la toată lumea. Aşa că la fel de bine putea să scrie şi pe fruntea mea: Mamă Drogată, Prieten Bulangiu, Muşcător de Mâini. Ce le spusese de dimineaţă Crickson copiilor lăsaţi în grija lui afla acum toată lumea la şcoală. Nu mai voiam să merg acolo niciodată. Şi nici să fiu aici. Eram lihnit, dar Crickson nu m-a întrebat dacă mâncasem de dimineaţă. Bucătăria avea un miros rânced, o combinaţie între picioare nespălate şi şuncă, însă până şi de la izul ăsta mi se făcea foame. Dar el şi-a terminat cafeaua şi a spus:

— Hai!

Şi am ieşit, la ziua de muncă.

Am început prin a da fân la vite. Grajdul duhnea a balegă, nicio surpriză, dar duhnea de-ţi muta nasul. De-ţi dădeau lacrimile. Vitele erau pline de noroi şi negre, împungeau şi erau suficient de mari încât să te omoare dacă nu te mişcai repede şi cam asta-i tot ce pot să vă spun despre datul fânului. Se folosea o furcă, se arunca fân. Crickson spunea că are vreo două sute de capete, cele mai multe fiind la păscut. Nu dai fân vitelor în august, doar junincilor gestante, cum erau acestea. M-a întrebat ce ştiu despre vite, nimic, şi dacă ştiu să conduc tractorul, tot aşa. Se vedea că era ofticat că nu mă dovedeam bun de nimic. M-a întrebat dacă făcusem vreodată căpiţe, pentru că trebuia făcută şi treaba asta, dacă se oprea odată nenorocita de ploaie. Culesesem sau tăiasem vreodată tutun, fiindcă urma şi asta. Mi-a spus că, atunci când venea vremea de tăiat tutun, nu-i trimitea pe băieţi la şcoală, fiindcă era al naibii de greu să-l termini, deci spera că nu-mi

place prea mult şcoala. Spuneam „da, domnule, nu, domnule”, încercam să scap basma curată.

Mergeam după el şi căram ce îmi dădea. Ploaia tot pornea şi se oprea. Gândul îmi fugea acasă: la doamna Peggot, care se perpelea de grijă, neştiind unde sunt. La pârâul nostru şi la noroiul lui minunat. Partea bună era că tipul ăsta nu avea să mă pună să frec podeaua cu Clorox. Dar la un moment dat poate aveam să mă hotărăsc eu să o fac. Am mânat vite spre porţi. Am mers ore în şir să verificăm sârma ghimpată sărită de pe stâlpii unui gard vechi şi dărăpănat Avea un pistol cu capse uriaş, care arăta şi suna ca o armă de război şi cu care fixa sârma ghimpată. Mi-a spus să fiu atent fiindcă mâine o să repar singur porţiuni de gard. Pe bune. Să-mi dea arma pe mână, mie, un pericol public.

Nu gândeam normal de foame. Până la urmă a sosit ora prânzului, căruia el îi spunea cină, dar ce contează. Sandviciuri cu costiţă şi roşii. A prăjit costiţa şi roşiile împreună, într-o tigaie care părea să nu fi văzut în viaţa ei apă, nu avea nevoie să-i mai pui untură. Costiţa, mi-am dat seama, era combustibilul pentru motorul acestei case de băieţi. Pachete mari în frigider. Felii de pâine încă împachetate, stivuite ca nişte cărămizi pe bufet. Măcar asta era o veste bună.

După masă am mai verificat nişte garduri şi am schimbat bujiile unui tractor. Era după-amiaza târziu când am observat pe alee doi băieţi venind de unde trebuie să-i fi lăsat autobuzul, lângă drumul principal. Au intrat în casă, unde şi-au aruncat ghiozdanele, apoi au luat-o la fugă spre hambarul unde domnul Crickson mă lăsase cu un furtun şi o perie de frecat să curăţ câteva găleţi unsuroase de cereale, la un pas să vomit de emoţii. Şi, cum era de aşteptat, cel mai mic mi-a arătat dinţii, a scos un urlet de vârcolac şi a râs ca nebunul.

Am spus: „Salut, eu sunt Demon”. Mă străduiam din răsputeri să par indiferent. Nu unul care muşcă. Cel mai mare mi-a spus că el e Tommy şi celălalt e Troc, apoi a înhăţat găleţile pe care le curăţasem şi a început să le pună una peste alta. Copilul mai mic a luat o lopată din încăperea pentru unelte şi s-a apucat să care rahatul din fundul grajdului. Pe puştiul ăsta, Troc, îl ştia toată lumea. Fusese coleg cu mine în clasa a doua, pe care nu o făcea prima dată, probabil că rămăsese tot în clasele mai mici pentru că avea ceva care-i afecta mintea şi creşterea. Era mic într-un fel ciudat, cu o faţă stranie, ochii şi restul nu erau chiar la locul lor. Lumea zicea că era aşa fiindcă mama lui băuse prea mult când el era la copt. Totdeauna mă gândisem: „Şi a mea nu?” Dar mama spunea că stătuse cuminte cea mai mare parte a timpului cât mă avusese în burtă, din cauză că îi venea să vomite de la orice vedea. Norocul meu.

— Ştiam c-o să vii, a spus Tommy.

Interesant, am replicat, fiindcă eu cu siguranţă nu ştiam. A zis că nu neapărat eu. În aprilie şi septembrie vine nu ştiu ce factură pentru fermă şi bătrânul are nevoie de bani pentru ea, aşa că de obicei în perioada respectivă apare un băiat în plus. Habar n-aveam ce să cred despre asta. L-am întrebat pe Tommy de când

stătea acolo şi mi-a zis că de vreo doi ani, venea şi pleca. Uneori era cel din aprilie, alteori cel din septembrie. Spunea că soţia lui Creaky[7] îl plăcuse totdeauna, dar Creaky îl ura, aşa că acum Tommy venea şi pleca după cum era nevoie. Eu am spus doar *pfui* şi n-am mai săpat.

Pe tipul ăsta, Tommy, îl văzusem şi la şcoala primară Elk Knob, dar era ceva mai mare decât mine, acum la gimnaziu. Numele de familie era Waddell, aşa că lumea îi zicea Tommy Waddles – „care merge legănat”, ceea ce era adevărat. Era un copil bucălat ca un ursuleţ, cu ochii mari şi rotunzi şi părul şaten care părea prea mult pentru capul lui. Îi stătea ridicat, drept. Pe vremea aceea unii încercau să-şi facă freza lui Luke Perry din *Beverly Hills 90210*, dar la Tommy îţi dădeai seama că nu se străduia şi nu se dădea cu gel, pur şi simplu aşa era Tommy. Şi era un Tommy cam prea mare pentru hainele pe care le avea: braţe ca nişte cârnăciori în mânecile gecii, pantaloni prea strânşi în talie. Acum ştiu de ce. Plasament maternal. N-aş zice că cei de acolo se uită prea des la tine ca să-ţi spună: „Hei, puştiule, te-ai cam umflat, hai la cumpărături”.

Dar având în vedere cât mă temusem să fiu judecat ca unul care muşcă, Tommy a fost foarte de treabă. Mi-a arătat unde să pun găleţile, cum să intru în magazia cu porumb ca să dau de mâncare la juninci şi la viţei şi diferite lucruri pe care trebuia să le facem înainte să intrăm în casă. Magazia cu porumb era ca un hambar mic, aşa de plină de şobolani, că trebuia să fii atent pe unde calci. Serios, îţi treceau peste picioare. Dacă ceva era greu de ridicat, de pildă un sac cu grăunţe, Tommy încerca să-l ridice. Îmi explica lucrurile fără să se poarte ca şi cum aş fi fost idiot. Mi-a spus că vitele erau Angus, şi băieţii, şi fetele, pe toate le chema Angus. Vacile erau duse la montă ca să facă viţei, iar masculii erau castraţi şi crescuţi la păşune cam până la jumătatea maturităţii. Înainte să se lase iarna grea, erau vânduţi la târg şi ajungeau undeva spre vest, unde îi îngrăşau. Apoi, hamburgeri.

Tommy le vorbea blând vitelor când le dădeam de mâncare şi le pregăteam pentru noapte, deşi erau doar nişte monştri imenşi şi tâmpiţi. La fel se purta şi cu mine. Ca şi cum încerca să compenseze tot ce era rău în viaţa noastră. Măcar nu urma să fiu castrat şi transformat în hamburger, atâta ştiam şi eu. Tommy spunea că te obişnuieşti aici. Îi zicea Creaky Farm, un nume inventat de Repede-Nainte, pentru că era un geniu la inventat nume. Repede-Nainte era celălalt copil plasat aici, care nu ajunsese încă acasă pentru că era la liceu şi la antrenamentul de fotbal, o mare vedetă a echipei Liceului Lee, Generals, cum i se zicea. Din ce povestea Tommy, Repede-Nainte era omul pe care îl plăcea cel mai mult toată lumea, chiar şi domnul şi mai ales răposata doamnă Crickson. Şi mie avea să-mi placă, stai să vezi. Fusese dintotdeauna la fermă şi era într-un fel fiul lor, deşi îl

[7] *Creaky* — care scârţâie, poreclă dată de copii domnului Crickson, pornind de la asemănarea fonetică.

ura pe domnul Crickson. Sau mai degrabă Creaky, cum trebuia să-i spunem toţi bătrânului, dar nu în faţă.

Tommy mi-a arătat unde să mă spăl înainte să intrăm. Lângă veranda cu perdele atârnate, era un robinet ca să-ţi dai cu furtunul pe mâini, pe pantofi, pe unde puteai, fără să te uzi prea tare. Eram deja ud fiindcă mă plouase toată ziua. Dar entuziasmat că urma să mănânc ceva. Speram ca Tommy să aibă dreptate, să pot să mă obişnuiesc sau măcar să merg pe burtă şi să scap. Poate la şcoală n-o să se vorbească prea multe porcării despre mine, dacă le spunea doar Troc, un copil pe care nu-l băga nimeni în seamă. Aveam să rezist cele trei săptămâni cât trebuia să stea mama la dezintoxicare şi aveam să mă duc acasă şi cu asta basta. Pentru Stoner nu-mi făcusem un plan. Poate îşi făcuseră cei de la Protecţia Copilului. Poate că totuşi exista un Dumnezeu în cer şi aveam cu toţii să dăm băşini parfumate.

Tommy Waddles m-a lăsat să mă ţin de el cât stăteam într-un picior şi încercam să-mi îndepărtez cu apă rahatul de pe încălţări. Şireturile erau legate strâns. Mi-am dat seama că nu îmi scosesem pantofii de când îi încălţasem cu o seară înainte în ambulanţă. Nici ciorapi nu aveam, din acelaşi motiv. Tot ce aveam pe mine era ud şi mirosea a balegă de vacă. Toate hainele pe care le aveam. Mâine la şcoală o să miros a balegă.

Repede-Nainte a ajuns acasă când ne aşezaserăm la cină şi toată lumea a reacţionat ca şi cum ar fi fost Captain America într-o camionetă Ford. „Uite-l!” şi chestii din astea. Copilul ăsta n-a făcut deloc treabă şi, în plus, conduce un Ford Lariat F-150, două tone, roşu cu argintiu şi cu faruri pătrăţoase. Drăguţ. Mă întrebam dacă vehiculul era al lui ori împrumutat de la fermă sau de undeva. Mă întrebam dacă li se permitea copiilor aflaţi în plasament să aibă ceva al lor. Aveam multe de aflat.

A intrat în bucătărie şi până şi afurisiţii de câini au ridicat privirea. Prima dată când se mişcau în ziua aia. E înalt şi suplu şi arată ca o vedetă, cu dinţii albi, sprâncenele negre şi un păr în cap de nu-ţi venea să crezi, ca o explozie. Ondulat de nu se poate, ca Mariah Carey pe vremea când avea freza de mop, doar că nu la fel de lung, normai. Pe atunci nu te primeau la fotbal dacă aveai părul lung. „Salut, Repede”, au spus toţi ceilalţi băieţi, apoi: „El e Demon”.

Repede-Nainte se opreşte brusc ca într-o scenă de film, se uită de la ceilalţi copii la mine, de la mine la ei, încearcă să-şi dea seama care e treaba cu mine. Sunt pregătit să-mi spună de treaba cu muşcatul, să-şi arate dinţii şi să mârâie. Dar afişează zâmbetul lui de vedetă rock şi zice:

— Sânge nou! Era şi timpul să reîmprospătăm rezerva.

Şi domnul Crickson zâmbeşte şi dă din cap aprobator ca şi cum ar fi de aceeaşi părere şi lui i-ar fi venit ideea să mă aducă. Nebunie. Câţiva băieţei jegoşi care se uită admirativ la un copil mai mare, asta e normal. Dar îl ţine sub vraja lui şi pe bătrânul nenorocit. Demon, îmi spun, uită-te şi învaţă.

La cină am avut burger cu sos la conservă Manwich turnat peste ea, plus macaroane şi brânză topită, super. O să-i spun mamei despre asta. Niciodată nu ştie ce să facă la cină. Domnul Crickson l-a întrebat pe Repede-Nainte cum a fost la antrenament şi cine era în apărare şi tot mai credea că Generals va termina anul neînvinsă? Atâtea cuvinte din gâtlejul obosit al bătrânului! Şi-l menajase toată ziua pentru Repede-Nainte. După cină domnul Crickson s-a dus în camera de alături şi s-a uitat la televizor, adică a adormit în balansoar, iar Repede-Nainte a şters-o. Ne-a lăsat pe noi să strângem, cum te-ai aştepta de la trei băieţi, dintre care unul nu e tocmai zdravăn. De-aia arăta bucătăria în halul ăla.

Tommy mi-a prezentat restul casei, camera noastră de la etaj, baia pe care urma s-o folosim, Repede-Nainte primul, evident. Avea mai multe de făcut, de exemplu, să se bărbierească. În dormitorul nostru erau două paturi supraetajate şi cam atât. Un dulap unde să-ţi ţii lucrurile, dacă aveai norocul să ai lucruri. O masă pe care să-ţi faci temele dacă aveai chef. Tommy şi Troc foloseau unul dintre paturi şi au discutat dacă eu să stau sus sau jos în celălalt. Troc nu a votat, nu era, să spunem, prea vorbăreţ. Dar îi plăcea să se caţăre. Îmi aminteam din clasa a doua că se tot urca pe calorifere ca o nebună de maimuţă şi învăţătoarea striga mereu la el să se dea jos pentru că într-o zi o să vină căldura şi o să se frigă. Şi într-o zi, da, aşa s-a întâmplat. Asemenea urlet n-aţi auzit în viaţa voastră. În timp ce lui Tommy îi plăcea patul de jos, ca să-şi pună sub el cărţile de la bibliotecă. Avea teancuri: *The Boxcar Children, Goosebumps*, nici nu ştiam că ai voie să iei atâtea. Mi-a spus că biblioteca de la gimnaziul Pennington era mai mare şi ăsta era cam singurul lucru bun la gimnaziu.

Presupuneam că toţi patru o să stăm împreună, dar, greşit, Repede-Nainte avea camera lui în capătul holului. Stătea acolo de mult. Cât trăise, doamna Crickson începuse procedurile de adopţie, dar nu le dusese la bun sfârşit. Deci Crickson continua să primească cecul de cinci sute de dolari pe lună ca să-l ţină în plasament. Nu am aflat toate aceste lucruri de la început. E complicat de înţeles, mai ales la cum o făceau Crickson şi Repede-Nainte, care aveau un fel de înţelegere secretă şi împărţeau cecul între ei.

Trebuia să cerem voie ca să putem să intrăm în camera lui Repede-Nainte, aşa că m-am uitat din prag. Avea greutăţi, altfel decât ale lui Stoner. Trofee de fotbal, fotografii din ziar cu momente celebre din istoria General s, lipite pe peretele de deasupra biroului (avea mobilă). Fixate pe un perete, o grămadă de panglici pe care le câştigase pentru proiectele cu viţei de la 4-H, a spus Tommy, dar asta fusese demult. Acum Repede-Nainte avea postul de conducător de joc, o camionetă şi fete tari, toată lumea voia să aibă o relaţie cu tipul ăsta. Îl ştiam de două ore şi deja îmi dădeam seama cum era.

Numele lui adevărat era Sterling Ford. Ce-ţi puteai dori mai mult? Ceva legat de argint, cele mai bune motoare din lume. Dar susţinea că i se spusese devreme Repede-Nainte şi i se potrivea.

El conducea casa şi avea cheile de la dulapul cu arme unde bătrânul îşi ţinea puştile şi medicamentele pe care Troc trebuia să le ia în fiecare seară dacă-şi amintea cineva. Cei de la Protecţia Copilului îl puseseră să ţină medicamentele sub cheie, se pare, după câteva incidente din trecut, când ceilalţi copii aflaţi în plasament le vânduseră. Antidepresive sau barbiturice, Dumnezeu ştie ce-o fi luat Troc, poate din ambele, ca de obicei, jumătate dintre copiii de la şcoală trebuiau să stea la coadă în fiecare zi ca asistenta să le dea medicamente înainte de pauza mare. Oricum, Repede-Nainte avea toate privilegiile, în timp ce noi, băieţii mai neînsemnaţi, stăteam în camera noastră seara. Nu-i păsa nimănui la ce oră ne culcam, dacă ne sculam dimineaţa. În acea primă seară eram mort de oboseală, dar nu-mi venea să mă bag în pat cu hainele mele puţind a balegă, când din senin Tommy m-a întrebat dacă mă aduseseră fără nimic la mine. Ştia cum e treaba cu plasamentul. Mi-a împrumutat un tricou în care să dorm. Tommy ăsta nu era precum ceilalţi copii.

A spus că, înainte de stingere, Repede-Nainte urma să vină în control. Şi chiar a venit şi a zis:

— A-ten-ţi-e!

Tommy şi Troc au salutat şi au scos pieptul înainte pentru inspecţie. Cred că toată lumea a văzut filmul. Părea o prostie, dar nu ştiam cum aş putea să nu fac acelaşi lucru, aşa că l-am făcut. M-a studiat cu interes şi a comentat:

— Măi, să fie! Ce băiat cu ochii verzi.

M-a întrebat dacă eram melungeon ori vreun mexican roşcat sau ce. I-am spus că tata fusese melungeon.

Apoi Repede-Nainte a întrebat ce avem. Tommy a scotocit prin buzunare şi a scos un pachet de gumă Chiclets, pe care Repede-Nainte l-a luat. Apoi s-a oprit în dreptul lui Troc. S-a aplecat şi l-a privit în faţă pe individul micuţ. Troc spune că nu are nimic. Repede-Nainte îi arată pumnul şi Troc se face mic. Nicio lovitură, dar se vedea că puştiul ăsta ştia cum e să fii lovit. Îi arunc o privire lui Tommy de genul *E normal*? Şi el îmi răspunde ceva de genul *Da, este.*

— Creaky ţi-a dat bani de mâncare de dimineaţă, continuă Repede-Nainte, rar, pentru că Troc are probleme cu capul. Ai avut bani de mâncare şi ai luat untul de arahide.

— Eu niciodată, spune Troc.

— Ba da. Am ochi la tine la şcoală, nu doar în cap. Dacă îl minţi pe Repede-Nainte, îţi dezamăgeşti fraţii. Ai banii pe care ţi i-a dat Creaky. Dă-i încoa'.

Când un copil lua sandviciul cu unt de arahide însemna că i se terminaseră banii de mâncare sau, în cazul celor care primeau prânzul pe gratis, că mama lor uitase să semneze hârtiile. Oricum, doamnele care distribuiau mâncarea îţi dădeau untul ăla de arahide ca şi cum ţi-ar fi spus *Ia-ţi certificatul de ratat.* Troc luase sandviciul pentru că îi fusese ruşine să scoată banii din buzunar. Ochii apropiaţi îi jucau în cap ca ai unui iepure prins în capcană. Repede-Nainte a

pocnit din degete în dreptul chipului mic şi asimetric, apoi a întins mâna. Troc a scos banii.

Urmam eu. Repede-Nainte se uita la mine. Am spus:

— Moşule, n-am nici măcar ciorapi, în pula mea!

Nu eram sigur dacă în casa asta se înjura, nici dacă Repede-Nainte era moşule sau domnule pentru mine, dar am riscat şi tipul a râs. I-am spus că mă lăsaseră aici fără nimic.

Repede-Nainte şi-a luat o expresie anume.

— Nimic. Eşti sigur?

— Afirmativ.

— Aici nu ne punem cu Repede-Nainte, Demon. Îţi mai dau o şansă. Scoate ce ai şi te-am iertat. Caută-te prin buzunare.

Aşa am făcut şi am scos câţiva biscuiţi zdrobiţi, ceea ce m-a şocat. Seara trecută petrecută la spital părea un film despre viaţa tristă a unui distrus. Dar ăla eram eu, posesor de biscuiţi, de zece dolari şi de mărunţiş pentru telefon. Dacă mi-aş fi amintit, cu siguranţă aş fi mâncat biscuiţii. Simţeam cum îmi ard urechile. Unu la mână, pentru că nu avusesem de mult atâţia bani, dacă avusesem vreodată, şi doi, pentru că tocmai îi pierdusem. Trei, părea că am fost prins cu minciuna. Şi, în plus, de unde ştia?

Repede-Nainte a spus că e mândru de mine pentru că îmi adusesem contribuţia la ţelurile şi obiectivele noastre. Deci asta era bine, mă plăcea. Spunea că lucrurile valoroase stau la el ca să fie în siguranţă. Urma să sărbătorim dând o petrecere când reuşea să facă rost de rezerve. O ferma-petrecere, a precizat. Ceilalţi au spus: „Iuhuu, ferma-petrecere!” Ne-a explicat că suntem Escadronul Hillbilly, adică un fel de cercetaşi, doar că nu linguşeam pe nimeni. El era comandantul escadronului şi făcea regulile spre binele nostru. Ne-a zis să nu-l lăsăm pe Creaky să ne doboare. A adăugat „Pe loc repaus!” şi ne-am relaxat. A plecat, iar Tommy şi Troc s-au urcat în paturi. Mi-am pus pe mine tricoul mare al lui Tommy şi m-am urcat şi eu. L-am ales pe cel de sus. Încă mă gândeam la şobolanii care mişunau peste tot în magazia cu porumb şi la Creaky stând la pândă pe întuneric, poate ca să-mi scoată dinţii. Părea de preferat să stau în patul de sus.

Hillbilly e un cuvânt pe care-l ştie toată lumea. Sau nu. Domnul Peg avea la un moment dat un abţibild pe bara camionului „Hillbilly Cadillac”, dar eram mic şi nu înţelegeam nimic. Îl ştiam mai ales dintr-o reluare de pe canalul Nick At Nite, *Beverly Hillbillies*, despre o familie care umbla prin oraş cu funii pe post de curele, avea puşti antice şi un camion ca vai de mama lui. Super-amuzant. Mai amuzant decât cele mai multe filme alb-negru pe care le dădeau, *Gunsmoke*, *Munsters*. Apoi, odată, Bonnie, verişoara lui Maggot care era la liceu, ne-a văzut cum ne uitam la film şi ne-a spus că suntem nişte mici rahaţi care habar n-au de

nimic. Bonnie era genul de elev-model, genul de om enervant din toate punctele de vedere. Ne-a zis să avem grijă de cine râdem, că cică familia aia am fi fost noi.

Cum adică? Nimeni de pe-aici nu umblă cu aşa ceva şi nu conduce asemenea porcării, te asigur. Nici măcar tipii de la Clubul Tractoarelor Antice, care-şi bagă cămaşa în chiloţi şi îşi conduc utilajele vechi la parada de Crăciun. Tipii ăştia sunt doar bătrâni. Dar să tragă în becuri, să chiuie, să crească porci în casă? Maggot i-a spus lui Bonnie să se ducă să şi-o tragă cu prietenul ei îngâmfat pe care-l cunoscuse la Governor's School şi să ne lase în pace. Ceea ce ea a şi făcut. Dar eu mi-am pus întrebări.

Mi le-am pus ani în şir. Până într-o zi când, ieşind din casă, l-am văzut pe domnul Peg care fuma lângă camion şi m-am gândit să-l întreb de ce avea chestia aia acolo, Hillbilly Cadillac. L-am întrebat dacă înseamnă ceva rău şi răspunsul lui m-a şocat: *hillbilly* e la fel ca *negrotei*. Şi sigur că i-am spus ce ştie toată lumea, nu foloseşti cuvântul *negrotei* decât dacă eşti un nesimţit. A spus, da, dar unii îl folosesc, unii care nu sunt albi nesimţiţi. Ceea ce este adevărat, Ice Cube, Jay-Z, Tupac. Domnul Peg nu era fânul lor, ba chiar dimpotrivă, dar tot răsunau prin casă datorită mie şi lui Maggot, deci ştia.

Negrotei este unul dintre cuvintele preferate ale tipilor ălora. Domnul Peg a spus că alţii au inventat cuvântul negrotei, nu Ice Cube. Şi alţi oameni au inventat *hillbilly* despre noi, pentru că sunt nesimţiţi. Dar ne-au dat o putere supranaturală fără să vrea. Nu astea au fost cuvintele domnului Peg, dar aşa am înţeles eu lucrurile. Dacă şi noi folosim acelaşi cuvânt când vorbim cu acei oameni, le dovedim că ei nu vor putea fi niciodată ca noi şi că rahaturile lor nu ne afectează.

Se pare că în lume există destule asemenea lucruri. În cursul anilor, cuvinte au fost lansate ca nişte bucăţi de rahat şi au ajuns să fie lipite pe o bară de protecţie cu mândrie. Ţărănoi, şmenari, venetici, necioplіţi. Penibili.

10

Tommy Waddles vorbea mult şi, cu o poveste ca a lui, cum să nu vorbeşti? Nu era dintre cei cu părinţi varză, doar cel mai ghinionist om din lume. Tatăl lui fusese un fel de inspector de terenuri şi murise într-un avion mic care se prăbuşise, iar mama lui păţise ceva la inimă, deşi nu era bătrână. Tommy nu şi-l amintea pe niciunul, aşa de mic era când muriseră. Avea o bunică, nu prea întreagă la minte, într-un azil la naiba-n praznic, în Norfolk. Alte rude muriseră sau nu existaseră deloc, pentru că tatăl lui fusese copil unic. Deci practic Tommy fusese toată viaţa într-o formă sau alta de instituţie din Virginia.

Spunea că plasamentul e tot mai rău pe măsură ce creşti, casele mai bune preferă bebeluşii şi copiii mai mici. Presupun că Tommy nu fusese niciodată suficient de mic. Dar era genul de om care se bucura de cât avea, de obicei citind cărţi de la bibliotecă şi ignorând faptul că lumea îl ura. La Creaky Farm era pierdut pentru că era blând. Bătrânul n-avea nevoie de tipi blânzi. Însă Tommy ajungea des acolo deoarece Creaky avea nevoie de bani, iar Tommy tot nu avea o situaţie stabilă. Ar fi trebuit să-l adopte o doamnă drăguţă care să facă prăjituri şi să-l lase să-i explice toată povestea din fiecare episod scris vreodată al *Căsuţei fermecate*. Dar la adopţie e chiar mai rău decât la casele pentru plasament, în sensul că oamenii nu vor decât copii mici. Aşa e viaţa, dură. Şi ei sunt cei care pierd, o zic pe şleau, pentru că e plăcut să ai în preajmă un copil ca Tommy. De nădejde.

Un lucru pe care îl aveam în comun cu Tommy era că ne plăcea să desenăm. Mâzgălelile lui, aşa le spunea. Dar pentru el erau ca sângele, o chestie care ţâşnea din el de fiecare dată când era rănit. Mi-a trebuit ceva timp să-mi dau seama cum stătea treaba cu Tommy şi cu mâzgălitul, dar am început să mă prind în prima seară când Creaky s-a luat de el pentru că mâncase prea mult la cina cu burger şi sos Manwich, îi spusese că la ferma asta se îngrăşau boii, nu băieţii. A zis şi chestii mai rele, în ideea că Tommy era unde era pentru că nimeni nu voia băieţi graşi şi că el, Creaky, nu lua în plasament rebuturi. Nu-mi venea să cred ce mizerii auzeam, dar ceilalţi băieţi îşi vedeau de mâncat, ceva de genul *Asta-i situaţia*. Tommy s-a ridicat, şi-a pus farfuria în chiuvetă şi s-a dus în sufragerie. Îl vedeam ghemuit pe canapea cu un ziar pe genunchi, cum se apleca şi scria pe el cu un creion. Cu părul ţeapăn, ca şi cum s-ar fi străduit din greu. Mi-am spus că trebuie să fie cuvinte încrucişate sau un rebus cum făcea mereu doamna Peggot. Mai târziu m-am dus să mă uit şi am văzut schelete. Schelete micuţe care acopereau toate marginile albe. Incredibil de multe. Dacă te uitai la Tommy, n-ai

fi zis că e un copil pasionat de poveştile de groază. Scheletele erau ultimul lucru la care te-ai fi aşteptat.

Mâzgălea şi în autobuz, pe orice spaţiu alb pe care îl găsea în cărţile de şcoală; mai ales dacă avusese o zi naşpa, iarăşi: schelete. Dar de obicei îmi spunea povestea vieţii lui. Stăteam împreună în autobuz, având destul timp de povestit. Pentru că iată cum decurgea ziua noastră: sculareа la cinci dimineaţa, pregătit micul-dejun dacă era cazul, mers pe drumul de pământ până la şosea şi stat acolo la lumina lunii, fir-ar să fie, ca să prinzi autobuzul. Credeam că drumul de la Peggot Hoher era lung. Habar n-aveam. De la Creaky Farm luam primul autobuz până la Liceul Lee, aşteptam la cantină cu ceilalţi copii care stăteau la capătul pământului, ne băteam cu cocoloaşe de hârtie şi mâneam micul-dejun gratuit dacă aveam actele semnate, apoi luam al doilea autobuz, Troc şi cu mine până la şcoala primară Elk Knob, Tommy până la gimnaziul Pennington. Ore în şir, opriri după opriri. Mame care ţipau la şoferi pentru diferite chestii legate de lăsatul copilului în locul greşit, şoferi care ţipau la rândul lor. Adormeai, te trezeai pentru că cineva îţi spunea să te dai mai încolo.

Mergând în autobuz cu liceenii, învăţai tot ce trebuia: cum rămân însărcinate fetele, cum să ai grijă de tine. Judecând după timpul petrecut acolo, copiii de la ţară învăţau cel mai mult. Am văzut, nu o dată, câte un băiat care îşi excita prietena cu degetul sau cum ea îi făcea un bot. Multe palme date de câte o fată care nu voia nici una, nici alta. Vreo două buze sparte. Odată o fată blondă, micuţă şi fioroasă, s-a enervat atât de tare pe un tip care îi spunea Q-tip[8], încât s-a ridicat în picioare pe scaunul din spatele lui şi i-a dat cu tăbliţa mecanică de desenat în cap. Cu partea cu ecranul, aşa că rahatul ăla argintiu i-a curs tot pe faţă. Imaginaţi-vi-l pe Omul de Tinichea din filmul *Vrăjitorul din Oz*. Fata aia avea să ajungă departe. Probabil că acum e preşedinte pe undeva. Sau, cel puţin, nu e însărcinată.

Şi în timp ce noi ne irosim vieţile fragede într-un autobuz galben împuţit, Repede-Nainte are în fiecare dimineaţă parte de câteva ore în plus în pat, înainte să se scoale şi să meargă frumos în Fordul Lariat până la Liceul Lee. Motivul pentru care fiecare băiat în putere visează să ajungă la şaisprezece ani şi să aibă maşina lui: pentru somn.

La şcoală l-am văzut din nou pe Maggot. Cică *Moşule! Am crezut că te-au răpit extratereştrii*! E şi asta o perspectivă. Maggot era raţiunea mea de a trăi pe atunci. M-a salvat aducându-mi haine şi chestii de care aveam nevoie de acasă. Domnul Peg avea cheile, deci s-au strecurat acolo ca nişte spărgători când era Stoner plecat şi mi-au pus lucrurile în feţe de pernă, inclusiv carneţelele cu desene. Maggot le-a adus la şcoală, câte o faţă de pernă odată. Spuneau că Stoner

---

[8] Marcă americană de beţişoare pentru curăţat urechile.

nu prea se mai arăta pe acolo. Deci şcoala era ce îmi mai rămăsese din normalitate, încadrată de venirile şi plecările de la Creaky Farm.

Timpul a trecut, făgăduinţele s-au împlinit. Întâi, fânul. Creaky s-a ocupat de cosit cu tractorul când eram noi la şcoală. A urmat balotarea, cu tractorul care trăgea în urmă maşina de balotat care se bloca din 15 în 15 metri. Scotea un scrâşnet infernal, iar el urla de fiecare dată cu vocea lui răguşită: „Lua-te-ar dracu' de căcat de Tazewell!" Probabil că o cumpărase de la cineva de acolo, pe vremea când în Tazewell County încă umblau dinozauri. Trebuia să se oprească şi să închidă totul, apoi el şi Repede-Nainte, dar mai ales Repede-Nainte, se urcau pe maşina de balotat, băgau mâna în ea şi smulgeau chestii de pe acolo, apoi maşina mergea iar. Noi, ceilalţi, trăgeam şi stivuiam baloţii pe câmp, ca să fie gata de urcat în camion. Erau baloţii aceia pătraţi pe care îi poate ridica un om, nu baloţii rotunzi imenşi la care pe atunci trecuseră cele mai multe ferme, unde tractoarele şi stivuitoarele fac treaba. Nu, domnule, Creaky avea sclavii lui şi eram vai de mama noastră. În primul rând, Tommy avea calităţile lui, dar forţa nu se număra printre ele. Apuca un balot cu amândouă mâinile pe împletitură, apoi stătea acolo şi se înroşea la faţă de parcă era constipat până ajungeam eu la el să-l ajut. Şi Troc, Doamne! Un balot de fân cântărea cât Troc sau mai mult şi oricum pe copilul ăsta nu-l interesa decât să se caţăre pe baloţii pe care îi stivuiam noi şi de acolo să răstoarne lucruri şi alte tâmpenii. Trebuia să punem toţi cei două sute şi ceva de baloţi pe platformă, câte o încărcătură, apoi să-i descărcăm şi să-i stivuim în hambar, iarăşi căţărat, feţe constipate şi tâmpenii. În acest punct, Creaky înjura mai mult agenţia de plasament decât Tazewell County, ca sursă de lucruri stricate.

Asta a fost primul meu sfârşit de săptămână. Duminică seara nu am apucat să fac duş, pentru că Repede-Nainte a stat mult. Mai era o baie jos, cu o cadă veche şi vai de capul ei, dar ţevile de acolo se înfundau mereu, aşa că nu eram singurul căruia îi era frică de acea cadă. Chiar şi Creaky o folosea pe cea de sus. Abia m-am târât până în patul meu, unde m-am întins cu tot trupul arzând de mâncărime după ce fusese frecat de două sute de bureţi de fân. Aveam trei săptămâni de ispăşit în închisoarea asta şi nu se terminase încă nici prima. Mă întrebam ce face mama. Mereu spunea că perioada de sevraj e un adevărat iad şi îmi părea rău pentru ea. Nu şi acum. *Mie-mi vorbeşti de iad*? i-am spus în gând. *Azi tu n-a trebuit decât să-ţi faci afurisitul ăla de inventar moral şi să stai întinsă toată ziua. Pe cearşafuri frumoase şi curate.*

O altă făgăduinţă împlinită: ferma-petrecere a Escadronului Hillbilly. Repede-Nainte spusese ceva despre rezerve şi eu crezusem că poate vorbeşte despre lucruri de pe raftul 19 din Walmart: pahare de unică folosinţă, farfurii de carton. Ce copil prost eram!

Întâi a venit cu mâncarea, de care am rămas absolut încântat. Pe atunci, noaptea, mi se făcea dor de casă şi eram trist doar când mă gândeam la batoanele Snickers pe care le ţinea mama în frigider. Deci acum am reacţionat ceva de genul *Reese's* şi *biscuiţi, daaa!* Credeam că asta o să fie petrecerea. Repede-Nainte însă a avut răbdare cu educaţia mea. Ca un frate mai mare, sincer. A spus că era ritualul meu de iniţiere. Am făcut petrecerea la el în cameră, ceea ce era extraordinar, puteai să te uiţi pe acolo şi chiar să pui mâna pe unele dintre chestiile lui. Aşa am aflat că trofeele de aur pe care le primeşti la liceu sunt de fapt din plastic. Dar arătau extraordinar. Am stins luminile şi am aprins o lumânare pe care o luaserăm din bucătărie, din teancul pus acolo pentru penele de curent. Creaky era în pat. După ce-şi scoate aparatul auditiv, mi-au spus ceilalţi, e ca un cadavru.

Camera lui Repede-Nainte avea o fereastră de unde se vedeau copacii de afară. Luna era aproape plină. Repede-Nainte avea o carpetă de aceeaşi formă pe care i-o făcuse doamna Creaky împletind zdrenţe, pe când stătea să moară de cancer. Deşi se simţea foarte rău şi lua o grămadă de medicamente, nu voise decât să-i facă o carpetă pentru camera lui. Ne-am aşezat într-un mic cerc pe acea carpetă şi ne-am gândit la doamna moartă care voia să fie mama lui Repede-Nainte. Am mâncat bomboanele şi biscuiţii. Ne-a dat ţigări şi le-am fumat. La Creaky aveai voie să fumezi în casă, o noutate pentru mine. Mama se ducea mereu afară. Domnul Peg, la fel. Doamna Peggot avea regulile ei în privinţa fumatului, pentru că ştia de prea mulţi oameni care adormiseră în balansoar şi casa luase foc.

Noi n-am dat foc la nimic. Tommy fuma ca un copil, trăgea câte puţin şi tuşea, în timp ce Troc avea un talent înnăscut. Eu mă aflam undeva la mijloc, erau primele mele ţigări fără mentol. Repede-Nainte a spus că fiecare membru al escadronului nostru avea un nume secret pe care numai el putea să i-l dea, chiar şi cei câţiva copii care nu mai erau aici. Acum urma să-l primesc pe al meu. Tommy era Oase, din cauza scheletelor mâzgălite şi pentru că, dincolo de orice, Tommy avea oase bune. Se vedea. Iar Troc era Omul Sălbatic. Aşa. Şi Demonul?

S-a uitat la mine îndelung. Cu capul dat pe spate, cu coama creaţă şi despletită, cu ochii mijiţi ca şi cum ar fi răscolit în dulapul meu cranian. În cele din urmă a spus:

— Diamant. E strălucitor, limpede şi valorează mult. Cel mai dur.

Nu era deloc normal ca un tip să vorbească aşa sau chiar să se uite atât de intens la alt tip. Un tip normal, căruia îi plăceau fetele, şi asta era Repede-Nainte, fără îndoială. Dar Tommy şi Troc au dat pur şi simplu din cap, da, excelent, Diamant. Nici măcar nu părea ciudat, era magia individului ăstuia. Cuvântul lui era literă de Evanghelie şi te simţeai mai important dacă te băga în seamă.

Am spus bine, dar mă gândeam că diamantele erau pentru oameni bogaţi sau pentru fete care se logodesc.

El a zis:

— Şi asta. Ceea ce ai tu, fetele îşi vor dori.

Mă simţeam stânjenit, bineînţeles, şi am replicat că nici vorbă, dar mi-a spus că el nu se înşală niciodată în asemenea privinţă. O să văd. Să aştept câţiva ani.

Am vorbit un pic despre filmele pe care le văzuserăm. Tommy i-a spus lui Repede-Nainte că aveam talent la desenat supereroi, iar el a zis: „Da? la să vedem”. M-am dus şi mi-am adus carneţelul şi Repede-Nainte a rămas impresionat. Nu i le-am arătat decât pe cele mai bune, ca atunci când o desenasem pe mătuşa June în costumul sexy de Wonder Woman. M-a întrebat unde locuieşte mătuşa June. Şi m-a întrebat şi dacă aveam surori. Ceea ce mi-a amintit de povestea mamei cu bătrâna doamnă Copperhead venită să o ia pe micuţa ei. Mă întrebam de ce lumea credea că aş fi mai bun în versiune feminină.

Repede-Nainte a ajuns între timp să povestească despre câteva dintre fetele mai bune cărora le-o trăsese, lucru la care noi, evident, eram numai urechi. Era o gagică, Melissa, care îi făcea mereu sex oral în camionetă, după antrenamentele de fotbal. Stătea şi ea până mai târziu la repetiţii muzicale, ceea ce se potrivea foarte bine, şi cânta la flaut. Potrivit şi asta, a spus. Nu am înţeles ce voia să spună până când nu a deschis gura şi şi-a rotunjit buzele. La faza asta Troc a înnebunit, a început să strige ca un animal. Presupun că în terciul nenorocit din creierul micului individ, undeva în adâncime exista conceptul sexului oral. În timp ce eu mă gândeam mai mult la ea şi la Repede-Nainte în camioneta aia din parcarea şcolii, în plină zi. Doamne, ce tip! Fără frică.

De aici am deviat spre subiecte mai ciudate, cum ar fi strigoii. Dacă doamna Creaky încă zăcea într-un dormitor ascuns pe undeva prin casă. Ceea ce era o nebunie. Le-am spus că exact la asta mă gândisem prima dată când intrasem în casă. Băi, tocmai ne-ai mai spus asta adineauri. Apoi a trebuit să mă concentrez din greu ca să-mi dau seama dacă doar îmi gândeam gândurile sau le şi spuneam. Pentru că eram euforic. Mă mai simţisem aşa de la tot felul de chestii, cum ar fi spray de păr, carioci şi un praf pentru maşina de scris împrumutat de la secretariatul şcolii, dar ăsta era alt nivel. Orice lucru la care mă uitam ori la care mă gândeam sau pe care îl mâneam era ca o serie de bule care se spărgeau, una câte una. L-am întrebat pe Repede-Nainte ce pana mea se întâmplă şi mi-a spus că biscuiţii erau speciali. O fată pe nume Rose, care dădea probe ca să devină prietena lui, făcuse biscuiţii şi ce părere aveam, trecuse testul? Şi noi: „Păi, da.“ M-am uitat la Troc şi la Tommy, eram curios dacă ei ştiuseră şi răspunsul a fost da, ştiuseră. Se izbeau unul de altul, râdeau ca idioţii, dar şi eu îi vedeam mai buni decât erau în viaţa de zi cu zi. Mai degrabă ca un Oase, mai degrabă ca un Om Sălbatic. Se vedea cum până şi copilul ăla micuţ şi ţicnit putea să fie într-o zi un om sălbatic micuţ.

Repede-Nainte ne-a cerut să închidem ochii. L-am auzit cum cotrobăia, poate într-un loc secret, pentru că după un minut a spus: „Bau!” Şi era deasupra

noastră, cu o şapcă în mână. O şapcă verde obişnuită de baseball, dar o ţinea cu ambele mâini, ca pe vreo comoară. Se aşază la loc – direct din picioare, se lasă pur şi simplu să cadă într-o poziţie cu picioarele încrucişate, ţinând şapca aia cu ambele mâini – şi, chiar aşa varză cum sunt, mă impresionează performanţa fizică. Calităţi motrice excepţionale. Ne aplecăm cu toţii în faţă ca să ne uităm şi, la lumina lumânării, văd că în şapcă nu se află aur, ci nişte pete mici, care sunt pastile. Nu toate la fel. Şi eu înţeleg ce este o farma-petrecere.

Dă mai departe şapca şi luăm fiecare câte ceva. Habar n-am ce am nimerit, deşi acum aş putea să intuiesc. Îmi amintesc că nu era o pastilă rotundă, ci una cu capete ascuţite, cu un semn în mijloc, probabil roz. Îmi amintesc că am simţit-o pe limbă, apoi cum s-a dus în jos şi cum carpeta şi podeaua erau dulci şi solide sub mine, în timp ce stăteam întins alături de fraţii mei şi mă uitam la lumina untoasă cum scălda tavanul.

La zece ani, să te droghezi cu pastile. Copii proşti. Asta ar trebui să spunem: uită-te la alegerile lor care i-au dus la o viaţă de ruină. Dar chiar acum, în clipa asta, unii îşi trăiesc viaţa între crăpăturile murdare dintre urările de noapte bună după spălatul pe dinţi şi coşurile de cumpărături pline, în locuri unde aceste cuvinte nu se potrivesc. Copii, alegeri. *Ruina*, asta era lucrarea ce ni se dăduse, astea erau materialele. Un băiat mai mare care nu ştiuse niciodată ce înseamnă siguranţa încerca să ne facă să ne simţim în siguranţă. Aveam luna la fereastră, să ne zâmbească o clipă şi să ne spună că lumea era a noastră. Pentru că toţi adulţii dispăruseră undeva şi lăsaseră totul în mâinile noastre.

11

Se poate spune că eram pe jumătate îndrăgostit sau aşa ceva de domnişoara Barks. Iar cealaltă jumătate a mea era ceva de genul *Domniţă, eşti pacostea vieţii mele şi mi-aş dori să ne fi născut pe planete diferite.* Ştiu, viaţă de băiat. Obişnuieşte-te cu asta. Am fost chemat în birou şi acolo mă aştepta ea pentru prima şedinţă. Mai uşor decât să vină cu maşina la dracu-n praznic. Am stat în biroul responsabilei cu prezenţa, cu masa de lucru plină de fotografii cu copiii doamnei respective, aşa că domnişoara Barks părea să participe la un joc cu costume. Dar m-a luat din prima cu „Hei! Arăţi bine, Damon!” Şi ea, în puloverul alb care îi scotea ca lumea în evidenţă părţile feminine.

Veştile nu erau grozave. Nu era chiar aşa de simplu să mă întorc acasă după trei săptămâni. Urma să mă văd cu mama sub supraveghere, dar după dezintoxicare trebuia să revină la viaţa ei normală şi să facă teste pentru droguri. După ce se punea pe picioare, puteam să discutăm despre întoarcerea mea acasă. Şi cu Stoner cum rămâne? Asta era o problemă, a spus domnişoara Barks. Trebuia să învăţăm să ne înţelegem mai bine. Minunat, mi-am zis în sinea mea. Poate îl învăţaţi şi pe Satan să aducă mingiuţa cu ocazia asta.

M-a întrebat de Creaky Farm şi i-am spus. Bătrânul era violent cu Tommy, iar Troc ar fi trebuit să se afle într-un alt gen de loc. (într-un alt univers, sincer să fiu.) M-a întrebat dacă pe mine Crickson mă lovise vreodată. Răspuns: nu, eu nu fusesem bătut. Şi asta a fost tot. Domnişoarei Barks îi părea rău, dar Tommy şi Troc nu ţineau de ea. De obicei toţi copiii dintr-o casă sunt de la acelaşi centru de plasament, dar Crickson era un fel de loc pentru urgenţe, iar Tommy şi Troc ţineau de alt centru pentru urgenţe cu care domnişoara Barks nu lucra. Deci nişte centre se ocupau de plasament, iar noi eram, cum ar fi spus Stoner, Produs. Rotim şi negociem băieţi în plasament la peste cincizeci de conturi de clienţi. Omul cât trăieşte învaţă.

Mi-a spus că nimeni nu are voie să mă viziteze acolo, dar putea ea să vină să mă ia de la şcoală şi să mă ducă să mă întâlnesc cu mama undeva, gen McDonald’s, unde să putem sta de vorbă. Apoi mă ducea ea înapoi cu maşina la fermă. Creaky s-ar fi supărat că o vizitam pe mama, în loc să fac treabă în hambar. Niciodată nu accepta ca scuza nici măcar faptul că aveam de făcut teme. Sunt lucruri pe care nu le-am discutat cu domnişoara Barks. Avea un teanc mare de hârtii şi o apucaseră furnicăturile prin pantalonii ei frumuşei, abia aştepta să plece. Mă întrebam dacă şi alţi copii pe care îi cunoşteam ar putea fi în plasament, băieţi cu nume secrete de Escadron Hillbilly printre noi, la ora de matematică şi în sala de sport. Domnişoara Barks nu putea să-mi spună nimic

despre asta, doar că avea şi alţi copii cu care trebuia să se întâlnească, majoritatea mai mici decât mine. Mi-a spus ca este extrem de mândră de cum mă descurcam şi că păream a fi un băiat care ştie să aibă grijă de el. Sa mori tu. Când mă pregăteam să plec, a ridicat privirea şi a spus: „A, stai!” Tocmai îşi amintise că ar trebui să încerce să treacă pe la mine pe acasă, să-mi aducă haine şi lucruri. M-a întrebat dacă făcusem o listă, aşa cum îmi spusese.

La naiba, mi-am zis eu. Îngerul ăsta binevoitor, cu sprâncenele ridicate de atâta grijă. Cum ar fi fost să depind de toate domnişoarele Barks din lumea asta, în loc să mă bazez pe mine, ăla rău? Aş fi un pişăcios mic şi fără ciorapi, îmbrăcat în aceiaşi chiloţi împuţiţi pe care îi aveam pe mine în noaptea în care mama luase supradoza.

— Nu vă faceţi griji, i-am răspuns. Nu-mi trebuie nimic.

Casa de la Creaky Farm avea propria viaţă. Jgheaburi desprinse care zdrăngăneau, scânduri care scârţâiau, scurgeri care picurau. Stăteam întins în pat şi ascultam genul de chestii deloc liniştitoare. Şoareci care mişunau. Sau campionatul mondial de lupte între gândaci. Poate amândouă. Ştiam ca după ora stingerii aveau loc în bucătărie petreceri de jivine, pentru ca găseam peste tot rahaţi de şoareci, ca şi cum ar fi lăsat urme de mizerie ca să-şi găsească drumul înapoi spre casa lor. Evident, o bucătărie care arată a cocină atrage personaje nepotrivite. Ce ştiam noi? Eram copii. În fiecare zi, încă o surpriză. Multe au fost dimineţile în care desfăceam un pachet nou de pâine Wonder Bread doar ca să văd cum cineva săpase în el un tunel de la un capăt la altul. O gaură de dimensiunile unei şoarece în fiecare felie. Credeţi că Creaky ne lăsa să aruncăm pâinea aia? Omul care păstra fiecare elastic de la ziare şi te făcea fătălău dacă nu mâneai tot mărul, cu cotor cu tot? Resturile cu urme de şoareci nu făceau excepţii. Spunea că prăjitorul de pâine omoară microbii. Posibil, pentru că sunt încă aici ca să povestesc.

Deci noaptea auzeai cum în pereţi se sapă şi se zgârie. Cum apa se mişca prin ţevi fără niciun motiv. Sforăieli. Băşini prelungi, jalnice. Troc părea adesea că are mâncărimi crunte în patul lui. Adică se scărpina până nu mai putea. M-a cuprins bănuiala că, dacă puştiul ăsta făcuse fiecare clasă de cel puţin două ori, putea să fie destul de mare. Fuma ca un şarpe, acesta fiind unul dintre semnele că era mai mare decât Tommy şi decât mine, dimensiunea redusă fiind înşelătoare din toate punctele de vedere. Abia când am mai crescut şi eu, am înţeles bine ce face noaptea în pat un băiat, de pare că îl mănâncă peste tot.

Aveam micul nostru trib de distruşi. Un escadron. Aşteptam cu nerăbdare inspecţiile, înfometaţi de atenţia lui Repede-Nainte. Dacă se purta cu mine ca şi cum aş fi fost preferatul lui, ceea ce şi făcea, asta îmi umplea zilele altfel goale. Şi-a dat seama că îi aveam în minte pe toţi supereroii posibili şi mă punea să le desfăşor povestea vieţii. Se uita la desenele mele ca şi cum ar fi fost benzi

desenate adevărate, le studia cu atenţie, mă întreba de ce am pus cutare sau cutare lucru acolo. Voia să-l desenez în postura de supererou. Am spus că trebuie să mă gândesc, pentru că puterea supranaturală a cuiva nu era mereu evidentă.

A lui era. Încercam să câştig timp. Am exersat şi am aruncat mai multe încercări până am nimerit-o: Forţa-Nainte, zis şi Omul Repede, plin de muşchi, în colanţi, cu pelerină şi cască de fotbal american. Puterea lui supranaturală era forţa voinţei, prin care reuşea să convingă pe oricine să facă orice şi să fie bucuros pentru asta, fiindcă toţi voiau să intre în echipa Omului Repede.

A luat primul desen pe care i l-am arătat şi s-a uitat la el vreme îndelungată. Înfricoşător. Era un desen stupid. Dar nu, până la urmă mi-a spus că am un har.

— Vedeţi asta? le-a zis celorlalţi, lovind foaia cu dosul palmei. Chestia asta nu se învaţă. E un talent.

Ceea ce a făcut ca toată viaţa mea de căcat de până atunci să merite trăită. După care n-am mai avut reţineri. L-am desenat pe Creaky sub forma personajului malefic Creak Evil. Avea un bec în loc de cap, cu părul dat pe spate, care se aprindea de fiecare dată când se gândea cum să tortureze un băiat. Făceam scene compuse din trei imagini. Bing! se aprindea capul-bec, apoi Creak scotea o pilă din buzunar şi spunea:

— Hai să-ţi pilesc dinţii.

Sau:

— Aici îngrăşăm boii, nu băieţii.

Şi îi întindea lui Tommy o farfurie pe care erau numai oase.

Apoi Omul Repede apărea de niciunde ca să-l căpăcească pe mişelul Creak Evil şi să-i salveze pe băieţi. Dădeam tot ce aveam mai bun în mine când îl făceam pe Omul Repede. Avea un Repedo-mobil, o camionetă Ford Lariat cu turele, care zbura.

A început să-mi ceară să desenez în fiecare seară câte ceva. Pe unele dintre cele mai bune desene le păstra el. Altele ajungeau prinse în perete în camera lui. Şi ceilalţi trăiau pentru desenele mele, erau un moment special al zilei. I-am desenat pe Om Sălbatic care putea să se urce pe orice, oricât de înalt, şi pe Super-Oase cu puterea lui de a-i repara într-o clipă pe oameni dacă îşi rupeau oasele. Pe asta am inventat-o. Adevărata forţă a lui Tommy era bunătatea, dar asta nu prea valorează cine ştie ce în universul supereroilor.

Stăteam în camera noastră în jurul mesei la care nu se făceau niciodată teme. Eu desenam, ei se uitau. Uneori eram obosit şi aş fi vrut să iau o pauză. Dar continuam. Desenatul era un lucru la care Repede-Nainte nu se pricepea, eu da. Aş fi făcut orice ca să fiu în echipa lui.

O vizită supravegheată e o chestie dubioasă. De obicei la McDonald's, eu şi mama mâneam burgeri şi cartofi prăjiţi. La patru sau cinci mese mai încolo, domnişoara Barks îşi bea cola light şi se prefăcea că citeşte, dar era cu ochii pe

noi. Ce cred ei că o să se întâmple aici, că mama o să sară şi o să mă lovească cu un cuţit de plastic? Că o să-mi pună metamfetamină în Dr Pepper? Cât de aiurea să fie? Celor de la Protecţia Copilului nu le pasă că Creaky e rău ca un şarpe, în schimb, sunt cu ochii în patru la fiecare pas pe care-l faci alături de mama drogată.

Mama drogată în curs de recuperare, mă scuzaţi. Mama avea ochii strălucitori şi părul prins în coadă şi îmi spunea ce bine se descurcă la dezintoxicare şi cum de data asta totul va fi altfel. Ştiu că n-a fost frumos din partea mea, dar am replicat: „Cum altfel? Doar întreb". O, dar avea răspunsuri. Până atunci nu fusese decât la sesiunile de dezintoxicare gratuită, un sfârşit de săptămână prelungit, datorită Protecţiei Copilului. Asta era un cu totul alt nivel, cu şedinţe de psihoterapie şi aşa mai departe. Costa, iar Stoner plătea. Spunea că nu-şi dăduse seama niciodată până atunci că inventarul moral însemna să-ţi evaluezi toată viaţa. Inclusiv dorinţele legate de viitor. Spunea că viitorul ei eram eu. Că eram singurul motiv pentru care făcea asta.

Înţelegeam că toate astea ar fi trebuit să mă facă să mă simt grozav, dar, sincer, îmi dădeau mai multe motive de îngrijorare. Dacă se suceşte într-o lună şi se face praf sau începe să ia droguri? Ce spune asta? Că nu eram un motiv suficient de bun. Stoner s-ar supăra pentru caşcavalul irosit şi ar da vina pe mine. Mama îmi atribuia puterea supranaturală de a o face să se lase de alcool şi de droguri, de a-şi respecta hotărârea şi de a ţine familia pe linia de plutire. O mare presiune.

Pe de altă parte, arăta drăguţ pentru cineva care trăieşte într-o casă pentru drogaţi. Era machiată, nu foarte obosită şi îşi schimbase ceva la păr. Era îmbrăcată într-o rochie nouă, pe care i-o cumpărase Stoner. Spunea că venise deja să o vadă de trei ori, numărul maxim de vizite permis. Îi adusese rochia, flori şi o carte poştală pe care uitase să o semneze, dar gestul contează. Ştiuse ce mărime poartă după etichetele celorlalte rochii. Toate astea ar fi trebuit să demonstreze că Stoner e Mr. Wonderful. Spunea că şi el mă iubeşte şi că de acum aveam să fim o familie mai bună. Aveam să facem lucruri frumoase împreună, de pildă, poate, să mergem la Dollywood. I-am spus că eu vreau să văd oceanul şi a râs. Nu te lăsa luat de val, m-a sfătuit ea.

În cele din urmă s-a hotărât să mă întrebe unde stau. Îi spuseseră că sunt la o fermă, aşa că voia să ştie cât de distractiv era, dacă existau animale cu care să mă joc şi aşa mai departe. Atenţie, ea nu spusese niciodată vreo vorbă bună despre propria copilărie petrecută în plasament şi acum credea că totul e doar lapte şi miere? Da, mamă, e exact ca o grădină zoologică unde te joci cu animalele, cele mai obişnuite aici fiind gândacii şi şoarecii, i-am răspuns că ne distram dând cu lopata balegă de vacă şi că îngrijitorul meu era un bătrân sinistru care ameninţa că o să-mi pilească dinţii. N-am mărturisit că mă apucasem de droguri. În ceea ce mă priveşte, în casa aia nu drogurile erau problema. Ba chiar dimpotrivă.

În cele din urmă a început să se smiorcăie. I-am spus: „Uite ce e, vreau doar să se termine toată povestea şi să vin acasă. Tu fă-ţi treaba ta, eu mi-o fac pe a mea”. Bine, mi-a zis. Probabil că se gândea că încet-încet ajungeam să fiu încă un nesimţit în viaţa ei, un fel de Stoner mai mic. Nu că aş fi vrut să fiu rău. Dar de fiecare dată când începea să-mi pară rău pentru ea, ceva din mintea mea îmi spunea *Opreşte-te, e o capcană*. Încercasem tot ce se putea cu mama şi îmi rămăsese o singură opţiune. Răceala.

Sâmbăta următoare am avut vizitatori la Creaky. Era o zi normală în care Tommy şi cu mine scoteam un gard vechi, smulgeam sârma ghimpată plină de rugină de pe stâlpii plini de mizerie ca să o punem deoparte pentru zile ploioase, pentru că aşa era Creaky. Ne aşteaptă doar zile ploioase, băieţi! Puneţi orice deoparte, pentru că viaţa e de căcat şi dup-aia mori! Lucrul la gard însemna să ne urcăm pe toate dealurile abrupte pe care el nu se putea căţăra, deci partea bună era că mai scăpăm de căcaturile lui. Eram la marginea pădurii şi ne pişam pe rând pe un muşuroi de furnici, lucru pentru care lui Tommy îi părea rău. A găsit nişte flori albastre iţite între paie. Apoi ne-am aşezat la umbră şi am ascultat toată zarva din copaci. Păsările stăteau de vorbă între ele, o ciocănitoare făcea *tac-tac-tac*, o întreagă viaţă a unor fiinţe mici care îşi vedeau acolo de treaba lor şi nici că le păsa de tine. Era o chestie care putea să te aducă cu picioarele pe pământ, într-un sens bun. De aceea îmi plăcea pădurea.

Am auzit o cioară-de-ploaie[9], care nu e o cioară obişnuită. Sună ca un motor în doi timpi care accelerează, până când ajunge la acel sinistru *gulp, gulp*. Cântecul unei ciori-de-ploaie înseamnă că în ziua aceea o să ai parte de furtună. Tommy se mira că o pasăre ştie aşa ceva, dar, fiind un lucru provenit din înţelepciunea domnului Peg, l-a crezut. Deja îl copleşisem cu o grămadă de informaţii, de pildă cu faptul că tulpinile de sasafras, dacă le mesteci, au exact acelaşi gust ca *root beer*. Sau că, dacă storci frunzele de mimoză ca pe o cârpă şi le freci pe locul unde te-ai urzicat, usturimea dispare. Îmi plăcea să-l las pe Tommy cu gura căscată cu înţelepciunea domnului Peg.

Era întins pe burtă şi ţinea un fir de iarbă aproape de faţă, îşi proptea obrazul în pumnul celălalt. Avea seminţe de iarbă în păr şi scaieţi peste tot pe pantalonii care îi strângeau cârnăciorii şi pe cămaşă. M-am aplecat să văd ce avea în mână: cea mai mică, dar de-a dreptul cea mai mică lăcustă verde pe care ţi-ai putea-o închipui. Ca şi cum ar fi venit de pe planeta cu lucruri mai mici.

— Treaba cu furtuna, o înţeleg. Păsările trebuie să ştie, corect? Ca să nu le plouă, a zis Tommy.

Eram de acord cu el, ar fi fost nasol pentru o pasăre să o prindă ploaia, i-ar fi fost greu să zboare. Cu Tommy puteam să discut chestii din astea, în timp ce cu

---

[9] De fapt, o specie de cuc, *Coccyzus americanus,* numită popular „rain crow".

alţii pur şi simplu nu deschizi asemenea subiecte. În primul rând, stăteam degeaba pentru că terminaserăm de înfăşurat gardul şi ne treziserăm cu role enorme de sârmă ghimpată, mult prea mari ca să le putem târî până la magazie. Şi atunci? La Creaky trăiam practic îngroziţi să nu facem ceva greşit, aşa că stăteam o grămadă să discutăm ce ar fi mai rău. În cele din urmă am spus că mă duc să-l întreb dacă avea de gând să tragă sârma cu tractorul sau ce voia să facă.

Aşa. Când eram la jumătatea dealului, am văzut parcată în faţa casei ceea ce părea să fie camioneta domnului Peggot. Imposibil. Apoi i-am observat pe toţi cei trei Peggot pe verandă stând de vorbă cu Creaky. Am scos un chiot şi am luat-o la fugă la vale, convins că veniseră să mă ia acasă.

Ca să nu lungim vorba, nu. Erau doar în vizită. Mă întrebam cum îi convinseseră pe cei de la Protecţia Copilului că nu erau violatori. Şi domnişoara Barks spusese că nu am voie să primesc vizite aici, deci mă dădea cu totul peste cap când vedeam cum vechea mea viaţă stătea de vorbă cu cea nouă pe verandă. Domnul Peg şi Creaky tocmai îşi dăduseră seama că aveau nişte veri comuni, lucru care se întâmplă în Lee County când te întâlneşti cu cineva. Întâi, vezi ce rude sunteţi. Apoi, treci mai departe, în cazul de faţă la silozuri, vite Angus, preţurile vitelor. Creaky părea alt om când vorbea cu domnul Peg cu vocea lui aspră. Te uitai la Creaky şi te întrebai *Cum de-o fi fost ticălosul ăsta bătrân însurat vreodată şi tânăr, şi om*? Şi acum aveai răspunsul. A fost odată o bucată frumoasă de pământ, cu perspective bune, şi un băiat care iubea munca la câmp. Domnul Peg ştia aceste lucruri pentru că în copilărie familiei lui îi mersese bine cu porumbul şi cu tutunul, până când trebuise să-şi vândă pământul bucată cu bucată, ca alţii să-şi facă pe el case. La fel şi doamna Peggot, crescuse la o fermă până când tatăl ei îşi vânduse pământul pentru câţiva porci, câte unul pentru fiecare copil. După aceea, ferma se transformase în mină de cărbune, unde lucraseră fraţii ei şi domnul Peg. În mină îşi strivise el piciorul.

În tot cazul, i-am dus pe Maggot şi pe doamna Peggot în bucătărie, unde ea era să facă atac de cord. Adusese pateuri, dar a spus că nu deschide cutia până nu face curat, aşa că unde-şi ţine omul soluţia Lysol? Bună întrebare. Şi asta era doar suprafaţa, fie vorba între noi. Încă nu văzuse baia. Le-am prezentat cei doi câini, Pete şi Mike, care stăteau în continuare unde erau şi prima dată. Maggot voia să vadă unele dintre chestiile crunte de care îi povestisem la şcoală, cada pierzaniei cu apă de canal, ratonul mumificat pe care îl găsisem în beci, dar peste astea am sărit. Am scos prosoape curate şi le-am pus pe canapea ca să putem să stăm jos şi să mâncăm pateurile cu şuncă delicioase ale doamnei Peggot. Mă simţeam cumva salvat. M-au întrebat dacă mă întorc acasă în curând. Nici măcar nu vorbiseră cu domnişoara Barks. Aflaseră unde sunt de la şoferul de autobuz care era un fel de rudă cu domnul Peg şi veniseră pur şi simplu. Doamna Peggot părea destul de răvăşită. S-a aplecat spre mine şi m-a bătut uşor pe genunchi şi mi-a spus să nu uit să-mi spun rugăciunile. M-am gândit cum e când se duc la

închisoare să o vadă pe mama lui Maggot. Nu vorbea niciodată despre asta, dar acum parcă-i vedeam la Goochland în camera de vizite, cum mâncau pateuri cu şuncă, iar doamna Peggot îi spunea lui Mariah: „Ţine-te bine, iubito. Spune-ţi rugăciunile şi te scoatem noi de-aici”.

Apoi Repede-Nainte a tras maşina lângă casă şi abia aşteptam ca familia Peggot să-l cunoască pe prietenul meu care era vedeta Lee High Generals. Am ieşit cu toţii. Am observat cum doamna Peggot îl măsura din priviri pe acest tânăr arătos, iar Maggot, uaau! Maggot căruia i se rupea de fotbal. Erau puterile lui Repede-Nainte. Creaky şi domnul Peg s-au întors de la hambar unde se duseseră să se uite la viţele, iar domnul Peg a dat mâna cu el. Îmi pare foarte rău s-o spun, dar îi priveam pe cei trei Peggot din perspectiva lui Repede-Nainte, mă întrebam dacă nu se gândea că sunt doi prostălăi bătrâni şi băiatul ăla al lor cam ciudat, nu?

Când au plecat, ceilalţi începuseră să pregătească cina. Troc, aşa tăntălău cum era, curăţa ceapa ca un ninja. Trebuia doar să nu te uiţi. Am intrat şi Creaky a întrebat unde naiba e Tommy şi eu am zis: „O, rahat, o, Doamne!” îl lăsasem sus pe câmp, cu rolele de sârmă ghimpată. Trecuseră ore şi Tommy era tot acolo, în iarba înaltă. Aşteptase acolo până apusese soarele, pentru că spusesem că mă întorc imediat şi mă crezuse.

12

Mama a terminat dezintoxicarea şi i-au dat drumul acasă. Acum, în loc de McDonald's, puteam să mă duc şi să stau la noi în bucătărie sau în camera mea în care era exact aceeaşi vraişte pe care o lăsasem în seara în care se întâmplase totul, o vizitam pe mama şi mă durea inima că nu mai puteam să fiu şi eu un copil normal. Dintr-o clipă într-alta o aşteptam pe domnişoara Barks să bată la uşă şi să spună: „îmi pare rău, a expirat timpul". Şi *pac!* mă întorceam la viaţa de copil în plasament. Câţiva ani mai târziu avea să fie la fel cu fetele care spuneau: „Scoate-o acum, repede!" Pe bune, ori îmi dai totul, ori nimic. Dă-mi afurisitele alea de vizite de la McDonald's.

Dar mama zicea că trăieşte pentru aceste momente. În ciuda faptului că nu era deloc corect ca ea să aibă voie să se întoarcă acasă şi eu nu. Nu eu eram cel care-o dăduse în bară. Mai trebuia să facă teste pentru droguri şi avea cale lungă de străbătut, aşa că domnişoara Barks spunea că un obiectiv realist era să vin acasă de Crăciun. Nu stătea să ne supravegheze în casă, deşi, dacă mama ar fi vrut să-mi facă ceva, avea aici mult mai multe posibilităţi decât la McDonald's. Domnişoara Barks spunea că mama devine de încredere. Mă lăsa acolo şi aştepta afară, în maşină, timp de o oră, îşi făcea temele cu dosarele de caz. Teme, da. Domnişoara Barks era tânără rău. Făcea cursuri de noapte ca să poată preda, visul ei, din ce spunea, pentru că iubea copiii. Şi mă întrebam: *Dar eu ce sunt*?

Prima vizită acasă am făcut-o după ore, când Stoner era încă la muncă. Mama zicea că Stoner se opunea ca eu să mă mut înapoi, pentru că stresul familiei compuse din noi trei ar fi făcut-o pe mama să se reapuce. O să vă întrebaţi: „Cum să-i spună o mamă unui copil aşa un căcat?" Până şi eu am gândit acelaşi lucru, pe atunci. Dar mama pusese lapte şi biscuiţi pe masa pentru mine, deci probabil încerca să înveţe de la televizor cum se face treaba. Era agitată. Am lăsat-o în pace. Mi-a arătat cadourile pe care i le luase Stoner pentru reîntoarcerea acasă, inclusiv un cuptor nou cu microunde care arăta ora cu cifre luminoase. M-a întrebat dacă asistentul meu maternal era tot nesimţit şi i-am spus ca te obişnuieşti cu orice, doar să stai spânzurat nu. Auzisem asta de la domnul Peg.

Când s-a terminat timpul, domnişoara Barks a venit şi mi-a zis să-mi iau tot ce-mi trebuie. Primul gând a fost să car cu mine chestiile care îmi lipsiseră, batoane de Snickers şi cele mai bune benzi desenate. Dar ar fi trebuit să-i dau orice era mai valoros lui Repede-Nainte, aşa ca până la urma n-am luat mare lucru. Doar doua dintre figurinele mai mici, pe care puteam să le strecor. Aveam să le ascund în patul lui Troc şi în cel al lui Tommy şi ei nu aveau să ştie niciodată cine le

pusese acolo. Dumnezeu, poate. Jucăria-surpriză din Happy Meal-ul vieţilor lor de căcat.

Pe dumul de întoarcere am coborât geamurile.

— Simţi mirosul? a spus ea. Miroase a toamnă.

Câmpuri arate, fum de la frunzele pe care le ardeau oamenii şi ceva un pic dulceag, poate mere care putreziseră pe pământ. Era o fată de la ţară. Mi-a arătat unde se afla ferma părinţilor ei când am trecut prin apropiere. În toamna aceea, cel mai fericit am fost atunci, în maşină cu domnişoara Barks. Era vorbăreaţă şi mă întreba chestii, de genul cine fuseseră cei care se ocupaseră de cazul meu, lucru de care nu îmi aminteam, pe bune. O văzusem pe una de vreo două ori, îmi tot zicea „Stai liniştit, am grijă de tine”. La următoarea vizită venea alta care îmi citea numele din dosar.

La cum arăta, mă gândeam ca domnişoara Barks trebuie să aibă un prieten care să vrea să-i facă un copil şi s-o ia de nevastă, dar nu a pomenit nimic de aşa ceva. Se mutase de acasă anul trecut şi îşi luase un apartament cu o colegă în Norton, o risipă de bani după părerea părinţilor ei, dar îşi dorea foarte mult să fie pe cont propriu. Am întrebat-o de ce voia să fie profesoară şi mi-a răspuns că trebuie să-ţi urmezi visurile, plus că se plătea mai bine decât la Protecţia Copilului. Voia o locuinţa numai pentru ea, colega de apartament laşa vasele nespălate şi tot felul de mizerii peste tot prin casa. Mi-a explicat ca cele mai bune prietene ale ei din liceu obţinuseră burse şi plecaseră la facultate, dar ea nu reuşise să obţină bursă şi era să moară de supărare. Toată lumea ştie ca nu sunt aşa de multe, dar tot îi fusese ruşine. Crezuse ca e la fel de deşteaptă precum cele două prietene. Dar uite care-i treaba, mi-a spus, nu renunţi, uneori trebuie să accepţi a doua opţiune. În cazul ei, slujba de la Protecţia Copilului, apartamentul cu o colegă neglijentă şi cursurile de noapte la Colegiul Public Mountain Empire.

M-a întrebat ce vreau să fac când o să fiu mare. Trebuia să mă mai gândesc. Am trecut prin dreptul câtorva hambare şi al unor câmpuri de tutun, cu frunzele mari, galben-verzui, fluturând triste în amurg. S-a uitat la mine şi a spus: „De ce eşti trist, frăţioare?”

I-am răspuns că nimeni nu mă mai întrebase asta, despre ce vreau să fiu când o să cresc, deci nu ştiam. Viu, în principiu.

În cele din urmă am putut să stau o sâmbăta întreagă cu mama şi în ziua aceea mi-a dat vestea cea mare: era însărcinată, Iisuse, Doamne! Eram la fel de ignorant ca toţi copii, dar ştiam destule încât s-o întreb: „Cum de ai rămas însărcinata la dezintoxicare?”

A râs şi mi-a spus că era de mai demult, dar nu ştiuse până când nu-i făcuseră nişte analize de sânge pentru altceva. Acum ştia. În aprilie urma să am un frate sau o soră. Ceea ce m-a spart, ca să spun aşa. Eu, Demon, care nu avusesem nici măcar un văr, urma să fiu în curând fratele mai mare. Maggot avea să fie gelos.

El nu avea fraţi sau surori, iar perspectivele erau subţiri spre inexistente. La Goochland nu existau decât femei.

Am avut o zi extraordinară, mama şi cu mine. Am ieşit şi am strâns frunzele cu grebla, apoi a venit Maggot şi ne-am aruncat în ele. Voiam să dau fuga să o văd pe doamna Peggot, dar mama avea nevoie de mine, aşa ca am rămas cu ea. La un moment dat s-a uitat la mine şi a spus: „Doamne, Demon, cred că eşti deja mai înalt decât mine!” Ceea ce era imposibil, aşa că ne-am măsurat făcând semne pe pereţi, varianta oficială, cu o cutie de cereale deasupra capului. Din cele două linii trase cu creionul, a mea era mai sus, cu grosimea unui fir de păr. Mama spunea mereu că are unu cincizeci-ş'unu', dulce ca magiunu', dar se pare că nu avea decât unu patruzeci şi nouă. Care nu rimează cu nimic, dar acum atât aveam şi eu, plus grosimea unui fir de păr. Incredibil! Eram obişnuit să fiu mai înalt decât majoritatea copiilor, în afară de cei care repetaseră clasa de multe ori. Dar mai înalt decât părintele tău, asta chiar e ceva. Am pus muzică şi am dansat ca nebunii, ceea ce mai făceam uneori, şi ne-am aşezat pe jos şi am jucat jocuri tâmpite de societate, ceea ce nu mai făcusem de nu ştiu când. Mă tot gândeam la copil. Am întrebat-o ce nume să-i dăm, pentru că aveam nişte idei. Tommy era frumos. Şi Sterling, de care mama nici nu ştia că e nume.

Am întrebat-o unde o să fie camera lui şi a cam ocolit răspunsul. De fapt, asta mi-a cam stricat buna dispoziţie. A ieşit la iveală că se certase cu Stoner, ca să se mute într-o casă mai mare. Nu erau căsătoriţi de prea multă vreme şi lui încă îi plăcea să se distreze, deci nu era prea încântat de copilul ăsta. Ceea ce era ridicol. Dacă voia să umble cu mama în varianta fără copii, ratase trenul de vreo zece ani. În plus, copilul era pe drum. Nu poţi să-l duci la serviciul clienţi şi să-ţi primeşti banii înapoi, i-am zis, dar nu a râs. Fără să intre prea mult în detalii, mi-a spus că, în mare, cam asta avea de gând să facă Stoner.

Am schimbat subiectul răsturnând tabla de joc şi lansându-mă într-o luptă cu gâdilături, practic purtându-mă ca un tâmpit. Era să facem pe noi de râs.

Stoner trebuia să ajungă acasă în jur de patru şi mi se cerea să aştept şi măcar să-i spun „bună”. Aşa-numitele eforturi de a învăţa să fim o familie. Domnişoara Barks spusese că vine să mă ia la patru şi jumătate. Nu-l mai văzusem pe Stoner din seara în care luase mama supradoza, aşa că am cam îngheţat. Arăta la fel: vesta de blugi, brăţară de piele, cercei laţi. Îl făcusem să moară de multe ori în carneţelul meu. Chiar dacă nu văzuse niciodată acele desene, mi se părea că ştie. Nu simţeam, era doar o chestie în mintea mea.

A sărutat-o pe mama şi a întrebat ce tăcuserăm, l-a răspuns că nu mare lucru. A scos o bere din frigider şi i-a deschis-o, apoi i-a cerut să se aşeze şi să stea un pic de vorbă cu mine, ca s-o luăm de la început. Bine, a zis el. A întors unul dintre scaunele de bucătărie şi s-a aşezat invers pe el, l-a încălecat cu braţele sprijinite pe spătar, uitându-se la mine. Mama şi-a dat părul din ochi, stresată. Fusese

fericită şi se distrase toată ziua şi acum, chiar fără să mă uit la ea, simţeam schimbarea.

Stoner m-a întrebat ce învăţam în plasament, i-am răspuns că, deocamdată, mai ales cum să fac căpiţe, să mă ocup de vite, să întind garduri şi să merg în fiecare zi cu autobuzul două ore până la şcoală, i-am zis că în principiu restul era ca acasă, adică trebuia să fiu tot timpul cu ochii în patru. Privirea i s-a schimbat. Mi-a spus că voise să întrebe cum stau cu atitudinea.

Bine, mulţumesc, am replicat.

— Să vezi! a intervenit mama, i-am spus de copil şi e bucuros nevoie mare.

Mă privea şi gura îi zâmbea, nu însă şi ochii. Ochii ăia de tipul „te-rog-salvează-mă".

— Gândeşte-te cum ar fi să fie băiat şi Demon să aibă un frăţior. Ar fi leiţi.

Stoner s-a uitat lung la ea.

— N-ar fi un afurisit de mulatru.

— Tata era melungeon. Nu... cum ai zis tu.

Mama a încercat să schimbe subiectul, a întrebat unde fusese Stoner la livrări şi hai să mergem în sufragerie pentru că scaunele erau mai comode şi o durea spatele.

Stoner continua s-o fixeze cu privirea.

— Ai vrut să stăm de vorba. Stăm de vorbă, în pula mea.

Avea multe de spus. Cum va trebui să fiu mai atent de acum, dată fiind starea fragilă a mamei. Stoner susţinea că învăţase multe de când mersese cu mama la consiliere. Cuvinte noi, care să ne ajute să ne înţelegem. „Tulburare de opoziţie" se număra printre ele. Se pare că era o boală şi eu o aveam. Daca voiam să mă mut aici, trebuia să iau medicamente ca să-mi mai taie din avânt. Evident, aveam prea mult. Avânt.

Mama s-a prefăcut cumva că nu a auzit nimic şi a deschis subiectul Crăciunului. Cum aveam să vin acasă atunci şi cum aveam să facem ceva special. Mi-am amintit să-i spun că familia Peggot mergea din nou la Knoxville în vacanţă. Probabil urma să mă invite să merg cu ei.

Uşurel, prietene, m-a sfătuit Stoner. A adăugat că tot nu aveam voie să umblu cu Maggot şi mi-am dat seama că asta ne-a surprins şi pe mine, şi pe mama, i-am spus că domnişoara Barks verificase familia Peggot şi le dăduse OK-ul. Se pare că în perioada liceului domnişoara Barks ieşise cu unul dintre verii lui Maggot. Şi mama a făcut: „Ha-ha, cum altfel, doar suntem în Lee County".

Stoner a întors încet capul şi a fixat-o, ca un câine mare de pază.

— De când hotărăşte curva asta de Barks ce facem noi în familie?

Eu aş fi spus că din seara în care mama fusese cât pe-aci să-şi dea stingerea şi Stoner îmi învineţise ochiul, dar poate că asta era părerea mea. După Stoner, nu aveam ce căuta cu cei din familia Peggot. M-a anunţat că urma să obţină o restricţie, deci, dacă mă duceam acolo, mă arestau poliţiştii.

M-am uitat spre mama: *E adevărat*? Şi ea a dat din cap, abia vizibil, imperceptibil. El nu a văzut-o.

Cuptorul cu microunde pe care i-l cumpărase, cu ceasul albastru luminos, arata 4:21. Mai aveam nouă minute. Nu voiam să fiu în acea bucătărie şi nu voiam să mă întorc la fermă. Am rămas nemişcat, încercând să fiu nimic şi nicăieri, privind cum mi se scurgeau minutele.

13

Vorba ceea: „Când s-a împărţit mintea, el era plecat”. Asta era Troc. Tommy, în schimb, brici, se descurca să iasă din orice gaură, după care se ţâra înapoi şi stătea acolo. Ca şi cum ar fi ales să fie cel mai fraier, ca să nu fie altul în locul lui. Greu de privit.

De pildă, în ziua în care nu am avut apă. Era duminică. Ne-am sculat, am tras apa, nimic. Ţevile goale urlau. Chiuveta de la baie, nimic. La bucătărie, la fel. Nasol, au zis băieţii, a secat puţul. Avea să-şi revină într-o zi, doua, până atunci ai grijă. Creaky ne-a chemat în bucătărie ca să ne ţină prelegerea despre cum munca la ferma e un război, se putea altfel? Câte zile ai, eşti tu cu animalele tale şi cu utilajele împotriva băncii care vrea să te execute silit. Orice iroseşti e un câştig pentru bancă. Deci nu iroseşti nimic. Nici mâncare, nici un gram de boabe, nici apa. Eu încerc să mă port creştineşte, spune, iau la mine băieţi orfani şi mă trezesc că unul dintre blestemăţii de idioţi se apuca şi iroseşte o fântâna întreagă, fir-ar al naibii.

Îmi venea să-i spun că nu sunt orfan şi, în plus, dacă tot era creştin, ar fi trebuit să fim la biserică în clipa aia şi să vorbim despre diferite reguli, cum ar fi să nu-i torni pe alţii precum ţie nu ţi-ar plăcea să fii turnat. Dar nu eram eu blestematul de idiot pe care i se pusese pata lui Creaky.

Firesc era ca bănuiala să cadă pe Tommy, dacă ne gândim cum ne împărţeam treburile în hambar: Troc era cu lopata, eu, cu furajele, Tommy, cu apa. Eu hrăneam viţeii şi îi băgăm în ţarc cu mamele lor, Tommy umplea găleţile şi troacele din hambar cu apă. Era acolo un cep cu mâner albastru, numit hidrant, pe care trebuia să-l deschizi ca să curgă apa în hambar şi prin acelaşi loc curgea cât să umple troacele de pe mai mult de zece hectare. Dacă intrai în casă şi uitai să tragi în jos mânerul de la hidrant, apa curgea în continuare, dădea pe afară din troace peste noapte, până se termina tot ce era în fântână. Nici o secunda în plus. Nimic mai uşor decât să dai drumul la furtun şi să-ţi vezi de treabă, să uiţi să opreşti hidrantul.

Tommy nu făcuse această greşeala. O făcuse o dată şi şi-o luase cu cureaua. De atunci avea un cârlig de rufe pe mânerul de la hidrant. Era deştept Tommy, după cum am spus. De fiecare dată când dădea drumul la hidrant, îşi prindea cârligul de cămaşa. Când termina, îl punea la loc pe mâner. Dacă intra în casă şi cineva observa ca de cămaşă îi atârnă un cârlig de rufe ca un al treilea sfârc, rahat! Fugi înapoi în hambar, e în regulă.

Iată cine secase fântâna: Repede-Nainte. Mult după ce ne terminaserăm noi treaba, ieşise să-şi spele Fordul Lariat cu furtunul, nu laşa nicio urmă de noroi pe

şasiu sau pe cauciucurile cu banda albă, pentru că seara de sâmbătă era vremea de ieşit la parada. Adică toţi cei de la şaisprezece ani în sus şi necăsătoriţi din Lee County ies pe strada principală cu maşina ca să vadă şi să fie văzuţi. Repede-Nainte îşi spălase camioneta, ieşise la paradă şi lăsase puţul să sece.

Deci Repede-Nainte o să-i spună lui Creaky ce s-a întâmplat. Eram sigur. Ştia cum funcţionează nenorocitul ala de hidrant, era aici dinaintea noastră. Şi Creaky n-o să-l pedepsească, fiindcă pentru Creaky căcatul lui Repede-Nainte mirosea a cremă de mâini. Bătrânul avea să înţeleagă cumva că apa asta era un sacrificiu necesar pentru binele Americii şi al fotbalului din Lee County. Deci recunoaşte şi ne vedem de treabă, îmi spun. Creaky îl întreabă pe Tommy ce are de spus în apărarea lui un băiat prost şi risipitor, iar Repede-Nainte e lângă aragaz şi îşi face cafea. Mă uit la el. Îi prind privirea când se întoarce. Mă gândesc: *Căpitane, hei! Ce mama naibii*?

Niciun cuvânt. Creaky iese şi ia o bucată de furtun vechi, murdar şi spart, ca şi cum asta ar fi răsplata cuvenită pentru o greşeală legată de apa, şi ne pune să ne uităm cum îl loveşte pe Tommy de douăzeci de ori peste fundul lui mare şi amărât.

Stă aplecat şi se ţine de tejghea, încearcă să nu plângă, dar în primul rând nu-l dă în gât pe Repede-Nainte. Am rămas uimit, pe bune. Eu nu sunt un om aşa de bun. Nu am atât de mult curaj.

Ne-am continuat ziua cum am putut, fără apă, şi mai târziu l-am găsit pe Tommy în hambar. Între baloţii stivuiţi de fân erau unghere şi crăpături, iar el era ghemuit într-una dintre ele, cu capul atârnat, mâzgălea pe un sac vechi de grăunţe. Mereu avea cu el un creion pentru orice eventualitate, cum au alţii plasturi sau medicamente de inimă. M-am aşezat lângă el, voiam să-l întreb de ce. De fapt, nu voiam. Am înţeles. Dacă în unele universuri primeşti puncte pentru un anumit număr de zile în care nu bei alcool, în al nostru primeai puncte dacă trecea o zi fără să te urască cineva. Faptul că te ura Creaky era doar zgomot de fond. Dar să te urască Repede-Nainte chiar ar fi fost un lucru grav. Oricum, treaba trecuse, iar Tommy putea să intre în cartea recordurilor pentru cele mai multe schelete desenate vreodată pe un sac de grăunţe.

L-am privit multă vreme cum desena.

— Să înţeleg că eşti goth?

A părut surprins. Ce-i drept, mereu părea surprins, din cauza părului ridicat. Dar nu cred că ştia despre ce vorbesc.

— Cranii şi moarte, am spus. Nu e o chestie goth asta?

Aveam o fată în clasă care se dădea cu ruj negru şi le arăta celorlalţi unde se tăiase, chiar atunci, în anii nouăzeci. O adevărată deschizătoare de drumuri.

Tommy a spus că desena schelete pentru că era uşor. Nu era talentat ca mine, să poată face feţe şi expresii, braţe cu muşchi şi aşa mai departe, aşa că se oprea la schelete. Oricând voia să-i vadă, erau în preajmă, a spus. Micii lui prieteni.

Mama se recupera, dar mare veselie nu era. Aveam vizite o dată pe săptămână, în weekend dacă putea să aranjeze, dar trebuia să lucreze la ore aiurea. A avut noroc şi şi-a recăpătat slujba, dar a trebuit s-o ia din nou de jos, să lucreze în turele pe care nu le voia nimeni. Stoner o roia de acasă când veneam, mie şi mamei ne convenea. Avea chef să se plângă de el. Stoner nu prea era alături de ea când venea vorba despre bebeluş, îi spunea să se descurce dacă voia treaba asta. N-avea chef s-o asculte cum îi povestea despre zilele lungi în care trebuia să refacă stocurile de costume de Halloween şi de bomboane, când îşi dorea doar să se aşeze pe unul dintre scaunele pliante la reducere şi să doarmă. Sau să vomite. Vomita o grămadă. Să nu rămâi în niciun caz însărcinată înainte de Halloween, mi-a zis, fiindcă n-o să-ţi mai trebuiască toată viaţa bomboane. I-am mulţumit pentru sfat.

Nu părea aşa mare lucru să stai să atârni costume de Halloween. La fermă munceam ca nişte câini. Tommy era de acord cu ce spusese domnişoara Barks despre Creaky, că era genul de plasament de urgenţă, unde nimeni nu stătea prea mult. Spunea că iarna, când nu mai e aşa de multă treabă la fermă, bătrânul nu ne mai vrea prin preajmă. Asta nu mă privea pe mine, bineînţeles, eu aveam să mă întorc la mine în pat înainte de căderea zăpezii. Dar ferma aceea începea să devină viaţa mea. Dimineţi friguroase, o bucătărie care se umplea de fum cât băgăm noi ziare în sobă ca s-o aprindem. Cine cu sos Manwich sau fripturi tari ca o talpă, nu din cele fragede de la magazin, ci vită de câmp. Toată carnea pe care o mâneam ne era cunoscută dinainte sub numele de Angus, respectiv „mişcă-ţi curul în ţarc”. Eram hrăniţi, dar niciodată îndeajuns, nici munca noastră nu era vreodată dusă până la capăt, nici picioarele încălzite de-a binelea. Ne trezeam în frig, ne culcam în frig, ne aruncam hainele jegoase în maşina din beci şi uitam de ele acolo cu zilele. Chiar şi acum mirosul neplăcut al hainelor lăsate prea mult în maşina de spălat mă duce imediat cu gândul la acele vremuri. Acel miros era toată viaţa noastră.

Trăiam pentru serile de vineri, când ne înghesuiam în camionul lui Creaky şi ne duceam la Five Star Stadium, casa echipei Lee High Generals. Aşteptam în tribune, alături de toată lumea din regiune, ca echipa noastră să apară mugind din vestiarele Red Rage. Fetele ţipau ca ieşite din minţi, alături de bărbaţi în toată firea. Creaky ne lăsa să cumpărăm cârnaţi iuţi de la standurile cu mâncare şi stăteam în partea de sus a gradenelor ca să-l vedem pe Repede-Nainte cum era incredibil de tare. Urlam din toţi plămânii ca fratele nostru şi ceilalţi Generals să-i facă praf pe ticăloşii de la Union sau Patrick Henry, un-doi-trei, hai pe ei! Ştiind că noi şi nimeni altcineva, după ce se termina totul, aveam să dormim sub acelaşi acoperiş cu conducătorul de joc.

Privindu-l în uniforma albă cu umerii enormi şi picioarele subţiri şi iuţi, mi-au venit noi idei despre cum să-l desenez pe Omul Repede. Şi pentru alte desene din

capul meu. Repede-Nainte era de părere că aveam o coordonare bună. Poate doar în comparaţie cu Tommy şi cu Troc, şi Dumnezeu ştie că asta nu era greu. Dar, dacă nu era ocupat, îmi arăta chestii. Să lansez şi să primesc pase. Să-mi păstrez centrul de greutate. În spatele hambarului, unde Creaky nu ne vedea cum o frecam, Tommy şi Troc stăteau aşezaţi pe găleţi de grăunţe, cu pantaloni îmbibaţi de bălegar şi cu stele lucindu-le în ochi. Nu prea era mare lucru de capul meu la început, doar crescusem printre oameni bătrâni şi o mamă care credea că să-i duc cutia goală de suc la gunoi era un sport. Dar lustrul pe care mi l-a dat Repede-Nainte mi-a hotărât viitorul. Într-o zi eu aveam să fiu acela, în uniforma aia, cu umerii ăia. Cu majoretele alea.

Pe atunci nu prea văzusem eu ferme sau altceva din lumea mare. Şi nici până acum n-am văzut, sincer să fiu. La televizor văzusem câmpii ca nişte mari oceane verzi cu oameni care navigau pe ele cu tractoare şi combine cât vehiculele de teren din *Războiul stelelor*. Habar nu aveam că sunt adevărate, credeam că sunt efecte. Pentru că Lee County nu este neted ca acele ferme pe ocean, nicăieri, nici măcar un pic. Aici totul e abrupt şi totul se rostogoleşte la vale. Dacă ţi-ai ara tot pământul, cea mai mare parte ar ajunge în pârâu până la sfârşitul anului şi n-ai mai cultiva nimic.

Ce poate face un fermier pe o coastă e ceea ce făcea Creaky, să lase iarba de la Dumnezeu să crească şi să ducă vitele să pască iarba lui Dumnezeu. Apoi să le trimită în Vest la cuţit, pentru că centrele de îngrăşare care transformă vitele în burgeri şi fac bani sunt toate acolo. Nu aici. Noi le creştem doar atât cât să le putem vinde pentru ceea ce Creaky numea un şut în cur pe cap de animal. Câteva sute de dolari.

Singura bucată de pământ suficient de netedă pentru arat avea un pic peste un hectar, jos, în vale. Cam asta e mărimea medie pentru un lot de tutun, pe lângă drumul pe care mergeam spre autobuz. În prima zi când am ajuns la fermă, poate că, trecând prin dreptul acelui câmp, mi-am spus uite nişte tutun ca lumea. Cel mai probabil nici nu l-am observat. Aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată, cum niciodată nu voi trece cu vederea un crocodil pe marginea drumului sau un urs. Ce privelişte frumoasă, ai zice, dacă eşti un ticălos ignorant. În loc de: uite un câmp care macină de vii oameni şi copii.

În august se spune că sunt zilele câinilor, pentru că animalele îşi pierd minţile de la căldură. Dar, când eşti copil la o fermă, adevăratele zile ale câinelui sunt în septembrie şi octombrie. Lucrezi la tutun: copilit, cârnit, tăiat, atârnat, curăţat. Toată viaţa îi auzisem pe copiii crescuţi la fermă vorbind despre asta, chiar şi în clasele mai mici, lipseau de la şcoală la vremea tăierii. Unii se duceau să lucreze la ferme care nu erau ale lor şi erau plătiţi. Îi invidiam. Probabil aşa cum fetiţele sunt geloase pe surorile lor mai mari care rămân însărcinate, pentru că au parte

de toată atenţia. Nu cunoscusem decât lucruri copilăreşti, umblat prin pădure şi Game Boy. Acum aveam să fiu unul dintre copiii care munceau.

În toamna aceea aveam în minte o listă cu tot ce urma să-i spun fratelui meu mai mic într-o zi. Dar timpul a trecut şi în final mi-a rămas un singur gând legat de copilărie. Pentru orice copil care poate alege: ia chestia asta minunată şi fugi cu ea. Ascunde-te. Iubeşte-o cât poţi. Pentru că o să plece, dracului, şi n-o să se mai întoarcă.

Cârnitul începe în august. Trebuie să rupi capetele miilor de plante cât tine sau mai înalte decât un copil de clasa a cincea. Să treci printre rânduri şi să te întinzi, să rupi tulpina mare cu flori roz din vârf, eliberând planta pentru ultima perioadă de creştere. Plantele astea vor fi toate mai înalte decât noi înainte de sfârşitul sezonului şi totuşi va trebui să ne ocupăm de ele.

În prima mea zi la cârnit mureai de cald. Creaky ne-a spus să ne ţinem cămăşile pe noi şi să ne punem mănuşile mari şi urâte din piele pe care ni le dăduse, dar ne-am scos cămăşile din clipa în care nu ne-a mai văzut. Nu voiam să port mănuşile, dar Tommy mi-a spus s-o fac sau o să-mi pară rău. Creaky ne-a pus pe toţi să cârnim pe câte un rând şi se mişca mai rapid decât ai fi crezut că poate. El şi Repede-Nainte erau în faţa noastră. Eu lucram din greu şi stăteam aproape de ei, iar Tommy şi Troc erau ultimii. De la atâta întins, te dureau braţele. Seva curgea lipicioasă peste tot, soarele era o minge de foc deasupra capului tău şi vai de tine dacă încercai să-ţi ştergi transpiraţia de pe faţă cu mănuşa aia cleioasă. Am încercat să folosesc mâna stângă pentru cârnit, pentru că eram stângaci, şi dreapta ca să-mi şterg transpiraţia. Apoi un braţ a cedat, deci a trebuit să-l folosesc pe celălalt şi să las transpiraţia să-mi ardă ochii. Şi tot timpul îmi spuneam *Frate, grea e munca la tutun*. Nu văzusem încă nimic.

La un moment dat m-am întors să mă uit după Tommy şi Troc, pentru că nu erau nicăieri, l-am găsit mult în spate şi i-am luat cu *Băi, ce naiba*? Tommy strângea toate florile roz pe care trebuia să le aruncăm pe jos şi să călcăm pe ele. Se întorcea pe rândul lui, aduna florile şi le ducea în braţe ca o mireasă, în pana mea. I-am zis: „Iisuse, Tommy! Ţi-o iei rău”. Mi-a spus să nu-mi fac griji, aproape terminase.

L-am urmat până la marginea câmpului, apoi până lângă drum, unde răsăreau deodată două moviliţe de pământ, cât nişte coşuri de rufe. Una lângă alta. Nu le observasem până atunci. Tommy a pus braţul de flori pe movilite, împărţit în două. Fără să spună nimic. Apoi s-a întors la lucru. Nu l-am întrebat nimic.

Dar în seara aceea, după ce ne băgaserăm în pat, mi-a spus pentru ce erau. Părinţii lui fuseseră îngropaţi pe undeva prin estul Virginiei, deci nu le văzuse niciodată mormintele, aşa cum eu nu-l văzusem pe al tatălui meu. Însă eu nu m-aş fi gândit niciodată să fac ce făcea Tommy. Pur şi simplu le inventase. În opt case fusese până acum, din câte îşi amintea. Pe lângă fiecare dintre ele lăsase în urmă o mică pereche de morminte.

14

Tăiatul tutunului începe cam la o luna după cârnit. Tăiatul e cel mai nenorocit. Dacă nu aţi făcut aşa ceva, iată cum e. Întâi, cel mai nepriceput lucrător din echipă (Tommy) merge înainte şi aruncă leaturile de tutun între rânduri. Leaturile sunt nişte beţe lungi de vreun metru, cam ca săbiile de jucărie pe care le folosesc copiii. Lucru pe care l-au făcut toţi copiii care ajunseseră în casa asta, pentru că găseşti vreun milion îngrămădite în hambar, aşteptând să fie folosite toamna. Tu vii în urma lui şi iei primul băţ, îl înfigi în pământ ca să stea în picioare. Prinzi în capătul lui un vârf ascuţit de metal numit suliţă. Dacă e să cazi, chestia aia o să te străpungă, deci să nu cazi. Apoi, cu o toporişcă, tai de la bază o plantă de tutun. E ca şi cum ai tăia un copac de tutun de doi metri. Îl ridici şi izbeşti trunchiul de băţ, cât să fie străpuns. Mai tai o plantă, o pui şi pe ea. Îţi încap şase plante pe băţul ăla, care arată ca un stâlp pe care se ţine un cort de frunze. Apoi scoţi mica suliţă de metal şi mergi mai departe, înfigi următorul băţ în pământ, o iei de la capăt.

După ce plantele străpunse au stat la soare şi au avut parte de rouă trei zile ca să le vindece arsurile solare, le încarci pe platformă şi le duci în hambar. Apoi le ridici pe căpriori şi le agăţi acolo pe o ramă ca să se usuce. Fiecare băţ e agăţat pe o parte cu cele şase plante atârnând, ca pantalonii pe o sârmă de rufe. Stau acolo până când toate plantele sunt uscate şi cafenii. Abia apoi sunt date jos, frunzele sunt desprinse de pe tulpini, puse în baloţi şi vândute.

Căţăratul la 12 metri pe ramele din hambar ca să agăţi tutunul e în principiu o treabă potrivită pentru o maimuţă. Sau pentru un supererou care are grijă de ferme, nu de oraşe. Specie care, în caz că nu aţi observat, nu există. Deşi e o treabă obişnuită de pe urma căreia poţi să mori, băieţii ajung să se ia la întrecere, cine e mai rapid şi mai nepăsător când agaţă tutunul. Oricine cunoaşte pe cineva, o ratare la milimetru, o cădere şocantă, un tip care azi e în scaunul cu rotile. Pot să dau şi nume. Nu există vreun utilaj care să facă asta, e o muncă de care se ocupă copiii şi bărbaţii. Şansa de a ajunge schilod sau celebru. Repede-Nainte era excelent. Dar Troc, mamă, Doamne! Era spectaculos. Ştiţi cum se spune, fiecare copil are calităţile lui.

Durează un sezon întreg să plantezi şi să îngrijeşti cultura de tutun, s-o pliveşti, s-o tai, s-o pulverizezi ca să scapi de paraziţi şi de mucegaiul albastru. Dacă plouă prea mult ca să foloseşti utilajul pe roţi, te chinui să pulverizezi manual. Şi toate astea nu folosesc la nimic dacă nu reuşeşti să recoltezi înainte să dea îngheţul. Deci în octombrie stai la câmp de dimineaţa până seara, în fiecare zi, şi tai de-ţi vine boala, lei de jos următorul băţ, îl înfigi în pământ. Retezi o plantă, o

ridici, o trânteşti deasupra. Înfige-retează-ridică-trânteşte de şase ori şi mergi mai departe, acum şi pururea şi-n vecii vecilor amin şi Doamne-ajută. Un băţ încărcat cu plante cântăreşte vreo 15-16 kilograme şi într-o zi ridici câteva sute. Faceţi voi calculul, eu am făcut deja treaba. La asta se adaugă şi că te dor toate.

Dar mergi mai departe, de la răsărit până la apus, indiferent de vreme, pentru că, dacă fermierul nu reuşeşte să-şi pună recolta la adăpost, pierde tot. Pământul, animalele, acoperişul de deasupra capului. Unii, dacă muncesc prost într-o zi, sunt certaţi. Pentru un fermier e o treabă de viaţă şi de moarte. O rundă de muncă la tutun pare uneori ca un anotimp în iad şi te întorci ca de la război: mândru, istovit, tulburat, dorindu-ţi să fii apreciat. Şi invizibil. Te întorci la şcoală şi ai parte de acelaşi tratament ca toţi neisprăviţii care, la ora de istorie, nu ştiu care e diferenţa dintre un stat şi o federaţie.

În cea mai mare parte a lunii octombrie, Creaky nu ne lăsa să ne ducem la scoală. Nici când eram mic nu stătusem atâtea ore în soare. Mă uitam în oglindă şi rămâneam trăsnit când îmi vedeam ochii ca apele unui iaz privind din mijlocul unei feţe de culoarea nucilor coapte. Dar trebuia să băgăm tutunul în hambar până la sfârşitul lunii sau aveam să adunăm frunze verzi în februarie. Ne ameninţa cu asta, ca şi cum ar fi fost un lucru mai rău decât moartea. Eu aveam să fiu plecat de mult atunci, frunzele verzi din februarie nu mă priveau. Dar deocamdată eram mai departe în iad. În fiecare zi îmi spuneam: ăsta trebuie să fie sfârşitul. Al muncii sau al meu. Îmi spuneam: şcoala este o treabă mult mai bună decât mi-aş fi închipuit. Tutunul este un proces de învăţare în sine. Cum să te întorci la lucru când totul te doare deja, spatele şi urechile arse de soare şi nenorociţii de dinţi.

După vreo săptămână, pe la amiază, am descoperit că se putea chiar mai nasol. Mi s-a făcut rău, ca şi cum aş fi fost grav intoxicat cu soluţie de curăţat covoarele. Asta se întâmpla la vreo două ore după ce mă apucase deja cea mai cruntă durere de cap din viaţa mea. Totul vâjâia, ca şi cum mi-ar fi intrat în urechi nişte cicade şi s-ar fi stabilit acolo. M-am forţat să continui lucrul, pentru că nu voiam să fiu papă-lapte sau să-i las la greu pe băieţi ori altceva de genul ăsta. Dar începuseră să-mi vină gânduri nebuneşti. Cum ar fi de pildă: dacă mă întind aici, între frunzele de tutun, n-o să afle nimeni. Apoi m-am chircit şi am vomitat fulgi de ovăz pe pantofi.

Trebuia să ţin mai departe pasul, pentru că era de neconceput să mi-o iau în starea aia. Dar cred că am cedat cumva pentru că Tommy m-a găsit şi a început să urle chestii: unde îmi erau mânuşile, of, fir-ar, nu mi-a spus să-mi pun mănuşile? O, fir-ar, acum mă îmbolnăvisem şi trebuia să-l cheme pe Repede-Nainte. I-am spus să n-o facă, dar a plecat în fugă. Apoi nu-mi mai amintesc mare lucru. Repede-Nainte şi Creaky m-au băgat în casă, m-au întins, am băut nişte apă pe care am vomitat-o, apoi iar apă, până când am reţinut-o. Creaky era

ofticat, evident. Dar, de vreme ce era prima dată pentru mine, mi-a spus să ţin minte lecţia şi de-acum încolo să-mi pun nenorocitele de mănuşi.

Chestiile alea erau aşa de mari şi de rigide încât parcă ai fi mânuit unelte cu mănuşi de baseball. Îl văzusem pe Repede-Nainte lucrând fără ele. Deci nu era prima zi când mă dusesem la treabă cu mâinile goale, dar era prima când mă apucase răul, întrucât creşte în tine. Boala tutunului verde i se spune. Intoxicaţie cu nicotină. Pe copii îi afectează mereu, mai mult decât pe adulţi, de aceea Repede-Nainte se descurca fără mănuşi. Dacă eşti mai mare şi ai fumat mai mult, corpul se obişnuieşte cu otrava şi suportă totul mai uşor.

Cât de prost trebuie să fii ca să înduri treaba asta, o să întrebaţi. Pentru o recoltă care îi face pe oameni dependenţi şi le înnegreşte plămânii şi pentru care cultivatorul şi-o ia. Dar, reţineţi, pe vremuri guvernul te plătea ca să cultivi, erau legi despre cât puteai să cultivi şi unde, cu ajustări ale preţului ca să se asigure că tutunul se găsea în acelaşi timp din belşug şi exact cât trebuie. Lumea avea nevoie de tutunul nostru Burley, şi-l dorea cu ardoare. Philip Morris şi tipii ăia primeau produsul, îi făceau pe copii dependenţi, strângeau averi şi trăiam cu toţii fericiţi până la adânci bătrâneţi, vreo sută şi ceva de ani. Până când oamenii s-au prins de dezavantajele fumatului şi au dat pe careva în judecată de i-a sunat apa în cap. Şi guvernul a spus lasă, n-are nimic, şi a eliminat ajustările de preţ.

Cu mintea mea de copil, nu înţelegeam mare lucru din ce se întâmpla la Ferma Creaky, dar adulţii nu vorbeau decât despre pierderea acestor garanţii pe piaţă. Despre cum vor pierde fermele, se vor muta la copii sau la mătuşile rămase fete bătrâne, vor cere pensie de handicap pentru că bucata lor din America tocmai s-a dus pe apa sâmbetei. Doar câţiva cu puteri de supereroi rămâneau pe loc şi încercau să cultive suprafeţe şi mai mari, se speteau s-o scoată la capăt. Spuneau că acum cea mai mare parte a tutunului nostru se vinde în China. Presupun că asta înseamnă că astfel îi omorâm pe comunişti, deci Dumnezeu să binecuvânteze America şi aşa mai departe.

De ce o iau oamenii de la capăt? În zilele lungi şi reci din casa unde se curăţau plantele de frunze am ascultat, ceasuri întregi, cum oamenii rumegau această întrebare. Deci da, curăţatul de frunze verzi avea să fie treaba mea, în anii următori. Cândva, casa de curăţat frunze era locul unde ascultai unele dintre cele mai bune poveşti. Tipii le păstrau tot anul ca să le zică aici. Acum auzeai îndeosebi cea mai tristă poveste dintre toate: unde ne-a dus lumea. Un ţăran are pământul lui, nimic altceva. E mai mult decât o căsnicie, e ceea ce-l ţine în viaţă. Dacă plantează porumb sau soia, poate să scoată şapte sute de dolari pe acra. Asta e bine şi frumos pentru cei care au sute de acri, ţăranii din *Războiul stelelor*.

Dar dacă e ca noi, cu doar trei acri pe care să poţi semăna? În mica porţiune de iad făcută de Dumnezeu special pentru cultivarea tutunului Burley, ţăranii scoteau mereu şapte mii pe acru. Un câmp de trei acri nu e o avere, dar poţi să

trăieşti din el. Nicio altă cultură cunoscută şi legală nu o să-i aducă un asemenea profit pe aceste terenuri, preţioase şi mici cum sunt. Regulile le fac solul, ploaia şi înclinaţia. Să părăseşti pământul familiei e ca şi cum ţi-ai lăsa în urmă propriul trup. Pământul acela e viu, el însuşi trup, cu darurile lui şi, cred că se poate spune, cu dependenţele lui. Dacă eşti cultivator pe pantele acestor munţi, ai de ales între a cultiva tutun sau a încerca altceva – orice altceva – şi a pierde totul. Timp în care cineva, undeva, râde de eşecul tău şi îşi spune că asta meriţi.

Pe vremea când am început să cârnesc şi să tai tutunul, am observat că nu se mai dădeau reclame la ţigări. Habar n-aveam de ce. Dacă am fi ştiut că e din cauză că unii cred că pentru copii e periculos chiar şi să vadă tutunul la televizor, cu ochii lor, ne-am fi prăpădit de râs. În şcoli aveam locuri pentru fumat. Profesorii fumau când aveau câte o fereastră; copiii, în pauze. Cumpărătorii ne spuneau că treaba cu cancerul e o sperietoare, nedovedită. Ca de obicei, orăşenii vorbeau prostii despre noi şi despre munca noastră grea, ca despre toate celelalte pe care le făceam ca să avem ce mânca: creşterea vitelor pentru abator, minele de cărbune, Bambi ucisă cu puştile de vânătoare. Şi acum, oamenii ăştia care habar n-aveau cum arată o plantă de tutun spuneau ca e dracul.

Dacă Philip Morris şi oamenii aceştia ştiau că dracul chiar e aşa de negru, păstrau secretul cu o grijă incredibilă. Mândri să-l cultivăm, mândri să-l fumăm, spuneau, şi împărţeau abţibilduri cu vorbele astea. Îmi amintesc că la şcoala erau teancuri întregi, lua cine voia, pe gratis. Cultivam şi fumam, iar între timp preţul la kilogram o lua razna şi un cartuş a ajuns aşa de scump încât ne fumam banii de mâncare. Am umblat cu abţibilduri cu „Cultivator mândru de tutun” lipite pe camioane, până când s-au desprins sau li s-a dus culoarea, odată cu sănătatea şi cu visurile noastre de mărire. Dacă te afli pe o grămadă de căcat şi te baţi pentru ea fiindcă alt loc nu ai pe lume, Dumnezeule mare, cu câtă îndârjire lupţi!

15

19 noiembrie. O zi de naştere de neuitat.

Mă aşteptam să fie un mare nimic, de vreme ce nimeni nu ştia de ea. Mama ştia, evident, dar nu programase nicio vizită, din câte aflasem. Poate încerca să-şi ia liber de la munca sâmbăta. Între timp, nu aveam de gând să spun nimănui, mai ales lui Creaky, pentru ca mi-ar fi făcut reproşuri. Ceva de genul ca aveam pretenţii prea mari doar pentru că mă născusem.

Dar cu o seară înainte, pe când stăteam aliniaţi în cameră la inspecţia escadronului, mi-a scăpat: mâine fac unşpe ani. E foarte greu pentru un copil să ţină un asemenea secret. Şi Repede-Nainte a fost un frate adevărat. Credea că sunt mai mare, pentru că eram înalt pentru vârsta mea. Mi-a spus că e păcat că nu l-am anunţat mai din timp, ar fi organizat ceva. Dar urma totuşi să încerce. O altă farma-petrecere, bănuiam, sau biscuiţii speciali făcuţi de prietena lui. Viaţa nu-mi oferea prea multe pe atunci. Aş fi fost foarte mulţumit şi cu nişte biscuiţi obişnuiţi.

Mi-a rămas în minte gândul că urma să mi se întâmple ceva bun. M-am trezit, m-am îmbrăcat, am aşteptat autobuzul cu Tommy şi cu Troc într-o beznă de s-o tai cu cuţitul pentru că toamna venise deja de ceva vreme şi mereu îmi spuneam: *Ai răbdare, Demon, azi e ziua cea mare.*

Doamna Peggot trebuia să ştie, pentru că era singura care îmi făcuse vreodată tort, dar m-am întâlnit cu Maggot la şcoală şi habar nu avea. Nici eu nu i-am spus, pentru că nu are rost să-l faci pe prietenul tău cel mai bun să se simtă prost. Domnul Goins a făcut prezenţa şi anunţul s-a auzit prin radioul intern. Şi mi-au strigat numele. Damon Fields la secretariat. Da! Cineva ştia. Primul gând a fost că mama obţinuse permisiunea să vină să mă ia de la şcoală. Sau poate doamna Peggot îmi adusese ceva. Mâncare, speram.

Am ajuns la secretariat şi am văzut că era domnişoara Barks. Bine, putea să-mi aducă şi ea ceva, nu era interzis prin lege. Însă părea supărata şi mi-a spus să vin în biroul responsabilului cu prezenţa. A închis uşa şi s-a aşezat. M-am uitat de jur împrejur. Dacă-mi adusese ceva, nu vedeam ce. Dar tot eram fericit. Era clar că ceva se întâmpla. M-am aşezat şi m-am uitat la ea peste biroul mare.

— Damon, a spus, apoi s-a oprit.

Era cât se poate de ciudat. Nu arăta prea bine.

— Ştiu, i-am zis în cele din urmă, când am început să înţeleg. E-n regulă.

S-a holbat la mine.

— Ce anume e în regulă?

— Că mama a uitat de ziua mea.

Ochii albaştri i s-au făcut mari şi rotunzi.
— Dumnezeule, Damon! Când e ziua ta?
— Azi. Dar nu-i nimic că nu aţi ştiut. Sunt obişnuit.
Domnişoara Barks părea îngrozită şi a început să plângă. Plângea de-adevăratelea, cu hohote şi lua şerveţele din cutia de lângă fotografiile cu copiii responsabilului cu prezenţa. Îşi sufla nasul, machiajul negru i se scurgea de la ochi. Nebunie.
— Chiar e în regulă, am repetat. Nu-mi pasă. Bine?
Tot dădea din cap şi îşi sufla nasul.
— Nu, Damon, îmi pare rău. Nu e în regulă. Îmi pare aşa de rău. E vorba despre mama ta.
— Ce e cu mama mea?
Evident, e momentul când o iau razna, când spun: „Fir-ar să fie, ştiam eu, nici nu trebuie să-mi spuneţi, s-a îmbătat iar sau a luat pastile şi n-o să mă duc acasă de Crăciun fiindcă e o afurisită de ratată!”
O potopesc pe domnişoara Barks cu o ploaie de înjurături şi ea întinde mâna şi spune *nu*, *nu*. Că nu ştiu ce s-a întâmplat. Ascultă.
Mama a murit.
Nu, aşa ceva nu se poate, nici vorbă.
Nu mai am ce căuta aici, mă ridic de pe scaun să plec, eventual să intru la secretariat şi să o sun pe mama la muncă sau văd eu ce-oi face, domnişoara Barks tot repeta da, îi pare rau, dar e adevărat. Îi pare atât de rău. I-am zis că n-o cred, dar, dacă e adevărat, de ce a murit? Iar domnişoara Barks a răspuns „Oxy”.
Credeam sau nu, a trebuit să o întreb. Ce-i ăla Oxy?

16

Poate că viaţa sau soarta ori Iisus, dacă vreţi neapărat să faceţi responsabil pe cineva, îi pusese mamei o ultimă piedica şi ea hotărâse să renunţe. Asta e prima variantă. Sau, a doua, poate nu urmărise să moară, dar îşi făcuse greşit calculul, o încununare a tuturor socotelilor greşite din viaţa ei de 29 de ani, una dintre ele fiind, bineînţeles, eu. Puteam să stau toată viaţa să mă întreb ce fusese, sinucidere sau accident. Niciun răspuns pe partea asta.

Trebuie să recunosc că nu părea întâmplător faptul ca semnase condica de mama şi apoi părăsise incinta la aceeaşi dată. Îţi spui că pentru a le potrivi aşa e nevoie să te uiţi în calendar şi să pui lucrurile la cale. Şi tocmai asta e treaba. Mama nu era genul care să-şi facă planuri. În plus, nu pot fi sigur ca şi-a amintit că era ziua mea. Oricine a cunoscut-o ar fi de acord cu mine.

Dar acum toată lumea era convinsă ca aşa plănuise. Priveghiul şi înmormântarea fiind moduri de a o face de ruşine pe fata asta care se dusese şi îşi abandonase copilul. Suflaţi-vă nasul ipocrit, daţi ochii peste cap privind spre mine şi tăceţi când mă apropii. Copilul nu trebuie să audă. De parcă n-aş fi ştiut cine era de vină. Mama promisese să se ţină departe de droguri şi alcool dacă eu eram un copil bun pentru care să merite s-o facă. Nimeni nu ascundea asta de mine, ştiam şi eu nişte treburi. Doar aveam unsprezece ani.

Totul a fost greşit la înmormântare. În primul rând, mersul la biserică, presupun ca aşa se face, dar mama nu avea nicio treabă cu biserica. Asta de pe vremea primei familii unde fusese în plasament, cu un predicator care amesteca versetele biblice cu bătăi şi lucruri mai nasoale, reţeta lui speciala pentru pedepsirea fetiţelor rele. Morala: mama spunea mereu ca nici moarta n-o să calce în vreo biserică. Şi iat-o acum, învinsă în toate luptele până la sfârşit, într-un sicriu alb de la Walmart, celălalt loc pe care-l detesta profund. Cu Iisus privind în jos din tabloul de pe perete, probabil spunând *nu cred că ne cunoaştem* şi, *fată, de unde ai scos rochia asta*? O îmbrăcaseră în cea urâtă, înflorată. O vedea jumătate de oraş şi era îngropată într-o rochie idioată pe care nu o purta decât la muncă de Ziua Directorului, era mica ei glumă. Acum avea s-o poarte de zilele şefului în rai, deci gluma ţinea în continuare. Probabil şi-ar fi dorit rochia pe care i-o cumpărase Stoner când era la recuperare, dar, la cum îl cunosc, a păstrat factura şi a dus-o înapoi.

O, dar ce distrus era domnul Stoner. Să nu-l recunosc cu cravată, plus ochelari de soare reflectorizanţi, ca să fie mai de efect. Oamenii stăteau la coadă să-i prezinte condoleanţe, iar Stoner stătea lângă sicriu ca doamnele să-l poată îmbrăţişa şi să-i spună ce tragedie că ea se dusese aşa de tânără, iar el rămăsese

văduv. Apoi plecau şi spuneau căcaturile pe care le credeau cu adevărat despre mama. Vedeam cum li se schimbă feţele, capetele se apropiau, se înghesuiau să se întoarcă printre vii.

Biserica nu era una la care să fi mers cei din familia Peggot sau oricare dintre noi, în afară de nişte rude de-ale lui Stoner. Biserica baptistă Sinking River. Poate că din cauza asta Stoner o fi fost pe teren propriu, dar nu vedeam ce căuta acolo, lângă sicriu. Abia o ştia pe mama de un an. Eu îi curăţasem voma şi o băgasem în pat, şi îi căutasem cheile de la maşină, şi o ajutasem să ajungă la muncă la timp, an de an. M-aş fi descurcat şi pentru o ultimă oară, dar nu mă întreba nimeni.

Familia Peggot a făcut ce a putut. Au venit şi m-au luat de la şcoală, mi-au adus hainele pentru biserică de acasă, m-au ţinut la ei la sfârşit de săptămână. Domnul Peggot şi-a scos aparatul de ras electric şi m-a tuns, chiar era cazul. Cu atât mai mult ar fi fost cazul la Maggot, poate de ani de zile, dar în semn de respect au făcut un armistiţiu şi nu s-au războit din cauza părului. Ceea ce m-a întristat şi mai tare. Ceva de genul: unde se ajunsese, dacă Maggot şi tataie al lui nu puteau să se certe pe tuns? La înmormântare au venit şi nişte veri din Norton şi, în mod normal, cu casa plină, fiecare ar fi urlat ca să schimbe canalul la televizor şi să înhaţe ultima aripioară de pui şi prin aer ar fi zburat obiecte moi. Dar erau straniu de tăcuţi. Mă scrutau de parcă m-aş fi transformat într-o făptură ciudată care s-ar fi putut sparge la cel mai mic zgomot. Doamna Peggot mă hrănea în continuare şi îmi spunea că mama mă iubise mai mult decât orice pe lume, frumos din partea ei că spunea asta, deşi pe atunci mă gândeam: nu chiar. Iubise mai mult starea pe care i-o dădeau pastilele.

Aveam cale lungă de străbătut până să înţeleg că nu e aşa de simplu, de-o parte drogurile, de cealaltă, persoana iubită. Că dorinţa poate să crească iar şi iar în trup şi în minte, în timp ce forţa trupului de a tolera drogul preferat scade, iar şi iar. Că, cu cât suferi mai mult între doze, cu atât mai mari sunt şansele să te întinzi prea mult după stele data viitoare. Acel prim val de uşurare ar putea fi ultimul. Cu vremea, aşa am ajuns să mi-o imaginez pe mama la sfârşit: întinzându-se cât putea cu trupul ei mic, încercând să atingă cerul albastru, căutând un pic de linişte. Şi dobândind-o. Dacă varianta mea adultă ar avea ocazia să se întoarcă în această poveste, ceva din mine îşi doreşte să pot să stau în strana din spate, cu copilul acela supărat, în hainele lui de biserică prea strâmte şi cu atitudinea de Darkhawk, şi să-i spun: te crezi uriaş, dar eşti doar un punct în lumea asta sucită. Aici nu e vorba despre tine.

Dar mi-aş răci gura degeaba, pentru că acel copil nu era dispus să asculte. Încă simt în oase cum furia era singurul lucru care mă ţinea în picioare. Eram furios pe toată lumea, dar mai ales pe ea, pentru că se măritase cu Stoner şi apoi se descotorosise de amândoi, fugise în cine ştie ce rai unde putea să-şi arunce rahaturile unde voia şi nimeni nu avea să mai pună mâna pe ea.

Şi eu trebuia să trăiesc mai departe cu povara că mă purtasem ca un nesimţit cu ea, mai ales la sfârşitul despre care nu ştiam că e sfârşitul. Ultima oară când o văzusem acasă, măcar îmi luasem rămas-bun sau o lăsasem să mă îmbrăţişeze? Nu ştiu să vă spun. Am încercat şi voi mai încerca să revăd acele ultime minute, izbesc în ele uneori ca şi cum ar fi uşa de la un afurisit de seif de bancă, dar dacă există ceva de care aş putea să-mi amintesc nu îmi vine în minte. Acces refuzat.

În schimb, îmi tot amintesc fiecare detaliu de la înmormântare. Ziua aceea e mare şi nemişcată în mintea mea, ca o stâncă monstruoasă pe fundul oceanului, aşteptând să-mi provoace naufragiul. Mi-aş dori din tot sufletul să-mi iasă din cap. Rămâne pe loc. Toată. Ciorapii negri care mă zgâriau, împrumutaţi de la domnul Peg, pentru că toţi ciorapii, în afară de cei de sport, îmi rămăseseră mici. Mirosul de transpiraţie şi de cremă de ghete. Culoarea verzuie, ca a pastei de dinţi, a pereţilor, o culoare pe care mama o detesta. Sunetul tremurat al orgii, doamne bătrâne care duhneau a parfum. Viespile, un roi întreg, care bâzâiau şi tot bâzâiau în faţa ferestrelor colorate, sus de tot. Era cald pentru noiembrie şi presupun că se treziseră. M-am uitat la ele cât a durat slujba.

Oamenii din biserică îmi păreau străini. Sunt sigur că pe unii dintre ei sau pe cei mai mulţi îi mai întâlnisem, dar nu vedeam chipuri, doar inimi tari ca piatra. Toţi gândeau că mama şi-o făcuse cu mâna ei şi avea parte de ultimul drum aşa cum îl merita, în coşciugul ăla alb ieftin. În asemenea momente iese la iveală latura rea a oamenilor, când nu-i interesează decât ce a făcut acel om nefericit ca să ajungă în starea asta jalnică. Îşi construiesc un zid ca să ţină ghinionul la distanţă. I-am privit cum o făceau. Dacă doar asta puteau să facă pentru mama, nici că voiam să ştiu ceva de ei.

Ce simţisem în casa Peggot lângă verii prea tăcuţi nu era greşit: eram o făptură nouă stranie, mă transformasem peste noapte. Lui Creaky îi plăcea să ne numească orfani şi eu mereu mă simţeam mândru în sinea mea că nu eram. Deci şi eu făcusem acelaşi lucru, construisem zidul cât timp fusesem încă de partea norocoasă. Acum trecusem pe partea celor demni de compătimire şi nu exista copil mai răvăşit. La începutul slujbei au băgat cântecul ăla cu Dumnezeu cel Uimitor şi eu mă simţeam exact pe dos: cândva vedeam, dar acum sunt orb, cândva mă găsise, dar acum sunt pierdut.

N-o să stau să povestesc despre pastor şi predica lui, despre păcat şi trup. Nu ascultam. Mă gândeam la frăţiorul meu, care era în sicriul acela cu ea. Nu mă gândisem la asta până să mă duc s-o văd, împreună cu doamna Peggot. A atins uşor mâna moartă a mamei şi a spus:

— Biata mămică, ai făcut şi tu ce ai putut.

Şi atunci m-a lovit revelaţia: fratele meu era în acel sicriu, îmi fusese răpit. Ce risipă, la naiba!

Nu aveam de gând să mă duc să mă uit la ea, cu Stoner acolo în centrul atenţiei, şi oricum ce să caute un copil aşa de aproape de un cadavru, cu atât mai mult cu

cât e al mamei lui? Planul meu era să stau deoparte şi să-i las pe alţii să se ducă la vizionare. Dar doamna Peggot era cu ochii pe mine şi chiar înainte să trebuiască să ne aşezăm mi-a spus că o să-mi pară rău toată viaţa dacă nu mă duceam să-mi iau rămas-bun înainte să închidă sicriul. Nu-mi dădusem prea bine seama că se pregăteau să o închidă acolo. De tot. Am lăsat-o pe doamna Peggot să mă ia de umeri şi să mă conducă pe culoar.

Şi cu toate acestea, tot nu mi-am luat rămas-bun. Eram prea şocat. Nu doar de faptul că era moartă, lucru la care mă aşteptam. Şi de partea cu fratele meu, la care nu mă aşteptam. Cel mai crunt era cât de supărată arăta. Am auzit că morţii au o expresie paşnică după ce sunt puşi în sicriu, dar cine a spus asta nu a văzut-o pe mama în ziua aceea. Pe mine toată treaba mă distrusese, dar ea era distrusă pur şi simplu. M-a zăpăcit complet, nu se potrivea cu teoria mea că fugise şi scăpase.

Deci stăteam în biserică şi uram pe toată lumea. Slujba a durat o veşnicie, ca să nu mai vorbesc de înhumare. Drumul spre cimitir am ajuns să-l fac într-o limuzină care se presupunea că era pentru familie. Organizatorul de la pompe funebre m-a băgat în ea, deşi familia Peggot mă adusese, iar Stoner, tot Stoner, se afla la volanul preţioasei lui camionete. Când venea vorba despre familia mamei, eram singur. Într-o maşină cât o sufragerie, cu scaune în plus şi totul automat. Orice copil visează să meargă la un moment dat cu limuzina, la absolvire sau aşa ceva, dar pe mine să nu mă puneţi la socoteală pentru că eu am mers şi a fost cel mai trist drum din viaţa mea.

Şoferul era fiul directorului de la pompe funebre şi avea cu el în fată o fată. Părul îi stătea adunat în creştet, fixat cu o clamă, şi se juca întruna cu perişorul blond şi creţ de copilaş de pe ceafă şi amândoi vorbeau nonstop. Am auzit ceva despre un meci de baschet pierdut, despre cineva care primise ordin de restricţie, ceva despre un tip prins cu altă femeie şi care şi-o luase grav. Vorbe de liceu. El era unul dintre copiii ăia foarte înalţi pe care-i mai vezi, cu mărul lui Adam prea mare şi mâini uriaşe, cu urechile roşii, deşi era prea târziu în an şi nu mai avea ce muncă să facă la care să-l ardă soarele. Mai mult dădea din cap şi râdea în timp ce ea vorbea. Ea şi-a scos pantofii şi şi-a aşezat picioarele în ciorapi pe bord. Primul meu gând a fost *Ce, asta nu-i din familie*, iar al doilea, *Nici n-a fost la înmormântare, e îmbrăcată cam ca o curvă şi ăştia stau acolo şi flirtează*.

După o vreme el întinde braţul peste scaun şi acum el e cel care o mângâie cu degetul mare pe ceafă. Se dă la gagica asta, se gândeşte la pizdă în timp ce mă duce s-o văd pe mama băgată în pământ. M-a lovit destul de tare să constat că nu există nicio tristeţe care să oprească lumea din mersul ei. Oamenii îşi văd de dorinţele lor şi tu eşti singur.

Mama a fost îngropată în Russel County, într-un loc unde erau rudele moarte ale lui Stoner. Probabil că avea deja locul de veci şi, cum plătea totul, el hotăra. Dar ar fi trebuit să fie îngropată lângă tata. Se părea că pierdusem orice şansă să

văd acel mormânt şi al naibii să fiu dacă mă mai întorc la Russel County să mă învârt pe lângă rubedeniile moarte ale lui Stoner, deci aici se termina tot. Eram cu Tommy în aceeaşi barcă. Dacă voiam să-mi vizitez părinţii, trebuia să fac mici simulacre de morminte pe care să le las în urmă pe drumul care nu mă ducea nicăieri.

Ce e Oxy, întrebasem. În acel noiembrie încă era o chestie nouă şi lucioasă. OxyContin, darul lui Dumnezeu pentru bărbatul dat afara şi vai de mama lui, care-şi simte spatele şi ceafa de parcă ar avea în ele saci cu pietriş. Pentru doamna cocoşată care face ture duble la Dollar General, cu genunchii praf şi doi nepoţi cu ADHD pe care-i creşte singură. Pentru toţi fotbaliştii cu câte ceva rupt şi de care toată lumea trage să revină pe teren. Era izbăvirea noastră. Pomul fusese scuturat şi, da, am mâncat mărul.

Medicul care i-l prescrisese lui Louise Lamie, directoare la serviciul clienţi de la Walmart, îi spusese că e cel mai sigur medicament din lume. Îi dăduse cuvântul lui de onoare. Avea s-o ţină pe picioare toată tura de seară, în ciuda varicelor, şi dacă nici asta nu era o minune de la Dumnezeu, nu ştiu ce altceva ar fi fost. Şi dacă o colegă de pe rândul 19 are şi ea nevoie, indiferent dacă îţi cere să-i împrumuţi sau dacă se serveşte ea din geanta ta în sala pentru pauze, ce altceva este o minune care se răspândeşte dacă nu o minune şi mai mare?

În orice război, cei care cad primii sunt uitaţi. Nu-i pasă nimănui de greşeala nechibzuită a unui om. Doar când se strânge un morman de cadavre ne gândim să tragem un semnal de alarmă şi să dăm alt nume greşelii, pentru că o prăbuşire repetată de o mie de ori trebuie să însemne ceva. Are nevoie de o marcă proprie, de un sens al sacrificiului.

Mama a fost soldatul necunoscut. Walmart avea să ia o fată nouă care să se ocupe de stocuri, pregătită la timp pentru cumpărăturile de Crăciun, care să se distreze cu renii gonflabili şi să se plictisească de moarte până ajungeau bomboanele de Ziua îndrăgostiţilor. Una dintre acele cutii în forma de inimă avea să fie achiziţionată de Stoner pentru chelneriţa minoră de la Pro’s Pizza căreia îi făcea curte de pe Harleyul lui fără aprobarea tatălui ei. Casa noastră pe roţi avea să fie curăţată temeinic cu Clorox şi toate covoarele scoase, ca familia Peggot s-o poată închiria unei colege de liceu de-ale mătuşii June, părăsită de tăticii ambilor ei copii. Şi June insistase probabil mult pe lângă ei ca să-şi ajute prietena, după ce soţii Peggot se arse seră în asemenea hal cu ultimul caz în care dăduseră o mâna de ajutor. Dar voiau să le ofere un început nou fetei ăsteia şi familiei sale. Sunt sigur că au curăţat locul de petele vechi, inclusiv de cele două linii făcute cu creionul pe peretele de la bucătărie, care dovedeau că odată fusesem mai înalt decât mama cu grosimea unui fir de păr. Viaţa ei nu a lăsat nicio urmă.

17

Mie şi lui Stoner ni s-a terminat amândurora benzina la jumătatea prânzului din timpul vizitei supravegheate. Lua o muşcătură, mesteca, se holba la ambalajul lucios, repeta, ca şi cum mâncarea de la fast-food i-ar fi oferit o revelaţie. Eu îmi tot ridicam paharul mare şi mă uitam în el, ca şi cum aş fi pierdut ceva şi-l căutam acolo. Agitam cuburile de gheaţă. Situaţia tipică a doi indivizi care preferă să nu se privească în ochi. Niciodată nu simţisem nevoia să-i spun mare lucru, însă avusesem programul de perfecţionare a lui Demon cu care să ne distrăm. Era un subiect la care de obicei îl apucau spumele. Nu şi astăzi.

Tot aruncam priviri spre domnişoara Barks, speram să vină să ne elibereze, dar stătea şi citea o carte. Spusese clar că mama îşi dorea asta, ca Stoner şi cu mine să facem pace. Dacă vi se pare că e greu să-i ţii piept unei mame, să vedeţi cum e să i te opui când e moartă. Mersese cu Stoner la consiliere şi el fusese de acord s-o ia de la capăt, cu familia de patru persoane şi tot ce mai era. Dar acum, cu doi dintre cei patru dispăruţi din peisaj, avântul dispăruse. Domnişoara Barks îl bătuse la cap să organizeze vizita. Deci iată-ne, ne tăcuserăm datoria. Ea îşi ţinea nasul în afurisita ei de carte.

— Presupun că te muţi, am spus.

— O să-mi iau ce mai am de aici când oi avea timp. M-au omorât în ultimele două săptămâni cu livrări la distanţă. Nu mai poate omul să facă o pauză.

Mă întrebam ce mai voia să ia din casa noastră pe roţi, poate clanţele şi cablurile de cupru. Din ce spunea Maggot, golise deja totul şi îl luase şi pe Satan.

— Te gândeşti să pleci din Lee County? l-am întrebat.

A muşcat, a mestecat. A ridicat privirea spre mine.

— Cine-ntreabă?

— Nimeni. Eram doar curios. Unde vrei să stai şi chestii de-astea.

— M-am întors la Heeltown, în acelaşi loc.

— Parcă era altcineva în apartamentul ăla. Un tip pe care-l ştiai.

— Nu.

Mi-l imaginam pe Stoner mergând iar până la locul unde o cunoscuse pe mama, la Walmart, în drum spre raionul cu articole sportive. Putea să-şi deruleze viaţa înapoi până la locul acela, să intre într-un alt raion şi s-o ia de la capăt. Să-şi găsească o altă prietenă care să sară pe şaua de la Harley, cu părul în vânt. Şi pe-aici ţi-e drumul. A trebuit să alung aceste gânduri de teama a ceea ce s-ar putea întâmpla, să plâng în faţa altora sau să-i trag un pumn lui Stoner. El se înnoia, iar eu rămâneam cu resturile de pe urma lui şi a mamei, ca o hârtie smulsă dintr-un ambalaj. Aici, acum, nimic.

Stoner şi-a scos ochelarii de soare reflectorizanţi şi s-a frecat la ochi. Cămaşa şi cravata de înmormântare se întorseseră la cine i le-o fi împrumutat, dar ochelarii de soare purtaţi în interior păreau să fi devenit parte a noii lui înfăţişări. Treaba cu soţul îndurerat. Însă în combinaţie cu capul ras şi geaca de piele, ochelarii îi dădeau mai degrabă un aer de infractor.

— Putea să fie foarte fericită, a spus, din senin. Ea şi cu mine. Dacă lucrurile ar fi stat altfel. Fata asta era căpoasă foc, asta e adevărul.

De ce trebuia să aud descrieri ale mamei făcute de un tip care în general se pişase pe flacăra ei, iată o întrebare. *Dacă lucrurile ar fi stat altfel.* Fiindcă existenţa mea îi distrusese lui minunata căsnicie: asta era. Aceeaşi grămada de căcat care aştepta să calci în ea. I-am aruncat din nou o privire domnişoarei Barks şi am rămas şocat să văd că se uita fix la mine. Am întors ochii spre uşă, ceva de genul *Te rog*. Dar ea a ridicat din sprâncene, o chestie pe care o mai făcea, cu sensul de *Ai de rezolvat nişte treburi aici, tinere*. Aşa şi era, nu greşea. Cele mai importante fiind ce naiba fac acum şi dacă Stoner are vreun cuvânt de spus în privinţa asta.

La început cei de la Protecţia Copilului nu erau hotărâţi, dar acum înclinau mai degrabă spre da, Stoner avea un cuvânt de spus, dacă voia. Se dusese la consiliere cu mama şi păruse dispus să mă ajute. Cum rămânea cu buza mea spartă, cu ochiul vânăt, cu faptul ca stătusem încuiat în cameră zile în şir? S-au pus întrebări. Dar mama i-a luat mereu apărarea, a zis ca sunt un copil greu de stăpânit. A susţinut că mai degrabă ea mă maltratase, nu Stoner. Povestea asta, pe care am aflat-o de la domnişoara Barks, m-a înfuriat aşa de tare pe mama încât aş fi vrut să se întoarcă doar ca să-i spun că era o ticăloasă mincinoasă şi afurisită. Ceea ce nu avea să se întâmple decât dacă mă duceam s-o dezgrop din pământul din Russel County. În schimb, era cât pe-aci să fac praf geamul din dreapta al maşinii domnişoarei Barks, în ziua în care mi-a povestit. Convorbirea avea loc în maşina ei, parcată pe Millers Chapel Road. Nu mi-am făcut praf decât degetele. Şi credibilitatea, presupun ca se poate spune şi asta. Apropo de copilul greu de stăpânit.

Nu aveam de gând s-o iert pe mama pentru asta, dar, după ce domnişoara Barks m-a luat cu binişorul, am înţeles cum stăteau lucrurile. Nu ar fi trebuit să păţesc niciodată nimic din treaba cu Stoner, i-am şi spus-o mamei. Aproape zilnic. Se presupune că o mamă nu-şi lasă copilul să lingă cizmele unui bărbat şi să încaseze pumni de la el. Dar mama o comisese şi ştia asta. Înainte nu pricepusem sută la sută toate poveştile ei cu inventarul moral, dar acum înţelegeam.

Consecinţa faptului ca mama îşi asumase toată răspunderea era ca Stoner nu fusese niciodată pus sub acuzaţie. Aşa ca eram liberi să discutam despre ce simţim într-un fast-food de pe Route 58. În mod normal, cu un tată vitreg, cred că nimic nu e bătut în cuie când vine vorba de banii pentru copilul soţiei moarte.

Dar din punctul de vedere al tutorelui legal, nu prea aveam multe opţiuni. Nu era chiar cel mai bun moment ca el să-şi piardă orice urmă de interes.

Mă aşteptam să mă întrebe despre şcoală sau despre altceva. Daca făceam progrese la capitolul disciplină-şi-respect-pentru-ceilalţi. Nu, aici nu locuieşte nimeni, tabăra de instrucţie Stoner se închisese. Poate că vi se pare o nebunie, dar am început să-mi doresc să mă jignească, ca să dea dovadă de interes. Spuneam lucruri la nimereală, care să mă facă să par o persoană demnă de atenţie, deşi, sincer, nu prea aveam ce. Până şi cu desenatul, singurul lucru la care eram cât de cât bun, se terminase de când murise mama. Nu puteam nici măcar să-mi deschid carneţelele ca să mă uit la chestiile mai vechi. Eram prea trist, presupun. Opusul lui Tommy, în ceea ce priveşte legătura dintre tristeţe şi desenat.

Şi mă făceam de râs, încercam să scot din mine ceva interesant în ochii lui Stoner. I-am spus că mă apuc de fotbal la juniori. Şi că începusem să trag de fiare. Nu era chiar o minciună, Repede-Nainte mă înnebunea cu fotbalul, mă lăsa să-i folosesc greutăţile şi mă învăţa jargonul muşchilor pe care îi aveau unii: cvadriceps, triceps, lăţi. Aceste cuvinte au reuşit să-i trezească vag curiozitatea lui Stoner. Cam zece secunde, apoi s-a apucat iar să desfacă hamburgerul şi să scoată toţi castraveţii muraţi.

Am hotărât să-l las să facă următoarea mişcare. Un joc plictisitor, pentru că nu părea să observe că nu mai vorbeam. Nu mai avea nimic fascinant de mâncat şi se uita primprejur, poate apăruse cineva mai bun. Erau mai ales părinţi cu copii care îşi mâncau meniurile la reducere, în situaţii care păreau mai fericite. Masa noastră era lângă uşă, deci decembrie ne lovea de fiecare dată când intra cineva. Ploaie îngheţată. Nu aveam haină de iarnă în anul acela. Mama tot voise să-mi ia, dar nu o făcuse.

Nu spuneam nimic. Stoner nu spunea nimic. Am luat paharul de cola şi l-am dat peste cap. Doar să înghit gheaţă îmi mai lipsea. Acum mă durea tot pieptul. A intrat un cuplu cu un copil, genul de familie frumoasă în care îţi doreşti să crezi, ca într-o reclamă. Micuţul era într-o haină pufoasă şi în cizme şi arăta ca un cosmonaut minuscul care merge pe vârfuri. Mama purta o haină mov şi cizme înalte, era roşie în obraji de la frig, tânără. Ca mama, când mă născuse. Soţul, sau prietenul, s-a dus să comande şi ea s-a lăsat pe vine ca să-i deschidă copilului fermoarul, şi-a dat părul strălucitor pe spate, vorbea cu copilul, îi zâmbea privindu-l, ca şi cum ar fi fost cea mai fericită din lume. Mă întrebam dacă mama fusese vreodată aşa de încântată de mine. Se luptase cu ghearele şi cu dinţii cu îngrijitorii ei ca să nu renunţe la copil şi ajunsese să se mute singură, însărcinată, fără niciun ban şi fără prieten. Mereu spunea că eram primul lucru bun care i se întâmplase. Şi părea foarte încântată de copilul numărul doi, chiar dacă Stoner nu era.

Stoner îşi plimba degetele pe interiorul cutiei în care fuseseră cartofii prăjiţi şi îşi lingea sarea de pe degete. Vedeam firele de sare în barba lui neagră. Mă întrebam dacă se gândea vreodată la copilul al cărui tată ar fi fost sau dacă uitase de el complet în procesul lui de reînnoire. La înmormântare nu pomenise nimeni de varianta doi-în-unu, ceea ce înseamnă că probabil nu mai ştia nimeni. Deci acum, din toată lumea doar eu mai stăteam întins în pat noaptea şi mă gândeam la acele două fiinţe duse pentru totdeauna. Părea o răspundere foarte mare pentru un singur om. Toată viaţa fratelui meu care n-o să existe niciodată.

Domnişoara Barks mi-a atras atenţia, a arătat spre ceas. Rahat şi slavă Domnului!

Am împachetat resturile prânzului, cu gând să le las acolo. Dar, după ce am reflectat mai bine, le-am păstrat pentru mai târziu, fiindcă urma să fiu mort de foame într-o oră.

— Săptămâna viitoare primim carnetele de note şi stau bine, am spus. Poate chiar printre primii.

O prostie, chiar şi ca ultimă încercare disperată, pentru că lui Stoner i se rupea de şcoală. Plus că nu era adevărat. Dar nici chiar minciună nu era. I-am spus că mi-am tocit coatele recuperând o grămadă, pentru că lipsisem o lună de la şcoală.

A ridicat privirea spre mine dinspre micul lui proiect salin, fără o expresie anume.

— Octombrie, am precizat. Am tăiat tutun.

— Cum? Deci părinţilor temporari nu le pasă dacă lipseşti de la şcoală.

— Doamne, futu-i, Stoner.

S-a îndreptat de spate de parca l-aş fi lovit şi s-a uitat de jur împrejur după eventuali profesori de la şcoala de duminică.

— Nu este nevoie să vorbeşti aşa.

M-am uitat lung la el.

— Nu-i niciun părinte. E un moş care are o fermă cu sclavi pentru copii fără casă. Ştii unde stau. Ţi-a spus domnişoara Barks şi ţi-a spus şi mama. Dormeai sau ce? Urăsc locul ăla.

— Bine, îmi pare rău.

Și-a depărtat mâinile de corp.

— Oricum, n-o să mai stau mult pe acolo pentru că de acum s-a cam terminat munca. Nu tine băieţi la ferma în lunile de iarnă.

Stoner s-a mulţumit să dea din cap, ca şi cum i-aş fi explicat că am sertarul pentru ciorapi plin şi îmi mai trebuie nişte spaţiu pentru celelalte perechi. Nu la el acasă, presupuneam. Îmi doream din tot sufletul să-i pese măcar un pic şi, de asemenea, să dispară de pe planeta Pământ. Îmi doream amândouă lucrurile în acelaşi timp. Şi dorinţa numărul trei, să nu fiu băiatul roşcat de 11 ani pe care toată lumea îl vedea cum plânge la restaurantul cu burgeri de pe Route 58.

Îmi mai rămăsese o armă.

— Deci se pare că o să-mi petrec timpul cu Maggot. Familia Peggot m-a invitat la Knoxville după sfârşitul şcolii. Săptămâna viitoare. În vacanţa de Crăciun.

Stoner avea o privire inexpresivă. Nu ştia că şcolile dau liber de Crăciun? Butonul lui de resetare chiar ştersese totul, chiar şi cuvintele de nerepetat despre fiul pârnăiaşei de alături?

— Să vă distraţi frumos, a spus.

Şi am simţit că mă ia cu rău de la stomac. Până acolo era dispus să lase lucrurile la voia întâmplării, apropo de ce fel de oameni suntem în familia asta.

A fost ultima mea încercare. Că familia Peggot mergea la Knoxville era adevărat. Că mă invitaseră să merg cu ei, asta nu. Dar m-aş fi dus. Ce altceva să fi făcut?

18

Aşa că am minţit. În ultima zi de şcoală, înainte să vină autobuzul pentru petrecerea de Crăciun organizată de Lee Lady Leaders pentru copiii săraci. O ruşine din toate punctele de vedere. Unii dintre copiii care vin la chestiile astea sunt destul de mari ca să şi-o tragă între ei, dar doamnele din Comitet tot îl aduc pe unul dintre soţii lor cu burtă falsă şi barbă de vată şi noi trebuie să ne bucurăm, ura, Moş Crăciun! Una dintre situaţiile de viaţă în care te resemnezi şi îţi mănânci curcanul cu piure. Mă întrebam cum ne alegeau. Oare doamnele din Comitet îi întrebau pe profesorii noştri care sunt cei mai varză copii din fiecare clasă, cei mai dependenţi de bonuri de masă? Bine, e adevărat, există alde Gola Ham şi copiii Houserman care făceau păduchi în fiecare an, fie vreme bună, fie rea. Dar cei mai mulţi dintre noi ne descurcam onorabil. Şi apoi vine ziua în care îţi auzi numele la radioul intern, ca să urci în autobuzul petrecerii de Crăciun pentru rataţi, norocosule. Asta aşteptam, omorându-mi timpul cât se încheiau situaţiile. Jucam spânzurătoarea cu Maggot. M-a întrebat ce fac de Crăciun, dacă în familiile de plasament se dau cadouri şi pur şi simplu mi-a ieşit pe gură povestea. I-am spus că voi fi la adăpostul Armatei Salvării sau la vreo biserică unde sunt primiţi cei fără adăpost. Sincer să fiu, habar n-aveam, puţin probabil să ajung în camera de la subsol pentru oameni fără adăpost a bisericii. Voiam doar ca mai-marii lui Maggot să afle asta.

El era absolut de acord să merg la Knoxville. Doamna Peggot nu prea era. Când am pornit într-acolo, mi-am dat seama că se schimbase ceva. În ziua înmormântării mamei se purtase cu mine ca şi cum aş fi făcut parte din familie, ca întotdeauna. Dar Maggot mi-a spus că trebuise să se gândească peste noapte până să spună în cele din urmă bine, să vină cu noi. Acum, pe drum, în camionetă totul era prea tăcut. Domnul Peg dăduse drumul la căldură şi aerul era foarte închis. Maggot l-a rugat să deschidă radioul, dar el nu a vrut şi asta a fost tot. Ceva se întâmpla şi avea legătură cu mine. Mi-am dat seama că pesemne nu miroseam prea bine din cauză că făcusem curăţenie în hambar cu o zi înainte şi nu ajunsesem la duş. Mi-am lipit capul de geam ca să nu mă vadă nimeni dacă îmi dădeau lacrimile. Asta eram acum eu, pentru totdeauna? Ocupam un loc unde oamenii şi-ar fi dorit să nu fiu? Cândva fusesem ceva şi apoi mă acrisem, ca laptele. Copilul drogatei care a murit. O bucată stricată de plăcintă americană pe care toată lumea ar vrea s-o vadă, ştiţi voi, aruncată.

Emmy Peggot, Dumnezeule mare! În lunile care se scurseseră din vară, ajunsese de zici că era de pe Disney Channel. Geacă fluorescentă, coada în vânt,

postere cu formaţii de băieţi pe toţi pereţii din camera ei, cu părul lor grozav şi buziţele mari, de ajunsese doamna Peggot să spună că nu-i venea să se schimbe de haine acolo. Ceea ce îl nedumerea pe domnul Peg, care credea că în postere sunt fete.

În seara în care am ajuns, mătuşa June era încă la muncă, aşa că Emmy ne-a întâmpinat în faţa blocului. Schimbare şocantă: acum Emmy stă singură acasă. Nu-mi venea să cred când o vedeam pe fata asta, cu mâinile în şolduri, spunându-i domnului Peg unde să parcheze camioneta. Ne-a ajutat să ne cărăm bagajele în lift şi ne-a zis „Simţiţi-vă ca acasă" şi „Mama e superîncântată că aţi reuşit să veniţi toţi". Mătuşa June avea un nume nou, *Mama*.

Deci eram din nou la Knoxville, cu noi surprize. Pe drum trecuserăm pe lângă un parc unde oamenii patinau pe gheaţă, deşi era un val de căldură. Soarele bătea, oamenii umblau în geci subţiri şi pantaloni scurţi. Într-un loc normal, încearcă doar să te plimbi pe un iaz îngheţat într-o zi ca asta: prietene, îmi pare rău pentru tine, eşti mort. Dar într-un oraş mare, regulile nu se aplică. E ca şi cum toţi s-ar fi plictisit de lucrurile normale şi ar fi căutat variante mai ciudate.

Asta li se aplica şi celor care făceau chestii în urma cărora ajungeau la Urgenţă, iar mătuşa June se săturase. Se muta înapoi acasă. Mare şoc. O aşteptaserăm să se întoarcă pentru că Emmy zicea că are ceva să ne spună. Ce să fie? Stăteam la tejgheaua din bucătărie şi mâneam aripioare de pui pe care ni le adusese ca gustare nocturnă. Mătuşa June râdea şi plângea, îşi sufla nasul cu teancuri de batiste de hârtie. Se săturase să stea la Knoxville, departe de orice. Dacă tot era să muncească aşa de mult ca să-i repare pe imbecilii care se răniseră singuri, mai bine îi repara pe imbecilii cu care copilărise, pentru că în Lee County aveai tot ce ţi-ai putea dori. Se săturase de medicul-şef de la Urgenţe care râdea de ea de faţă cu celelalte asistente, îi spunea Loretta Lynn[10]. Făcuse nu ştiu ce curs la Universitatea din Texas şi primise un loc nou de muncă la clinica Pennington, un fel de asistentă principală. Domnul Peg s-a lovit peste picior şi a spus să fiu al naibii, iar doamna Peggot a plâns, amândoi din acelaşi motiv, de fericire. Ţineau la mătuşa June ca la ochii din cap. Fotografia ei de la absolvire se afla la loc de cinste în sufrageria lor. Era o legendă: June Peggot care doborâse toate recordurile şi făcuse studii superioare în loc să rămână borţoasă şi care lucra la cel mai mare spital pentru tratarea traumatismelor din toată zona tristatală.

Deci asta era vestea. Mătuşa June încercase de când se ştia să-şi cureţe noroiul de Lee County de pe pantofi şi ajunsese să-şi dea seama că nu-şi dorea decât feţe prietenoase şi mirosul de fân cosit şi să aibă un câine pe care să-l scoată la plimbări lungi prin pădure. Maggot voia să ştie cum o să-l cheme pe câine. Ea a râs. A spus că poate Rufus.

---

[10] Loretta Lynn (1932 2022), cântăreaţă americană de country din Kentucky.

Şi Emmy avea să se întoarcă. Terminaseră cu actele şi era adoptată, a spus mătuşa June, deci secretul ieşea la iveală. Şi-a pus braţul pe gâtul lui Emmy şi a tras-o lângă ea, amândouă radiau şi să mor de nu aşa şi arătau. Ca de acelaşi sânge.

Eu tăceam, mâneam aripioare şi nu-mi venea să cred. Când te gândeşti cum putea să se schimbe viaţa. Să fii copilul unui mort şi apoi, în clasa a şaptea, să începi să-i spui cuiva mamă. Mă simţeam foarte ciudat. Tot întindeam mâna în cutie şi mai luam fără să spun „te rog” sau „mulţumesc”, uitasem pentru acele clipe scurte să mă simt precum cel pe care nu-l voia nimeni.

În preajma acelui Crăciun, la ştiri se tot vorbea despre o crimă şi Emmy era fascinată. Se trântea pe jos în faţa televizorului şi aştepta ultimele noutăţi. Murise o familie întreagă. Vecinilor li se luaseră interviuri şi spuseseră ce spun mereu vecinii la televizor după o crimă şocantă, despre victimă sau despre ucigaş, nu contează: total surprinzător, era cel mai drăguţ om. Cu alte cuvinte, nici nu se uită la vecinii lor. Nu aşa stăteau lucrurile în locul de unde veneam eu, dacă ne gândim de exemplu la câtă grijă avusese de mine familia Peggot în numeroasele ocazii neplăcute din viaţa mea, încă din prima zi.

Pe Emmy o impresiona cel mai tare bebeluşul care supravieţuise nenorocirii. Ucigaşii îl lăsaseră acolo, crezându-l mort ca pe restul familiei, pe marginea unei autostrăzi unde le furaseră maşina în modul cel mai rău cu putinţă. Poliţia îl găsise plângând în braţele mămicii asasinate, alături de tăticul făcut zob şi de surioara mai mare moartă. În fiecare seară la televizor dădeau aceeaşi fotografie cu familia, toţi numai un zâmbet, în costume asortate, făcută evident înainte de excursia de căcat. Se vedea că e acolo ceva exagerat, de tip religios, ceva de genul Martorilor lui Iehova. Dar bebeluşul acela mic şi blond parcă ar fi fost al lui Emmy. A rugat-o pe mătuşa June să se informeze la ce spital era ca să sune să afle cum se mai simţea. Răspuns: nu, domniţă, nici vorbă, şi Emmy să-şi găsească altceva la care să se gândească. Nu avea voie să se uite la ştiri, povestea asta fiind mereu subiectul principal, dar, cum lucra în tură de noapte, mătuşa June nu putea să ne oprească. Apoi povestea a început să-i intereseze şi pe domnul şi doamna Peggot, aproape în aceeaşi măsură ca pe Emmy.

Trebuie însă să spun că în general la ştiri erau numai lucruri rele, crimele fiind doar un aspect. Din ce văzusem eu la televizor, crezusem mereu că oamenii din oraşe s-au scos. Nu e adevărat. Valul de frig a lovit în sfârşit cât ne aflam noi acolo şi la ştiri îi vedeai pe toţi nenorociţii care încercau să se înghesuie la bibliotecă, în staţia de autobuz ş.a.m.d. Ca să doarmă. Adică, e naşpa să dai buzna peste oameni care nu prea au chef de tine. Dar să-i vedeţi pe tipii ăştia trişti care nu au peste cine să dea buzna, nici ce să mănânce. Pentru că de unde pom, ca să furi măcar un măr? În oraş, dacă nu mai ai bani, eşti terminat, n-ai ce face. Şi aşa apar măcelurile, furturile de maşini.

După ce mătuşa June a pus piciorul în prag în privinţa discuţiilor despre bebeluş şi crimă, Emmy avea nevoie de altcineva cu care să stea de vorbă. M-a ales pe mine. Totul a început la vreo două seri după ce am ajuns. Cu toate rahaturile la care trebuia să mă gândesc, nu mă prea lua somnul, deci stăteam treaz, trântit pe pernele de la canapea, cu Maggot buştean alături. Dormea de zici că era mort, doar că făcea mai mult zgomot. Emmy, prea mare acum ca să mai doarmă cu băieţii, împărţea cartierul general cu mătuşa June, în timp ce domnul şi doamna Peggot dormeau împreună în camera ei, alături de Backstreet Boys.

Fără zgomot, ca o pisică, Emmy s-a strecurat în camera de zi. A venit şi s-a oprit în picioare, deasupra mea, pe întuneric, mică şi slabă în cămaşa albă de noapte, de parcă s-ar fi sfărâmat dacă o atingeai şi ai fi rămas cu praful ei pe degete. Unde era acum domnişoara Salute My Shorts[11]? Oare Emmy cea de peste zi era un fals, mă întrebam, iar fata asta micuţă, cu aripi ca de fluture, cea adevărată? Trebuia să spun ceva? S-a aşezat pe jos şi a început să plângă. Foarte încet, în afară de mici sughiţuri, ca şi cum o tot surprindea cineva.

— Tot din cauza crimei? am întrebat într-un târziu.

Nu s-a întors, dar a dat afirmativ din cap.

— E de căcat, am spus. Oameni care mor fără niciun motiv, îmi pare foarte rău pentru ei.

— E aşa de mic şi de singur. Nu pot să mi-l scot din minte. Ştiu că ar trebui.

— Nu e vina ta. Nu prea ai cum să schimbi ce ai în minte.

S-a întors şi m-a privit. M-am ridicat în capul oaselor.

— Ştiu că toată lumea spune asta. Fă-ţi curat în căpşorul tânăr şi bagă ceva drăguţ în el. Mereu aud asta şi zic: „Pe bune? Cum? Îţi dai cu soluţie de curăţat creierul şi mergi mai departe? Cum faci asta?”

— O, Doamne! a zis. Mama ta. Condoleanţe.

Vorbea ca un adult. M-a mirat că ştia de mama. I-am spus mulţumesc, condoleanţe şi ei.

— Pentru cine a fost înainte de mătuşa June, adică. Dacă chiar a existat cineva la un moment dat.

— Mama mea naturală. Mda.

A ridicat din umeri.

— Nu prea pot să vorbesc despre ea.

— Dar acum eşti adoptată. Deci poate până la urmă e mai bine.

— A, clar. Am avut noroc.

— Păi, chiar că da. N-aş dori nimănui să stea în plasament.

— Chiar e rău?

---

[11] Aluzie la serialul de comedie american *Salute Your Shorts* (1991-1992), despre aventurile dintr-o tabără de tineri.

— Deocamdată, da. Urăsc aproape fiecare clipă. E ca o combinaţie de închisoare şi „raţele şi vânătorii”. Şi nu e destulă mâncare.

— Raţele şi vânătorii, ca atunci când joci cu copii mai mari care vor să-şi bată joc de tine?

— Da. Să te lovească şi apoi să râdă de tine.

A părut să se gândească la ce i-am spus. Adică să întoarcă treaba pe toate părţile. A zis în şoaptă:

— Copiii sunt abuzaţi? Aşa am auzit.

— Mama sigur a păţit chestii de genul ăsta când era mică, într-o familie care cică era creştină. Eu doar sunt cu ochii în patru, zi şi noapte.

A clipit de câteva ori. Mă mira cât de bine o vedeam în întuneric. Ştiam că nu trebuie să o şochez pe Emmy, mai ales că era deja supărată. Dar ea întrebase. Niciodată nu o mai făcuse, i-am spus că sunt sigur că existau şi părinţi temporari buni ca pâinea lui Dumnezeu, cum zice toată lumea. Dar eu nu-i întâlnisem încă, pentru că nu luau copii ca mine.

— Copii ca tine? Cum adică?

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu.

A tras adânc aer în piept şi a expirat.

— Am fost foarte rea cu tine şi cu Matty vara trecută. Îmi pare rău. Ce mai an a fost şi ăsta!

Iarăşi, parcă se transformase în mama cuiva sau într-una dintre doamnele drăguţe de la biserică. Nu-mi dădeam seama ce se întâmplă. Aş fi vrut să fiu mai mare.

— Ai fost OK, am spus. Uneori.

A zâmbit.

— Da. După ce m-ai salvat de rechini.

Şi-a tras genunchii la piept şi mi-a arătat brăţara de argint pe care i-o dădusem în ziua aceea. O purta la gleznă. Numai cineva ca ea putea să se gândească la aşa ceva. Nu-mi venea să cred că o mai avea.

— Nu că te-ar fi omorât. N-am înţeles niciodată de ce-ţi era aşa de frică.

— Pentru că sunt creaturi malefice cu dinţii ca nişte cuţite? Cum de ţie nu îţi era?

— Aşa. Pur şi simplu nu-mi e. Îmi place să mă gândesc la ocean şi la ce trăieşte în el. E soluţia mea de curăţat creierul. Mă linişteşte, cumva.

— Pe bune. Rechinii te liniştesc.

Vedeam cum uneori Emmy cea de fiecare zi se strecura în discuţie, dar nu mă deranja. Poate că asta însemna că ceea ce făceam noi acum, orice o fi fost, nu avea să dispară ca prin farmec dimineaţa.

— Nu neapărat rechinii, i-am explicat. Îmi place ideea de a fi sub apă. Mă bag acolo şi plutesc. Aşa zic. În filmul din capul meu.

— Ai un film în cap? Ai putea să vezi cum te îneci. Foarte relaxant.
— Dar nu mă văd. E unul dintre lucrurile rele care cu siguranţă nu o să mi se întâmple.
— De ce, mă rog? Ai făcut cursuri de înot la Copiii Crucii Roşii?
Am râs.
— Nu. Sincer să fiu, n-am înotat în viaţa mea prea mult. În apă mai adâncă de trei centimetri.
— Şi cu toate astea nu ai cum să te îneci. De ce?
Nu povestisem niciodată nimănui despre naşterea mea ciudată. Dar să stau treaz pe întuneric cu o fată era dincolo de condiţiile mele obişnuite. Cu toată lumea din jur tăcută. Am încercat să descriu totul într-o lumină cât mai bună: am luat-o pe mama prin surprindere, am ieşit aşa de repede că încă eram în bula de apă care îi protejează pe bebeluşi în viaţa dinainte.
— În omentum, a spus Emmy.
— Ce?
— Te-ai născut în omentum. Asta e termenul medical. Mama a văzut aşa ceva o singură dată şi a spus că până şi doctorii s-au speriat. Nu-ţi vine să crezi câţi copii se nasc la Urgenţe.
Nimic nu putea să mă surprindă în legătură cu mătuşa June şi secţia de urgenţe. Dar îmi plăcea să ştiu că era real ce mi se întâmplase, că avea un nume.
— Da, aşa. Am avut semnul. Dacă ţi se întâmplă asta, sigur n-o să te îneci. Deci oceanul e uriaşul care n-o să mă învingă niciodată.
Emmy a râs.
— Asta e o superstiţie de ţărănoi.
M-am supărat un pic pe ea. Chiar dacă avea dreptate.
— Mamaia ta mi-a spus asta, aşa că du-te şi ceartă-te cu ea. Şi cu ocazia asta întreab-o şi de chestia cu Iisus care s-a întors din morţi.
Vorbiserăm aşa de încet, încât feţele noastre erau la câţiva centimetri una de alta. Apoi m-am ridicat în capul oaselor. Orice o fi fost se terminase. Pesemne că dimineaţa avea să fie ceva ce nu se întâmplase niciodată. Dar nu a plecat. S-a ridicat şi ea în capul oaselor, m-a privit o vreme, apoi a rostit cuvintele pe care le urăsc:
— Îmi pare rău.
— Ei, nu-i mare lucru.
— Ba este. Pot să înţeleg de ce vrei să te gândeşti la un loc unde eşti în siguranţă. Cu tot ce ţi s-a întâmplat. Cu mama ta şi celelalte.
— Şi faptul că mama a murit nici măcar nu e partea cea mai rea. Dacă chiar vrei să ştii.
Stătea cu faţa la mine, aştepta. Mirosea a şampon cu aromă de fructe. Voiam să spun ceva răutăcios sau doar adevărul. Voiam să-i vorbesc despre fraţiorul meu

mort, care tehnic era mai tânăr decât bebeluşul din familia ucisă. Şi am rostit acele cuvinte: *Îmi pare rău*.

— Dar ştii ceva? Dacă până la urmă copilul ăla moare nu e cel mai rău lucru. Mai bine să fii mort decât orfan toată viaţa ta nenorocită.

— Nu, a spus şi şi-a dus mâna la gură.

Apoi a luat-o şi a şoptit:

— Are bunici. Sunt în altă ţară, dar vor veni după el.

— Bravo lui! Cineva îl vrea.

S-a întins şi m-a atins pe cap. Nimeni nu mă mai atinsese în afară de mama. Părul îmi stătea pe atunci în toate direcţiile şi ştiam că arăt jalnic. Toate părţile îmi creşteau, îmi ieşeau din mâneci sau apăruse pe ele păr ori îşi schimbau forma în anul acela, chiar şi partea osoasă a nasului, într-un fel. Şi dormeam tot în tricoul lui Tommy.

— Sărmanul Demon, a şoptit ea. Nu se găseşte nimeni să te adopte?

Până atunci nu-mi spusese decât Damon, ca doamna Peggot şi mătuşa June, ca să arate că e de partea lor. Nu voiam să fiu sărmanul nimeni. Dar îmi venea s-o sărut pe Emmy. Sau să vomit de cât eram de dat peste cap. Poate amândouă. E totuşi cazul să le faci în ordinea corectă.

— Toată lumea crede că adopţiile se fac automat, i-am explicat. Dar în Lee County sunt mult mai mulţi copii orfani decât oameni care să-i dorească. Tipa care răspunde de cazul meu zice că nu e nimic personal.

— Măcar e drăguţă? Tipa care se ocupă de cazul tău?

Cumva am ştiut că nu trebuie să-i spun că domnişoara Barks e o bunăciune. Sau că trebuie să păstrez lucruri pe care să i le spun de la o săptămână la alta, pentru că era singurul om cu care mai vorbeam.

— Are o puzderie de copii de care se ocupă. Majoritatea mai mici decât mine. Aşa că, înţelegi, e drăguţă, dacă are timp.

— Trebuie să fie tare greu.

Ne-am întins amândoi la loc şi ea m-a privit în ochi şi o vreme am fost trişti împreună. N-o să uit niciodată ce am simţit. Ca şi cum nu mi-ar fi fost foame.

19

Eu eram nepoftitul acasă la June. E un sentiment care se tine de tine ca un miros. Pusesem câteva duşuri între mine şi hambarul lui Creaky, dar aşa ceva nu se duce cu apă. Te obişnuieşti, nu în sensul bun, în aşa măsură încât ţi se pare uneori că toată lumea este un loc unde nu ai fost invitat. Dacă aţi trăit asta, ştiţi cum e. Dacă nu, cred că aveţi o viaţă reuşită.

Însă pe June nu o deranjam sau îi venea uşor să se poarte frumos, chiar dacă aşa simţea, chiar dacă nu. Probabil că te învaţă asta la şcoala de asistente. Îmi citea gândurile, aşa cum făcuse când merseserăm la locul ăla cu oceanul. Iar ne-a dus în locuri care îmi plăceau. În parcul cu skateri, deşi lui Maggot şi lui Emmy nu le-a plăcut, pentru că doar ne-am uitat. Dar Iisuse, Doamne! Pentru nişte copii în viaţa cărora nu există trotuare, să te uiţi la skateri la televizor e ca un desen animat sau un film SF, nu crezi ce-i acolo. Dar să-i vezi în realitate? Rahat! Era să mor de fericire. Ca şi cum băieţii ar putea să zboare.

Deci asta era June, îmi vedea micile momente de slăbiciune. Îmi punea mai multă mâncare în farfurie la fiecare masă. Nu ca doamnele din comitet, în stilul „ia uitaţi-vă la mine, ce om bun sunt”, ci discret. Încercam să fiu politicos şi să nu mă port ca un om care tânjea după o porţie în plus încă din august.

Îmi era groază de dimineaţa de Crăciun. Familia Peggot adusese cadouri pe care le pusese sub bradul mătuşii June, dar, în mod straniu, nimeni nu vorbea despre ele, nu le scutura şi nu verifica etichetele ca să vadă cine l-a primit pe cel mai mare. Din cauza mea, copilul care nu ar fi trebuit să se afle acolo. Ciudat. Plănuiam să mă fac nevăzut în dimineaţa de Crăciun. Să pretind că mă doare burta sau să fac un duş foarte lung, până deschideau toate cadourile. Îmi doream, de fapt, să nu existe Crăciunul.

Cel mai rău era noaptea, când eu şi Maggot dormeam practic sub pomul cu cadouri. Care nu era un pom, de fapt, doar o imitaţie, mic, pus pe o masă. Te-ai fi aşteptat la altceva de la o persoană atât de stilată. Dar de unde să tai un brad în Knoxville? Acasă, orice fermier te lasă să iei unul din faţa gardului. La Creaky tăiam brazii de pe păşuni, îi făceam morman şi îi ardeam, pentru că sunt prea mulţi şi dăunează. De aceea nu suporta mătuşa June să stea la Knoxville, unde era departe de orice: de pomii de Crăciun gratis, ca să dau doar un exemplu.

Aşa ajunsesem, mă gândeam la tot felul de căcaturi, ca, de pildă, ultimul foc de brad de la Creaky care scăpase cumva de sub control, cu Troc şi cu benzina în preajmă. Maggot dormea. Şi deodată a apărut Emmy şi m-a atins pe spate. Era să mă cac pe mine, m-am întors şi am văzut-o întinsă la cinci centimetri de mine. Nu mă aşteptasem să mai vină. Dar nu voia să vorbească iar despre bebeluşul

scăpat de criminali, ceea ce era o uşurare. Am discutat încet şi de data asta şi Maggot nu s-a trezit. Sau a fost băiat bun. Nu a spus nimic a doua zi sau în altă zi, pentru că toată treaba s-a repetat în fiecare noapte. Şi nici ea nu m-a mai surprins. Stăteam mereu la pândă.

Vorbeam despre câte-n lună şi-n stele, întinşi pe pernele alea. Ce ne plăcea, ce uram, i-am spus de chestia mea cu căzile, pentru că tata murise într-un loc numit Copaia Dracului. De fapt, i-am zis că doar când eram mic îmi era frică de ele. Dar nu a râs. Ei îi era frică de mutare, să plece din Knoxville. Nu-mi venea să cred. I-am explicat că avem copaci, munţi, râuri, păsări care îţi cântă la ureche, avem tot restul lumii acolo, în afară de oameni, care sunt doar una dintre chestii. Mergeam unde voiam fără adulţi, chiar şi noaptea. Aveam pădurea. M-a prins povestea despre toate astea şi aproape că am uitat de viaţa mea dată peste cap, pentru că, din unele puncte de vedere, ea stătea mai rău decât mine. Nu văzuse nici măcar un licurici. De-a dreptul tragic. I-am vorbit despre diferitele soiuri. Unii se întunecă de tot, apoi clipesc toţi împreună, mii, o explozie mare de scântei în susul şi în josul pârâului. Te vrăjeşte cu totul.

Cu timpul, am pătruns în partea mai întunecată. Fratele meu, bebeluşul mort, de pildă. Sau cum ajunsese Emily cu mătuşa June. Complicat ca naiba. Se pare că avea o mamă pe undeva, prietena tatălui ei, Humvee, care fusese omorât. Auzisem de la lume că ar fi fost un accident de vânătoare. Emmy a spus da, trebuia să meargă după Pampers într-o zi, dar s-a dus la vânătoare de curcani cu nişte prieteni. Trei bărbaţi, trei puşti calibrul 12 şi o sticlă mare de whisky aromat, sticla neavând ce să caute în spaţiul închis dintr-un adăpost pentru vânat curcani, aşa cum ştie toată lumea, în afară de ei, evident. O, Doamne! Spunea că fusese arma lui Humvee, dar erau mai multe variante, fie trăsese el din greşeală, fie cineva să aşezase pe ea. Era prea distrus pentru spitalul din Pennington, îl duseseră la Knoxville şi pierduse prea mult sânge pe drum.

Biata doamna Peggot. Dată fiind partea cu whiskyul aromat, nu era de mirare că avea politici stricte în privinţa a ceea ce numea băutura demonică. Cât despre Emmy, susţinea că într-un fel se simţea şi ea vinovată, din cauza stresului şi a greutăţilor pe care le presupune un bebeluş pentru un tată aşa de tânăr. Prietena lui era acasă cu ea pe atunci, deci nu fusese implicată, doar că probabil aşteptase mult acele scutece. Dar, fiind mamă adolescentă şi absolut distrusă de cele întâmplate, se transformase în modelul clasic de mamă cu probleme. Familia Peggot se văzuse nevoită să intervină şi s-o ia pe Emmy. Apoi, la un an după ce murise Humvee, fiica lor, Mariah, ajunsese la închisoare cu problemele ei şi aşa se făcuse că trebuiau să aibă grijă şi de Maggot. Se putea spune că familia trecea printr-un moment nasol.

Nu ştiusem asta, că doamna Peggot se ocupase nu doar de Maggot, ci şi de Emmy înaintea lui. Doi copii mici de crescut. Aşa era familia Peggot, cu uşile larg deschise. Ştiam că înainte ţineau şi alţi verişori peste vară, inclusiv pe Kelly

Ciocan şi pe surorile lui vitrege după ce părinţii se despărţiseră, aşa îl făcuse domnul Peg pe Ciocan să se apuce de vânătoare de cerbi. Emmy a întrebat dacă Ciocan mai venea sau dacă se mutase cu tatăl lui când se despărţiseră. I-am spus că rămăsese cu mama vitregă, Ruby, sora lui June şi preferata domnului Peg. N-am pomenit de vânătoare, ţinând seama de tatăl ghinionist al lui Emmy, plus că nu ştiam ce părere are Emmy, având în vedere toată atitudinea celor de la oraş faţă de cei care o împuşcă pe Bambi, dar ştiam că Ciocan şi domnul Peg încă mergeau împreună la vânătoare. De multe ori îl vedeam toamna pe Ciocan cum jupuia un căprior pe aleea lor. Nu-ţi venea să crezi ce mare şi blând era, cum trăgea cuţitul lung pe burta animalului, iar maţele şi plămânii cădeau de-a valma. Ca şi cum ar fi fost bun cu cerbul, chiar dacă era mort.

I-am răspuns lui Emmy că acum îşi spunea pur şi simplu Ciocan şi că venea să dea o mână de ajutor la lucrurile pentru care domnul Peg era prea bătrân, de pildă la rigole. Practic era un nepot Peggot, deşi, tehnic vorbind, nu erau chiar rude. I-am spus că practic şi eu eram la fel, crescut de ei în privinţele mai serioase. Am recunoscut că foarte multă vreme crezusem că doamna Peggot chiar era mamaia mea.

Emmy m-a fixat cu privirea. Aproape că m-a speriat că se uita astfel la mine.

— Ai vrea să fie, nu-i aşa? mi-a zis. În cazul ăsta ar fi obligaţi să te adopte.

Şi-a sărutat degetul şi m-a atins pe obraz.

— Totuşi nu cred că ar face-o, am răspuns.

Voiam să-mi spună că mă înşel, dar s-a întors pe spate, cu ochii în tavan. O priveam şi mă gândeam. Niciodată nu văzusem aşa de aproape faţa cuiva. Avea pistrui maronii şi o dunguliţă argintie peste o sprânceană, unde zicea că o zgâriase o pisică. O brazdă minusculă printre perii sprâncenei, care nu aveau să crească niciodată la loc.

S-a întors iar cu faţa spre mine.

— Nu ştiu. Nu ne-au adoptat legal pe niciunul dintre noi. Sunt doar tutorii lui Matty. Mama lui e în continuare mama lui.

— Nu că ea ar face mare lucru în privinţa asta la Goochland, am replicat. Fără să vreau să jignesc pe nimeni.

Dar Emmy era cu gândul în altă parte, la propriul trecut dat peste cap. Eram destul de şocat. Dat fiind faptul că soţii Peggot erau nişte oameni aşa de cumsecade.

— Cu amândoi era prea mult, a continuat. Gândeşte-te, el, nou-născut, şi eu, sugar. Biata mamaie! Chiar avea nevoie ca mătuşa June să se ocupe de mine. Până de curând nu m-am gândit prea mult la asta, dar, cum să spun, cine face aşa ceva? Să te apuci să-l creşti pe copilul de doi ani al fratelui tău mort, cât eşti încă la şcoala de asistente.

June Peggot, ăsta era răspunsul. Soţii Peggot aduseseră casa pe roţi de alături pentru ca June să aibă locuinţa ei cu Emmy şi să fie în continuare cu toţii o

familie până când ea a terminat şcoala. Aceeaşi casă care peste puţin timp avea să fie a mamei, apoi a mamei şi a mea, după ce June a primit slujba la spital şi s-a mutat cu Emmy la Knoxville. Mama reală şi cu probleme a lui Emmy venea des la familia Peggot, ameninţa că o să-i dea în judecată şi o s-o ia înapoi pe Emmy. Nu prea avea cum, că îşi injecta droguri, îi lipsea o locuinţă ş.a.m.d., dar asta n-o împiedica să apară in mijlocul nopţii, să izbească în uşă, să facă scandalul de pe lume ca să-şi vadă copilul. Familia Peggot nu-i spusese că Emmy era în Tennessee ca să nu se ducă după June şi să încerce s-o fure pe Emmy. De-aici marele secret. Dar Mama Vagaboandă acceptase până la urmă s-o cedeze definitiv pe Emmy. Amin, aleluia, mătuşa June câştigase în sfârşit bătălia mamelor.

Am întrebat-o cum se simte, dată fiind altcuiva de mama ei adevărată. Emmy a zis că are acum cea mai bună mamă din lume. Nici că se sinchisea dacă n-o mai vedea niciodată pe cealaltă.

Rezultatul tuturor acestor discuţii a fost că m-am îndrăgostit tare de Emmy. Era ca un adult şi frumoasă. În timpul zilei ne ascundeam. Când stăteam cu ea şi cu Maggot, încercam să mă port normal, dar uneori spuneam câte ceva ca s-o impresionez. De pildă că desenele mele li se păreau bune celorlalţi băieţi aflaţi în plasament. Şi că vedeta fotbalului, Repede-Nainte, era prietenul meu. Ea a spus ceva de complezenţă, dar Maggot s-a băgat şi a explicat cât de tare era tipul ăsta. Uitasem că Maggot îl cunoştea de când veniseră la fermă. Deodată Emmy a devenit atât de interesată încât a spus că ar vrea să-l cunoască pe acest celebru Repede-Nainte.

Aşa că ne purtam ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi mă întrebam dacă partea cealaltă era adevărată sau doar un joc de seara târziu pe care îl juca Emmy. Dar mă lăsa să stau lângă ea pe canapea când citea şi pe sub pătură picioarele ei le atingeau pe ale mele. Ridica ochii din carte şi îmi zâmbea şi, frate, praf mă făcea! În vară anunţase că o să ne căsătorim, glumiţe de copil. Ca şi când cineva ţi-ar da nişte bani de Monopoly şi ţi-ar spune: „Ia, du-te şi cumpără-ţi o casă”. Dar acum mă gândeam doar la Emmy, la faţa ei sau la mirosul pastei ei de dinţi, şi chestiile astea îl trezeau pe prietenul de jos. Nu erau glumiţe de copii. Noaptea vorbeam şi îmi doream obsesiv s-o sărut, deşi nu aveam tupeul. Până la urmă ea a fost cea care a făcut-o. M-a întrebat dacă voiam să trec la faza a doua, sigur că voiam, doar că nu ştiam exact care e acea fază. Auzisem tot felul de lucruri. Am spus da şi ea mi-a luat mâna, a băgat-o pe sub cămaşa de noapte şi mi-a pus-o pe pieptul ei. Cu sfârc, cu alea-alea, cald şi moale. Doamne! Acum aveam o funcţie nouă a corpului de care să fiu îngrozit că fac vreo greşeală, atât de tulburat şi de fericit eram în acelaşi timp. Dar m-am abţinut, i-am spus doar că o iubesc şi chestii din astea, i-am spus că, atunci când o să se mute înapoi în Lee County, putem să facem plimbări lungi cu câinele mătuşii June, Rufus.

După aceea am avut un nou analgezic pentru creier, ca să mă liniştesc: plimbarea în pădure cu Emmy. Îmi închipuiam cum ne ţineam de mână, poate că aveam câinele nostru. Eram adulţi. Aşa eram mult mai în siguranţă decât copii fiind.

De Crăciun, la micul-dejun, au invitat-o pe doamna Gummidge, doamna cu pisicile de la parter, la care dormea Emmy când mătuşa June lucra în tură de noapte. Emmy nu era încă destul de mare ca să stea singură peste noapte în clădirea periculoasă din cauza străinilor, chiar dacă trecuse de faza în care trebuia să fie supravegheată peste zi şi în care se putea accidenta cu băţul de la acadele. M-am gândit că nici această doamnă cu pisici nu avea să primească daruri, aşa că puteam să stăm împreună şi să ne uităm la ceilalţi şi eu nu trebuia să zăbovesc la duş.

Emmy mi-a atras atenţia că doamna Gummidge era un om trist şi să nu râdem de ea, dacă nu voiam să ne omoare mătuşa June, i-am spus că nu era cazul la mine, eu fiind liderul echipei triştilor. Dar, atenţie, doamna asta era la alt nivel. Noi toţi ziceam întruna: „Sărbători fericite, doamnă Gummidge!” Şi ea:

— Eu ştiu, or fi, ce să zic. M-am simţit foarte rău.

Şi June a întrebat-o ce fac Cain şi Abel, pisicile ei, şi ea a răspuns:

— Păi, amândouă sunt pe moarte de ceva vreme. Dar e mai bine aşa. Dacă mor eu înaintea lor, nu ştiu dacă le ia cineva.

Doamna Gummidge era sora unui cunoscut de-ai familiei Peggot din Lee County, aşa se face că ştiau că e de încredere şi nu vreo străină. Ajutase la îngrijirea lui Emmy încă de când se mutaseră aici, deci se obişnuiseră cu ea, dar, măi băiete, avea câte o observaţie care-ţi tăia cheful, orice ai fi spus. Nu că bradul era frumos? Păi, de multe ori de la un brad se declanşa un incendiu. Da, vremea fusese bună, dar asta însemna că iarna o să fie mai lungă. Avea nişte ciorapi maro groşi răsuciţi sub genunchi pe care trebuia să-i poarte zi şi noapte din cauza venelor varicoase care o dureau groaznic uneori. Le zicea într-un fel, ciorapi de compresie sau aşa ceva. N-am întrebat-o eu, credeţi-mă. Pur şi simplu a venit vorba.

De-a lungul întregului mic-dejun, compus din clătite şi şuncă, doamna Gummidge a povestit că e singură pe lume şi nimeni nu are nevoie de o companie aşa de tristă ca a ei de când murise domnul Gummidge. Emmy se holba la mine cu gura strânsă şi lată ca a unui peşte, încercând să nu râdă. Cred că nici mătuşa June nu era prea departe.

Dar toţi se purtau frumos cu ea. A venit momentul împărţirii cadourilor şi, surpriză, aveau cadouri şi pentru doamna Gummidge, şi pentru mine. Ea a primit un halat de baie roz şi pufos despre care a spus că e aşa de frumos că poate ar trebui s-o îngroape cu el. Pentru mine aveau lucruri de la „Moşul”, la care în mod evident etichetele fuseseră schimbate în ultima clipă, nişte ciorapi (purtam

aceeaşi mărime ca domnul Peg), un Stretch Armstrong[12], un joc Bop It[13] şi cartonaşe Pokemon despre care sunt sigur că erau pentru Maggot şi el fusese de acord să fie date mai departe.

Dar mătuşa June mi-a dăruit ceva extraordinar: un set de carioci colorate pentru benzi desenate, cu vârful fin la un capăt şi gros la celălalt, în mai multe culori decât şi-ar putea închipui cineva. Opt nuanţe de culoare a pielii. Şi o carte adevărată pentru benzi desenate, cu pătrăţelele gata tipărite. Nu-mi venea să cred. După ce murise mama, nu mai voisem să desenez niciodată, dar acum abia aşteptam să mă duc undeva şi să mă apuc. Aveam să fac o poveste cu mătuşa June în rolul Super-Asistentei, care punea în pieptul unui băiat o inimă nouă în locul celei care îi fusese smulsă.

În seara dinaintea plecării, Emmy era distrusă, i-am spus că urma să ne vedem mereu când se mutau în Lee County. Dar mătuşa June trebuia să-şi ducă întâi la capăt contractul de la spital, deci asta avea să se întâmple abia în mai. Peste o veşnicie, cu alte cuvinte. Trecuseră abia 39 de zile de când muriseră mama şi fratele meu şi parcă fusese cea mai lungă perioadă din viaţa mea.

Încercam să mă gândesc îndeosebi la părţile mai fericite, de pildă că eram foarte plăcut surprins că familia Peggot îmi dăduse cadouri. Am întrebat-o pe Emmy dacă după părerea ei era un semn că ar vrea să mă adopte. Emmy mi-a răspuns să nu-mi fac speranţe prea mari, dar nu strica să întreb. Prea târziu, îmi făcusem deja speranţe mari. Doamna Peggot spusese că, decât să mă întorc la Creaky Farm, mai bine stăteam la ei până începea şcoala. Trebuia să însemne ceva.

Emmy, în schimb, s-a întristat de tot, stătea întinsă şi pe obraji îi curgeau lacrimi, ceea ce m-a ucis, pur şi simplu. M-a întrebat dacă o s-o aştept şi nu o să-mi găsesc altă prietenă până în mai. I-am spus să nu-şi facă griji. Şi am adăugat, imitând o voce de babă:

— Sunt prea singură ca să fiu o companie potrivită, poate doar să-mi găsesc nişte pisici pe moarte.

Şi ea a râs, deci a fost bine. Apoi ne-am înveselit făcând mişto de doamna Gummidge şi iar ne-a luat râsul. E groaznic, dar înţelegeţi voi. Eram copii. Am întrebat când murise domnul Gummidge.

— Habar n-am, a spus ea. O cunoaştem de o veşnicie şi n-am văzut în viaţa noastră vreun domn Gummidge. Nici nu ştiu de ce a murit.

— Cred că s-a spânzurat, am zis eu. Cu ciorapii ei de compresie.

Am izbucnit cu toţii în hohote. Inclusiv Maggot. Fusese treaz în tot timpul ăsta.

---

[12] Figurină reprezentând un personaj de benzi desenate pentru copii.

[13] Joc pentru copii apărut în SUA în a doua jumătate a anilor 1990, foarte apreciat, cu instrucţiuni date pe baza unor comenzi vocale.

Au trecut câteva zile de când ne întorseserăm acasă la familia Peggot până să-mi fac curaj, dar sosise momentul. În casă era linişte. Domnul Peg i-a dus pe Maggot şi pe nişte veri la popice cu echipa de tineret. M-au invitat şi pe mine, dar am spus că nu am chef. După ce au plecat, am coborât în bucătărie, unde doamna Peggot pregătea oala mare de fasole boabe pe care o mâncau mereu de Revelion, ca să aibă noroc în anul următor. O chestie a familiei Peggot. Mama spunea că nu auzise în viaţa ei de aşa ceva. Dar, iată, nici prea norocoasă nu fusese.

Umblam prin bucătărie şi mă uitam cum punea doamna Peggot chestii în supă. Ceapă, morcovi, nicidecum doar fasole boabe. Plus că trebuia s-o fiarbă toată ziua şi poate şi mai mult. Mereu băga în oală şi osul mare de la pulpa de vită pe care o mâncau de Crăciun. Anul ăsta duseseră pulpa la Knoxville pentru cina de Crăciun, apoi înveliseră osul în folie şi îl aduseseră înapoi. Aşa că osul ăla străbătuse mai mulţi kilometri decât majoritatea celor pe care îi cunoşteam. Toate astea, ca să aibă noroc. Aburul se ridica din oală, înceţoşa fereastra şi făcea bucătăria să miroasă extraordinar, i-am spus că e cea mai bună bucătăreasă şi că asta e cea mai bună casă în care intrasem vreodată. M-a privit peste umăr, apoi şi-a văzut de amestecat în oală. I-am mulţumit pentru cadourile pe care mi le dăduseră ea şi domnul Peg de Crăciun, nu mă aşteptasem. Le mulţumisem şi atunci, dar voiam să fiu cât mai politicos înainte să trec la principala problemă.

— Am petrecut frumos de Crăciun, nu-i aşa? a întrebat.

I-am răspuns că da, m-am simţit minunat la Knoxville şi eram bucuros că mă luaseră cu ei.

A continuat să amestece, i-am spus că supa miroase aşa de bine că aş vrea să nu trebuiască să plec niciodată.

A pus deoparte lingura mare şi s-a oprit, privind pe fereastra aburită. Apoi şi-a desfăcut şorţul, a venit şi s-a aşezat la masă. Avea ochelarii aşa de aburiţi încât nu-i vedeam ochii şi pentru o clipă am fost îngrozit. Mă gândeam la Stoner cu ochelarii lui reflectorizanţi şi la toţi ceilalţi adulţi care păreau să orbească dacă erau nevoiţi să se uite la mine. Apoi aburul s-a risipit şi i-am văzut ochii albaştri, tot un pic înceţoşaţi. Maggot îmi spusese că are cataractă şi trebuie să se opereze. Dar se uita în ochii mei.

— Damon, mă întrebi dacă poţi să rămâi permanent?

Mă temeam să-i spun da. Pentru că atunci ştiam că răspunsul va fi nu.

A ieşit la iveală că discutase deja despre asta cu domnul Peg. În săptămâna de după înmormântare, domnişoara Barks venise să-i vadă şi să vorbească despre o posibilă plasare a mea, de vreme ce mă simţeam mai bine cu ei decât cu oricine altcineva. În mod evident, cei de la Protecţia Copilului se lămuriseră cu minciunile lui Stoner şi hotărâseră că familia Peggot era cea mai potrivită pentru mine. Aşa că vorbise despre asta cu domnul Peg. Vorbiseră mult, a adăugat. Dar hotărâseră că nu pot. Nu ca tutori, asistenţi maternali, nimic oficial.

O uram pe domnişoara Barks că nu-mi spusese. Îmi venea să mor de jenă. Doamna Peggot părea tristă şi îşi tot trecea mâna peste cap. Câte o şuviţă căruntă stătea ridicată ici şi colo, ca şi cum ar fi uitat să se pieptene în acea dimineaţă, poate că nici nu conta. Nimeni nu se uita prea mult la o doamnă de vârsta ei, de obicei nici eu. Dar acum mă uitam. Era singura mea şansă.

Mi-a explicat că eram oricând binevenit în vizită. Dar ea şi domnul Peg erau de acum bătrâni, artrita lui se agravase atât de tare încât îl durea piciorul zi şi noapte. Plus că avea glicemia mare, pentru care făcea injecţii în stomac. Nu a pomenit de problema ei cu ochiul, dar am prins ideea. A spus că mai erau doar doi ani până când mama lui Maggot avea să fie eliberată, poate chiar mai repede, pentru bună purtare. Puţin probabil, dat fiind faptul că era vorba despre Mariah. Dar la un moment dat urma să vină să-l ia pe Maggot şi să-l crească ea în continuare. Am întrebat unde şi mi-a spus că o să aibă casa lor.

Nici nu-mi puteam închipui ca Maggot să locuiască în altă parte decât acolo.

— El ştie? Că o să trebuiască să se mute?

— Da, dragule. Ştie. O să fim un pic trişti, dar un băiat trebuie să crească cu mama lui şi asta vrea şi ea. Domnul Peg şi cu mine nu putem să avem mereu grijă de el, acum că s-a făcut aşa mare.

Maggot nu era chiar aşa de mare, sincer să fiu. Pentru vârsta lui. Eu, în schimb, da. Am tăcut.

— Mâine-poimâine tu şi Matty o să fiţi adolescenţi. O să învăţaţi să conduceţi, o să fugiţi după fete. Doamne fereşte!

Zâmbea şi părea tristă în acelaşi timp, a fluturat din mână de parcă ar fi alungat nişte ţânţari. Mâna părea să aibă o sută de ani. Articulaţiile şi cartilagiile.

Nu mă gândisem la ce ne aştepta pe viitor. Maggot să înveţe să conducă şi să fugă după ce-o vrea el, eventual după vreo nenorocire. Deja era în război cu domnul Peg în legătură cu părul lung, cu muzica pe care o asculta, cu unele dintre revistele lui mai ciudate. Treburi de atitudine în general. Nicio treabă cu războaiele pe care le aveam eu cu Stoner pe tema asta. Dar vedeai cum lupta avansează pas cu pas la nivelurile mici, cu mai multe pericole la cele superioare, ca în Super Mario.

Eram curios dacă domnişoara Barks le spusese celor din familia Peggot că sunt un copil greu de stăpânit.

— N-o să fac nimic din chestiile pe care le fac adolescenţii, i-am zis. Aş putea să am grijă de voi. Şi de tine, şi de domnul Peg, promit. Probabil că aş putea să-l ajut pe Maggot să se descurce mai bine.

Doamna Peggot nu se mai uita la mine, ci pe fereastră, începea să cadă zăpadă, lumea era al naibii de tăcută. Auzeam cum ticăie ceasul mare din camera de alături, unde stătea pe şemineu alături de fotografia Sfintei Mătuşi June. Nici ea nu avea să mă salveze.

— Dar dacă... am început, apoi m-am oprit, am luat-o de la capăt. Pot să fiu de mare ajutor, să car cumpărăturile şi chestiile grele. Dacă aş rămâne doar până iese mama lui Maggot şi, când se mută el, îmi găsesc şi eu altă casă?

Doamna Peggot a mărturisit că discutase şi despre asta cu domnişoara Barks. Dar ea le spusese că nu e o idee prea grozavă. Susţinea că cel mai greu era să le găseşti o casă adolescenţilor şi că era de preferat să le asiguri o situaţie stabilă cât sunt încă mici, dacă se putea şi asta. Le promisese soţilor Peggot că avea să se ocupe în continuare de caz.

Şi asta era treaba. Doamna şi domnul Peggot voiau să încerce să fie bunici obişnuiţi de acum şi să nu mai fie părinţi. Trebuia să o las pe domnişoara Barks să-mi găsească nişte oameni drăguţi care să fie mai tineri şi să poată să mă ţină permanent.

N-ar fi trebuit să fiu şocat. Emily mă avertizase şi, sincer, ştiam şi eu ceva, dar o parte din mine mai spera. Acum speranţa se spulberase. Am plâns în faţa doamnei Peggot. A fost groaznic. A trebuit să ia o cutie de şerveţele şi apoi să mă bată pe spate ca pe un bebeluş.

— Dragule, îmi pare rău, repeta, iar şi iar.

Cuvinte pe care le uram atât de mult încât le-aş fi zdrobit în pumni.

Îmi era cumplit de ruşine şi partea cu plânsul era cea mai nasoală. Nici măcar la înmormântarea mamei nu vărsasem o lacrimă, pentru că uram pe toată lumea. Tare ca piatra. Dar de când mătuşa June fusese aşa de drăguţă şi Emmy se îndrăgostise de mine, mă înmuiasem. Credeam că familia Peggot nu e ca toată lumea, că sunt speciali, apropo de treaba cu Iisus care spune să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi. În pana mea, oare nu-mi învăţasem lecţia? Poveştile de la şcoala de duminică nu sunt decât un alt tip de benzi desenate cu supereroi. Să te bazezi pe Iisus că o să rezolve situaţia e la fel de real ca atunci când îi transmiţi un semnal lui Batman.

20

Din ziua aceea din bucătărie, am rămas pe cont propriu. An nou, viaţă nouă, nu eram încă la mine acasă unde să plătesc tot, dar aşa mă simţeam: eu cu mine, singur. Nu-mi plăcea câtuşi de puţin.

Domnişoara Barks mi-a găsit o gazdă nouă, familia McCobb: domnul şi doamna, un băiat în clasa întâi şi o fată în clasa a doua, pe nume Brayley şi Haillie, plus doi bebeluşi ale căror nume nu le-am ştiut niciodată pentru că toată lumea le spunea Gemenii. Urlătorul Unu şi Doi ar merge. Când unul aţipea, pe celălalt îl apuca o criză, se încurajau reciproc şi nu se dormea prea mult în casa aia. Și nici prea mare veselie nu era.

Principala problemă a acestei familii era sărăcia lucie. Nu s-au pomenit oameni mai stresaţi din cauza banilor. De multe ori domnul McCobb avea câte o slujbă, dar cu toate lucrurile puse cap la cap, cu Brayley care avea nevoie de pantofi de sport mai buni, cu Haillie care voia cinci dolari ca să dea probe pentru o echipă de gimnastică, cu bebeluşii care aveau nevoie de Pampers şi aşa mai departe, plus treaba cu cârdurile de credit, unde luau dintr-o parte ca să pună în cealaltă, în fiecare lună Ii se terminau banii şi nu aveau tot ce le trebuie. Doamna McCobb era groaznic de îngrijorată că Brayley şi Haillie vor întâmpina probleme la şcoală pentru că nu aveau ce aveau şi ceilalţi. O îngrijorare legitimă, v-o spun eu, unul dintre cei care stăteau la coadă în fiecare vineri – tocmai vineri – la Rucsacul Dragostei, adică nişte saci de mâncare pe care îi trimiteau doamnele de la biserică pentru copiii care primeau prânzul gratis, ca să nu murim de foame la sfârşit de săptămână. Pentru mine a fost mereu aşa, întotdeauna am fost acel copil, astfel încât m-am obişnuit de bine, de rău. Dar nu vrei să mergi pe calea asta dacă ai de ales. Brayley, mic, dar dolofan, ca un vierme, şi Haillie, rătăcită în lumea ei mică de păpuşi, trolli şi ponei cu curcubeie, erau amândoi ţinte sigure. Dacă ăştia doi ajungeau la partea cu Rucsacul Dragostei, viaţa le era în pericol.

Doamna McCobb mi-a spus că nu ar fi crezut niciodată că vor ajunge să ia un copil în plasament. Dar sperau ca puţinii bani în plus de la Protecţia Copilului să le îmbunătăţească situaţia. În plus, erau buni creştini şi asta trebuia să spun eu la scoală dacă venea vorba.

Domnul McCobb avea o grămadă de idei despre cum să câştige acei puţini bani în plus şi le încercase aproape pe toate: vânzare de produse Amway, câini de rasă crescuţi cu acte false, publicitate mobilă, gen om-sandvici, donator de spermă ş.a.m.d. Plus biletele de loto, evident. Ultima lui idee fusese să ia un copil în plasament. Dacă ieşea bine cu mine, poate luau chiar doi, pentru o sumă dublă.

Nu mă simţeam jignit. Creaky nu ascundea faptul că voia cei cinci sute de dolari pe lună pe cap de om. Ştiam cum stă situaţia.

Însă problema pe care domnul McCobb nu o luase în calcul era că trebuia să cheltuie bani cu mine. De exemplu, să facă mai multe cumpărături ca să am ce mânca. În prima mea săptămână acolo, m-a întrebat dacă o să pun ceva pentru mâncare şi altele.

— Cum adică să pun? am întrebat.

Habar nu aveam ce voia să spună.

— Niscaiva bani, moşule. Pentru mâncarea în plus.

Stăteam amândoi la masa din bucătărie implicaţi într-o activitate în cursul căreia eu lingeam timbrele şi închideam plicurile în care domnul McCobb punea broşuri. De fiecare dată când se apleca să mai ia nişte broşuri, vedeam cum îi luceşte scalpul roz sub părul tuns scurt.

— Mie-mi place treaba cinstită, a spus. Locul de dormit e gratis.

Mi-a explicat că asta însemna că nu o să-mi ia niciun ban pentru dormitor.

— Mulţumesc, am zis, deşi nu era un dormitor, era un coteţ.

În ziua în care mă adusese, domnişoara Barks inspectase dormitorul drăguţ aprobat de Protecţia Copilului, despre care se presupunea că era pentru mine, cu tapet cu cowboy, cearşaf cu Woody din Toy Story ş.a.m.d. Dar, după ce ea a plecat, s-a dovedit că era camera fiului lor, Brayley. Doamna McCobb mi-a spus să nu-i zic domnişoarei Barks, altfel avea să mă ia înapoi, aşa că nu i-am zis. Decât cine ştie ce găselniţă a celor de la Protecţia Copilului, mai bine dormeam în coteţul familiei McCobb. Era o cameră lipită de spatele casei, cu maşină de spălat şi o bucată de podea putrezită rău, acolo unde se scursese apa din vechea maşină de spălat. Trebuia să ai grijă pe unde calci, ca să nu cedeze linoleumul. Acolo avuseseră mai demult afacerea cu căţeii de rasă şi asta se simţea după miros. Plus zgomotul făcut de maşina de spălat care mergea nonstop, cu atâţia copii şi bebeluşi.

Domnul McCobb m-a întrebat dacă îmi place în aşa-numita anexă. Soţia lui îmi adusese o saltea gonflabilă tip pat şi un dulăpior din carton pentru haine, deci i-am spus că e totul în regulă. Dar că nu pot să plătesc pentru mâncare fiindcă nu am niciun ban. Îmi pare rău.

Domnul McCobb s-a oprit din umplut plicuri şi a făcut ochii mici, ca şi cum mi-ar fi evaluat situaţia. Avea ochi de un căprui foarte închis, ca două găuri. Intenşi.

— Ăsta e un dezavantaj, prietene. Ai o problemă. Dar se rezolvă.

— Bine, am spus.

Am mai lins nişte timbre pentru afacerea lui. De data asta era ceva cu nişte pilule din alge albastre-verzui care cică vindecau orice în afară de inimi frânte. (Asta obişnuia să spună domnul Peg că face banda adezivă.) Brayley şi Haillie erau sus, în camerele lor, şi se războiau care să dea mai tare volumul la CD-

playerul lui, unul cu coloana sonoră de la *Regele Leu*, altul cu Spice Girls, iar doamna McCobb era la ea în dormitor şi încerca să-i hrănească pe gemeni. Una peste alta, era ceva gălăgie.

Eu nu mă simţeam prea binevenit sus, aşa că nu urcasem decât o dată, când doamna McCobb ne făcuse turul casei şi îi arătase domnişoarei Barks aşa-zisul meu dormitor. Jos nu puteai să stai decât în bucătărie, peste tot în rest era întuneric, storurile de la camera de zi erau permanent trase pentru că nu exista niciun fel de mobilă. Familia McCobb locuia lângă un drum aglomerat şi presupun că soţii nu voiau ca toată lumea din zonă să ştie că nu au mobilă în camera de zi. Domnişoara Barks rămăsese destul de surprinsă. Doamna McCobb explicase că avuseseră mobilă până cu câteva luni în urmă. Foarte drăguţă, de la Goodman's Furniture, nu de la Walmart, plus mobilă de dormitor stil nu-ştiu-care, cu toate elementele asortate. Acum însă exista doar o saltea în dormitorul domnului şi doamnei McCobb, pe care din fericire reuşiseră să o păstreze, pentru că tipii de la credite guvernamentale nu iau înapoi saltelele pe care s-a dormit deja.

Bucătăria era un loc OK, în afară de faptul că mă lua foamea când stăteam acolo. Îmi imaginam că timbrele de pe plicurile domnului McCobb aveau gust bun, ceva de genul bomboanelor cu căpşuni, dar îmi ghiorăiau maţele stânjenitor. Missy, căţeaua lor buldog, stătea prăvălită pe jos şi nici măcar nu băga în seamă bolul pe jumătate plin cu mâncare de câine de lângă uşă. Bucăţi de hrană pentru câini, roşii, mari, care semănau a carne. Poate că vi se pare scârbos, dar până şi de alea îmi era poftă.

Domnul McCobb mi-a spus să mă gândesc să-mi iau o slujbă după ore. I-am zis că problema e că am unsprezece ani. Tot auzisem că nu te angajează nimeni mai devreme de şaisprezece. Mi-a răspuns că acele reguli nu se aplică decât în anumite cazuri şi că şi copiii mai mici au voie să lucreze în întreprinderi de familie.

— Aşa cum fac eu acum?

M-am înviorat la gândul că s-ar putea să mă plătească. Dar nu. Mi-a spus că asta nu se punea din cauza a ceva numit nepotism de plasament. Nu putea să mă plătească şi în acelaşi timp să mă ţină în plasament, deci trebuia să caut în altă parte. A adăugat că o să-şi întindă el antenele.

În familie, domnul McCobb era cel care vorbea pe şleau, aşa susţinea, dar în mare parte a timpului nu-mi dădeam seama nici pe departe ce vrea să spună. Mereu îţi transmitea că el ştie care e treaba şi tu nu. Participase la operaţiunea militară Bright Star şi la alte câteva, aceasta fiind explicaţia pentru felul în care era tuns şi în care se îmbrăca, nu în tricou, ci mereu în cămaşă cu nasturi, ca şi cum ar fi fost vreun şef. După ce se întorsese din Orientul Mijlociu, îşi băgase banii în studii la Mountain Empire, acolo învăţase cum să pună pe picioare o afacere. Avea o listă cu toate lucrurile la care se pricepea. Doamna McCobb

zicea că trebuie să fii prost ca să nu-l angajezi şi îl angajau, cam o dată la două săptămâni: la depozite de materiale medicale, benzinării, servicii pentru peluză şi copaci, firme de pus gresie şi alte locuri unde a lucrat cât am fost eu pe acolo, în anii dinainte şi tot aşa până în ziua de azi, presupun. Salariul în respectivele locuri era mizerabil şi el era prea calificat, plus că ştia mult mai multe decât superiorii lui. N-ai cum să stai prea mult într-o asemenea situaţie.

Cel mai bine din anul acela îmi amintesc de mâncare. Nu cum o mâneam, ci cum mă gândeam la ea. Nu mă săturam niciodată la masă la familia McCobb. La cină aveam de obicei burgeri pe care domnul McCobb îi lua de la un fast-food în drum spre casă, câte doi pentru adulţi şi câte unul pentru noi, copiii. Poate nişte cartofi pe care să-i împărţim. Sau doamna McCobb băga la cuptorul cu microunde nişte produse congelate de la Lean Cuisine pe care le ţinea în congelator, tot câte unul pentru copii şi două pentru adulţi. Cumpărase o grămadă de asemenea feluri de mâncare în cutii mici, la reducere, pentru că încerca să slăbească după ce născuse. După patru copii, era una dintre acele doamne cu faţă mică, drăguţă, şi tot restul cam pufos.

Ţinea pe frigider cutii cu ronţănele, din alea ca lumea: Pringles, Ore o, Dunkaroo, un adevărat festin de ronţănele. Tot aşteptam să-mi dea cineva un bol cu ronţănele ca la mătuşa June, dar la familia McCobb nimeni nu-mi spunea: „Simte-te ca acasă”. Deşi altă casă nu aveam. După şcoală, uneori doamna McCobb mai lua de sus o cutie şi îi dădea câte ceva fiecăruia dintre noi, dar nu în fiecare zi, iar eu ştiam că nu e cazul să cer.

Din fericire domnişoara Barks completa în continuare formularele pentru prânzul gratuit de la şcoală, în schimb nu mai eram pe lista pentru Rucsacul Dragostei, doamnele de la biserică se gândeau că de acum eram problema altcuiva. La şcoală bântuiam prin sala de mese cu alţi câţiva tipi şi înhăţam câţiva cartofi în plus sau orice pe care puteam să punem mâna. Maggot nu ni se mai alătura. Era hrănit acasă cu supă de fasole, pateuri cu şuncă, prăjitură cu mere şi toate bunătăţile din lume şi, sincer, nu era deloc recunoscător. Eram în continuare prietenii cei mai buni şi fraţi de cruce, bineînţeles, dar în ianuarie ne-au mutat în săli noi de clasă după prea multe pipăieli între anumite fete şi anumiţi băieţi, aşa că nu-l prea vedeam pe Maggot decât dacă pauzele de prânz se suprapuneau. Dacă stăteam de vorbă, spunea că doamna Peggot întreba ce mai fac. Ce puteam să-i răspund? I-am zis să nu-şi facă griji, eram într-o nouă familie unde aveam camera mea şi era super. Am adăugat că aveau câine, ca să-l fac invidios. Am spus: „Avem un câine”, deşi Missy, căţeaua lor, nu voia să aibă nimic de-a face cu mine. Probabil pentru că fusese dată afară din camera ei.

Nu rămâneam niciodată mult în sala de mese. Mereu îmi înfulecam repede prânzul şi apoi stăteam pe lângă raftul din bucătărie unde ne lăsam tăvile. Unii, mai ales fete, aduceau prânzul practic neatins şi plecau în pas de dans de parcă

mâncarea creştea în copaci. Mere din care nici nu muşcaseră, cutii de lapte nedeschise. Muream când mă gândeam că asta se întâmpla şi în alte pauze de prânz, când eu nu eram acolo ca să iau ce era de luat. Păi, copiii de clasa întâi aruncau probabil chestiile cele mai bune. Îţi vine să plângi, câtă risipă.

De la o zi la alta, mă descurcam. La sfârşit de săptămână era greu. Visele despre mâncare ajungeau la extrem. De exemplu, se făcea că mănânc o pizza mare cu pepperoni, simţeam mirosul de carne condimentată, brânza cu senzaţia aia grozavă de cauciuc între dinţi şi pac! Mă trezeam. Eram din nou în coteţ, înfometat. Luam la rând rufele murdare, căutând ceva comestibil. Haillie mai uita uneori câte o cutiuţă cu bomboane mentolate sau altceva în buzunarul de la pantalonaşii scurţi. Adulmecam ca un câine.

Aş fi vrut să-i spun doamnei McCobb ce foame îmi era, pe cuvânt. Eventual să sugerez că, la aproape un metru şaizeci şi cu cel mai mare număr la picior din toată casa, poate că aş fi fost mai degrabă om de doi burgeri decât de unul, cum erau copiii lor de clasa întâi şi a doua. Purtam această discuţie la nesfârşit cu ea, în gând. De fiecare dată se termina la fel ca ultima discuţie cu doamna Peggot. Ajunsesem să renunţ la orice speranţă de salvare. Mă plânsesem deja domnişoarei Barks şi ea vorbise cu ei, dar soţii McCobb se prefăcuseră şocaţi, spuseseră că mă hrăneau zi şi noapte şi cum să-i mai fie foame unui băiat care mănâncă atât de mult ca mine? Domnişoara Barks a înghiţit povestea. M-a sfătuit ca, dacă nu-mi ajunge, pentru numele lui Dumnezeu, să mai cer. Chiar dacă i-a trecut cumva prin căpşorul ăla frumos al ei că oamenii ăştia erau nişte escroci mincinoşi şi hoţi, nu avea ce face. Trebuia să accepte.

Avea o altă teorie: trebuia să fiu mai insistent cu ei. Ce, ea renunţase la visurile ei? Nu, muncea din greu pentru a obţine ce-şi dorea. Mă aşteptam eu ca altcineva să aibă grijă de Damon dacă nu avea el însuşi grijă de el? Viaţa e cum ţi-o faci tu! Există un loc unde domnişoara Barks nu a trăit: în plasament. Habar n-avea ea cum e să trăieşti la limita posibilului. Dacă împingi prea tare, rişti să cazi peste marginea nenorocitei de stânci.

Doamna McCobb nu era un om rău în sine, doar că o înnebuneau copiii ăia care stăteau pe ea clipă de clipă. Pe ea, exact cum spun. Bebeluşii dormeau sau nu dormeau, mâncau, urlau, li se schimbau scutecele ş.a.m.d. Sus, în dormitorul ei şi al soţului, şi cel mai adesea ea nu ajungea jos decât la prânz sau mai târziu, în pijama şi halat. Sau, dacă era îmbrăcată, purta genul de haine care seamănă mult a pijama. Părul şi-l ţinea într-o coadă prinsă neglijent şi îl spăla rar. Ea şi cu mine stăteam de vorbă în maşină, unde îmi povestea despre grijile ei, în privinţa cărora eu trebuia să păstrez secretul, ceea ce şi făceam. Nu dădeam curs planului domnişoarei Barks de A Lua Poziţie pentru Demon în aceste momente. Ideea că oamenii sunt oricând dispuşi să asculte ce probleme ai e o copilărie. Aveam ochi. Vedeam că doamna McCobb nu are chef.

Motivul pentru care mă aflam în maşină era că mă lua cu ea pe la casele de amanet. N-ai fi zis că aveai ce amaneta din casa aia, dar găsise ea ceva. Un şirag întreg de perle care fusese al mamei sale. Frumoase, bijuterii pe care avusese de gând să le păstreze, dar nu putea. Sau unul dintre cele două walkmenuri pe care copiii le primiseră de la bunicii lor. Hotărâse că puteau să împartă unul. Se lăsase cu crize. Micuţa Haillie uriaşe de zici că o tăia cineva, mama ei i-l smulsese din mâini, iar domnul McCobb comentase că speră ca preţul obţinut pentru mizeria aia chinezească să merite scandalul făcut de copil.

Şi echipament pentru bebeluşi, Doamne! Nici nu aveau loc pentru el sus, îl îngrămădeau în sufrageria goală. Totul ca nou. Nu-ţi vine să crezi câte scule s-au inventat pentru bebeluşi: leagăne, scaune elastice, aşa-numite aparate sportive. Că parcă de asta are nevoie un bebeluş. Cineva cheltuise o grămadă de bani cu gemenii. Se pare că părinţii doamnei McCobb, care erau înstăriţi şi stăteau undeva, departe, în oraş. Ohio. Acolo crescuse şi ea şi se pare că nu se obişnuia aici, mereu voia să cumpere lucruri dintre cele mai bune, nu-mi dădeam seama pe cine anume voia să impresioneze. Nu vorbea cu vecinii. Spunea că părinţii ei nu erau de acord cu domnul McCobb, dar le plăcea mult să cheltuiască pentru copii, iar dacă ar fi aflat că scotea totul la amanet, ar fi dezmoştenit-o. Însă ţinând seama de ce daraveră ieşise din cauza walkmanului, era probabil o mişcare înţeleaptă să vândă toate mizeriile pentru bebeluşi acum, înainte ca bebeluşii să se ataşeze prea tare de ele.

Excursiile la casele de amanet aveau loc la sfârşit de săptămână, când domnului McCobb nu-i trebuia maşina şi putea să aibă grijă de cei doi copii mai mari. Planul era ca la un moment dat să-şi ia o a doua maşină sau mai bine o dubiţă, ca să poată să-i ducă pe toţi copiii în locuri unde să se distreze, dar deocamdată nu ajungea decât până la amanet. Mergeam la tot felul de case din Pennington Gap sau băteam drumul până la Jonesville sau Rose Hill. Doamna McCobb spunea că îi place să răspândească dragostea. Partea care îmi plăcea mie era că pe drumul de întoarcere opream să mâncăm un burger de la Sonic dacă vânzările mergeau bine. Dar erau drumuri lungi, pe cuvânt. Până la Rose Hill, cu gemenii în scaunele lor, urlând stereo.

Chiar dacă răspândea dragostea atât de departe, cei mai mulţi proprietari ai caselor de amanet tot o cunoşteau pe doamna McCobb şi de aceea mă lua cu ea. Parca în capătul străzii şi mă trimitea la amanet cu bijuteriile sau cu scaunul pentru bebeluşi, fără să intre şi ea. Foarte dubios, să mă apuc eu să negociez cu moşii ăia arţăgoşi de la casele de amanet. Mă ofeream să rămân eu cu bebeluşii ca să se ducă ea, dar nu şi nu. Îmi explica mereu ce să spun: zirconiu cubic autentic, ambalajul original ş.a.m.d. Trebuia să spun că mama e bolnavă, adică o doamnă care nu era doamna McCobb, dar ei tot îşi dădeau seama. Păi, vorbim despre Lee County, unde să te ascunzi? Tipul de la Here Today Loan and Pawn a

dat din cap şi a spus că ştie că Eva McCobb stă afară în maşină, aşa că mai bine o chemam.

Ceea ce şi am şi făcut. A urmat o repriză de ţipete, cu el ieşind după ea pe trotuar şi spunându-i că, dacă e prea mândră ca să intre în prăvălia lui, putea să-şi trimită soţul, nu să-l pună pe un băiat să facă o treabă de bărbat. Şi ea i-a strigat la rândul ei că e un scârţar nenorocit dacă îşi închipuie că e aşa de disperată încât să accepte preţul mizerabil pe care i-l oferea. Iar el a zbierat replicându-i să se ducă să se plângă mai aproape de casă. Ş.a.m.d. Fiind o zi de sâmbătă în centrul Jonesville, au strâns în jurul lor o mulţime zdravănă.

Nu a scos o vorbă tot drumul spre casă, doar a jurat că nu avea să divorţeze de domnul McCobb, orice s-ar fi întâmplat. Spunea uneori asta, aşa, din senin. Deşi nimeni n-o punea să divorţeze, din câte ştiam eu.

Îmi era tot timpul foame, dar noaptea era cel mai rău. Desenam mâncare, pagini întregi. Pui fripţi cu copanele lor. Cotlete de porc, piure. Stăteam ore întregi ca să-mi iasă bine umbrele. Scoteam în evidenţă sosul. Era o fată la şcoală, Maisie Clinkenbeard, care probabil credea că o plac pentru că stăteam cât mai aproape de ea. Dar de fapt o făceam ca să văd ce avea în pacheţelul cu mâncare. Erau chiar câteva fete care se luau la întrecere în privinţa mâncării. Bettina Cook credea că ea e numărul unu, cu borcanele ei de budincă şi cu sandviciurile triunghiulare, Bettina pe care o aducea la şcoală secretarul tatălui ei şi despre care se spunea că are o femeie acasă care îi făcea sandviciurile alea. Eu mă gândeam: *Şi coaja o aruncă*? Pentru mine Maisie Clinkenbeard era câştigătoare. Vă garantez că o mamă îi făcea pachetele alea şi în fiecare zi era vorba despre ceva extraordinar, felii groase de şuncă, salată de cartofi, deserturi de casă. Tartă cu piersici, mică, pătrată. Şi acum pot să desenez tarta aia.

Pe la sfârşitul lui ianuarie am început să mă strecor în bucătărie ca să prad ronţănelele. Aveam grijă să nu iau niciodată prea mult dintr-o singură cutie şi totdeauna închideam pachetul la loc exact cum îl găsisem. Apoi, după vreo săptămână, când m-am întors de la şcoală, pe frigider nu mai era nimic. Opa, mi-am spus. Presupun că doamna McCobb vrea ca toată familia să slăbească după naştere.

Dar nu. Ronţănelele nu dispăruseră, îşi schimbaseră doar locul. Doamna McCobb se apleca peste mine la chiuvetă când spăla biberoanele şi mirosea a Oreo. Copiii ţopăiau pe trepte în jos cu nenorocitele de pijamale pline de resturi de Pringles. Aveau şi ei ascunzători. Îmi băteam capul întrebându-mă cum îşi dăduseră seama că furasem. Eram foarte atent, stăteam în pat până când adormea toată lumea, îi mulţumeam lui Dumnezeu pentru mâncarea pe care mă pregăteam s-o iau. Apoi mă strecuram şi îmi luam sfânta împărtăşanie: fix două Pringles, un Oreo, câte o mână din fiecare tip de cereale. Niciodată pachete întregi de

Dunkaroos sau altceva a cărui socoteală s-o poată ţină. Cum naiba şi-au dat seama?

Singurul mod de a afla ceva în casa aia era de la Haillie. De pildă, despre afacerea cu buldogi englezi care de fapt erau corcituri între javra lor şi altceva, cu care n-au păcălit până la urmă pe nimeni. Încercaseră trei sau patru monte cu diferiţi taţi, apoi renunţaseră. De atunci Missy refuzase să mai intre în coteţ, deci nu fusese vina mea. Mai degrabă a amintirilor neplăcute. Haillie spunea că acei căţei erau *atât de, atât de* drăguţi şi că de fiecare dată când tatăl ei îi dusese de acolo pentru că nu se vânduseră, plânsese ca să-i păstreze pe toţi. De fiecare dată. Aşa era Haillie, credea că poate să obţină totul şi orice dacă plângea destul. Atâta aveam, copilul ăsta care se purta ca un bebeluş şi care era de fapt singurul care mergea direct la ţintă din toată familia. Eu bâjbâiam pe întuneric.

Cu toate acestea am reuşit să o atrag pe Haillie de partea mea. Adesea venea uşor în camera mea în timp ce eu stăteam pe patul meu gonflabil, singurul lucru pe care puteai să stai în afară de mormanele de rufe. Era un pat pentru un copil mic, poate aşa se explica faptul că nu mă hrăneau, ca să nu cresc prea mare pentru el. Stăteam şi desenam, ridicam privirea şi mă trezeam cu ea, urmărindu-mă din prag, o fetiţă cu o păpuşă într-o mână, atârnând de părul albastru. Mă întrebam de cât timp era acolo. Aşa făceau oare fetele, se strecurau pe lângă un băiat aşezat în pat, lipsit de apărare? Dar era altceva decât în cazul lui Emmy, bineînţeles, Haillie era un copil. Avea ochii căprui ai tatălui ei, ca nişte găuri întunecate în cap. O lăsam să se aşeze şi să mă privească desenând. Mă punea să tot desenez căţeluşi, aşa a venit vorba despre povestea cu câinii şi despre alte poveşti jalnice. Cu părinţii care se certau rău, odată mama aruncase în el cu un blender întreg, cu o băutură dietetică înăuntru. O lăsam să-mi folosească cariocile colorate ca să-şi scrie numele în carneţelul meu. Fiind începătoare, trasa toate literele din bucăţi, inclusiv L-urile, şi aşa se face că ştiu cum se scrie. Pentru „Brayley”, puii mei, cine ştie?

Până la urmă am întrebat-o direct care e treaba cu ronţănelele. A spus că mai nou mama îi lăsa pe ea şi pe Brayley să ţină mâncare în cameră. A continuat aşa, vorbind ba de una, ba de alta, despre cum îi plăcea ei să scoată bucăţile de ciocolată din Chips Ahoy până am crezut că leşin. Apoi în căpşorul minuscul s-a aprins un bec mic. S-a aplecat spre mine şi a întrebat în şoaptă:

— Vrei să-ţi aduc şi ţie?

Am zis da, dacă nu o deranjează. Şi ea a întrebat ce anume voiam?

Am spus poate un rând de Oreo şi ea a făcut ceva de genul „SSST!” Mi-a acoperit gura cu mâinile. S-a ridicat în genunchi, cu buzele lipite de urechea mea şi a şoptit cu vocea cea mai firavă:

— Îţi aduc un pachet întreg, dar să nu mă spui. Nu-i mânca aici. Ia-i afară.

Am întrebat-o de ce. S-a prefăcut că îşi trage un fermoar peste guriţă şi a arătat cu degetul raftul de deasupra maşinii de spălat. Erau tot felul de chestii pe acolo,

genul de lucruri pe care nu le bagi în seamă. Sticle de detergent, o găleată de plastic. Şerveţele pentru haine. Şi un monitor pentru bebeluşi. Din acelea cu cameră.

21

Domnul McCobb mi-a găsit de lucru la Golly's Market, mica benzinărie cu magazin de pe Route 58. Pe firmă scrie „Mary's Mini Mart", rămasă aşa de nu ştiu când, dinainte ca Mary McClary să obţină divorţul şi să o pornească spre Nashville ca să încerce să devină cântăreaţă. Altă poveste.

În prima zi, domnul McCobb m-a dus cu maşina şi m-a prezentat proprietarului, domnul Golly, care era de peste Ocean şi avea accent. Urma să merg acolo cu autobuzul şcolar în fiecare zi după ore şi domnul McCobb să mă ia. În magazin se vindeau biscuiţi şi mâncare, deci puteam să iau cina acolo pe gratis, parte din salariu, lucru care s-a dovedit a fi singurul bun din perioada cât am muncit la Golly's Market. Domnul Golly spunea că e păcat că trebuie să arunce atâţia crenvurşti şi alte chestii pe care le ţinea în vitrină peste zi. Deci am ajuns coşul lui de gunoi, da!

În afară de mâncare şi de benzină, la Golly's găseai chestiile obişnuite pe care le iei în drum spre casă: prăjituri Hostess, Tylenol, gume Nicorette ş.a.m.d. Lucrurile mai scumpe, cum ar fi medicamentele şi ţigările, se aflau pe un raft în spatele casei. Domnul McCobb stătea de vorbă cu domnul Golly şi eu am început să mă agit. Habar n-aveam să lucrez la casa de marcat şi, în plus, urma să vând ţigări şi bere? Urma să ajung la închisoare? Problema nu era să mă întind după pachetele de ţigări, eram mai înalt decât domnul Golly, care arăta ca un copac maro pe care cineva a uitat să-l ude. Oamenii credeau mereu că sunt mai mare. Pesemne că nu ştia că am unsprezece ani şi poate că domnul McCobb conta pe asta. Dar eram destul de sigur că existau legi despre cine poate să vândă ce în America.

În final a ieşit la iveală că nu urma să vând nimic, urma să lucrez pentru altă afacere cu acelaşi sediu, a unui domn pe care Murrell Stone i-l recomandase domnului McCobb. Am luat-o spre uşa, spunând *nţ*, nici vorba să am ceva de-a face cu Stoner, iar ei mi-au zis nu, nu cu el. Cu un prieten de-ai lui. Habar nu avusesem ca domnul McCobb îl cunoştea pe Stoner, dar, cum am mai spus, eram în Lee County.

Mi-a urat succes şi s-a cărat. Am aşteptat cât domnul Golly a făcut ceva ca să închidă casa, s-a şters pe mâini şi m-a dus afară, lucruri pe care le executa incredibil de încet. Am ajuns într-un târziu în spate şi aici am avut primul şoc al noii mele cariere: cel mai înalt munte de gunoi din lume, în afara de groapa de gunoi. Noua mea slujba şi, urma să aflu în curând, iadul pe pământ.

Nu ca în principiu ar fi ceva în neregulă cu un morman de gunoi. Îmi plăcea, ca oricărui băiat. Maggot şi cu mine îl imploram mereu pe domnul Peg să ne ia cu

el de fiecare dată când ducea gunoiul săptămânal la groapa comunală. Erau multe de văzut. Oameni care aruncau cantităţi imense de mobilă, aparatură cu potenţial ş.a.m.d. Lucru real: ai putea să construieşti o alta lume din tot ce arunca oamenii. Groapa de gunoi este locul unde mi-am format unul dintre punctele principale ale filosofiei de viaţă, anume că toată lumea este practic în mijlocul procesului de a da la schimb lucruri vechi pe lucruri noi, zi după zi. Ideea este totuşi să urci scara, nu să o cobori, cum făcea familia McCobb. Groapa de gunoi, case de amanet, Walmart. Toate sunt locuri unde duci lucrurile într-o parte sau în cealaltă pe acest drum. Aveam o idee tâmpită, o banda desenată fără supererou, doar cu un obiect, un bun pământesc, un scaun, care să se ducă la vale de la o familie la alta până când ajunge un morman de gunoi în forma de scaun. Aş numi-o *Rele pământeşti*.

Mereu crezusem că orice bun american îşi ducea gunoiul la groapă săptămânal, dar am aflat că, dacă stai la oraş, ca familia McCobb, vin nişte oameni şi ţi-l iau. Am rămas uimit. Un camion întreg doar pentru gunoi. Oameni care muncesc bătând străzile şi golesc tomberoanele altora. O chestie de oraş. La ţara, evident, suntem pe cont propriu. Mama şi cu mine ni-l duceam alături, ca să-l ia domnul Peggot. La Creaky Farm îi dădeam foc sau, dacă nu putea fi ars, îl aruncam într-un şanţ adânc de la marginea proprietăţii unde creştea un morman, de o veşnicie. Vedeai acolo iţindu-se o maşină de spălat veche cu storcător, amortizoare, arcuri de pat, toate ruginind întoarse în pământ, şi aşa mi-a venit ideea de bandă desenată. E un lucru normal la o fermă. Dar unii nu au ferme sau alt loc pentru gunoi în afară de groapă şi drumul până acolo poate să fie nasol rău, mai ales dacă nu ai camionetă.

Aici intervenea Golly's Market. Oamenii puteau să plătească un preţ mic ca să-şi arunce gunoiul în spate. Asta era afacerea separată, cu băieţi angajaţi să scotocească prin el. Orice din care se puteau scoate bani, de pilda cutiile de aluminiu, ajungea într-un morman, sticlele de plastic în altul. Bateriile în altul. Noul meu şef nu era prin preajmă. Domnul Golly mi-a spus să aştept acolo, urma să se întoarcă repede şi să mă pună la treabă. Apoi a plecat înapoi spre magazin târşâindu-şi picioarele şi eu am aruncat o privire prin zonă. În spatele muntelui de gunoi am descoperit şocul numărul doi, care stătea şi spăla sticle de suc din plastic: Troc.

— Om Sălbatic, am spus. Care-i treaba?

S-a oprit din spălat sticla cu furtunul şi s-a holbat la mine. Apa se scurgea peste tot din furtun şi individul micuţ tremura, cu hanoracul şi blugii leoarcă în locurile unde dăduse pe el. Apoi faţa i s-a luminat şi a zbierat: *Diamant*!

Nu-mi venea să cred că îşi amintise de numele meu din Escadron. Copilul ăsta care, în general, nu-şi amintea să-şi încheie şliţul. Îmi venea să-l îmbrăţişez, dar bineînţeles că nu am făcut-o. Pur şi simplu am stat unul în faţa celuilalt, ca nişte băieţi pe insula lor de gunoi. Am strâns vârful furtunului şi i-am pus întrebări.

Lucra aici acum, în fiecare zi. Gata cu şcoala, terminase. Ceea ce însemna că probabil avea şaisprezece ani. Sau cei de la Elk Knob îşi dăduseră seama că făcuseră tot ce se putuse mai rău şi renunţaseră. Nu locuia la Creaky, stătea cu nişte tipi într-un apartament, cine, ce şi cum nu am reuşit să pricep, cu felul de a vorbi al lui Troc, care parcă scăpa propoziţiile pe jos, unde se făceau bucăţi. Trebuia să iei ce mai puteai aduna şi să reconstitui.

M-a întrebat dacă lucram aici acum în locul lui Cartofi Putrezi, ce mă-sa o fi fost şi asta. E un obiect sau un om? l-am întrebat. Şi el a răspuns că da. Cartofi Putrezi e un om. Şeful nostru? am întrebat. Şi Troc a spus nu, un copil. Vomita mereu şi l-au dat afară. Şeful nu era aici acum şi îl chema Duu.

— Du? am întrebat. Nu. Du-te? Nu.

— Baaau, a spus Troc fluturând din mâini, înfricoşător. Duu, un mort adică.

Duh. Asta era noul meu sef. L-am văzut cum a venit cu camionul în faţă, dar nu l-am văzut când a intrat în magazin sau când a trecut de acolo în camera din spate unde îmi spusese domnul Golly că era cartierul general al afacerii de reciclare, unde nu trebuia să intru niciodată pentru că era privat. Nu am apucat să-mi văd şeful decât atunci când a ieşit pe uşa din spate şi am avut parte de surpriza numărul trei.

Duh era tipul palid, cu păr alb şi tatuaj ciudat, prietenul lui Stoner pe care îl văzusem odată la Pro’s Pizza. Cu celălalt tip, Putoarea Iadului, care venise şi îl tachinase pe Stoner spunându-i că vulpile fată pui, domnul Taci-şi-înghite. Duh era Ochiul Trei.

Când spun că trebuia să căutăm prin gunoiul mizerabil, prin rahatul oamenilor, vreau să spun că găseam scutece. Căcat de om. Când spun că erau şobolani nu înseamnă că am văzut unu-doi. Şobolanii făceau parte din viaţa de zi cu zi. Tras la ţintă, companie, cum vreţi să le spuneţi. Unora le dădeam şi nume. Clătitul sticlelor şi strivitul cutiilor erau treaba lui Troc şi Duh mă punea să fac chestii pentru care era nevoie de un pic de creier. A spus că în sfârşit nenorocitul de chinezoi îi angajase pe cineva care ştia să-şi joace cărţile. Era clar că puştiului pe care tocmai îl dăduse afară, Cartofi Putrezi, îi lipseau cărţile care spuneau că nu e cazul să consumi mâncarea care a stat prea mult în gunoi până s-o găseşti tu.

Una dintre primele treburi pe care mi le-a arătat Duh a fost să scurg acidul din bateriile de maşină vechi. Baţi un cui în partea de jos ca să-i faci o gaură. Majoritatea bateriilor au mai multe compartimente, deci îţi dai seama care sunt, faci o gaură în fiecare, apoi le întorci şi scurgi acidul în ceva de sticlă, de exemplu, într-un borcan. (Nu în plastic. Niciodată în plastic. Era clar că lui Cartofi Putrezi îi lipseau şi cărţile astea.) Duh strângea tot acidul în recipiente de metal pe care scria „acid” şi le alinia lângă recipientele cu diluant, la uşa din spate a cartierului general, alături de containerele cu propan. Spunea că nu vrea să ţină rahatul ăla înăuntru, ca să împută totul.

Ceea ce era o glumă, pentru că ieşea de acolo puţind crunt, uneori a ouă stricate, de obicei a pişat de pisică. Avea la ferestre ventilatoare care mergeau la orice oră, chiar şi în zilele friguroase, iar mirosul de pişat de pisică zăbovea peste tot locul mai rău decât putoarea de gunoi. Cu ce se ocupa Duh, spună cine-o ştie. Ne dădea tigăi şi sticle pe care să le clătim şi sticle despre care ne spunea să le punem direct în groapa de gunoi, să nu umblăm prea mult cu ele. Vorbim despre lucruri nu tocmai prietenoase cu pielea şi cu hainele. Am scăpat nişte acid pe blugi şi, după ce i-am spălat, fiecare pată se transformase în gaură. Am înţeles de ce Duh mă pusese pe mine la baterii în locul lui Troc. Bietul micuţ, după câteva zile ar fi fost ca o ramă goală de fereastră.

Eram plătit cu patru dolari pe oră, şaisprezece pe zi. Mă duceam acolo direct de la scoală şi doamna McCobb mă lua pe la nouă, după ce băga copiii în pat, aşa că nu erau doar patru ore pe zi, dar, după ce se lăsa întunericul, intram în magazin cu Troc să-i mâncăm resturile domnului Golly. Avea o baie unde puteam să ne spălăm. Îl ajutam să aranjeze lucrurile pe raft după ce primea marfă şi am văzut cam ce îşi luau oamenii de pe acolo. Mai ales bere, hârtie igienică, conserve cu carne de porc şi fasole Campfire. Medicamente pentru răceală, măiculiţa mea! Aducea sute de cutii de Sudafed. În două zile dispăreau. Şi nici nu vedeam pe nimeni cumpărându-le. N-aş fi zis ca domnul Golly era răcit atât de des. De fapt, nu prea puteai să fii sigur nici că era viu. Avea pielea cenuşie şi stătea nemişcat cu orele. Se uita la televizorul mic pe care îl avea lângă casa de marcat.

Pe domnul Golly nu-l deranja deloc că eram pe acolo. Spunea că şi el lucrase la o groapă de gunoi când era mic, la fel ca noi. Dar... Final fericit, acum stătea în America şi putea să le trimită bani acasă alor lui. Avusese o soţie la un moment dat, dar acum trăia singur într-un apartament mic din Duffield. Spunea că nu are nevoie de nimic la apartament pentru că locuia la magazin, aici îşi făcea mâncare şi ce mai trebuia, lucru adevărat. Eu n-am văzut să fi închis vreodată.

Nu erau deloc case în zonă. Oamenii se opreau în drum spre un loc mai bun. Uneori vedeai o mamă cu copii, care în mod clar nu cunoştea zona şi nu intra decât pentru că cineva avea o urgenţă la toaletă. Cumpărau de faţada o cola sau un fleac, dar îţi dădeai seama. Apoi erau oamenii respectabili care îi plăteau domnului Golly cei zece dolari, se duceau cu maşina în spate să-şi arunce pungile de gunoi strânse într-o lună, poate îşi luau un cârnat cu ardei iute ca să sărbătorească. În afara de aceştia, era o lume grosolană. Unii, nu puţini, nu foloseau pungi de gunoi. Remorca de la camionetă era tomberonul şi, după ce se umplea cu vârf, veneau, îşi plăteau taxa şi dădeau jos gunoiul cu grebla. Vorbesc de mizeria de la toaletă şi altele la fel. Încercai din răsputeri să nu-ţi imaginezi cum trebuie să arate casa lor.

Mai rău era cu clienţii obişnuiţi care nu aveau legătură cu afacerea cu gunoi. Îşi luau din faţă berea şi fasolea, apoi se strecurau în spate să facă afaceri cu Duh.

Înţelegeam ide ea. Golly's Market le furniza marfă scursurilor, iar eu lucram acolo. Deci eram şi eu o scursură.

Unii vor spune că aşa am fost mereu. Nici măcar nu mă născusem într-un spital, cu o mamă care se pregătea să mă ducă înapoi în rulota ei, ci mă născusem în casa pe roţi, deci eram regele sărăntocilor din rulote. Copiii ca mine, cu mamele adolescente care ne pun whisky pe gingii ca să nu mai plângem şi cola în biberon, sunt cei mai jalnici din lume. Dar la început am fost cumsecade ca orice copil, spuneam te rog şi mulţumesc, îmi făceam temele, învăţam cum să-i fac pe alţii să-mi zâmbească. Jucam ca să câştig, cu toate micile mele orgolii şi visuri. Şi ce dacă erau visuri de copil, ca de pildă să mă însor cu Carol Danvers[14] şi să intru în rândurile Avengers când creşteam? Mă trezeam în fiecare zi cu gândul că soarele a răsărit şi că poate la fel de bine să răsară şi pe strada mea.

În clasa a cincea eram mai înalt decât toată lumea, chiar decât unii profesori. Băieţii mă voiau în echipa lor indiferent de ce jucam la sala de sport, de fiecare dată. Fetele îmi făceau ochi dulci. Emmy spusese că sunt bun la inimă, arăt bine şi toate alea. Mulţi copii sărmani îşi luau pumni care le striveau faţa doar pentru că existau. Până atunci nu mă gândisem prea mult la ce sunt, dar nu eram aşa. Asta se întâmpla în vremurile dinainte, în ultimele lor zile. Nu exista internetul cu toate felurile în care să poţi spune: „Hai să fim mai buni decât ăia, ca să putem să-i urâm". Şcoala noastră avea două computere la bibliotecă, dintre care unul mergea. Câţiva copii au iniţiat un proiect în care şi-au făcut adrese de mail, ca să primească mailuri de la un robot, credeam noi, ha ha. Pe atunci, ca să faci de râs pe cineva, aveai jocurile în care copiii mici atingeau vreun ratat şi apoi fugeau de colo-colo şi te ameninţau că te infectează cu microbi de ratat. În unele cazuri, ca al copiilor Houserman, puteau fi implicaţi chiar păduchi adevăraţi. Atenţie!

Dar într-a cincea nu mai eram copii. Băieţii rataţi îşi luau pumni. Fetele aveau rahaturile lor care nu mă interesau, de pildă, oracolele pe care le dădeau din mână în mână. Caiete subţiri cu spirală, precum cele pentru diferitele materii, dar pe coperta cărora scria ORACOL şi numele, ca să ştii că nu erau pentru ochii profesorilor. Câte o fată mă lovea în spate cu unul, ca să-l dau mai departe. Cu asta se ocupau fetele populare, cu sprâncene pensate la milimetru şi cărare în formă de fulger. Păi, dacă stai toată ziua în spatele unei fete şi îi vezi de sus capul, observi şi cum e pieptănată. În schimb, la caiete nu mă uitam, nici când încercau să mi le bage pe gât. Nici la fetele care scriau în ele şi se uitau la mine şi se prăpădeau de râs.

Apoi a venit vremea educaţiei lui Demon. Toată lumea se pregătea să plece în pauza mare, în afară de cei pedepsiţi să rămână în clasă, cum era de obicei cazul

[14] Personaj de benzi desenate.

meu, fiindcă mă foiam sau desenam pe bancă. Aveam bănci de o persoană cu un scaun minuscul ataşat, destul de crunt pentru un copil de dimensiunile mele, şi cu partea de sus a mesei de lemn gri pe margini, cu jegul rămas de la strămoşii noştri. Părinţii şi bunicii noştri au folosit aceste bănci şi au avut şi câţiva dintre profesorii care ne predau acum, inclusiv pe mumificata domnişoară Huddles pe care o aveam într-a cincea. Era celebru episodul când domnişoara Huddles o bătuse cu cureaua pe mama în faţa întregii şcoli pentru că mimase un număr de striptease la Adunarea de Muzică Creştină. (Mama şi Dumnezeu nu s-au înţeles niciodată). În schimb, acum, când mă uitam la baba nebună, un cap micşorat deasupra unei rochii, nu mă temeam. Pe bănci erau scrijelite atâtea nume, penisuri păroase şi mâzgăleli încât simţeai că trebuie să perpetuezi tradiţia. Stai aici cu un creion în mână. Trebuie să aştepţi să treacă orele înainte să mori. Mă mândream cu personaje de benzi desenate excelente pentru divertismentul viitorilor prizonieri.

Deci sună clopoţelul şi toată lumea iese. O agendă galbenă este trântită pe banca mea. Poc, mai vine una în timp ce fetele trec prin dreptul meu, ocolindu-mi banca şi râzând pentru că, nu-i aşa, e foarte amuzant. Un teanc de oracole ca să-i înveselească lui Demon detenţia.

Pe prima pagină e un şir de numere. Semnezi lângă un număr şi ăla e codul tău. Dai paginile. Fiecare pagină are sus numele unui copil. Scrii ce părere ai despre el, semnezi cu numărul tău. Toate lucrurile astea sunt noi pentru mine şi îmi spun că e destul de ridicol să foloseşti un număr pentru identitatea ta nu tocmai secretă. Pe pagina fiecărei fete populare, toată lumea scrie *Drăguţă dulce simpatică companie plăcută*. Mereu aceste cuvinte, indiferent de ordine. Fetele religioase au parte de *Prea cuminte plictisitoare*. Sau *L-7*, care este codul stabilit pentru „pătrat”, care e codul stabilit pentru *Prea cuminte plictisitoare*. Şi băieţii au paginile lor. La cei populari vezi *Sexy rău brici beton de-al nostru*.

Poate că nu mă gândisem că în caietele astea exista o pagină Demon. Sau poate mă gândisem. În tot cazul nu eram pregătit pentru senzaţia aia caldă care se întinde, ca şi cum aş fi făcut pipi pe mine. *Mâncător de căcat ratat gunoi labagiu*. Fără excepţie. Cineva a scris *Nesimţit*. Păi, devenisem tăcut de când murise mama şi probabil că nu spusesem mai mult de cinci-şase cuvinte în clasă de la Crăciun încoace. Cam puţin ca să mă scoţi nesimţit.

Nimic nu s-a schimbat după aceea, în afară de ochii mei noi de ratat, care observau totul. Oamenii se ţineau departe de mine. Nu se atingeau de mine la sala de sport, nici măcar nu se bucurau dacă dădeam un cos. Îmi ridicau tava în dreptul feţei la sala de mese, ca şi cum aş fi mâncat de pe ea ca un câine. Nu aveam chef să stau în lumină. Mă ştersesem ca o cretă. Cu blugii mei rămaşi mici şi care nu-mi acopereau gleznele şi cu pantofii de moş pe care mi-i împrumutase de Crăciun domnul Peg, am intrat în tribul copiilor de la ţară care nu aveau apă curentă şi al penticostalilor care cred că orice stil vestimentar

inventat după vremurile biblice e un păcat. Specialitatea mea, găurile de la acid. Cine să mă ducă să-mi cumpăr haine noi? Aveam părul peste guler şi cine să mi-l tundă? Domnişoara Barks observase că arătam jerpelit şi îi tot amintea doamnei McCobb că din cecul lunar de la Protecţia Copilului avea bani berechet ca să acopere lucrurile astea. Doamna McCobb tot spunea că are de gând să facă tot ce trebuie, dar e foarte ocupată cu copiii.

Înainte mă gândeam la faptul că Emmy urma să se mute aici peste câteva luni, la plimbările pe care urma să le facem.

Acum speram doar ca ea şi June să se mute într-un loc îndepărtat unde să meargă la altă şcoală şi să nu afle niciodată ce eram.

Într-una dintre zilele cele mai de căcat la şcoală şi după munca mea la mormanul de căcat, s-a întâmplat să văd cumva negru în faţa ochilor şi să dau câţiva pumni în bordul maşinii doamnei McCobb. S-a speriat de s-a pişat pe ea. Mă întrebase doar dacă am avut o zi bună. Nu ştiu de ce m-a stârnit chestia asta, dar am dat cu pumnii şi ea a tăcut. Până la urmă mi-a spus că îşi face griji în privinţa mea. I-am replicat că poate chiar ar trebui să-şi facă. Era întuneric şi nu-i vedeam faţa, ceea ce mi-a fost de ajutor.

— Mereu îţi e frică să nu se ia copiii la şcoală de Haillie şi de Brayley, am spus.

— Da, a răspuns.

Părea speriată. Ca şi cum ştia ce urmează.

— Ei bine, uită-te la mine.

I-am povestit tot, despre oracole, despre cum se fereau ceilalţi de mine, tot. Despre copiii care se făceau că adulmecă în preajma mea şi întrebau cine s-a căcat pe el.

— Şi ştii ceva? am încheiat. Ştiu şi ei la cine stau. Umblă vorba.

Am simţit-o cum se crispează la volan, numele familiei McCobb era în joc.

Duminică m-a dus la Walmart. Am primit pantaloni noi, tricouri, curea, pantofi şi o periuţă de dinţi nouă, pentru că nu mai aveam de ceva vreme, de când Brayley o aruncase pe a mea în toaletă din greşeală. Copiilor ălora le plăcea să se prostească în baia de jos. I-am mulţumit, iar ea mi-a spus să nu-i zic domnului McCobb că cheltuisem aproape tot ce câştigasem în acea lună la Golly's.

Dar a doua zi la şcoală, în hainele noi, tot groaznic mă simţeam. Nici măcar mândru. Ba chiar stânjenit, pentru că nu avea să se schimbe nimic. Acum aveau să creadă cu toţii că sunt cu atât mai jalnic, pentru că mă străduiam. A fi ratat e ca o stâncă. Odată ce ai luat-o la vale, la vale te duci.

Cei câţiva prieteni pe care îi aveam erau nişte tipi de la liceu, din autobuzul cu care mă duceam la Golly's. „Prieteni”, adică mă lăsau să stau lângă ei şi nu fugeau de mine. Genul de ţărănoi pentru care toată lumea ştia că trebuie să lase ultimele două rânduri de scaune libere, fără discuţii. Cel mai mult vorbeau

despre fete: care erau zdrenţe şi curve, de care să te fereşti ca să nu iei hepatită C sau sculament. Şi despre droguri, cine ce avea şi cât dăduse. Mie nu-mi spuneau mare lucru în afară de „Noroc, ce faci” când urcam în autobuz. Dar îmi ţineam gura şi învăţam. M-au întrebat totuşi câteva chestii, de pildă, în ce clasă sunt. Gândindu-mă că nu ar vrea ca unul de clasa a cincea să participe la genul ăla de discuţii, am răspuns că într-a opta. M-au întrebat dacă jucam fotbal la juniori şi am minţit iar, am spus că da şi că urma să joc la seniori la anul la Liceul Lee. Le-am zis că eram prieten cu Repede-Nainte şi nu le-a venit să creadă. Tipii ăştia erau în echipă. Nu titulari, dar totuşi. Mi-au spus că se bucură că o să fiu la Generals fiindcă li se părea că puteam să fiu un fundaş sau un mijlocaş bun. Îmi amintesc de acela dintre ei care mi-a spus-o şi de ziua în care mi-a spus-o. Asta pentru că e singurul lucru drăguţ pe care mi La zis cineva în anul acela.

Cele mai multe zile treceau fără să scot un cuvânt. Dacă vorbeam, vorbeam cu Troc sau cu domnul Golly. Sau cu Haillie, dacă venea la mine în cameră să se joace cu cariocile mele. O lăsam, deşi erau singura mea avere, aşa că mi-era frică să nu se termine pasta. M-a rugat să o desenez, deci am inventat Zâna Urlătoaaare care îţi lăsa Oreo sub pernă. Dacă apăreau oameni răi, ţipa până-i gonea de pe planetă. Deci cu aşa ceva aveam de-a face: nişte futălăi, o fată de clasa a doua, un străin de o sută de ani şi un tip cu creierul făcut terci. Acum domnişoara Barks mă certa doar în legătură cu şcoala, de ce aveam note mai mici decât înainte. Nu-i mare secret, am spus. Uram şcoala. I-am explicat cât de răi erau copiii. Mia zis să mă ţin tare, la gimnaziu copiii aveau să fie mai de treabă. N-am crezut-o nicio clipă.

E greu de crezut că mă puteam gândi cumva cu jind la Creaky Farm, dar îmi era dor să-l am alături pe Repede-Nainte. Omul Repede, care mă făcuse să mă simt tare şi strălucitor ca un diamant. Ştiam că există şi o parte întunecată, îi lăsa pe ceilalţi să ia papară în locul lui, dar aşa ne învăţa: poţi să ţii capul sus şi să te ridici, chiar dacă nu ai avut norocul să te naşti sus. În toţi anii în care niciun adult nu-mi ţinuse partea, el îmi arătase că poţi să intri în jocul lor şi să-i învingi.

În vara aceea mi-a apărut o umbră de păr roşcat deasupra buzei de sus, altă pacoste. Dacă aş mai fi stat cu Repede-Nainte, ar fi putut să-mi arate cum să mă rad. Aş fi avut pe cineva cu care să vorbesc, un om care chiar ştia ce are de îndurat un copil ca mine. El mi-ar fi spus din prima dacă era adevărat ce începusem să cred. Că lucram pentru un laborator de metamfetamină.

22

Domnişoara Barks avea veşti mari. Era entuziastă. M-a luat de la şcoală şi am făcut o plimbare lungă cu maşina pe la ţară, care ne-a plăcut amândurora. Apoi am luat cina la un restaurant mexican, ceva cu Rancho, de la care nici măcar nu puteai să cumperi din maşină.

Totul bine şi frumos, dar nu merge să fugi cu responsabila de caz şi să nu apari la muncă. Duh nu era genul de om pe care să vrei să-l enervezi. Ochiul tatuat care te privea de pe gâtul lui, Iisuse! N-am uitat niciodată cum îl desenasem în minte prima dată, atunci, la Pro's Pizza, Ochiul Trei cel malefic, care îţi vede gândurile. Acum îmi spuneam ceva de genul: *Dacă o fi adevărat*? Dacă vede chiar şi acest gând? Nu am vorbit despre nimic din toate astea cu domnişoara Barks, pentru că nu ştia de slujba mea de la Golly's Market. După ce am început să lucrez acolo, am pus destule întrebări ca să înţeleg că era genul de situaţie despre care era mai bine ca Protecţia Copilului să nu ştie nimic.

Dar acum eram doar eu cu domnişoara Barks în maşină, ne simţeam excelent şi n-am mai stat să mă gândesc la Duh. Eram pregătit pentru o zi bună. Am luat-o pe drumurile mici şi şerpui te, printre zone de minerit unde căderile mari şi albastre de cărbune coboară de pe munte ca nişte tobogane de apă pentru uriaşi. Până sus, pe stâncile înalte care marchează linia statului Kentucky. Era una dintre acele zile de aprilie când simţi mirosul câmpiilor arate şi vezi cum se înverzesc munţii, ca şi cum lumea ţi-ar spune: *Alo, oameni buni, n-am murit încă*! Am dat drumul la radio şi am cântat toate cântecele pe care le ştiam. Şi tare, nu aşa, cu geamurile coborâte, cântam amândoi „You're Still the One” de-ai fi zis că voiam să ne audă Shania din Nashville.

Domnişoara Barks spunea că nu se simte nicăieri mai liberă decât la volanul unei maşini. Mă întrebam câţi ani trebuia să lucrez la Golly's ca să-mi iau nişte roţi. Probabil o sută, la cum mergeau lucrurile. După două luni obţinusem nişte tricouri, cei mai ieftini tenişi de la Walmart şi atât, din ce ştiam eu. Soţii McCobb îmi ţineau la ei banii, pasămite ca să fie în siguranţă. Cum făcea Repede-Nainte la Creaky.

Domnişoara Barks a spus că-mi stă bine cu noua tunsoare, deci, tehnic vorbind, două lucruri drăguţe mi s-au spus în acel an. Dar apoi a stricat treaba încercând să-şi asume meritul. Nu-mi spusese ea că trebuie să mă exprim? Să le cer soţilor McCobb ce-mi trebuie, cere şi ţi se va da, prostiile obişnuite. Dă cu pumnul în bordul cuiva şi ţi se va da atenţie, mai degrabă. Dar nu voiam să stric atmosfera, aşa că am lăsat-o să creadă ce voia.

Pe la faleza din Cumberland ne-am dat jos din maşină ca să ne plimbăm prin parcul de acolo şi ne-am uitat la stâncile care se succedă pe ultimii 150 de kilometri din Virginia. Mă întrebam cum ar fi să te afli acolo sus, în vârf, privind în jos. Mintea mi se tot întorcea la asta, iar şi iar, mă întrebam cum ar fi să sari. Nu neapărat să mori, doar să vezi cum e să fii un băiat care zboară. Nu că as fi făcut-o. N-aş fi sărit. Nici n-aş fi zburat. Dar îţi mai vin gânduri, n-ai ce să le faci.

Aici mi-a dat domnişoara Barks vestea. Mare soc. Aveam nişte bani de care nu ştiusem. După ce murise mama, Protecţia Copilului făcuse documentele ca să primesc cecuri de asigurare socială, partea bună când eşti orfan: eşti plătit pentru asta. Cine să ştie? Nu era vreo avere, un procent din cât câştiga mama la Walmart, o bătaie de joc, din ce zicea domnul McCobb. Dar tot era un cec şi urma să-l primesc lunar până împlineam optsprezece ani. Domnişoara Barks a spus că aranjaseră ca banii să intre într-un cont pe care puteam să-l folosesc după ce mi se termina perioada de plasament. A adăugat că în general era mai bine aşa decât să se ocupe asistenţii maternali de cont. Şi eu i-am răspuns ceva de genul *Madam, de data asta ai mare dreptate, în pana mea.*

M-a pus să promit că o să folosesc banii ca să merg la colegiu. Cică undeva departe, nu şcoala de mecanici auto de la Mountain Empire. Ceea ce însemna să promit că iau note mai bune. Nu ajungi la colegiu dacă nu termini şcoala primară, mi-a spus, ca şi cum ar fi fost o noutate, i-am replicat că la Elk Knob treceai clasa doar dacă veneai la şcoală, mai ales un copil aşa de înalt ca mine. Aveau nevoie de noi în clasele mai mari pentru echipele sportive. Mi-a zis că nu asta era atitudinea pe care o aştepta de la mine. Am încercat să schimb subiectul, dar era chitită pe chestia asta: nu ajungi nicăieri în viaţă doar dacă îţi faci apariţia. Nu era prea târziu să mă schimb ş.a.m.d. Am întrebat dacă e obligatoriu să folosesc banii ăştia pentru colegiu şi mi-a spus că, tehnic vorbind, nu. Dar aş fi fost un prost să n-o fac, pentru că aşa aş fi avut aceleaşi şanse în viaţă precum ceilalţi copii.

Era doar supărată că nu reuşea să meargă ea. Făcea cursurile la seral, dar nu era acelaşi lucru ca atunci când plecai la un colegiu unde, bineînţeles, trăieşti pe cont propriu ca adult şi nici măcar nu te duci la muncă, doar citeşti şi înveţi ce te interesează pe tine. Nu cunoşteam pe nimeni care să fi făcut asta. Nu părea adevărat, pe bune. Încercam doar să înţeleg cum stă treaba cu plata pentru orfani. Eram curios în privinţa lui Tommy Waddles. Oare era plătit dublu pentru că amândoi părinţii lui erau morţi? Ea mi-a spus că probabil că da. Apoi m-am întrebat altceva, legat de tata, care murise înainte să mă nasc. Oare îmi supsesem de sub unghii toţi anii ăştia şi urma să aflu că tocmai trăsesem lozul cel mare?

Din nefericire, nu. Mi-a zis că studiaseră treaba, în speranţa că vor găsi ceva privind pensia alimentară, dar pe certificatul meu de naştere nu apărea tatăl. I-am spus că aveam tată şi ştiam chiar cum îl cheamă. Ştiam chiar şi unde era

îngropat, datorită certurilor între doamna Peggot şi mama pe tema vizitei pe care ar fi trebuit sau nu să o fac la mormântul lui. Cimitirul era în Murder Valley, Tennessee. Le auzisem vorbind despre el doar de câteva ori, acum o veşnicie. Dar nu uiţi uşor un nume ca ăsta.

Domnişoara Barks a spus că toate astea nu foloseau la nimic. Era greşeala mamei că nu-l trecuse pe certificatul de naştere. Şi, mai ales, dat fiind faptul că era mort, o greşeală costisitoare. Am spus „La naiba", deşi n-aveam voie să vorbesc urât în faţa domnişoarei Barks, şi doar de data asta ea s-a strâmbat şi a zis: „Da, chiar că la naiba". Aşa era mama în materie de greşeli. O adevărată profesionistă.

Ne-am întors în oraş înainte de lăsarea întunericului, să mâncăm la restaurant, dar începusem să-mi fac griji că doamna McCobb avea să vină să mă ia de la Golly's şi, eu nefiind acolo, avea să se înfurie că irosise benzina, iar domnul McCobb, că trăsesem chiulul. Şi tot aşa. I-am spus domnişoarei Barks că trebuie să mă întorc înainte de ora opt, ca să-mi ajungă timpul pentru teme. Asta e o mică minciună care face pe toată lumea fericită, dacă înveţi cum s-o spui. Era toată un zâmbet când a auzit de teme şi drăguţă, ca de obicei. Pulover roşu, pantaloni strâmţi şi părul ăla de înger. Nu o înşelam pe Emmy când mă gândeam că domnişoara Barks era bună, pentru că (1) Emmy era o fată populară, deci, dacă avea să mă mai vadă vreodată, avea să se despartă de mine pe loc şi (2) domnişoara Barks nu intra în categoria „prietenă", ci în alta, şi anume „supraveghetor legal".

Restaurantul a fost tare de tot. Îl decoraseră ca şi cum am fi fost în altă ţară şi aveau chiar şi doi mexicani care aduceau mâncarea. Şi o şi găteau, probabil. Nu pot să vă spun cum se numea niciuna dintre chestiile pe care le-am mâncat, în afară de orez şi nişte salată verde, dar toate erau excelente şi din belşug şi m-am îndopat ca un porc.

Spre sfârşitul cinei mi-a spus că mai are o veste. De data asta, nu una bună. Groaznică, de fapt, dar mi-a trebuit un pic să-mi dau seama. Era aşa de entuziasmată, că ţopăia pe scaun. Strânsese destui bani ca să meargă la cursuri de zi peste vară şi să-şi ia diploma de profesoară. Toamna avea să înceapă practica. După aceea urma aproape sigur să obţină o slujbă de educatoare sau învăţătoare şi, în sfârşit, avea să câştige o leafă decentă.

Domnişoara Barks părăsea slujba de la Protecţia Copilului ca să-şi poată vedea de minunata carieră nouă. Mă părăsea pe mine. Şi pe toţi ceilalţi orfani dragi, mai dă-i încolo. Pentru bani.

M-a lăsat acasă la familia McCobb înainte de opt, cum o rugasem, ca să nu meargă ei cu maşina să mă ia de la Golly's. Am intrat în bucătărie şi l-am minţit pe domnul McCobb că avusesem întâlnire cu responsabila de caz şi că lămurise ea problema cu domnul Golly ca să-mi primesc totuşi banii. Apoi m-am dus în

coteţul meu împuţit şi am dat cu pumnii în maşina de spălat. Am şters sângele de care am murdărit-o cu un tricou negru din morman, am stins lumina şi m-am aruncat cu faţa în jos pe salteaua mea gonflabilă pentru copii mici, lua-o-ar toţi dracii!

Apoi m-am gândit mai bine, m-am ridicat şi am răscolit pe raftul de deasupra maşinii de spălat, am luat aparatul pentru monitorizarea bebeluşilor şi l-am pus în găleata cu mop. N-aveam chef să se uite nimeni la mine cum plâng.

Poate că există copii cărora li se explică de mici cum stă treaba cu banii. Dar cred că majoritatea nu ştiu şi aşa eram şi eu, până am împlinit unsprezece ani şi am început să am salariu. Înainte, ideile mele erau vagi. Dacă aveai de lucru, aveai bani. Dacă n-aveai de lucru, aveai nişte bonuri de masă sau cârd pentru ajutor de stat şi deci, practic, nu aveai bani. Chiar nu înţelegeam că există zone gri. Bine, ştiam de bogaţi, că unii, puţini, fac o grămadă de bani, cum ar fi actorii, fotbaliştii profesionişti, preşedintele etc. Oameni care sută la sută nu locuiau în Lee County. În afară de un pilot de curse NASCAR, despre care se spunea că ar fi cumpărat o fermă lângă Ewing în anii şaptezeci. Şi minerii, pe vremea sindicatelor. Treizeci-patruzeci de dolari pe ora, bătrânii încă vorbeau despre acele vremuri de parcă Iisus ar fi umblat printre noi şi ar fi aruncat cu bancnote de o sută de dolari. Dar, în general, credeam că salariul e salariu, indiferent că îl primeşti de la Walmart sau Food Country, de la Banca Lee sau Hair Affair ori de la centrala Eastman din Kingsport.

Evident, omul cât trăieşte învaţă. Acum ştiu, dacă termini liceul ar trebui să fie un pas înainte, ca bani. Colegiul e alt pas înainte, dar cu un mare dezavantaj: pentru tipul de slujbă pe care o primeşti dacă ai urmat colegiul, e foarte probabil să fii nevoit să locuieşti departe de casă şi la oraş. Eu mă refer însă la scara salariilor, şcoala fiind unul dintre lucrurile care te ajută să urci, altul fiind locul unde stai, la ţară sau la oraş. Dar, indiferent cu ce te ocupi, cel mai important este pe cine faci fericit. Le vinzi cei mai ieftini pantofi de duzină cumpărătorilor de la Walmart sau costume selecte tipilor care se ocupă de afaceri? Chiar şi acelaşi tip de muncă, de pildă, pusul gresiei, poţi să-l faci la Dollar General sau la conacul vreunei vedete de cinema. Arată-mi cât câştigi şi îţi spun eu unde. Dacă îl faci fericit pe un om bogat sau dacă îl faci pe un om obişnuit să se simtă bogat, adică mai bun decât alţii, curge banul. Dacă te ocupi de scursuri, nu prea. Şi dacă e vorba despre copii, să fii sănătos, pentru că orice are legătură cu a face viaţa unui copil mai bună e jos de tot. Salariul unui profesor e în cele mai multe cazuri o mizerie. Din câte înţeleg, toată lumea ştie asta, dar eu habar nu aveam în ziua în care domnişoara Barks mi-a spus *Hai, la revedere, fraiere, mă duc să fac bani ca lumea de acum. Profesoară.*

Între timp am avut tot felul de prieteni şi unii dintre cei mai buni au fost oameni care predau la şcoală. Cei care erau acolo când aveam nevoie de ei. După ore

livrau marfă la domiciliu cu maşina sau făceau ture târzii la benzinărie sau, e un caz real, cântau într-o formaţie şi umblau vara cu camionul de îngheţată. Aveau nevoie de al doilea serviciu. Chiar aveau nevoie, ca să se descurce.

Deci iat-o pe domnişoara Barks, la prima slujbă, 22 de ani, munceşte de-i iese sufleţelul pentru Protecţia Copilului. Şi stă mereu cu burta pe carte pentru că e disperată să locuiască într-un apartament minuscul al ei în loc să împartă unul cu o şleampătă, iar pentru asta trebuie să urce pe scara salarială la nivel de profesoară. Cam aşa e salariul la Protecţia Copilului. Bătrâna Punga face treaba asta de atâta vreme încât nu mai are nicio raţiune de a trăi, lucrează două ture pe zi, se duce acasă la duplexul ei naşpa din Duffield, proprietatea verişoarei ei, care nu îi cere nicio chirie. Dacă eşti copilul care stă în faţa ei la întâlnirea cu responsabilul tău de caz, cu ochii tăi negri şi cu hanoracul care miroase a pipi de pisică, îmi pare rău pentru tine, moşule, dar ea se gândeşte la serialul pe care o să-l vadă la televizor în seara respectivă. Orice om cu simţ practic ar fi trecut la altceva între timp, ar fi intrat în armată sau s-ar fi apucat să vândă asigurări ori să se facă poliţist sau chiar profesor. Pentru că banii pe care îi primeşti de la Protecţia Copilului îţi ajung în principiu cât să-ţi iei şi tu un covrig şi du-te dracului. Cam atât crede lumea mare că merită să primeşti ca să-i salvezi pe copiii sărăntocilor din Sud.

Şi dacă, odată ce cresc, copiii ăştia dau cu pumnul în maşina de spălat ori în alţii ca ei sau chiar, să zicem, sparg geamul unei farmacii de cartier? Se târăsc înăuntru şi iau ce găsesc. Spune-mi, te surprinde? Ia-ţi covrigul înapoi. Fiecăruia îi vine rândul să răsară soarele şi pe strada lui.

23

Venea vara şi eu număram zilele. Nu că munca cu normă întreagă în afacerea cu muntele de gunoi era cine ştie ce schimbare promiţătoare, ca ocupaţie de vacanţă. Însă un copil are întipărită în minte ideea că vara înseamnă libertate. Trei luni încheiate în care nu mai trebuie să stai într-o bancă prea mică şi să încerci să nu fii cel mai mare mâncător de căcat din încăpere.

A se reţine, nu am urât întotdeauna şcoala. La un moment dat mă străduiam cât de cât. Eram printre cei mai buni la citit, cel puţin dintre băieţi. Poate credeam că mama o să fie mândră sau poate că voiam să-i arăt că n-o să mă las de şcoală ca ea. Oricum, asta era de domeniul trecutului. Acum mă uitam la alţi copii cum ridicau mâna, răspundeau corect, bravo lor! Propoziţii principale, Tribunalul din Appomatox, ciclul de viaţa al plantei, ce să faci cu toate astea? Când mintea ta nu vrea să ştie decât unde e uşa de ieşire şi încotro duce, oare o să faci foamea şi acolo?

Profesorii, directorul şi domnişoara Barks mi-au ţinut cu toţii aceeaşi predică despre cum nu munceam din greu şi nu mă ridicam la nivelul potenţialului meu. Nu mă certam cu ei. Ajungi într-o fază în care nici că-ţi pasă dacă ceilalţi te cred un om de nimic. Mai ales când ajungi tu întâi la aceeaşi concluzie. Îmi venea să le spun: ce vedeţi aici e potenţialul meu. Voi cum, dracului, i-aţi spune? Chiar credeţi pe bune că ăsta e omul care am vrut să ajung?

Dar să munceşti din greu? Vă spun eu ce înseamnă asta: să încerci să ajungi la sfârşitul zilei fără să simţi plutind ameninţarea urâtă că cineva o să se holbeze la tine, un profesor o să te facă de râs, fetele o să se distreze pe seama ta sau c-o să-ţi iei o bucată din senin. Iarăşi, dacă vi s-a întâmplat, ştiţi cum e. Dacă încercaţi să presupuneţi, s-ar putea să fiţi departe. Toţi oamenii ăştia mă întrebau, iar şi iar: de ce mă lăsam pe tânjeală? Ce altceva puteam să fac decât să mă uit la perete şi să nu spun nimic, doar îmi pare rău. Învăţam să-mi placă la nebunie gustul brutal, de ars, ceva de genul du-te-ncolo al acestei expresii cu care fusesem hrănit de când mă ştiam. *Îmi pare rău*.

Dar tot simţeam un oarecare entuziasm în prima zi de vară. Gândiţi-vă cum arătam cu un zâmbet mare, când apăream la nouă dimineaţa în timpul săptămânii la Golly’s, unde mă lăsa domnul McCobb în drum spre care o fi fost ultima slujbă de unde nu-şi dăduse demisia de curând. Parcă-l văd pe domnul Golly în magazin cum pune semnul de ofertă la crenvurşti, doi la preţ de unu, în fereastra. Înspre capătul îndepărtat al gropii de gunoi îl văd pe Troc cum îşi aprinde o ţigară cu o singură mână în timp ce se pişă lângă un pom, undeva de unde să

poată fi bine văzut din orice maşină care trece. Şi îmi spun *Iisuse!* Asta-i viaţa. Mă duc în spate să bat la uşa lui Duh şi să-mi anunţ prezenţa.

Treaba cu şcoala, de care nu ne dăm seama, e că toată lumea merge într-o anumită direcţie. Chiar dacă eşti unul dintre cei buni de nimic, tot participi. Bine, copii, hai să terminăm lecţia asta, trimestrul ăsta, clasa. În mai ne dăm testele, poate şcoala noastră de doi bani o să scoată rezultate mai bune anul ăsta, profesorii îşi vor păstra slujbele şi toată lumea va trece în clasa următoare. Oricum toţi copiii vor să fie mai mari, deci asta e, creştere automată. E ca treaba cu scara rulantă de la mallul din Knoxville. Urcă, du-te. Oricând poţi să dai peste ceva strălucitor şi nou în drumul tău.

Acum eu căzusem. La Golly's nu aveam trimestre şi nici măcar săptămâni, măsurăm timpul în tomberoane. Care sunt nişte containere uriaşe de metal, ca nişte vagoane, pe care le umpli cu gunoi. Apoi vine un camion şi le ridică şi le duce la groapa de gunoi. După ce alegeam din gunoaiele aruncate de oameni tot ce se putea vinde la vechituri, recicla, amaneta, strivi, stoarce, mă rog, ce mai era, resturile erau gunoiul gunoiului. Şi destul de toxice, dar nu despre asta e vorba. Asta aruncam în tomberonul de 25 de metri. Şi nici nu era simplu să poţi să zici că azvârleai acolo totul. Compania cerea patru sute de dolari ca să ia un tomberon şi să aducă înapoi altul gol, aşa că trebuia să fim economi şi să înghesuim în recipientul ăla peste o sută de resturi de zece dolari din gunoaiele oamenilor. Asta însemna să ne folosim toate puterile supranaturale ca să călcăm, să aplatizăm, să rupem, să rupem din nou, apoi să facem mormane mai înalte decât copertina de deasupra pompelor de benzină. Spre final, trebuia să te întinzi zdravăn ca să ajungi să pui ceva sus. Multe lucruri şi cădeau când luau tomberoanele, lăsau o dâră de mizerie de la Golly's până la groapa de gunoi. Nu era problema noastră.

Aşa ne petreceam vara: umpleam cu vârf şi îndesat tomberonul, o lună, şase săptămâni, nu conta. Tomberonul pleacă, înapoi vine unul gol şi o iei de la capăt. Asta era lumea adevărată unde nimeni şi nimic nu se schimba în bine. Aşteptam să fac şaisprezece ani şi să pot să mă las de şcoală, apoi aveam o viaţă înainte să fac normă întreagă de muncă de căcat. Poate eram ucenicul lui Duh şi într-o zi aveam să fiu avansat de la asistent pentru scurgerea acidului din baterii la treaba de care se ocupa înăuntru.

Între timp soţii McCobb ajunseseră în mare căcat. Maşina le-a fost luată. Era un Dodge Spirit de ultimă generaţie, luat în leasing, albastru-pal, nu că toate astea ar prezenta vreo importanţă. Domnul McCobb nu mai avea cum să ajungă la muncă, aşa că şi-a pierdut slujba, asta era partea importantă. Să-mi explice cineva ce logică are ca nişte tipi care vor bani de la tine să vină să-ţi ia maşina, astfel încât să nu mai poţi câştiga o leţcaie. Bănuiesc că asta e varianta între adulţi a profesorilor care urlă la tine că urăşti şcoala.

La început cei doi nu ştiau ce naiba să facă, eventual doar să rămână fără casă pentru că deja erau în urmă cu chiria. Apoi a urmat o ceartă familială permanentă ca (1) să se lanseze în două noi afaceri organizate de acasă, domnul McCobb să se ocupe de sondaje telefonice şi doamna McCobb, de cosmetică pentru câini sau (2) să ia copiii şi să se ducă în Ohio să stea cu părinţii doamnei McCobb, la revedere cu cosmetica pentru câini. Eu aş fi pariat că domnul McCobb o să câştige, fiindcă în mod clar el era cocoşul. Era important pentru mine ce se hotăra, evident. De vreme ce eu nu aveam să-mi mişc fundul personal până în Ohio.

Şi nici să fac cosmetică pentru câini. Lucram cu normă întreagă la Golly's. Ieşise la iveală că Duh stătea undeva spre Fleenortown şi trecea cu maşina chiar prin dreptul casei, deci putea să mă ia şi pe mine în drum. Nu mă dădeam eu în vânt după orele lui sau după mersul în maşină singur cu Duh şi cu gândurile mele. Doamne! Dar ajungeam la muncă în cele mai multe zile, cu excepţia săptămânilor când dispărea la vreo băută prelungită. Trebuia să stau mai mult seara, pentru că Duh îşi încheia o bună parte din afaceri după lăsarea întunericului. Dar m-am obişnuit. Troc avea o sursă sigură de iarbă şi era mărinimos. Fără îndoială că aşa timpul trecea mai repede. Sau poate, de fapt, mai încet, dar nu conta. Câteodată, foarte rar, apărea cu un pistol Glock 19 al unuia dintre tipii cu care locuia, aşezam un rând de sticle pe marginea tomberonului şi trăgeam la ţintă. Trecuseră ani de când mă învăţase domnul Peg să trag, deci nu eram prea bun, dar am progresat cu timpul. Troc ţintea ca naiba, constant, autoperfecţionarea nefiind una dintre însuşirile lui. Ne uitam după aerosoli, care, pe lângă posibilitatea de a fi inhalaţi, erau ţinte excelente. Big Bang pe bune. Dar ne distram la fel de bine cu rahaturi copilăreşti, de pildă, călcând pe bulele de la ambalaje. Şi nu v-ar veni să credeţi câţi cârnaţi pot să radă doi băieţi ameţiţi bine. Domnul Golly trebuia să facă mai multi decât de obicei pentru noi.

După ce Troc pleca acasă seara, rămâneam singur în magazin şi-l ajutam pe domnul Golly. Îi plăcea să vorbească despre copilăria petrecută în India, unde, evident, foarte mulţi oameni trăiau chiar în groapa de gunoi. În case pe care şi le construiau din gunoaie. Dacă vi se pare că e o poveste aiurea, vă spun doar că nu era genul de om care să mintă. Se purta ca şi cum nu ar fi fost nimic ieşit din comun să te naşti şi să creşti într-o groapă de gunoi. Avea tot felul de poveşti extraordinare despre cum se prosteau băieţii între ei, cu capcane, bombe puturoase ş.a.m.d. De sărbătorile lor (şi vorbim aici despre o cu totul altă credinţă) construiau statui uriaşe cu zeii lor şi cu elefanţi şi alte alea din – acu-i acu' – chestii pe care le găseau în groapă! Dumnezeu făcut din gunoaie, aşa ceva n-ai cum să inventezi. Părea că bătrânul ţinuse în el poveştile astea toată viaţa, în aşteptarea cuiva care să le asculte. Probabil că avusese şi o nevastă la un moment dat pe undeva, dar atunci eram destul de sigur că doar eu îl ascultam pe domnul Golly. Am aflat că de fapt îl chema domnul Ghali. L-am văzut scriind pe hârtia

pe care o semnezi când primeşti marfă. Am rămas uimit, dar el mi-a spus că nu eram singurul, toată lumea din ţinut credea că e Golly's Market. Din ce spunea el, *golly* însemna „Frate, asta e chiar tare”, deci nu-l deranja numele. Era o parte a strategiei publicitare.

Când auzeam poveştile astea despre copilăria lui la groapa de gunoi, uneori mă gândeam să-i spun domnişoarei Barks, ar fi fost tare interesată de toată situaţia orfanilor străini. Apoi îmi aminteam: nu. Mă întorsesem la Ochi-Pungă, ea se ocupa de cazul meu, o tristeţe de om, pe deasupra ofticată rău pe domnişoara Barks pentru că părăsise corabia ca să-şi urmeze visurile. Eram doi care simţeam la fel şi cred că de supărare am hotărât amândoi să ne vorbim cât mai puţin. Ea suna la familia McCobb o dată pe lună, când eu eram la muncă şi doamna McCobb o minţea că sunt afară la joacă. Pungă se bucura, nu trebuia să stea de vorbă cu mine. Ca să fie limpede: am unsprezece ani. Este reprezentantul meu legal. Iar pentru ea un copil perfect aflat în grija ei este unul complet absent.

De acum soţii McCobb se aveau ca şoarecele cu pisica. Îi auzeam cum se luau la hartă în bucătărie chiar dinainte să mă trezesc şi seara, sus, la ei în cameră, cu vocile ridicate ca să acopere ţipetele bebeluşilor. Şi totuşi doamna McCobb încă îmi spunea din senin, de pildă când băga la spălat nişte rufe, că nu avea să divorţeze niciodată de domnul McCobb.

Dacă era adevărat, reprezenta singura chestie care lipsea din secţiunea ce naiba urmează. În iulie proprietarul i-a ameninţat că-i dă afară dacă nu-şi plătesc chiria restantă. Ceea ce au şi făcut, băgând mâna în banii pe care îi câştigasem la Golly's. Acum era clar că puneam şi eu ceva. Aveau de gând să-mi spună? Nu. Am aflat de la Haillie care îşi auzise părinţii discutând despre cum luaseră banii mei din sertarul în care-i ţineau. Mi-am ieşit din minţi. Biata copilă, să se scape pe ea când a văzut ce nebunie declanşase. Am dat buzna sus, ţipând că o să-i reclam la Protecţia Copilului. Cum intenţionam să procedez fără să spun şi despre diferitele lucruri nu tocmai legale pe care le făcusem ca să câştig respectivii bani? Habar n-aveam, am mers pe instinct. Câteva chestii din dormitorul lor au fost sparte, inclusiv o lampă. Bebeluşii s-au pornit ca o alarmă de maşină. Nu era o scenă plăcută. Am luat ce-mi rămăsese din bani, i-am pus într-un borcan de la unt de arahide şi le-am spus că, dacă aveau nevoie de ajutorul meu, puteau foarte bine să mi-l ceară, în pana mea.

Însă de unde altundeva să ia bani? Sincer, după ce am trecut peste faza de furie, eram mai degrabă îngrijorat decât nervos. Fără maşină, se aflau într-o situaţie jalnică. Mă trimiteau cu lista de cumpărături la Golly's, apoi se îngrozeau că o cutie de fasole costa dublu ş.a.m.d. Dar n-aveau nici cum să meargă opt kilometri pe jos până la Food Lion.

Domnul McCobb începea să mai renunţe la aerul superior. Vorbea în continuare de sus cu soţia şi cu copiii, dar cu mine începuse să se poarte de parcă aş fi fost tovarăş cu el. Bea o grămadă de bere după-amiaza, când mă întorceam

acasă după tura de seară, îl găseam în bucătărie dornic să-şi verse amarul. Rar se întâmpla să am chef. Dar, dacă mă duceam la mine în coteţ, venea după mine, ceea ce era mai rău. Pe de o parte, doi tipi nu aveau loc să stea jos, pe de altă parte, erau chiloţi aruncaţi peste tot. Care nici măcar nu erau ai mei.

Se simţea ca un ratat, care nu putea să aibă grijă de familie. Mi-a spus că era să moară când a trebuit să-mi fure banii şi apoi au văzut copiii cum am ţipat la el. Era plin de regrete şi căţeaua se uita la el şi i se vedea albul ochilor, iar eu simţeam că ar fi trebuit să-mi cer scuze. Ştiam ce de căcat e să-ţi fie ruşine. Cădea în sentimentalisme şi îmi dădea sfaturi de viaţă, ca şi cum as fi fost fiul lui. Și chiar dacă nu aveam de unde alege, nu ar fi fost el prima opţiune. Până la urmă spunea mereu acelaşi lucru: dacă cheltuieşti cu un ban mai puţin decât câştigi lunar, o să fii fericit. Dar dacă cheltuieşti cu un bănuţ în plus, ăla eşti. Mă privea cu ochii lui întunecaţi, trişti, şi îmi încredinţa treaba asta. Că secretul fericirii stă de fapt în doi cenţi.

Spre sfârşitul verii, partea cu cosmetica pentru câini nu ajungea nicăieri, semnele indicau direcţia Ohio. Părinţii doamnei McCobb sunau şi ea le dădea copiii la telefon, amândoi plângând. Tata e aşa de rău, nu primesc nimic-nimic, nu tu o Barbie, nu tu o Lisa Frank, uaaa. Doamne, mă gândeam cum o să stea domnul McCobb cu socrii. Încinsă situaţie. Au hotărât să se mute din oraş înainte de începutul şcolii. Pungă trebuia să-mi găsească un nou plasament. Şi măcar nu mai trebuia să-mi fac griji legate de gospodăria asta, unde bărbatul din casă era cel care dormea în coteţ.

Acum puteam să-mi fac griji în legătură cu următoarea mea oprire în drumul spre iad, cu o responsabilă de caz care nu se ocupa de caz. Am sunat-o s-o întreb, urma să mă întorc la Creaky Farm? A spus Crickson – nu. Protecţia Copilului descoperise că săvârşea infracţiuni, deci nu mai avea voie să ia copii în plasament. Căutau pe altcineva care să ia cazurile problematice. „Copiii noştri care se opun plasamentelor permanente”, aşa spusese şi sigur că mă gândisem la Tommy. El nu s-ar fi opus, ci ar fi îmbrăţişat un plasament permanent. Şi nu ar mai fi desenat niciodată vreun schelet.

Cam pe atunci mi-am făcut planul. Poate periculos, sigur nebunesc. Tot ce pot spune e că, dacă încerci să trăieşti o vreme între nebuni, o să vezi ce-ţi coace mintea.

Tot ce aveam era borcanul cu bani pe care îl ţineam îndesat în rucsac zi şi noapte. Fiecare dolar pe care îl primeam îl băgăm acolo peste ce îmi mai lăsase familia McCobb după ce îi plătise proprietarului. Nu avusesem ocazia să-i număr. Nu aveam intimitate la muncă, nici noaptea la mine, cu camera pentru bebeluşi. Ălora doi, dacă mă vedeau cum îmi număram banii, le-ar fi plesnit o venă. Dar eram plătit pentru opt ore aproape în fiecare zi şi lucrasem opt săptămâni în vara aceea, aproximativ. Mai puţin, pentru că Duh trăsese nişte beţii prelungite. Ar fi trebuit să-mi ajungă.

Pentru că acum suntem în august. Doamna McCobb împachetează tot ce nu a amanetat încă şi pune în cutii de carton, domnul McCobb cântăreşte probabil argumentele pro şi contra pentru a-şi trage un glonţ în cap, iar mie încă nu-mi poate spune nimeni unde o să stau. Prin a se ocupa de problemă, Pungă înţelege să-mi pună iar aceleaşi întrebări. Aveam prieteni care puteau să mă ia un pic la ei? Vorbise iar cu familia Peggot, ceea ce era neplăcut. De câte ori trebuia să aud acelaşi lucru? Nu, nu mă voiau. Spuseseră că pot să vin în vizită câteva zile înainte să înceapă şcoala, să petrec ceva timp cu Matthew. Ceea ce însemna că Maggot se plictisise probabil să umble machiat prin casă şi să-i scoată din minţi pe toţi şi bunicii se gândiseră că poate aş fi fost o influenţă bună. Iar eu îmi spuneam: *Fir-ar să fie, v-am zis eu*. Lui Pungă i-am spus: „Zi-le că o să mă gândesc".

Mă mai întreba şi despre rude. Dacă aveam. Nu mai vorbiserăm despre asta? Doamnă, pune mâna şi caută. Mama: orfană, plasament, nicio rudă în viaţă de care să ştie, în plus moartă. Tata: sari direct la partea cu mort. Şi de asemenea inexistent, potrivit certificatului meu de naştere.

Dar el a existat. Mama fusese foarte limpede. Povestea despre ziua în care mă născusem şi o cotoroanţă venise după mine, mă rog, asta era ceva discutabil. Dar cu cât creşteam, cu atât mai multă lume îmi spunea că semăn cu el. Că veneam de undeva, cu alte cuvinte. De la cineva.

În prima joi din august, pe aleea dinspre casa familiei McCobb se afla o furgonetă îndreptată spre Ohio. Îi spusesem lui Pungă că o să stau la familia Peggot. Nu trebuia să mă ducă ea cu maşina, veneau ei să mă ia. Rămâneam acolo până rezolva ea cu plasamentul meu. În ultima dimineaţă din coteţ, am înghesuit tot ce am putut în rucsac: haine, carneţele cu desene, borcanul cu bani. Restul era gunoi. Jucăriile pe care le avusesem i le dădusem lui Brayley. Am scos dopul de la saltea şi m-am aşezat pe ea ca să se dezumfle. Avea să-mi fie dor de copiii ăştia, mai ales de Haillie. Le-am cumpărat daruri de rămas-bun de la Golly's: un căluţ de plastic pentru Haillie şi o găletuşă de îngheţată cu aromă de gumă de mestecat pentru Brayley. Mi-am înfăşurat patul cu aşternuturile şi le-am băgat într-un coş de rufe pe care l-am scos în faţa casei. Am încercat să-mi iau rămas-bun de la doamna şi de la domnul, dar ţipau unul la altul, se certau cum să bage o saltea dubla în furgonetă. Mă rog. Haillie m-a îmbrăţişat, Brayley şi-a şters îngheţata roz de pe bărbie şi mi-a făcut cu mâna de pe trepte. Duh a apărut, m-am urcat în camioneta lui şi asta a fost, o terminasem cu familia McCobb.

A fost o zi dubioasă la muncă. Eram cu mintea în altă parte, dar nu numai eu. Pai, o doamnă s-a aplecat pe geamul maşinii şi a urlat o jumătate de oră încheiată întrebându-mă dacă nu l-am văzut pe muistul ei de soţ care dispăruse cu pensia ei de handicap. Apoi am găsit o mamă sconcs cu patru pui înăuntrul unei pungi

cu gunoi legate la gură. Făcuse o găurică şi îşi băgase familia acolo. Vorbim de sconcşi, da, deci cum îi scoţi de acolo e altă poveste. *Armă mortală 3*.

La sfârşitul turei nu a venit să mă ia familia Peggot. O minţisem pe Pungă, pentru că ştiam că în viaţa ei n-o să-i sune să verifice, i-am spus domnului Golly că nu puteam să ajung a doua zi, nu era o minciună, aşa că mi-a dat în avans banii pe o săptămână. Am luat câteva lucruri spunând că sunt pentru domnul şi doamna McCobb, să le treacă în contul lor. Tablete de ciocolată, cârnăciori Slim Jim, chestii uşor de transportat. Domnul Golly, chiar dacă o fi observat că nu se potriveau cu lista obişnuita de cumpărături a soţilor McCobb, nu a spus nimic. Având la dispoziţie încă o oră de lumină din zi, am întors spatele magazinului Golly's. Am mers până la intersecţie, am luat-o spre sud pe Autostrada 23 şi am început să fac cu mâna.

Cred că nu trecuseră nici cinci minute când un tip a oprit cu un El Camino ruginit, chestiile alea pe jumătate maşină, pe jumătate camionetă, cu doi câini plini de noroi în spate. Mi-am spus că e un semn bun, tipul probabil nu era violator de copii. De ce să iei câini după tine la locul crimei? Mă rog, am urcat. Nu ştiu unde fuseseră câinii ăia de se murdăriseră în asemenea hal, dar tipul fusese şi el cu ei. Avea noroi uscat pe mânecile cămăşii şi noroi întărit în păr. OK, nu era sânge, i-am mulţumit că m-a luat. M-a întrebat încotro merg şi i-am spus că în Tennessee.

A râs.

— Unde anume, prietene? Tennessee nu e tocmai mic.

I-am răspuns că într-un loc de care probabil nu auzise niciodată. Murder Valley.

Mi-a spus că am dreptate, auzea prima dată de asta. Dar nu avea cum să uite aşa un nume, acum că îl auzise, i-am zis nu, domnule. Nu-l uiţi niciodată.

24

Tipul plin de noroi era predicator. Fusese cu cortul lângă un lac din Kentucky şi trebuia să ajungă acasă şi să se spele înainte de slujbele de duminică, i-am spus că e un lucru înţelept că şi-a programat ceva timp şi pentru asta. Mi-a zis ca predica într-o biserica mica din Carter's Valley. Mi-am imaginat unul dintre acele locuri pe care le vezi într-o excursie cu maşina, duminica, pe drumurile lăturalnice şerpuite, cu oameni care ies pe uşă în salopete şi rochii de casa. Nimic prea pompos în legătura lor cu Dumnezeu. Aşa era tipul ăsta. Spunea că pescuieşte ca să-şi limpezească gândurile. Stătea cu câinii lui la malul apei, asculta păsările şi broaştele cântând laude şi se simţea foarte aproape de Dumnezeu.

M-a întrebat cine locuia în Murder Valley unde mă duceam şi i-am răspuns că bunica mea. M-a întrebat de când nu o mai văzusem. Cum nu voiam să-l aburesc pe unul care tocmai îi făcuse o vizită lui Dumnezeu, i-am mărturisit că nu mai ţin minte. Pentru că, fiţi atenţi, dacă mama spunea adevărul şi doamna asta îşi făcuse apariţia în ziua în care mă născusem, cum era să ţin minte?

În schimb, ştiam cum o cheamă: Betsy Woodall. Simţeam o forţă spunând asta cu voce tare, ca atunci când se umflaseră muşchii pe mine şi cerusem să mi se dea înapoi borcanul cu bani. O fi umblat doamna asta cu şerpi şi o fi bătut copii, dar tot bunica mea era. Oamenii au datorii fată de neamul lor. Fiul ei mort ar fi trebuit să-mi aducă nişte bani din asistentă socială în toţi aceşti ani, ca să dau doar un exemplu. În cel mai rău caz avea să iasă la iveală că ea nu existase, că o inventase mama. Sau, dacă exista, era posibil să n-o găsesc. Faptul că ştiam unde e înmormântat tata nu constituia o garanţie că ea locuieşte în acelaşi oraş. Şi mai puteau să mă înhaţe şi poliţiştii, dacă mă căuta cineva. Deci existau câteva posibilităţi foarte nasoale, nu eram prost. Dar niciuna nu arăta mai rău decât beleaua în care eram deja.

M-a întrebat câţi ani am şi i-am spus că merg pe cincisprezece. Nici asta nu era, tehnic vorbind, o minciună, mergi şi tot mergi până ajungi. Am împărţit punga lui de chipsuri cu smântână şi ceapa şi mi-a vorbit despre o grămadă de trucuri de pescuit pe care nu mă deranja să le ascult, deşi învăţasem de la cel mai bun. Domnul Peg ştia momeala potrivită pentru orice gaură şi ce gândaci ies din găoace, în funcţie de cum era timpul: înnorat sau însorit. Trusa lui de unelte ajungea să te fascineze pe viaţa. Adulţii, toţi, îl întrebau cum naiba de prindea de fiecare dată peşte. Răspunsul lui: trebuie să ţii gura corect. Niciodată nu mi-am dat seama dacă era o glumă. Stăteam cu undiţa în mână şi îl priveam, încercam să imit expresia de pe faţa domnului Peg. Mă durea să-mi amintesc rahaturile

astea acum, pentru că eram supărat pe familia Peggot. Dar predicatorul avea multe de povestit despre viermi în comparaţie cu momelile artificiale. Carter Valley e departe de drumul principal şi se întunecase, aşa că a făcut un ocol ca să mă lase la o benzinărie pentru camioane, gândindu-se că o să am mai mult noroc într-un loc unde e forfotă toată noaptea.

Nu se înşela în privinţa acţiunii nocturne. Dar, fiind genul de om cucernic, poate ca îi scăpau detaliile. Încercam să mă orientez sub luminile alea roz ciudate, cu gângănii zburând de colo-colo, când a apărut o doamnă care m-a întrebat dacă am nişte gheaţă şi dacă vreau să mi-o sugă.

Nu se referea la gheaţa care se vinde la pungă. Atâta lucru ştiam şi eu. Dar nu eram în apele mele. Gazele de eşapament îmi ardeau creierul ca atunci când mă drogăm cu aerosoli. Zgripţuroaica asta, Doamne! Scheletică şi mai bătrână decât ai fi vrut, la cum era îmbrăcata, ca şi cum ar fi început să pună nişte haine pe ea, dar ar fi renunţat la jumătate. Sutien negru, maiou mic alb, fusta mini, claviculă proeminentă şi beţe în loc de picioare, de vedeai totul. I-am spus nu, doamnă, dar mulţumesc oricum.

Ar fi trebuit să fug. Aş fi vrut. Dar, ca orice copil, eram învăţat să nu dau dovadă de lipsă de respect faţă de cei mari şi ea nu terminase cu mine. Mi-a spus că, dacă o frecam cum trebuie, mă freca şi ea, şi nu aveam ceva pentru ea? Poate de optzeci sau chiar de patruzeci?

Optzeci sau patruzeci de ce, am întrebat, şi ea a răspuns:

— Iubitule, îmi trebuie un Oxy, că nu mai pot.

De data asta nu aveam nevoie să întreb. M-am îndepărtat. M-a urmărit, lucru ciudat fiindcă nu mergeam nicăieri anume. Avusesem de gând să trag o pişare lângă drum şi apoi să găsesc iar pe cineva să mă ia, însă după oferta ei speciala nici vorbă să mai scot ceva din pantaloni. Am luat-o spre magazinul mic şi ea a rămas lipită de mine, vorbea mai mult sau mai puţin singură. Mergea cu greu, cu ditamai gentoiul izbindu-se de şold. Inima îmi zvâcnea. Mi se părea nepoliticos să încerc să scap de ea, dar asta am făcut, am intrat repede pe uşile de sticlă, am trecut prin dreptul rafturilor cu mâncare şi suveniruri şi m-am dus drept spre semnul care indica toaletele din spate. Tipul de la casă se străduia să semene cu Willie Nelson, avea codiţe şi bandană, dar îi lipsea aerul relaxat şi fumat al lui Willie Nelson. Se uita la mine de parcă pe tricoul meu scria „fugar”. Umbra mea dispăruse pe alt culoar, dar era tot aproape. Niciodată nu m-am simţit aşa de uşurat deschizând uşa toaletei pentru bărbaţi.

Doi camionagii stăteau de vorbă la pisoare, aşa că am intrat într-o cabină şi am făcut pipi. Apoi m-am aşezat pe tron, cu pantalonii traşi, doar ca să stau într-un loc liniştit şi să încerc să gândesc.

— Îmi dădeam seama că afurisita aia de chestie nu era a lui, de fiecare dată când îl vedeam cu ea, a spus unul dintre camionagii. Ar fi trebuit să pun poliţia pe el acolo, imediat.

— Ticălosul a ajuns de acum în Texas. Ştii că aşa e.

Nu vorbeau despre mine, dar tot eram agitat ca naiba. Locul mirosea a Clorox şi a pişat şi era luminat de-ţi venea rău. Îmi tiuia urechile de la lumina aia puternică reflectată de gresia albă. Trebuia să stau ascuns până când prietena mea îşi găsea altceva de făcut. Între timp mi s-a părut că ar fi cazul să ştiu câţi bani aveam. Am scotocit în rucsac şi am scos borcanul de unt de arahide. Chiar înainte de a da atacul şi a-l recupera, stătusem ceva timp vara aia să mă gândesc la plata pe oră, înmulţită cu săptămânile lucrate, ceea ce dădea un număr incredibil. O grămadă de dolari. Era clar că domnul şi doamna McCobb luaseră destul pentru chirie, dar tot speram să fi rămas o sumă decentă, câteva sute. Dacă îmi făceam apariţia la bunica mea cu ceva bani, avea să-şi dea seama că pot să muncesc şi că valorez şi eu ceva. Nu sunt un gunoi.

Am aşteptat să plece camionagiii, apoi am deschis borcanul şi am început să scot banii îndesaţi claie peste grămadă. Eram plătit mai ales în bancnote mici şi în monede, deci borcanul era pe jumătate plin cu monede de douăzeci şi cinci de cenţi şi probabil cântărea peste două kilograme. Îmi tremurau mâinile. Am scăpat pe jos câteva bancnote în timp ce încercam să le netezesc în poală şi să le aşez pe categorii. Nici nu mă apucasem încă de mărunţiş.

Am auzit cum s-a deschis uşa şi a intrat cineva, dar nu spunea nimic, aşa că mi-am văzut de treabă, încercând să ţin toţi banii în poală. Monedele făceau zgomot, aşa că am pus borcanul pe jos. Am aşezat bancnotele de un dolar în teancuri de câte zece şi am numărat, o sută nouă dolari în total. Apoi am trecut la cele de cinci şi ajunsesem la două sute de dolari înainte să încep cu cele de zece. O grămadă. La naiba! Eram bogat.

— Hei, roşcatule! Ieşi şi fii băiat de treabă.

Iisuse Hristoase, era o doamnă în toaleta pentru bărbaţi! Ea. Mi-am ţinut respiraţia cât am putut. O auzeam cum umblă de colo-colo.

— Văd că ai un borcan cu bani acolo. Te pregăteşti să-mi iei un inel cu diamant, iubitule?

Pentru o clipa privirea mi s-a înceţoşat. N-am spus nimic. Apoi am ridicat borcanul de jos.

— Glumesc şi eu, dulceaţă. Îţi sug scula aia drăguţă pe gratis. Ce zici? Şi dup-aia putem să luăm amândoi banii ăia şi să dăm o petrecere.

Am început să îndes bancnotele de un dolar la loc în borcan, dar am scăpat o grămadă pe jos. Le-am recuperat pe toate, am înghesuit borcanul în rucsac şi am tras fermoarul, încercând să nu fac zgomot. M-am aplecat şi am încercat să mă uit pe sub uşa cabinei, dar nu vedeam niciun picior.

— Ce s-a întâmplat, eşti supărat pe mine, iubitule? N-am vrut să te supăr. Voiam doar să mă distrez cu tine. Mi se pare că nu ţi-ar strica niţică distracţie.

Nu greşea. Nu era asta. Auzeam ţăcănitul pantofilor ei. Nu aveam ce face decât să stau nemişcat. Erau destui camionagii în lumea asta care trebuiau să se pişe,

cu siguranţa unul dintre ei avea să intre şi s-o gonească. Dar îi lua al naibii de mult.

Şi apoi, să-mi fut una, am văzut-o cum se uita la mine de sus. De deasupra cabinei.

Am tulit-o. La halul în care era, avea să-i ia un minut ca să se dea jos sau, cu ceva noroc, să cadă. Ieşisem din toaletă şi mă apropiasem de uşa de la intrare când au început ţipetele: *Dracu' să te ia nenorocitule dă-mi banii înapoi ajutor poliţia ajutor mi-a furat banii!*

Am ajuns afară, dar am fost prins de tricou şi tras înapoi înăuntru. Vânzătorul care se uita lung. Mult mai tânăr decât Willie, mai puternic decât părea. M-a împins într-un raft de reviste şi m-a întrebat unde mă duc. I-am spus că afară. Femeia urla şi ţipa că îi furasem banii. A întrebat-o dacă ne cunoaştem şi ea a spus ca nu mă văzuse în viaţa ei.

M-a măsurat din cap până în picioare. Ea făcea acelaşi lucru, prima dată când se uita cu atenţie, surprinsa probabil când şi-a dat seama că fugise după o puia de şcoală primară.

— E cazul să chemăm pe cineva, fiule? Sau ai de gând să-i dai acestei doamne banii?

— Pentru numele lui Dumnezeu, am spus. Sunt banii mei, la naiba!

— Nu prea cred, a zis el. Şi gura aia spurcată nu te ajută la nimic.

— Îmi cer scuze. Dar sunt banii mei.

Tipul a dat ochii peste cap. Ţineam rucsacul strâns cu ambele braţe, ca pe prietenii pe care nu-i aveam. Trebuia să mă ucidă ca să mi-l ia.

S-a uitat de jur împrejur la gaşca de clienţi târzii care urmăreau spectacolul.

— L-a văzut careva pe băiatul acesta cum îmi jefuia clienta?

Nimeni nu a scos o vorbă. Deodată erau foarte interesaţi de mâncare sau de tirbuşoanele-suvenir. Aşa-zisa lui clientă afişa acum o indignare de bătrâna cumsecade, se prefăcea bine că ar fi trează. Cândva între momentul de afară şi cel de acum trăsese pe ea o chestie roz care semăna a capot sau a cămaşă şi care o făcea să arate ca o mamaie cam nepricepută la machiaj. Probabil că o scosese din geanta ei uriaşă. Şi-a încheiat nasturele de sus şi s-a smiorcăit:

— Sunt bănuţii pe care i-am strâns şi pe care-i ţin într-un borcan de unt de arahide. Băieţaşul ăsta mi-a smuls borcanul din geantă.

Băieţaşul ăsta cu care voiai să te distrezi acum un minut, mi-am spus. Şi nimeni dintre cei de aici nu avea să mă creadă. Pentru că în lumina puternică, lumea asta de căcat este aşa cum este şi noi eram ce eram: un adult şi un copil.

— M-ai urmărit ca un afurisit de vultur, i-am zis tipului de la casă. M-ai văzut când am intrat la bărbaţi şi, dacă ai ochi, ai văzut-o şi pe ea când a intrat. A venit acolo după mine şi a încercat să mă convingă să...

— Ajunge! a spus el, ridicând mâna mare şi noduroasă.

Îmi era groază că o să mi-o pună peste gură. Fiindcă ştiam ce aş fi făcut.

— Căutaţi-l în rucsacul ăla, a sărit ea. Vedeţi dacă nu are acolo borcanul meu.

Mai şmecheră decât te-ai fi aşteptat de la o curvă de benzinărie. Cum de n-o recunoştea tipul ăsta, dacă venea des aici? Dar ce ştiam eu? Poate erau înţeleşi.

— Un borcan de unt de arahide Jiffy, a adăugat ea. Plin cu monede de cincizeci şi douăzeci şi cinci de cenţi.

Măi să fie! Nici măcar nu ştia de bancnote. Probabil ca văzuse borcanul pe sub uşă, în timp ce banii adevăr aţi erau la mine în poală.

— Întreab-o câţi bani sunt, am replicat. Dacă spune corect, i-l dau.

Asta a făcut-o să înceapă să se tânguie.

— Nu ştiu, nu ştiu! E tot măruntul meu, îl strâng de nu ştiu când, de unde să ştiu cât e?

Clienţii se îndreptau spre casa de marcat.

— Nu eşti deloc amuzant, puştiule. Dă-i doamnei banii şi te las să pleci.

— Sunt banii mei. Domnule. A intrat în baie şi m-a văzut cu ei, iar acum vă păcăleşte, încearcă să mi-i ia.

M-am străduit să-l fixez cu privirea. A încrucişat braţele, a dat din cap, lucruri care voiau să spună *Am terminat-o cu tine şi ai belit-o*. M-am gândit să ţâşnesc pe uşă şi să fug în noapte. Eram mai rapid decât toţi cei de aici. Dar avea să pună cu siguranţă poliţia pe urmele mele.

— E cazul să-i sun pe părinţii tăi? a întrebat.

Am râs.

— Mult succes.

Nu s-a prins de glumă.

— Vreau să văd şi eu un act de identitate.

— Adică ce anume? am întrebat şi el a menţionat nişte lucruri, permis de conducere, legitimaţie şcolara, lucruri pe care nu le aveam şi nu le avusesem niciodată. Deodată mi-a trecut prin minte că putea să mă calce o maşină pe stradă şi nimeni nu ar fi ştiut, nimănui nu i-ar fi păsat cum se numeşte cadavrul. Animal ucis pe carosabil.

Locul e deja în fierbere, doamna nebuna scânceşte, oamenii se foiesc la coadă, iar Willie mă surprinde cu un pumn care mă îndoaie de mijloc. Îmi înhaţă rucsacul. Mişcări de profesionist. Nici nu apuc să trag aer în piept, ca a şi scos borcanul şi întreabă, ţinându-l în aer:

— Asta ce e, muist mic?

Mi-l scutura în faţă parcă spunând *te-am prins ha-ha*, în timp ce simt cum mă cuprinde furia şi târfa nenorocită sare: *V-am spus eu!* Doar că face ochii mari când vede ca vorbim despre bani ca lumea, o grămadă de mălai. Ţipatul ei devine tot mai strident. Îşi cântă cântecul de fericire ca o să se facă praf în următoarea sută de ani.

Nu-mi vine să cred când îl văd pe tip cum îi dă banii mei. Şi toţi oamenii care se uită, niciunul de partea mea. N-am ce face decât să izbesc cu pumnul raftul cu

reviste, aşa tare că se prăbuşeşte şi împrăştie broşuri gratuite peste căcatul de covoraş care îţi urează bun-venit. Nu se ştie de unde se aud ţipetele, mi se pare că nu sunt eu cel care-i spune tipului că e un nazist şi că am muncit tot anul pentru banii ăia ca să-i dea el unei târfe drogate şi mincinoase. Şi i-o spun şi ei, în faţa ei mică şi distrusa, îi spun să-şi cumpere dracului o supradoză.

Am făcut asta. Cu toată ura strânsă în suflet, i-am spus să se ducă şi să moară cum a murit mama. Să se ducă şi să petreacă şi să se scape de ea, urâtă cum e, singură în spatele tomberoanelor de gunoi.

Am ieşit. Uşa s-a deschis pentru mine şi s-a închis în spatele meu.

Inima îmi bătea aşa de tare că o simţeam în ochi. Am trecut prin dreptul pompelor unde oamenii îşi alimentau maşinile într-un nor de fum. Am străbătut spaţiul larg unde remorcile tractoarelor dormitau, aşteptând să se termine noaptea asta nenorocită. Umbre de oameni se învârteau pe lângă camioane, îşi încheiau târgurile. O parte din mine aştepta să vină cineva după mine şi să-mi spună că iadul ăsta nu există şi tu nu eşti omul ăsta. E o greşeală.

Aşa am ieşit din Virginia, mergând pe lângă Route 26, făcând semn maşinilor să oprească, în drum spre bunica mea, la fel de lefter ca prima şi ultima oară când mă văzuse.

25

Am fost urmărit şi bântuit de propriile cuvinte. În noaptea următoare m-am ghemuit în întuneric între un tomberon şi peretele din spate al unei benzinării, întrebându-mă dacă aveam să mor acolo până dimineaţa.

Am ieşit în grabă din văgăuna aia de benzinărie pentru camioane, cules de un camionagiu care molfăia tutun şi nu era deloc vorbăreţ. La radioul lui erau doar Garth şi Reba, fie, dar fără Willie, te rog. Eram răpus de cele întâmplate, aşa că i-am zis că merg spre Tennessee şi apoi presupun că am adormit. Greşeală. Se pare că Tennessee e enorm, ceva de genul 650 de kilometri. Am acoperit cam jumătate din distanţă până să mă trezesc şi să văd cum răsărea soarele peste nişte zgârie-nori, ca într-un afurisit de film. O clădire avea coarne ca Hellboy. Nu glumesc.

Nashville, mi-a spus şoferul şi mie mi-a picat faţa, la naiba, domnule, Nashville? Aşa, pur şi simplu. Şi astfel am ajuns mai departe de Mur de r Valley decât fusesem vreodată în viaţa mea.

La început nu m-am prins. Am întrebat dacă Nashville era pe lângă Unicoi County, singurul lucru pe care îl ştiam despre locul unde era îngropat tata, în afară de valea cu numele ăla deprimant. Şoferul nu cunoştea regiunile din Tennessee, dar avea o harta pe care a desfăcut-o pe volan. A studiat-o atent, în timp ce gonea pe şoseaua interstatală, schimba benzile, mânca un sandvici. Înfricoşător. După o vreme a renunţat şi mi-a dat harta. Am găsit repede Unicoi şi Nashville, şi l-am întrebat dacă putea să mă lase să cobor chiar aici, vă rog, pentru ca în ultimele cinci ore mersesem în direcţia greşită. Fir-ar! Plecasem să-mi caut norocul şi într-o singură zi pierdusem câteva sute de dolari şi jumătate din Tennessee.

Camionagiul a tras pe dreapta la o ieşire şi m-a lăsat. Am inspirat adânc aerul care nu mirosea a sandvici cu ou şi a băşini. Indicatoarele spuneau că opţiunile mele erau trei benzinării, un restaurant Taco Bell sau un spital. Era prea lumină ca să mă piş în public, aşa că m-am îndreptat spre o toaletă. Iarăşi. Eram mort de foame. Am luat din rucsac un măr şi l-am mâncat în timp ce mergeam, gândindu-mă la domnul Golly de la care îl furasem, punându-l pe socoteala domnului şi doamnei McCobb. La Creaky, care ne făcea pişăcioşi dacă nu mâneam şi sâmburii mărului. Aceasta trecere în revistă a vieţii mele fericite a fost întreruptă de cineva care a strigat:

— Hei, frate!

Am sărit. Eram cu ochii pe semnul Phillips 66 şi nu văzusem perechea care stătea cu cortul lângă drum. Tipul a ieşit clătinându-se dintre buruienile înalte, cu

părul de Iisus murdar şi cu ochi deschişi şi sticlos! şi m-a întrebat dacă sunt fratele lui şi dacă sunt mântuit. Fata care se ţinea după el avea o expresie supusa, cu parul în ochi, ca şi cum el ar fi fost stăpânul. Amândoi aveau acea înfăţişare pe care ţi-o dă viaţa grea, cu hainele şi faţa la fel de cenuşii ca o haina de piele ponosită.

— Numai mântuit nu sunt, i-am spus şi am mers mai departe.

— Dă-mi cinci dolari atunci, a strigat. Dumnezeu o să te răsplătească.

— N-am bani.

Nu m-am întors.

— Se pare că Domnul n-are treabă cu mine.

Tipul s-a apropiat şi mi-a smuls mărul din mână. A pornit înapoi cu spatele şi a început să-mi facă în necaz.

— Pocăieşte-te! a spus. Cine seamănă cu mărinimie va secera.

— O, dă-o dracului! Pe bune?

M-am oprit din mers.

— Cineva mi-a furat deja tot ce aveam. Şi tu vrei acum să-mi iei ultima jumătate de măr?

Asta l-a dat gata. Stăteam lângă benzinăria goală şi el se holba la mărul din mâna lui, de parcă urma să vorbească şi să rezolve situaţia.

— Cine este cel ce vine din pustie? a întrebat. Sub copac te-am trezit, unde maica ta a fost în dureri şi ţi-a dat naştere.

Fata supusă a venit tiptil în spatele lui şi m-a privit dând din cap ca şi cum ar fi spus: *Pe bune, prietene, teme-te.*

N-a trebuit să-mi spună de două ori. M-am îndepărtat cu paşi repezi în timp ce el încă lămurea lucrurile cu mărul. M-am strecurat în toaleta bărbaţilor, am trântit uşa. Din fericire era de o singură persoană şi puteai s-o încui pe dinăuntru. Mirosea ca o hazna, dar aveam de gând să rămân acolo până când Iisusul vagabond se hotăra să plece. Mi-a pierit foamea, din cauza duhorii, dar muream de sete. Am băut de la robinetul puturos şi m-am aşezat pe coşul de gunoi ca să cântăresc împrejurările. Nu mai aveam bani, bifat. Urma să-mi fie foame după ce ieşeam din toaletă. Eram mai departe de casă decât fusesem vreodată. Şi dacă tot trebuise să merg sute de kilometri aiurea, la naiba, aş fi putut să merg în direcţia opusă şi acum să fiu la ocean.

De asemenea, să fii departe de casa nu e chiar o problemă dacă nu ai casă.

De două ori cineva a bătut la uşă, apoi a plecat. Mintea mea s-a târât până în locul cel mai rău şi a rămas blocată acolo: blestemasem pe cineva să moară. Probabil era într-o situaţie mai bună decât mine acum, dacă Dumnezeu sau cine-o fi pe acolo era atent. Probabil că era.

Până la urmă a venit un tip zăngănind nişte chei şi urlând că toaletele lui nu sunt locuri de odihna, aşa ca am ieşit şi am aruncat o privire în jur. Drum liber. I-am cerut scuze angajatului şi am luat-o din loc. Am traversat şoseaua interstatală

ca să găsesc pe partea cealaltă pe cineva care mergea spre est, dar nu era cine ştie ce mişcare. O ambulanţă a trecut urlând şi m-am gândit cum o alta mă luase de acasă.

Ultima zi din viaţa mea când chiar avusesem o viaţă. Cât de puţin ştim despre ce ne aşteaptă!

Soarele s-a ridicat şi eu eram tot pe marginea drumului, făcând semn cu mâna, mă întrebam dacă arăt deja a vagabond. Cât stătusem în toaleta aia, aş fi putut să-mi schimb tricoul şi chiloţii pe care îi aveam pe mine de o veşnicie. Maşinile treceau, oameni de afaceri, mame cu copii. Nimeni nu te priveşte în ochi când te lasă baltă. Mă tot gândeam ca mâncarea din pachet era tot ce aveam, deci trebuia să fac economie. Apoi am mâncat batoanele de ciocolată şi cârnaţii de vită uscaţi, unul câte unul.

Mi-am dat seama atunci că eram la Nashville. Incredibil câtă lume locuieşte aici, Garth Brooks, Dolly Parton ş.a.m.d. Carrie Underwood. Păcat, dar fără bani n-ai ce căuta în oraş. Atâta lucru ştiam şi eu, deşi era abia al doilea pe care îl vedeam. Îmi aminteam de tipii de pe străzile din Knoxville, cu ochii ca ai unor cadavre de cerbi şi cu pancartele jalnice de carton: „Vă rog ajutaţi-mă”, „Mi-e foame”, „Veteran invalid”. Sau numele unui loc unde voiau naibii să ajungă. Bingo. Mi-am scos tăbliţa de desen şi am făcut o pancartă extraordinară, în toate culorile: UNICOI.

Mai, să fie, incredibil! Prima maşină care a apărut a tras pe dreapta, un Volkswagen galben, nu Broscuţă, ci sport. Geamuri acţionate electric. Fata de la volan a coborât scaunul pasagerului şi a spus „Haide tu!”, aşa că m-am urcat. În sfârşit mergeam în direcţia bună.

Dar ştiu că vorbea fata asta. Primul subiect pe care l-a abordat a fost că avea o febleţe pentru unicorni, la fel ca mine, ziceţi voi ce nebunie. Habar n-aveam ce să spun, nu eram chiar mare fan, dar nu era nevoie de mine în discuţia asta. Priveam cum trec kilometrii şi lista ei de obiecte preferate cu unicorni îmi intra pe o ureche şi îmi ieşea pe cealaltă. Aşternuturi, pelerină. Mi-am petrecut tot timpul încercând să-mi dau seama câţi ani avea. Trebuia să fie cam de vârsta domnişoarei Barks, în primul rând pentru că era la volan, apoi pentru că tricoul ei prea mic îi lăsa gol mijlocul şi nu numai. Pe de altă parte, ojă lucioasă, breton umflat, clamele alea ca nişte gândăcei în păr, cam la acelaşi nivel cu Haillie McCobb, clasa a doua.

Într-un târziu a trecut la seriale, preferatul ei fiind *Sabrina, vrăjitoarea adolescentă*, i-am spus că îmi plăceau mai mult benzile desenate decât să mă uit la televizor. A fost probabil primul lucru pe care i-am spus de când mă urcasem în maşină, cu peste 150 de kilometri în urmă, şi ea cică: „Haide tu!” S-a dovedit că rostea foarte des asta. Dacă i-aş fi zis că i-am dat în cap unei babe şi i-am ascuns cadavrul într-un tomberon de nouă metri, sunt aproape sigur că fata asta ar fi spus: „Haide tu!” Sorbea dintr-un termos uriaş de cafea şi conducea în

picioarele goale ca să nu adoarmă, cu încălţările pe bord, nişte sandale roşii cu tălpi din lemn imense. Toate chestiile astea erau noi pentru mine, ieşisem şi eu în lume. Condusese toată noaptea din Memphis, se ducea să-l vadă pe iubitul ei din Knoxville, care arăta exact ca Paul din *Nebun după tine*, doar că mai tânăr. Genul de tocilar dulce.

Knoxville, la naiba. Emmy se mutase probabil între timp. Eu urma să fiu în curând în Knoxville, ea în Lee County şi cine-o fi cel care stă la postul de control al universului râde de se prăpădeşte.

Încă ţineam în poală pancarta cu Unicoi şi mi-am dat seama într-un târziu că citise greşit, uf. Unicorni. Toate cele trei ore petrecute de mine în maşina ei erau o greşeală. Am început să vedem indicatoare cu kilometrii rămaşi până la Knoxville, numărătoarea inversă până când avem să fiu din nou aruncat pe marginea drumului, ca o potaie vagaboandă ce eram: nedorit, încă nu înecat. Simţeam că înnebunesc de foame şi mă întrebam dacă am în rucsac ceva pe care să i-l pot vinde fetei ăsteia. Dacă am învăţat ceva de la McCobb este că oamenii cumpără cele mai ciudate chestii. Aveam cariocile, dar nu intenţionam să mă despart de cel mai bun cadou pe care mi-l făcuse vreodată cineva. Mă întrebam dacă mătuşa June îşi mai amintea măcar.

Şoferiţa desculţă m-a întrebat unde voiam să mă lase şi i-am spus oriunde numai nu la vreo benzinărie pentru camioane. Deci asta a fost tot, o ieşire cu inscripţia Love Creek. Un ultim „Haide tu” şi dusă a fost.

Cerul era întunecat, se strângeau norii. Mă simţeam prea frânt ca să stau şi să fiu ignorat pe marginea drumului şi îmi era prea foame ca să mă gândesc la ce altceva aş putea face. Am ieşit de pe drumul interstatal şi am luat-o pe Love Creek Road, pentru că, la naiba, nu se ştie niciodată. A început să plouă în rafale şi am alergat spre un mic magazin, cam ca Golly’s. Vedeam luminile înăuntru şi un tip în vârstă la casa de marcat, pregătit pentru o noapte lungă. Nici nu avea să ştie că fusesem acolo. În spatele clădirii, m-am ghemuit între perete şi un tomberon, într-un loc aproape uscat. Şi am răscolit prin rucsac ca un animal. Am mâncat ultimul Slim Jim pe care îl deţineam, furat de la domnul Golly.

Care era însă treaba cu el. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să-ţi dea de mâncare şi să se uite la tine cum mâneai. Ţinea foarte mult să le ofere oamenilor plăcinta sau cârnatul şi avea o pancartă pe care scria că se poate mânca în magazin. Era din cauza copilăriei lui. E probabil unul dintre cele mai ciudate lucruri din lume. Spunea că părinţii, surorile şi toţi prietenii lui din groapa de gunoi erau aşa-numiţii oameni ce nu trebuie atinşi. Adică dacă atingeau mâncarea, sau orice altceva, aceasta era practic pierdută. Oamenii normali n-o mai voiau. Acelaşi lucru cu trupurile, fără mâini strânse. Dacă umbra lui atingea pe cineva din înalta societate, erau chemaţi poliţiştii să-l bată până se căca pe el. A spus că oamenii ăştia aveau un nume care suna ca „dolly”.

Nu mă îndoiam că trebuie să fie ceva la mijloc. Păi, şi dacă era să ajuţi pe cineva căzut în stradă să se ridice? Nu, a spus, mai degrabă stăteau să-i calce maşina decât să te lase să-i atingi. Şi dacă voiai să le dai un cadou? Nup. Dar cu banii, când voiai să cumperi ceva de la magazin? A spus că lăsai banii pe tejghea şi făceau un fel de rugăciune peste ei, ca să-i purifice, după ce plecai. Cea mai bună farsă pe care o făceau el şi micii lui prieteni era să alerge spre un tip care vindea mâncare pe stradă şi să pună mâinile pe ea, ca acela să fie nevoit s-o arunce. Dacă stăteau ascunşi destul timp şi dacă nu erau omorâţi, se întorceau şi o mâncau.

Asta se întâmplase cu un milion de ani în urmă, evident. Dar şi după atâta timp, se vedea că se simţea extraordinar când le dădea oamenilor mâncarea. Dacă cel mai important om la care te-ai putea gândi venea la el în magazin, guvernatorul Virginiei sau Dale Earnhardt, domnul Golly îi putea da un cârnat şi el l-ar fi mâncat. Spunea că i se pare un truc magic. Spunea că nu o să se obişnuiască niciodată cu cât de frumos se poartă americanii unii cu alţii.

I-am spus da, probabil. Dar aveam îndoielile mele. Sunt mulţi oameni pe care nimeni nu-i atinge niciodată. Nici măcar nu bate palma cu ei după ce dau un coş. Eu ştiu. Copiii mici aleargă în jurul lor şi strigă „cooties”, o chestie imaginară. Însă dacă am avea un cuvânt pentru un asemenea om în America, ar fi folosit.

Nu am murit în noaptea aceea în spatele tomberonului. Mi-a luat toată ziua următoare şi încă trei ture cu autostopul ca să ajung la Unicoi County. Întâi, alt camionagiu, care asculta fără întrerupere radioul. M-a lăsat la intersecţia cu 26, unde o luasem în direcţia greşită cu o zi în urmă. Apoi un puşti cretin într-un camion care avea mai mulţi ani decât el. Faţă de cârnat, piept sculptat. Îmi tot zicea să mergem amândoi să căutăm nişte femei. I-am spus nu, mulţumesc, dar o ţinea pe a lui. Până la urmă i-am zis că renunţasem la curve pentru că ultima cu care mă încurcasem îmi luase toţi banii. A lovit cu palma în volan şi a râs de nu se mai oprea.

Autostopul numărul trei, un Cadillac Deville. Avea o culoare maro-închis, nuanţa căreia i se spune piele de căprioară, la fel avea şi bărbatul care îl conducea. Alt predicator. La costum şi cravată subţire, cu păr tuns frumos, nici tânăr, nici bătrân. Maşina, clar, veche. Omul avea un stil anume: orice văzuseşi tu văzuse şi el. M-a întrebat care e povara mea şi i-am spus: unsprezece ani şi fără un chior, fugeam, dar nimănui nu-i păsa, probabil că şi mai departe mă aştepta acelaşi lucru. Stătea cu privirea aţintită la drum, dădea din cap afirmativ, uneori îşi trecea mâna prin păr, în timp ce eu spuneam tot ce aveam pe suflet. Certurile cu Stoner, mama care murise şi mă lăsase, cum fusesem trimis la Creaky Farm, ce mi se întâmplase cu două nopţi în urmă, când blestemasem o curvă drogată să moară pentru că îmi furase banii. Asculta, din când în când se freca iar în cap, ca şi când ar fi şters lacrimile pe care le vărsa cerul peste noi.

Auzise de Murder Valley. Mi-a spus că umbla destul de mult prin zonă, avea grijă de oamenii lui, şi îl credeam. Dacă s-ar fi ocupat de biserica mea, aş fi mers la biserică. Nu m-a luat deloc cu predici despre Iisus sau mai ştiu eu ce. Singurul lui sfat a fost să fiu atent în Unicoi, pentru că acolo existau nişte oameni aşa de răi, că ar fi spânzurat un elefant. Am zis bine, gândindu-mă că era o expresie de-ale lui. Dar nu. Condamnaseră odată la moarte un elefant acolo. Mi-a spus că, dacă ajungeam vreodată într-o bibliotecă, să caut, dar să încerc să nu mă uit la fotografii, pentru că priveliştea unui elefant spânzurat nu era un lucru pe care să-l uiţi prea uşor. Era un elefant de circ care se săturase şi fugise într-un târziu, după ce dresorul beat îl biciuise şi îl chinuise până o luase razna, lucru pe care puteam să-l înţeleg. Dar în timp ce fugea, strivise pe cineva din oraş şi oamenii aceia nu avuseseră linişte până nu se făcuse dreptate. Dumnezeule! Gândiţi-vă cât trebuie să fi fost ştreangul. Plus ce mai trebui seră să construiască, ca să ţină.

Morala poveştii lui era că nu ştii niciodată câtă durere e în sufletele oamenilor sau ce sunt în stare să facă din cauza ei dacă au ocazia. M-am gândit la Mariah Peggot şi la cum crestase urmele acelea de neşters pe faţa lui Romeo Blevins. Predicatorul a spus că asemenea dureri mari sunt principalul motiv pentru care este nevoie de rugăciune în lumea asta, din câte văzuse el, şi că avea să se roage pentru mine. Apoi mi-a dat un dolar.

Am coborât într-o intersecţie pustie şi cu mare tristeţe am privit Cadillacul cum se îndepărta, dorindu-mi ceva pentru care nu aveam un nume. Şi de asemenea, să găsesc un magazin de unde să-mi cumpăr de un dolar orice puteam să bag în stomac. Sunt sigur că a făcut un ocol ca să mă lase acolo, în dreptul unui drumeag despre care spunea că duce direct la Murder Valley. Nu mă îndoiam că la capătul lui este un cimitir, pentru că nu se vedea niciun om viu. Am mers toată după-amiaza până s-a făcut seară, pantofii au început să mi se rupă şi aveam băşici la picioare. Am găsit o pungă goală de pâine în şanţ şi mi-am legat-o peste unul dintre tenişii de la Walmart, ca să nu-i cadă talpa. Am trecut pe lângă ferme cu camionete pe drumurile de acces, dar nici ţipenie de om, în afară de copiii care se dădeau cu ATV-uri. Nu mai ştiam nici ce zi e, poate duminică, de vreme ce copiii nu se aflau la şcoală. Am trecut pe lângă câmpuri cu tutun înflorit şi am încercat să mă simt fericit că nu eu o să fiu cel care o să-l taie. Apoi a apărut un fermier şi mi-a permis să merg câţiva kilometri în remorca lui. Până a luat-o în altă direcţie. Îmi amintea de domnul Peg, conducea doar un pic mai repede decât aş fi mers eu, dar picioarele mele s-au bucurat de răgaz.

Am dormit într-un hambar în noaptea aceea. Fânul era aranjat, aşa că m-am urcat în vârful baloţilor stivuiţi, de unde să nu pot fi văzut sau împuşcat dacă venea cineva pe acolo. Simţeam că mor de oboseală şi am adormit cu gândul la Tommy, ghemuit în fân şi desenând schelete. Aveam stomacul prea gol ca să pot să mă cufund de tot în somn. M-am trezit de trei-patru ori vorbind cu Tommy

sau auzindu-l cum vorbea cu mine. Totul se amesteca în întunericul deplin, credeam că m-am întors la Creaky Farm.

A doua zi era sigur duminică. Mi-am dat seama după oamenii care ieşeau de peste tot şi plecau cu maşina la biserică, în hainele bune. Cu copii spălaţi şi dichisiţi pe banchetele din spate. Câteva familii s-au oferit să mă ia cu maşina, dar le-am observat feţele când s-au apropiat şi m-au văzut cu paie în păr şi jegos. Le-am spus că nu-i nicio problemă, merg pe jos şi am întrebat cât mai era până la Murder Valley. Se pare că ajunsesem deja. Era o vale. Ferme. Şi cimitire, bineînţeles. Primul peste care am dat era mic, în spatele unei bisericuţe albe. L-am străbătut dintr-un capăt în celălalt, dar nici urmă de Woodall. Toată lumea de acolo murise în alte vremuri, în anii 1950 sau înainte.

M-am aşezat printre morminte şi am ascultat cântarea care venea din biserică. Oamenii dinăuntru păreau foarte bucuroşi că cineva are grijă de ei, că nu sunt niciodată singuri, convinşi că promisiunea era adevărată. Mi-aş fi dat un ochi să fiu şi eu ca ei.

Cred că am întrebat mai mult de zece oameni dacă o cunoşteau pe Betsy Woodall. Nu vedeam de ce n-aş face-o. În Lee County, dacă ştiai numele celui pe care îl căutai, erau şanse ca la a treia încercare să dai peste un văr sau un fost iubit. Nu şi în Murder Valley. Unii m-au trimis la plimbare, unii m-au aburit. Un tip de la un restaurant mic m-a gonit, credea că cerşesc. Era un oraş cu câteva magazine încă deschise şi mult mai multe închise, cu storurile trase. Nu cred că treceau prea mulţi străini pe acolo. Dar nu aveam putere să merg mai departe, aşa că am continuat să întreb. Chiar dacă se fereau de mine ca de ciumă.

— Am eu o sulă de lemn[15] în cutia cu scule, mi-a răspuns un glumeţ.

Altul a spus, sigur, o cunoştea pe doamna respectivă. Ultima oară o văzuse călărind pe o mătură. Asta se întâmpla la magazinul de furaje şi unelte care, fiind duminică, nu era deschis, dar unde se strânseseră mai mulţi tipi pe lângă rampa de descărcare. Cel care făcuse gluma cu mătura stătea în picioare în spatele unei camionete şi arunca baloţi de fân în remorca alteia, sub ochii unor tipi în salopete care-şi rumegau tutunul. Au râs cu toţii. Unul dintre ei a adăugat:

— Cred că pe un băiat ca ăsta l-ar înfige în ţepuşă şi l-ar frige ca să-l mănânce.

Eram pe cale să plec, dar replica asta m-a făcut să mă întorc. Parcă ar fi vorbit despre o doamnă pe care o cunoşteau, chiar dacă nu era genul de om cu care să vrei să ai de-a face.

— Adică există? E un om adevărat?

S-au uitat unii la alţii, apoi la mine. Bănuitori. Pe sârma de deasupra stăteau aliniaţi mai mulţi porumbei, cu faţa spre mine, şi mi se părea că şi ei se holbează. Tipul din remorcă a răspuns.

---

[15] În original, *wood-awl*, care se pronunţă asemănător cu Woodall.

— Există, da, domnule. Însă juriul încă deliberează dacă e om.

Au râs cu toţii. În afară de păsări.

— Unde pot s-o găsesc? am întrebat.

Se lăsase tăcerea. Simţeam mirosul de fân şi de furaj dulce. Toată lumea aştepta.

— Pe fundul lacului Watauga, dacă ai noroc, a răspuns unul dintre ei într-un târziu, râzând.

Dar ceilalţi nu au râs. Era un tip mai mic, slab ca un ţâr. Cu acnee, care părea dureroasă.

— Nu trebuie să vorbeşti urât despre o doamnă în vârstă, am spus. Dacă mi-e rudă?

Fălcile care molfăiau tutun s-au oprit toate în acelaşi tip. La naiba! Toţi bărbaţii ăştia cu mâinile în buzunarele salopetei se uitau la mine de parcă prinseseră un peşte nemaivăzut. În cele din urmă un tip mai în vârstă a vorbit:

— Dacă-i aşa înseamnă că de acolo ai capul ăla roşu.

Dar ea nu era roşcată. Din ce spunea mama.

— Adică?

Acum nu se mai uitau la mine, ci la el. Doi tipi s-au îndreptat spre camioane, nu voiau să fie de faţă la povestea asta.

Unul a spus:

— Haide, Slabule, dă-i lu’ băiatu’ ăsta ce caută.

Și Slabul, care era un tip gras, a replicat:

— Băi, să nu vă apucaţi să ziceţi că am făcut ce nu trebuia.

Şi ceilalţi au început să-şi exprime opiniile despre cum ar fi trebuit să mă lase să mă mănânce lupii, până când am simţit că-mi explodează capul.

— Duceţi-vă cu toţii dracu’! am ţipat.

Asta a fost de ajuns, mi-au spus. Toţi în acelaşi timp: ia-o la stânga după fostul magazin de mobilă sau fosta şcoală, pe un drum numit Janet Lane sau vechiul drum al măgarilor. Nu erau de acord decât în privinţa faptului că urma să ajung la o clădire galbenă cu două etaje, i-am lăsat să se certe. Dă-le-ncolo de bătături. Am luat-o la galop.

Pe drum nu era niciun indicator, dar casa galbenă era acolo, singură şi înaltă pe un deal, ca şi cum n-ar fi vrut pe nimeni prin preajmă. Era decent întreţinută, cu ferestre mari, curtea plină de flori, gard de jur împrejur, cu o poartă din sârmă pe care nu am îndrăznit s-o deschid. Eram aşa de jegos că speriam şi păsările din curte. Privind la toate culorile acelea şi la albinele care zumzăiau, m-a cam luat ameţeala. Şi pentru că nu prea mâncasem în ultima vreme. Dintr-un motiv sau altul, nu am văzut-o de la început pe doamna care smulgea buruieni, ci abia când s-a îndreptat şi şi-a dus o mână la spate. Bam. Probabil cea mai înaltă bătrână pe care o văzusem vreodată, neagră de bronzată, ca tutunul. Cu trăsături aspre. Părea că băieţii de la magazinul de furaje nu se înşelaseră. Avea o pălărie şi

încălţări bărbăteşti, fustă groasă. Picioare noduroase în ciorapi, ca o pungă de nuci. Dacă nu s-ar fi mişcat, aş fi crezut că e o sperietoare de ciori.

M-a văzut. A ridicat mistria, ca şi cum s-ar fi pregătit s-o arunce.

— Pleacă!

Îngheţasem.

— Ţi-am zis s-o ştergi! Băieţii n-au ce căuta aici!

A început să taie aerul cu arma.

Dacă am deschis poarta şi am păşit spre ea, nu am făcut-o nicidecum de curajos ce eram. Pur şi simplu nu aveam de ales.

— Îmi pare rău, am spus. Sunt nepotul tău.

A lăsat mistria jos. Avea genul de ochelari de soare prinşi în jurul capului pe care îi poartă bătrânii. La scos. Dedesubt era altă pereche de ochelari cu fundul gros, care-i făcea ochii să semene cu nişte peşti care înotau. Verzi ca ai mei, lăptoşi, surprinşi. Stătea şi mă măsura, de la tenisul rupt până în vârful capului sârmos şi roşcat. Mai ales la el se uita.

— O, Doamne! a spus.

Şi s-a aşezat pe pământ.

26

Bunica mea nici nu voia să audă de băieţi sau de bărbaţi.

„De nimeni dintre ăia care-şi varsă udul din picioare”, aşa spunea. Ghinion pentru mine.

Salonaşul ei mirosea a fum de ţigară stătut şi a bătrân şi nu mai văzusem niciodată atâta mobilă într-o singură cameră, din vremuri apuse. Scaunele aveau picioare de lemn în formă de labe de animal la capete şi chestii de dantelă pe braţe, ca să nu le strici. A întins o faţă de masă pe canapea, ca să mă aşez pe ea, din acelaşi motiv. Apoi şi-a tras un scaun şi m-a studiat în timp ce-şi făcea vânt cu un evantai din acela de casă de pompe funebre, cu mâner de lemn. Crăpai de cald înăuntru şi era plin de mărunţişuri peste tot. Ceasuri mari pe şemineu, nu unul. Dacă-i iroseai timpul acestei doamne, avea cum să-şi dea seama.

— Ce ne facem cu tine? tot repeta.

De unde să ştiu eu?

Ziceai că e bărbat, cu genul de voce gravă pe care îl primesc fumătorii ca premiu după ce au fumat milioane de pachete. Dar important era ce spunea şi cum o spunea. Precum cineva căruia i se rupe dacă eşti sau nu de acord. După o vreme s-a ridicat şi m-a lăsat asudând ca un porc, nu îndrăzneam să fac vreo mişcare. S-a întors cu o tavă cu sandviciuri şi s-a uitat cum le băgăm pe gât. Nu frumos.

Avea întrebări. Prima: îmi spusese oare cineva că eram bucăţică ruptă din tata? I-am răspuns că da, că oamenii mă strigau cu porecla lui, Copperhead. A clătinat din cap ca şi cum ar fi vrut să spună nu, nu, să nu aud asta. Poate erau nişte amintiri neplăcute, ceva legat de şerpi. Mi-a mărturisit că era să-i stea inima când m-a văzut în curte.

— Băiatul meu s-a întors din morţi, asta am crezut, a venit la mine copil, în loc de bărbat, ca să mă ia cu binişorul. Dar nu-i merge. Nu există băieţi, sunt doar bărbaţi mici care mai au de învăţat cum să tragă la ţintă.

Mă întrebam dacă se referea la cum ne pişam, lucru care părea de mare importanţă, i-am spus că îmi pare rău şi am întrebat-o ce făcuse tata de o supărase aşa de tare.

— Doamne, copile, nu mai am zile să-ţi povestesc tot ce-a făcut.

I-am spus că sper că n-o să mă tragă pe mine la răspundere. Şi că mamei i se păruse minunat, deci poate că se îndreptase cumva mai târziu. Voiam s-o întreb dacă e adevărat că venise s-o viziteze pe mama şi văzuse cum mă născusem, băiat.

Dar se pornise.

— Necazul lui a fost biserica, mi-a explicat. L-a dus pe calea greşită.

Asta era ceva nou pentru mine, mai ales venind din partea unei persoane în vârstă. Sigur, auzisem de treaba cu şerpii, dar mi-a spus că era ceva mai rău. Bărbaţi care voiau să se întoarcă în vremea Vechiului Testament, răpeau fecioare şi făceau sclave din fiicele lor.

— Îi ştiu pe unii care şi-ar fi luat mai multe neveste decât Iacov dacă le-ar fi mers.

— Iacov a avut mai multe neveste? am întrebat.

Ţineam în mână farfuria goală care avea pe ea un portret al lui Abraham Lincoln. Mă întrebam cum o fi ajuns aici. Mă abţineam cu greu să-i ling firimiturile de sandvici de pe faţă.

— Două neveste şi două ţiitoare. Nu ştii Scriptura?

Părea o întrebare-capcană. I-am mărturisit adevărul, că mama era supărată pe toate treburile astea. Şi că, din câte ştiam, probabil nici fiul ei nu era prea bisericos când ajunsese în Lee County. Mama nu ar fi tolerat aşa ceva la un iubit.

— Nu l-ai cunoscut, a spus. A murit în iulie şi tu te-ai născut abia în toamnă.

M-a cam speriat că ştia asta.

— Era nebun şi după maşini. Avea boala lor. O maşină poate să omoare un om mai repede decât un şarpe. N-am mai condus o unealtă ucigaşă din aia din 1961, nici n-am avut vreuna.

Erau multe lucruri de rumegat. În primul rând că tatălui meu îi plăceau vehiculele, aceeaşi patimă pe care o aveam şi eu în sânge. La locul de joacă, eu eram mereu copilul cu ochii aţintiţi spre stradă, care se uita cum metalul trecea vuind prin dreptul nostru, în timp ce băieţii ceilalţi strigau: „Mamă, frate, un Continental cu uşile prinse în spate!”

În al doilea rând: din 1961? Cum să trăiască un om modern fără maşină?

Mi-a explicat că toate cumpărăturile îi veneau acasă şi, dacă mai avea nevoie de ceva din oraş, mergea pe jos. Sau una dintre fetele ei o ducea cu maşina ori îi făcea serviciul de care avea nevoie. Crescuse şi educase în total unsprezece fete, pe unele de când erau adolescente nestăpânite, pe altele de mici. Deci era un fel de mamă de plasament. Însă că o făcuse din proprie iniţiativă, fără cecuri şi alte alea. Avea o părere proastă despre cum îşi făceau treaba cei de la serviciile sociale. Amin, am rostit eu.

Deci povestea nebunească a mamei era adevărată. Betsy Woodall trebuie să fi venit la ea. Tărăboiul infernal pe care se spune că l-ar fi făcut cu siguranţă nu era real, vorbeau coşmarurile mamei. Dar era adevărat că plănuia să mă ia. Fusese mama de acord? Dacă m-aş fi născut fără cocoşel, aş fi crescut în casa aceasta, un cu totul alt eu, stând şi mâncând sandviciuri pe scaune cu labe de animal? Mai aveam puţin şi-mi pierdeam minţile.

Am rugat-o să mă lase să merg la baie şi mi-a arătat ceea ce ea numea camera de spălat, dar din fericire avea toaletă. Chiar dacă era ciudată şi mi-a luat un pic

să mă prind care e treaba, pentru că avea un lanţ. N-a rămas cu mine să vadă dacă stăteam în picioare.

În mare, a fost o după-amiază înfricoşătoare. M-a întrebat dacă fugisem de cineva pe care să trebuiască să-l sune. I-am spus că nu tocmai. Dar a insistat, nu avea chef să se trezească pe cap cu poliţia, deci i-am spus cine trebuia să ştie că sunt în viaţă şi la o rudă. După ce a dat un telefon, m-a întrebat cum Doamne iartă-mă îmi trecuse prin minte ideea să vin s-o caut.

I-am expus povestea mea jalnică. Nu voiam ca doamna aceasta să înceapă cu spună chestii de genul „ştiam eu” în privinţa mamei, la urma urmei ea nu mă lăsase cu totul baltă, deci i-am explicat că viaţa mea fusese minunată până când mama se înhăitase cu un tip care credea în educaţia făcută cu pumnii, care o hărţuise şi o spălase pe creier până la moarte. Apoi, i-am vorbit despre plasamentul la un moş care avea o fermă cu băieţi sclavi. Şi în tot timpul acesta doamna se uita la mine cu o privire de genul „ştiam eu”. Am încercat să prezint lucrurile dintr-o perspectivă diferită de cea cu „bărbaţii sunt dracu’ pe pământ”, pentru că, sincer, nici doamna McCobb nu fusese cine ştie ce, nici bătrâna Pungă. Ca să nu mai vorbim de domnişoara Barks, care renunţase la mine pentru bani. Şi curva de la benzinărie, categoric un personaj negativ, dar era riscant să-i descriu asta. Am scurtat povestea şi i-am spus că sunt un om care munceşte din greu şi că pornisem la drum cu banii care o puteau dovedi, dar îmi fuseseră furaţi.

Singurul comentariu pe care l-a făcut când mi-am terminat povestea a fost:

— Biata fată.

Stai puţin, cum? Nu bietul de mine? Nu se referea la hoaţa de bani, despre care nu-i dezvăluisem că era o curvă. Se referea la mama. Tot mai eram supărat pe mama pentru că murise şi mă lăsase singur, deci nu eram pregătit să-i ţin partea. Dar doamna asta părea să fie supărată pe fiul ei pentru că murise şi o lăsase pe ea singură, un lucru josnic pe care i-l făcuse mamei, spunea, că o lăsase să aibă grijă de un copil mic. M-am întrebat dacă şi mama fusese de aceeaşi părere şi nu-i trecuse numele pe certificatul meu de naştere ca să se răzbune. Cu siguranţă mama fusese destul de vagă în legătură cu accidentul care-l omorâse, până la urmă refuzase să mai vorbească despre asta. Poate că doamna avea răspunsuri, dar deodată parcă s-a prăbuşit şi s-a întristat, i-a pierit toată vlaga.

Stăteam şi ascultam ticăitul ceasurilor. Avea şi un ceas de mână mare, bărbătesc, pe care l-a scos din buzunar, l-a privit, l-a întors, l-a frecat de mânecă şi l-a pus la loc. O pisică gri a ieşit tiptil de sub un fel de dulap mare şi s-a uitat urât la mine, după care s-a furişat pe lângă perete şi a ieşit pe uşă în fugă.

Apoi, din senin, doamna s-a ridicat şi a spus că era vremea să-l scoatem pe frăţiorul Dick.

Dumnezeule! Pe al meu[16]? Ca dovadă că nu puteam fi adoptat?

Nu a mai adăugat nimic, a plecat şi m-a lăsat cu Abraham Lincoln în poală. După câteva minute s-a întors împingând un scaun cu rotile cu un omuleţ în el.

A, aşa. Frăţiorul Dick.

Era cât un copil, dar bătrân şi cu părul alb ca ea. Cu aceeaşi înfăţişare de melungeon ca ea, ochii deschişi la O?

Culoare şi pielea închisă, foarte închisă. Ăştia erau oamenii mei. Dar pe cât de înaltă şi de voinică era ea, pe atât de mic, de cocârjat şi de sfrijit era el. Aproape că îţi făcea rău să-l priveşti, cu amândouă picioruşele în aceeaşi direcţie, care nici nu ajungeau la suporturile pentru picioare ale scaunului cu rotile. Umerii aduşi într-o parte, capul aplecat în cealaltă, însă aveau exact aceiaşi ochi, de culoarea algelor de iaz, ai ei cu ochelarii groşi, ai lui descoperiţi, holbându-se la mine ca un copilaş. Am rămas nemişcat, lăsând acei patru ochi verzi să mă scruteze de sus până jos.

— Asta e nepotul tău, i-a spus ea. Copilul lui Damon.

El a făcut ochii mari, probabil şi eu. Habar nu avusesem că mă chema ca pe tata. Gura omuleţului s-a deschis. Părea că râde, dar nu a ieşit niciun sunet.

— Un băiat, a spus ea. Ce poţi să-i faci?

Fratele Dick a dat din cap în lateral pe traiectoria lui strâmbă, de acord cu ea, dar se uita spre mine ca şi cum mi-ar fi făcut cu ochiul. Ca şi cum ar fi spus: *Şi eu sunt tot ca tine, frate.*

— Ce facem cu el? a întrebat ea.

El a râs iarăşi în tăcere şi a dat din cap. A ridicat ochii şi şi-a strâmbat gura până când în sfârşit au ieşit nişte sunete. Sunau ca *Îpăălăm*.

Ea a încuviinţat din cap.

— Da. Bună idee. Îi pregătesc baia. Şi după aceea?

Fratele Dick m-a privit drept în ochi, citea în mine ca într-o carte. Am vrut să-mi feresc privirea, dar nu m-a lăsat. Apoi a coborât ochii, ca şi cum ar fi citit mai departe. Toate locurile unde fusesem, toate căcaturile pe care le pierdusem, toată ruşinea şi jalea mea. Părea interesat mai ales de tenisul înfăşurat într-o pungă de pâine. A început iar să dea din cap şi să-şi strâmbe gura, ca şi cum ar fi apăsat pe mânerul unei pompe până când ieşeau cuvintele: *Îitee pafinoi*.

— Of, frate. Aşa e. O s-o întreb pe Jane Ellen dacă poate să facă rost de nişte pantofi care să-i vină. Ai privirea ageră, frăţioare.

M-a împins spre baia de sus, care avea cadă. Futu-i mama mă-sii! Fără duş, şi nu era o cadă obişnuită, în chestia asta puteai să fierbi un porc. Mi-a arătat cum să folosesc robinetele şi mi-a spus să mă îmbăiez bine până când Jane Ellen aia avea să-mi facă rost de ceva de îmbrăcat. Se pare că avea fraţi de toate

[16] *Dick* este în acelaşi timp diminutivul de la Richard şi denumire argotică a organului sexual masculin („cocoşel").

dimensiunile. M-am aşezat pe toaletă gândindu-mă la Copaia Dracului, care îi luase viaţa tatălui meu, o poveste spusă în şoaptă, ce-mi stătuse pe creier toată viaţa. Nu ştiam cum arată acel loc şi nu aveam să ştiu niciodată, dar probabil nu semăna deloc cu bolul ăla lung de porţelan. Mă holbam de sus la chestia aia şi-mi spuneam: *Fie, drace, care pe care*.

Până la urmă m-am gândit că aveam probabil să supravieţuiesc şi că nu mi-ar fi stricat o baie bună, cu toate zilele de căcat pe care trebuia să mi le scot din piele. Am dat drumul la apă, mi-am ţinut respiraţia, am intrat. Mi-am lăsat fundul în cea mai adâncă apă în care fusesem vreodată. Stăteam acolo, gol şi nu mort, lăsând o grămadă de informaţii noi să-mi scalde creierul. Toată viaţa în care nu avusesem pe nimeni, în care mă prefăcusem că o străină era mamaia mea, în care fusesem mereu împins mai în spate în timp ce oamenii cu rude aveau grijă de ai lor: toată fusese o minciună. Îi aveam şi eu pe ai mei. Deodată totul se schimba. Habar nu aveam ce urmează. Poate nimic mai mult decât nişte pantofi daţi de pomană, dar chiar şi aşa. Aveam numele tatălui meu. Oamenii ăştia semănau cu mine. Şi aveau bani, aş fi zis. Păi, ce casă! Salonaşe şi săli de baie, jos, sus, toate camerele pline de mobilă. Scaune cu labe, fir-ar. Cada în care stăteam avea picioare, care arătau ca nişte gheare înfricoşătoare. Nu mint. Dacă dracul ar avea o cadă, aceea ar fi.

Cineva pusese atâtea haine pe pat, încât parcă eram într-un magazin. M-am îmbrăcat cu cele mai normale care mi se potriveau şi m-am dus jos, unde mă aştepta o mare cină pregătită de bunica şi de tipa asta, Jane Ellen, o fată greoaie, cu părul lung şi negru, încâlcit, şi cu un spaţiu între dinţii din faţă pe unde îi ieşea limba ori de câte ori zâmbea, adică de fiecare dată când te uitai la ea. Era atâta mâncare! Mă gândeam să mă cufund în ea şi să mor fericit.

Jane Ellen era fata numărul unsprezece din cele crescute şi educate de bunica. Era la liceu, avea o slujbă cu jumătate de normă la cabinetul medical şi locuia în casa asta de la opt ani. Nu se vorbea despre unde fusese înainte, un mister dacă ţineai seama de fraţii care erau pe undeva prin apropiere şi aveau, în mod evident, haine de dat. Nu era o orfană adevărată ca mine. Se purta de parcă viaţa cu bunica era cea mai fericită din lume. Amândouă îl răsfăţau pe fratele Dick, îi cereau părerea, se aplecau să-l şteargă pe bărbie. La cină am avut pui, cartofi-dulci şi fasole verde. El avea o chestie verde ca un milkshake, pe care i-o aduseseră într-un pahar mare cu pai, pentru că una dintre problemele lui era că nu putea să înghită.

Înainte să mâncăm, bunica m-a întrebat:

— Spui rugăciunea?

Habar n-aveam cum să trec testul. Am îngheţat. Cu furculiţa înfiptă într-o bucată de pui şi cu inima în gât.

— Noi nu! a continuat cu vocea ei morocănoasă.

Jane Ellen şi fratele Dick au râs şi ne-am repezit cu toţii la mâncare. Mi-a mai pus şi alte întrebări, cum ar fi de ce se înhăitase mama cu aşa o poamă după ce murise tata. Îmi veneau în minte mai multe răspunsuri, primul fiind că mama avea căcat în loc de creier, dar din politeţe am spus doar că presupun că se simţea singură.

— Singură! Nu văd cum poţi fi mai singură decât legându-te de un ciomăgar în casa lui crâncenă.

Bunica mea a privit către Jane Ellen şi de data asta nu s-a zâmbit. De unde am tras concluzia că petrecuseră amândouă ceva timp într-o casă crâncenă. Bunica mea cu soţul ei care se ocupa de şerpi, iar Jane Ellen, cine ştie cum. Îmi venea să le spun că nu doar fetele ajung între patru pereţi clădiţi din ură şi se hrănesc cu pumni la micul-dejun. Ura vine frumos şi întinde un afurisit de covoraş la uşă şi asta este. Dar mi-am ţinut gura. E mai sigur ca tu să ştii mai multe despre oameni decât ştiu ei despre tine.

După cină bunica şi fratele Dick au fumat ţigări. Picioarele lui şi restul corpului nu făceau prea multe parale, dar mâinile erau extraordinare. Micuţe şi curate, cu unghiile tăiate frumos. Ţinea ţigara ca pe o pasăre mică şi albă cocoţată pe mâna lui, cântându-şi cântecul de fum albastru frumos, încercam să nu mă holbez. Fratele semăna mai degrabă a soră şi viceversa.

În noaptea aceea m-au culcat în camera cu toate hainele, acum împăturite şi puse deoparte ca să pot să dorm în pat, care era cât un vapor, cu stâlpi înalţi de lemn în cele patru colţuri, habar n-am de ce. Ca şi cum ar fi trebuit să ridici un steag peste noapte. Camera mirosea ca restul casei, a praf şi a oameni bătrâni, iar uşile aveau gaura cheii în stil vechi, ca în casa Peggot. Maggot şi cu mine ne jucam cu cheile acelea lungi de fier, pentru că nu-i păsa nimănui dacă le îngropam în curte ca pe nişte comori, dacă încercam să le topim în foc sau cine ştie ce mai făceam. Aici nu era aşa. Bunica a venit şi s-a uitat să vadă ce fac după ce mă băgasem în pat. Apoi uşa s-a închis şi am auzit răsucitul şi clinchetul cheii. Eram prizonierul ei.

Dar, dacă aş fi putut să fug, unde să mă fi dus? Încuiat într-o cameră sau trăindu-mi viaţa ca de obicei, nicio diferenţă. Singurele drumuri pe care le ştiam erau pline de oameni care mai degrabă m-ar fi călcat în picioare decât să-mi dea o mână de ajutor. Puteam să mor la fel ca mama şi ca fratele meu mai mic oricând. Aşa că mă bucuram că nu era astăzi ziua aceea. Aveam burta plină şi nu mă ploua. Mâine, altă poveste. Probabil povestea în care urma să fiu dat afară pentru că eram băiat.

Dar pe individul ăsta, Dick, la care ea ţinea aşa de mult, căruia îi cerea sfatul şi pe care chiar îl asculta, pe el l-am întors pe toate părţile. Apoi mi-am amintit ce spusese ea despre cum îşi varsă oamenii udul. Cum o făcea el exact, numi dădeam seama. Dar cu siguranţă nu din picioare.

27

I-a luat ceva timp să se hotărască în privinţa mea. Era unul dintre oamenii care nu se înşelau niciodată, punct. În ceea ce mă priveşte: (1) în niciun caz, cel care era os din osul ei şi sânge din sângele ei nu avea să fie dat înapoi netoţilor de la Protecţia Copilului. (2) Mai degrabă îşi trăgea un glonţ în cap decât să crească un băiat. Cum să facă să găsească o soluţie?

Părerea ei despre fratele Dick: cei mai mulţi oameni credeau că nu are creier, dar de fapt era cel mai inteligent om din lume. Voia să-mi petrec timpul cu el, lucru care mă speria un pic, sincer, pentru că nu ştiam ce să fac. Am întrebat ce s-a întâmplat de a ajuns în scaun cu rotile. Mi-a explicat că se născuse cu o chestie la coloană, dar că nici viaţa nu-l ajutase prea mult. Pe vremea când erau mici, băieţii de la şcoală l-au hărţuit mai-mai să-l omoare. Îl băgau în saci de furaje, îl ascundeau în canalul de scurgere, farse din astea, doar pentru că era aşa de mic încât nu putea riposta. Şi pentru că-i plăcea să citească şi ştia răspunsurile la şcoală, iar asta, toată lumea o ştie, înseamnă să ţi-o cauţi cu lumânarea. Ea era sora cea mare şi învăţase să-i gonească pe băieţi cu orice armă îi cădea în mână, dar tatăl lor avea alte idei şi îl internase într-un cămin din Knoxville. Nu învăţa nimic acolo, aşa că ea îi ducea cărţi când mergeau în vizită. Tatăl lor voia să-l facă nevăzut, pentru că oamenii de la biserică spuneau că un schilod e o pedeapsă a lui Dumnezeu. Bietul Cocoşel stătuse acolo ani de zile, până când murise restul familiei şi ea putuse să-l scoată.

Fir-ar! Tot mă s tresa că trebuie să vorbesc cu el, dar mai puţin după ce îmi povestise toate astea. Copiii de care nu se atinge nimeni se recunosc între ei, ai zice.

Camera lui era la parter din cauza scaunului cu rotile şi uşa era de obicei deschisă. Prima dată când am intrat, nu m-a observat pentru că citea o carte. Nu cum citeşte orice om, ci adâncit în ea. Nici el, nici cartea aia mare nu se aflau în casa, poate nici în lumea asta. Camera lui era practic o cameră de zi cu un pat. Scaune, lămpi, birou, plus nişte chestii medicale şi de toaletă la care am încercat să nu mă uit. Pe birou se îngrămădeau multe chestii, inclusiv un zmeu. Pe toţi pereţii, rafturi cu mai multe cărţi decât văzusem în viaţa mea, inclusiv la biblioteca şcolii. Câteva dintre ele, puţine, erau subţiri şi în culori, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că sunt cărţi pentru copii. Nu văzusem prea multe la viaţa mea. Cineva îmi dăduse odată una cu un băiat foarte rău care e trimis la culcare fără să mănânce de seară şi în mintea lui era un monstru, aşa că s-a dus pe o insulă unde era plin de monştri ca el, fioroşi rău, care făceau mare tărăboi. Mi-a

plăcut la nebunie. Dar preferam benzile desenate, însă nu am zărit niciuna în camera domnului Dick.

Într-un târziu am spus „bună, domnule Dick”, iar el a ridicat privirea şi a zâmbit, nu foarte surprins. Gâtul sau laringele era distrus, dar te obişnuiai şi ajungeai să înţelegi mare parte din ce spunea. Mi-a luat însă ceva să reuşesc. În acea primă zi m-am uitat prin cărţile lui, l-am întrebat despre ce e una sau alta şi m-am prefăcut că înţeleg răspunsul. Nu am găsit-o pe cea cu băiatul sălbatic. Cărţile lui pentru copii aveau imagini cum se făceau pe vremuri, care astăzi îi plictisesc pe copii. Probabil păstrase toate cărţile pe care le citise. L-am întrebat dacă acestea erau cele pe care i le adusese sora lui la căminul pentru invalizi şi a spus că da. Ceea ce mi-a cam frânt inima, ce tragedie, Iisuse! Dar iată-i acum pe cei doi mai fericiţi la adânci bătrâneţi decât majoritatea oamenilor.

Pe domnul Dick nu-l deranja să vorbească despre orice, aşa că, treptat, am devenit mai băgăcios şi l-am întrebat, de pildă, cum ajunsese bunica să aibă o casă aşa de frumoasă (trăise mai mult decât toţi ceilalţi din familie) şi de ce muriseră ceilalţi (pentru că erau mai răi decât şerpii). Şi-l amintea pe tata? Da! Când bunica îl adusese înapoi pe domnul Dick de la căminul pentru invalizi, tata era adolescent. Asta m-a dat peste cap, când mi-am imaginat cum se plimba prin exact aceeaşi casă, în viaţă şi copil. Eram obişnuit să mă gândesc la tata ca aparţinând unei alte categorii de fiinţe, ca Omul-Furnică sau Iisus. Dar fusese un om real. Care arăta ca mine. Voiam să ştiu un milion de lucruri, care fusese prima lui maşină, ce sporturi practica. Domnul Dick a fost vag în această privinţă, a spus doar că se certa mult cu tatăl lui cel religios, iar apoi, când n-a mai existat un tată în casă care să facă legea, se certa cu bunica. Pe urmă împlinise şaisprezece ani şi se mutase. Ce făcuse în perioada dintre momentul când plecase din casa asta şi cel în care se întâlnise cu mama în Lee County, ani mulţi, domnul Dick habar nu avea. Poate că nimeni nu ştia. Mi-aş fi dorit să găsesc cartea întreagă a tatălui meu în casă şi s-o citesc din scoarţă în scoarţă.

Deci un adolescent ca mine, care îi făcuse mizerii; atunci începuse bunica să aibă o părere nu tocmai bună despre băieţi? a trebuit să întreb. Domnul Dick a zâmbit şi a dat din cap, nu, a făcut un semn peste umărul lui strâmb, în sensul că mult, mult înainte. Bineînţeles. Tipii ăia mari, jegoşii care îi băgaseră braţele şi picioarele subţiri ca nişte crenguţe într-un sac de furaje, râzând de se căcau pe ei. Îşi formase părerea cu mult înainte să aibă un copilaş roşcat. Probabil că el nu avusese nicio şansă.

După ce fugise fiul ei, se apucase să aducă fete ca să le facă aşa-numita educaţie. L-am întrebat pe domnul Dick ce le învăţa de nu puteau să înveţe acelaşi lucru la şcoala obişnuită. Văzusem deja cum se punea Jane Ellen cu burta pe carte în fiecare seară, cu temele întinse pe toată masa din bucătărie. Bunica îi punea întrebări sau îi dădea sugestii la istorie ori chiar la matematică, la trigonometrie şi chestii din astea, încât am rămas surprins că un om în vârstă ştie

asemenea lucruri. Credeam că sunt o invenţie mai nouă. Domnul Dick a spus că le învăţa pe fete să fie cele mai bune din clasă şi să nu lase pe nimeni să le vorbească de sus. Acelaşi vechi cântec cu alte cuvinte: ţineţi-vă departe de băieţii cei răi. Domnul Dick a spus că da, asta era. L-am întrebat cum absolveau fetele perioada de educaţie şi când se mutau. Mi-a spus că de obicei când se măritau.

Aşteptarea a durat două săptămâni lungi. În unele zile mă punea să fac treabă în grădină. Şi pe Jane Ellen, dacă nu era la şcoală sau la muncă. Într-o dimineaţă am răscolit pământul în locul unde voia să-şi sădească legumele de toamnă. Îi mai trezeam interesul lui Jane Ellen cu mărunţişuri, vorbeam despre viermi ş.a.m.d. Dar asta era cam tot. Nu aveau televizor. De obicei aveam parte ori de domnul Dick, ori de nimic. Râdeam din când în când, noi, băieţii. Uneori o ironizam puţintel pe bunica. Sigur că o iubea, dar într-o anumită măsură era nebună de legat. Micul nostru secret.

Într-o dimineaţă l-am găsit în scaunul cu rotile, stând la birou şi lucrând la ceva, şi părea foarte serios. Nu citea, scria. Pe zmeu. Avusesem zmeie de un dolar de la magazin când eram mic, dar al lui nu era unul obişnuit, ca acelea. Era făcut în casă, din şipci folosite la uscarea tutunului şi role de hârtie. Mi-a spus să-mi trag un scaun şi am stat şi m-am uitat cum scria pe zmeul lui. Avea cel mai îngrijit şi mai mărunt scris din lume. Pe cât de strâmb era trupul lui, pe atât de drepte erau rândurile scrise, ordinea întruchipată. Şi lent ca melcul, l-a luat o veşnicie să termine o propoziţie: *Copiii prea mintoşi n-au zile, cică*. Nu mi se părea că avea o mare noimă, dar probabil era adevărat. Scrisese şi alte propoziţii, pe zmeu, peste tot. Sute. Am reţinut: *Nu va certaţi cu ea: e într-o ureche*. Opa, mi-am spus, probleme cu surioara. Dar alta era: *Mi-am pus în gând să fiu un ticălos, urând huzurul zilelor de azi*. Nu pricepeam nimic. *Şi-o fiară, cât de rea, cunoaşte mila*. Iar în mijloc, cu litere mari:

Nu-i om să-i fie milă dacă mor.
Şi cum să-i fie, dacă-n mine însumi
De mine însumi milă nu găsesc?[17]

L-am întrebat despre ce e vorba şi a bătut cu palma în cartea aflată pe masa lui şi pe care tocmai o terminase. Voia să scrie toată cartea pe zmeu? Nu. Doar anumite părţi, care îi plăcuseră cel mai mult.

— Şi apoi?

A arătat spre fereastră. Mâna lui a făcut un gest, în sus, în sus.

— Înalţi zmeul?

---

[17] Citate din *Richard al III-lea*, de William Shakespeare, traducere în limba română de Dan Duţescu, în volumul 1 din *Opere complete*, Univers, Bucureşti, 1982 (N.r.).

A dat din cap că da. A spus că, după ce citea o carte, voia adesea să îi mulţumească celui care o scrisese, dar de obicei era mort. Pe cartea lui era un nume de care auzisem, Shakespeare. Mort, bineînţeles.

— Deci e ca o rugăciune de mulţumire? am întrebat.

A dat din cap că da. Aproape. Bunica zisese că ei nu spun aşa ceva în casa asta. Nu către Dumnezeu, în tot cazul. Să le mulţumească lui Shakespeare şi celor ca el era, bineînţeles, permis. În mod clar era şi ea de acord, pentru că el nu avea cum să facă una ca asta pe ascuns. E mare lucru să înalţi un zmeu dintr-un scaun cu rotile.

Elementul care i-a aprins în sfârşit becul bunicii mele a fost şcoala. Faptul că nu mă duceam la şcoală. Jane Ellen învăţa deja pentru lucrări, iar eu nici măcar nu pusesem piciorul în... în ce clasă ar fi trebuit să fiu? Deodată bunica începe să se poarte de parcă ar fi vreo urgenţă şi eu mă întreb: *Unde arde, doamnă?* Lipsisem la greu de la şcoală, mai ales din cauza adulţilor care voiau să mă folosească la ceva mai bun. Nu şi acest adult. Acesta nu intenţiona să poarte o parte din vina că aveam să ajung un ticălos ignorant. M-a chemat la ea în salon şi m-a pus să stau jos. M-a întrebat dacă am vreo preferinţă în privinţa locului unde urma să merg. Stătea la biroul ei mare, despre care nu am ştiut că e birou până când nu a ridicat partea de sus care s-a deschis. Mi-a luat un pic să-mi dau seama ce voia să spună cu preferinţă.

În ce clasă? Nu, la ce şcoală, în ce regiune, în ce stat? Nu puteam să rămân cu ea, dar nu mă trimitea înapoi în Lee County dacă nu voiam să merg acolo.

Nu eram obişnuit să aleg. Aveam doar o listă de oameni pe care speram să nu-i mai văd cât oi trăi, dintre care Stoner era primul. După el, Creaky şi ferma lui. Bătrâna Pungă, dar cunoşteam deja părerile bunicii despre Protecţia Copilului. Ea se gândea la un alt aranjament.

— Mă ocup de copii dinainte să te naşti tu, mi-a spus, privindu-mă prin partea de sus a ochelarilor.

Lentilele erau împărţite, ca un Ford F-150, în două nuanţe.

— Da, doamnă.

A învârtit o chestie ca o spirală cu cărţi de vizită care reprezenta agenda ei. Nume, numere de telefon, dar erau poate vreo sută de cărţi de vizită. Gândiţi-vă, să cunoşti atâta lume. Era în vârstă, sigur, cincizeci-şaizeci de ani. Timp destul cât să strângi o armată.

— De obicei fetele mele nu rămân în Unicoi, a spus. Au treburi mai importante.

M-am gândit la ce spusese domnul Dick, că se măritau, deci poate că soţii lor aveau treburile mai importante. Dar nu voiam să mă iau la ceartă cu femeia-păianjen care mă ţinea prins în plasa ei şi îmi hotăra soarta. Pentru că despre asta era vorba. Una dintre fetele ei urma să mă primească la ea. Le-am luat la rând, ce făceau, dacă aveau copii acum. Toate locuiau în apropiere. Două în Knoxville,

una în Johnson City. Cele mai multe făcuseră colegiul, bunica se mândrea cu asta. Deci era normal să ajungă la oraş. Am spus că m-aş bucura şi aş fi foarte surprins dacă cineva ar vrea să mă ia, dar, vă rog, nu la oraş. Şi bunica a spus bine, înţelegea.

Orice am fi găsit, mi-a zis că trebuie să aranjeze partea legală cu Asistenţa Socială. Ştiam că nu se vor pune cu ea. Ar fi zis mersi să mă ia cineva. Probabil că, dacă ar fi sunat şi ar fi spus *Bună, Demon o să se mute cu un fost condamnat drăguţ pe care-l ştiu eu, care făcea trafic cu materiale porno cu copii, bătrâna Pungă ar fi răspuns Bine, spuneţi-mi unde să-i trimit cecul.*

M-a întrebat de alocaţie, ştia de treaba cu banii pe care îi primeam pentru că mama era moartă, i-am spus despre contul pe care îl deschiseseră, ceea ce m-a făcut să mă întreb ce posibilităţi de a primi bani existau legate de tata. S-a încruntat la perete şi s-a bătut peste bărbie cu guma de la creion. Avea un pic de mustaţă, dacă nu v-am spus deja. Poate se gândea la acelaşi lucru. Îmi plăcea ideea că fiul ei îmi era dator. Mă făcea să nu mai fiu aşa de jalnic. Eram cu toţii în această pânză de păianjen.

Dar tot ce a spus într-un târziu a fost că trebuia să stau în statul Virginia. Din punct de vedere legal.

I-am zis că, dacă era să mă duc aşa de departe, aleg Lee County sau împrejurimile. Nu ştiam că aşa gândesc, pur şi simplu cuvintele mi-au ieşit pe gură. Din cauza lui Maggot şi a altor o mie de lucruri pe care le cunoşteam dintotdeauna. Chioşcul cu cârnaţi unde îmi înghiţisem un dinte. Stadionul Five Stars, Generals. Muntele despre care toată lumea spune că arată ca o faţă, ceea ce nu este adevărat. Cum să nu mai văd niciodată nimic din toate astea? Cât despre Tazewell sau alte regiuni din Virginia, nu ştiam despre ele decât că voiam să le văd bătute măr la fotbal. Aş fi fost un trădător dacă m-aş fi dus acolo.

Bunica a spus bine, să vadă ce putea face. Avea fete care locuiau pe acolo, una în Big Stone Gap, alta în Norton. Fusese una în Jonesville, dar din nefericire murise de cancer la sân. Pe bunica a cam luat-o jalea când a început să vorbească despre ea, aşa bătrână şi nebună cum era. Fata asta, Patsy, se dusese de tânără, lăsase în urmă un copil mic. Patsy era una dintre primele fete pe care le crescuse bunica, deci trecuse ceva timp de atunci. Bunica păstra legătura cu soţul ei. Putea să-l sune să-l întrebe cum i se pare ideea de a avea un băiat pe lângă casă. Oricum, a adăugat, chiar dacă spune da, asta presupune reguli. Ea plătea ceva familiei ca s-o ajute, dar se aştepta şi de la mine să fiu un tânăr de bun-simţ şi să fac ce se cuvine.

O, căcat, m-am gândit, să vezi cum plătesc chirie. Nu-mi plăcea cum sună planul cu casa asta cu soţia moartă. Cine are grijă de bebeluş? Un soţ care se ocupa de toate singur? Asta însemna că nu avea pe nimeni care să-i aducă aminte că un copil are nevoie de încălţări, de tuns şi de toate rahaturile pe care nu ţi le doreşti neapărat, dar de care tot ai nevoie ca să poţi să te numeşti om, cum ar fi

pasta de dinţi. Caiete noi pentru şcoală. Nu că aş fi luat boala bunicii, dar, să recunoaştem, uneori bărbaţii sunt de rahat.

— E profesor, asta e bine, a continuat ea. Cred că educaţie civică sau sănătate. Geografie, a trecut o veşnicie.

Învârtea spirala cu agenda, îi căuta datele.

— Şi ceva cu sportul. Nu-mi prea place asta, dar n-o să lase să te încurce la lecţii. E un om destul de bun. Uite-l, Winfield.

Dumnezeule mare! Iartă-mă că ţi-am luat numele în deşert de un milion de ori pentru că nu credeam că exişti cu adevărat. Sfinte Doamne! Bunica tocmai punea mâna pe telefon ca să-l sune pe antrenorul celor de la Lee High Generals.

Îi părăseam. Pe domnul Dick, pe bunica şi ce mai rămăsese din tata în cimitirul unde mă dusese. Nu era decât un semn plat şi lucios pe pământ, cu numele lui adevărat şi cât trăise, data naşterii şi a morţii. Mi-a dat fiori să-mi văd numele mic pe un mormânt. Ar fi putut să fie tot numele meu, nume şi prenume, dacă mama l-ar fi iertat. Cimitirul era în spatele unei biserici ce părea abandonată, în capătul drumului care trecea pe lângă casă. Şi ce mai buruieni! Bunica îşi pusese mănuşile, se lăsase în genunchi şi le smulsese. Adusese un ghiveci cu flori din curte ca să-l pună pe mormânt după ce a strâns ghivecele mai vechi. Aş spune că ţinuse la tata mai mult decât lăsa să se vadă.

Era genul acela de zi de toamnă când lumea parcă e pe cale să se răzgândească în privinţa tuturor lucrurilor. Cicadele fac *ţac-ţac-ţac*, aerul e nemişcat, vara şi-a pierdut toată vlaga. Mintea îmi tot spunea: *Fugi! Pleacă acum!* Dar nu ştiam de unde şi încotro. Bunica s-a ridicat după ce a terminat de plivit, şi-a aşezat pălăria pe cap şi ne-am întors acasă pe drumul cu pietriş. Făcea paşi mari, ca şi cum ar fi traversat un teren arat, iar eu o urmam. Părea să fie supărată pe mine. Tot nu ştiam cum să-i spun. După toţi anii în care îmi dorisem o bunică, găsisem una şi nu se potrivea. Îi spuneam da-doamnă. Soarele era în spatele nostru. Mi-am schimbat poziţia, astfel încât umbra mea s-o atingă, să cadă peste fusta ei şi peste picioarele iuţi, noduroase. Fără niciun motiv.

Odată ajuns acasă, mi-am pus hainele, periuţa de dinţi şi alte lucruri date de bunica în valiza pe care mi-o dăduse tot ea şi m-am întrebat dacă chestiile astea îl reprezentau de acum pe Demon şi, dacă da, eu unde dispărusem? Nu că nu mi-ar fi plăcut hainele sau valiza. Erau bune. A doua zi Jane Ellen avea să mă ducă la Kingsport, unde urma să ne întâlnim cu domnul Winfield la prânz, în parcarea de la Walmart. După toate zilele şi nopţile în care aproape murisem ca să ajung aici, drumul spre casă avea să dureze doar o oră şi jumătate. Ce nebunie! Asta e Lee County. Te trage înapoi cu putere.

Am coborât în camera domnului Dick. Nu-i plăcea să înceapă o carte nouă până nu-şi termina zmeul cu cea veche, dar nu asta făcea. Doar se uita pe geam. I-am spus c-o să-mi fie dor să stau cu el şi el mi-a spus acelaşi lucru. Mă

întrebam dacă aveam să-l mai văd vreodată. Treaba cu antrenorul Winfield putea să pice, desigur, dar, într-un fel sau altul, se părea că sunt legat de Virginia. Aveau să vină să mă vadă? Puţin probabil, la ce părere avea ea despre maşini, moarte sigură. I-am spus că o să-l sun sau o să-i scriu, deşi habar n-aveam să cumpăr un timbru sau chestii din astea. Am stat în tăcere o vreme. Nu le aveam cu îmbrăţişatul, altfel l-aş fi îmbrăţişat.

Norii se tot umflaseră de dimineaţă şi sufla un vânt zdravăn, care răscolea frunzele şi le dădea luciri argintii. Domnul Peg spunea de fiecare dată că asta înseamnă că se apropie ploaia. L-am întrebat pe domnul Dick dacă zmeul lui era gata şi mi-a spus că era. Atunci haide, i-am zis. Am simţit un fior pe şira spinării. Poate că asta îmi spusese mintea toată ziua: *Fugi! Înalţă un zmeu.*

A părut destul de surprins, dar a spus bine, mai avea un lucru de scris pe el. Am încercat să fiu răbdător, dar era cel mai lent scriitor. Mi-a zis că astea erau din altă carte, nişte cuvinte pe care voia să le pună acolo pentru mine. Le-a scris chiar în vârf:

Să nu fii niciodată josnic. Să nu minţi. Să nu asupreşti pe nimeni.
Încrederea pe care o am în viitorul tău nu se va clinti niciodată.[18]

Dacă asta era de la el pentru mine, reprezenta cea mai importantă discuţie între bărbaţi de care avusesem parte în viaţa mea. Era mai tare decât chestia cu fericirea care sta în doi cenţi, la naiba, am spus, haide, s-o facem.

Nu l-am întrebat cum proceda de obicei, cine îl ajuta sau cum, pentru că aveam planul meu. A ieşit din casă pe roţi, a coborât rampa de pe verandă pe lespezile trotuarului din faţă, până unde putea merge cu scaunul. Dar tot în curte. Nu era loc de alergat. Mi-a făcut semn să iau zmeul şi să mă duc mai departe cu el, dar i-am spus: „Omule! Merge şi altfel, mai bine”. L-am împins de pe trotuar pe iarbă, ceea ce nu a fost greu, de vreme ce probabil nu cântărea mult mai mult decât un balot de fân. Am luat-o pe iarba denivelată, iar domnul Dick şi-a strâmbat gura până când a ieşit *Aaa, a-aiaa*! Ceea ce m-am gândit că însemna *Da, la naiba!*

Am desfăcut zăvorul de la poarta din spate şi l-am împins drept pe iarba tunsă scurt a fâneţei din dosul casei. Apoi a început să fie destul de greu pentru scaunul cu rotile, aşa că nu ne-am dus departe, doar cât să am destul spaţiu ca să înalţ zmeul până la cer. Norii treceau repede prin dreptul nostru, aruncau umbre ca o turmă de monştri sălbatici care făceau tărăboi peste câmpie şi eu eram acolo, lângă ei. Am ridicat zmeul şi am dat drumul sforii, tot mai mult şi mai mult, până

[18] Charles Dickens, *Viaţa lui David Copperfield,* traducere în limba română de Ioan Comşa, Editura Tineretului, 1968 (N.r.).

când nu s-a mai văzut decât o pată pe cer. Simţeam cum ploaia începe să ne atingă, dar cui îi păsa? N-avea decât să tune.

Vântul smucea de sfoară, dar eu am tras-o înapoi până la domnul Dick şi i-am aşezat-o între degete.

— Strânge bine, i-am zis şi m-am trântit lângă el pe pământ, gâfâind ca un câine.

Era tăcut, se ţinea de sfoară şi de zmeul acela cu toate puterile. Cum putea să arate! Cu ochii ridicaţi, cu trupul agăţat printr-un fir lung de cerul mare şi furtunos, era acolo sus cu toate cuvintele lui, vorbea cu cine l-o fi ascultat. N-am mai văzut aşa o privelişte. Niciodată nimeni nu-i băgase oasele într-un sac de furaje. Omul era un uriaş.

28

Stăteam în parcare şi aşteptam. Eu, cu un bolovan în stomac, Jane Ellen, cu caietul deschis pe volan, rezolvând probleme la matematică. Să-mi spună şi mie cineva care-i treaba cu femeile astea. Poate să se ducă toată lumea de râpă, tu rişti să-ţi pierzi casa şi masa, dar ea tot are teme de făcut.

— Şi dacă mister Winfield nu apare? am întrebat-o.

— O să apară.

Creionul ei nu a încetat să se mişte nicio clipă. Bănuiesc că nici eu. Îmi spusese deja să nu mai umblu la torpedou că o să-l stric. Cornet 89, asta era maşina ei.

— Şi dacă nu vine?

A şters ceva, apoi a întors mâna ca să se uite la ceas.

— Nu a întârziat prea mult. Am ajuns noi devreme.

Voiam să mă duc acasă. Şi nu aveam casa, dar e o dorinţă cu care rămâi, chiar când locul nu mai există. Probabil că şi dacă ar da cineva cu o bombă şi nu ar mai rămâne nimic de mâncare pe planetă, tot ţi-ar fi foame.

— Doamne! am spus.

O maşină oprise şi tipul care ieşea din ea era cel mai ciudat om pe care-l văzusem în viaţa mea, fără să-i pun la socoteală pe cei din benzile desenate. Picioare ca nişte beţe, braţe albe şi lungi, degete lungi şi agitate, pe care şi le tot plimba pe corp. Şi le trecea prin păr, le strângea în jurul coatelor în timp ce se uita de colo-colo prin parcare. Un roşcat, dar nu din neamul meu. Era sinistru de alt gene. Pielea arată ca şi cum ar arde dacă te-ai uita mai mult la ea.

— Ziua bună se cunoaşte de dimineaţă.

Jane Ellen şi-a închis caietul.

— Omul Şarpe vine în ajutor, am spus.

Nu şi-a putut reprima un zâmbet, cu limba băgată în strungăreaţă. Amândoi ne holbam, nepoliticoşi rău. Maşina lui era un model nou de Mustang, cu cârlig pentru remorcă mare, normal. Dar tipul ăsta, Doamne! Se îmbrăţişa singur cu braţele alea ale lui şi se uita primprejur. Apoi s-a uitat la noi. A ajuns în dreptul nostru şi a studiat maşina lui Jane Ellen.

— Ce caută? am întrebat în şoaptă.

— Nu ştiu, a răspuns ea la fel. Ce mănâncă şerpii?

Avea mâna pe cheie, gata să pornească motorul. Apoi omul s-a îndreptat spre noi şi am îngheţat. A băgat mâna pe geamul deschis din dreptul meu. Eu şi Jane Ellen ne-am dat înapoi.

— Să-nţeleg că sunteţi ai lui Betsy Woodall.

Voce dătătoare de fiori. Prea discretă.

— Cine-ntreabă? am vrut eu să ştiu.

— Mister Winfield e prins în dimineaţa asta. Uneori antrenamentele de duminică se prelungesc mult.

— Atunci dumneata cine eşti?

Jane Ellen îşi revenea. Nu avea de gând să mă predea cine ştie cărui ciudat în fată la Walmart.

Omul a făcut un semn cu mâna, ca şi cum ar fi alungat muşte.

— Eu sunt nimeni.

S-a aplecat mai mult şi i-a întins mâna peste mine lui Jane Ellen, ceea ce a făcut-o să se dea din nou înapoi.

— Ryan Piles, a spus. Mi se spune U-Haul[19].

Ea s-a holbat la mâna de strigoi plină de pistrui.

— De ce?

El şi-a retras mâna, şi-a trecut-o prin părul sârmos roz. Am aşteptat.

— Car echipamentul. Mânuşile, căştile, răcitoarele. Antrenorii vor să fie transportate, eu sunt cel care le duce la faţa locului.

Şi-a lăsat capul pe spate, ca şi cum ar fi avut câteva oase în plus la gât. Omul era o reptilă.

— N-am ataşat remorca. Ai multe lucruri, fiule?

Nefiind fiul lui, nu am spus nimic. A băgat capul pe geam şi mi-a examinat unica valiza de pe bancheta din spate.

— Bun, haidem!

Am aruncat o privire spre Jane Ellen, ceva de genul *nu mă da de mâncare Omului Şarpe!* Şi ea mi-a răspuns cu o privire de genul *ce vrei să fac?* Nu putea să se întoarcă la Murder Valley cu încarcătura-băiat după ea, ştiam asta. Probabil că educaţia i s-ar fi prelungit cu vreo 20 de ani.

M-am dus, dar nu fără să opun rezistenţă. Jane Ellen i-a cerut să meargă cu ea la un telefon public şi să sune pe cineva care să garanteze ca aşa stăteau lucrurile. Nu au dat de mister Winfield, dar o secretară de la şcoală a spus, evident, că da, aşa este. U-Haul Pyles o să-l ducă pe băiat acolo unde trebuie.

Adică, după cum s-a văzut mai târziu, la un conac, aflat pe un deal înalt deasupra centrului Jonesville. Locul ăsta era mult mai mult decât o casă normală, cu corpuri suplimentare care ieşeau din trunchiul principal, cu acoperişurile şi ferestrele lor. Nu chiar un castel, dar pe acolo. Ceea ce părea firesc. Dacă Lee County avea un rege, acela trebuia să fie antrenorul celor de la Generals. U-Haul a schimbat viteza ca să intre pe aleea de acces abruptă şi eu nu-mi spuneam

---

[19] Numele unei companii americane al cărei obiect de activitate este închirierea de camioane, remorci etc. pentru mutări.

decât: *În niciun caz nu intru acolo. Un conac.* N-aş fi ştiut cum trebuie să mă port.

— Casă, dulce casă, a zis U-Haul pe tonul lui dispreţuitor.

A oprit motorul şi mi-a aruncat o privire care m-a ars. Ochii căprui erau aproape roşii, ca nişte ferestre mici şi rotunde ale iadului, fără gene pe post de perdele. Cum se uita oare în oglindă cu ochii aia? Mi-a luat valiza şi, în timp ce-mi spuneam *fir-ar-fir-ar-fir-ar, n-am plan de scăpare ca de obicei*, l-am urmat pe uşa din faţă.

Înăuntru am trăit un şoc. Arăta ca o casa normală, cu chestii aruncate peste tot. Cutii cu crampoane, benzi elastice pentru exerciţii, bandaje pentru sportivi, gantere, o oglindă de maşină sparta. O bicicletă ergonomica în mijlocul camerei, cu haine întinse pe ea. Cu siguranţă unele lucruri erau ca într-un castel, un şemineu imens cu poliţa din lemn masiv. Şi un lampadar gigantic deasupra mesei la care nimeni nu mai mâncase, mi-am dat eu cu presupusul, de când se inventase furculiţa. Printre stivele de hârtii şi reviste am numărat trei perechi de ochelari de soare, mai multe cutii de tutun decât aţi vrea să ştiţi şi un Nike Air Max. Pe masă. Mi s-a făcut dor de mama.

U-Haul mi-a spus că Mister urma să coboare imediat, iar pe el să-l scuz, avea nişte treabă în biroul lui Mister. Mi-a strâns mâna în urma unui atac surprinzător, apoi s-a târât spre fundul casei. Simţeam un fel de mâzgă. Aş fi vrut să am o baie unde să mă spăl pe mâini. Exista şi o scară mare cu balustradă în spirală ca în filme. Ma întrebam dacă peste tot era aceeaşi cocină sau dacă totul era concentrat aici, în zona finală de lângă intrare. Unicul loc curat era placa de deasupra căminului, cu fotografia unei fete sau mai degrabă a unei doamne. Cu înfăţişare tristă, în afara faptului că avea părul tapat ca în anii optzeci, cum nicio fată nu l-ar purta acum nici moartă. Deci probabil că ea era. Moartă. Soţia tragică, crescută de bunica mea şi dusă de tânără. Doar presupuneam.

M-am întors şi m-am speriat îngrozitor, pentru că un copil se uita la mine cu exact aceeaşi faţă, fotografia prinsese viaţă. Sfrijit, în schimb, aproape cât mine de înalt, dar mai slab, cu o şapcă din acelea banale pentru care ţi-ai lua-o fără să clipeşti la şcoală, dacă n-ai pune la socoteala geaca de piele, de şmecher, şi bocancii Doc Martins. Chestiile astea costă, ceea ce înseamnă că exista şi cineva în spate, aşa că ai grijă în cine dai. Puştiul ăsta arăta trist, un pic moale şi un pic înfricoşător. Toate în acelaşi timp.

— Salut, a spus. Eu sunt Angus.

— Angus ca vita?

Ochii lui au fugit o clipă în lateral.

— Exact.

— Păi, presupun că urmează să stau aici o vreme. Cu Mister Winfield.

— Da, ştiu. E tata.

O, micul orfan, ia-o de la capăt. L-am întrebat în ce clasă e şi mi-a spus că într-a opta.

— Deci eşti în echipa de juniori?

M-a studiat cu ochii lui mari cenuşii, ca şi cum mi-ar fi citit manualul de instrucţiuni. Cu intenţia să mă desfacă sau să mă repare, habar nu aveam. Am început să mă gândesc pe cine aş fi putut să sun dacă mă dădeau afară de aici înainte de lăsarea serii.

— Nu, a răspuns într-un târziu. Tragedia tragediilor. Nu sunt în echipa de juniori.

Mister Winfield a coborât scările de parcă ceva ar fi căzut dintr-o găleată, cu un zgomot de om mare, vorbind încă dinainte să ajungă în cameră.

— Salut, prietene, mă bucur să te văd, scuze, s-a lungit antrenamentul, avem cu Vikings vineri, ştii cum e, Betsy mi-a zis că eşti din Lee County, nu? Deci cunoşti teritoriul...

S-a oprit la baza scărilor şi m-a cântărit. Era înalt şi lat, cu burta tipica pentru cei care sunt la început doar muşchi, până când berea ajunge să-şi spună cuvântul. Şapcă roşie, sprâncene mari şi negre. Nu-mi dau seama sincer dacă l-am recunoscut de la meciuri sau am recunoscut doar geaca de fâş roşie.

— Câţi ani ai, tinere?

Eram obişnuit să mint. Aşa că a trebuit să mă gândesc.

— Fac doişpe peste o lună.

A scos un fluierat prelung.

— Îmi pare rău, am adăugat.

— Nu-i problemă. Aşa mi-a spus ea, că începi gimnaziul. Mă aşteptam la alt model. Araţi a fundaş, fiule.

— Da, domnule, am spus, în timp ce stomacul îmi ţopăia de bucurie.

Dumnezeu a dat un gol, iar îngerii au făcut roata în fustiţele lor înfoiate. Casă, dulce casă.

Nu am mâncat la masa uriaşă plină de chestii, fiindcă familia Winfield avea o alta masă în bucătărie, unde în general era mai multă ordine. O doamna pe nume Mattie Kate a adus fripturile şi salata de varza cu maioneza şi a şters totul cu marginea şorţului, apoi a spus noapte bună şi ne-a lăsat pe toţi trei să mâncăm de seară.

Nu au rostit nicio rugăciune, s-au înfipt direct în mâncare. Angus încă purta şapca la masă, Mister la fel, deci asta avea să fie o casă fără reguli. Sau poate cu alte reguli. Prea devreme să te relaxezi. M-am îndopat, probabil prea mult, prea repede. Ferestrele erau deschise şi auzeam un tractor şi simţeam mirosul fânului pe care cineva îl tăia undeva. Mă bucuram că nu eu trebuia să-l pun în hambar. Ma întrebam dacă voi fi trimis din nou la o fermă, după ce stăteam aici.

Începusem să înţeleg că e o capcană să fii prea mare pentru vârsta ta. Te trimit oriunde e nevoie de un corp de adult care să nu poată să riposteze.

Am mâncat mai mult decât am vorbit, iar Angus îşi ţinea mereu ochii mari şi cenuşii aţintiţi asupra mea. Ochi uriaşi, ca ai unui personaj de manga. Antrenorul, în schimb, avea dinţi uriaşi, cumva prea mari. Prea regulaţi, prea albi. Nu zâmbea mult şi părea ca dinţii aceia l-ar fi rănit la buză dacă ar fi încercat. Mi-a pus întrebările ciudate pe care le pun adulţii când se străduiesc, cum ar fi cea despre materia mea preferată la şcoală, i-am răspuns că masa de prânz, ceea ce nu era o glumă, dar el a râs. L-am întrebat cum se descurcau deocamdată în campionat, pentru că ratasem primele jocuri. Ce mă întrebam în sinea mea era: *Cum naiba de fiul tău nu joacă fotbal la juniori*? Credeam că e de la sine înţeles. Adică, da, observasem mâinile mici şi umerii înguşti, dar totuşi. E vorba doar de juniori. Oricine poate să stea pe bancă.

După aceea am pus farfuriile teanc pentru ca Mattie Kate să le spele de dimineaţă şi antrenorul i-a spus lui Angus să mă conducă la mine în camera, ceea ce m-a surprins. Camera mea. Mă gândisem că o să stăm împreună, dar nu. Am urcat scările, apoi alte scări, am mers pe un hol şi am ajuns la o cameră din acea parte a casei care arăta a castel, mai degrabă rotundă decât dreptunghiulară. Şase pereţi, vopsiţi în verde-închis, cu ornamente albe la ferestre. Pe trei dintre pereţi erau ferestre imense.

— Poţi să foloseşti şifonierul ăla, a spus Angus. Ar trebui ca Mattie Kate să-l fi golit deja. Dacă găseşti lucruri în el, aruncă-le pe hol şi le ia ea mâine.

— Bine, am spus, deşi nu aveam de gând s-o fac.

Să arunc lucruri pe jos ca să se ocupe altcineva de ele, pe bune? Orice s-ar fi spus despre mine, eram dresat pentru statul în casă. Nu avem nicio Zână Măseluţă pe aici, aşa că strânge-ţi naibii rahaturile, cam asta era deviza plasamentului. Cum trecuse mama prin asta şi tot rămăsese cum era? O taină a lui Dumnezeu.

Angus a început să tragă de ferestrele mari ca să le deschidă, spunea că e aer închis, dar nu-mi păsa. Mirosul îmi amintea de podul familiei Peggot. În spatele casei priveliştea era formată din dealuri şi câmpuri cu fân, cât vedeai cu ochii. Tipul muncea tot acolo pe tractorul lui, deplasându-se în susul şi în josul câmpului în lumina galbenă a zilei ce se sfârşea. Fereastra din mijloc dădea spre aleea de acces şi cea din faţă, peste Jonesville, către un deal mare din spatele oraşului. Înţelegeam de ce construiau case ca asta pe vremuri. Dacă cineva te ataca, îl vedeai venind.

Era cea mai bună cameră în care fusesem vreodată şi cea mai bună casă. Am spus-o cu voce tare, dar Angus a ridicat din umeri.

— E o casă prea mare pentru noi.

— Nu credeam că există aşa ceva. Prea mulţi bani sau prea multă mâncare.

— Un om poate să mănânce prea mult. Logic. Unii mor din cauza asta.

— Mă bag, am zis.
M-a privit iarăşi cu ochii aceia mari şi trişti, ca nişte bălţi pe un trotuar.
— Glumesc, am spus. Scuze. N-o să vă mănânc casa şi căminul sau mai ştiu eu ce.
— Nu cred că o să ai de ales. Tatei îi place cum eşti făcut, deci o să te îndoape ca pe noul lui taur.
— Hopa. Urmează măcelul.
Aproape că a zâmbit.
— Aşa se mai numeşte jocul. Să se consemneze că tu ai spus-o, nu eu.
— Să se consemneze, n-am auzit de nimeni care să moară fiindcă e fundaş. Poate doar stors de vlagă de majorete excitate.
Zâmbetul i-a dispărut aşa de repede, ca nişte coame de melc când le atingi. S-a ascuns tot sub pielea neagră a gecii de dur şi în spatele ochilor lipsiţi de expresie. Căcat. Spuneam prostie după prostie, dar nu ştiam ce altceva să fac. Din câte constatasem eu, baza prieteniei între tipi care au trecut de vârsta când udau patul este vorbitul porcos. Bagă un „pula mea” în propoziţie şi eşti extrem de amuzant.
— Spune-i tatălui tău că îi mulţumesc pentru pat.
Când nu mai merge altceva, încearcă periuţa.
— În ultimul loc unde am stat, am dormit pe podeaua spălătoriei.
— La domnişoara Woodall? Te-a pus să dormi pe jos?
— Nu, nu acolo. O cunoşti? Pe bunica mea?
Bunica mea. Mă simţeam de parcă aş fi scos, cât se poate de firesc, o sută de parai din buzunar. Am zărit o scânteie în ochii lui Angus, ceva de genul *Măi, să fie, moşule*. O sută de parai.
— Mama mă ducea la ea în vizită, mi-a răspuns. Dar nu mai ţin minte, nu eram destul de mare.
Corect. Înainte de povestea cu cancerul şi de moarte.
Angus mi-a arătat o baie care era pentru mine şi doar pentru mine. Duş şi cadă. Mă descurcam eu. Camera lui şi cea a tatălui său erau cu un etaj mai jos. L-am întrebat câte camere avea casa în total, dar nu ştia. Incredibil. Primul lucru pe care Laş fi făcut eu ar fi fost să le număr. L-am întrebat dacă fac vreodată schimb.
— De ce? Nu-ţi place camera asta?
— Nu, mă refeream la tine şi la tatăl tău. Dacă vă plictisiţi şi vă mutaţi în altă cameră.
S-a holbat la mine.
— Doar din când în când, ca să încercaţi alte ferestre. Dacă tot există, de ce nu?
— E posibil să nu reuşesc să-l găsesc pe el, de aceea.
— E cam mare ca să-i pierzi urma, am spus eu.
— Ai să rămâi surprins.

Eram în baie, amândoi cu faţa la oglindă. Am încercat să aplic metoda lui, l-am privit lung în ochi.

— Cred că se poate, în sfânta dezordine care domneşte jos.

Am văzut cum se aprinde în el o mică dorinţă de a riposta. Un început, dar vizibil. Sub masca de indiferenţă era un copil care voia să-şi protejeze tatăl. Poate mai mult decât era el protejat la rândul lui.

A coborât să-mi aducă prosoape şi alte lucruri, ceea ce a durat aşa de mult, încât am uitat. Mi-am scos hainele din valiză şi le-am băgat în sertare. Goale. *Forza* Mattie Kate. Am împins valiza sub pat, m-am uitat pe toate cele trei ferestre: la tipul care încă mai cosea fânul, la luminile străzilor din Jonesville. Am îmbrăcat un tricou curat şi m-am băgat în pat. Eram frânt. Aproape adormisem când Angus a bătut la uşă şi s-a întors să-mi spună că-mi lăsase lucrurile în baie. M-am ridicat în şezut, speriat, ca în zilele când micuţa Haillie apărea de nicăieri.

— Bine. Mulţumesc.

Angus se schimbase. Era gata de culcare, îşi scosese geaca şi şapca, era într-un fel de pijama elastică albă prin care i se ghicea corpul, chiar mai slab decât crezusem şi cu talie îngustă. Părul mare, blond şi creţ, arăta cam ca un palmier. Cu alte cuvinte, păr de fată. Un corp de fată.

Ne-am holbat unul la altul, apoi uşa s-a închis şi Angus a dispărut, m-a lăsat să-mi bag la loc în cap creierul ce-mi explodase şi să-mi amintesc ce prostii îi spusesem, ce vorbisem cu ea. Nu reuşeam. Era prea mult. În afară de faptul că o întrebasem dacă era în echipa de fotbal de juniori, memorabilă asta. Stors de vlagă de majorete. Îi spusesem însă oare şi că îmi închipuisem că o să dormim în aceeaşi cameră?

Mă gândeam ce prost sunt şi nu puteam să adorm. Presupun că nu prea avusesem fete prin preajmă în ultima vreme, mai ales nu în situaţia asta. Dar totuşi. Din clipa în care mi-am dat seama, mi s-a părut limpede ca lumina zilei. Şi mintea mi se tot întorcea la fiecare măgărie pe care i-o spusesem lui Angus, acestei fete. Începând cu acel „ca vita”.

29

Treaba aici era că urma s-o iau de la capăt. Cum făcuse Stoner când plecase din haosul de la noi ca să pornească de la zero. Plănuisem să-l detest pe termen nelimitat pentru asta. Acum îmi venise mie rândul şi mă uram şi pe mine. Nu era corect faţă de mama să fiu în continuare viu, cu toate noi în jur: haine, cameră, super-casă-castel. Clasă nouă la o şcoală nouă unde eu eram elevul cel nou.

Să luăm de pildă casa... Păi, mama ar fi dat orice ca să arunce o privire înăuntru. Îmi povestea cum ea şi prietenii ei chiuleau de la şcoală şi intrau prin efracţie, ziua, în casele profesorilor ca să vadă ce macheală au, ce ţineau în sertarele din dormitor, gen pornache, vibratoare ş.a.m.d. Eu locuiam cu un profesor. Doar Dumnezeu ştie ce avea în dormitor, dar puteai să deschizi un magazin cu chestiile pe care le arunca pe jos în camera de zi. Plus bere în frigider, Jim Beam în bar. La cât de devreme se culca, omul practic mă invita să-l învăţ să împartă.

Dar asta nu însemna că viaţa era uşoară. Gimnaziul din Jonesville avea în faţă doi buldogi mici din ciment pe nişte stâlpi, ca şi cum ar fi păzit locul, şi de acolo tot aşa, ca într-un oraş pentru bebeluşi. O secretară cu tocurile ei ţăcănitoare m-a condus în noua sală de clasă şi eu mă gândeam: *Domniţă, am făcut autostopul până la Nashville, dracului, crezi că nu mă descurc să merg singur până în capătul holului*? Toţi ochii ăia de căţeluş care s-au uitat la mine de parcă ar fi zis: *Băiatul cel nou! Te rog, nu-mi face nimic*! Nu ştiu dacă era o chestie legată de diferenţa dintre cei de la oraş şi cei de la ţară, dar toţi copiii ăia erau nişte Haillie şi Brayley mai mari, cu părul lor pieptănat şi cămăşile încheiate până sus, unii cu firimituri de la micul-dejun la gură, pe cuvântul meu. Copiii de clasa a şasea. Nu înţelegeau nimic.

Ştiau mai multe decât mine despre pronume şi subjonctive, civilizaţia romana ş.a.m.d.? Da. Cum mental renunţasem la şcoală de vreun an şi ceva, eram atât de în urma, încât parca mă luam la întrecere cu propriul cur. Dar partea ciudată nu era ce nu ştiam. Ci ce ştiam. Cum să ai grijă de tine permanent. Ce înseamnă „distracţie” pentru o curvă şi „disciplină” pentru un bou şi ce vrea să spună o lucrătoare de caz cu „ne ocupăm de asta”. Şi banii. Dumnezeule! Mă uitam la copiii ăştia cum îi scoteau din buzunar cu pumnul, bancnote de cinci sau de zece dolari, şi îi întindeau tot teancul doamnei de la sala de mese ca să aleagă ea, ca şi cum ei nu ar fi ştiut diferenţa. Sau nu le-ar fi păsat. Afară, în pauză, puneau pariu şi pierdeau câte 25 de cenţi pe căcaturi de ignoranţi, gen cine îşi ţine mai mult respiraţia sau dacă albina aia o să urce pe sub rochia domnişoarei Wall şi o s-o înţepe în pizdă.

Între mine şi căţeluşii ăştia orbi stătea faptul că eu învăţasem câte baterii scurse, pungi de gunoi cărate şi ore pontate fac diferenţa între un dolar şi zece. Purtam însemnele de căcat ale vieţii: bătăi, minciuni spuse, zile în care mă calmam cu iarbă, luni de răbdat de foame. Nu voiam să fiu ca aceşti copii. Dar nu mai voiam să fiu nici peştele ciudat pe uscat, mă săturasem până în gât de asta. Nu voiam să simt în fiecare clipă că cineva o să mă strige şi o să-mi spună că nu am ce căuta aici în pantofi noi şi scumpi şi să mă duc înapoi în hruba din care am ieşit.

Adidaşii Air Max, blugii noi şi toate astea, altă poveste ciudată. Angus m-a luat la cumpărături. Înainte să plece la antrenamentul de sâmbătă, Mister a spus să-mi iau ce îmi trebuie. Nimeni nu m-a întrebat nimic, am pornit pur şi simplu cu Mustangul lui U-Haul. Angus, în faţă cu Omul Şarpe, eu, pe bancheta din spate, aproape căcat pe mine. Cât o să ţină aventura asta până să-şi dea seama că n-aveam nicio leţcaie, asta era întrebarea. Destul de mult era răspunsul. Am încercat să-i spun lui Angus că eu rămân şi aştept cât fac ei cumpărături, dar mi-a zis să nu fiu idiot, dă-te jos din maşină.

U-Haul a rămas. Am urmat-o pe Angus în Walmart, raion după raion, în timp ce ea arunca în căruţ tot felul de chestii, întâi mâncare. Ce îmi place să mănânc, m-a întrebat. Orice nu e stricat, cu cât mai mult, cu atât mai bine, am răspuns. Şi-a dat ochii peste cap, de parcă intenţionat eram nesimţit.

— Pe bune, am spus. Nu vrei să ştii ce mizerii am mâncat la viaţa mea.

— De exemplu?

S-a holbat la mine cu ochi de broască.

— Ficat de om? Tampax folosit?

Dumnezeule! Eu mă referisem la chestii ca tableta de ciocolată Mr. Goodbar pe care o mâncasem după ce fusese la spălat în maşina familiei McCobb. Dar tipa asta, Angus, era ca un şoc electric. Cred că varianta băiat funcţiona mai bine, doar că nu exista. S-a sprijinit de căruţ cu coatele ieşite în afară şi a pornit-o prin magazin continuându-şi jocul bolnav. Ridica o cutie şi striga:

— Ce-ţi place mai mult, tu – asta sau dulceaţă de degete de la picioare? Asta sau pişat de rechin?

Am lăsat în urmă câţiva cumpărători pe cale să-şi dea afară masa de prânz şi am trecut la haine bărbăteşti, i-am spus lui Angus că nu cumpărăm haine.

S-a holbat.

— Care-i faza cu tine, moşule?

— Nicio fază. Mulţumesc oricum.

A dat din cap de parcă aş fi fost nebun. Ceea ce m-a enervat. Nu ştiam încă ce reguli sunt aici, bine, dar nu eram de acord ca Angus să se poarte cu mine de parcă aş fi fost dus cu pluta.

— Îmi plac hainele pe care le am, bine? Sunt OK. Putem să plecăm?

— Eşti OK. Deci aşa îţi place ţie. Jucătorul de rezervă care nu vede culorile şi merge pe moda *Wayne's World*.

— Du-te-n puii mei! am spus.

Însă am râs, pentru că alternativa era să pocnesc o fată, nu era voie. Plus că nu se înşela. În ziua aia mai eram cum mai eram, în tricou Bugle Boy şi geacă de camuflaj, dar apărusem cu nişte gulere prea largi şi cu multe urme de acid. Tenişi de culoarea rahatului de bebeluş, cu formă aiurea, ca nişte încălţări din alte vremuri.

— Nu sunt tocmai lucrurile mele, i-am explicat. Adică sunt. Dar le-am primit pe gratis de la o fată, Jane, la bunica mea.

— A, deci eşti trans, te îmbraci în hainele unei ţipe, Jane.

— Nu ale ei, ale fratelui ei. Ce aveau şi ei de dat.

— Pe bune! Sunt băieţi acasă la domnişoara Woodall?

— Nu. Tehnic vorbind, n-am văzut niciun frate. Doar hainele.

Angus s-a uitat la mine de sus în jos.

— Îmi permiţi să spun că misterioşii fraţi ţi-au dat nişte ţoale de ciudat?

I-am spus să se ducă naibii, serios. Nu aveam chef să-i explic cum te obişnuieşti ca oamenii să se uite la tine ca la un gunoi, aşa că nu-ţi prea mai pasă ce gunoaie pui peste gunoi dimineaţa. Sau ca alternativa la pantofi era o pungă de pâine, i-am spus că vedeam culorile, nu ca ar fi fost treaba ei. Doar că nu sunt mofturos.

— Păi, fii mofturos. Haina-l face pe om. Care e perspectiva lui Demon?

O fată de antrenor într-o casă ca un castel are perspective. Azi nu purta şapca, ci o pălărie bărbătească de modă veche, cu o pana portocalie minusculă prinsă la panglică. Și Converşi portocalii. Ca să se asorteze, aşa se gândise ea. Dar eu aveam minte de băiat, niciun ban şi nicio posibilă perspectivă a lui Demon. Căruţul nostru bloca trecerea în jurul unui raft cu chiloţi la reducere, dar lui Angus i se rupea.

— Încălţări, a spus. De aici începe totul. Întrebare încuietoare. Ce încălţări ai vrea ca să-i dai un şut în cur celui mai mare duşman al tău?

Era tentant să-mi imaginez aşa ceva. Duşmani aveam. Să-i dau un şut lui Stoner de să zboare peste o parcare, imediat mintea mea a început să deseneze calităţile speciale de care aveau nevoie pantofii, gen crampoane sub formă de săgeţi otrăvite şi turboreactoare, ca s-o şterg rapid. Nimic real, cu alte cuvinte. Nu-mi venea niciun răspuns şi ea a reacţionat iar ca şi cum aş fi enervat-o intenţionat.

— Spune odată! a strigat. Zi naibii ce pantofi te-ar face fericit?

— Bine, Air Max! am ţipat şi eu, normal, oricine ar fi ţipat. Dar n-o să-mi iau naibii niciun fel de pantofi azi fiindcă sunt falit, în pula mea, bine?

Unii clienţi s-au oprit brusc, de parcă n-ar mai fi auzit cuvântul acela niciodată. Ca să fiu corect, trebuie să spun că erau şi copilaşi prin preajmă. Am lăsat-o mai moale.

— N-am niciun ban, am adăugat.

Ochii ei cenuşii au devenit sticloşi. Părea îngrijorată, poate că recapitula în gând dimineaţa petrecută cu această nouă variantă a mea fără o leţcaie, cum fusesem nevoit să fac şi eu după ce aflasem că e fată.

— Îmi pare rău, a rostit, şi de data asta nu m-a deranjat expresia.

Lui Angus îi stătea bine când o spunea. O aşteptasem.

— N-are nimic, am zis. Putem să ieşim odată?

— Nu. Ce vreau să spun e că îmi pare rău că n-am lămurit lucrurile de la început. Greşeala mea.

A scos o bucată dreptunghiulară de argint din buzunar şi a înclinat-o în sus şi în jos în lumină, ca şi cum ar fi transmis un cod cu o oglinda.

— Ţi-l prezint pe Master.

A pupat-o, a băgat-o la loc în buzunar şi a spus că da, plecam. Nu aveam să trag şuturi în cur cu imitaţii Nike de la Walmart.

Am plimbat cardul ăla de credit prin tot ţinutul. De la Walmart Supercenter şi Shoe Show la TJ. Maxx, conduşi dintr-o parte într-alta de Omul Şarpe. Nu era nevoie de bani, Master vorbea în locul nostru sau în unele cazuri doar existenţa antrenorului. Ca, de pildă, la Hardee’s, unde am mâncat. Tipul de la casa de marcat nici nu ne-a făcut nota, a spus doar că e din partea casei ca de obicei, salută-l pe Mister.

Directorul a venit să spună acelaşi lucru şi a întrebat dacă Mister pregătise un înlocuitor pentru fundaşul accidentat la cot. U-Haul i-a spus că nu era în măsură să dea un răspuns, fiind doar antrenor secund, dar să nu te mire dacă o să vezi o schimbare. Toţi de acolo s-au uitat la noi cât am mâncat. Zici că, dacă scăpăm un cartof prăjit pe jos, erau în stare să-l ia ca amintire. Îmi plăcea toată atenţia? Poate, dacă nimeni nu ştia cine sunt cu adevărat şi puteam să fiu confundat cu cineva care purta de obicei pantofi sport Air Max fără urmă de murdărie pe ei. Lui U-Haul, clar, da, îi plăcea atenţia. Angus era aşa de relaxată că nu-ţi dădeai seama.

Angus mă şoca iar şi iar. Odată, că îi plăceau maşinile. Totul a început când am văzut un Nomad ’57 şi de acolo am făcut concurs să vedem dacă ştim numele tuturor maşinilor mişto pe care le vedeam. U-Haul ştia o grămadă, dar să fiu al naibii dacă nu ştia şi Angus destule. Asta nu era o gagică obişnuită. O să ziceţi, normal, dacă crescuse fără mamă, dar fiţi atenţi, şi eu am crescut fără tată şi n-o să mă vedeţi făcând chestii de fete. Plus că o aveau tot timpul prin casă pe tipa aia, Mattie Kate. Nu doar ca să facă treabă. Stătea cu tine în bucătărie după şcoală, bea coca-cola şi vorbea cu tine dacă aveai întrebări şi eu cam aveam. Trebuia să-mi spăl rufele, să-mi pregătesc pachetul pentru şcoala? Răspuns: nu. Ea făcea toate astea, i-am spus că sunt obişnuit să fac singur cam totul, de pildă, să-mi spăl rufele şi, în cel mai rău caz, să plătesc chirie. A râs şi mi-a spus să nu-

i iau munca. Mi-a zis că treaba mea era doar să fiu copil. Ciudat. Aşa treabă nu mai avusesem până atunci.

Ştia însă că nu sunt copil mic, pentru că m-a întrebat dacă aveam nevoie să-mi facă rost de un aparat de ras electric. (Stânjenitor, însă da.) Şi mi-a luat un deodorant Old Spice fără să mă întrebe dacă vreau. (Şi mai stânjenitor.) Era pur şi simplu o doamna foarte de treabă, fără soţ şi cu un băieţel care juca fotbal Pop Warner. Avea riduri la colţurile gurii şi purta pantaloni elastici ca o doamnă mai în vârstă, dar nu cu totul trecută, se vedea. Îşi făcea un machiaj ca nişte aripi de pasăre. Ideea este că, dacă Angus avea întrebări despre chestii de fete, dat cu aspiratorul sau machiaj, avea pe cine să întrebe. Aproape sigur nu o făcea. Angus părea mai degrabă genul care şi-ar fi tatuat o chestie care să strige „nu-sunt-drăguţă”, gen un colier din sârmă ghimpată. Dar nu se certa cu Mattie Kate sau cu tatăl ei. Nici măcar cu U-Haul, ceea ce era îngrijorător. Din omul ăla se prelingea mâzga. Mereu îşi atingea şi îşi mângâia faţa şi părul roşu soios şi alte lucruri care nu erau deloc în regulă, de pildă, scaunul din separeul unde stătuse Angus, după ce ea se ridica să-şi mai ia ceva de băut. O târâtoare. Dar lucra pentru tatăl ei de când se ştia şi oamenii se obişnuiesc cu tot felul de lucruri.

Ea ştia că e un mincinos. Atâta lucru mi-a spus şi mie. Adevăratul antrenor secund era domnul Briggs, un profesor care preda istoria la gimnaziul Jonesville şi era antrenor la echipa de juniori, în plus dădea o mână de ajutor la echipa liceului. La antrenamente se ocupa de apărare, în timp ce Mister lucra mai ales pe atac. U-Haul era doar un om bun la toate, plătit la jumătate de normă din fondurile şcolii. Angus spunea că se dădea mai important decât era şi îi mergea pentru că susţinea că e „nimeni” şi în acelaşi timp pretindea că e antrenor secund. Ca şi cum s-ar fi aplecat şi ar fi măturat minciunile rămase în urmă.

Ne înţelegeam destul de bine eu şi Angus. După începutul dubios. Sfaturi de modă, nu, mulţumesc, dar mi-a spus la ce să fiu atent la şcoală, pentru că era cu două clase mai mare, iar eu i-am spus câte ceva din povestea mea. Ce rudă eram cu Betsy Woodall, pe unde stătusem. Asta se întâmpla după ce tatăl ei mergea la culcare la şapte seara, pe bune. Ne făceam temele şi ne uitam la televizor într-un dormitor fără pat de la etaj, căruia ea îi spunea bârlogul. Doar fotolii tip sac şi televizorul pe care îl salvase din tornada de articole sportive de jos. Angus avea o regulă foarte strictă, nu ţi se permitea să aduci echipament sportiv la ea în bârlog, altfel riscai pedeapsa cu moartea. În privinţa altor distracţii, bătăi cu floricele, bomboane M&M aruncate în gura celuilalt, puteai să faci cam orice în Bârlogul lui Angus. Îmi părea rău de Mattie Kate că trebuia să strângă, dar Angus spunea acelaşi lucru, avea nevoie de serviciul ăsta, deci să nu i-l luăm.

Îmi era greu să mă obişnuiesc cu grija altuia faţă de mine. Şi cu regulile. Temele trebuie făcute, punct. Nu umbli pe nicăieri în zilele de şcoală. Petreceri farma, nici să nu visezi. Nici măcar n-am adus vorba despre băgat nasul în băutura tatălui ei. Angus era cu picioarele pe pământ şi făcea multe lucruri în

casă, contribuia la lista de cumpărături, chema pe cine trebuie ca să repare caloriferul, genul ăsta de lucruri. Mister n-ar fi observat nimic decât dacă s-ar fi golit frigiderul şi ţevile ar fi îngheţat, omul nu ştia decât fotbal. Dar nu vedeam ca Angus să aibă mari probleme. Totul în casa aia era bine îngrijit, inclusiv eu. Dacă rămâneam aici, aveam să mă transform într-un bebeluş din acela de la gimnaziul din Jonesville? Nu trebuia să-mi bat capul cu asta, ştiam. Nimeni nu mă ţinea aşa de mult.

30

Îmi fusese mereu groază de gimnaziu pentru că mă gândeam că o să dau peste tipi mai mari care s-ar putea să mă trosnească. Până atunci, într-a patra şi a cincea, fiind cel mai înalt, eram genul de ratat pe care ceilalţi puteau să-l urască, dar cu care le era teamă să se pună. Însă roata se învârte. Şcoala te aruncă din sertarul de sus la loc în cel de jos. Într-adevăr, gimnaziul Jonesville era un cuib de căţei, dar avea dulăii lui. Cu timpul i-am adulmecat, strânşi la fumat, lenevind în fundul clasei cu pantofii lor desfăcuţi la şireturi pe băncile goale. Ţipi care repetaseră clasa de atâtea ori încât ajungeau într-a opta cu perciuni respectabili şi fumând un pachet de ţigări pe zi. Ăştia puteau să mă rupă cu bătaia.

Dar într-a şasea ieşisem la iveală ca fiind un nou Demon. Eram tot eu, dar cu pantofi de şaizeci de dolari. Un ratat sub acoperire. Faptul că locuiam cu Mister era ca şi cum aş fi avut o armă. Când apăream pe hol, se făcea loc în faţa mea. Nu gen *ptiu, pute a cur jegos de copil de plasament*, ci gen *mamă, uite-l*.

La început nimeni nu ştia ce legătură am cu Mister. Nici eu. Nu eram copilul lui, dar el trebuia să semneze pentru ce făceam, de exemplu, dacă aveam voie să văd filmul *Viaţă de familie*. Nu că ar fi ştiut. Aduceam formularele la cină şi el le semna cu ochii ascunşi sub sprâncenele alea miţoase, urmărind în mintea lui vreo reluare, rumegându-şi cina ca o vacă iarba. Şi-ar fi dat acordul să mă uit la filme porno în sala de studiu. Nu zic că asta făceam. Dar, dacă era să fiu al cuiva, eram al lui Mister.

Şi apoi cu atât mai mult, pentru că mă lăsa să-l ajut la antrenamentele de sâmbătă. Doar ca om bun la toate al omului bun la toate, dar, chiar şi aşa, era de-a dreptul extraordinar. Să trasez cu creta liniile terenului şi să trag săniile[20] şi protecţiile pentru corp, eu, Demon. Pe iarba stadionului Five Star, unde Creaky ne ducea la întâlnirile de rugăciune de vineri seara şi noi le strigam celor de la Generals să facă măcel. În interiorul vestiarelor Red Rage, în prezenţa măreţiei. Sau a prosoapelor ude şi a suspensoarelor măreţiei.

Mă duceam doar sâmbăta, nu după şcoală, pentru că antrenorul avea reguli legate de teme şi Angus supraveghea aplicarea lor. Ei nu-i plăcea când mă duceam la antrenamente, dar Mister spunea că un băiat nu poate să stea închis, deci acasă nu aveam voie să-mi pun hainele în maşina de spălat, dar strângeam rufele murdare ale echipei de parcă viaţa mea ar fi depins de asta şi mă uitam la tipii din echipa de seniori cum făceau exerciţii de mobilitate. Încercam să-mi dau seama de scheme. Repede-Nainte nu mai era de mult la echipă, dar tipii ăştia aveau mâini bune, loveau tare. La şedinţe Mister era alt om. Lăsat pe vine, cu

[20] Aparat folosit la antrenamente în fotbalul american.

ochii la pândă, se uita la băieţi cum făceau un exerciţiu de alergare sau dădeau o pasă şi, v-o spun, îi vedea. Îi învăţa pe de rost. Îşi dădea seama când bâjbâiau sau chiar când riscau doar s-o facă, le striga s-o ia de la capăt şi de data asta ca lumea. Şi o luau de la capăt. De douăzeci de ori dacă era nevoie. Unde rămăsese tatăl somnambul? Tipul din drumul căruia trebuia să ne ferim ca să nu treacă prin noi ca prin nişte uşi? Nu pe stadionul Five Star. Aici mergea la turaţie maximă, îi călărea pe cei de la Generals până când atingeau strălucirea pe care şi-o dorea, apoi le spunea că sunt cei mai buni. Îi bătea pe spate când îi trimitea la duşuri.

Şi unul dintre ei eram eu. Mai aveam trei ani până să-mi încerc norocul la Generals şi nici nu ştiam ce e cu mine. Dar într-o zi, după ce a dat drumul echipei şi încărcăm echipamentul, Mister strigă „Damon, capul sus!" şi văd cum îmi vine o minge în faţă. O prind, minune, să mor de nu, şi mă duc să o pun lângă celelalte mingi, dar nu, Mister zice hai să schimbăm nişte pase. El arunca, mă alerga pe teren să vadă ce fel de picioare am. Ce suflu. Acum ia să-ţi vedem braţul. Eu mă cac pe mine încercând să-mi amintesc ceva din ce m-a învăţat Repede-Nainte despre cum să ţii mingea, să vezi terenul. Dau tot ce am mai bun.

Ce aveam eu mai bun nu era mare lucru, dar Mister m-a făcut să vreau să-mi dau sufletul. Dinţii mari îi încăpeau în sfârşit în gură şi ieşeau la iveală ca soarele printre nori. De neuitat. Felul în care privea dincolo de braţele şi picioarele mele, în sufletul Generalului care aş fi putut să fiu, ne-a băgat în priză pe mine şi mingea dintre noi, arcuire a încheieturii, întoarcere a capului. Şi l-am văzut pe Generalul care fusese el cândva pe acest teren, când ridica lumea în picioare, îşi arăta dinţii vreunei fete din tribune care avea să-l răsfeţe la ceremonia de după meci. Mama lui Angus, mi-am spus. Mă întrebam dacă fusese majoretă.

Dar nu. Fiind una dintre fetele domnişoarei Betsy, nu era genul care să se ţină de prostii. Angus mi-a povestit că se cunoscuseră la UT Knoxville, unde el primise o bursă pentru fotbal. Rămăsese în urmă cu un an, apoi îşi fracturase umărul şi trebuise să studieze pedagogia. Mă întrebam dacă Angus îl văzuse vreodată pe omul în care se transforma tatăl ei la antrenamente. Speram că da. Apoi m-am gândit mai bine şi am sperat că nu.

Şcoala a luat o întorsătură dubioasă cu ajutorul unei profesor, domnul Armstrong. Preda engleză la a şaptea şi a opta, deci nu era profesorul meu, dar era şi consilier îndrumător, adică se ocupa de planul general pentru copiii care tind să aibă probleme.

La gimnaziul Jonesville m-au aruncat pur şi simplu la ore şi mi-a luat un minut de excepţie ca să mă scufund ca Titanicul. Matematică, problemă: „Simplificaţi expresia folosind ordinea operaţiunilor bla bla bla numere raţionale". O pagină plină de numere şi de chestii care nici măcar numere nu erau, ca un afurisit de cod. „Iată expresia simplificată", am scris pe foaia mea albă: „Să-mi fut una".

Am şters ce scrisesem înainte să strângă profesorul lucrările, ca să nu mă trimită la director. Ci doar direct la clasa de proşti, unde am făcut cunoştinţă cu domnii cu perciuni şi pantofi desfăcuţi numărul 44. Mergeam cu toţii împreună, o turmă mare şi lentă, de la matematică pentru începători până la recuperare la toate materiile şi o grămadă de săli de studiu unde materialul de lectură era compus din *Hot Rod Magazine*, *Muscle Machines*, *Car and Drive*. Sau *Allure* şi *Cosmopolitan* pentru fete, pentru că aveam şi persoane de sex feminin printre noi. În loc de perciuni, nişte plămâni zdraveni. Destinul nostru era liceul vocaţional, de unde urma să ajungem la centre profesionale pentru mecanici auto sau, în cazul fetelor, şcoala de cosmetică. Deci cui să-i pese că citeam doar reviste toată ziua? Făceam un salt pe scara carierelor noastre.

Însă, fiind nou, trebuia să stau de vorbă cu domnul Armstrong. L-a luat câteva săptămâni să-şi găsească un moment pentru mine, fiindcă alţi copii aveau nevoie de el ca să depună mărturie la tribunalul pentru infractori juvenili. Un om ocupat. Mă obişnuisem cu noul meu grup de câini din Jonesville, care nu erau căţeluşi, ci căţele sexy şi tipi care păreau de vârsta la care ai voie să cumperi bere. Prieteni cu potenţial. Şi aveam libertatea să desenez toată ziua în carneţelele mele, fără să mă încurce învăţatul. Şi deodată apare domnul Armstrong şi dă totul peste cap.

Un lucru trebuie să spun în favoarea lui: nu mi-a ţinut predici că nu-mi folosesc potenţialul. Pusese mâna pe dosarul meu de la Protecţia Copilului, care mergea până la discuţiile de la spital când luase mama supradoza sau chiar mai în urmă. De la naştere stătusem pe marginea grămezii de rahat numită retragerea custodiei, i-am spus domnului Armstrong că, dacă citise toate astea, ştia mai multe despre mine decât ştiam eu însumi. A spus că nu, nu ştia, nimeni nu avea voie să susţină că ştie ce simt.

— Uite ce ştiu, a zis. Eşti rezistent la şocuri.

Auzisem la viaţa mea multe expresii complicate pentru problemele lui Demon. L-am întrebat pe domnul Armstrong dacă voia să mă pună pe tratament medicamentos pentru asta.

— Nu e ceva care trebuie reparat, a răspuns. Înseamnă puternic. Dincolo de orice aşteptări.

M-am uitat la el. El s-a uitat la mine. Ţinea mâinile pe birou, cu degetele atingându-se între ele, o cuşcă mică, plină de aer. Mâini negre. Cu articulaţiile aproape albastre. Verighetă de argint. A continuat:

— Ştii, mai auzi de câte o minune, când o maşină e făcută praf, însă şoferul iese viu. Ce spun eu este că tu eşti acel şofer.

Nu era de aici, avea accent nordic. *Şo-fierul ie-şi viu*. Însă îl înţelegeam.

— Spuneţi că sunt norocos.

— Eşti norocos dacă un beţiv trece pe roşu şi te loveşte şi-ţi face maşina zob?

— Nu.

— Nu, nu eşti. Te-ai ales cu o grămadă de fiare şi nu din vina ta. Şi ai ieşit din ea.

Cumva am făcut un gest de nepăsare.

— Mă rog, aşa văd eu lucrurile. Te văd aici, la mine în birou. Ai venit. Nu eşti cine ştie pe unde, gata să spargi ceva sau să-l găureşti cu un glonţ ori să-i dai foc.

Am zâmbit, amintindu-mi cum am făcut exact aceste trei lucruri cu un trofeu cap de cerb în grămada de gunoi, cândva, împreună cu Troc. Căprior de zece puncte, în stare perfectă până să ne ocupăm noi de el. Din cauza ochilor ălora sticloşi, Dumnezeule! Dar domnul Armstrong nu zâmbea. Spunea că fusese informat în legătură cu rezultatele mele şcolare. Dar că oamenii ştiu adesea mai mult decât pot să evalueze profesorii cu testele lor. Treaba lui era să afle care sunt acele lucruri, folosind alte metode.

I-am spus că, dacă urmăreşte să mă chinuie, recunosc de la bun început: urăsc şcoala.

A dat din cap.

— De înţeles. Poţi să-mi spui ce-ţi place?

Să ajut la antrenamentele de fotbal, dar nu aveam de gând să i-o mărturisesc tipului ăstuia. Probabil că m-ar fi lipsit de asta. I-am spus că nu îmi vine în minte nimic ce mi-ar plăcea să fac şi ce este legal pentru copiii de doisprezece ani.

— Deci crezi că vei avea o viaţă mai bună în următorii ani.

— Păi, da.

A încuviinţat din cap.

— Înţeleg.

Voia să spună că mă înţelegea pe mine sau doar că toţi copiii spun asta? Nu-mi dădeam seama. Era blând şi dur în acelaşi timp, cu ochii precum ciocolata topită. Nu avea pic de răutate. Dar nu intenţiona să-ţi dea absolut nimic dacă nu dădeai tu primul. Ochelari groşi, cămaşă, mai fercheş decât erau de obicei profesorii. Sau poate că aşa arată un guler alb pe o piele neagră. Nu e ceva ce vezi prea des în Lee County. Eram obişnuiţi cu NBA sau cu rapperii de la televizor, tipi bogaţi cu dinţi de aur.

Doar pentru că a aşteptat după mine, i-am spus câte ceva. Că îmi place să desenez. M-a întrebat dacă poate să vadă ceva din aşa-zisele mele opere şi i-am răspuns că deocamdată nu. În ultima vreme studiasem corpul omenesc, cu alte cuvinte pe fata de la orele mele căreia i se spunea Sos Iute şi care stătea pe scaun cam cum se topeşte îngheţata. Practic porno. Domnul Armstrong m-a lăsat în pace, dar a zis că trebuie să vadă nişte desene până la sfârşitul săptămânii, fără scuze. Ca şi cum ar fi fost o sarcină de lucru.

Asta m-a speriat rău. Am trecut în revistă toate carneţelele pe care le mai aveam, până la Creaky Farm şi episoadele din fiecare seară cu Omul Repede care îi salva pe copii. Nimic ce să poată vedea un profesor. Am început să mă agit, apoi m-am enervat, apoi mi-am spus bine, omul ăsta vrea să intre în capul meu,

ia de-aici. I-am dus rahaturi cu supereroi. Copii salvaţi. Mi-a studiat desenele de parcă citea afurisitul de ziar, apoi a spus că avea nişte teste pentru mine. Mi-am spus bun, aproape am terminat: alte teste, Titanicul lui Demon se va scufunda mai departe în oceanul de căcat.

Greşit. Mi-a dat doar teste grafice. De exemplu: uite câteva pătrate care sunt o cutie desfăcută, alege care dintre cutii ar fi după ce o refaci. Pagini întregi de rahaturi din astea, aşa de uşoare de zici că erau un joc. A fost singurul test pe care l-am terminat de nu ştiu când. M-am gândit că era încălzirea pentru testele adevărate. Iarăşi greşit. Domnul Armstrong m-a păcălit. Erau testele speciale folosite pentru Dăruit şi Talentat[21], ceea ce el spunea că aş fi. Ceea ce e ridicol. Deodată se apucă să vorbească despre ce am de recuperat şi să-mi explice că, dacă mă mut la profilul ăsta în gimnaziu, la liceu pot să iau lecţii de desen în loc să construiesc case pentru păsări la atelier.

M-a supărat destul de tare chestia asta. Mă zăpăcea faptul că totul era nou. Hainele, oamenii, casa. Pe un singur lucru mai puteam conta: că eram un idiot. Acum trebuia să arunc la gunoi puţinul care mai rămăsese din Demon şi să fiu deştept. Aveam să fiu tot eu? Şi întrebarea principală: un Dăruit şi Talentat poate să joace fotbal? Greu de crezut. Dar domnul Armstrong m-a mutat la un curs de engleză mai bun şi m-a înscris la meditaţii la matematică, unde s-a dovedit că nu eram decât eu şi trei fete bune rău, prin urmare am hotărât că nu mai contează. Anul viitor aveam să fiu pe drumuri într-un alt plasament şi la altă şcoală, unde nimeni să nu ştie cât de deştept fusesem sau nu fusesem.

Darurile şi talentele mele au fost descoperite de alţii. Primul a fost un tip, Cap de Peşte, care reuşise să obţină combinaţia exactă de miros de transpiraţie şi deodorant Axe prin care îi respingea pe atacatori. Era o zi normală la ora de matematică, în care umpleam pagini de carneţel cu desene, fiindcă la ora aia nu făceam nimic. Doamna Jackson împărţea foile de lucru şi apoi citea o carte sau îşi vopsea unghiile tot restul orei. Până în ziua de azi, când adun numere, îmi amintesc mirosul ăla înţepător de ojă. Vorbim, evident, încă de ora pentru proşti. Făceam meditaţii la matematică, dar mai aveam până să se prindă ceva de mine.

— Hei, Demon, desenează-mi câteva tipuri diferite de pizdă imediat! a şoptit Cap de Peşte şi când spun „a şoptit” înseamnă că toţi cei din fundul clasei au râs.

Nu eram atât de familiarizat cu pizdele încât să ştiu că există diferite tipuri. L-am întrebat dacă se referă la rase sau nerase, dar nu. Avea nume pentru diferitele tipuri.

— Ca ţâţele, a spus. Ştii că sunt la fel de multe tipuri de ţâţe ca tipuri de maşini?

Nu mă gândisem niciodată la aşa ceva. Nu că aş fi recunoscut că nu o făcusem.

---

[21] Încadrare din sistemele şcolare american şi britanic.

— Cum sunt alea joase şi lungi.

Cap de Peşte nu le prea avea cu vorbele, aşa că încerca să explice cu mâinile.

— Lungi şi deşirate, rotunde, a spus. Dube.

Cineva avea un *Playboy*, care făcea cât o mie de cuvinte, cum se spune. Nu mi l-au lăsat decât până la sfârşitul orei, dar, dacă studiez un lucru, pot să-l ţin minte. Am început să le iau bani tipilor pentru desenele astea, cincizeci de cenţi pentru părţi, un dolar pentru tot corpul. Fără faţă. Pentru feţe şi mâini trebuia să iau ceva în plus pentru că durează cel mai mult să le faci şi nu interesau pe nimeni. Apoi le-am spus tipilor ăstora că trebuie să-mi lase revistele peste noapte, ca să mă familiarizez mai bine cu diferitele forme şi modele. Obsesia mea pentru aspectul maşinilor lua o nouă formă.

Singurul om pe care puteam conta s-a dovedit a fi, în mod surprinzător, Angus. Nu mai avusesem niciun prieten de la Maggot încoace şi trecuse ceva vreme. În general nu umbli cu o fată pur şi simplu, dar Angus nu părea fată, sub nicio formă şi în niciun caz. Şi asta nu din cauza cizmelor şmechere sau a faptului că se pricepea la maşini. Ci pentru că avea zero vrăjeală în ea. Dacă aţi cunoscut vreo fată de gimnaziu, ştiţi cum sunt: erupţii vulcanice de vrăjeală. În fiecare clipă o nouă urgenţă, cel mai bun prieten transformat în duşman. Un tip cu care flirta ieri acum vorbea cu altă fată. Fiecare parte a corpului e prea mare sau prea mică şi, of, urăsc rochia asta şi Doamne, dacă sunt însărcinată. Nu aveam eu însumi mare experienţă cu fetele, ştiam astfel de lucruri mai ales de la Angus. Nu tolera chestiile astea şi avea nevoie să se plângă. O grămadă.

— Deci i-am spus Michaelei, uite ce e, curul tău e curul tău. Pur şi simplu. O să arate la fel indiferent dacă porţi sau nu blugii ăştia, deci de ce mă tot întrebi?

— „Sau nu”, am repetat, lată ceva demn de luat în seamă.

— Nu te băga în treburi din astea, tinere prieten.

Prea târziu, mă băgasem deja. Viziunea artistului. Angus nu avea de unde să ştie, nefăcând parte din gaşca lui Cap de Peşte, dar Curul Michaelei a fost o legendă la vremea lui.

Angus a terminat să se plângă şi mi-a dat un sac pentru frunze. Mattie Kate ţinea neapărat în toamna aceea să strângem frunzele din grădină. Sau poate că voia să nu-i stăm în picioare când dădea cu aspiratorul ori să mai ieşim din camera lui Angus unde ne petreceam toată ziua pe Playstation. Dar să strângi frunzele cu grebla? Mereu cad altele. Am băgat frunze în sacii ăia până s-au umplut ochi, ca nişte saci cu cărămizi. Aveam o experienţă vastă cu gunoiul.

— Bine, am spus. Ţi-ai ţinut predica. Scoate-o pe Michaela de pe lista bătăilor tale de cap.

— O, nu! Nu e ca la Mario unde îl arunci în aer pe Goomba şi dispare. Michaela e strigoiul din Monkey Island. Se tot întoarce.

Eu aş fi ales să incendiem frunzele, dar existau legi locale referitoare la focul în exterior, iar în ceea ce priveşte chestiile legale, Angus zici că era poliţist. Nu avea niciun sens, la cât de dură era, dar îşi făcea griji pentru Mister. Putea să-şi piardă slujba într-o clipită.

— Deci eram la ora de sport, eu îmi vedeam de ale mele şi vine Donna.

(Băgaţi o voce de Minnie Mouse.)

— Elizabeth mi-a spus că Michaela a zis că nu vorbeşte cu tine. Şi eu fac ceva de genul: „Poftim, Michaela avea impresia că vreau să fac conversaţie?” M-au pus să fiu partenera ei la proiectul despre Antarctica, pentru că domnul Norwood îmi dă mie cazurile disperate şi Michaela crede că pinguinii trăiesc la Polul Nord, cu nenorociţii de spiriduşi ai lui Moş Crăciun.

Rămâi uimit că o fată ar încerca aşa ceva, dar unele o făceau. Poate din cauza lui Mister, pentru că tot ce era în orbita lui părea divin. Sau poate că voiau ceva din Angus, atitudinea, hainele, ceva. Eforturi sortite eşecului. Avea prieteni băieţi, tocilari şi gameri, un tip Sax care cânta la tobe. Însă cei mai mulţi băieţi erau îngroziţi de Angus. Inclusiv eu. Dar cum Mister era mereu plecat, rămânea o prăpastie. Cu cât înainta toamna, cu atât mai puţin îl vedeam acasă. Generals era neînvinsă, adversarii cădeau unul câte unul şi toată lumea din Lee County plesnea de mândrie. La antrenament, cea mai mică greşeală însemna o jumătate de oră în plus de sprinturi în tribune şi Mister îşi vărsa tot amarul. Eşecul unui om este pedeapsă pentru toţi oamenii, o echipă este un organism ş.a.m.d. Acasă trăia la el în birou unde se uita la reluări. Nu a ştiut niciodată de treaba cu domnul Armstrong, a semnat doar hârtiile fără să se uite.

I-am mărturisit lui Angus şi am aflat că ea era Dăruită şi Talentată. Nimic surprinzător, citea mult, ca Tommy, dar chestii mai pentru adulţi, ştiinţifico-fantastice şi chestii de femei de ţi se ridica părul de pe ouă doar când le vedeai titlurile. Era una dintre trăsăturile ei înfricoşătoare să desfiinţeze tot ce vedea. Nu doar pe amatorii ca Michaela, mă refer la oamenii de la televizor. Dacă ne uitam la un serial şi apărea o fată urâtă, cu ochelari etc., Angus spunea aşa, fii atent. O s-o facă să pară ea aia deşteaptă. Dacă e străină, poate că o fac să pară rea. Angus făcea praf un serial de nu-ţi venea să crezi. Dacă apărea un personaj care vorbea ca noi, un om de la ţară, era acolo dintr-un singur motiv, prostia. Stai un pic... glumă! E un prostănac! Dacă e o fată, mai rău. Crede că prezervativele sunt baloane pentru petreceri şi că tipul care încearcă să-şi strecoare o mână în pantalonii ei e cel mai drăguţ domn în vârstă. Lui Angus nu-i venea să creadă că nu observasem asta până atunci. Te obişnuieşti aşa de mult să nu fii deloc la televizor, încât cred că eu mă bucuram, ceva de genul ura, *au invitat şi copii de la ţară*.

Ea mi-a dat sfatul să n-o iau razna cu Dăruit şi Talentat. Nu-i mare lucru, te iau doar de la ore ca să faci chestii interesante. În vacanţa de Paşti mergi într-o excursie. La ocean? A spus că poate. Odată fuseseră la Stone Mountain, Georgia,

care e cam la aceeaşi distanţă. Deci oceanul nu era exclus. Ar fi fost ceva. Asta dacă mai eram prin preajmă la primăvară şi dacă mă puneam la punct cu matematica şi ieşeam din categoria proştilor. Mulţi dacă.

Între timp trebuia să mă obişnuiesc să trăiesc în casa aceea mare cu Angus, pentru că antrenorul nu ieşea decât ca un urs din vizuină să-şi mestece mâncarea şi să îndoaie cutia de bere PBR în pumn, apoi s-o lase pe masă. Dinţii mari pătraţi păreau să-i provoace mereu suferinţă. Angus mi-a explicat că nu erau dinţii lui, apropo. Purta proteze din liceu, de când îşi pierduse toţi dinţii din faţă muşcând din teren mai mult decât putea să mestece.

În treacăt mi-a spus şi care era numele ei adevărat. Agnes. În clasa întâi nişte copii o strigaseră Angus ca s-o necăjească şi, ca să le închidă gura, spusese că îi place. Apoi se hotărâse că aşa şi era. Şi încă ceva: tatăl ei o dusese la toate antrenamentele şi meciurile, pe umerii lui. În tricoul ei minuscul cu Generals pe care i-l făcuse o doamnă, fata antrenorului era acolo sus, s-o vadă toată lumea. Apoi în clasa a cincea nu o mai lăsase să vină la antrenamente pentru că nu erau un loc potrivit pentru o domnişoară. Ea a spus bine, urăsc fotbalul. Apoi s-a hotărât că aşa şi era. Şi asta este povestea unei fete fără mamă pe nume Angus. De neînvins. Antrenorul era un tip mare cu mâini mari, care strângea lumea de gât, cu fiecare meci câştigat sau, dacă nu, era sfârşitul lumii. Un fel de furtună într-un pahar cu apă. Iar Angus era opusul. Un ocean întreg, întunecat şi rece.

31

Prin nu ştiu ce veri, familia Peggot a dat de mine în Jonesville şi a sunat acasă la Mister. Mattie Kate mi-a întins telefonul fără să spună un cuvânt şi vocea doamnei Peggot m-a lăsat fără aer. Voia să ştie dacă sunt bine. O, aveam răspunsuri, şi încă cum, în primul rând *„Acum vă pasă”*, dar am fost copleşit de emoţii. Da, voiam să-i văd pe Maggot şi pe ea şi pe domnul Peg. Încerc să dau o fugă până la voi. Sâmbătă, după antrenamentul de fotbal.

Ştiam că Mister o să-l pună pe U-Haul să mă ducă dacă îl rugam şi asta am şi făcut. U-Haul a aşteptat afară în maşină, deci era ca în vremurile vechi ale vizitelor supravegheate, deşi nu chiar la fel, pentru că U-Haul nu avea nicio putere. Am rămas la cină.

Membrii familiei s-au înghesuit în jurul meu de parcă mă întorsesem de pe Lună. Doamna Peggot s-a mirat de cât de mare mă făcusem, Maggot m-a şocat când am văzut cât de mult se schimbase, cu ochii întunecaţi de la machiaj şi doi cercei în buza de jos. M-au întrebat de Jonesville şi de antrenor şi de bunica mea Betsy şi cum de se interesase de soarta mea după atâta vreme. Am spus că probabil pentru că nu ştiuse că exist până când apărusem la ea în curte arătând ca o borâtură de câine.

— Nu, a spus doamna Peggot. Nu-i aşa. Ştia de tine.

Au tăcut cu toţii. Domnul Peg s-a uitat la ea. Ea a dat din cap. Apoi, în bucătăria Peggot, după doisprezece ani de viaţă, am aflat în sfârşit adevărul despre cum a venit bunica să stea de vorbă cu mama. Nu în ziua în care mă născusem, ci cu câteva săptămâni mai devreme. O maşină pe care n-o mai văzuse nimeni a urcat dealul.

— Era un Chevy tip limuzină, a spus domnul Peg. Condus de o puştoaică obraznică.

Doamna Peggot l-a bătut pe braţ pentru că voia să povestească ea.

— O ţipă tânără conducea şi o doamnă înaltă a ieşit şi s-a dus la mama ta.

— Iar puştoaica a coborât şi a deschis uşa din spate şi ce crezi că era acolo? a întrebat domnul Peggot.

Doamna Peggot l-a atins din nou.

— Pe bancheta din spate era cel mai mic om bătrân din lume. Un adult, dar, cumva, foarte mic.

Îl cunoşteam pe acel om. Dar nu am zis nimic. Nu voiam să mă bată şi pe mine pe braţ.

— Nu s-a dat jos. Cei doi au stat acolo tot timpul şi au fumat. Obrăznicuţă fată, stătea sprijinită de maşina aia mare ca şi cum abia ar fi aşteptat să îndrăznească cineva să comenteze.

— Dar aţi...

Nici măcar nu ştiam ce vreau să ştiu.

— Dragule, nu mai văzusem niciodată oameni ca aceia. Am aşteptat ca doamna să iasă. Apoi şi-au văzut de drum.

A spus că după aceea mama a fost morocănoasă şi le-a zis vecinilor că nu e treaba lor. Dar doamnei Peggot i-a mărturisit până la urmă că doamna era mama prietenului ei mort, care îşi băga nasul pe-acolo şi voia să ia copilul. În vară el îi trimisese o scrisoare în care îi spunea că îi pare cumva rău pentru tot şi că avea să fie tată, în noiembrie. O întrebase dacă voia să vină să-şi vadă nepotul atunci. El şi bunica erau pe cale să se împace după douăzeci de ani. Apoi, după ce i-a scris, a murit. La momentul nepotrivit. Era clar că avea s-o enerveze.

Maggot a ascultat toate astea cu gura deschisă, ca un somn prins în undiţă. Poate că şi eu. Nu-mi venea să cred că doamna Peggot ştiuse de la început totul şi nu-mi spusese niciodată. Probabil mama era de vină. Se certaseră crunt dacă să mă duc sau să nu mă duc să văd mormântul tatălui meu în Murder Valley, mama nevrând să audă de aşa ceva. Nu voia să ştiu de această doamnă care ar fi putut să mă ia de la ea. Nu-i de mirare că nu-mi dăduse numele Woodall. Acest secret era singura putere a mamei. O pusese probabil pe doamna Peggot să jure pe un paiet întreg de Biblii de la Walmart.

Nu ştiam ce să spun. În afară de da, rămân la cină.

Era ciudat să fiu din nou în casa aceea. În care ştiam fiecare amănunt, care treaptă scârţâia, ce fotografii cu strămoşi Peggot stăteau strâmbe în ramele lor. Cada care mă speria de mă pişam pe mine când eram mic. Micuţa colecţie de bufniţe de pe pervaz, cu praf pe capetele minuscule. Era ca şi cum aş fi fost acasă şi totodată străin. Am petrecut ceva timp cu Maggot la el în cameră şi la început a fost un pic distant. Ştia că fusesem cam supărat pe familia Peggot că nu mă ţinuseră la ei şi chestiile astea. Dar i-am spus că îmi merge excelent, că locuiesc într-o casă-castel şi care dracu' e treaba cu părul lui? Mi-a spus că e un „compromis”.

— Între ce şi ce?

Ultima oară când îl văzusem îl avea până la umeri şi domnul Peg îl ameninţa că intră cu foarfecă în el când doarme. Maggot fusese de acord să se tundă, dar în felul lui. „în felul lui” însemna vopsit negru, cu şuviţe de diferite lungimi între scurt şi mediu, zbârlit în toate direcţiile în jurul fetei. În orice caz, nu o tunsoare normală de fată sau de băiat.

— Te-au tuns aşa la frizerie?

— Nu. O gagică de la şcoală. Martha Coldiron. O ţii minte.

O ţineam minte. Fata goth.

— A, acum nu se mai taie singură? Sper că a spălat foarfecă.

S-a strâmbat şi s-a uitat pe fereastră spre fosta mea casă. Martha era probabil cea mai bună prietenă a lui acum.

— Scuze, omule, am zis.

Nu mă interesau noii lui prieteni sau cu ce rahaturi se ocupa. Simţeam că ultima punte care mă putea duce înapoi spre Demon tocmai sărise în aer. O priveam cum se prăbuşeşte în reluare.

L-am întrebat cum de nu-l omorâse doamna Peggot din cauza machiajului şi toate astea, dar a dat din umeri.

— Ce pot să facă? Să mă trimită înapoi la mama?

În privinţa asta, veştile nu erau bune. Mi-a spus că îi venise rândul pentru eliberare condiţionată, dar i se refuzase pentru că se răstise la o gardiancă, ceea ce nu era deloc corect pentru că ticăloasei aceleia agresive i se pusese pata pe ea. O raportase că lipsise la apel, deşi nu era adevărat, îi spunea că, dacă n-are bărbat, şi-o trage şi cu femei şi tot felul de căcaturi din astea, până când într-o zi Mariah nu mai putuse să înghită căcat şi explodase. Blestemul lui Mariah Peggot.

La cină am abordat subiectul mai vesel al fiicei-vedetă June. Acum era asistentă specializată la clinica Pennington Gap şi stătea într-o casă de nu-ţi venea să crezi. O cupolă, a spus domnul Peg. Ca o barcă întoarsă cu susul în jos, a explicat Maggot. Dar cu ferestre şi etaj. Se părea că Emmy era cea mai drăguţă făptură din lume. Doamna Peggot a spus că trebuie să merg cu ei în vizită. June şi Emmy întrebau mereu de mine.

— Are un prieten acum, a anunţat Maggot.

— Tipul ăla, Kent, a adăugat domnul Peggot. Îi face curte de ceva vreme.

— Lasă-l pe prietenul distrus al lui June. Emmy are prieten, a precizat Maggot, privindu-mă.

Era greu să-ţi dai seama de expresia lui din cauza machiajului.

— Normal, am spus. De ce să n-aibă? E o bunăciune.

— El locuieşte tot la Knoxville, dar călătoreşte o grămadă, a spus doamna Peggot. Vine mereu aici s-o vadă pe June. Face afaceri cu produse farmaceutice.

— Kent vinde droguri, a intervenit Maggot.

Ochi mari, cu contur negru. Clovnul morţii.

Pentru prima dată în seara aceea m-am gândit la U-Haul care aştepta afară. Biletul meu târâtor către casă. Mi-a dispărut interesul pentru mâncare timp de vreo zece secunde, dar am depăşit momentul. Păi, aveam friptură înăbuşită.

— Lui îi merge foarte bine, a continuat domnul Peg. Mă aştept dintr-o zi într-alta s-o ceară de nevastă.

— Mă apuc de fotbal la juniori, am spus.

Nu aveam încă vârsta. Dar nu mă asculta nimeni.

S-au ţinut de cuvânt şi am ajuns să le văd pe toate: cupola-barcă întoarsă cu susul în jos, pe Emmy bunăciunea de clasa a opta, pe prietenul vânzător de droguri al mătuşii June. Am urcat în camera lui Emmy şi ne-a spus secretele ei, ca în vremurile vechi. Dar nu într-un dulap. Casele cupolă-barcă nu prea au spaţii pentru dulapuri. Tot tavanul sau peretele ori ce-o fi e o grămadă de triunghiuri care formează o curbă. Nu prea poţi să explici, trebuie să vezi. Am stat pe patul lui Emmy.

Ca să nu lungim povestea, nu-l suferea pe Kent. Spunea că latră ca o focă de câte ori face treaba aia cu June. Emmy se prefăcea că doarme pe canapeaua pliantă când rămânea peste noapte, aştepta până credeau că ea a adormit. Uram ideea că mătuşa June se înjosea să facă prostii. Maggot îşi juca rolul de Nimic-nu-mă-şochează-am-cercei-în-buză-oameni-buni. Dar se vedea că era şocat. Nu mă mira că Kent era zgomotos, chiar şi de la etaj, cu uşa închisă, îl auzeam cum vorbea cu soţii Peggot cu o voce ca de televizor, ca şi cum s-ar fi uitat toţi la teleshopping şi el ar fi fost produsul. Maggot i-a sugerat lui Emmy să-i pună ceva în cafea, pipi sau Drano. S-a ridicat de pe pat şi a început să umble în fardurile lui Emmy.

— Dacă-mi ciordeşti Max Factorul, te ard, Mattress. Chestia aia costă o avere.

— Bine, bine. Unde ţii lubrifiantul pentru băţul pe care îl ai în cur?

Emmy era beton, la asta mă aşteptam. Dar părea cu zece ani mai mare decât noi. Trecuse de la Gagică Disney la nivelul de Madonna rustică, cu fustă creaţă, geacă de blugi, colanţi albastru-închis. Stăteam aşezaţi pe patul ei. Îmi venea să-i ating picioarele pentru că erau perfecte, ca nişte porumbei albaştri mici. Purta în continuare la gleznă brăţara cu şarpele de argint de la mine, peste colanţi. Mă întrebam dacă o purta mereu. Părea mai relaxată decât oricând, discuta despre activităţile lui June şi ale lui Kent fără cea mai mică jenă. Ca şi cum nu şi-ar fi amintit că noi doi trecuserăm cu treizeci de minute de prima bază şi fuseserăm la un pas să facem la rândul nostru atac de cord, cândva. Nu se întâmplase niciodată. A fost foarte de treabă cu mine, dar, na, eram doar un puşti.

Încercam să nu-mi amintesc nici eu, nici măcar de mirosul de fructe pe care încă îl răspândea.

Maggot a adus vorba despre prietenul lui Emmy de mai multe ori. Cred că era o răzbunare peste timp, ca să-mi arate că ştiuse tot timpul de năzdrăvăniile noastre din Knoxville. Nu avea cum să vrea să facă rău, vechiul Maggot nu ar fi făcut rău nici unei muşte. În afară de momentul când îi smulgea aripile, ceea ce e doar o prostie de copii. Emmy nu a muşcat momeala şi a spus că ea şi Ciocan nu ies împreună, sunt doar prieteni. Mă tot gândeam: *Ciocan*? Kelly Ciocan cel ciufulit, vărul super-politicos care nu era de fapt văr şi care părea prea moale pentru lumea asta, chiar şi atunci când eviscera un cerb cu un cuţit Bowie? Dar Emmy revenea mereu la situaţia cu prietenul de jos. Am spus că nu înţeleg. Mătuşa June

nu era proastă şi, în plus, îi refuzase deja pe jumătate din bărbaţii din regiune. Trebuia să aibă ceva Kent ăsta.

Sex, era teoria lui Maggot. Ditamai mătărânga.

Emmy a spus că nu, ci toate chestiile gratuite. Tipul ăsta era Moş Crăciun junior într-un Ford Explorer, venea şi arunca daruri în toate secretarele şi asistentele. Bomboane pentru cele grase, cupoane la coafor dacă erau la regim. Kent parcă ar fi avut nişte spiriduşi spioni care îi spuneau ce vrea fiecare. Doctorii au primit chiar vacanţe gratis în Hawaii şi de-astea. Excursii gold.

— Să-mi fut una, a zis Maggot. Fă-mi şi mie rost de Hawaii.

— Trebuie să fii doctor sau asistentă specializată. E premiul pe care îl primeşti când prescrii medicamentele lor.

— Bine, când mătuşa June primeşte Hawaii, cere-i să ne ia cu ea. Nu-mi pasă dacă trebuie să-l auzim pe omul lătrător cum i-o trage toată noaptea, tot merg.

Maggot îşi punea clamele lui Emmy în părul ţepos, din care ieşeau ca nişte tentacule. Şi se dădea cu ruj bleumarin. S-a întors să ne arate opera.

— Şi eu, am spus.

Nu că m-aş fi aşteptat să mă invite, dar, Doamne, oceanul!

Emmy a explicat că mătuşa June nu putea să primească recompense de la el, pentru că era prietenul ei. Pur şi simplu se bucura de popularitatea lui.

— Mama zice că, dacă cineva din lumea asta are nevoie de o vacanţă în Hawaii, ăla este un doctor din Lee County.

I-am amintit de Knoxville. Femeie însărcinată înjunghiată în burtă, cu bebeluşul înăuntru. Emmy a clătinat din cap, gen habar n-aveam noi.

— Nu-i pare rău că s-a întors. Dar spune că din punct de vedere medical Lee County e anticamera iadului, cu prea mulţi pacienţi şi formulare Medicaid de completat. Asistentele şi medicii pe care îi cunoştea s-au mutat toţi la oraş ca să facă bani.

Vremea era crâncenă în ziua aceea, altfel poate am fi ieşit să-i bârfim pe cei mari. Sau nu, pentru că Maggot se distra prea bine cu lucrurile lui Emmy. Îşi pusese vesta ei sclipicioasă gen Madonna, fără tricou, şi nişte pantaloni uriaşi foşnitori pe care şi-i trăsese peste blugi pentru că era îngrozitor de slab. După o vreme am auzit pe cineva strigându-ne.

— Ssst, a făcut Emmy.

Maggot s-a oprit, s-a lăsat jos şi s-a rostogolit cât s-a dus ea până la uşă.

Era mătuşa June care urca scările cu zgomot. Soţii Peggot voiau să mergem acasă. Ploaia care răpăia pe acoperiş suna ca şi cum nişte gnomi malefici din copaci ar fi aruncat cu pietre. Vorbim despre o casă tip cupolă, deci dacă spun „acoperiş" mă refer la toată chestia. Poate dădea şi cu un pic de grindină, în curând se lăsa întunericul, iar vederea domnului Peg era atât de proastă încât mergea şerpuit, precum cel mai lent şofer beat de pe planetă. Doamna Peggot îşi redobândise ochii de vultur după operaţia de cataractă, dar nu conducea.

Am zăbovit cât să revină Maggot la o înfăţişare de bun-simţ, apoi ne-am dus şi ne-am aşezat pe scări, pentru că nimeni nu pleca până când nu-şi termina Kent afurisita de prelegere despre sistemul medical care nu lua durerea în serios.

— Acum am învăţat şi noi. Durerea este al cincilea semn vital. Am inventat nivelul de durere pentru ca pacientul să poată face o evaluare obiectivă.

— Ştiu la ce te gândeşti, tăticule, a spus mătuşa June. Dar nu există absolut nicio şansă să devii dependent de medicamentul ăsta. Compania a făcut tot felul de studii. Pot să-ţi arăt prospectul.

Se afla în bucătărie care era o parte din camera de zi, parterul întreg fiind o încăpere mare. Mă uitam la ea acolo jos, cu părul lucios de Posh Spice, cămaşa neagră strâmtă băgată în pantaloni şi mă gândeam ce pervers era faptul că încă mi se părea bună. Că mi se părea că ea şi nepoata-respectiv-fiica ei erau bune. Făcuse pui la cuptor pentru cină şi un tort. Motivul pentru care trecuserăm pe acolo atunci era ziua mea. Bine, eram îndrăgostit de domniţă. Acum strângea toate resturile pentru ca ei să le ia acasă. Doamna Peggot avea să spună nu, ţineţi şi pentru voi, dar June avea să câştige. Familia asta era o poveste pe care o ştiam.

Domnul şi doamna Peggot se afundaseră împreună în canapea şi Kent îi obosea. Era un om gen Burt Reynolds, cu mustaţă, cam prea ferchezuit pentru o zi de sâmbătă, cu pantofi cum nu mai avea nimeni de prin zonă. Mă uitam de sus şi i-am zărit porţiunea lucioasă din creştet, cu părul negru dat peste ea. Nu era chiar Homer Simpson, precum Creaky, doar aşa, cu o mică ajustare. Dar cum să ai încredere într-un tip care îşi înşală propriul cap? Mătuşa June strângea rămăşiţele.

Emmy stătea pe treaptă lângă mine. Genunchiul meu l-a atins pe al ei, dar nu a observat. Se uita la Kent ca şi cum şi-ar fi dorit o putere supranaturală ca să-l vaporizeze.

— Le cerem pacienţilor să se uite la grafic şi să aleagă un număr care să corespundă durerii lor, a explicat June, în timp ce punea salată de cartofi într-o cutie galbenă şi goală de unt. A fost ideea companiei lui Kent.

— Noi credem că durerea este o realitate palpabilă, a intervenit Kent. Nu doar o impresie. Asta-i tot ce zic.

Categoric nu era asta tot. M-am uitat la Emmy cu o expresie de genul „o-frate”.

— Misiunea noastră este ca fiecare pacient suferind să ajungă la zero pe acel grafic, a adăugat Kent.

Emmy a făcut din degete un pistol şi s-a împuşcat în cap.

În cele din urmă, domnul Peg a acceptat un cupon pentru medicamentele miraculoase împotriva durerii ale lui Kent, probabil ca să-i închidă gura. *Mai puternice decât orice altceva. Nu chestiile obişnuite pe care trebuie să le iei o dată la patru ore, astea durează toată ziua! Pentru prima dată în ultimii ani, o să dormi bine noaptea!*

Afară, în camionetă, nici nu apucase să pornească motorul şi doamna Peggot i-a spus:

— Dă-mi hârtia aia, bătrâne. Dacă încerci să aduci pastilele alea acasă, le arunc la closet şi trag apa.

32

Se apropia Crăciunul şi îmi era teamă că Mister o să vrea să scape de mine. Aceasta fiind perioada anului când oamenii încep să observe cine e parte din familie şi cine nu. Am întrebat-o pe Angus ce făceau de obicei de Crăciun. Mi-a spus că nu mare lucru. Eram pe acoperiş şi curăţăm burlanele.

— Bine, dar ce faceţi? am întrebat. De exemplu, de unde vă tăiaţi bradul?

A mijit ochii. Era încălţată cu cei mai vechi şi mai aderenţi tenişi ca să se urce pe acoperişul de tablă, în timp ce eu eram pe scară.

— Te referi la prostia aia cu copacul pe care îl bagi în casă?

Nici măcar atunci când era mică? Nici măcar atunci.

— Nu suntem credincioşi, a spus, de parcă eu aş fi fost ăla ciudatul.

Cine a zis ceva despre credinţă, m-am gândit eu, vorbim despre Crăciun, în puii mei. Cine-a mai auzit ca un copil să spună că nu e mare lucru?

Angus era acel copil. Dacă îşi dorea ceva, antrenorul spunea de fiecare dată „du-te şi cumpără-ţi”. Nu e nevoie să amestecăm în povestea asta graşi cu bărbi false. Încă una dintre acele reguli ale antrenorului care erau normale pentru Angus, de genul „fără animale în casă”, „să-ţi faci temele”. Mi-a spus că pe el Crăciunul îl deprima pentru că mama ei murise de cancer puţin înainte sau după, poate chiar în ziua cu pricina. Nu era sigură.

În mod normal, un tip pe nume Happy le curăţa burlanele şi Mattie Kate îl tot sunase. Într-un târziu răspunsese soţia lui şi spusese că Happy căzuse de pe un hambar şi îşi rupsese spinarea, deci reveniţi peste câteva luni. Mister nu avea încredere să lase pe nimeni altcineva să lucreze la casă, mai ales pentru că nimeni nu voia. Avea peste o sută de ani şi puteai să ai surprize. Gândiţi-vă ce s-ar fi întâmplat dacă vreun meseriaş i-ar fi stricat casa antrenorului. Ar fi trebuit să plece din regiune. Dar burlanele erau aşa de înfundate cu frunze, încât apa de pe acoperiş începuse să se scurgă în bârlogul nostru cu televizor, i-am zis lui Angus că mă urc eu pe casă. Am rugat-o să nu-i spună lui Mister dacă stricam ceva sau, ştiu şi eu, cădeam. A zis că vine şi ea, dacă stricam ceva, pe noi nu putea să ne dea afară. Iar eu m-am gândit: *Poate pe tine nu*. Mister era plecat în acel sfârşit de săptămână la meciurile din play-off. Îmi trecuse prin minte că s-ar putea să-mi ceară să merg cu ei să-i ajut, dar nu, l-a luat doar pe U-Haul. Era decembrie. Zilele mele în acea casă erau numărate. De aici am ajuns la discuţia despre Crăciun şi moarte.

— Înseamnă că suntem doi, am spus. Cu sărbătorile stricate de părinţi morţi. Nu că 4 Iulie s-ar compara, dar aia era ziua care o deprima pe mama. Mereu se întrista că tata murise, aşa că pusese interdicţie pe artificii.

Angus s-a uitat la mine. Poate că Mister avea reguli în privinţa artificiilor. Era greu să citeşti această familie.

— Adică nici măcar din alea mici. De explozibile mai mari nici vorbă.

— Vrei să-mi spui că tatăl tău a murit într-o explozie?

— Nu, din cauza apei. N-am aflat niciodată exact cum, doar locul.

— Şi apoi ea a murit de ziua ta. La naiba, frate. Ai câştigat.

Mi-am amintit de ultima zi de naştere pe care o petrecusem la mătuşa June. Nu mă prea gândisem la mama atunci. I-am spus lui Angus că nu legam moartea mamei de ziua mea.

— E mai degrabă ca un sac cu pietriş pe care îl car după mine în fiecare zi. Dacă altcineva aduce vorba, sincer, mă bucur. Ca şi cum, măcar în clipa aceea, mă ajută să târăsc pietrişul.

— Uf, a făcut ea, scoţând cocoloaşe maro de frunze din burlan cu mâinile goale, un gest curajos.

Păi, cine ştie ce trăia în rahatul ăla. Forme primordiale de viaţă. Treaba mea era să ţin găleata sus până se umplea. Apoi coboram scara şi o aruncam în mormanul care puţea ca o mocirlă, pe care îl tăcuserăm departe de casă. Habar nu aveam ce instrumente folosea Happy pentru treaba asta.

Angus a spus că la ea era altfel, pentru că nu-şi amintea de mama ei. Nu era un sac de pietriş.

— E mai degrabă precum chestia mică şi lucioasă pe care o port la gât. Uneori câte o doamnă se apleacă şi spune „Iubito, era aşa de frumoasă” sau „Era o bijuterie”. Şi eu spun doar „Bine, super. Mulţumesc”.

Angus a mai pus nişte mizerie în găleată.

— Mai bine să nu ştii.

Am sugerat că treaba de care ne ocupam ar putea fi mai plăcută dacă fumam nişte iarbă. Făcusem rost de marfă decentă de la un tip de la şcoală, ca plată pentru desene ale unor părţi anatomice. Angus nu dădea aproape niciodată curs sugestiilor mele, mai ales dacă acestea ar fi abătut scandalul peste casa lui Mister, dar de data asta a reacţionat excesiv, înnebunisem, ce, voiam să cad de pe scară şi să ajung cu spinarea rupta ca Happy? Ş.a.m.d. A ieşit la iveală ca nu fumase în viaţa ei iarba. Aşa putea o minte nevinovată să cadă pradă teoriei cu iarba care te înnebuneşte, promovată la şcoala de poliţiştii DARE[22], şi a trebuit să o lămuresc, să-i explic cum te putea face să fii mai atent la munca ta, fără să-ţi pese însă de părţile mai naşpa. Nici vorbă. Oricum nu putea să fumeze nimic din cauza astmului. O văzusem cum îşi folosea inhalatorul, dar nu ştiusem ca de aceea se lăsase tatăl ei de fumat şi trecuse la tutunul de mestecat. Mi-a spus ca ajunsese la spital de câteva ori când era mică. De fiecare data când avea emoţii

---

[22] *Drug Abuse Resistance Education*, program înfiinţat în SUA în 1983, în cadrul căruia copiii învaţă de la poliţişti cum să evite drogurile şi violenţa.

prea puternice, pozitive sau negative, îi ieşeau bubiţe. Nu văzusem asta la Angus, bubiţele. Nici emoţiile.

Deci ratase cele mai bune lucruri din viaţă: iarba, o mamă, Crăciunul. Incredibil, i-am spus că nu puteam să mă pun cu ghinionul în ceea ce priveşte moartea şi astmul, dar Crăciunul rămânea în discuţie. Mi-a răspuns că nu înţelege ce rost are.

— Asta fiindcă nu ştii ce pierzi.

M-am dus să golesc găleata şi ea stătea acolo tremurând, cu genunchii la piept, cu mâinile în buzunarele hainei, cu căciula trasă pe urechi. Cu ochii ei cenuşii din desenele manga, privind către lume ca un copil mic abandonat pe un acoperiş.

— Rostul, i-am explicat când m-am întors, e să primeşti cadouri. E cu totul altceva decât să le cumperi. Oamenii îţi dau lucruri pe care nu ştiai că ţi le doreşti. Sau pe care îţi fusese teamă să le ceri pentru că sunt prea scumpe.

Mi-a replicat că sună a risipă.

I-am spus că surpriza e rostul. Aşteptarea e rostul. Să priveşti cum se îngrămădesc sub pom secrete ambalate, pe care le scuturi şi le atingi până când te simţi ca pisica aia care urmează să moară de curiozitate. Şi ce dacă mama nu avea niciodată niciun ban pe numele ei şi îmi lua toate cadourile de la reducerile pentru angajaţi, noi făceam Crăciunul, în puii mei. Şi eram oare prea emoţionat ca să dorm, şi ascultam cu toată încordarea mea de ignorant ca să aud copitele de reni pe casa noastră fără horn? Categoric.

Angus nu credea că Mister avea să accepte.

Am rămas şocat. În general, Angus putea să fie extrem de enervantă când era vorba să vadă partea bună a lucrurilor.

— Demon, spunea mereu, viaţa e o călătorie dezlănţuită şi năvalnică. S-ar putea să te aştepte şi chestii bune, nu te gândi că sunt imposibile.

Ceea ce în general făceam, le socoteam imposibile. Dar Crăciunul? La ăsta nu renunţam. I-am spus că nu trebuie să-l amestecăm pe Mister, ci puteam să ne dăm unul altuia cadouri. A recunoscut că poate la un moment dat i-a invidiat pe copiii la care venea Moş Crăciun. Dar să-i ceară lui ar fi fost ca şi cum l-ar fi trădat pe tatăl ei. Am ascultat-o până a spus tot ce avea pe suflet. Poate că acum trecuse peste asta. Poate că nu-i mai păsa cu adevărat.

Bun, am zis. Ştiu de unde facem rost de pom.

Am furat unul.

Nu contează că, după ce am ajuns acasă, ne-am dat seama ca nu aveam cu ce să-l împodobim. Am agăţat ce am avut chef în pomul ala: linguri, bomboane mentolate, CD-uri, nişte cercei şi alte chestii pe care Mattie Kate i le dăduse lui Angus în decursul anilor într-o încercare inutilă de a-i modela simţul modei. Covrigei. Era pomul nostru absolut ridicol. Legendar.

Eram atât de nerăbdători să ne vedem cadourile, ca nu am putut să aşteptăm. Filmele de Crăciun date în reluare zi şi noapte încep cu mult timp înainte, ceea ce te face să crezi ca pe undeva trebuie să fie deja Crăciunul. Pe la miezul nopţii, probabil pe 23, la jumătatea celui de-al doilea sau al treilea film cu Chevy Chase, n-am mai răbdat. Am dat fuga jos ca nişte copii, am făcut totul bucăţi în timp ce Mister dormea. Angus mi-a luat nişte benzi desenate extraordinare, printre care o serie manga cu un băiat pe nume Gon Freecss pornit în căutarea tatălui său care plecase când el era foarte mic şi despre care se spunea că ar fi avut puteri supranaturale. Evident, m-a nimerit. Şi haine, ceea ce pare plictisitor, dar cu Angus nu era. Și nu mi-a luat nici chestiile de dur care îi plăceau ei. A gândit din perspectiva lui Demon, Copil Popular, din cap până în picioare: o geacă Members Only, argintiu ţipător, de exemplu. Toată şcoala avea să fie la picioarele mele cu geaca aia pe mine.

Treaba cu Angus. Amândoi aveam problemele noastre pe cap, iar felul ei de a le face faţă era să o doară-n cot dacă îţi plăcea sau nu ce face ea. Dar dacă eu voiam să fiu alt tip de om şi să încerc să devin popular, nu intenţiona să-mi stea în cale. Intenţiona să mă ajute. Nu e o chestie prea obişnuită.

Mi-a dat şi o machetă de vas, cu pânze minuscule, frânghii minuscule, o navă întreagă gata să pornească pe mare, făcută din lemn vopsit şi scobitori şi, fiţi atenţi, partea cea mai tare: era într-o sticlă. Nici măcar una specială, ci o sticlă de bere de mărime normală. Cum pana corbului reuşise cineva s-o bage acolo, habar nu avea. Aşa o găsise, la magazinul de antichităţi. Mi-a spus că parca ar fi avut numele meu scris pe ea, având în vedere chestia mea cu oceanul şi, de asemenea, reuşita împotriva tuturor probabilităţilor, pentru că într-o zi aveam să ajung exact unde îmi doream.

— Dacă zici tu, i-am răspuns. Dar o să fiu tot într-o sticlă?

A râs.

— Lumea e o sticlă, Demon. Gravitaţia, alea-alea. Nu te aştepta la minuni.

Eram mai degrabă agitat în privinţa cadourilor mele pentru ea decât nerăbdător să le primesc pe ale mele. Şi emoţionat, pentru că, să recunoaştem, nu era uşor de ghicit. Banii de pe cârdul de credit al antrenorului nu erau ai mei şi mi s-ar fi părut că trişez, deci am folosit ce câştigasem pe desene şi m-am dus pe la casele de amanet. Mă întrebam dacă tipul de la Here Today Loan and Pawn din Jonesville avea să-şi aducă aminte de scandalul de pe strada, de băiatul care făcea treaba unui bărbat ş.a.m.d. Nici nu a ridicat privirea din revista. M-am uitat după chestii interesante din casa McCobb, dar dispăruseră demult. Nu fac mulţi purici în asemenea locuri, mai ales armele şi bijuteriile, cu excepţia lucrurilor aiurea sau a antichităţilor ciudate, iar eu asta căutam. Am găsit o pălărie marfa, din catifea neagră, cu un voal în partea din faţă. Mai feminin decât ce purta în general Angus, dar am simţit eu ceva şi am avut dreptate. A început să defileze cu pălăria pe cap şi să spună că va fi gagica funebra din Lee County. I-am luat şi

nişte cărţi vechi, printre care una cu sfaturi pe care am citit-o împreună cu voce tare, cu ce să faci în diferite situaţii de urgenţă: naufragiu, incendiu într-un club de noapte, lift care cade. Ce e un club de noapte? Mi-a spus ca e un fel de bar, doar că în oraş, aşa că stai înghesuit cu faţa lipită de subsuorile altora. Deci în caz de incendiu, eşti prăjit. Nu-mi amintesc care era sfatul.

Însă cadoul meu principal era portretul ei. L-am pus într-o ramă ca lumea de la amanet, cu geam şi alea-alea. Ştiam de mult ce supererou avea să fie: îngerul în Piele Neagră. Un supererou dur, cu aripi de înger din piele neagră. Mi-a luat ceva încercări ca să nu semene cu Batgirl. Dar mi-a ieşit. Principala trăsătură a lui Angus fiind ochii cenuşii care văd direct ce te doare. Puterea supranaturală de a-ţi citi gândurile şi a te determina să vorbeşti. Am făcut-o praf. L-a cărat după ea toată ziua, strângea rama aia mare şi pătrată ca pe un afurisit de ursuleţ.

Mattie Kate a plecat să stea cu copilul ei, dar a lăsat frigiderul plin cu chestii pe care să le scoatem din folia de aluminiu şi să le încălzim, ca şi cum am despacheta alte cadouri. Budincă de fasole verde cu cartofi, şorici cu fasole boabe. Colţunaşi cu mere. Mâneam ce aveam chef, când aveam chef. Eu mi-am pus hainele noi şi ea pălăria cu voal şi am spus „Dragă”, ca bogăţii din familia Howell din Gilligan, sau „Beton”, ca prinţul din Bel-Air, şi am mâncat şi ne-am uitat la televizor trei zile la rând. La un moment dat mi-am dat seama că era chiar Crăciunul, ziua aceea. Şi mi-am spus ca poate până la urmă există un Dumnezeu în cerul lui. Pe drumul lent al vieţii mele de căcat, mă oprisem o vreme aici.

Cel mai tare a fost pomul. Fără discuţie. O convinsesem pe Angus că nu era furt, oricum fermierii îşi petreceau jumătate de an strângând copacii ăştia mormane şi dându-le foc. Am fi putut să cerem. Dar mi se părea un act de dreptate să iau ceva de la Creaky. M-am furişat acolo cu Angus, am tăiat un cedru în întunericul nopţii, a fost unul dintre momentele cele mai frumoase ale tinereţii mele. Îmi părea rău doar că trebuise să-l implicăm şi pe U-Haul ca să-l transportăm, pentru că ar fi putut să ne toarne, ceea ce ar fi întinat crima perfectă.

L-am pus să stingă farurile înainte să ajungem la casă. Locul arăta mai rău decât oricând, de vreme ce nu mai avea copii sclavi ca să-l întreţină. Lumina era aprinsă într-o cameră de jos, deci el era acolo, singur, în surzenia şi urâţenia lui, speram. Nici urmă de Ford Lariat.

De ce îmi doream atât de mult acest lucru, să mă întorc în locul unde copilăria îmi fusese strivită? După ce ne-am dus, am ştiut. Motivul era puterea. Să stau în faţă la Amityville şi să urlu către ce s-o mai fi strecurat şi o fi zgrepţănat înăuntru: „Dracu’ să te ia! Dracu’ să te ia pentru bătăi şi pentru că ne-ai ţinut nemâncaţi şi pentru că ne-ai făcut pe toţi, dar mai ales pe Tommy, să ne dorim moartea. Dracu’ să te ia fiindcă m-ai făcut să mă bucur că era el şi nu cu”. Să mă opresc şi să scuip pe iarba îngheţată. Să întorc spatele răului şi să plec.

Mă mai aştepta o surpriză, din partea lui Mister, la câteva zile după Crăciun. Mi-a zis să vin la el în birou. A trebuit să elibereze un scaun, în birou fiind mai rău decât în camera de zi. Avea un mic televizor la care se uita la casete video. La echipe cu care urma să jucăm, ca să le găsească punctele slabe. Sau la meciuri jucate, însă doar la cele pierdute, ca să înveţe. Antrenorul nu era genul care să zăbovească asupra victoriilor. Ştiam ce casetă urma să pună, pentru că o văzusem toată viaţa. Timpul ni se terminase, am făcut tot ce am putut, dar nu a mers, mult noroc şi tot aşa. *Îmi pare rău.*

El nu spunea nimic, eu nu spuneam nimic. Ce observai la Mister, după dinţii bombaţi în spatele buzelor strânse, erau sprâncenele şi ochii duri şi albaştri mijiţi. Purta mereu pe cap şapca cu Generals, deci în ziua aceea a fost un şoc să-l văd fără ea. Păr alb, de om bătrân, zbârlit, ca şi cum l-aş fi prins în pat. Simţeam deja că o sfeclisem.

— De când eşti aici?

Şapca era pe birou. Şi-a pus-o pe cap. Aproape că mă aşteptam să-şi pună şi geaca şi ochelarii de soare. Perspectiva lui Mister nu trebuia văzută.

— Două luni, trei?

— Da, domnule.

Şi-a luat fluierul de argint şi l-a lăsat să atârne pe şnurul lung pe care şi l-a înfăşurat pe degetul arătător. Apoi La desfăşurat şi l-a înfăşurat la loc până sus. Era unul dintre obiceiurile lui. Făcea asta pe teren când era ofticat sau când se gândea, adică totdeauna. Simţeam că şnurul ăla mi se înfăşură în jurul gâtului. Îmi venea să fug şi să nu aud ce urma. U-Haul îi spusese de pomul furat sau Mattie Kate dăduse peste rezerva mea de iarbă. Un om ca mine are o mie de drumuri care duc la ruină şi niciunul dintre cele pe care am apucat-o până acum nu duce în altă parte.

— Ţi-a plăcut când ai dat o mână de ajutor la antrenamente, nu? a întrebat într-un târziu.

— Da, domnule.

Nu mă uitam la el. Mi-am făcut inima cocoloş sau cum vreţi să-i spuneţi şi am aruncat-o pe geamul din spatele lui. Dealuri, copaci golaşi. Lumina slabă, de culoarea galbenă a pişatului, a iernii.

— Ai ceva, a continuat.

— Poftim?

Aveam buzunarele goale. Nu furasem. Bine, furasem. Niciodată de la Mister, dar gândurile îmi zburau către biscuiţii Oreo şi cârnăciorii Slim Jim pe care îi ciordisem de la îngrijitorii mei.

— Mi-am dat seama de la început. Înălţimea, asta e sigur. Viteza şi o capacitate decentă de a pasa. Mă gândisem la tine ca la un fundaş. Dar cred că de fapt eşti extremă.

Am intrat la loc pe fereastră.

— Însă nu ştiam dacă băiatul ăsta o să apară.
A înfăşurat din nou şnurul. L-a desfăşurat.
— O să fiu cinstit, văd mereu băieţi ca tine, care se pişă pe ce le-a dăruit Dumnezeu. Vin din pleava plevei. Ştim cu toţii. Familii nasoale, părinţi la puşcărie. Sunt băieţi care nu fac decât probleme, pentru că atâta ştiu.
Mă oprisem din nou din respirat. Niciunul dintre părinţii mei nu era la puşcărie. Familiile mai nasoale la care stătusem nu erau de fapt ale mele. Dar spusese ce spusese. Nu era nevoie de răspuns.
— Nu mă interesează cât de talentat e un copil, dacă e prea mândru să facă ce i se spune, îmi iroseşte timpul. Mândru, încăpăţânat, zi-i cum vrei. Vin aici şi vor să fie vedete, vor glorie. Şi cred că o vor obţine dacă se poartă ca nişte golani.
Mă uitam la mâinile pătate de pistrui pe care le ţinea pe masă, la şapca lui cu Generals. Mă uitam la perii mari ai sprâncenelor care ţâşneau în toate părţile, unii dintre ei mult prea lungi. Sprâncene înfiorătoare, nedrepte. Nu-l priveam în ochi, bărbăteşte, dar asta era tot ce puteam să fac.
S-a aplecat în faţă, sprijinit în mâini.
— Hai să-ţi zic ceva şi vreau să mă asculţi bine. O echipă de succes nu e făcută din lideri. E făcută din oameni ascultători.
— Da, domnule.
— Nu contează că-l pun să strângă afurisitul de gunoi. Dacă asta e sarcina pe care i-o dau unui om din echipa mea, vreau s-o execute.
Habar n-avea. De treaba cu mine şi cu gunoiul. Însă văzuse destule. Îmi ţiuiau urechile, dar am prins ideea. Mi-a spus că aveam să rămân acolo şi urma să vedem cum merg lucrurile. Avea să stea de vorbă cu antrenorul Briggs ca să mă bage la antrenamentele de juniori toamna viitoare. Copiii de clasa a şaptea puteau să participe la antrenament dacă erau suficient de înalţi. Cantonamentul de fotbal dura aproape toată vara. Tehnic vorbind, nu trebuia să joc înainte de a opta, dar nu era o regulă foarte strictă.
Sângele care îmi izbea în urechi îneca orice altceva. Până la vară şi la toamnă mai era o veşnicie. Luni întregi. Urma să rămân aici, toate aceste luni. În casa asta. Să dau probe la fotbal.

33

Ce vă spuneam mai devreme despre perioada de aur a vieţii, când totul merge bine, ai tăi sunt alături de tine şi tu nu observi? Aşa te muşcă lumea crudă. Am o grămadă de zile rele în urma mea, umilinţe şi pumni, şi să vă spun ceva. De perioadele de aur îmi e cel mai ciudă. Am avut două. Şi, ca un dobitoc, le-am ratat pe ambele.

Prima, copilăria în general. Când alergam ca bezmeticul în picioarele goale, aduceam noroiul din pârâu în bucătăria doamnei Peggot, pârâul şi bucătăria, două versiuni ale raiului copilăriei. Copil fiind, nu-mi trebuia mai mult. Păcat, însă, pentru că acel copil se gândea mereu că vrea mai mult, în general încălţări pe care nu şi le putea permite şi Game Boy.

A doua a fost într-a şaptea şi a opta. O fi fost gimnaziul Jonesville un loc pentru bebeluşi, dar mă ataşasem de el. Nimeni de acolo nu ştia că, doar cu o clasă în urmă, fusesem un căcat pe care nimeni nu dădea doi bani. Renăscut. Acum puteam să vorbesc cu toată lumea şi aveam tot felul de prieteni: unii nepăsători de la care puteai să cumperi iarbă, alţii deştepţi care te scoteau din mlaştina ucigaşă a algebrei pentru începători. Toată gama de prieteni. Colegi de echipă pe care îi înhăţai în vestiar şi îi ridicai ţinându-i în cravaşă şi râdeaţi de vi se zgâlţâiau fundurile goale. Fete, de asemenea, mai puţin cravaşa.

Copiii ăştia păreau mici. În afara celor din clasele de proşti, greu găseai la gimnaziul Jonesville un copil care să fi muncit vreodată. A fi prieten cu asemenea oameni însemna şi să asculţi probleme într-o anumită măsură imaginare. Puteam să tolerez asta, mult mai mult decât Angus. Fetele te surprind prin faptul că ştiu mai mult decât lasă să se vadă. Pentru băieţi e altfel. Dacă stai locului şi-ţi laşi urechile să audă toate acele probleme tipice pentru fete, s-ar putea să le vină rândul şi altor părţi ale corpului.

Deci imposibilul s-a petrecut. La vremea potrivită, o şcoală avea să fie la picioarele lui Demon Copperhead în geaca sa Members Only. Ar trebui să fie cel mai fericit prost din lume. Dar nu, el aşteaptă să se imputǎ treaba, se uită în spatele celor care sunt drăguţi cu el într-o zi, ca să vadă ce urmează. Tot acelaşi orfan fără casă, doar că se preface, purtând haine frumoase. Nu făcusem nimic ca să merit să am noroc şi ştiam cum sunt oamenii. Mai devreme sau mai târziu se întorc împotriva ta. Sau mor.

Mai era şi o chestie care s-a întâmplat cu U-Haul. Al naibii de ciudată. După ce antrenorul se ducea la culcare, U-Haul stătea cu orele la el în birou. Băga chitanţe în registru, o lua la labă, cine ştie ce făcea. Şi mişuna prin casă în ciorapii lui albi, din motive de discreţie. U-Haul nu intra niciodată într-o cameră,

se materializa. În seara aceea, în pragul salonului nostru cu televizor şi fotolii tip sac. A apărut acolo, îndoind un deget de schelet spre mine.

— Salut! Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Mă prefăceam că nu ştiu ce înseamnă acel semn de „vino-ncoace” făcut cu degetul.

— Dosarul cu scheme de joc e varză. Cred că Mister l-a scăpat pe jos. Inelele metalice s-au rupt.

Şi-a răsucit capul într-o parte, dându-şi părul ţepos din ochi.

— M-am gândit că poate mă ajuţi să-l aranjez la loc. Sunteţi aşa de apropiaţi, aş zice că-l ştii pe de rost.

M-am uitat la Angus, dar a făcut un gest de genul *Eşti pe barba ta, prietene*. Pe partea de fotbal fusese limpede din prima zi. Nu o interesa. L-am urmat la parter, gândindu-mă cum putea un om să semene aşa de mult cu o reptilă când cobora scările. Şerpuia.

Am ajuns în birou şi a închis uşa.

— Stai jos, stai jos, mi-a zis, strecurându-se pe scaunul rotativ al antrenorului, în spatele biroului.

Aş fi vrut să rămân în picioare, dar m-a ars cu ochii lui maro-roşiatici şi am cedat. Am mutat o cutie cu apărătoare de genunchi şi o proteză de pe un scaun şi mi-am pus fundul pe el.

A scos dosarul cu scheme de joc dintr-un sertar. Nu părea deloc rupt. Minţise ca să mă aducă aici.

— Deci Waggle, Bootleg, Shovel? La meciurile cu schema aripă T? Sau invers?

A împins dosarul mare peste birou şi l-am deschis. Am răsfoit şi nu am găsit nimic în neregulă. Pagini pătate de grăsime de fast-food, cu perforaţiile tocite, aproape căzute de pe inele. Un dosar cu scheme de joc fără nicio problemă. U-Haul se holba la mine.

— Te crezi mare căcat. Nu?

Niciodată nu-mi fusese clar dacă trebuia să-i spun „domnule” dubiosului ăstuia. Am hotărât să n-o fac.

— E posibil să fiu un căcat. Mi s-a mai spus. Dacă sunt mare sau mic, nu eu trebuie să spun.

A rânjit.

— Aş zice că asta înseamnă în limba unui Dăruit şi Talentat „du-te dracului”.

La naiba! Pe asta de unde o aflase? Angus nu-i spusese nici măcar lui Mister, d-apoi lui U-Haul. Aveam încredere în ea.

— Mă rog, am spus.

— Exact. Ce ştiu eu? Un amărât de antrenor secund, un nimeni, dintr-o serie lungă de nimeni. Doamne iartă-mă, doar n-o să te opresc eu.

Îşi tot înfigea mâna în părul lung şi unsuros, apoi şi-o trecea peste faţă. Tot repeta gestul.

— Să mă opreşti să ce?

— Ei, ştii tu. Să vii aici ca şi cum ai face parte din familie. Să-ţi aplici tactica.

De data aceasta, când şi-a trecut mâna peste faţă, l-am surprins cum s-a scobit repede cu un deget într-o nară. Şi-a luat ochii de la mine ca să vadă ce extrăsese de acolo. A făcut o biluţă cu vârfurile degetelor. U-Haul era un film de groază. Mintea îţi spune fugi. Ochii rămân fixaţi.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, ia-te de bunica mea, dacă nu crezi că am ce căuta aici. A fost ideea ei.

— Da, sigur că da. Şi Mister a acceptat pe loc.

S-a aplecat în faţă, frământând în continuare cu vârfurile degetelor, dar cu ochii din nou la mine.

— De unşpe ani stau aici la ordinul lui, îi fac treburile. Vă plimb pe voi, copiii, cu maşina, de parcă sunt nenorocita voastră de bonă. Dacă aş avea ţâţe mi le-aţi suge. Şi seara pe mine mă trimite acasă la mama. De ce, îmi zici şi mie?

Nu am spus nimic. Era greu să mă concentrez, Doamne!

Nu-i văzusem niciodată ochii aşa de roşii şi de arzători. Şi cu mucul ăla ce gânduri avea?

— A, da. Fiindcă eu sunt nimeni, în pula mea. Bun, gata!

Am aşteptat. Nu se mişca.

— Ce e gata? Ai terminat, pot să plec?

— Consideră că e un avertisment prietenesc, dacă îţi închipui că faci parte din familia asta. N-o să fii mereu binevenit. Fii atent la alunecarea care o să te pună în cap.

Am ieşit de acolo întrebându-mă cât avea să dureze gustul acela amar. Poate o veşnicie. Nu-mi trebuia un şarpe să-mi spună că nu aveam ce căuta în acea familie, în acea casă, în acea viaţă. Eram pomul cunoaşterii.

Până la urmă s-a dovedit că nu eram în întregime Dăruit, doar pe jumătate. Tot la genunchiul broaştei la matematică, în schimb, limba engleză mă interesa. Domnul Armstrong, consilierul, era şi profesor. Dar nu se purta ca profesorii obişnuiţi, care se asigurau că ştii că nu eşti bun de nimic. Sau în stilul doamnei Jackson, *toţi suntem nişte rahaţi, aşa că nu mai bine îmi fac eu unghiile*? Domnul Armstrong ne vorbea ca unor oameni. Preda la a şaptea şi la a opta, dar în acea iarnă a fost suplinitor şi la a şasea, pentru că profesorul nostru de engleză avea zona zoster. În prima zi a spus hai să ne cunoaştem, puteţi să mă întrebaţi ce vreţi, poate vrând să-i facă pe copii să se relaxeze în pivniţa lui. Un deştept l-a întrebat dacă se arde de la soare. Mă gândeam că sigur nu. Eu sunt doar melungeon şi nu mă arsesem niciodată. Dar a spus că da, că se dădea cu cremă de protecţie când ieşea, de pildă ca să-şi tundă peluza. Ne-a mai spus şi alte

lucruri surprinzătoare. Dacă un om e negru, în engleză se scrie *Black* cu majusculă, pentru că nu este un adjectiv, ci o categorie, ca şi chinez sau american. Toate cu literă mare, pentru că sunt nume proprii. L-am întrebat cum facem pentru melungeoni, gândindu-mă că nu auzise de ei. Surpriză din nou, a spus că e un exemplu bun. Melungeon e un nume propriu.

Era din Chicago, aşa se explica accentul. Ajunsese aici după colegiu cu Vista, un program în care oamenii din oraş vin să te ajute fiindcă eşti sărac. Şi soţia lui era cu Vista, din alt oraş. Se cunoscuseră aici şi se căsătoriseră. Nu aveau copii. Cântau într-o formaţie de *bluegrass* numită Fire in the Hole, el la banjo, ea la vioară. M-am gândit la domnul Peg. S-ar bucura să ştie că genul lui preferat de muzică nu murise de tot de bătrâneţe. Domnul Armstrong nu auzise de muzica *bluegrass* înainte să vină aici, dar se îndrăgostise de tot ce ţinea de munţi şi rămăsese aici.

Ştiam de nevastă. Dacă oamenii nu sunt de acord cu ceva, se discută despre acel lucru şi aşa se întâmpla aici. Era albă. Profesoară de desen, norocul meu. La gimnaziu nu se făcea desen, preda la liceul Lee. Dar domnul Armstrong i-a dus câteva dintre desenele mele şi într-o zi a venit să mă cunoască. Doamna Annie. Vorbea de parcă ar fi cântat (ceea ce şi făcea, în formaţia lor) şi purta haine de hipiotă. Fustă lungă albastră, eşarfă înflorată peste părul lung, cercei cu pietricele, patru nuanţe de albastru. Gene blonde, nu prea vizibile. Ne aflam în cancelaria goală unde era o canapea, dar a pus nişte hârtie groasă şi creioane pe măsuţa joasă şi s-a aşezat pe podea, aşa că am făcut şi eu la fel.

M-a întrebat mai multe lucruri. Puteam să-i arăt cum desenam o faţă? Simplu. Începi cu un cerc, îl împărţi cu o cruce, cu partea orizontală sub centru. Ochii vin peste ea, cu un spaţiu la mijloc, de aceeaşi lăţime ca ochii. Tipuri diferite de sprâncene pentru surpriză sau iubire ori furie. Apoi desenezi maxilarul sub cerc, separat, ca un craniu şi o mandibulă, pentru că o faţă are de fapt un craniu sub ea. (Asta am învăţat-o de la Tommy.) M-a întrebat cum mă hotărăsc ce tip de maxilar să fac. Asta-i uşor: maxilar mic pentru un copil sau o doamnă, mare pentru un bărbat, mai mare pentru un supererou. De aceea super eroii femei sunt super-complicaţi.

M-a întrebat dacă luasem lecţii de desen sau văzusem emisiuni de desenat la televizor, despre care eu nu ştiam nici măcar că există. S-a tot mirat până când a sunat clopoţelul şi nu-mi venea să cred că trecuse o oră. Mi-a spus că aveam un talent înnăscut şi m-a întrebat dacă voiam să lucrez cu ea ca să-l perfecţionez. Perspective, compoziţii etc. Ca să nu mai lungim vorba, urma să fie profesoara mea la profilul Dăruit. Puteam să încerc şi alte tipuri de materiale, avea un atelier plin de ele. Instrumente de desenat, altele decât creioanele, Iisuse Doamne!

Dacă aţi auzit vreodată cântecul „She'll Be Corning 'Round the Mountain”, aşa era când venea Betsy Woodall în vizită. Nu cu şase cai albi, dar ceva deosebit. Domnul Peg ar fi spus „scoţând fum pe nări”.

Prima dată a fost spre sfârşitul acelei ierni, ca să-mi aducă actele. Dacă era de acord cu felul în care mă descurcam cu Mister, urmau să meargă la Protecţia Copilului şi să-l desemneze pe el drept tutorele meu. Bătrâna Pungă nu avea să plângă. Nu mă sunase niciodată de când mă mutasem cu Mister, abordarea ei obişnuită de genul „dacă funcţionează copilul, nu te apuca să-l repari”. Şi dacă nu funcţionează, de-aia nu mai poţi tu.

Cu bunica nu era la fel de simplu. Faptul că promovasem la materiile mai dificile nu o impresiona, voia carnetul de note. Mattie Kate se spetise să facă ordine în camera de zi, îngrămădise boarfele în camere mai îndepărtate, aşa că ne-am aşezat cu toţii în junii mesei uriaşe, inclusiv domnul Dick şi Jane Ellen, care îi adusese maşina ei Cornet. Domnişoara Betsy a întrebat dacă prostiile cu sportul mă împiedicau să învăţ. M-am uitat la Mister: nu înfăşură şnurul. Sprâncenele stăteau aliniate.

— Acum nu e nicio competiţie, campionatul de fotbal e întrerupt până la toamnă, i-am răspuns.

Bunica fiind probabil singurul om de pe pământul lui Dumnezeu care nu ştia acest lucru. Evident că existau şi alte sporturi, ca baschetul, dar nu în Lee County. În zona asta, orice sport în afară de fotbal e ca vanilia. De ce să o mănânci, dacă s-au inventat aromele?

L-a întrebat pe antrenor dacă e adevărat că o terminasem cu sportul.

— Domnişoară Woodall, puteţi să-l lăsaţi pe acest tânăr în seama mea. Am de gând să fac tot ce îmi stă în putinţă ca să-i ridic potenţialul.

Faţă absolut inexpresivă.

Bunica ne-a studiat unul câte unul. Angus era îmbrăcată într-un pulover verde uriaş care îi înghiţea tot corpul, ca fata din Scooby-Doo, şi avea părul prins în nişte codiţe drăguţe ridicate ca nişte coarne. Pe faţa bunicii se citea ceva de genul *Hmm, poate că ar avea nevoie de educaţia mea.* Dar antrenorul nu avea de gând să renunţe la ea. Nu spunea el multe, dar uneori se ducea în spatele lui Angus şi o cuprindea cu mâinile de gât, punându-şi bărbia pe capul ei. Stătea acolo şi se sprijinea de ea ca un om salvat.

Deodată bunica mea şi-a ridicat trupul de sperietoare de ciori de un metru optzeci şi noi am răsuflat uşuraţi cu toţii. S-a dus şi a luat fotografia cu mama lui Angus. A şters-o cu mâneca, s-a uitat la ea, a pus-o la loc. Apoi a anunţat că i se pare că sunt pe drumul cel bun şi, dacă o ţin tot aşa, totul va fi bine. A discutat despre posibilitatea să iau numele ei de familie, idee după care nu mă dădeam în vânt. Parcă aş fi căutat cu tot dinadinsul să creez confuzie, dacă aveam exact acelaşi nume ca tata. El fiind mort, asta putea avea consecinţe. Şi, în plus, unde rămânea mama în povestea asta, era eliminată? Altfel, toate bune. Aveam o rudă

legală şi un tutore care nu mă ura. Mattie Kate a adus un pui fript şi am luat prânzul pentru care era făcută acea masă, pe măsura unui rege.

Eram însă sub supraveghere şi rămânea cu ochii pe mine. Jane Ellen îi aducea pe domnişoara Betsy şi pe domnul Dick în vizită o dată la câteva luni şi mereu mă simţeam ca în *Survivor*, pregătit să fiu dat afară de pe insulă în urma voturilor. M-am ţinut bine. Partea bună era că situaţia camerei de zi s-a ameliorat, cu tot haosul transferat în biroul antrenorului şi în alte locuri unde să nu-l vadă domnişoara Betsy. Câteodată, rar, rămâneau peste noapte. Domnul Dick dormea pe o canapea extensibilă dintr-o cameră de jos.

Angus a spus ca acum nu mai era aşa mizerie şi puteam să aducem şi prieteni, aşa că am făcut-o amândoi, prieteni diferiţi. Ai ei erau toţi băieţi, ai mei fete. Angus zicea doar să ţin toate poveştile departe de ochii ei. Ea, Sax şi ai lor stăteau sus şi jucau jocuri video sau se uitau la filme vechi care îi plăceau lui Sax. El învăţa pe de rost scene întregi, apoi făcea concurs cu Angus să vadă dacă reţinuseră toate cuvintele. Era o nebunie când te uitai la ei. Urmau aceleaşi cursuri şi împingea cumva să se ia la întrecere pentru orice, inclusiv în privinţa celor mai bune note la lucrări. Ceea ce însemna că practic de fiecare dată ajungea să se supere pe Angus.

Între timp, jos, fetele din aşa-zisul club de teme stăteau în jurul mesei noastre regale şi încercau să bage diferite expresii în cutia poştală minusculă din craniul lui Demon. Făceau baloane de gumă de mestecat şi rămâneau mirate de ce greu îmi era să înţeleg părţile mai complicate ale matematicii. Dacă întâmplător flirtam cu vreuna dintre ele, celelalte se luau de ea. Nu puteau să se liniştească şi să fie oameni obişnuiţi. Angus avea dreptate în felul ei şi acum îmi dădeam şi eu seama. Apoi a venit cu ele sora mai mare a lui May Ann Larkins, Linda, pasămite un geniu al matematicii. Măiculiţă, Doamne! Păr lung, picioare lungi, priviri lungi aruncate din ochii aceia albaştri, care spuneau *băi, băiete*, eu sunt la liceu, ştiu chestii. Nu vorbim despre algebră aici. Încercaţi voi să faceţi ecuaţii în timp ce vă străduiţi să nu vi se scoale pe sub masă.

Fetele astea îl iubeau însă pe domnul Dick. Dacă era acolo, făceau atâta tărăboi că deveneam gelos. Eu, cu braţele şi picioarele mele excelente, îmi plângeam de milă pentru că fetele astea o dădeau afară pe Mattie Kate din bucătărie şi se duceau la blender ca să facă milkshake cu suc de căpşuni pentru domnul Dick. Sau îi împingeau scaunul cu rotile afară şi rupeau crengi din merii pădureţi ca să-i dea să miroasă primele flori ale primăverii. Nu că aş fi vrut să fiu eu păpuşa lor. Era vorba de cât de drăguţe erau, cum nu erau cu tipii obisnuiţi. Nu se străduiau. Şi nu le era teamă.

Mister îmi vedea viitorul şi acesta era să fiu extremă. Sigur că orice copil visează să fie atacant, iar eu eram la fel, de când îmi luasem un astfel de angajament în biserica lui Repede-Nainte. Dar nu am uitat niciodată ce spusese

antrenorul: o echipă e formată din oameni ascultători. Antrenorul sau coordonatorul de joc face schema, dar poţi să te pişi pe ea dacă nu e pusă în aplicare. De asta se ocupă extrema. E rapidă, e atentă, prinde bine pasele, ţine de minge şi o pune jos. Suficient de mare cât să fie o forţă, să treacă de capătul terenului şi să deschidă o breşă pentru o cursă. Dacă are ce-i trebuie ca să facă ambele faze, şi pe cea defensivă, şi dacă îşi spune rugăciunile, are şanse să ajungă unul dintre diamantele lui Dumnezeu. Un General.

Cantonamentul de fotbal a durat o bună parte din vară, atât pentru juniori, cât şi pentru echipa mare. Mister pusese o vorbă bună la domnul Briggs, antrenorul echipei de juniori. A fost de acord că eram extremă şi aşa m-a băgat să joc, la schimb cu Col lins care era în clasa a opta, de înălţimea mea, cu 14 kilograme mai greu, pregătit să devină General anul următor. Pentru a fi următorul Collins, trebuia să-mi măresc muşchii. Să mă pun pe treabă.

Domnul Briggs făcea şi exerciţii de apărare cu echipa liceului şi uneori mă chema să particip la exerciţiul numit hamburger, care este unu-la-unu. Dacă avea nevoie de un partener pentru cineva de înălţimea mea. U-Haul observa de fiecare dată, încerca să mă descurajeze cu privirea lui de Hellboy. Dar a rămas cu ochii în soare, pentru că am reuşit să mă infiltrez în împărăţie, aşa tânăr cum eram. Nu mai eram băiatul bun la toate. Mister mi-a acordat toate drepturile în sala de forţă şi în cantonament foloseam cu toţii aparatura de antrenament. Pantele, care sunt un dispozitiv de tipul unei tunel metalic, precum cele prin care sunt mânate vitele, dar cu tavanul jos, la mai puţin de un metru. Trebuie să te laşi în jos şi să alergi prin ele, în mersul piticului, fără să te loveşti cu casca de partea de sus. Patru tipi aleargă unul lângă altul şi încearcă să ajungă la capăt şi să-l împingă de-a dura pe cel care stă acolo ca să-i blocheze.

Pantele erau puterea mea supranaturală. La alte exerciţii mă descurcam, dar la pante impresionam. Aşa înalt cum eram, tot reuşeam să mă fac foarte mic. Şi apoi, în capăt, mă aruncam cu toată forţa în orice mi-ar fi stat în cale. Şi toată lumea spunea: *Doamne, uitaţi-vă, turbo-Demon*. Mie mi se părea ceva normal. Ţine capul jos, nu te lăsa văzut, loveşte. Viaţa mea fusese o pantă lungă care mă adusese aici. Toamna deja mergeam la şcoală vinerea în tricoul echipei, mă bucuram de toată iubirea suporterilor. Un afurisit de copil de clasa a şaptea. Peste încă un an aveam să joc pentru Mister.

34

Multe premiere în anul acela şcolar. Prima grămadă, primul meci la juniori, prima alunecare, primii metri avansaţi pasând. Prima serată dansantă la şcoală, cu o fată dintr-a opta care lua lucrurile foarte în serios, deci, evident, prima ieşire cu o fată. Angus şi Sax au participat împreună îmbrăcaţi ca în *Planeta maimuţelor*, învinsul la concursul notelor (Sax) fiind omul ţinut în lesă. A se reţine, e sărbătoare şcolară, nu Halloween. Nu era o ieşire împreună. Dar Angus s-a ocupat de a mea, a comandat buchetul de la Walmart, m-a dus la Goodwill unde am găsit un costum alb marfă din anii şaizeci. Care îmi şi venea, incredibil. În momentul acela îmi crescuseră mâinile şi picioarele şi mă apropiam de unu optzeci, mulţumesc Mattie Kate.

Prima dată la dentist. Nu mi se părea deloc necesar, dar Angus a spus nu mai fi copil, mergi doar ca să cureţe tot şi să pună plombe dacă e nevoie, orice om normal face asta. Dureroasă afirmaţie. Ştiam o grămadă de alţi copii care nu o făcuseră. Nu că mama nu ar fi încercat. Când eram mic, mă ducea cu maşina la clinica gratuită pentru mediul rural, care se organiza în fiecare an, dar ai fi zis că eşti la casa de nebuni. Oamenii dormeau cu zilele în maşină ca să ajungă să intre. Mamei îi era teamă să nu fiu călcat în picioare şi să se întoarcă acasă cu mai puţini dinţi decât la plecare.

Prima dată când am cărat un adult pe scări în sus. Pe Mister, leşinat la el în birou. Nu îşi făcea chiar un obicei din asta, dar se mai întâmpla. Toamna mergea, primăvara era mai rău. În pauza competiţională, când nu avea la ce meciuri să se gândească, nu-i rămânea mare lucru de făcut acolo, deci îşi lua o sticlă să-i ţină companie. Angus nu se îngrijora, spunea că mereu se întâmpla câte ceva şi apoi înceta. Pune-te în locul lui, zicea. Nevastă-ta moare şi te lasă să creşti singur un copil mic. Şi fată, pe deasupra. Nici nu apucase să încerce să aibă un băiat.

A fost şi prima dată când mi-am spus că şcoala ar putea să fie cât de cât interesantă. La istorie, antrenorul Briggs nu scotea untul din tine, dacă nu erai chiar lemn, te mai trecea cu vederea. Dacă erai în echipă, cu atât mai mult. Nu şi domnul Armstrong. Îţi dădea puncte dacă îţi aduceai contribuţia la oră, era doar limba engleză, dar Doamne! Întrebai cam unde e ceva, spunea „infracţiune prepoziţională”. Spuneai că eşti frânt, lăsa umerii în jos şi spunea „de mână”. Era din cauza accentului, uneori îţi afectează auzul. Pentru el, „frânt” suna ca „frână”. Încerca fără şanse de succes să ne atragă către lucruri ca acordul dintre subiect şi predicat, ironia ş.a.m.d. Şi a stat tot anul să ne explice că, după părerea lui, „când” şi „când o fi” înseamnă două lucruri diferite, ceea ce, moşule, nu-i adevărat. Las-o baltă. Treaba cu domnul Armstrong stătea cam aşa. Se aşeza pe

catedră, îşi scotea ochelarii şi îi punea jos, se freca la ochi şi habar n-aveai ce pana mea o să mai scoată.

Într-a şaptea ne-a dat să facem un proiect cu originile, să aflăm din ce fel de oameni ne tragem. Ce munceau. Dacă au venit din altă ţară, care era aceea. Toamna a trebuit să le luăm interviuri bătrânilor din familiile noastre. Primăvara, eseuri şi prezentări. Bătrânul pe care îl cunoşteam cel mai bine era domnul Peg, care fusese miner, dar nu îmi era rudă. Domnul Armstrong şi-a amintit de întrebarea mea cu melungeonii şi mi-a spus să caut în direcţia asta. „Zero şanse.” îmi era greu să mă dezvăţ să fiu orfan. Dar! Acum aveam o bunică înfricoşătoare. Şi, mai bine, pe domnul Dick, care probabil ar fi putut să scrie o carte pe orice subiect.

Domnul Armstrong ne-a spus câte ceva despre originile lui: îl chema Lewis, după Kareem Abdul Jabbar, ca să vezi fază! Tatăl lui era iubitor de baschet şi doctor, mama lui se ocupa de biblioteci. Amândoi erau de părere că îşi pierduse minţile când se hotărâse să se mute aici şi nu se întorsese la Chicago. Ne-a spus că şi după zece ani tot îl mai întrebau când avea de gând să lase prostiile cu cântatul la banjo şi să vină acasă. Nu ştiusem că un tip ca el cânta la banjo. De fapt, sincer, nu prea ştiam de tipi ca el care să facă orice, de vreme ce în total în Lee County erau cel mult zece negri. Ne-a spus, fiţi atenţi, că banjoul fusese inventat de ai lui, e la fel ca un instrument la care cântau strămoşii lui în Africa. Ne-a spus că pe aici trăiseră o grămadă de negri, care veniseră să lucreze în minele de cărbune. Pentru că în Sud nu aveau voie să câştige ca lumea, plus că adesea pe acolo îi omorau pentru că erau negri. În general, aici fusese mai multă libertate, în curul Virginiei, nu sclavie, pentru că aici erau ferme minuscule şi sărăcăcioase, nu plantaţii mari. Dar apoi locurile de muncă în mină începuseră să dispară şi se duseseră cu toţii în Chicago sau pe unde s-or fi dus. Ca să muncească, dar şi cu chestia aia numită Marea Migraţie, pentru că Sudul îndepărtat era iadul pe pământ din cauza legilor celor care îi urau pe negri, iar ei voiau să fie cât mai departe de iad. Am întrebat de ce nu plecaseră şi albii. Ne-a spus că era altă poveste cu ei, unii plecaseră, dar cei mai mulţi nu, pentru că aveau familii mari şi rude numeroase, trăiau deja de mult aici şi erau destul de înrădăcinaţi. Cineva a zis: „Pi mini nu mă scoati nimini di pi muntili ista” şi lumea a râs.

Ne-a spus că ăsta e un stereotip. Un subiect important pentru domnul Armstrong. Ne citea toate acele lucruri scrise de-a lungul istoriei despre oamenii de la munte: leneşi, degeneraţi. Cu capetele cu forme ciudate. Nouă ni s-a părut extrem de amuzant, iar Brad Butcher a început să facă mare caz de capul lui ascuţit şi domnul Armstrong a comentat:

— Nu e amuzant.

A adăugat că s-a spus despre noi că suntem animale, ca să nu se simtă prost ceilalţi când ne-au luat tot ce aveam şi ne-au lăsat baltă. Dar domnul Armstrong

nu era din partea locului, deci nu l-am crezut, i-am replicat că, dacă era aşa, ce anume ne luaseră? Şi el, cică: „Păi, staţi să mă gândesc. Tot lemnul şi cărbunele care au susţinut revoluţia industrială şi au îmbogăţit America? Uitaţi-vă la căile ferate. Construite ca să ia mărfurile, într-o singură direcţie, să lase oamenii în urmă”. Şi noi toţi: „Bine, cum ziceţi dumneavoastră”. Brad Butcher chiar are capul ascuţit, n-ai cum să negi asta.

De multe ori domnul Armstrong doar încrucişa braţele, se lăsa pe spate şi ne îngăduia să ne vărsăm amarul. Unii pe alţii, pe el, pe preşedintele nenorocitei ăsteia de lumi, pe cine voiam. Sigur, nu aveam voie să înjurăm. În schimb ne lăsa să ne folosim expresiile, de pildă, să spunem că cineva e strâmb ca piciorul din spate al unui câine sau că s-a născut cu faţa la pernă. Că e urât ca păcatul din casă. Astea făceau parte din limbă. Dar fără organe, fără „ăia” şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu cumva să spui că eşti pe pat dacă stai de fapt în pat. La faza asta omul îşi ieşea din ţâţâni.

Nu erau doar chestii de limbă, se pricepea şi la istorie, chiar dacă nu era profesor de istorie. (Antrenorul Briggs nu făcea decât fişe de lucru. Te plictiseai de moarte.) Ca în cazul steagurilor rebelilor, le mai zăreşti uneori, nimeni nu-şi bate capul cu ele. De pildă, odată le-am văzut afară când ne aşteptam autobuzele şi o camionetă Chevrolet ridicată pe cauciucuri de tractor a intrat cu zgomot în parcare, cu scârţâit de roţi, cu basul care bubuia şi cu nişte tipi de liceu, fără cămăşi, atârnaţi pe geam şi urlând un strigăt de luptă al rebelilor. Camionul a descris un mare U prin parcare şi a ieşit înapoi pe autostradă, cu steagurile fluturând pe două bare fixate pe benă: american şi confederat. Mulţi din jurul meu au râs, câţiva nu. Unii s-au uitat la domnul Armstrong care aştepta autobuzul cu noi, cum stătea acolo în cămaşă, cu braţele încrucişate şi privea tot tămbălăul sudist.

Apoi s-a lăsat liniştea. Cei care aveau de luat autobuze s-au urcat în ele. Toţi ceilalţi au găsit câte o chestie interesantă la care să se uite pe jos. Pantofi, pietriş, gumă de mestecat. Era în preajma Halloweenului. Îmi amintesc de asta pentru că echipa de majorete decorase toată intrarea cu dovleci cu feţe rele desenate cu carioca. Deci încă ceva la care să te uiţi. Pentru că cei mai mulţi, dacă nu toţi, erau conştienţi că treaba asta cu steagul era o situaţie de tipul *of, fir-ar*. Şi îşi doreau să treacă efectul.

— Bun, hai să începem cu partea evidentă, a spus domnul Armstrong.

Deci efectul nu trecea.

— Confederaţia şi Statele Unite au fost inamici în război.

Tăcere în continuare. Între cei ca noi sunt lucruri despre care nu se vorbeşte şi lucruri care nu se fac, printre care să-l jigneşti pe om în faţă. Ştiam că există şi alte cuvinte în afară de negru, ca substantiv propriu, clar le auziserăm, de la oameni mai în vârstă sau de la părinţi ori de la altcineva, de la oameni enervaţi de o situaţie cu care se întâlneau pentru prima dată şi despre care nu ştiau nimic.

Nu adresate unui om în carne şi oase. Aşa cum domnul Armstrong era pentru noi în acea parcare. Cu toţii îl avuseserăm profesor sau consilier care ne îndrumase în privinţa sistemului judiciar juvenil şi nimeni din cei pe care-i ştiam nu avea nimic împotriva lui. Eu îmi ţineam privirea fixată pe dovlecii cu feţe rele şi mă întrebam, a mia oară, cât de greu o fi să înţelegi că ochii se pun la jumătatea feţei, nu sus? Un alt autobuz a intrat în staţie şi oamenii au lăsat capul în jos şi au urcat în el, probabil şi unii dintre cei care nu-l luau pe acesta de obicei.

— Oameni buni, a spus într-un târziu domnul Armstrong, ca un fel de strigăt, cam aşa cum făcea când nu ştiam la oră. Sunteţi atenţi la mine? Război. Inamici. Nu are nicio noimă să fluturi ambele steaguri în acelaşi timp. E ca şi cum ai ţine cu Generals şi cu Abingdon Falcons în acelaşi meci.

Uau! Toţi ne-am zis ceva de genul Futu-i. Pentru că aşa ceva e de neînchipuit.

Unii au început să mormăie *moştenire* şi *nimic personal,* şi domnul Armstrong şi-a scos ochelarii şi s-a frecat la ochi, cu aerul lui obişnuit, undeva între interesat şi de-a dreptul consternat.

— Despre a cui istorie vorbim? a întrebat. Pentru că Virginia a votat să se alăture Confederaţiei, e adevărat. Să-i susţină pe proprietarii de plantaţii. Dar oamenii din acest ţinut nu au fost reprezentări când s-a votat.

Nimeni nu avea chef să se certe cu el. Dintre toţi care mai eram acolo şi nu luaserăm încă autobuzul sau nu ne strecuraserăm înapoi în clădire, pot să spun că niciunul nu ar fi pus mâna pe puşcă pentru vreun îmbuibat de pe plantaţie. Ba chiar ne bucuram de ceea ce ne spunea, că oamenii de la munte din Virginia îşi făcuseră propriile miliţii ca să încerce să lupte în cealaltă echipă, a unioniştilor. A adăugat că putem să le transmitem această informaţie anumitor tipi, iar noi am dat din cap în sensul de ce dobitoci, chiar dacă unii dintre acei dobitoci erau fraţii sau prietenii ori taţii noştri. Pentru că ăsta era domnul Armstrong. Chiar dacă nu voiai neapărat, până la urmă ajungeai să fii de partea lui.

Se pare că melungeon este şi el un asemenea cuvânt. Inventat pentru a exprima ura faţă de anumiţi oameni, până când aceştia îi schimbaseră sensul şi spuseseră *Să vă fut, îmi însuşesc chestia asta.* Oamenii ăştia erau amestecaţi, toate culorile plus cherokee şi portughezi, care pe vremuri erau altceva, nu albi. Se amestecaseră din simplul motiv că la începuturi Lee County era fix ca acum, nimeni nu avea nici măcar o oală în care să se pişe. Oamenii ăştia, fiind săraci lipiţi, se distrau şi ei şi au ajuns să aibă copii de toate culorile. Dacă se duceau altundeva, copiii aceştia erau numiţi cu un cuvânt plin de ură, *melungeon*, despre care domnul Dick spunea că înseamnă în nu ştiu ce limbă căcaţi corciţi.

Domnul Dick s-a implicat mult în proiectul meu despre origini. I-ar fi trebuit cel puţin trei zmeie ca să încapă pe ele tot ce a scris. Mi-a explicat cum pe atunci un om era făcut cioroi dacă exista chiar şi cel mai mic semn că nu era alb sută la sută. Adică nu putea să voteze, să aibă propria fermă ş.a.m.d. Aşa că aceşti

corciţi cărora toată lumea le spunea melungeon s-au dus la judecată şi au spus bine, asta suntem. Scrieţi. (Nume propriu, M mare.) Probabil că cei de la judecătorie au studiat problema, dar nu au găsit nicăieri scris în cărţile lor că un melungeon nu putea face cutare sau cutare lucru. Bună şmecherie.

Ei erau oamenii mei. Tatăl domnului Dick şi al domnişoarei Betsy plecase de aici ca să-l găsească pe Iisus, dar mai ales ca să nu mai fie unul dintre oamenii aceştia. Dacă vreodată copiii lui îl întrebau de mătuşi şi de veri, luau bătaie cu cureaua. Nu au auzit niciodată cuvântul *melungeon*. Dar tot a ajuns la urechile lor vorba despre oamenii cu pielea închisă şi ochii verzi din Virginia. În copilărie tata întreba dacă e adevărat. Când fugise, el şi domnişoara Betsy erau certaţi, deci nu-şi vorbeau. Ea nu ştiuse că el se întorsese aici până când nu primise scrisoarea în care o anunţa că e în Lee County cu o fată şi că în curând va avea un copil. Micul Copperhead cu ochi verzi pe care nu avea să-l vadă niciodată.

Domnul Dick a pus pe hârtie toate aceste lucruri, mi le-a dat într-un plic şi mi-a spus să le citesc mai târziu, când sunt singur. Şi n-am fost niciodată omul care să sughiţe sau să se smiorcăie, nici măcar când eram copil mic. Dar, după ce am citit despre ai mei şi despre tatăl meu, mi-am băgat faţa în pernă şi am plâns ca un bebeluş.

Angus spunea că ar fi fost bine să-mi fac un carneţel cu toate prietenele mele, ca să nu le încurc. Asta era Angus, nu era supărată, ci mai degrabă mândră de succesele mele. Niciodată nu am avut prea multe deodată sau pentru vreme îndelungată. Sincer să fiu, cea mai interesantă femeie din viaţa mea în acel moment era doamna Annie, profesoara de desen, care evident nu intra în categoria prietenelor. Şi poate că eram atras şi de Linda Larkins, sora cea mare, geniu al matematicii şi flirtul beton din clubul de teme, dar, la fel, nu era o chestie reală. Avea şaptesprezece ani.

În ceea ce le priveşte pe celelalte care chiar mă plăceau, îmi dădeau de lucru. Eram prea mici deocamdată ca să facem ceva în maşină ca orice copil normal, dar unde e voinţă, e şi o canapea, sunt şi pături sau dormitorul meu, dacă toată lumea din casă doarme. Şedinţe de studiu care durau mult. S-a ajuns la nivelul la care, dacă nu făceam ceva cu o fată, mă gândeam să fac ceva cu o fată. Corpul meu era în continuare plin de dorinţă, chiar dacă reuşeam să mă concentrez la altceva. Exact cum se întâmplă când îţi e foame. Fusesem ani de zile un om care nu avea treabă cu atingerile. Îmi aminteam vag că mamei îi plăceau foarte mult îmbrăţişările, dar apoi apăruse Stoner şi viaţa de familie se transformase într-un cu totul alt tip de sport de contact. Chestia asta cu pielea lipită de piele era cu totul nouă. Mă stresa că nu ştiam ce fac sau ce am voie să fac, pentru că fetele astea de gimnaziu erau toate chitite să nu meargă până la capăt, de parcă ar fi încheiat toate un pact. Dar ştiam unde erau toate punctele de atac. Fusesem îndrumat.

Din an în Paşti mergeam cu familia Peggot să o văd pe Emmy, dar povestea asta veche de dragoste se terminase de-a binele a. Maggot jura că acum se întâlnea cu Kelly Ciocan, lucru pe care ea îl nega. Râdea de tunsoarea de ţăran a lui Ciocan şi spunea că singurul care era îndrăgostit de el era domnul Peg, care îl lua la vânătoare. Deci nu Ciocan era problema, pur şi simplu Emmy nu mă mai plăcea. La început m-a rănit asta, apoi mi-a trecut, pentru că, după cum se spune, are balta peşte. Bagă-te în ea cu un tricou de fotbalist la şcoală într-o zi de vineri şi, Dumnezeule, e ca minunea aceea din Biblie. Apar peşti de peste tot.

A se reţine: Dăruiţii pot să joace fotbal şi o fac. Unii dintre băieţi au aflat de mine, dar nu m-au bătut prea mult la cap. Nu am ratat niciun antrenament. Tipii ăştia erau buni, toţi viitori Generals. Cush Polk era unul dintre ei, apărătorul nostru de la juniori, bun ca pâinea caldă, copilul unui predicator de la naiba-n praznic, undeva înspre Ewing. Înalt, blond, chiar avea obrajii roşii, genul care încă le spunea „Da, doamnă” profesoarelor. Zicea că se mişcă aşa de rapid pentru că era cel mai tânăr dintr-o familie cu nouă membri şi mama lui nu gătea decât pentru opt. Şi altul era Turp Trussell, ăsta băuse odată o înghiţitură de terebentină din motive niciodată elucidate. Mare clovn, ca zidul, tupeist ca un taur în călduri.

Cu un creier de insectă, dar asta nu e o problemă pentru un atacant de viteză.

Principala chestie legată de treaba cu Dăruitul era că de două ori pe săptămână după masa de prânz mă duceam la liceu cu Cap de Peşte şi cu cei de la profesională. Ei făceau mecanică auto, eu petreceam o oră cu doamna Annie în cabinetul ei de desen. Am crezut că o să mă pună să desenez fructe, dar nu. Dacă benzile desenate mă interesau, a spus, desenează aşa ceva. Trebuia doar să folosesc materiale diferite ca să văd cum funcţionează. Într-o zi a pozat, m-a lăsat să-i fac portretul. Ceea ce oricum făcusem în secret. Nu purta mereu fuste lungi, uneori avea pantaloni mari bufanţi, cu buzunarele pline de pensule, rigle, cuţit de pictat, briceag. Mâncare de hipioţi, de pildă, batoane de cereale. Mereu cu eşarfa peste părul lung şi blond şi cu cerceii care atârnau. Era o doamnă mică în haine mari, care foşneau.

Avea chestii incredibile în cabinetul de desen, acuarele, guaşe. Am apucat să le încerc pe toate. M-a pus să fac perspective, puncte de fugă. Mi-a dat schiţe cu corpul omenesc să le copiez, ca să învăţ muşchii, pentru că un personaj de bandă desenată nu este un om desenat realist, dar sub el e un om adevărat. Precum craniul şi fata. Sala aceea, orele acelea. Încă le mai simt mirosul. Nici nu mă apucasem bine de ceva şi deja venea vremea să las vopselele şi să mă urc din nou în autobuzul spre gimnaziu. Niciodată în viaţa mea nu a mai trecut aşa de repede timpul.

Lui Angus i se pusese pata în acel an să formeze o echipă studioasă, despre care nimeni nu ştia ce înseamnă. Mi-a explicat că e ca un sport, doar că între

echipe care încearcă să ştie cât mai multe la toate materiile, ca matematica, literatura ş.a.m.d. Ceva de genul unei victorii a deşteptăciunii. Era la liceu de acum, cu visuri mari, nebuneşti. I-am spus că n-o să meargă niciodată, n-are cum. Ea a replicat că merge deja. Chiar se făcea aşa ceva la alte licee. Auzise de la vărul prietenului ei Sax, care locuia în nordul Virginiei. Era clar că acolo copiilor le ieşea creierul pe urechi, aşa că aveau nevoie să se vadă cu alţi copii pentru lupte creier la creier.

I-am spus ce îmi zicea mama mereu dacă voiam să fac ceva în plus, de pildă, să-mi fac patul: de ce să-ţi complici inutil viaţa? Angus nu m-a băgat în seamă şi a întocmit un proiect, ajutată de profesorul vărului lui Sax, la telefon. A repetat întreaga prezentare cu mine, înainte să meargă cu ea la o întâlnire a profesorilor, i-am spus că poate ar trebui să-şi schimbe un pic costumaţia, care era formată dintr-un tricou cu DC Brainiac şi nişte ochelari uriaşi pe care îi găsise la Goodwill, dar, în rest, perfect. Aşa că le-a expus planul profesorilor şi apoi Asociaţiei Părinţi-Copii. Pe urmă, celor din comitetul director al şcolii, în puii mei. Sunt sigur că ei s-au gândit că fata asta ciudată nu are prieteni băieţi, bine, hai s-o lăsăm să-şi umple viaţa goală. Apoi au moţăit până când au auzit cuvântul *competiţie*, ceea ce însemna să meargă la alte şcoli, ceea ce însemna autobuze. Ceea ce însemna bani. Toţi au spus acelaşi lucru: categoria aceasta este deja acoperită în buget. Copiii talentaţi făceau o excursie cu şcoala într-a şasea sau a şaptea. La liceu, bineînţeles dacă eşti în continuare Dăruit, trebuie să treci peste asta.

Înfrângerea nu a făcut altceva decât să-i sporească hotărârea. Nu pricepeam. Am întrebat-o dacă era invidioasă pe mine că aveam parte de atâta atenţie la desen şi ea a spus *desen*, ce, glumeam? Dacă voiam să vorbim despre lucruri incorecte, să vorbim despre fotbal. Uniforme, echipamente, autocare pentru meciurile în deplasare, campionat de stat. Comitetul director arunca bani pe toate astea ca apa pe o casă în flăcări. Şi eu îi spuneam: „Angus. E fotbal. Dacă îl scoţi din liceu, e ca o biserică fără Iisus. De ce te-ai mai duce?”

Sax o ajutase să clocească planul, dar dăduse înapoi la greu. Angus era singură. Ai crede că măcar profesorii o susţineau. Pe fata asta care e cea mai bună la orice face şi citeşte cărţi pentru că îi place. Dar şovăiau. Sigur, e vorba despre Angus, cea cu hainele de rockeriţă şi care nu-şi ţine părerile pentru ea. Plus Mister, care se folosea de influenţa lui ca să-i facă pe profesori să-i menţină eligibili pe jucătorii lui varză la învăţătură. Nu era vina lui Angus, dar era complicat. Până la urmă s-a dus la vechiul ei prieten de la gimnaziul Jonesville, domnul Armstrong, care a ajutat-o să organizeze o întrunire la liceu unde să prezinte ideea. Care a ajuns să fie o mică întâlnire într-o clasă cu toţi copiii interesaţi, adică cei care voiau să plece de la oră atunci. Sax a anunţat că e bolnav, adică fricos. Era ora mea de desen, aşa că am mers cu doamna Annie la întrunirea lui Angus. Şi-a ţinut discursul despre îmbunătăţirea capacităţilor, mândria şcolii ş.a.m.d.,

şmecheră rău în tricoul ei negru cu Brainiac cel cu pielea verde, plus bocanci militari, cu părul în cincizeci de codiţe mici care reprezentau terminaţii nervoase. (Nu era voie cu pălării la şcoală. Fata împingea la limită codul vestimentar.) Singura parte emoţionată din ea erau ochii. A dat exemple cu ce au făcut anumite echipe, de pildă, au confecţionat echipamente cu ecuaţii matematice sau cu titlurile cărţilor citite şi au venit cu ele la şcoală.

— Ca fotbaliştii care vin în echipament la şcoală vinerea, a precizat. Dar noi ne putem alege lunea sau marţea, pentru ca şi copiii deştepţi să aibă ziua lor în care să fie stăpâni şi domni ai piramidei sociale din liceu.

La asta s-a râs destul de tare.

Doar doi profesori erau prezenţi, plus directorul, ca să se asigure că lucrurile nu o luau razna. Părea că moţăie. Una dintre profesoare a stat tot timpul încruntată şi şi-a făcut însemnări. Angus a terminat şi domnul Armstrong a spus că aplaudă iniţiativa domnişoarei Winfield şi crede că proiectul ei ar putea să dea un impuls studiului la şcoala lor. Ştia cum funcţionează aceste echipe şi era pregătit să răspundă la orice întrebare.

Profesoara încruntată avea întrebări, sigur că avea. Cine plăteşte pentru toate astea? Copiii sunt luaţi de la ore şi cum recuperează? Se aşteaptă de la profesori să mai stea după ore? Doamna asta părea că se dusese la balul de absolvire în anii optzeci şi rămăsese blocată în timp, păr umflat, umeri umflaţi. Înfricoşătoare. Dar domnul Armstrong şi-a păstrat calmul şi a vorbit despre raportul cost-beneficii, despre profesorii care se ofereau voluntari să-i mediteze pe elevi la materiile lor, despre buna întrebuinţare a resurselor deja existente.

Domnişoara Suport pentru Umeri nu era convinsă.

— Am auzit-o zicând că vor merge la întâlniri cu alte şcoli. Doar n-o să-mi spuneţi că nu trebuie alocaţi bani din buget pentru această activitate.

Domnul Armstrong a zis că va trebui, probabil. Suport pentru Umeri a întrebat ce părere are despre asta comitetul director. Directorul s-a trezit şi a spus că deja luaseră o decizie, deci chiar nu aveam ce să spunem. A adăugat că nu avem nicio informaţie nouă pe care aceşti oameni să n-o cunoască.

Noi, copiii, nu mai ştiam ce să zicem, aşteptam să se întâmple ceva şi în cele din urmă s-a întâmplat. Domnul Armstrong s-a enervat. Ne dădeam seama mereu când se întâmpla asta, pentru că accentul îi devenea mai pronunţat. A spus, cu tot respectul pentru comitetul director al şcolii, că ştim cu toţii cine sunt aceşti domni. Sincer, noi, copiii, nu ştiam. Probabil că domnişoara Suport pentru Umeri ştia. Era în fundul clasei, iar domnul Armstrong în faţă, şi toţi copiii se întorceau dintr-o parte într-alta, urmăreau. Practic se auzea acţiunea. Ea l-a întrebat ce insinuează. (Întoarcere, vânzoleală). Domnul Armstrong a zis doar că bărbaţii din comitetul director aveau experienţă în lumea corporaţiilor şi în afacerile cu cărbune. (Întoarcere la loc).

Ea a replicat: „Şi e ceva rău să ai experienţă în afaceri?”

El a răspuns că tot ce vrea să spună e că aceşti oameni nu se pricepeau la învăţământ în sine. Crescuseră într-o altă perioadă, când lucrul în mină era cel mai important şi nimeni nu era atent la ce se întâmpla la colegiu.

Angus, între timp, se uita la mine de parcă ar fi zis *Ajutor!* Dar ce ştiam noi, copiii? În ceea ce priveşte comitetul director, colegiul, cine la cine era atent, gândirea noastră generală pe subiect se rezuma la *Aşa, şi cui îi pasă?*

Domnul Armstrong nu putea să nu întrebe cine dintre noi, copiii, mai luase parte şi la alte activităţi şcolare, în afară de fotbal, unde să fim la concurenţă cu alte şcoli. Ceea ce era ridicol. Am avut un Târg Ştiinţific odată, pe care au vrut să-l facă nişte copii, fete şi tocilari. Dar evident nu în competiţiile pe stat. Am spus *aoleu*, nu. Ne-ar face praf. Oricine ştie asta.

Şi el a zis că aşa este. Pentru că toate districtele şcolare aflate mai la est din statul ăsta aveau cursuri avansate, laboratoare şi alte lucruri pe care elevii noştri nu le-au avut niciodată aici.

Chiar atunci a sunat clopoţelul, meciul s-a încheiat. Directorul o ştersese deja fără ca nimeni să observe, Suport pentru Umeri şi-a strâns lucrurile şi a plecat, dar câţiva copii au rămas ca să-l contrazică pe domnul Armstrong, amintindu-şi de vremurile plăcute de la orele de engleză dintr-a şaptea. Greşit. Ne-ar face praf pentru că acei copii din nordul Virginiei şi din alte locuri pur şi simplu au mai mult creier. Dar în afara clasei, le-am rupe fundurile.

Şi domnul Armstrong s-a frecat la ochi, a dat din cap şi a spus:

— Oh, să dea dracii!

Ceea ce ni s-a părut la limită, din punctul de vedere al limbajului.

Îmi părea rău de visul spulberat al lui Angus, dar orele de desen cu doamna Annie erau tot ce îmi trebuia pe lângă şcoală. În afară de faptul că era încă un lucru din care mi-aş fi dorit să am mai mult, Demon şi poftele lui: mâncare, iubire şi atingeri, iar acum şi faţa ei care se lumina când vedea că făcusem ceva bine. Nu-mi prea păsa de principala atracţie a celor de la clasele de Dăruiţi, excursia din vacanţa de primăvară. Tot anul trebuia să citim despre acest loc şi să scriem eseuri, ca să ştim despre ce e vorba când ajungeam acolo. Ceea ce nu are niciun rost. Păi, de ce să nu te duci pur şi simplu? Mă rog. La excursia din clasa a şasea nu am putut să mă duc, pentru că nu-mi îndreptasem încă notele. A fost doar o vizită la Muzeul de Ştiinţe din Charlotte, fără rămas peste noapte, din cauza reducerilor de buget. Ţeapă. Profesorii au promis că se vor revanşa anul următor, lucru pe care nu l-am crezut nicio clipă. Angus a spus că stai să vedem. Eşecul poveştii ei cu victoria inteligenţei o descumpănise, dar în zilele mai bune era mereu cea care îmi zicea că ar trebui să încep să am încredere în călătoria sălbatică, adică în viaţă sau aşa ceva. Pentru că nu e sută la sută naşpa, din când în când chiar iese bine.

Şi în clasa a şaptea, Dumnezeule mare, chiar a ieşit. Au spus că mergem la Colonial Williamsburg, plus o după-amiază la parcul de distracţii Busch Gardens şi o zi întreagă la Virginia Beach, Doamne, să-mi trag una! Oceanul. Pentru eseu nici nu ştiam de unde să încep, dar în cele din urmă am restrâns subiectul. Curenţii. Dau ocol pământului în cercuri gigantice, chiar nu-ţi vine să crezi. Apoi a venit martie şi şcoala a spus că până la urmă nu erau bani de autobuz. Gata cu excursia. Şi eu o ascultasem ca un idiot pe Angus, crezusem în blestemata de călătorie.

Dar a apărut o salvare de ultim moment: nişte mame s-au oferit să ne ducă ele cu maşinile. Pe toţi dracii! Maşina în care am fost repartizat era o limuzină Plymouth Eagle unde eram eu, mama şoferiţă, fiica sa, Lucy, şi cele mai bune prietene ale ei, Gleanna şi Pristene. Toate nişte nebune creştine de la aceeaşi biserică, deci ştiau tot felul de cântece cu Iisus pe care le-au cântat fără întrerupere din clipa în care am ieşit din parcarea şcolii. Cu mişcări din mâini. *Luminiţa mea va luci pururea* (ridici degetul ca o lumânare), *nu-l lăsa pe Satana să o stingă* (PFUU!). M-am gândit la domnul Peg care spunea că un om se obişnuieşte cu orice în afară de spânzurătoare. Bun. Urma să văd oceanul, în pana mea.

Apoi Gleanna a spus că nu se simte prea bine şi fără să se formalizeze a vomitat pe ea şi pe noi doi, care stăteam alături pe bancheta din spate. Cântecele de laudă au murit brusc. Am oprit la o benzinărie unde Gleanna a primit un suc de ghimbir şi victimele s-au dus cu bagajele la toaletă ca să se spele şi să se schimbe. Apoi am pornit-o iar, o maşină plină de creştini ca vai de mama lor, cu Gleanna mutată în faţă, unde cică nu ar avea rău de maşină. Eu aveam bănuielile mele că de la altceva îi era rău, pentru că eram pe I-81. Singura autostradă dreaptă dintre Jonesville şi restul lumii.

Şi, evident, pe la jumătatea lui „Bucuria-i ca o fântână în sufletul meu”, Gleanna varsă din nou, nimerind-o pe mama şoferiţă. Care deja e scârbită de toată povestea şi ne spune că la următoarea ieşire se duce să caute un telefon public şi să sune la motelul Super 8 unde ar fi trebuit să stăm. Ca să le spună celorlalţi că maşina noastră se întoarce şi merge acasă.

Drumul meu către ocean s-a sfârşit în debandadă, la ieşirea 114. Christiansburg. Ce ironic!

35

Doamna Annie avea un tatuaj de care nu ştia nimeni, pe umăr. Aş putea să vi-l desenez şi acum. Un peştişor auriu, cu aripioarele lungi şi coada plutind şi răsucindu-se de parcă înota pe pielea ei. Cu solzii perfecţi şi marginile mici aurite. La ore purta mereu tricouri mari cu pete de vopsea, pe post de halat, probabil ale domnului Armstrong, prea uzate ca să le mai poarte el. Încercam să nu mă gândesc la el şi la ea făcând chestiile pe care le fac soţul şi soţia, i-am văzut tatuajul pentru că, după ce s-a încălzit vremea, mâneam de prânz afară. Şi ea era în bluză strâmtă cu mâneci scurte.

Mâneam împreună pentru că era foarte de treabă, pur şi simplu. A văzut că nu terminam niciodată lucrul într-o oră, aşa că într-o zi mi-a spus că, în loc să vin cu autobuzul cu cei de la clasele profesionale de la gimnaziu, puteam să vin mai devreme, în pauza de prânz, ca să avem mai mult timp. Adică după ora domnului Armstrong mă duceam direct la liceul Lee şi la sala de desen a doamnei Annie. Era dubios să stau acolo şi să mă uit la el cum discuta prezentarea cuiva despre origini şi să mă gândesc că omul nu ar fi încântat dacă ar şti că mă îndrăgosteam de doamna lui. Habar nu avea. Nici ea.

Ca să ajung mai devreme, ea mi-a aranjat să vin cu domnul Maldo, omul de serviciu care făcea curăţenie în băile de la gimnaziul Jonesville dimineaţa şi în cele de la liceul Lee după-amiaza. Mă ducea acolo înainte de pauza de prânz. Două ore întregi de desen. După aceea mergeam pe jos până la Şcoala Tehnologică din Lee şi aşteptam cu Cap de Peşte şi ceilalţi copii să vină autobuzul să ne ducă înapoi la gimnaziu. O chestie trebuie să spun despre şcoala tehnologică, mustea de recrutori. De la armată, de la marină, tipi cu accente şi uniforme complicate care îi făceau să pară cumva ireali. Aveau tabele şi voiau să stăm de vorbă, fără să-şi dea seama probabil că nu aveam încă vârsta, eram doar nişte copii de clasa a şaptea aduşi aici cu autobuzul. Şi să vă zic ceva, tipii ăştia de la armată se uitau în ochii tăi şi te făceau de doi bani: taică-tău e acasă acum, în chiloţi, şi se uită la Spike TV? Maică-ta ţi-a făcut rost de un diagnostic de ADHD ca să-ţi primeşti alocaţia medicală şi să mergi prima dată la doctor? Ştiai că mai puţin de jumătate din oamenii din zona asta au locuri de muncă? Şi, bineînţeles, noi suntem campionii Americii la şomaj. Soluţia acestor probleme: hai să te înrolăm. Cred că şi ei, şi Cap de Peşte numărau zilele.

În ceea ce-l priveşte pe omul de serviciu care mă ducea cu maşina, era cel mai tăcut om din lume. Stătea un pic de vorbă cu doamna Annie şi îşi mânca prânzul la ea în sala de desen, apoi se apuca de băile lui. Dar mie nu mi-a spus niciun cuvânt în nicio dimineaţă dintre cele în care am mers cu el cu camioneta. Altfel,

un tip normal, avea ceva la mâna stângă, prea mică şi fără muşchi, dar tot se descurca să conducă şi să facă curat. Doamna Annie mi-a spus că era mereu singur, aşa că începuse să stea cu el în pauzele de cafea şi aşa ajunsese să mănânce aici prânzul. Ceilalţi profesori nici nu-l băgau în seamă, deşi nici ei nu erau mult mai bine plătiţi. Doamna Annie a spus că toţi copiii lui Dumnezeu se cacă, dar n-ai crede după cum se poartă cu cei care curăţă căcatul. Chiar a spus căcat. Acum înţelegeţi de ce îmi căzuse aşa tare cu tronc.

Din proiectul cu originile al domnului Armstrong am aflat un lucru: dacă arunci o piatră în Lee County, sigur o să loveşti pe cineva a cărui familie a lucrat la cărbune. Aproape toţi din clasa noastră aveau străbunici care veniseră de undeva de la ţară ca să lucreze în mină. Sau erau deja aici şi lucrau în mină. Povesteau despre toţi copiii dintr-o familie care au ajuns să lucreze într-o mină aflată chiar sub pământul care fusese cumpărat de la ei. Tipii cu cărbunele au venit aici şi au cumpărat pământ fără să pomenească nimic de comoara îngropată sub el. Şi nu-ţi mai rămânea decât să munceşti.

Până şi copiii mici împingeau vagoneţi cu minereu pe şine. „Cărbune inferior" însemna să lucrezi la straturi de un metru, cocoşat sub munte. Fiecare tataie povestea ceva de genul: ce tare era, cum ne rupeam şalele. În timp ce câte o mamaie spunea mai degrabă că nu era tare. Să primeşti salariul în bani falşi pe care trebuia să-i cheltuieşti în magazinele companiei de cărbune, unde preţurile erau duble. Să inhalezi praf negru toată ziua, să scuipi bucăţi negre de plămân toată noaptea. Soţul şi copiii, morţi cu toţii în aceeaşi zi într-o galerie care explodase.

O fată şi-a numit prezentarea „Cealaltă faţă a monedei". E vorba de Bettina Cook cea cu părul într-o parte, cu gaşca sa de prietene şi tatăl ei, proprietarul lanţului de băcănii Foodland, şapte magazine în zona tristatală. Cea cu sandviciurile groase, cu felii de pâine fără coajă, care mă uluiau în clasa a treia, da, acea Bettina. Rudele din partea mamei sale erau acţionari importanţi la Mina Bluebonnet. A împărţit broşuri cu tot binele făcut de companie pentru Lee County, de pildă, bănci în parcul orăşenesc ş.a.m.d. Străbunicul ei câştigase un premiu de la guvernator pentru că, după ce cumpărase unul dintre cele mai mari filoane de cărbune de sub Kentucky, reuşise să-l scoată din pământ pe teritoriul Virginiei, aşa că nu mai trebuiseră să plătească nu ştiu ce taxe. Avea o grămadă de rude, senatori şi ce-or mai fi fost în parlament, ne-a arătat fotografii pe computer. Da, computerul ei personal, adus de acasă. Şi avea şi un telefon Motorola. Regina Bettina, ştiam cu toţii, lucra la alt nivel. Dar domnul Armstrong a spus bine, fiecare cu prezentarea lui, ascultaţi.

Însă în mare parte a timpului am ascultat poveşti cu picioare strivite şi explozii cu dinamită. Era şansa babacilor să se plângă pe lângă nepoţi, care de obicei nu au timp pentru rahaturile bătrânilor. Dacă minerul nu ajungea să fie îngropat de

viu, întrebarea era care parte din el avea să cedeze prima: plămânii, spatele sau genunchii. Mă gândeam la domnul Peg, care ceda cu totul, primind pensie de handicap de când se accidentase. Alt subiect de moşi: nu voiau alocaţii. De mici munciseră din greu şi în asta credeau, în muncă. Chiar dacă acum luau pensii de handicap, la naiba. Nu sunt ei asemenea oameni. Urăsc asemenea oameni. Vorbeau şi despre Sindicat. Cum foloseau cuvântul. Zici că era o strângere de mână între ei şi Dumnezeu. Ştiam în mare că lucrătorii voiau să-şi primească salariile, să fie în siguranţă şi altele. Dar încotro mergeau astea şi care era alternativa?

Alternativa era să renunţe la muncă şi să-i lase pe şefii de la cărbuni să şi-o sugă singuri, a spus domnul Armstrong. Nu cu aceste cuvinte, dar ăsta a fost mesajul. Ne-a pus filme. Normal că ne plăcea la nebunie când profesorii ne puneau filme: puteai să tragi un pui de somn, o giugiuleală, dacă era cazul. Dar pe ăsta, Doamne, chiar trebuia să-l vezi, să vezi ce ieşise. Oamenii făcuseră grevă, compania chemase armata ca să-i oblige să se întoarcă la muncă, minerii spuneau, surpriză, şi noi avem arme. Treabă serioasă. Lupta de la Blair Mountain, care s-a transformat în cea mai mare bătălie care a avut loc în America, în afară de Războiul Civil. Douăzeci de mii de tipi din toţi munţii de pe aici, strânşi în regimente. Purtau nişte bucăţi de pânză roşie la gât, ca să arate că sunt toţi de aceeaşi parte, muncitori. Domnul Armstrong a spus că de la pânza roşie ne spunea lumea *rednecks*. Un *redneck* e un şmecher.

Oricum, toate astea fuseseră în trecut, nimeni din clasă nu mai avea acum părinţi care să lucreze în mină. Auziserăm toată viaţa despre concedieri. Companiile înlocuiseră oamenii cu maşinării la toate muncile: minele de adâncime deveniseră mine de suprafaţă, apoi se aruncaseră în aer vârfurile munţilor şi nişte maşinării culegeau resturile. Bettina zicea ceva de genul *Treziţi-vă, fraţilor, companiile fac afaceri ca să câştige bani, aşa stă treaba*. Treaba fiind că prin zonă nu mai rămăseseră locuri de muncă la minele de cărbune. Bettina susţinea şi că nu există oameni care să nu aibă de muncă, ci doar care nu se străduiesc. Gaşca sa era de partea ei, iar alţi copii spuneau că problema erau cei de la oraş, că vorbiseră de rău cărbunele.

Eu nu ştiam să mă trag din vreun miner, aşa că nu era lupta mea. Desenam o grămadă şi tăceam. Mi-a venit ideea unei benzi desenate cu un miner din vremurile vechi, cu pânză roşie la gât, care să aibă puteri supranaturale şi să-l spargă pe tipul de la companie. Puteam s-o întreb pe doamna Annie cum să-l fac să arate ca pe vremuri, pentru că era extraordinară la asta. Avea să ştie exact cum să-l deseneze.

Ca de obicei, domnul Armstrong i-a lăsat să-şi vadă de ceartă multă vreme. Dar, a spus în cele din urmă. Oare de ce nu e nimic de făcut pe aici, nimic din care să câştigi un salariu?

Cu toţii eram de părere că Dumnezeu făcuse din Lee County curul universului.

— Nu Dumnezeu, a spus.

Suficient de iritat cât să-l trădeze accentul. Îmi amintesc de ziua aceea ca de un desen. Domnul Armstrong era în cămaşa lui verde-deschis, transpirat. Toţi eram transpiraţi. Suntem în mai, fără aer condiţionat, şi cred că până şi cei doi buldogi de ciment din fata clădirii stau cu limba atârnată. Fiecare om din cutia lungă de cărămizi a gimnaziului din Jonesville îşi doreşte să fie în altă parte. În afară de domnul Armstrong, hotărât să ne tină în bănci.

— Nu credeţi, ne-a întrebat, că minerii şi-au dorit o altfel de viaţă pentru copiii lor? După toate poveştile pe care le-aţi auzit? Nu credeţi că şi companiile de minerit ştiau asta?

Companiile, ne-a spus, au blocat orice altă posibilitate în afară de mersul în mină. Nu doar aici, şi în Buchanan, Tazewell, în toată partea estică a statului Kentucky, ţinuturile astea au fost cumpărate cu totul: pământ, spitale, judecătorii, şcoli erau ale companiei. Nimeni nu trebuia să înveţe prea mult ca să fie miner, aşa că au lăsat şcolile să putrezească. Şi au ţinut departe morile sau fabricile. Doar cărbune. Până astăzi, trebuie să baţi o grămadă de drum ca să găseşti altceva de muncă. Nu e un accident, a continuat domnul Armstrong şi de data asta chiar l-am crezut, pentru că undeva, în adâncul haosului întunecat din căpşoarele noastre, anumite lucruri se legau şi lumea noastră căpăta un sens cumplit. Taţii care stăteau acasă în chiloţi şi beau bere, mamele care mergeau la băcănie cu bonurile lor de masă. Recrutorii de la armată cu nasturii aurii strălucitori vin să tragă lozul cel mare dintre cei fără speranţă în viitor. Fir-ar să fie!

Problema, când afli despre origini, este că până la urmă îţi vine să pocneşti pe cineva, eventual pe Bettina Cook şi calul pe care venise. (N-ai să vezi. Tatăl ei era principalul sponsor la fotbal şi făcuse donaţii importante.) Odată am avut viaţa noastră de oameni cinstiţi, pe Dumnezeu şi ţara. Apoi lumea s-a sucit şi acum nu mai există nici Dumnezeu, nici ţară, dar tot ţi-a rămas întipărit în sânge că acest cărbune e un dar de la Dumnezeu şi vrei să crezi. Pentru că altfel totul nu a fost decât încă o înşelătorie în trenul de căcat care a trecut peste munţii ăştia de când a venit George Washington şi i-a pus pe ai lui să ne taie copacii. Tot ce se putea lua a fost luat. Munţii au rămas cu vârfurile explodate, râurile sunt negre. Oamenii mei au murit străduindu-se sau mergând într-acolo, dependenţi de supravieţuire cum suntem. Aici nu mai avem sânge de dat, doar răni de război. Nebunie. O lume de durere care caută să fie ucisă.

36

De la naştere mi-am dorit mai mult decât puteam să am. Un locşor pentru pescuit nu e bun pentru Demon, el vrea tot oceanul. Şi tot aşa, până la capăt. Târziu am început să-mi dau seama care e problema mea, sau poate că încă nu am făcut-o. Spun această poveste şi astfel ar trebui să devină mai clară. Este o boală, multă lume îţi spune asta acum, fie sufletele strivite aflate în reparaţii la Drogaţii Anonimi, fie medicii în haine încheiate până sus. De acord. Dar de unde a apărut această boală a dorinţei? E din cauza felului în care m-am născut sau a celor care m-au făcut ori a celor cu care am umblat mai târziu? Toată lumea te sfătuieşte să te fereşti de influenţele negative, dar lucrurile pe care le ai deja în tine sunt cele care te distrug. Neliniştea pe care o ai în măruntaie, ca motanii care o iau razna, se bat şi bântuie noaptea în întunericul fără lună. Dorinţele lipsite de speranţă care te hărţuiesc: nişte cuvinte perfecte pe care crezi că i le-ai putea spune cuiva ca să te vadă, să te iubească şi să rămână cu tine. Sau pe care ai putea să ţi le spui în oglindă, din acelaşi motiv.

Unii oameni nu au niciodată asemenea dorinţe, nu se întind după sticlă, după seringă, după un chip frumos şi periculos, după toate stelele greşite. Ce cuvinte aş putea scrie aici pentru ca acei ochi să vadă şi să creadă? Pentru cei norocoşi e uşor. Vorba cântecului, luminiţa mea. Nu-l lăsa pe Satana s-o stingă. Uită-te mai departe, vezi ce urmează. Nu-i băga în seamă pe nenorocirii de motani. Lasă-te de drog.

2001 a fost anul în care am avut totul şi încă îmi era foame. Eram General. Abia intrasem la liceu şi deja aveam parte de asta. Zile de vineri, când eram adulat, îmi purtam numărul, 88. Ieşeam mugind din vestiarul Red Rage cu hoarda mea de oameni. Alunecări puternice, lupte corp la corp în vestiar, toate trupurile alea tari atingând alte trupuri îmi hrăneau un alt stomac gol despre care nu ştiusem niciodată că există. Chiar şi partea rea îmi plăcea. Să trag de mine în sala de forţă până când simţeam că îmi arde fiecare fibră din braţe, pieptul mă strângea de-mi stătea inima în loc, tipul care se uita la mine spunea: „Dumnezeule, omule, ai o faţă de zici că-i hemoroid!” Râdeam fiindcă e tare bine să te doară aşa de rău. Cei mai mulţi oameni nu ajung niciodată să se simtă atât de vii.

Să înveţi schemele pe de rost şi apoi să le aplici pe teren, n-am cuvinte să descriu asta. E un act de magie să iei o idee şi s-o transformi în luptă corp la corp, în ceva la care toţi participă şi pe care toţi îl văd. Cum se spune în Biblie, „cuvântul s-a făcut trup”. Să înveţi să-i citeşti gândurile căpitanului de echipă, să

ştii ce va face chiar înainte s-o facă. Generals fusese mereu o echipă de viteză, dar acum Demonul le schimba jocul. Când pasele erau lansate şi interceptate, auzeai cum tribunele amuţeau o clipa înainte să izbucnească în urale. Îmi cer scuze c-o spun, dar, la naiba, e ca un orgasm. Să arunci în aer mulţimea făcând ceva la care nimeni nu se aşteptase.

Mister Winfield era ca un tată. Doar presupun, desigur, dar a fost primul şi ultimul care a văzut vreodată ce pot. Nu doar ce pot să fac pentru el, din ăştia au fost o mulţime. Puştiul asta poate să-mi taie tutunul, să-mi facă rost de un ban, să-mi mănânce rahaturile. Cu antrenorul, tot ce făceam, făceam pentru Dumnezeu şi pentru ţară, dar mai ales pentru Lee County. Numele mi-a apărut de mai multe ori în *Courier*, pentru ca toată lumea iubeşte o vedetă în ascensiune, „Din plasament, la faima pe terenul de fotbal”. Eu m-am umflat un picuţ în pene, Mister mai mult. Stătea mereu cu ochii pe mine, trăgea de mine cât putea, ăsta era patriotismul lui. Ştiam că pierduse multe în viaţă. Soţia tânără şi, mai înainte, cariera, accidentat şi terminat pe când era un copil, nu mult mai mare decât eram eu atunci. Ştiam că se culca prea devreme, că bea ca să-şi dea singur la cap. Şi mai ştiam că tot binele pe care un asemenea om i-l putea dori altuia, el mi-l dorea mie.

Deci aveam mai mult decât meritam. Doamna Annie, alt exemplu. La liceu desenul era oră în programă, pentru cei mai mici şi pentru cei mai mari, dar mie mi-a dat o permisiune specială. Puteam să merg la ora ei în toţi cei patru ani dacă voiam. Asta în caz ca rămâneam aici. Liceul Lee este locul unde copiii ca noi ajung la răscrucea vieţii: urcă pe scările cutiei mari de cărămida şi ia-o la dreapta, pe uşă, până în clase. Sau la stânga, prin tunelul din plasă de gard, prin dreptul a sute de afişe de recrutare, armată, marină, şcoala profesională Lee. Acolo nu era nimic artistic, pe cuvânt.

Din cauza chestiei cu 11 Septembrie din acea toamnă, afişele erau îngrămădite unele peste altele şi la fel şi recrutorii. Hai să mergem să-i spargem pe terorişti, spuneau cu toţii, şi mulţi au răspuns chemării. De ce nu? Ademeniţi de promisiunea de a avea măcar o slujbă plătită, între liceu şi moarte. Pentru că atacul în sine nu părea chiar real. Noi ştim zgârie-norii doar de la televizor, deci când am văzut doi prăbuşindu-se, iar şi iar, pentru noi a fost un efect cinematografic ca oricare altul. Ştiam că muriseră oameni. Am făcut şi noi adunare, cu steagurile coborâte, trişti şi aşa mai departe. Eu am avut coşmaruri în care cădeam de foarte sus. Ştiu că au fost clădiri adevărate. Şi încă mai au multe în acele oraşe, deci presupun că asta îi îngrijorează. Aici, dacă ar veni în zbor nişte terorişti, s-ar uita la intrările de mină făcute praf şi la munţii explodaţi şi ar spune: „Mergeţi mai departe, locul ăsta a fost deja ras”. Îmi era greu să înţeleg cum ar fi 11 Septembrie lupta mea. Iar în ceea ce priveşte binele făcut semenilor, preferam fotbalul.

Şcoala profesională Lee părea a fi calea spre libertate, categoric. Să lucrezi într-un service, să nu mai fii prizonier la birou? Da, vă rog. Dar domnul Armstrong îmi legase soarta de sălile de clasă. Spaniolă, geometrie, finanţe, de parcă aş fi avut vreodată nevoie de toate astea. Mă ţineam de ele dintr-un singur motiv, ora mea zilnică alături de domnişoara Annie. Asta era partea bună a faptului că mergeam la ora ei de desen. Partea proastă: trebuia să împart. Era drăguţă cu toată lumea, din câte am văzut, se plimba prin clasă şi spunea „Frumoasă compoziţie" sau „îmi place cum ai folosit acolo culorile" ori măcar „Se vede că ai lucrat din greu la asta, Aidan". Trebuia să fac acelaşi lucru ca toată lumea, elemente de compoziţie, desen liniar şi desene după şablon, umbre. Natură vie. Ne-a pus să pozăm pe rând, dar cu hainele pe noi. Nu era la fel ca mai vechea mea afacere cu arta. Aici era vorba despre proporţii şi altele asemenea, tensiune şi corpuri nemişcate. N-o să spun că nu am învăţat nimic. Pictură în ulei, toţi pigmenţii cu nume de maşini: titaniu, cadmiu, cobalt. Ca temă pentru acasă aveam naturi moarte. Angus mă ajuta să găsesc unele excelente, de exemplu, *Dinţi falşi în bol de salată*. De acum, dacă mă ocupam de benzi desenate, o făceam în timpul meu liber.

Toţi elevii de gimnaziu ajungeau la liceul Lee, ceea ce însemna că eram din nou la şcoală cu oamenii mei. O regăsire Maggot-Demon. Şi Emmy, într-a unsprezecea, ca Angus. Dar fiecare cu treaba lui, cum se întâmplă de obicei. Eu eram cu sportul. Maggot umbla mai ales cu tipa goth, Martha, care-l tunsese. Emmy cânta în corul al cărui dirijor era domnişoara Annie şi umbla cu copiii mai populari din zona artelor, cei de la artă dramatică şi alţii la fel. Ce părere avea Angus despre fetele de la artă dramatică, vă daţi seama. Dar chiar şi aşa, împărţeam holurile cu oameni care mă cunoşteau. Unii erau atacanţii mei, alţii îmi puseseră gheaţă pe spate. Unul dintre ei şi-o mai amintea pe mama. Simţeam că exist.

Ce nu aveam era lucrul la care mă gândeam zi şi noapte. Eram acum la liceu, General, şi tot nu mi-o pusesem încă. Nu până la capăt. Din multe motive, nu se întâmplase. Cea de care eram cel mai îndrăgostit avea peste douăzeci de ani şi era măritată, deci de neatins. Şi profesoară. Ştiam că există legi, aflasem după scandalul cu profesorul din Gate City despre care lumea vorbeşte la nesfârşit. În niciun caz! Dar fetele de vârsta mea păreau mici, mai interesate să-şi afişeze marfa decât să facă inventarul. Angus îmi întunecase judecata.

Şi apoi am dat nas în nas cu Linda Larkins. Fata cu picioare lungi, flirtul de la clubul de teme pentru acasă, sora mai mare a lui May Ann. Terminase liceul între timp, nu aveam cum să dau de ea. Dar din senin mă sună într-o zi. Aştept să spună „scuze, am greşit numărul", dar ea îmi vorbeşte despre meciul de vineri, despre ce bine arătam. Şi apoi, fără niciun exerciţiu de încălzire, trece la partea dorsala, asta i-ar plăcea mai mult să vadă, pariu că fundul meu e numai muşchi şi al ei e ferm, nu glumă, mi-am băgat vreodată limba într-o pizdă ca a ei? Cu

Mattie Kate şi Angus la nici doi metri, turnând cola peste îngheţată. Vorbim la telefonul din bucătărie, eu căcat pe mine, spun apreciez, bine, o să mă gândesc, mulţumesc. Am stat cu faţa la perete şi am fugit spre un loc mai intim.

Treaba asta a devenit regulată. Eu mormăiam ceva şi fugeam să vorbesc de sus. Aveam acolo un telefon cu firul lung pe care puteam să-l tragem în camerele noastre. Ştiam să mint. Dar, Doamne, fata asta! Îmi gâfâie în ureche, mai am puţin şi-mi dau drumul, şi Mattie Kate e în faţa uşii şi strigă: „Copii, aveţi ceva haine închise de dat la spălat?" Linda nu se oprea până nu terminam amândoi. Descrieri complete. Uneori trebuia să mimez marele final din motive de siguranţă, de exemplu, dacă mă aştepta cineva şi trebuia să-mi fac o ieşire rapidă. Dar, fir-ar, pentru un tânăr mascul, o întrerupere din asta cu ouăle rămase umflate ar putea fi fatală, sunt destul de sigur.

Mă tot aşteptam să-mi dea coordonatele unei întâlniri, dar nu. Cu Linda Larkins nu era decât sex telefonic. Toată clasa a noua. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că aş putea pur şi simplu, mă-nţelegeţi, să-i închid. Fata asta mai mare mă alesese şi parcă eram la fotbal, unde te cheamă, acolo te duci. Stăteam mult şi mă gândeam la chestii pe care să le spun ca să par mai matur. În anul acela am făcut şi lucrurile obişnuite cu alte fete, dansul cu foştii elevi ş.a.m.d. Dar exista ceva care schimba datele problemei în ceea ce priveşte întâlnirile obişnuite, discuţiile şi giugiuleala, dacă se întâmplau, când ştiam că gagica asta, care probabil era în stare să sugă smalţul de pe receptor, aştepta să-mi încheie seara.

Ca de obicei, Angus îşi lua libertatea să comenteze despre genul imatur de fete cu care ieşeam. Dar acum Angus nu bănuia nimic. Despre femeia asta mai mare care mă prinsese de coaiele vineţii.

Familia Peggot a început să mă ia din nou sub aripa ei. Mă chemau duminica la cină, nu îşi mai făceau griji că voi încerca să forţez nota şi să-i fac să mă adopte. Îi iertasem pentru toate astea. Ieşise mai bine pentru toată lumea, nu doar pentru că domnişoara Betsy era bogată şi îi trimitea în fiecare lună bani lui Mister pentru întreţinerea mea. Era ruda mea adevărată. Îmi dădea înapoi ceea ce nu primisem niciodată de la tata.

Angus conducea maşina spre casa Peggot, supravegheată de U-Haul. Era la şcoala de şoferi şi trebuia să facă 45 de ore la volan. A fost curioasă de casa pe roţi unde mă născusem, deci într-o zi ne-am dus până acolo, dar m-am întristat destul de tare. Tricicletă pe verandă, jucării lăsate în ploaie. O păpuşă goală pe jumătate îngropată în frunze moarte, cu tot părul smuls, doar cu găuri pe tot scalpul. O altă familie înăuntru. Mama şi cu mine nu eram nicăieri.

Doamna Peggot întreba mereu dacă prietena mea nu vrea să rămână la cină şi o dată sau de două ori Angus a rămas, dar a fost straniu. În iama aceea purta o şapcă de motociclist din piele neagră, cum vedeai în filmele vechi, dinainte de căşti. Doamna Peggot, biata de ea, se holba la şapcă şi nu avea curajul să-i ceară

să-o scoată. Deci într-o parte, Angus cea dură, în cealaltă, Maggot cu rimei, unghii vopsite cu negru şi o colecţie tot mai mare de cercei în buze. Mare şoc că Demon e copilul cu înfăţişare normală de la masă.

Îmbătrâniseră foarte tare, domnul Peg mai mult decât ea. Mereu şchiopătase, dar acum era cel mai important eveniment al zilei când se ridica din fotoliul cu suport mobil pentru picioare, ca să vină să se aşeze la masa din bucătărie. Maggot îi epuiza. Nu spusese nici două vorbe la masă, doar ochii negri se îndreptau insistent spre mine din când în când, ceva de genul *Salvează-mă*. Dar Maggot nu avea nevoie să fie salvat, oricum făcea ce voia. Lipsea o grămadă de la şcoală şi auzisem despre petrecerile cu ecstasy, despre raidurile din farmacii unde nu ciordea doar Max Factor. Nu prea mai ştiam unde mi-e locul în contextul Peggot.

Într-o seară, domnul Peg m-a luat afară cu el, şi-a împins cadrul pe uşa de la bucătărie, a gâfâit şi a pufnit până la camionetă, pasămite ca să-mi ceară părerea despre cablul de la baterie. De fapt, ca să vorbim despre Maggot. Aceeaşi camionetă, Dodge Ram. Aproape sigur domnul Peg avea să fie înmormântat în acel vehicul. Mi-a spus că el şi doamna Peggot nu se mai descurcau cu Maggot. Aproape că le era frică de el. Nu am întrebat dacă Mariah urma să iasă curând din închisoare. Am încercat să insist pe partea pozitivă, că Maggot era un om cu inimă bună, dincolo de povestea cu cosmetice şi death metal.

Domnul Peg a întrebat:

— Cum poate să umble aşa?

I-am răspuns că nu ştiu. Nu voiam să-l trădez pe Maggot. Dar, pe de altă parte, chiar nu ştiam.

Domnul Peg s-a sprijinit cu cotul de camionetă ca să-şi păstreze echilibrul în timp ce-şi aprindea un Camei cu mâinile tremurânde. Fuma şi se uita la cer. Partea de jos a pleoapelor îi atârna, cât să se vadă roşul din interior.

— Când eram eu copil, a spus în cele din urmă, făceam ce ni se spunea. E chiar aşa de greu?

I-am zis că probabil noi azi eram mai varză din cauza televizorului şi a cablului.

M-a întrebat totuşi de ce. Ce nu era limpede? Nu cred că voia să-l vorbesc de rău pe Maggot, chiar se întreba sincer şi cu adevărat ce era aşa de greu pentru noi. Acum, faţă de trecut, i-am spus că poate diferenţa era că acum puteam să vedem tot ce pierdeam. Pe toţi ceilalţi oameni care erau mai bogaţi decât noi, făceau tot felul de prostii şi nu păţeau nimic. Te oftică. Te agită.

Domnul Peggot şi-a terminat ţigara şi a strivit-o, răsucind tocul pantofului vechi din piele într-o parte şi într-alta, ca o moară în reluare. Chiar şi acest lucru mic îl apăsa.

— Crezi că l-am răsfăţat? a întrebat. Eu şi mamaia lui? Pentru că... să-ţi zic ceva. Până la moarte ea o să-şi dorească să se fi purtat mai bine cu Mariah.

I-am spus că doamna Peggot fusese mereu la fel de drăguţă cu mine şi cu Maggot când eram mici şi mă bucuram de asta. Că în ceea ce priveşte viaţa de familie, văzusem toată gama de situaţii posibile şi a lor era de departe cea mai bună. Nu credeam că Maggot era nebun sau răsfăţat ori altceva de genul ăsta. Doar încerca să fie un alt fel de om.

— Păi, ce fată o să-l vrea vreodată? Dacă o ţine tot aşa?

I-am spus că poate avea şi el piticii lui şi o să se dea pe brazdă cu timpul. Sau o să găsească pe cineva. I-am amintit domnului Peg de ce spune mereu lumea: pentru fiecare picior există un pantof. Domnul Peg a replicat că aşa crezuse şi el, dar acum nici măcar nu era sigur dacă Maggot voia să găsească un pantof care să i se potrivească. Şi eu nu am spus nimic, dar cam eram de acord. Sau dacă voia – pentru că, până la urmă, nu asta vrem toţi? –, probabil că tipul de pantofi pentru Maggot nu se inventase încă. Ori, dacă se inventase, nu se găsea în Lee County.

În mod ciudat, mă tot gândeam la Repede-Nainte, cum se uita la noi şi îşi dădea seama cine eram pe dinăuntru. Chiar dacă în general eram nişte rataţi jalnici. Repede-Nainte era dovada că un copil poate să ţină capul sus şi să supravieţuiască, indiferent cât de naşpa era situaţia. Îmi spusese că sunt un diamant. Nu ştiu ce credeam că ar putea face pentru Maggot. Pur şi simplu părea o situaţie pentru Omul Repede.

37

Ce nu s-a schimbat niciodată a fost faptul că U-Haul Pyles mă dispreţuia. Se uita la mine de sus la antrenamente, bântuia prin casă, ca să se asigure că îmi vedeam lungul nasului. Făceam ce puteam. Uram faptul că ne atingea protecţiile de gură şi că ne pansa sau ne punea gheaţă dacă ne loveam. Uram faptul că venise cu noi la Longwood în play-off, faza cea mai avansată în care am ajuns în acel an. În semifinalele pe stat. Am jucat mai mult decât Collins şi m-am simţit prost, pentru că era ultimul lui meci. Era într-a unsprezecea şi urna să se lase de şcoală după sfârşitul sezonului, pentru că prietena lui trebuia să nască. Majoretele celorlalte echipe ne făceau sărăntoci, ca de obicei, şi suporterii aruncau balegă de vacă pe teren, lucru cu care ne învăţaserăm, de fiecare dată când jucam în afara regiunii noastre. Dar ne-am descurcat decent. Semifinalele ar fi fost punctul culminant al primei părţi a vieţii mele, dacă nu ar fi fost ochii de Hellboy care mă ardeau de pe margine. Şi apoi, mai târziu, seara, U-Haul a venit în camerele noastre de motel şi ne-a ţinut teorie că nu trebuie să petrecem, de parcă am fi fost copii mici, a pus scotch pe uşile noastre pe dinafară ca să poată verifica dimineaţa dacă ieşiserăm. Omul reuşea să lase un strat de mizerie pe orice lucru bun.

Uneori îmi cerea să-l însoţesc la treburi fără rost, de pildă, să merg cu el la atelierul de reparaţii ca să-l ajut să care sania de exerciţii pe care o reparaseră. Îmi cerea asta în faţa lui Mister, ca să nu-mi exprim sentimentele şi să-i spun unde putea să-şi bage sania. Uneori se oprea pe la mama lui, în Heeltown, unde nu avea o casă pe roţi, ci una dintre cele construite pe vremuri, micuţă, cu o verandă ale cărei trepte se descompuneau. Doamne, câtă mizerie pe veranda aia! Canapele şi scaune îngrămădite unele peste altele, cu capul în jos şi pe lateral. Pisici care se târau peste şi printre grămezi ca nişte păduchi. Cât timp U-Haul intra şi făcea ce-o fi făcut el, eu stăteam în maşină şi număram pisicile-păduchi. Că de intrat n-aş fi intrat nici să mă plăteşti.

Doamna Pyles voia s-o lăsăm la Foodland sau la Walmart. Era mai solidă, nu schiloadă ca el, dar avea aceiaşi ochi verzi şi aceeaşi purtare urâtă, variantă de om bătrân: *Iubire, sunt doar o bătrânică amărâtă, hai, trage-ţi scaunul ăla mai în faţă şi fă-mi şi mie nişte loc.* Avea un fel al ei de târâtoare prin care încerca să scoată ceva de la mine. Despre familia McCobb, de pildă, care se întorsese din Ohio şi locuia în Pennington Gap. *Iubire, e-adevărat ce auzii despre ea că amaneta bijuterii de aur curat, cine ştie cum făcu ea rost pe cinstite de aşa ceva?* Am fost destul de prost încât să-i spun că părinţii bogaţi ai doamnei McCobb îi

răsfăţau pe nepoţi şi abia apoi mi-am dat seama ce încerca de fapt să afle: dacă familia McCobb făcea comerţ cu lucruri furate.

Un alt cuplu despre care voia să vorbească era cel format din doamna Annie şi domnul Armstrong. Cum de-i trecuse lui prin cap că merita s-o ia de soţie pe femeia aceea atât de frumoasă. *Toată lumea se întreabă. De ce s-o înjosi aşa fata?* „Frumoasă” în cazul de faţă însemna albă, nu eram prost. Doamna Annie era o hipiotă tatuată. Dacă s-ar fi măritat cu orice alt tip din Lee County, ar fi întrebat de ce se înjosise el. Un copil crescut pe ici, pe colo, ca mine, n-o să se apuce să-i spună direct unei persoane mai în vârstă *Tanti, marş de-aici*. Dar am fost pe aproape.

În cele din urmă i-am zis într-o zi lui U-Haul că, atunci când avea treburi cu mama lui, pe mine putea să mă sară din schemă. M-a scrutat cu ochii aceia roşii şi mi-a spus că n-o fi el Dăruit, dar ştie una-alta. Cu cine vorbeam la telefon. Unde îmi ascundeam iarba. De unde ştia, nu puteam să-mi dau seama. Dar dacă-i pomeneam lui Mister că treceam pe la mama lui pe acasă, a adăugat, trebuia să-mi caut un nou loc unde să stau.

După încheierea sezonului, aveam mult timp liber. Soţii Peggot mă luau uneori sâmbăta şi ne duceam să le vedem pe June şi pe Emmy. Fără Kent. Povestea asta se terminase, iar din ce spunea Emmy, nu fusese doar o despărţire, ci Al Treilea Război Mondial. Kent era un escroc, June era o curvă paranoică şi tot aşa. Îmi făcea rău să mă gândesc la toate astea, dar Maggot voia detalii, ce arme se folosiseră ş.a.m.d. Pesemne că, locuind cu bunicii, îi lipsea acţiunea. Era o zi de sâmbătă din februarie, frig de-ţi tremurau chiloţii, dar adulţii tot ne-au trimis afară să ne facem de cap prin pădure. Probabil ca să aibă aceeaşi discuţie înăuntru. Eram o adunătură jalnică: Maggot dârdâia pentru că refuza să poarte geaca de vânătoare de camuflaj pe care i-o cumpăraseră domnul şi doamna Peggot. Emmy, în haina ei umflată, cu imprimeu în alb şi negru ca pielea unei vaci, pe bune. Ne târâm picioarele prin rămăşiţele frunzelor şi stârneam mirosul de ghinde. Pe proprietate era o cabană veche şi prăbuşită, din buşteni şi cu un horn căzut, dar fără acoperiş. Am fi spus că e o fortăreaţă dacă am fi fost copii, dar acum nu era nimic. Doar un loc stupid unde eram obligaţi să stăm pentru că nu puteam încă să conducem.

Emmy ne-a povestit că June şi Kent nu folosiseră arme, doar gurile, amândoi foarte tari la capitolul respectiv. Kent era un urlător, dar June avea o gură ca o mitralieră. Cu reîncărcare imediată, letală. Maggot tot insista, voia să ştie de ce era June aşa supărată.

— Nu ştiu. Poate că el era un rahat?

Emmy avea obrajii roz-aprins şi genele lipite, era foarte frumoasă şi tristă. Stăteam pe hornul distrus şi cururile ne îngheţau de la pietrele reci. Emmy şi Maggot îşi râcâiau amândoi oja de pe unghii, eu aruncam cu pietre prin găuri. Buştenii erau uriaşi, îngrămădiţi la colţuri ca atunci când îţi împleteşti degetele,

cu spaţii mari între ei. Existaseră câţiva arbori seculari de tăiat aici pe vremuri. Vedeam printre copaci casa ciudată a lui Emmy, un bol imens întors cu gura în jos, cu familia Peggot înăuntru.

— Stai aşa, de fapt, nu, a continuat ea. S-a scos o armă. Mama avea cuţitul Ginsu şi îl flutura. Nu l-a fugărit sau aşa ceva. Se apucase să pregătească cina când lucrurile au explodat.

June îndreptase cuţitul spre Kent când el îi spusese să-i lase pe profesionişti să-şi facă treaba, pentru că ea nu era medic, doar asistentă. Bam! O asistentă superioară este o profesionistă şcolită şi poate să prescrie medicamente, a explicat Emmy, iar June tocmai hotărâse să nu mai recomande otrăvurile lui Kent. Organizase o întrunire pe tema asta la primărie, cu cea mai mare mulţime care se strânsese vreodată, ca să semneze o petiţie împotriva companiei lui Kent. Iar el a considerat că prietena lui l-ar fi înjunghiat pe la spate, l-a spus că nu-i pasă de oamenii care suferă. June a răspuns că, dacă nu ar fi un laş nenorocit, ar veni la clinica ei să-i vadă pe toţi acei oameni cumsecade care făcuseră hepatită de la ace şi pe familiile lor care ajungeau la sapă de lemn în şase luni. Chestie pe care, sincer, n-am înţeles-o, faza cu acele. Kent avea treabă cu pastilele.

Am stat multă vreme acolo în frig. Dacă am fi fost copiii pe care îi vedeai la televizor, am fi stat în separeul vreunui restaurant şmecher sau la un conac cu piscină, nu într-o pădure care părea moartă. Pe vremuri îmi plăcea să stau afară cu toate micile făpturi care mişunau în voia lor, dar în acel moment mă simţeam înşelat. Nu aveam decât cabana asta dărăpănată, cu părţile care valorau ceva, dacă or fi existat, furate demult. Câteva veveriţe pe care să le fi împuşcat, dacă am fi fost bine înarmaţi. Ziua ar fi fost mai suportabilă dacă aş fi adus un cui şi am fi putut să ne facem praf, chestie pe care Maggot ar fi susţinut-o. La Emmy, pun un semn de întrebare. June o proteja pe fată de parcă ar fi fost făcută din gheaţă. La vârsta ei, Emmy ar fi putut deja să conducă, dar June o tot ţinea cu *Nu, domniţă, drumurile astea din Lee County sunt capcane mortale pentru adolescenţi* ş.a.m.d. Te şi întrebai de ce Emmy nu reacţiona. O cunoşteam şi n-o cunoşteam, în ciuda planurilor noastre de căsătorie de odinioară. Mă uitam cum dinspre faţa ei veneau nori de respiraţie îngheţată în timp ce îşi croia drum prin povestea lui June şi Kent de parcă ar fi fost sfârşitul lumii.

Ca să nu mai lungim povestea, ce o fi avut de gând să pregătească pentru cină June cu acel cuţit Ginsu nu a mai apucat să ajungă pe masă. Au început în schimb să ţipe, lucrurile au mers cam departe. Kent era principalul vânzător al companiei lui şi vânduse enşpe medicamente de-ale sale în Lee County, chiar câştigase marele premiu, sejur în Hawaii pe bune, unde urma să le ducă pe Emmy şi pe June în vacanţa de primăvară. Prost moment. Despărţirea o scuturase aşa de rău pe June, încât îl rugase pe Kelly Ciocan să vină şi să stea câteva nopţi cu ele în casă, în cazul în care ticălosul s-ar fi furişat prin preajmă.

Emmy a spus că Ciocan fusese foarte cumsecade. Stătuse în capul oaselor pe canapea toată noaptea, dormise cu puşca de vânat cerbi în mână.

Am fost şi voi fi mereu un idiot. Mă rog doar să ajung la vârsta la care să-mi pot aminti de Linda Larkins fără să-mi vină să mă chircesc cu coaiele între picioare şi să mor. Sora ei mai mică a lansat bomba şi singurul noroc a fost că Mary Ann însăşi habar nu avea. Doar m-a bătut pe umăr într-o zi la scoală şi mi-a zis bună. Sora ei s-a măritat.

— Sora ta, Linda?

Instantaneu a început să mi se scoale. La ora de algebră, în pana mea. Apoi am înţeles încet-încet care-i treaba.

— S-a măritat? Cu cine?

— Cu un tip din Hillsville, Loring Blake, şofer de raliuri. Mă îndoiesc că-l cunoşti. Mama nu La văzut decât o dată până sâmbătă. Toţi credeam că o să se ducă la colegiul public după ce a luat premiul ăla la matematică de la Rotary. Şi deodată *bam*. Măritată.

— Sâmbătă, am spus.

Era sfârşitul orei, când ne făceam temele. Nu conta că tocmai îmi explodase o grenadă în cap, trebuia să vorbesc încet.

— N-a fost mare lucru, a continuat May Ann. S-au dus doar la judecătorie şi apoi s-a strâns familia. Au luat coaste de la Fatback. Şi Linda făcea ceva de genul *Ce tare a fost asta*, *coaste la grătar*, pentru că era îmbrăcată în rochie albă şi... de ce îţi spun toate astea?

— Mă dau bătut. De ce?

Mai-mai că vedeam stele verzi, aşa cum un şoc aproape că te poate face să orbeşti. Când s-a terminat partea asta, ştiam c-o să-mi vină să vomit, să râd, să plâng şi să mi-o frec în public. Cam în egală măsură.

— Pentru că Linda a spus aşa, şi-a dat May Ann ochii peste cap. Citez: când te mai vezi cu puştiul ăla roşcat, Demon, care e în echipa de fotbal, îi zici, te rog, că m-am măritat? Am încheiat citatul.

— De ce să aducă vorba de mine?

— De unde să ştiu eu? Trimite-i în puii mei un cadou pentru petrecerea pe care o s-o dea când o să anunţe că e însărcinată.

Nu avusesem niciun motiv să cred că Linda simţea ceva pentru mine. Niciunul. Nu voise niciodată nici măcar să mergem la McDonald's ori să ne plimbăm cu maşina sau aşa ceva. Dar să aflu că pur şi simplu se jucase cu mine? Gândirea ei de neînţeles, plus că nu mai suna, sevraj, şi faptul că nimeni nu ştia despre asta, toate alcătuiau o gaură neagră de suferinţă. Un lucru extrem de important care practic nu exista.

În zilele acelea Angus a ajuns să ştie aproape totul despre mine, dar nu şi asta. Nu i-am spus niciodată despre telefoanele Lindei, m-aş fi simţit prea jenat. Şi

acum chiar mai mult. Băieţelul prost şi excitat care se credea bărbat. Despărţirea, dacă poţi să-i spui aşa, m-a afectat tare şi a ajuns să strice următorul sfârşit de săptămână în care întâmplător era marea noastră excursie la Murder Valley. Doar Angus şi cu mine, fără U-Haul, ceea ce ar fi trebuit să fie cel mai fericit eveniment. Angus îşi luase carnetul şi voia să sărbătorească mergând cu mine în altă parte decât la Walmart. Se hotărâse că vrea să vadă casa unde mergea cu mama ei s-o viziteze pe domnişoara Betsy. Pe drumul într-acolo a început să mă sâcâie cu prietenele mele, ca de obicei, şi i-am spus să închidă gura.

— Da, a replicat rânjind. Dar n-ar mai fi aşa de amuzant.

— Nu glumesc. Te invit călduros să nu te mai bagi dracului în treburile mele, până peste o sută de ani sau toată viaţa.

Nu a spus nimic. Ochii la drum, mâinile relaxate pe volan.

— Dacă viaţa mea amoroasă ţi se pare aşa de interesantă, Angus, tu de ce nu ai una?

— De ce? Păi, să vedem. Pentru că bărbaţii sunt infantili şi femeile sunt exasperante? Deci ce îmi mai rămâne, animalele? Să ştii că poate o să ajung acolo. Dar deocamdată pur şi simplu nu am chef.

După care, tăcere. O oră şi mai mult, ceea ce a fost crâncen. Până atunci nu ne mai certaserăm cu adevărat, doar ne prosteam, şi asta de distracţie. Nu suportam faptul că fusesem dur cu Angus, dar ăsta eram eu. O vreme am zăbovit asupra amintirii momentului în care izbisem cu pumnii în bordul maşinii doamnei McCobb. În cele din urmă, Angus a încercat să aducă vorba despre altceva, o îngrijora tatăl ei. Dar Mister mi se părea la fel ca întotdeauna şi am spus asta.

Atmosfera nu s-a înveselit până când am ajuns la destinaţie. Angus a sărit din maşină cu un zâmbet mare, a dat ture ţinându-şi pălăria cu mâinile, de parcă ar fi fost şocată de ceva şi risca să-i zboare. Se uita la lucrurile de lângă casă, din casă, ca o zână fericită, cu ochii mari, într-un tricou alb şi geacă de piele, şi spunea: „*O, pe asta o ţin minte!*” Şi sunt sigur că aşa era, dat fiind că în casa aceea probabil că nu se schimbase nimic din vremea când Dumnezeu era copil mic. Înainte nu mă gândisem niciodată că acel loc ar putea fi special pentru ea, cum fusese pentru mine mormântul tatălui meu atunci când îl văzusem. Casa în care copilărise mama ei. Patul unde dormise, cada. Un părinte mort e o nălucă imprevizibilă. Dacă poţi să-l transformi într-un fel de păpuşă, pe care s-o pui în casa adevărată şi în hainele pe care le-a purtat şi ce o mai fi fost, asta te ajută să-l priveşti ca pe un om şi nu ca un spaţiu vid, conturat în formă de om. Ceea ce te ajută să te simţi mai puţin ca un copil invizibil în formă de om.

Erau bucuroşi că venim şi pregătiseră un ospăţ. Domnul Dick avea să-mi arate un zmeu, care încă nu era gata să fie lansat. Domnişoara Betsy voia să avem o discuţie despre viitorul nostru şi ne-a pus să stăm jos în camera ei de zi, unde mobila veche aştepta să moară. Angus a fost prima, pentru că era mai mare, clasa a unsprezecea, moment în care, spunea domnişoara Betsy, trebuia să se

gândească la colegiu. Angus a răspuns că sigur, avea de gând să meargă şi să studieze psihologie sau sociologie, despre care eu nici nu ştiam prea bine ce sunt. Dar ce contează, dacă ăsta era planul ei, Angus nu intenţiona să rămână în Jonesville. Nu că ar fi promis ceva, dar m-am simţit trădat. Ne părăsea. Şi cu Mister cum rămânea?

Aşa că eram deja supărat când mi-a venit şi mie rândul să-i vorbesc domnişoarei Betsy despre viitorul meu. În plus, nu mă gândisem niciodată la el, doar speram să mai fiu în viaţă. Tot ce am reuşit să scot din mine a fost că poate aveam să încerc să intru la colegiu cu o bursă de fotbal. Domnişoara Betsy a spus acelaşi lucru ca de obicei:

— Cu condiţia ca sportul să nu-ţi ia din timpul de învăţat.

Fără să înţeleagă că, dacă ai o bursă de fotbal, sportul e cel mai important. Însă nu era împotrivă. A adăugat că era important să plec din Lee County şi „să arunc o privire”.

La ce, îmi venea să întreb. La oraşe? La străzi aspre şi castele ale pierzaniei unde nu locuia nimeni de care să-mi pese? Nu suportam să trăiesc nicăieri fără Angus şi Mister. Şi fără Mattie Kate, o puneam şi pe ea la socoteală. Cu familia Peggot la o aruncătură de băţ, cu coechipierii mei şi cu toată lumea din Lee County care îmi scanda numele din tribune: *Dee-mon Copper-head!* S-o iau undeva de la zero, ca un nimeni, ca un nimic? Uram acest gând. Abia începeam şi eu să exist.

Drumul spre casă nu a fost cu nimic mai bun. Mă rog, Angus era mai bine, vorbăreaţă şi veselă. Dar eu tot supărat pe ea eram şi aveam şi mai multe motive. Domnişoara Betsy îi dăduse apă la moară. Voia să vorbească despre colegiile la care se gândise să se înscrie. Pusese ochii pe unul din estul Virginiei, deci poate că până la urmă avea să trăiască lângă ocean! Mi se părea că făcea pe deşteaptă cu mine. Era mai mare, pleca prima. Voia să ştiu că nu se temea de nimic. De experienţele lumii.

Am deschis fereastra şi nu am mai ascultat. Simţeam mirosului câmpurilor care se trezeau, vedeam munţii cu toţi copacii care luminau în vârf ca nişte lumânări, primul verde fluorescent al primăverii. Ar fi trebuit să fie de ajuns pentru orice om. Ştiam asta, trebuie s-o spun. Daţi-mi o privelişte, frumoasă ca un tablou, tot sunt ofticat că n-o să văd niciodată oceanul. Mă întrebam ce mi-ar trebui ca să nu mai simt că am în mine fructe putrezite, în loc de inimă.

Pe drumul acela nu mă puteam gândi decât la fuga mea singuratică în urma căreia ajunsesem pentru prima dată în Murder Valley. Observam toate atracţiile jalnice când treceam prin dreptul lor: hambarul unde mă ascunsesem ca să dorm în fânul cuiva. Micul magazin unde mă ghemuisem mort de foame în spatele unui tomberon, în ploaie. Benzinăria unde pierdusem totul şi blestemasem o curvă să moară. Tot ce strânsesem într-o viaţă şi care era probabil mai puţin decât cheltuise Angus pe ultimul rând de haine. Nu i-am arătat niciunul dintre

aceste locuri lui Angus. Ce tânăr fusesem pe vremea aceea! Și încă eram, presupun. Îi plăcea să mă necăjească spunându-mi că, dacă trăiam până la o sută de ani, tot ea avea să ajungă acolo prima. Ceea ce era adevărat. Nu ţi se pun la socoteală toţi kilometrii suplimentari care te duc spre nicăieri.

38

Odată ce mi se terminase copilăria, verile deveniseră doar o slujbă de rahat la care trebuia să fiu prezent. Asta sau şcoala, acelaşi lucru. Dar când m-am mutat cu antrenorul, verile s-au întors. Eram din nou copil, în sensul că cineva se ocupa de aspectele mai dificile, plătea facturile ş.a.m.d. Ar fi trebuit să fiu recunoscător şi nu ştiu să spun de ce nu eram, în afară de faptul că maturizarea merge într-o singură direcţie. Nu poţi să bagi un copil la loc de unde a ieşit şi de acolo tot aşa.

O, spuneam mulţumesc. Mereu. Lui Mattie Kate pentru că mă hrănea, lui Angus pentru că mă ducea cu maşina în diferite locuri, antrenorului pentru absolut orice. Spuneam mersi, dar în acelaşi timp mă gândeam unde pot să-mi ascund marfa, cum scap şi eu de toate temele astea, cine se crede ăsta să-mi spună că nu pot să ies s-o ard cu prietenii mei într-o sâmbătă seara, nu sunt un afurisit de copil.

În vara aceea voiam o slujbă şi banii mei. Mister a spus că nu e nevoie să mă prostesc, să-i spun doar ce vreau şi se ocupă el. Şi asta era toată problema mea, că trebuia să cer. Mi-a zis să nu uit că în iulie începea cantonamentul de fotbal. Mai erau două luni. Rar îl contraziceam pe Mister, dar de data asta am făcut-o. Aşa că s-a interesat şi a aflat că fratele antrenorului Briggs, care se ocupa de magazinul Farm Supply din Pennington, avea nevoie urgent de cineva acolo. Briggs a spus că slujba e a mea dacă o voiam, pentru că fratele lui era singurul responsabil, din cauză că proprietarul făcuse un atac de cord. Aveau nevoie de încă o pereche de mâini şi de muşchi suficient de puternici ca să încarce sacii cu furaje în camionetele oamenilor. Muşchi aveam, în plus împlinisem cincisprezece ani, deci era legal să muncesc. Antrenorul a completat nişte formulare şi am început a doua zi după ore. Şapte parai pe oră, pe care îi strângeam ca să-mi iau maşină.

Pentru că asta e chestia: până nu eşti pe roţile tale, tot copil rămâi. Oriunde mă duceam, trebuia să rog pe cineva. Angus avea acum un Jeep Wrangler ’99 pe care Mister i-l dăduse din simplul motiv că împlinise şaisprezece ani. Ea mă ducea la Pennington la muncă. Sau, în cel mai rău caz, U-Haul. Dacă voiam să mă duc undeva după muncă, altcineva trebuia să se ocupe. Cincisprezece ani e vârsta cea mai grea. Emmy îmi spusese că la Knoxville aveau autobuze de oraş care te duceau oriunde. Nu doar la şcoală, oameni de toate vârstele mergeau şi la film, la patinaj, oriunde. Sau dacă te grăbeai, puteai să chemi un taxi. Văzusem aşa ceva la televizor, dar nu-mi prea venea s-o cred pe Emmy. Că aveau toate astea şi că le putea folosi şi un om obişnuit.

Farm Supply era cea mai bună slujbă pe care o avusesem până atunci: clienţi

decenţi, n-am văzut niciun şobolan, nimeni nu fierbea metamfetamină. Tot magazinul avea mirosul acela dulceag de furaje, care e o combinaţie între iarbă proaspăt cosită şi Cheerios. Vindeau toate chestiile obişnuite: deparazitant pentru vite şi oi, harnaşamente pentru cai, îngrăşământ pentru peluză, drujbe. În luna mai aveau răsaduri de roşii şi altele, ca să le planteze oamenii în grădină. Pe toate acestea le puneam pe o masă afară dimineaţa şi le duceam înăuntru la închidere. Apoi erau puii, tot în sarcina mea: îi descărcăm din cutiile de carton în care erau transportaţi în nişte troace mari din magazin, unde oamenii îi puteau vedea şi cumpăra. Mă ocupam să aibă mâncare şi apă, ţineam lămpile de căldură mereu aprinse, schimbam ziarele de sub ei, pentru că, frate, ce se mai căcau micuţii ăştia! Viaţa unui pui: mânca, se caca şi făcea aşa un tărăboi în troacele alea galvanizate, încât se auzea din parcare. Greu de crezut că toate găinile bătrâne cu ochii ca mărgelele sunt la început aşa, ca o mingiuţă de puf, galbenă sau neagră ori bălţată. Dimineaţa, înainte să deschidem, era treaba mea să-i strâng pe cei care muriseră peste noapte, căleaţi în picioare. Fiecare dintre cei pe care îi duceam în spate la tomberon era o tristeţe micuţă.

Donnamarie, fata care stătea la casa de marcat, era cea care trebuia să mă înveţe; foarte de treabă, în afară de faptul că se purta de parcă ar fi fost mama, una-două dragule şi iarăşi dragule şi: „Crezi că reuşeşti să ţii minte toate astea, scumpule?” Abia terminase şi ea liceul de trei-patru ani. Dar avea trei copii, deci probabil că ştersese atâtea cururi că se blocase. Nu-i purtam pică pentru asta. Fratele antrenorului Briggs stătea sus în birou. Tipul cu atacul de cord era un mister. La început au spus că s-ar putea să se întoarcă până la sfârşitul verii. Apoi nimeni nu a mai pomenit nimic despre el.

În ceea ce priveşte clienţii, veneau tot felul de oameni. Tipii mai în vârstă aveau chef să pălăvrăgească lângă rampă după ce le încărcăm sacii cu grăunţe sau ţevile de irigare ori altceva. Mă ocupam de toate obiectele mai mari. Se plângeau de vreme sau de preţurile la tutun, dar adesea câte unul mă recunoştea şi voia să vorbim despre fotbal. Ce părere aveam, echipa noastră mai mult pasa sau mai mult alerga ş.a.m.d. Asta era extraordinar. Că eram cunoscut.

Vocea a fost cea care m-a izbit în ureche ca un clopot, în ziua în care a venit. Am recunoscut-o pe loc. Mereu îţi trezea dorinţa ca tu să fii cel care îl face să râdă aşa. Făceam inventarul la raionul de produse casnice şi m-am dus spre capăt ca să văd în tot magazinul. Lângă medicamentele şi vaccinurile pe care le ţineam într-un congelator, el stătea cu spatele la mine, dar claia de păr l-a dat de gol. Şi faţa strălucitoare a lui Donnamarie, aşa de cucerită, că i se ridicase bretonul. Tocmai deschidea o cutie pentru el. Ţineam sub cheie unele obiecte mai costisitoare. Mă gândeam dacă să mă duc la el, dar l-am auzit spunând că are nevoie de 20 de kilograme de minerale Hi-Mag şi de 40 de kilograme de peleţi de furaje pentru vite, deci ştiam că o să-l văd afară. I-am făcut semn lui

Donnamarie că auzisem şi am aruncat produsele pe căruţ ca să le împing spre rampa de încărcare de afară.

A tras camioneta, dar nu m-a observat. Şi-a sprijinit doar cotul pe geamul deschis şi mi-a întins bonul de casă. Păstrase Fordul Lariat, normal, oricine ar fi făcut-o.

— Văd că ai în continuare Fastmobilul, am spus.

Tocmai îşi aprindea o ţigară şi a încremenit, şi-a întors privirea spre mine şi a scuturat repede din cap, de parcă l-ar fi stropit cineva cu apă rece.

— Să fiu al naibii! Diamant?

— Chiar el, am răspuns. Cum merge, Om Repede?

— Nu mă plâng.

Dar părea să nu fie sută la sută sigur că eram chiar eu cel care îi încărca marfa în camionetă. S-a uitat la mine în oglinda laterală. Camioneta sălta un pic de fiecare dată când puneam un pachet de minerale sau un sac în spate. Avea arcuri lamelare beton pe maşinuţa asta. M-am dus să-i dau bonul şi a părut mai sigur.

— Să nu te recunosc, mi-a zis. Eşti de două ori mai mare.

Din punctul de vedere al greutăţii era probabil adevărat; şi cu cel puţin treizeci de centimetri mai înalt decât într-a cincea.

— Mă străduiesc şi eu, am spus. Duci toate astea la vitele lui Creaky?

— Ei, pe naiba! Cloaca aia s-a scufundat acum ceva vreme. Oricât de tentant era să stau să-l văd pe bătrân plângând, n-am făcut-o.

— Deci a murit?

Ultima oară când fusesem acolo cu Angus ca să mai furăm un pom de Crăciun, văzuserăm anunţuri de scoatere la vânzare de către bancă prinse de poartă.

Repede-Nainte a tras din ţigară, cu ochii fugindu-i într-o parte.

— Poate. Mi se rupe.

Stăteam pur şi simplu şi îmi întipăream totul în minte. Cum trăgea din ţigară, cum i se rupea.

— Şi unde stai acum, omule?

— Am casa mea. Cu aproape 20 de hectare, sus, lângă Cedar Hill.

— Frumos, ai ferma ta proprie. Acolo unde e bizonul?

— La câţiva kilometri. Pe 58, la nord.

— Frumos, am zis.

Iarăşi. Pur şi simplu, eram fără cuvinte, fiindcă... măi, să fie! Un copil din plasament care să ajungă atât de departe în viaţă, fără să fie prea bătrân.

— Ai şi tutun?

— Un lot de un hectar, deci cam cât trebuie. Cât să faci faţă.

— Păi, dacă ai nevoie de ajutor la tăiat sau mai ştiu eu ce, să ştii că sunt aici.

— Îţi mulţumesc. Dar ce trebuie să ştiu este dacă poate băiatul să nu-şi scoată afurisitele de mănuşi?

A zâmbit, eu am râs. Ce vremuri trăiserăm! Adică, ştiu, râdeam despre faptul că mă otrăvisem. Fiecare clipă din acele vremuri fusese nasoală. Dar când mai era şi altcineva care ştia că fusese un iad, aveai ceva. Voiam să-l întreb dacă se mai vedea cu Tommy sau cu Troc, dar de fapt voiam să fiu singurul de care să-i pese. L-am salutat, ca în vremurile vechi. Trebuia să mă întorc la muncă, dar picioarele mi se lipiseră de rampă. Repede-Nainte, magnet uman. Şi maşina lui F-100.

A aruncat chiştocul pe suprafaţa de ciment.

— Cum spuneam, mai-mai să nu te recunosc de aproape. Dar te-am văzut pe teren.

— M-ai văzut jucând?

— Tu ce crezi, Optzeci şi Opt? Sunt General. Pe viaţă.

Motorul a pornit, Fordul Lariat a plecat şi eu am aşteptat să mi se potolească inima. Mă văzuse jucând.

De atunci şi-a făcut un obicei să stea de vorbă cu mine de fiecare dată când venea. Adesea cumpăra doar Ivermec sau seringi, lucruri mici, pe care nu avea nevoie să i le încarc în camion, dar mă căuta şi mă întreba cum merge treaba. Stăteam şi lipeam cu pistolul etichete pe dispozitivele de smuls buruieni, ridicam capul şi vedeam cum vine spre mine zâmbetul acela de vedetă de cinema. Aproape ca un prieten. Cu toate astea, era să cad pe spate în ziua în care m-a întrebat dacă voiam să ieşim împreună în seara aceea. Într-o sâmbătă, ceea ce însemna la agăţat. Aceasta fiind ocupaţia de sâmbătă seara a oricărui om din Lee County între şaisprezece ani şi vârsta la care se căsătorea. Datul de ture. Imediat mi-am spus *oare ştie că am doar cincisprezece ani, nu am maşină, cum să mă întâlnesc cu el* şi altele asemenea. Dar el nu-şi făcea probleme, mi-a zis că vine să mă ia de muncă la cinci şi mergem să vedem ce putem să facem. A adăugat că nişte tipi care fuseseră Generals pe vremea lui voiau să stea de vorbă cu mine despre noua direcţie a echipei pe teren. Am zis: sigur. Mă stresa că trebuia să sun acasă la Mister şi să le spun să nu vină să mă ia pentru că ieşeam singur. Exact ce ziceam, asta e partea grea când te simţi ca un copil. Dar a răspuns U-Haul, deci i-am spus lui. Nu-i datoram nimic lui U-Haul. Restul zilei abia a trecut, pentru că nu-mi stătea mintea la magazinul de furaje. Mă plictiseam umplând adăpătoarea pentru pui, eram gata de acţiune.

Ne-am dus la La Pennington Gap, normal. Pentru că, să recunoaştem, o plimbare prin Jonesville nu e mare lucru, toată strada principală are doi kilometri şi jumătate, cel mult. Federal Street din Norton are părţi bune şi părţi rele. Dar în Pennington traversezi tot oraşul pe Morgan, apoi te întorci tot drumul pe Joslyn, un cerc uriaş pe care maşinile se mişcă atât de încet încât o tură poate dura o oră întreagă. Pe jos l-ai străbate mai repede. Geamurile maşinilor sunt coborâte, trupurile atârnă pe ele, se face conversaţie. Oamenii flirtează dintr-o maşină într-

alta sau cei din maşini cu trecătorii. Erau o grămadă de fete în faţă la Lee Theater sau la giratoriul de lângă spălătorie, postate pe scenă ca să se uite cum se desfăşoară spectacolul. Unele îşi aduseseră şezlonguri. Doreau să vadă totul, iar hainele nu ţi se văd aşa de bine când te afli într-o maşină, dacă ăsta e principalul tău punct de atracţie. Nu doar hainele, ci... înţelegeţi. Cum stau pe tine.

Era prima mea tură într-o maşină şi noi eram atracţia principală. Ca decapotabila din parada cu regina balului şcolar, în rochia ei înfoiată, care face cu mâna. În cazul nostru nu făcea nimeni cu mâna şi nu exista de fapt niciun „noi”, toată lumea se uita doar la Repede-Nainte. Mâinile lăsate neglijent pe volan, capul dat pe spate, ochii pe jumătate închişi, zâmbetul acela. *Doamnelor, poftiţi dacă aveţi curajul*. Fetele formau un val viu de fiecare dată când apărea Fordul Lariat. Sus şi jos, ca pluta unei undiţe. Blugi strâmţi, bustiere şi mijlocul gol, de te durea între picioare când te uitai la ele.

Noi eram patru: Repede şi cu mine, o fată pe nume Rose Dartell şi Ursu’ Howe care jucase toţi cei patru ani alături de el ca închizător pe stânga, deci înţelegeţi cum stă treaba. Nu există doi oameni mai legaţi decât un conducător de joc şi apărătorul de pe partea unde nu vede. Cu fata era altă poveste. Nu vreau să fiu răutăcios, dar fata asta, Rose, nu era de nivelul lui Repede-Nainte. Ochi tăioşi şi coate ascuţite, dinţi ascuţiţi strâmbi, păr vopsit într-un castaniu murdar, tapat până aproape se rupsese. Toată înfăţişarea ei parcă spunea: *Hai, prietene, încearcă! Dacă vrei să ţi-o furi*. Stătea la mijloc, iar Ursu’ pe scaunul din dreapta, aşa că, după ce m-au luat, încercam să nu mă împrietenesc prea bine cu mânerul uşii, ca să nu cad. Am vorbit despre fotbal, Ursu’ m-a întrebat ce părere am despre linia defensivă de anul acesta. Apoi am ajuns la Joslyn şi am intrat în şirul de maşini şi Ursu’ mi-a lăsat urme de pantofi pe genunchii blugilor când s-a îndesat pe geam şi a sărit cu corpul lui mare pe capota maşinii. Era ornamentul nostru de capotă. Cu furnicături în pantaloni, striga la fete, răpăia în metal în lateral. Maimuţa care bătea în tobe. Tot respectul pentru constructorii maşinilor Ford şi pentru suporturile capotei, pentru că Ursu’ cântărea pe puţin 100 de kilograme. Era o combinaţie verificată în timp, evident, iar Ursu’ avea un spectacol în sine, gândiţi-vă cam cum ar arăta Hulk în salopetă Carhartt şi fără tricou, tuns foarte scurt şi cu o chică legendară. Se spune că Ursu’ îşi înfăşură chica sub cască în timpul meciurilor, din motive de siguranţă. Aşa am bătut oraşul, în sensul acelor de ceasornic ai fi zis, dacă ne-ai fi privit de sus, din perspectiva lui Dumnezeu. Şi să sperăm că Dumnezeu nu ne privea, pentru că eram în plin sezon de schimburi dubioase, atingeri şi înjurături. „Pe unde mama dracului umbli labagiule” fiind salutul obişnuit.

Toţi ochii se îndreptau spre Repede-Nainte, dar după aceea şi spre cei care erau cu el. Am văzut fete care îşi dădeau coate şi arătau cu degetul. A doua oară când am cotit în dreptul cinematografului, Repede-Nainte m-a surprins când a ieşit din camionetă. În mijlocul străzii, cu motorul mergând, cu uşa deschisă. Zice hai

încoace, în puii mei, Demon, deci mă supun. Vrea să cunosc lume. Ţipi cu care a jucat şi prietenele lor ori neveste sau ce-or fi fost, unele cu copii. Repede-Nainte terminase liceul de câţiva ani şi unii dintre tipii ăştia erau chiar mai mari. Numele au fost rostite prea rapid şi prea tare ca să le ţin minte, l-am observat pe un tip pe nume Duck sau Buck, care avea pe umăr un tatuaj cu două mâini împreunate în rugăciune, şi pe prietena lui cu un tricou cu Miss Nu-Ştiu-Ce, pe altul căruia îi lipsea arătătorul. Toţi foşti jucători la Generals, aici un fundaş dreapta, acolo un jucător la închidere. Repede-Nainte le spunea că sunt copilul lui minune pe care îl descoperise ca pe un diamant ne şlefuit. Faza s-a repetat de mai multe ori, deschidea uşa, uneori când camioneta încă mergea, şi eu încercam să ţin pasul. Câteodată cei mai tineri mă cunoşteau deja, chiar mai bine decât pe Repede-Nainte. El spunea că moştenirea trebuie să rămână conectată, cei vechi cu cei noi, şi înţelegeam asta. Oamenii vin şi pleacă din şcoală, există pericolul să uite măreţia celor de la Generals din trecut. Era excelent şi înfricoşător. Acum toţi oamenii ăştia se aşteptau să fiu la fel de tare sau să reuşesc un touchdown la fiecare pasă ori să le împrumut bani? Iisuse! Nu-i uşor să fii celebru.

Între timp, nu pricepeam ce era cu fata asta, Rose. Am recunoscut numele, mi-am amintit de prăjiturile cu iarbă pe care le făcea o fată pentru petrecerile noastre de escadron din vremuri trecute. Dacă era aceeaşi, aveam în faţa cea mai lungă probă din istorie pentru a deveni iubită. Ce vreau să spun e că nu obţinuse încă slujba. Păreau mai degrabă frate şi soră, s-au certat toată seara, ea spunea „Bine, eu sunt proastă, dar Jaylene Glass spune că nu e cum ai zis tu” şi el, „Ce nu e aşa”, iar ea, „Ştii tu, treaba cu şoarecele” şi el, „Ei, ce să spun”, iar ea, „Du-te şi întreab-o pe ea” şi el, „Nu prea cred”.

La un moment dat el şi-a terminat ţigările, a mototolit în pumn pachetul de Marlboro şi i l-a pus în mână. Rose mi-a cerut s-o las să iasă şi a luat-o pe trotuar, arăta ca un băţ cu paşii ei mari de fată de la ţară, în blugi strâmţi şi sandale cu tocuri. După o stradă şi două minute, s-a întors în Lariat cu un pachet nou şi el şi-a aprins o ţigară fără să-i zică mulţumesc. Iar eu îmi doream să fi fost destul de rapid încât să fi sărit din maşina şi să i le fi cumpărat eu. Aşa stăteau lucrurile cu Repede-Nainte, voiai să fii ordonanţa lui. Eram mândru să fiu un General al prezentului, dar aş fi dat orice să fi fost de vârsta lui Ursu’ şi să-i fi stat alături.

Abia când Rose s-a urcat la loc în maşină şi am văzut-o cu totul din faţa, am observat cicatricea din stânga gurii. Traversa amândouă buzele, care erau asimetrice, ca şi cum ar fi mârâit. Era genul de fată foarte machiată, vopsită la greu, până aproape de gât. Din cauza cicatricii, îţi spuneai, dar chiar nu se putea ascunde. Mă întrebam cum o fi. Pentru băieţi sunt doar răni de război. Aveam un apărător, Davy, cu o cicatrice mare pe frunte de când se jucase pe aleea de acces când era copil şi tatăl lui dăduse peste el cu maşina. Şi Davy era beton în materie de fete, un magnet de bunăciuni chiar. Dar pe o fată ca Rose cicatricea asta o

scotea din circuit? Sau era la nivelul de prietenă mediocră, cât să încerce toată viaţa cu Repede-Nainte, dar fără şanse? Nu ştiam regulile. Ceva-ceva era între cei doi, dar nu iubire.

Nu era treaba mea. Eu trăiam viaţa pe care o aşteptasem. Din când în când Ursu' se muta de pe capota Lariatului pe alt vehicul şi se întindea pe acoperiş şi se apleca pe geam ca să stea de vorbă cu şoferul. Din când în când cineva îi dădea un cui şi el trăgea de câteva ori, apoi se întorcea pe capota noastră şi i-l pasa lui Repede-Nainte. Îl treceam de la unul la altul, apoi i-l întindeam iarăşi lui Ursu' pe geam. Soarele atârna jos peste dealuri ca o ţâţă mare şi roşie, luminile sclipeau verzi şi roşii în ferestrele magazinelor, fetele îşi apropiau feţele şi îşi păstrau secretele, trupurile dulci. Forduri şi Chevroleturi, râul care curgea. Asta e treaba, îmi spuneam, şi eu sunt aici. Dau ture.

39

Nu ştiu de ce, Doamne iartă-mă, dar credeam că Repede-Nainte poate să-i facă rost lui Maggot de ce o fi avut nevoie. Fiind prieten cu amândoi, era datoria mea. Aşa că l-am invitat pe Repede-Nainte să vină cu noi de 4 Iulie la June şi Emmy.

Se auzea că va fi cea mai tare petrecere. Chiar dacă June Peggot nu era prietenă cu artificiile şi abia aştepta să te invite să stai jos şi să-ţi povestească despre toate membrele explodate pe care le văzuse în cariera ei. Nu conta. Emmy încălca toate limitele popularităţii, umbla cu unii dintre tocilari, plus cu copiii de la artă dramatică. Pune-i pe ăştia unii lângă alţii şi fă un pas în spate. Se duseseră în Tennessee pentru obiectele interzise în Virginia, chestiile care săreau în aer, în sus şi într-o parte. Se făcea chetă. Angus zicea „idioţi cu praf de puşcă, nu, mulţumesc". Dar eu abia aşteptam ziua.

Când Repede-Nainte m-a luat, avea deja doi pasageri, Rose, desigur, şi o gagică pe nume Şoarece, presupun că din cauză că era foarte micuţă. Nu timidă. Avea o salopetă argintie precum cele de la MTV şi deja povestea ceva când am urcat. Accent total de yankeu:

— Deci în două minute urmează să intre în direct, eu mă cac pe mine şi *uai Doamne*, m-am prins, e o şuviţă ca să acopere chelia peste o mesa! Şi eu ce trebuie să fac? Aşa că o ridic şi îl dau cu pudră ca să nu lucească şi apoi o pun la loc, băi băieţi, aş putea să fiu o femeie foarte bogata dacă m-aş hotărî să-i şantajez.

Repede-Nainte a spus că după părerea lui deja era o femeie bogată. Ea a râs şi şi-a îmbrăţişat geanta uriaşă. S-a întors spre mine şi a clipit din genele enorme.

— Nu cred că am avut plăcerea.

Şoarece mi-a spus că se ocupa de părul şi de machiajul celebrităţilor, în cazul în care îmi scăpase. Repede-Nainte i-a zis că sunt steaua în ascensiune a echipei noastre de fotbal. Oricui altcuiva i-ar fi spus „a echipei Generals", deci tipa asta, Şoarece, trebuia să fie dintr-o galaxie foarte îndepărtată. Filly, a spus ea, ceea ce înseamnă mânză şi nu avea niciun sens până când m-a lămurit că era un oraş, Philadelphia. Le-am explicat cum se ajunge la casa lui Maggot şi deodată am fost cinci în cabină. Şoarece a sărit la mine în poală şi a început să-şi legene picioarele. Era drăguţă, cred, cu capul prea mare pentru corpul ei mic, cu nasul cârn, dar evident machiată ca o profesionistă. Părul arăta precum jetul aruncat de o balenă care mă lovise direct în faţă. Părea o păpuşă la mine în poală. Tot turuia, avea de lucru la un spectacol al lui Britney sau aşa ceva, se tot întrerupea ca să observe vreo casă dărăpănată, de parcă n-ar mai fi văzut sărăcie. Geanta

mare era deja pe jos, se rostogolea şi zăngănea. Am zărit capătul unei cutii de Pringles ieşind din ea. În caz că vă întrebati ce mănâncă un şoarece.

Maggot era agitat ca naiba. Am văzut cum Repede-Nainte trăgea cu ochiul la el. Eu eram obişnuit cu Maggot, în măsura în care poţi să te obişnuieşti cu bretonul vopsit negru, cu mânecile de un verde fluorescent şi cu pantalonii enormi negri pe care el şi prietenii lui din peştera lui Batman şi le luau de la vânzătorul lor de haine goth din Christiansburg. Lanţuri de-a lungul picioarelor, aşa că, dacă voiai să-i pui băiatului lesă, găseai multe locuri de unde s-o agăţi. Maggot avea să fie mereu fratele meu, dar în clipa aceea eram stânjenit. Şoarece se holba la machiajul şi la vopseaua lui de păr de parcă nu ştia dacă va supravieţui acestei experienţe. Se putea şi mai rău, se ştia că Maggot apărea la şcoală cu scalpul vopsit negru din greşeală. Le-am spus cum se ajunge la June. Repede-Nainte conducea cu o mână pe volan, cu ţigara pe geam, cu ochii închişi pe jumătate în stil Slim Shady, în timp ce Vorbăreaţa turuia înainte, *uai Doamne*, câinele ăla e în lanţ, cum să fii aşa crud, ce e căcatul ăla verde care creşte pe marginea casei de colo (era muşchi obişnuit) *uai Doamne*. La vreun kilometru de casa lui June, începea şirul de maşini, toate parcate aiurea pe ambele laturi ale drumului. Am oprit şi am luat-o pe jos pe drumul cu pietriş, în timp ce din pădure se auzea deja muzică.

— Drăguţe trotuarele astea de la voi, de la Cucuieţii din Deal, a spus Şoarece, prinzându-se de braţul lui Repede-Nainte şi clătinându-se pe sandalele ei cu tălpi uriaşe.

Abia îi ajungea la talie, cu geanta ei din pânză groasa. Rose a rămas în urmă cu Maggot şi cu mine, dar părea gata să ne smulgă parul din cap dacă încercam să intrăm în vorbă cu ea. Maggot s-a uitat la cicatricea ei de câine care mârâie şi poate că i s-a părut bestială, cine ştie. La începutul aleii care ducea către June s-a oprit să-şi aprindă un cui. Rose a spus „Doar pentru tine?”, aşa că Maggot i l-a întins într-un gest inutil de prietenie. Pesemne că trebuia să atenueze ce luase înainte. Gagiul era încordat ca un arc. NoDoz pisat şi tras pe nas era o chestie obişnuită pentru Maggot, o descoperire din şcoala primară, care mie nu-mi mai trebuise după ce încercasem o dată. Păi, viaţa nu e şi aşa suficient de ameninţătoare, mai trebuie să simţi şi că ai furnici în piele? Nu şi Maggot. De la asta trecuse la Adderall, care e legal, oricine poate să-l ia de la oricine. Şi, mai nou, lua pe naşpa Sudafed din farmacii ca să-l vândă celor care făceau droguri. Probabil era plătit în marfă.

Rose nu se grăbea să paseze cuiul, îşi gonea gângănii de pe faţă şi din claia de păr. Am tras de vreo două ori şi am luat-o înainte. Doi tipi alergau prin pădure în pantofi şi atât, urlau ceva despre înotat. Nu exista niciun lac prin zonă. Nişte băieţi trăgeau unii într-alţii cu pocnitori. Fete cu picioare lungi stăteau sprijinite de copaci ca nişte margarete ofilite, probabil revedeau în minte încercările

nereuşite, cum făceam noi cu meciurile de fotbal pe care le pierduserăm, deşi nu ar fi trebuit.

Voiam s-o găsesc pe June ca să-l cunoască pe Repede-Nainte, dar el şi Şoarece plecaseră deja. Maggot a văzut-o pe prietena lui, Martha, zisă Subiect Fierbinte, într-un grup de copii în pantaloni cu lanţuri şi mănuşi fără degete şi s-a dus direct la ea. Dacă asta era o misiune de salvare a lui Maggot, eram pe cale să eşuez. Am detectat-o pe June pe puntea de sus a casei-cupolă, ca de obicei, bună de-ţi pica faţa. Cu pantalonaşi scurţi roşii, cu un pahar cu picior în mână şi scuturându-şi părul care i se lipise de gât. Avea o gaşcă de doamne cu ea, unele în halat de asistente, şi pe doamna Annie în costumaţia ei de hipiotă, care se purta ca şi cum ar fi fost de-ale lor. Era dirijoarea corului în care cânta Emmy, dar de acum o invitau şi la petreceri? Mi se părea că se dădeau în spectacol.

Casa lui June nu avea curte propriu-zisă, doar o poieniţă în pădure, acum plină de oameni care urlau unii la alţii peste muzica lui Eminem. Din casă ieşeau cabluri băgate în nişte boxe mari împrumutate de la şcoală, pentru că cei de la artă dramatică puteau să facă aşa ceva, deci şi vitele de la fermele vecinilor încercau acum să rumege sau să mugească peste Eminem. Copacii se cutremurau, la fel şi pământul de sub picioarele noastre. M-am dus să caut butoiul de bere deja celebru la petrecerile lui Emmy, deşi June o cocoloşea pe Emmy. June nu ne-ar fi lăsat să conducem pe drumuri şerpuite ca să bem. Beţi aici şi dormiţi până vă treziţi, asta era politica ei şi vorbea serios. Dacă limba ţi se împleticea sau te împiedicai, îţi lua cheile şi te punea să dormi pe jos pe unde apucai şi, te rog frumos, nu pe spate. Nu e cazul să mori. Era convinsă că populaţia din Lee County se îndrepta către dispariţie, deoarece în fiecare an vedea mai mulţi oameni morţi pentru că se înecaseră cu vomă sau conduseseră beţi decât copii nou-născuţi.

Lângă butoi erau mese pliante pline cu farfurii de carton şi resturile unui ospăţ pe care îmi părea rău că îl ratasem. Şi Emmy, aplecată peste un tort dreptunghiular imens, decorat ca steagul, dându-şi părul pe spate peste umerii goi, încercând cu un cuţit prea mare să taie pătrăţele albastre, care să aibă fiecare câte o stea. Ea însăşi era o stea strălucitoare în bluziţa ei albă, pantalonii albi cu talie joasă şi nişte material de primă mână între. M-a trecut un fior când mi-am amintit cum atinsesem acel abdomen sub pătură. Nu uiţi niciodată acea „prima dată”, chiar dacă vorbim doar despre ligile inferioare. Ea era acum în cele superioare, râdea, îşi târşâia şlapii chinezeşti şi împărţea pătrăţele de tort pe şerveţele. Mă întrebam cum o fi să-ţi placă cine eşti, să te schimbi cum ai nevoie ca să rămâi sus fără eforturi. În timp ce alte fete se străduiau din greu, îşi umflau părul, îşi dădeau cu machiaj sclipicios şi umblau în treninguri albastre cu chiloţii la vedere în spate, deasupra pantalonilor. Sincer, aici mă simţeam mai în siguranţă. Tehnic vorbind, Emmy era ca mine: tatăl mort, mama varză. Dar să fie al naibii dacă îţi dădeai seama. Părea născută ca să calce pe trotuare.

Mi-am dat pe gât berea şi am spus bună pentru că ştiam pe toată lumea. Mash Jolly, unul dintre băieţii duri cu care mergeam demult cu autobuzul, m-a bătut pe spate şi a spus:

— La naiba, omule, extremă! L-am citit din prima pe tipul ăsta, în pana mea.

Am răspuns că da, mă citise, în pana lui. Mi-a zis că unii dintre ei se duceau mai târziu la un loc din Scott County cu cascadă, unde puteai să înoţi, Copaia Dracului. Mi s-a ridicat părul pe ceafă. Dar am spus doar sigur, omule, ştiind prea bine că vor fi praştie până atunci şi nu vor înota pe întuneric.

Mă uitam la zâmbetul şi la capul creţ al lui Repede-Nainte care se mişca printre oameni ca peştele în apă. Băieţii se înghesuiau să stea de vorbă cu celebrul conducător de joc. Fetele, şi mai mult. Am văzut-o pe Emmy cum îi dădea o felie de tort şi îşi arcuia spatele, cum fac fetele ca să le iasă în evidenţă curul. El râdea, ea râdea, el a făcut o mică plecăciune când a luat tortul. Ce mai lumină stelară între ăştia doi, unde-s ochelarii de soare? Mă întrebam dacă ştia că eu îl adusesem aici. Mă rog, că el mă adusese.

— Demon! Unde naiba te-ai ascuns?

Am scormonit în creierul îmbibat de bere după numele fetei care mă lovise prea tare peste braţ. Una dintre verişoarele Peggot, pe care nu o mai văzusem de nu ştiu când. Jay Ann. Fiica lui Ruby, sora vitregă a lui Kelly Ciocan. În timp ce încă făceam toate aceste asocieri, mi-a spus că auzise că m-am mutat şi apoi apărusem pe terenul de fotbal, ce naiba, şi aşa mai departe. Am pus-o la curent.

— Antrenorul Winfield? În casa aia care arată de zici că-i castelul Disney, în puii mei?

I-am explicat că pe dinăuntru casa nu era chiar aşa de mare, o minciună, de fapt.

Ruby era cea mai mare soră a lui June, iar copiii aceia erau cei mai dificili din gaşcă. Dar buni ca pâinea caldă, ca toată familia Peggot. M-am gândit la Ciocan, cum stătuse treaz cu puşca, le apărase pe June şi pe Emmy. Jay Ann m-a întrebat dacă ştiam de Ciocan şi de Emmy, ştia toată lumea: îşi dorea să iasă cu ea de când se mutaseră înapoi aici. Maggot o necăjea mereu pe Emmy cu asta. Ea îl ameninţa de fiecare dată că o să-i smulgă un cercel din nas sau că o să-l castreze.

— Ciocan e un om curajos, am spus.

— A înghiţit momeala, cu cârlig cu tot. Încet, dar sigur, ajungi până la capăt.

— Se punctează şi încercarea, am zis.

Jay Ann mi-a povestit că petrecerea începuse la prânz, ca picnic în familie cu nişte mătuşi şi veri. Apoi apăruseră colegele asistente ale lui June, după ce ieşiseră din tură, apoi restul ţinutului, deci mica întrunire scăpase oficial de sub control. Exact la momentul potrivit, June a coborât printre noi cu o trusă metalică de prim ajutor cât o valijoară. Cineva a oprit muzica.

— Toată lumea, atenţie la mine! Azi e ziua mea liberă, deci dacă aveţi de gând să vă găuriţi, aveţi aici pansamente şi betadină. Vă descurcaţi.

Cineva din pădure a aprins un şir de pocnitori, *ta-ta-ta*. Toată lumea a râs.

— Dacă vă răniţi la ochi sau la membre, puteţi să intraţi în casă şi să chemaţi salvarea. Asta-i tot. Vă iubesc şi, serios, încercaţi să rămâneţi întregi. Cu tine vorbesc, Everett.

A îndreptat un deget ca un pistol către fratele ei. Everett a ridicat paharul de carton.

— Nicio problemă. O să-mi găsesc o asistentă drăguţă de-ale tale.

— Nu, domnule, nici vorbă. Sunt aici să se relaxeze după ture de 12 ore, deci dacă le ceri să te doftoricească, eu personal o să-ţi distrug viaţa. Ai înţeles? Petrecere frumoasă! Să vă simţiţi bine.

Toată lumea a izbucnit în urale, de parcă ar fi ţinut un discurs epocal. S-a întors în casă, făcând semn cu mâna, deloc prost dispusă, aşa era June. Încă nu o salutasem, deci am înotat spre casă printre trupurile adunate acolo. Era aproape la fel de aglomerat ca afară, în special cu rude Peggot. Mătuşi care stăteau unele lângă altele în bucătărie, ca ţigările dintr-un pachet, unchi revărsaţi pe mobilă ca nişte chiştoace din scrumieră. Pe Ruby o găseai oricând sub norul ei de fum, cu părul dat cu atâta fixativ încât exista un oarecare risc de incendiu, afişând de data asta un acoperământ făcut dintr-o eşarfă care probabil îi scotea din minţi pe copiii ei. Fostele regine ale balului nu mor niciodată. Ea şi June stăteau cu Maggot şi cu Emmy şi, mi-a luat o secundă să-l recunosc, cu Ciocan, care era cu Emmy. Cu ea, spun. Îşi ţinea braţul în jurul umerilor lui Emmy. Categoric arăta ca peştele care a înghiţit momeala de cauciuc. Mi-am croit drum până la ei şi i-am aruncat o privire lui Maggot, curios să aflu ce naiba ratasem.

— Demon, bună, a spus Emmy, s-a aplecat să mă îmbrăţişeze, apoi a ridicat mâna relaxată, de parcă mi-ar fi dat-o s-o sărut. Nu e frumos? E granat. Piatra mea.

M-am holbat la mâna lui Emmy. June a râs de mine.

— Inelul, dragule.

— Ah!

Pesemne că granatul este un ciob minuscul pe care îl mături după ce spargi un pahar roşu.

— Deci sunteţi cum? am întrebat. Logodiţi?

Emmy a râs, mătuşile au râs, zâmbetul de peşte al lui Ciocan s-a făcut şi mai larg, dacă e posibil aşa ceva, iar June m-a lămurit că doar ieşeau împreună. Inelul era un cadou de ziua ei. Era petrecere de ziua ei? Ruby, cu vocea ei aspră, a răspuns:

— Ciocan se ţine scai de fata asta de ani. Se pare că în cele din urmă a obosit-o.

Alte râsete. Maggot mi-a aruncat o privire, de genul *ţi-am spus eu*.

June era mulţumită. Kelly Ciocan, înalt, politicos, cu părul zburlit, adorat de toată lumea din familia Peggot din clipa în care sosise în familie cu soţul lui

Ruby. (Acum fostul soţ.) Nu unul dintre acei băieţi greu de stăpânit. Când o vedeam pe June cum îi acorda atenţie, îmi venea să sparg ceva. Trebuia să ies.

Am văzut-o pe domnişoara Annie în partea cealaltă a camerei, nu cu domnul Armstrong, ci, şoc şi groază, cu domnul Maldo. Ultimul om pe care te-ai fi aşteptat să-l vezi la o petrecere era domnul Maldo. Poate voia să-l combine cu o burlăciţă din familia Peggot. Nu purta salopeta lui de om de serviciu, ci o cămaşă roz cu mâneci lungi care îi acopereau în mare măsură braţul micşorat, da, el era, chiar dacă a trebuit să mă uit de două ori ca să mă asigur. Apoi, chiar în aceeaşi clipă, am prins ceva cu coada ochiului printr-o fereastră din spate, o mişcare în pădure. Oameni. Repede-Nainte şi Şoarece urcând la deal cu un grup în spatele lor, majoritatea copii mai mari pe care nu-i ştiam.

M-am strecurat afară. Toţi se îndreptau spre cabana dărăpănată. M-am apropiat suficient cât s-o văd pe Şoarece în centrul atenţiei în salopeta ei argintie, împărţind dintr-o cutie de Pringles ceva, în tot cazul nu Pringles. Nişte discuri mici şi negre. Oameni cu bani în mână, Repede-Nainte care supraveghea totul ca un Şef de Escadron. Am avut un sentiment neplăcut şi m-am îndepărtat.

Începuseră artificiile. Nu micile rahaturi colorate, ci chestii serioase, care ţiuie şi explodează. Flori de foc. Am găsit un loc liber în pădure şi m-am aşezat pe jos să văd cum se deschideau. Flori din care apăreau alte flori, care îşi schimbau culoarea. Mă întrebam cum se face asta, cum pictezi cerul.

Chinezii o fac. Au scris pe cutii, dar cu literele lor, doar numele sunt în engleză: Muntele Cascadei, Cometă Diademă de Bujor, Salutul Dragonului. Poate în chineză se numesc toate Orgasm cu Multă Lume prin Preajmă. Pentru că asta sunt, în mare.

Am avut momentul meu special acolo, sprijinit de un plop, în pădurea unde odată fusesem fericit. Copaci groşi cu frunze verzi groase, veveriţe roşcate grase, pline de grăsimea pământului. Iulie era luna lui Dumnezeu. Şi capăt de drum pentru tatăl meu. De atâtea ori, pe 4 iulie, fusesem furios pe mama că îmi strica bucuria, fără să mă gândesc deloc la omul care îmi dăduse viaţă şi o încheiase pe a lui. Fără să stau măcar o clipă să socotesc câte lucruri văzusem pe care el nu avea să le vadă niciodată. Da, viaţa e de rahat, nopţi în care ţi-e foame şi oameni care îţi fac rău, dar în comparaţie cu zăcutul într-o cutie sub pământ, plutind în universul lui „nimic şi niciodată"? N-aş face schimb. Am privit o floare de foc verde rotindu-se peste vârfurile copacilor şi aruncând scântei albe. Tata, mama şi fratele meu mai mic ratau o grămadă de chestii extraordinare.

Cred că am aţipit un pic, pentru că un trosnet de artificii m-a trezit. Întunericul se lăsase cu totul. Am urcat înapoi la cabană, prea curios pentru binele meu şi regretând acest lucru. Nu mai era acţiune pe acolo, doar nişte indivizi care zăceau pe spate şi fete care ar fi trebuit să-şi aranjeze rochiile înainte să leşine. Mash Jolly şi alţi tipi stăteau sprijiniţi de pereţii de lemn, cu capetele căzute în

piept. Mi s-a făcut rău. Totdeauna m-au deranjat acele. Trusele erau pe jos, unii le aveau încă în mână. Nici urmă de Şoarece, nici urmă de Repede-Nainte.

Am coborât repede dealul. Cineva făcuse un foc de tabără şi m-am bucurat să-l văd pe Repede-Nainte ghemuit, aruncând vreascuri în foc. Era momentul acela al petrecerii când butoiul a secat, paharele de carton se rostogolesc triste pe jos, cutiile şi sticlele ies la iveală din rezervele de urgenţă. Probabil mătuşile Peggot puseseră mâna pe staţia de sunet, pentru că se auzea muzică veche, Michael Jackson şi Prince. Oamenii se lungiseră în şezlonguri şi se uitau la foc ca la televizor. Maggot stătea în picioare, singur. I-am dat o palmă pe spate, mai tare decât aş fi vrut.

— La dracu', mi-ai vărsat, frate, berea.

Era crâncen de beat, privea în jos către pantalonii cu lanţuri. Oare cum s-or fi spălând? Aproape sigur că de asta se ocupa doamna Peggot.

— Unde sunt porumbeii?

A cugetat.

— Las-o baltă, omule. Emmy e o Britney şi tu, domnule, tu eşti un SpongeBob.

— Du-te dracului! Sunt General, titular.

— Mă scuzaţi. Un SpongeBob cu număr pe pantalonii ăia, cum le zice.

— Pe tricou. Optzeci şi opt.

Pauză lungă.

— Tri-cou. Bine.

— Explică-mi şi mie cum a ajuns Kelly Ciocan la nivel de Britney.

Altă pauză.

— Am eu o teorie. I-a găsit punctul G mătuşii June.

Venind de la unul mangă bine de tot, mi s-a părut destul de bună.

Repede-Nainte ne privea peste focul de tabără. Nu i-am făcut cu mâna sau altă prostie, doar mi-am dorit. Până când s-a ridicat, a aruncat chiştocul în foc şi a venit la noi.

— Domnilor.

S-a oprit între noi, cu câte un braţ în jurul fiecăruia. Eu m-am înălţat cu câţiva centimetri, Maggot şi-a dat părul din ochi. L-am întrebat dacă apucase s-o cunoască pe June, cea care dădea petrecerea.

— Graţioasa gazdă care ne-a invitat să-i folosim plasturii?

Am râs. Şi-a luat braţele de pe umerii noştri, văzând că unii se uitau la noi. Vorbise cu June, a spus, şi părea o doamnă drăguţă. Dar n-o cunoscuse pe fiică.

— E cea care împărţea feliile de tort.

Ştiam că vorbiseră. Văzusem.

— Cea cu prietenul uriaş şi liniştit după ea, a adăugat Maggot.

Repede l-a ignorat.

— Ştiu care este. Doar că n-am fost prezentaţi cum se cuvine.

Asta ar fi fost treaba mea. O feştelisem.

— Putem s-o căutăm acum, am spus, dar nu părea dornic. Sau altcândva. Venim des aici. Ea şi Maggot sunt ca fraţii.

Repede-Nainte se uita la oamenii aşezaţi în jurul focului care, la rândul lor, se uitau cu toţii la el. Ca şi cum în orice moment urma să facă o mişcare spectaculoasă. *Nu e la fel fără Omul Repede*. Deodată Maggot a spus că, dacă voia s-o cunoască pe verişoara cea bună, trebuia să lămurească mai întâi lucrurile cu prietenul ei şi puşca lui pentru cerbi. Dintre toate ocaziile din viaţa mea când mi-a venit să-l pocnesc pe Maggot, de asta îmi amintesc cel mai bine. Am simţit cum energia lui Repede-Nainte se retrăgea dinspre noi.

Apoi Rose şi-a făcut apariţia de nicăieri, s-a strecurat prin mulţime şi i-a adus o bere. Eram suficient de beat încât să văd totul ca un meci de fotbal: Rose găseşte un spaţiu, măsoară distanţa de acoperire. Se întoarce spre primitor şi pătrunde rapid pentru o combinaţie de alergare şi pasă.

El a luat sticla şi a dat-o pe gât. Rose se uita la el fără pic de bunăvoinţă. Dacă ar fi jucat fotbal, ar fi fost cea care te prinde la baza grămezii şi îţi scuipă în cască. El i-a întins sticla goală şi i-a spus că e vremea s-o şteargă. Ea a abandonat sticla şi a plecat. Mamă! Maggot se hotărâse să rămână peste noapte la June. M-am dus s-o caut pe Şoarece.

Am găsit-o pe nişte scaune de grădină cu June şi Ruby, cărora le explica un lucru, arătând des spre bărbiile şi obrajii lor.

— Repede-Nainte spune că e vremea să plecăm.

A ridicat ochii şi a dat capul pe spate ca o pasăre. June şi Ruby la fel. Toate trei mi-au aruncat privirea tipică de femei: *Cine a murit şi te-a pus pe tine şef?*

— Ce să-i spun? Vrei să te ducă?

— După ce termin de vorbit cu doamnele despre machiajul de contur, da.

— Nu prea cred că-mi place tipul ăsta, Repede, a spus June. Bea?

— Nu, doamnă, am răspuns, privind spre Şoarece. V-ar plăcea. Tuturor le place.

Şoarece s-a dat jos de pe scaunul de grădină, practic s-a lăsat să cadă, la ce picioare scurte avea. L-am găsit pe Repede-Nainte şi am pornit-o spre drum. Cele mai multe maşini parcate erau încă acolo, deşi petrecerea se stingea. Casa lui June avea să fie în seara asta plină dintr-un capăt în altul de beţivi. Mergeam pe mijlocul drumului şi auzeam oameni în pădure. Pielea lăsată a corturilor mici lucea în lumina lunii. Păcat de noaptea înstelată, mi-am spus, să dormi în aşa ceva. Apoi am auzit un cuplu pus serios pe treabă, deci intimitatea era motivul. Îmi pare rău s-o spun, dar secretul lor nu mai era secret. Şoarece şi Repede vorbeau, prea încet ca să-i aud. El părea să-i ceară niscai informaţii importante. Ea vorbea mai tare, deci prindeam răspunsurile, fără întrebări.

— La liceu, sunt sigură.

Şi:

— Sper, pentru că o să am coşmaruri cu sprayuri autobronzante.

L-am prins din urmă şi l-am întrebat dacă nu i se pare că cei din familia Peggot sunt o mână de oameni de treabă.

— O mână, a spus Şoarece. Ce poţi să măsori cu mâna, ia să ne gândim. O mână de alune. De porumb.

— Cereale pentru micul-dejun, a adăugat Repede-Nainte.

— O mână de ovăzi Asta este. Petrecere cu ovăz! Atenţie la cai!

L-a plesnit peste fund.

I-am spus lui Repede-Nainte că îmi pare rău că nu apucase să stea de vorbă cu June sau cu Emmy.

Şoarece m-a întrebat dacă vorbeam despre doamna Robinson şi despre Elaine şi i-am spus că nu le cunosc.

— E vreo familie Robinson în Lee County?

A pufnit.

Repede a zis că doamna e tare şi fiica, atrăgătoare. Dar prietenul era un prostănac.

— Un tâmpit, a adăugat. Cap-sec.

— Ooo, da, l-a aprobat Şoarece.

Nu mă încânta noua situaţie, dar Ciocan era un om bun şi am spus-o.

— I-o trage verişoară-sii, a sărit Şoarece. Presupun că pentru alde voi e ceva normal.

Am încercat să-i explic că de fapt erau veri rezultaţi în urma unui divorţ, nu rude de sânge, dar nu eram tocmai treaz. Adică nu suficient cât să-mi dau seama cât de ridicol sunau cuvintele mele.

— Tot scârbos, a comentat ea. Ca Woody Allen şi copila lui adoptată. Ouă din acelaşi cuib.

I-am spus că nu era genul acela de ouă. În mod clar Şoarece mă socotea un idiot. În faţa noastră era agitaţie, nişte tipi urlau: *Hai, hai, hai!* Alergau spre noi, apoi a răsunat o bubuitură. O ploaie de ceva a căzut în jurul nostru în întuneric.

— Ce mama mamei mă-sii se întâmplă? a întrebat Şoarece.

— Explozie mortăciune, am răspuns.

— Explozie de tăciune, m-a corectat ea.

— Nu tăciune, mortăciune, animale călcate de maşină. E un loc unde se îngroapă nişte M-80[23]. Înainte puneau alături şi un animal mort, dar acum de obicei bagă doar pietriş şi beţe. Deci aruncă schije.

Nu-i vedeam faţa pe întuneric şi nici nu aveam nevoie. Numai nişte ignoranţi puteau să îngroape M-80. Repede-Nainte a strigat la tipi ca să-i întrebe dacă putem să trecem şi au spus că da, nu aprinseseră decât unul singur. Şoarece mergea repede, agăţată de braţul lui.

— O reconstituire a Războiului Civil, în puii mei. Minunat.

---

[23] Petarde mari şi puternice.

— Sau exerciţii pentru următorul, a replicat el.
Ceea ce era adevărat, mulţi dintre aceşti tipi aveau să se înscrie pentru a merge să arunce în aer Afganistanul, când făceau vârsta. Să vadă şi ei lumea.
— Dumnezeule! Altceva mai bun n-au de făcut?
— Nu, nu prea, i-am răspuns. Bun venit în Dixie!

Privind în urmă, sunt foarte supărat că am spus asta. Oricât de agasat aş fi fost de ea, tot eu am zis-o. Mereu vor exista oameni care să te dispreţuiască şi să-ţi spună că trăieşti ca un porc, dar dacă şi tu începi să te tăvăleşti prin noroi, vina e a ta. În plus, din ce zicea domnul Armstrong, aici nici măcar nu e Dixie. Strămoşii noştri de aici trebuiau să se ascundă de găştile de soldaţi ai Confederaţiei care îi prindeau şi îi duceau în cătuşe la război, ca să-i împuşte pe yankei şi să salveze plantaţiile unor graşi. Există nordul şi există sudul, şi mai există Lee County, capitala mondială a celor care orice ar face tot pierd.
Nimeni nu te arde cum te arzi singur, aşa se spune. Dar avem parte şi de ajutor cât cuprinde. Sunt de acord cu oamenii ăştia, cu vegetarienii şi aşa mai departe, care spun întruna să ne purtăm corect cu toate rasele şi cu homosexualii. Îi aprob. Dar îi trece cuiva măcar prin minte să se poarte corect cu noi? Nu, nu-i trece. De unde ştiu? De la televizor. Postul de comedie e aşa de amuzant că-ţi vine să descui dulapul unde ţii puşca şi să te sinucizi. Ăştia chiar cred că, pe lângă faptul că nu avem creier şi facem sex cu animalele, nu avem nici cablu?
Se întâmplă următoarea chestie – să spunem, la şcoală – când mai mulţi tipi sunt la baie, la pisoare, şi râd de vreun papagal care s-a dat în stambă în sala de sport. În principiu sunteţi cu toţii băieţi buni, nu? Ştiţi ce e bine şi ce e rău şi nici nu v-ar trece prin gând să fiţi aşa de răi dacă bietul tip ar fi de faţă. Şi atunci, se întâmplă: papagalul tocmai se căca. Lese din cabină cu o privire în care citeşti că a auzit totul. Şi îţi dai seama că nu eşti un băiat chiar aşa de bun.
Asta le-aş spune, dacă aş putea, tuturor oamenilor deştepţi din lume care fac glume idioate despre noi: suntem aici, în cabină. Chiar vă auzim.

40

O dată am văzut-o şi m-a terminat. Ăsta-i adevărul, s-a întâmplat la prima vedere. Am căzut în adâncul unui vis strălucitor şi, dacă cineva mi-ar fi aruncat o frânghie, ceea ce unii, puţini, chiar au făcut în cele din urmă, nu m-aş fi urcat pe ea nici să mă plăteşti. Unii spun că asta e dependenţă. Alţii spun că e iubire. Greu de stabilit limita.

Şi nici măcar nu mă uitam. După ţeapa cu Linda Larkins eram gata să subscriu teoriei lui Angus despre iubire, adică nu-ţi bate capul cu aşa ceva. Îmi vedeam de treaba mea, îmi câştigam banul la magazinul agricol. Aveau reduceri de sfârşit de vară, tot ce ţinea de peluză şi de grădină era la jumătate de preţ, plus cronţănele şi sucuri pe gratis. Casieriţa Donnamarie trăia pentru acest eveniment şi era o mare organizatoare, ca la nunta pe care nu apucase să o aibă. Angajata totală. Tombole, baloane, floarea-soarelui de la ferma tatălui ei, pusă peste tot în găleţi. A cumpărat pahare roz de carton şi a desenat nări de porc cu carioca pe fund, aşa că, dacă ridicai paharul să bei, arătai ca un porc. Ştiu cum sună. Dar când ai douăzeci de oameni care stau într-un cerc mare, vorbesc şi chicotesc, efectul e bunicel.

Eram copleşiţi, oamenii îşi făceau stocuri de pesticide în timp ce copiii băgau atâta suc în ei, încât să nu mai închidă ochii o săptămână. Alergau de colo-colo şi răsturnau uneltele de pe rafturi, încercau să muşte din recompensele pentru câini. Nu-mi vedeam capul de treabă. Adu iar marfă, urmăreşte etichetele cu reduceri despre care se ştia că oamenii le schimbă. În general copiii, ai zice. Un motocultor manual de 300 de dolari pe care scrie cincizeci de cenţi nu e opera unui geniu al crimei. Mă rog, nu contează de ce, nu am văzut-o când a intrat. Donnamarie spusese că tipul care e proprietarul magazinului, Vester Spencer, cel cu infarctul, urma să treacă pe acolo cu fiica lui, dar nu-mi stătuse deloc gândul la asta. Până când m-am uitat peste rafturile cu produse pentru irigare şi am văzut-o. Micuţă, suplă, cu talie subţire, ca o sirenă. Păr mov-argintiu, scurt într-o parte şi lung în cealaltă. Chip de înger. Îmi venea s-o desenez. Sandale cu şireturi care urcau pe picioarele perfecte. Mă uitam la ea cum vorbea cu Donnamarie şi îşi tot împreuna mâinile, îl atingea pe tatăl ei pe umăr. El era în scaun cu rotile, atâta am observat, pentru că fata mă hipnotizase. Cred că, dacă m-aş fi ridicat în picioare, aş fi leşinat.

Atunci Donnamarie a strigat:

— Demon, vino-ncoa’ să faci cunoştinţă cu Vester şi cu Dori!

Ochii ei negri strălucitori s-au îndreptat către mine şi m-am împleticit până la ei.

— Dori, am spus. Bună. Domnule Spencer.

La naiba, nu ştiu ce am spus. Lui Donnamarie nu-i venea să creadă că nu ne cunoaştem din singurul liceu existent în zonă. Vocea lui Dori era ca un pârâu care curge în adânc, mai gravă decât te-ai fi aşteptat. A spus că lipsise de la şcoală aproape tot anul trecut, ca să aibă grijă de tatăl ei, să-l ducă la doctor cu maşina şi altele. Şi cum era încă foarte slăbit, probabil că nu avea să reuşească să se întoarcă. Trebuiau să meargă până în Tennessee la cardiolog, altul mai aproape nu era.

Rămăşiţa de creier care nu mi se terciuise şi-a făcut socoteala: nu exista nicio mamă în peisaj, cum nu exista nici în cazul meu. Şi avea cel puţin şaisprezece ani, conducea, nu ca mine. Nu-i bine. Ştiu cum e cu femeile mai în vârstă, Doamne păzeşte! Aveam autorizaţie de şofat. Învăţasem să folosesc ambreiajul şi să schimb vitezele cu ani în urmă pe Internaţionalul antic al lui Creaky, fără îndrumare sau cu foarte puţină, dar acum trebuia să trec la volanul Mustangului lui U-Haul, în timp ce el spunea semnalizează aici sau verifică în oglinzi şi eu îl ignoram. Nu aveam încă permis, deci eram încă un copil, din raţiuni practice. Nu aveam nicio şansă. Dar ochii ei... Nu erau pur şi simplu închişi la culoare, ci de un negru strălucitor, ca apele adânci. Voiam să plonjez în ele în pielea goală. Simţeam cum se scurgeau minutele până la momentul în care să-l împingă înapoi pe tatăl ei pe uşile automate şi să mor.

Îmi ieşeam din minţi încercând să găsesc un pretext ca s-o am doar pentru mine, departe de cumpărători şi de paharele cu feţe de porc. O doamnă în vârstă îmbrăcată în ceea ce părea a fi o pijama, pe cuvântul meu, a venit să întrebe dacă avem Snake-B-Gon[24]. Am încercat s-o fac pe prostul, dar Donnamarie mi-a aruncat privirea ei maternă, aşa că m-am dus să-i arăt. Cu inima bubuind, de teamă că n-o s-o mai văd niciodată pe zâna aceea de fată. O nimfă, le ştiam din animeuri. Îngerul pierdut din rai. Nu mi-am luat o clipă ochii de la ea, în timp ce mamaia în pijama tot turuia că zărise un şarpe în groapa unde pusese cartofi şi că băiatul ei nu o credea. Da, doamnă, tot repetam. Şi priveam acele braţe şi picioare frumoase care tânjeau să fie atinse.

Am ajuns la timp înapoi cât să zic una-alta, doar prostii. Dacă avea nevoie de ceva, să-mi ceară. Păcat că se vânduseră toţi puii, erau drăgălaşi foc.

— E târziu să-ţi numeri puii în august, a spus Dori.

Şi aşa trebuie să fi vorbit o nimfă. Am spus aşa e, dar nu se ştie niciodată ce vrea clientul.

Mi-a zâmbit, un zâmbet incredibil, cu ochii negri scânteind, ridicând din sprâncenele de aceeaşi culoare de lavandă argintată ca părul şi a spus:

— Şarpe, du-te![25]

---

[24] Soluţie pentru alungarea şerpilor din grădini sau culturi.

[25] În original *Snake, begone!*, cu aceeaşi pronunţie ca a soluţiei Snake-B-Gon cerută înainte

Apoi tatăl a făcut o criză de tuse şi au plecat. Toată ziua m-am întrebat apoi dacă ştia cum îmi spune, Demon Copperhead. Oare era pe cale să se facă nevăzută? S-ar fi putut să nu aflu niciodată.

Am fost un prost că i-am povestit lui Angus, dar îmi era foarte teamă că Dori va dispărea. Ca visele din care te trezeşti cu inima arzând în tine pentru că vreun mort la care ţineai era viu şi apoi până la prânz nu mai rămâne decât o chestie vagă şi fără sens. N-aş fi suportat să se întâmple aşa ceva, i-am spus lui Angus că sunt îndrăgostit.

— Stai puţin, a zis, fără să-şi mute privirea de la televizor.

Eram întinşi pe fotoliile noastre, practic doar în lenjerie de corp. Aerul condiţionat se oprise şi nu prea aveam ruşine unul faţă de celălalt, ca nişte căţei din acelaşi coş. Sau cum spusese Şoarece, ouă din acelaşi cuib. În pauza de publicitate a luat unul dintre carneţelele mele şi s-a prefăcut că-l răsfoieşte. A lins un creion imaginar.

— Bun, numărul 500. Cum o cheamă? Să scriu aici, până nu uiţi tu.

— Să ţi-o trag.

— O, nu, domnule, nu mie. Hai să ne concentrăm pe obiectul afecţiunii tale de moment.

— Du-te naibii! Las-o baltă!

Ne dondăneam aşa în fiecare zi. Nu era o ceartă adevărată. Asta nu se întâmplase decât o dată şi se terminase. Angus se gândea de acum că va merge la colegiul public, fără să-şi mai depună dosarul la universităţile ei îndepărtate. Cu toată părerea ei bună despre sine, nu cunoşteam pe nimeni care chiar să fi făcut asta, deci probabil îşi pierduse curajul de a mai sari la capătul lumii. Antrenorul era scuza ei, cică avea să se aleagă praful de el dacă ea se muta. Deci ne înţelegeam din nou bine, în clipa aceea ne uitam la *Survivor*, iar eu mă gândeam că, aflat pe o insulă cu Dori, i-aş fi eclipsat pe tipii de oraş, i-aş fi făcut o casă, aş fi pescuit cu suliţa. Nişte imbecilităţi, cu alte cuvinte.

După o vreme Angus a întrebat brusc:

— Şi cine e?

— Nu o cunoşti şi nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nicio problemă. O să aflu săptămâna viitoare când o să plângă în baie. Încă o victima a îndrăgostelilor trecătoare ale lui Demon.

Nu mai aveam nimic de adăugat, pentru că se înşela în toate privinţele: baia şcolii, îndrăgosteală trecătoare. *Îmi pare rău pentru tine, Angus*, asta îmi spuneam în gând. *N-o să afli niciodată că de data asta e pe bune, un sentiment cu totul nou*. Nu s-a scurs o zi întreagă şi i-am turnat tot. Angus fiind singurul om de pe planetă care putea să-mi liniştească inima zbuciumată şi proastă.

---

de clienta în vârstă.

După câteva săptămâni, aveam s-o văd din nou. O nebunie. Stau cincisprezece ani în aceeaşi regiune cu această fată fermecată, nu ni se încrucişează niciodată drumurile şi acum e aerul pe care îl respir.

Poate pentru că în sfârşit eram pregătit să mi se întâmple un lucru atât de bun. Sa am încredere în universul mare şi încâlcit, cum spunea mereu Angus că ar trebui. Clasa a zecea începuse în trombă, două meciuri la rând câştigate la zero. Jucasem în ambele de la cap la coadă, realizasem patru touchdown-uri. Cush Polk era unul dintre cei mai de încredere conducători de joc pe care îl avusese Generals de ani întregi şi un prieten de nădejde. Maggot, din nefericire, nu tocmai. La liceu există un fel de garduri de sârmă ghimpată între unii şi alţii. Nu eu fac aceste reguli, aşa sunt, pur şi simplu. Coechipierii mei erau băieţii mei. Ne prosteam în vestiar fără pantaloni pe noi, până când a ajuns să fie normal să stăm goi. Sau mâneam în sala de mese cu ochi lacomi aţintiţi spre umerii noştri lăţi. Eram pe cai mari. Fetele veneau în urma noastră, ne priveau ca pe drumul cel mai scurt către puterea feminină. Iarăşi, astea sunt regulile, întrebaţi pe oricine, (în afară de Angus).

Nu că m-aş fi crezut vreun mare rahat în mod special, ba chiar dimpotrivă. Eram acelaşi căcat de doi bani ca de obicei, dar, întâmplător, un căcat care putea să intercepteze o pasă de la 25 de metri. Stăteam de vorbă cu Maggot dacă îl vedeam pe hol cu oamenii lui în negru, dar mă privea prin perdeaua de păr şi dădea ochii peste cap, ca şi cum ar fi spus: *Nu trebuie să te forţezi să fii prietenos.* Până când am renunţat. Îmi mimam statutul, mă aşteptam de la o zi la alta să fiu prins şi trimis înapoi la clasa de orfani, dar mi-au permis să rămân până când am început să simt că ăsta sunt eu. Merit asta.

Asta mă făcea să fiu un nesimţit? Probabil că da.

Noaptea, zburam pe Fastmobile. Antrenorul nu ştia nimic despre asta, era foarte strict odată început sezonul. Să te pregăteşti nu se limita la sala de forţă şi la antrenamente. Să te pregăteşti însemna să trăieşti curat. Să dormi cât trebuie. Repede-Nainte trecea şi mă culegea după ce antrenorul se băga la somn.

În seara aceea, am oprit la drive-in cu câteva secunde înainte de al doilea film, ca de obicei. La început e mereu ceva de Disney, apoi vine măcelul. Ideea fiind hai să vadă copiii unul pentru ei, apoi îi punem la somn pe bancheta din spate înainte să înceapă filmul propriu-zis. Destul de corect, cum altfel să se distreze o familie, dar, credeţi-mă, copiii aceia nu dorm. Mama şi Stoner făceau asta cu mine şi tipul cu cuie în cap din *Hellraiser* mi-a rămas întipărit pe viaţă în creierul micuţ.

Dar ecranul se vede de peste tot, deci de ce să nu sari dintr-un vehicul în altul ca să socializezi? Repede venea de fiecare dată cu rezerve suficiente, ca pe vremea petrecerilor noastre farmaceutice. Sau ca în seara aceea, pe care o s-o ţin minte până mor, când avea shoturi de tequila şi bere PBR ca s-o stingem. Am dat

o tură singur şi m-am întâlnit cu doi colegi de echipă, Clay Colwell şi Turp Trussell. Clay avea un frate mai mic în scaun cu rotile şi scotea orice drog voiai din curul lui musculos. Nu respectau ora stingerii, ca mine. Mă simţeam agitat. Am găsit o altă gaşcă, rezerve, nu erau tipi cu care umblam prea des, dar mi-au oferit pipa lor pentru droguri şi am tras de câteva ori, din dragoste creştină, apoi am mers mai departe. În zonă era suficient fum de iarbă cât să te ameţeşti un pic. Era frig pentru septembrie. Câţiva copii aprinseseră un foc la capătul zonei cu pietriş, unde puteai să faci cam orice voiai. Dincolo era pădurea, unde lumea venea cu pături şi făcea celelalte lucruri care vă trec prin minte. Stăteam în întuneric şi tremuram, lăsam iarba să-şi facă efectul, mă uitam la film, *Demon Island*[26]. Memorabil nume, dar filmul era de o prostie rară. Nişte adolescenţi bogaţi, în vacanţă pe nu ştiu ce insulă, legaţi cu cătuşe în perechi, care alergau din motive necunoscute şi încercau să găsească nişte perechi de chiloţi ascunse în junglă. V-am spus eu.

Şi atunci am văzut-o, unduindu-se printre maşini. Jur că strălucea în întuneric.

— Dori?

Numele ei era ca o imploraţie, TerogDoamneterog. S-a oprit şi s-a întors, cu partea mai lungă a părului ei spre mine, apoi invers. Zână nimfa căprioară vulpe, dacă mă apropiam, poate fugea.

— Sunt eu, Demon, am rostit aşa de încet, de parcă între noi ar fi dormit un copil. Ne-am cunoscut la magazinul tatălui tău. Când l-ai adus la petrecere.

Nu s-a mişcat.

— Ce face, e bine?

S-a apropiat şi i-am văzut faţa, ca o inimă mică. Sprâncenele argintii şi bărbia ascuţită, gura pe care aş fi vrut s-o sorb. Am simţit un miros de mentă sau poate mi l-am imaginat.

— N-o să fie niciodată bine. L-am lăsat singur în seara asta. N-ar trebui să fiu aici.

— Nu aveţi pe cineva care să vă ajute?

Niciun răspuns. Pârâul ei şoptitor nu mai curgea. Poate că habar nu avea cine sunt.

— Nasol, am continuat. Am copilărit singur cu mama. A trebuit să am mare grijă de ea.

— Ce face acum?

Am vrut să mint. Şi nu am făcut-o.

— E moartă. Amândoi sunt morţi, şi ea, şi tata.

— Ra-haat, a spus. Şi eu care credeam că vedetele de fotbal vin din familiile cele mai drăguţe.

[26] „Insula Demonului".

— Chiar şi un orfan umil poate fi un General măreţ, am zis şi Dumnezeu să mă ierte pentru ce am gândit: *Ştie că sunt Optzeci-şi-Opt*.

Fetele cedează în faţa acestui lucru. Şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, o pasăre care se pregătea să-şi ia zborul.

Era să leşin, atât de mult îmi doream s-o ţin în braţe. Într-un târziu a vorbit.

— Serios, eşti proprietatea statului? Cu Protecţia Copilului, tutelă şi toate alea?

Mă simţeam mai drogat decât eram, înotam prin capul meu şi căutam un loc unde să pun piciorul jos. Am întrebat-o de unde ştia de toate astea şi mi-a explicat că cei de la Protecţia Copilului nu fuseseră siguri că tatăl ei putea să crească singur o fată. Nu pierduse custodia, dar fusese la limită. O cunoştea chiar şi pe bătrâna Pungă. Uitasem cum o cheamă pe doamnă, dar mi-a spus ea. Ştia lucruri pe care eu le ţineam sub zăvor. Ochii mei se împrietteniseră cu întunericul şi acum o vedeam întreagă: rochiţa albă, sandalele cu şiret, punga cu floricele. Aş fi vrut s-o arunce pe jos şi să fugă cu mine. Nu în pădure. Într-un loc mai bun.

— Păi, mă duc să-i caut pe ai mei, a spus.

Dacă ai ei însemnau un om, un prieten, trebuia să-l pulverizez. A înclinat capul într-o parte.

— Cred că se întreabă unde sunt.

— Şi eu, am spus. Aş putea fi eu ai tăi. Dacă vrei. Data viitoare, de exemplu, sau oricând.

De obicei nu eram aşa stângaci când voiam să invit o fata în oraş. Niciodată, pe bune. Era de poveste.

A râs.

— Oare de ce anume ţi-e aşa de frică?

— Că nu o să te mai văd.

— O, Doamne, Demon! Tu chiar nu ştii, aşa-i?

Am întrebat-o ce să ştiu. Chiar şi pe întuneric îi vedeam ochii negri care mă scrutau.

— Tu eşti cel căruia toate fetele îi vor scrie la închisoare. O, Dumnezeule! O să se tăvălească pe jos şi o să-şi smulgă una alteia părul ca să ajungă pe lista ta de vizite.

Apoi a dispărut. Şi eu eram varză. Ştie cum mă cheamă. Asta era în capul meu. Nu că, asta da ciudăţenie, era o chestie de-a dreptul de căcat să spună că urma să ajung la închisoare. Ce pot să comentez? Iubirea. Un accident de tren, fără scuze.

O vreme am ocupat pur şi simplu un loc în spaţiu, prea şocat ca să gândesc. M-am uitat la cuplurile cu cătuşe din film, care aveau o zi proastă. Un monstru îndesat l-a lovit pe unul dintre tipi cu o lopată până i-a zburat capul. Alt tip a încercat să se lupte cu el şi i-a smuls ouăle. Nu inventez nimic. Timp de vreo cincisprezece minute aş fi vrut ca seara asta să nu se termine niciodată, acum eram gata să plec. Şi atunci a apărut Tommy Waddles. Mergea agitat şi ţinea în echilibru o cutie fragilă plină cu pahare înalte. Primul meu gând: *Cine cumpără*

băutură de la faţa locului? E mai ieftin să vii cu ea de acasă. Şi al doilea: *Fir-ar! E Tommy*. După ce mi-am dat seama că era el? După păr. Tot prea mult pentru capul lui, tot ridicat. L-am strigat şi a întrebat cine-i acolo şi i-am zis. I-am spus şi că încă aveam tricoul pe care mi-l dăduse la Creaky, ca să dorm cu el.

Era să scape cutia. Nu ne mai văzuserăm de aproape cinci ani. În mod evident, drive-inul din Lee County era un portal către alte dimensiuni.

Tommy rămăsese omul cel mai de treabă. M-a întrebat despre toate. I-am spus că acum eram genul de copil în plasament despre care noi crezuserăm că nu există: mâncare bună, oameni cumsecade, care nu făceau asta pentru bani. El avea optsprezece ani, deci nu mai era în plasament. Nu ajunsese să fie adoptat, dar era în regulă, locuia într-un apartament cu nişte prieteni. Avea loc de muncă şi prietenă. Tommy Waddles, fir-ar! M-am dus cu el să-i cunosc colegii de apartament, opt la număr, toţi într-un Camaro. La drive-in plăteai pe vehicul, ceea ce ducea la tot felul de şmecherii cu oameni înghesuiţi. Luaseră de băut de aici pentru că uitaseră sucurile cu care să stingă alcoolul. Tipii ăştia discutau despre planul lor de a cumpăra cai bătrâni de la fermieri şi de a-i vinde ca mâncare pentru câini în Canada. După primul pahar de Jack şi cola, mi-am amintit să-i spun lui Tommy că acum umblam cu Repede-Nainte. L-am invitat să vină să-l salute, dar a spus că e în regulă, prefera să rămână şi să aibă grijă de colegii lui de apartament, tot mai pulbere.

După al doilea Jack cu cola am turnat totul despre Dori, că eram îndrăgostit şi toată treaba. Doar vorbind despre ea, îmi venea s-o iau la fugă şi s-o caut, ca să lămuresc treaba cu ai ei. Tommy înţelegea. Se îndrăgostise de prietena lui prin intermediul computerului. Lucra la ziar, golea coşurile de hârtii şi făcea curăţenie în sala de cafea, dar îi dădeau voie să aibă contul lui pe un computer şi aşa o găsise pe fată. Era beton şi locuia în Pennsylvania. Potenţialul sexual părea să fie destul de limitat în acest caz, dar probabil că Tommy era mai domn şi nu atât de obsedat de acest aspect al unei prietenii.

Filmul se apropia de sfârşit, demonul îndesat făcuse cam toate relele care încap într-un film şi nu voiam să ratez maşina spre casă. Fordul Lariat era uşor de detectat pentru că avea o lampă de camping cu baterie fixată mereu în spate, destul de festiv. Licuricii se înghesuiau în jurul luminii. Repede-Nainte ţinea de gât o fată înaltă, slabă, căreia tipii îi spuneau Spălătoarea de Maşini, nu în faţă. Avea o rochie mătăsoasă prin care şoldurile îi ieşeau ca mobila de sub un cearşaf. Repede-Nainte nu o băga în seamă, se contrazicea cu Ursu' şi alţi foşti Generals despre cine juca mai bine ofensiv, Riverheads sau Surry. Niciunul nu avea argumente prea convingătoare. Sincer, tequila cam pusese stăpânire pe toţi, dar niciunul dintre ei nu ceda deloc. Erau gata să moară în fortăreaţa lor, Riverheads sau Surry. Repede-Nainte a încercat de câteva ori să spună „recuperări pe faza de atac" şi, pentru prima oară în viaţa mea, m-am întrebat

dacă putea să conducă. Puteam eu să şofez până la noi, nicio problemă, dar era cam complicat să pun mâna pe chei. Doar dacă leşina înainte.

Şi deodată, cine apare? Nimeni alta decât Rose Dartell. După cum spuneam, un portal. A apărut tropăind de nicăieri, din întuneric, în micul nostru cerc de lumină. Repede-Nainte spunea cu mare patos cuvinte ca *ţinute suplimentare şi lasă paterală în adâncime*, deci nu a observat-o pe Rose decât atunci când ea a aruncat ceva greu, băgat într-o pungă de hârtie, în uşa rabatabilă din spate. Am simţit până în dinţi zăngănitul metalului.

Repede s-a uitat la ea, cu ochii mari, o idee mai treaz.

Ea s-a holbat la rândul ei.

— Mai aveam un pic şi ajungeam până în Kentucky, dracului! La BJ's[27] închide la unşpe.

El a clătinat din cap, de parcă-l trecuseră fiorii.

— Ce?

— Cu plăcere.

— Of, ce nepoliticos sunt.

Şi-a scuturat ţigara prea aproape de şoldul mătăsos al Spălătoarei de Maşini. Ea s-a îndepărtat de el.

— Îţi sunt atât de recunoscător, încât o să-ţi tolerez faţa aia făcută varză şi o să te las să mergi cu mine în camionetă. Dar să ştii, fete mai puţin hidoase au făcut mai mult ca să ajungă acolo.

Toată lumea a tăcut. Rose s-a întors spre noi, ceilalţi, cu dinţii ascuţiţi lucind.

— Aşa, ca să ştiţi cu toţii, Sterling Ford e cea mai mare greşeală pe care a făcut-o vreodată curva aia moartă de mă-sa.

Şi dusă a fost în întuneric. Nu-mi venea să cred ce se întâmplase. Toţi avem rezervele noastre de otravă, dar să loveşti direct, să-i zici în faţă unei fete că e hidoasă? Pe ceilalţi părea să-i doară-n cur, tocmai scoteau tura a doua de Jose Cuervo şi scotoceau în punga goală, iar unul a întrebat:

— Nu i-ai dat una de cincizeci, omule?

Repede-Nainte a spus:

— Javra!

— Mă duc eu să-ţi iau restul, am intervenit.

Pur şi simplu aşa mi-a venit. M-am dus după ea.

Se mişca repede, înaintând spre spatele parcării, dar părul tocit prindea cumva lumina. Şi apoi am zărit lucirea roşie a ce şi-o fi aprins. A trecut pe lângă cercul de la focul de tabără, o gaşcă de puşti care păreau prea mici ca să aibă ce căuta aici, şi a dispărut printre copaci. Îşi aprinsese un cui. Am găsit-o după mirosul lui. Nu voiam să o sperii, aşa că am strigat.

— Du-te dracului! a răspuns. Cine e?

---

[27] Lanţ de magazine din SUA.

— Eu, Demon.
M-am apropiat. Mi-a întins cuiul, dar am refuzat, simţeam nevoia să am capul limpede. Trebuia să negociez.
— Nimeni nu ar trebui să vorbească aşa cu o fată. Îmi pare rău.
— Nu tu ai făcut-o.
A tras în piept şi a expirat, furioasă, cu întreruperi.
— Ţi-a spus că are casa lui acum? Lângă Cedar Hill?
Nu am zis nimic. Voiam s-o întreb o grămadă de lucruri. Faţa ei era imaginea furiei.
— Are un rahat. Hrăneşte caii şi face curăţenie în hambarul celor de acolo. Nişte fermieri care s-au mutat aici din New York. Stă în ce numesc ei casa de oaspeţi şi ştii ceva? E un nenorocit de hambar. Valorează cât curul unui cal.
Atunci de ce te tot ţii după el? Dai fuga, îi aduci ce vrea? M-am oprit la o întrebare pe care o puteam pune.
— Ai cunoscut-o pe mama lui, pe bune?
A clătinat din cap, ţinând fumul în piept. Apoi a expirat.
— Nu eram născută pe atunci. Mama a vrut s-o salveze. A murit când el era foarte mic şi noi l-am adoptat.
Am încercat să pun asta cap la cap cu tot ce mai ştiam despre el.
— Este fratele tău adoptat?
— A fost. Până a împlinit nouă ani. Părinţii mei se simt şi azi vinovaţi, dar au fost nevoiţi să anuleze adopţia. Îţi vine să crezi?
— Doamne! Cum aşa?
— Pentru siguranţa celorlalţi copii ai lor. Sterling a încercat să ne omoare, de mai multe ori.
— Doamne! Pe bune?
— O, da. Făceam orice ne spunea. Îl idolatrizam. Pe fratele meu cel mai mic, Ronnie, îi plăcea să-l spânzure. Sterling îl punea să se urce pe un scaun cu o frânghie în jurul gâtului şi voia să-l pună să sară. Îi spunea micului Ronnie că o să fie distractiv, ca în leagăn.
— Doamne! am spus.
Nu dădeam pe-afară de originalitate.
— El mi-a făcut asta.
Şi-a întins faţa spre mine.
— Ciocan cu gheară. A aruncat cu el în mine intenţionat şi m-a nimerit fix peste gură. Să-ţi zic ceva, feţele tăiate sângerează rău de tot.
Atâta nebunie îmi copleşea mintea. Mama lui Maggot, care îl tăiase pe Romeo Blevins. Oameni buni, oameni răi, până la urmă cine ştie? Când ajungem între ciocan şi nicovală, nu mai suntem decât trupul moale şi arma pe care o avem la îndemână.
— Îmi pare rău, am spus. Dar asta e între voi doi. Tot e prietenul meu.

— Noua lui jucărie, asta eşti. Şi nu are grijă de jucăriile lui.

Şi-a lins degetele şi a stins ce mai rămăsese din cui. A băgat chiştocul în buzunar. Nu vedeam mare lucru în întuneric, dar ceva îmi spunea că e mulţumită că-mi aruncase toate astea. Şi că nu aveam şanse să obţin vreun rest.

— Hai să-ţi zic una care să te sperie cu adevărat, a adăugat. După ce mi-a despicat faţa, i-am spus mamei că am căzut şi m-am tăiat în colţul căsuţei Bărbie. Treizeci de copci de la nenorocita de căsuţă de vis a lui Bărbie. Bagă zâmbetul ăla mare al lui şi nu e niciodată de vină. Dacă l-ai întreba acum, pun pariu pe toţi banii tăi că asta ţi-ar zice că s-a întâmplat. Căsuţa lui Bărbie.

Şi tu eşti tot aici, îţi doreşti să fii pe primul loc. Pesemne că minţea. Poate era geloasă. Chiar dacă îi manipulase într-un fel familia, sigur avea şi el varianta lui. Repede-Nainte îi păcălea mereu pe cei a căror singură treabă era să-i arunce pe copiii ca mine la gunoi. Asta era adevărul. Îmi arătase cum să-mi fie bine în locuri unde nu era nimic bine, cum ar fi Creaky Farm. Cum să supravieţuiesc. Pentru unii dintre noi, asta înseamnă totul.

— Hei! Optzeci-şi-Opt! striga cineva prin pădure.

Ursu'. L-am auzit cum a căzut, a înjurat, s-a ridicat.

— Ieşi la lumină oriunde te-ai afla.

— Aici, am răspuns, alergând practic către el.

Aşa de dornic eram să scap.

Nu am dus pe nimeni acasă. Am urcat la loc în Lariat, băieţii mi-au dat punga maro adusa de Rose şi am făcut tot ce am putut ca să înec ce îmi spusese într-o fântână adânca de tequila şi bere PBR. Nimeni nu părea să-şi amintească de restul lui Repede-Nainte şi destul de rapid am uitat şi eu de el. De el şi de alte lucruri. Nu-mi amintesc să fi părăsit drive-inul sau să fi intrat în casă. Prin propriile puteri am reuşit pesemne să ajung la jumătatea scărilor, pentru că acolo m-a găsit Angus de dimineaţă.

Îmi venea să mor. A folosit o rolă întreagă de prosoape de hârtie ca să şteargă pişatul şi voma. Nu puteam s-o ajut, aşa de rău mă durea când deschideam ochii. Mi-a scos hainele mai murdare şi m-a băgat în pat, apoi s-a dus jos să-mi aducă o cola. Era un leac în care credea, scuturi sticla ca să iasă acidul. S-a întors şi mi-a pus paharul rece în mână. Am simţit-o cum s-a aşezat pe pat, la picioarele mele, şi până şi asta m-a durut.

— Nu l-am văzut pe Mister, deci nu s-a trezit, a spus.

— Slavă Domnului!

— Da, lui şi tuturor elfilor lui. Altfel ar fi vai de curul tău.

Doar faptul de a depăşi ora stingerii şi de a bea ca animalul, başca în public, era un motiv ca să fii trecut pe bancă sau dat afara din echipă. Nu era vorba doar despre cum puteam să jucăm după aceea, susţinea antrenorul. Eram Generals. Copiii ne vedeau ca pe nişte modele.

— Nu pot să beau asta, am spus. O s-o vomit pe loc.

— Nu, e fără acid. N-o s-o vomiţi. I-am spus lui Mattie Kate că ai gripa. Dar cred că s-a cam prins. Puştiul ei i-a spus că tu şi încă nişte tipi v-aţi pişat în focul lor la drive-in seara trecută.

Aşa tăcuserăm? O, Doamne!

— Nu e tocmai încântată, dar n-o să te toarne. Şi U-Haul nu ştie nimic.

De acum U-Haul era practic nonstop în casă. Mister îl făcuse în sfârşit antrenor secund de-adevăratelea, salariat, din motive necunoscute. Până şi Mister părea neliniştit. Ceva lichid s-a rostogolit prin maţele mele. Am gemut şi mi-am inventariat cu grijă măruntaiele.

— Cât e ceasul?

— Nu ştiu. E dimineaţa. E-n regulă, eşti acoperit. Trage-ţi faţa de gripă.

Daca m-ar fi văzut altcineva în afară de Angus aşa, cu părul ţeapăn de la vomă şi respiraţie de ghenă, aş fi murit.

— Eşti cea mai tare, am spus. Îngerul meu păzitor.

A tăcut o vreme. Lăcustele care se tânguiau afară sunau ca nişte drujbe.

— Demon? Ştiu că n-ai chef. Dar pot să-ţi spun că nu faci bine ce faci?

— După cum ziceai. N-am chef.

— Bine. Dar unii dintre îngerii cu care umbli nu sunt păzitori. Atât.

Faptul că eram un dezastru nu era vina lui Repede-Nainte. Eram responsabil pentru mine însumi. Dacă aveam prea multe probleme în acel moment – presiunea meciurilor, a faptului că eram titular, că aş fi murit dacă nu ajungeam la Dori – trebuia să mă descurc. Şi U-Haul care mă aştepta la cotitură, şi asta. O grămadă de probleme. Am încercat să crăp doar un pic ochii şi lumina m-a lovit cu zgomot. Ca şi cum lumina însăşi ar fi scos un sunet. L-am văzut pe îngerul Angus prin ceaţă la picioarele patului în pijamaua sa albă, iar în spatele ei, pe biroul meu, vaporul pe care mi-l dăduse. Ca mine, aşa spusese. Având cale lungă de străbătut şi blocat într-o sticlă.

În cele din urmă i-am promis că nu mai pun gura pe alcool până la finalul sezonului. La halul în care eram, nu-mi venea greu să fac o aşa promisiune. În ceea ce priveşte tequila, cel puţin, mi-am ţinut-o. Până în ziua de azi.

41

Unde începe drumul spre pierzanie? De asta e bine să pui toate lucrurile pe hârtie, aşa mi se spune. Ca să-ţi dai seama de unele alegeri pe care le-ai făcut. Sau care au fost făcute pentru tine. De către hărţuitorii care ţi-au acrit sufletul sau de către cei dinainte, care şi l-au acrit pe al lor. La naiba, hai să dăm vina pe tipii cu cărbunele sau pe cine-o fi scris cartea poruncilor din Lee County: să uiţi de toate lucrurile pe care le-ai putea iubi sau studia, cărţile, cifrele, viaţa unui băiat devenita demnă de trăit în desenele pe care le făcea. Părăseşte toate acestea, o, credincios ţărănoi, ca să alergi după singura stea care mai străluceşte în acest loc: setea bărbătească de sânge. Mirosul de iarbă umedă şi de sudoare, şi de poftă reprimată, şi de pop corn. Luminile de vineri seara.

La vremea mea am aflat lucruri uimitoare despre puterile adunate împotriva noastră înainte să ne naştem. Dar ai mei obişnuiesc să meargă înainte folosindu-se de cuvintele care ne-au fost adresate întotdeauna: ticălos ignorant. Rahaturi se-ntâmplă.

Iată cum. Sfârşitul lui octombrie, ne aflăm în plin sezon, avem şase puncte în faţa celor de la Powell Valley la noi acasă, atacăm pe flanc, a treia sau a patra oara în seara asta. Am ochi în spatele căştii pentru apărător, Nouăzeci-şi-Şase, unul dintre jegoşii pe care îi detectezi în echipă încă înainte să aveţi contact direct. Îţi dai seama după cum stă, cu tot corpul plin de resentimente încolăcit în jurul a ceea ce-i lipseşte. N-a avut parte la viaţa lui de nicio urma de noroc sau de dragoste, i-au fost răpite şi are de gând să le ia înapoi înfigându-se în cine-i iese în cale. A fost cu ochii pe mine în tot primul sfert.

La această pătrundere fac blocaj pentru atacantul retras, ca să mă poată ocoli între liniile exterioare ale terenului, în drum spre lumina. Nouăzeci-şi-Şase îşi ia avânt şi mă loveşte jos, mă dărâmă dintr-o parte, întâi picioarele. Primul lucru pe care îl simt e că nu pot să respir, nu am aer, iar el şi alţii sunt deasupra mea, nimic neobişnuit. Picioarele blocate. O intervenţie normală cu ceva mai multa ură, ca să-l ţin minte. Nu se grăbeşte să se ridice, îmi bagă cotul în rinichi, mă enervează.

Durerea nu ajunge la creier la fel de repede ca alte lucruri. Ca de pildă faptul că simţi furie şi un pic de ruşine că eşti la pământ şi alţii sunt încă în picioare. Al treilea sau al patrulea lucru de care îmi dau seama este că am genunchiul îndoit în direcţia greşită. Îl văd. Hai, pe toţi dracii, ce doare! Planul este să-mi trag piciorul sub mine, dar genunchiul nu răspunde la comandă. Genunchiul urla. Coechipierii mei ţipă, antrenorul zbiară la cineva din afara terenului şi nu-mi place cum se uită cu toţii la mine. Sunt lovit, bine, dar în jocul ăsta durerea nu

este duşmanul. Eşecul e duşmanul. Să fii prea lent, să ratezi o deschidere, să calculezi greşit o pasă, lucruri pe care le poţi controla. Singurul tău prieten e să faci lucrurile cum trebuie, s-o zbârceşti e inamicul şi distanţa între ele este tot ce te interesează. Restul e decor. Durerea e gazonul de sub crampoane. Durerea e ca vremea. Îţi tragi picioarele sub tine şi îţi spui că azi plouă. Asta e. Nu mă scoate, Mister, sunt bine.

Nu aşa a fost.

Durerea poate să te doboare. Dacă e ca vremea, poate fi o furtuna care smulge acoperişul minţii. Orele şi zilele de după acea intrare sunt ca un pachet de cărţi amestecate. Poate că sunt toate încă aici, în mintea mea, dar al naibii să fiu dacă ştiu să vă zic în ce ordine au venit. Ştiu să vă spun că am pierdut meciul. Am fost scos de pe teren ca să se poată întâmpla asta. Îi spuneam lui Mister că nu-i aşa grav, bagă-mă înapoi: astea sunt probabil cam jumătate din cărţile din pachet. Mă rugam, aşezat sub două kilograme şi jumătate de gheaţă. U-Haul stătea cu ochii lui roşii pe mine. Savura situaţia, faptul că am păţit aşa ceva. Îmi amintesc cum a fost excesiv de brutal când mi-a pus gheaţă şi faşă pe picior. Sigur se gândea că salariaţii nu se ocupă de accidentările unor pişăcioşi.

Îmi amintesc că încercam să mă uit la meci, îmi pierdusem concentrarea. Ţiuitul din urechi. Durerea e un sunet, o tragere. E foc. Apoi, acasă, la baza scărilor, privesc în sus. Mister mă susţine dintr-o parte, Angus din cealaltă. Scările acelea. Cad urlând neputincios. Mister aproape se prăbuşeşte şi el, îmi spune să nu-mi fac griji, doctorul Watts o să vină de dimineaţă şi o să mă pună pe picioare. Angus pregăteşte în tăcere canapeaua-pat de la parter a domnului Dick pentru mine. Patul pentru schilozi.

Nu am stat treaz toată noaptea, dar nici nu pot spune că am dormit. Mă tot uitam sub cearşaf, simţeam o baltă de sânge care nu era acolo. La un moment dat am aprins lumina ca să fiu sigur. Se înnegrise şi se deformase, ca un picior cu o minge de baschet băgată în el. Eram în chiloţi. Probabil că cineva îmi tăiase pantalonii de joc, cartea asta dispăruse din pachet, călătorie sprâncenată. Când aţipeam aveam coşmaruri. Îmi loveam piciorul cu toporul, încercam să scap de el. Muşcam părţi diferite din corp până sângerau. Un sunet ciudat mă trezea brusc şi îmi lua ceva timp să-mi dau seama că sunetul ieşea din mine. Durerea este apă, din cea în care te îneci. Stai sub apă o vreme, ieşi să iei aer, ajungi iar la fund. Îţi e teamă că o să mori, apoi îţi e teamă că n-o să mori. Asta era starea mea când şi-a făcut apariţia doctorul Watts dimineaţă.

Watts era medicul echipei. Nu ajungea la prea multe meciuri, dar era prieten cu Mister din vremea când jucaseră împreună la UT. El şi Mister spuneau lucruri pe care nu le auzeam prea bine, ceva cu ligament încrucişat anterior, ceva cu menise. Ca să se asigure că nu aveam fractură trebuia să merg la spital în Norton, la radiografie. M-am gândit: *Tu şi o nenorocită de armată o să mă scoateţi din patul ăsta*. Poate că am spus-o cu voce tare. Angus stătea în prag cu ochii mari,

asculta. Watts a mai zis că e nevoie şi de un RMN, pentru asta trebuia să mergem în Tennessee, şi acolo au de lucru până peste cap, deci trebuie să aşteptăm trei săptămâni. O să mă ducă la un ortoped, ăsta e un specialist în oase, alte două săptămâni de aşteptat. Reţeta avea să mă ţină până atunci. Cam pe aici a început să nu-mi mai pese, pentru că mica pastilă albă în formă de submarin pe care mă pusese s-o înghit începea să-şi cânte cântecelul frumos în capul meu. Ne relaxăm mişto, iubito, hai să mergem amândoi să dăm ture. Ține-mă de mână. Lortab o chema. Să-ţi dea Dumnezeu sănătate, doamnă!

Am lipsit de la şcoală şi de la antrenamente o săptămână. Pot să ratez un meci, mi-am spus. Nimeni nu era mulţumit, în afară de U-Haul, probabil, dar nu eram în stare decât de un şontâcăit de zece metri prin camera de zi, cu chiloţii atârnându-mi jalnic, până la capătul scărilor. Cu Mattie Kate în tribune. Altfel, îmi dormeam viaţa pe canapeaua extensibilă. O dată la patru ore mă trezeam, goleam instalaţia dacă era nevoie, blestemam toată daravera şi mă cufundam la loc, mulţumesc, Lortab. Doctorul a spus să dublez doza, să-mi pun alarma să sune şi să ţin chestiile alea bune în sânge nonstop. Nu-mi amintesc de mâncare, deşi trebuie să fi mâncat. Doar de sticlele de Gatorade de lămâie verde aflate la îndemână, ca să înghit pastilele.

Mister şi doctorul Watts l-au luat cu asalt pe doctorul de oase (sau, mai degrabă, pe bietul său secretar) şi mi-au făcut rost de o programare lunea următoare, înainte ca omul ocupat să înceapă să opereze. Nu eram entuziasmat. Dacă se hotăra să mă taie? Nu aveam chef. Antrenorul a spus să numi fac griji, tipul de oase avea să mă pună pe picioare. Poate la timp pentru vinerea următoare.

La şcoală zvonurile roiau. Demon cel absent era mult mai interesant decât persoana mea reală. Angus venea acasă şi îmi relata că piciorul meu era: (1) rupt, (2) nu era rupt, (3) scrântit (entorsă, dacă e să folosim termenul tehnic), (4) amputat (deasupra genunchiului sau dedesubt, la alegere), (5) fusesem transportat cu elicopterul la spitalul neurologic din Nashville şi eram în comă. Angus râdea. Eu doar mă uitam la ceas. Avea lista cu zvonuri scrisă pe braţ cu carioca, o citea pe toată. Eu mai aveam o oră până la următoarea întâlnire cu Lortab şi nu intenţionam să rezist atât de mult la nicio variantă a realităţii.

Apoi Angus a tăcut şi mi-a studiat piciorul acoperit de cearşaf. Asta se întâmpla sus, la mine în cameră, după ce, ajutat, mă târâsem pe scări în sus, ca să am intimitate şi acces mai uşor la baie. Un tip are demnitatea lui. Angus stătea cu picioarele încrucişate la capătul patului meu, în salopetă de blugi şi ciorapi roşii. Cu părul ridicat în codiţele ca nişte coarne pe care le purta acum.

— Cam doare, nu?

Am râs, de fapt, am scos doar un lătrat: *hauau*. I-am spus că înainte credeam că ştiu ce înseamnă durerea. Dar aş da piciorul ăsta la schimb pentru orice episod cu

faţa şi coastele rupte de tatăl meu vitreg. Aş pune şi bani pe deasupra. Ochii ei cenuşii s-au mutat de la picior la faţa mea.

— Asta ar fi o economie aruncată pe apa sâmbetei, frate.

— Adică?

A ridicat din umeri. S-a mutat un pic şi a încrucişat iar picioarele cu şosete roşii, s-a aşezat confortabil la mine pe pat.

— Nu trebuie să dai la schimb o belea pe alta. De ce să nu faci o afacere mai rentabilă? Treci peste rahatul ăsta şi gândeşte-te la vremurile mai bune care te aşteaptă.

— Măi, să fie, la asta chiar nu m-am gândit. Parcă văd că săptămâna viitoare doctorul o să-şi fluture bagheta peste genunchiul ăsta futut, o să fac un touchdown după o cursă de şaizeci de metri şi o să ne băşim toţi parfum. Nu vrei să fii majoretă, domniţă rază de soare?

A clătinat din cap, o mişcare mică, rapidă, fără să se uite la mine, ci pe fereastră. Ce e de făcut cu Demon, copilul greu de stăpânit? O întrebare de când lumea. Am simţit cum răutatea se strângea în mine ca o râgâială cu vomă acră. M-am forţat s-o înghit.

— Îmi pare rău, am zis.

Şi-a întors privirea spre mine. Doamne, ochii aceia!

— De ce naiba îţi e atât de teamă?

Dori îmi pusese aceeaşi întrebare. Era clar că trebuia să astup nişte scurgeri.

— Nu ştii cum e să fii în locul meu, atâta spun. Să fii tras pe margine, fără familie, fără nimic.

Ochii ei şi-au schimbat culoarea, jur. De la gri-deschis, s-au întunecat. Nu a rostit niciun cuvânt, dar ştiam ce gândeşte. Mister încerca să-mi dea lucruri pe care refuzam să le accept. Poate că familia era unul dintre ele. Asta şi cârdul argintiu cu bani pe care zbura ea. M-am aplecat şi am înşfăcat sticluţa portocalie cu pastile de pe care aproape nu-mi luasem ochii în ultima jumătate de oră. Am apăsat pe capac şi l-am deşurubat, mi-am înghiţit Lortabul cu Gatorade. Am închis ochii, am respirat. Pastila însăşi avea gust de salvare. Am deschis ochii şi am văzut privirea fixă a lui Angus. Era straniu de răbdătoare, într-un mod care te putea face praf.

— Să nu mă înţelegi greşit, am continuat. Mister este extraordinar, tot ce trebuie. Pentru că sunt cea mai bună extremă peste care a dat de multe sezoane încoace. De aceea sunt aici.

— Tu chiar crezi că doar asta e.

— Doamne, Angus! M-a pus să dau probe imediat ce am venit aici. Mi-a verificat viteza şi felul în care controlez mingea şi m-am descurcat destul de bine, ba chiar cred că mai mult decât atât, şi mi-a spus că pot să rămân. Nu ştiai? Imediat după Crăciun, la el în birou. Am bătut palma.

Nu ştia, se vedea limpede.

— Nu fi şocată. Omul trebuie să-şi facă treaba. Şi în momentul ăsta, viteza şi controlul mingii sunt de căcat la mine. Nu e o poziţie prea grozavă.

A început să se joace cu un fir ieşit din cearşaf, să tragă de el. Avea să distrugă cearşaful dacă o ţinea tot aşa. Genul de lucru pentru care copiii sunt pocniţi în alte case, lăsaţi să rabde de foame în altele. Pedepsele diferă mult de la o casă la alta.

— Mereu am avut de gând să mă străduiesc din greu, i-am mărturisit. Asta-i tot ce vreau. Nu sunt omul care să ceară favoruri.

Poate că suna ca din gura unui bătrân. Domnul Peg, fost miner, *hillbilly* pur. De ce nu?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Demon! Eşti un copil.

— Chiar sunt?

A dat din cap, iarăşi o mişcare scurtă şi rapidă. Nu încercam să fiu dificil, doar direct. Doar aşa ştiam să fiu, cu Angus.

— N-o să te dea afară pentru că te-ai accidentat, în jocul lui, a spus. Ai puţină încredere în tata.

Nu-mi amintesc să-i mai fi spus „tata” vreodată. Era Mister, i-am zis că nu credeam că o să renunţe la mine, pentru că eram important pentru echipă. Intenţionam să termin sezonul, mai aveam doi ani să-mi fac un nume ca General. Nu i-am explicat lui Angus ce nu putea să înţeleagă: că fără fotbal aveam să fiu din nou un nimeni. Că Demon ratatul era încă acolo, chiar sub suprafaţă şi că dacă îmi pierdeam strălucirea nu mai însemnam nimic. Nu aveam s-o câştig niciodată pe Dori.

Dintr-un motiv sau altul, Angus a hotărât că mă înveselise. S-a întors la lista cu jalnicele aşteptări în privinţa mea.

— Partea bună este că te afli în vârful preferinţelor la bal.

— Aiurea, sunt abia în al doilea an.

— Eu nu sunt decât mesagerul. Înălţimea Ta, se pare că vei fi încoronat.

— Nu-i adevărat. Oricum, nu vreau să fiu votat de milă. Dacă e să câştig, vreau să câştig pentru fizicul beton şi caracterul superficial.

A încuviinţat din cap, gânditoare.

— Înţeleg. Dar e cazul să primeşti ce ţi se dă. Nu e un vot de milă dacă eşti rănit la datorie. Purple cross.

— Purple heart[28], am spus. Creier de bibilică.

S-a lovit cu palma peste buzunarul de la pieptul plat al salopetei.

— Boule!

Se ştia că mă binedispune atunci când se prostea, dar în cazul de faţă era meritul pastilelor. Adormeam încet-încet, în ţara fericirii. Ar trebui să mă piş mai întâi. Udatul patului e un pericol constant în situaţia asta. Pândeşti fereastra

[28] Decoraţie militară americană, acordată celor ucişi sau răniţi în luptă.

scurtă când durerea e suportabilă, dar nu eşti încă atât de praf încât să nu-ţi poţi mişca fundul din pat. S-a uitat la mine cum mă clatin şi mă dau jos cu greu din pat, gâfâind şi gemând până m-am ridicat.

— Of, Iisuse, Demon! Ar trebui să-ţi înnoieşti lenjeria.

Nu se înşela. Nu s-ar fi spus că vreodată în viaţa lor chiloţii mei fuseseră cât de cât albi sau strânşi pe corp.

June trebuie să fi aflat prin telefonul fără fir de la şcoală, de la Emmy, deci nu pot spune ce accidentare credea că am. Dar m-am trezit şi era acolo, se holba la sticluţa mea cu pastile. Venită direct de la muncă, în halatul alb cu ecuson de plastic pe care îi era scris numele. Sub halat, un pulover negru şi pantaloni. Felul sexy în care s-a aplecat în faţă cu spatele drept, ca o balama pe talia subţire, mi-a făcut gândul să zboare la Dori. Dacă n-ar fi fost durerea, mi s-ar fi sculat chiar atunci.

— Bună! am spus, răguşit şi ameţit.

Poate că dublasem doza dublă de Lortab. Când faci acelaşi lucru zi de zi de zi, mai uiţi dacă ceva s-a întâmplat în urmă cu o oră sau ieri.

— De când iei astea?

M-am gândit.

— Ce zi e azi?

A pufnit şi s-a răsucit pe călcâie. Mister era în prag, cu şapcă roşie, şnur şi fluier de gât, parcă se pregătea dintr-o clipă într-alta s-o pună pe June să facă nişte alergări.

— Cine i-a dat astea?

— Cred că băiatul e pe mâini bune, a spus antrenorul. Watts e doctor de când tu erai majoretă cu fustă scurtă şi şosete lungi.

S-a întors către mine.

— Demon, pot să mă uit la picior?

Am răspuns că da şi ea s-a aşezat pe pat. Îi simţeam mirosul de săpun, aceeaşi dulceaţă fructată care o urmărea peste tot pe Emmy, şi m-am gândit iarăşi la Dori, mi-am dorit să ştiu cum mirosea ea.

— Cât mă costă? am întrebat, dându-mi vag seama că mi se împleticea limba.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Reducere pentru prieteni de familie. Când o să te simţi mai bine, poţi să vii să-mi cureţi jgheaburile.

Casele-bărci cu susul în jos nu au jgheaburi. A trebuit să scormonesc printr-o bucată de creier ca vata pentru a mă prinde de glumă. A dat la o parte cearşaful şi a scos un fluierat, lung şi grav, ca atunci când chemi un câine. Cred că între timp îşi luase câine. Ce se întâmplase cu Rufus? Ce înseamnă când un doctor îţi vede rana şi fluieră? Nu-i bine. A atins şi a apăsat pe diferite părţi ale piciorului, mi-a luat pulsul de la gleznă. Dacă îmi imaginasem vreodată cum ar fi să mă pipăie

June, nu spun că o făcusem, nu aşa se întâmpla. Era pusă pe treabă. Îmi părea bine că Angus mă convinsese să iau pe mine nişte pantaloni scurţi, de sală, decenţi.

M-a acoperit şi şi-a pus amândouă mâinile în poală, s-a uitat la mine. Şi-a muşcat buza. Mi-aş fi dorit să dorm. Să aştept să mă trezesc din întorsătura de căcat pe care o luaseră lucrurile.

— Ţi-am văzut radiografia, a spus, şi nu sunt prea încântată. Ştiu că încă aştepţi RMN-ul, însă nu cred că o să fie grozav, îmi pare rău, îmi pare tare rău pentru tine. Dar singurul lucru care o să te ajute cu lovitura asta e un diagnostic şi tratamentul corect. Nu să te amăgeşti. Crede-mă. Am văzut destui pacienţi care au încercat.

— Nu e fractură.

Ăsta fusese Mister.

S-a răsucit spre el.

— Nu sunt mulţumită de radiografie pentru că s-ar putea să aibă probleme cu placa de creştere care a fost trecută cu vederea. Nu era un unghi perfect şi nu i-au făcut mediolaterală. Dacă Watts sau cine are grijă de Damon nu a cerut una, pot să mă ocup eu chiar acum.

Mister nu a spus nimic. Îşi răsucea şnurul în jurul degetului. June s-a întors către mine.

— Tu ce ai vrea?

Să nu mă mai doară ca naiba. Am dat din umeri.

— Să fiu bun de joc vinerea viitoare?

— O, dragule!

Şi-a pus mâna peste a mea şi am simţit un zvâcnet atât de puternic în piept, încât mi-am ţinut respiraţia ca să nu izbucnesc în lacrimi. Dădea din cap. M-am concentrat pe părul ei lucios ca o blană de nurcă şi am lăsat cuvintele să se transforme în bule deasupra capului ei. Indisponibil pentru restul. Sezonului.

Şnurul rotitor al lui Mister s-a oprit brusc. A spus ceva. Ea a spus ceva. El a schimbat tonul şi a zis că a cui casă era asta. Ea a înşfăcat sticluţa mea cu pastile şi a scuturat-o spre el.

— Te joci cu focul, a spus.

Şi tot aşa. Eu eram copilul mic care îşi dorea ca mama şi tata să nu se mai certe. La un moment dat ea s-a întors şi m-a întrebat, apropiindu-şi faţa de a mea, dacă ştiu ce iau. Mi-a spus că era hidrocodonă şi încă ceva. Deci nu Oxy, am zis şi ea a replicat că nu e mai bun nici ăsta. Îmi căutam cuvintele şi poate mă contaminasem de nesimţirea lui Mister, pentru că am întrebat-o cum rămâne cu ce spunea Kent că „durerea este un semn vital” şi toate alea.

A şuierat la mine:

— Kent Hoit e un afurisit de ucigaş plătit de compania lui.

Cuvintele acestea, ieşite din gura ei, m-au blocat. A părăsit camera împreună cu Mister, dar îi auzeam pe hol. Mister striga ca atunci când dădea indicaţii la cincizeci de metri şi ea vorbea la rândul ei destul de tare, îi spunea că înainte avea doi-trei narcomani pe an, acum are atâţia într-o singură zi. Apoi l-a lăsat pe el şi s-a întors să mă convingă pe mine. Îmi spunea cum durerea este felul în care corpul are grijă de tine, te anunţă când să te opreşti. Îmi spunea să mă gândesc la viitorul meu. Habar nu avea. Viitorul meu era fotbalul. Joci chiar şi atunci când ai dureri, aşa stă treaba.

A plecat, eu am dormit. M-am trezit buimac, apoi enervat. Nu eram vreun copil care dădea o petrecere farmaceutică. Procedam ca la carte, la indicaţia medicului. Era treabă serioasă să fii General. Antrenorul ştia. Ea nu.

Când am ajuns la doctorul de oase, genunchiul cât o minge de baschet se micşorase, era cât una de softball. Toată săptămâna îşi etalase curcubeul de vânătăi: negru-verde-galben-maro. Mister mi-a făcut rost de nişte cârje şi umblam un pic. Era bine să te mişti. Doar că durea ca naiba.

Doctorul de oase s-a dovedit a fi un bărbat cu maxilarul alungit, mâini scheletice şi fără timp de pierdut. S-a uitat la mine în sala de aşteptare a spitalului, în drum spre oamenii pe care urma să-i taie. Stăteam pe scaunele alea de plastic şi nu puteam să mă gândesc decât la seara când mama făcuse supradoză şi eu fusesem aruncat la adâncime în piscina cu căcat a plasamentului. De atunci tot înotam. Mi-aş fi dorit să am cinci ani şi să pot să-l ţin de mână pe Mister când mi-am dat jos pantalonii de trening şi l-am lăsat pe doctorul Oase să-mi palpeze piciorul. A spus acelaşi lucru ca June, că nu avea încredere în prima radiografie. Chiar şi fără RMN îşi dădea seama că era nevoie de operaţie. Ceva cu meniscul, ceva cu ligamentul încrucişat anterior, piciorul trebuia stabilizat, MF-ul să mă pună în ghips şi să-mi facă PT. Prea multe litere. Mi-a reînnoit reţeta de Lortab şi a zis să revin după ce primeam rezultatul de la RMN. Credeam că antrenorul o să-l întrebe cât de repede puteam să mă întorc pe teren, dar nu a făcut-o.

Când am ajuns la maşină, i-am spus lui Mister că nu voiam ca acele mâini scheletice să mă taie. S-a uitat la mine, cu buzele strânse peste dinţii pătraţi, cu mâinile pătate pe volan. Rar îi spusesem, direct, ce vreau sau ce nu vreau. Orice copil aflat în plasament poate să vă explice de ce.

— Am înţeles, fiule, a zis.

Apoi l-a sunat pe Watts de la telefonul din maşină şi neam dus direct la farmacie să luăm noua reţetă. Mister se pregătea să intre, dar i-am spus că mă duc eu. Voiam să dovedesc ceva. Am ieşit şi am traversat în cârje parcarea, cu o mândrie prostească. *Mă descurc*, îmi zic când uşile se deschid. *Mă descurc*, în timp ce mă deplasez pe culoar spre farmacie. Mi-au spus că durează

cincisprezece minute. M-am uitat prin reviste şi prezervative şi mi-am găsit un loc să mă aşez pe o ladă de Ensure[29].

În cele din urmă mi-au strigat numele. Am plătit cu cârdul antrenorului. Punga albă de hârtie avea ceva scris pe ea, destul de clar, OxyContin. Treaba asta m-a zdruncinat. Încă mă străduiam, mă jucam de-a *mă descurc*, dar în drum spre ieşire m-am împiedicat şi am intrat într-un tip fără adăpost.

— Băăă, ’j orb? a spus, pe un ton atât de jalnic încât l-am potopit cu scuze: regret, n-am fost atent, greşeala mea, îmi pare rău, scuze.

Mister se uita din maşină, i-am aruncat tipului încă o privire şi era să dau afară tot micul-dejun. Probabil spusese îs orb. Nu avea ochi, doar două găuri pe faţa ridată. Avea şi un câine mare utilitar în ham. Nu era fără adăpost, doar un om care se ducea la Walgreens să ia ce medicamente or lua oamenii ăştia ca să suporte viaţa în întunericul afurisit şi fără speranţă.

Am urcat în maşină şocat. Găurile acelea goale. *Orb, orb, orb.*

[29] Marcă de suplimente alimentare lichide.

42

Era o treaba justificată, nu mă drogăm. Credeam asta cu tot sângele care-mi pulsa prin inimă şi asta i-am promis lui Mister. Eu urmam cu strictete recomandările doctorului, iar el mă lăsa să joc.

Şi m-a lăsat. După patru săptămâni, praf, cum încă eram, idiot cum eram, am intrat. Nu toate minutele ca înainte, evident. Doar în momentele esenţiale, asta era ideea. Mister mă ţinea pentru un atac pe flancuri sau o schemă cu pase lungi atunci când avea mai mare nevoie. În prima vineri când m-am întors, nu a fost nevoie. Cu Norwood, în general, băga echipa a doua pe teren, nu aveam cum să pierdem cu fraierii ăia nici dacă alergam cu spatele. Am stat echipat pe margine până la ultimul sfert, noi conduceam cu 28 de puncte, mai erau patru minute. Mister îmi face semn cu degetul mare, mă trimite şchiopătând pe teren doar pentru spectatori. De atâtea urale şi tropăieli tribunele mai au un pic şi se dărâmă, *Dee-mon! Copper-head!* Băiatul-model, ajuns din plasament la celebritate, mai bun decât oricând. Angus nu se înşelase. În timp ce dormeam, fusesem încoronat rege în Lee County.

Vinerea următoare nu avea să fie un asemenea galop de sănătate. Riverheads, în deplasare. M-am pus serios pe treabă în sala de forţă. Partea de sus a corpului era în regulă, dar de ridicat haltere, nici vorbă. Chiar şi aşa, nu aveam de gând să-mi dezamăgesc oamenii. Sau şcoala, Dumnezeule! Prima zi când mă întorc, când intru în sala de mese: capete se întorc, tăvi zăngănesc, toată lumea se ridică în picioare şi aplaudă. Doamnele care servesc masa, cu plase peste păr, bat din palme. Cea mai mare parte din mine îmi spune: *Nu mă cunosc*. Un copil care primeşte prânzul pe gratis. Dar o mică parte din mine gândeşte: *M-am sinucis pentru asta*.

Deci îmi luam medicamentele. Şi jucam aşa cum joaca cineva care ia medicamente, lent. Mister nu a comentat, dar a văzut şi a direcţionat jocul către picioare mai rapide şi degete mai puţin alunecoase. Asta m-a durut mai rău decât piciorul, pe bune. Am încercat s-o las mai moale, mai puţin unt pe pâine. Doar un picuţ, cinci-şase ore între pastilele de Lortab sau Percocet, o zi şi jumătate pentru Oxy. Trebuia să le alternez sau uneori să le dublez, conform instrucţiunilor scrise. Doctorul mă dopa ca lumea la antrenamente, scădea cantitatea în serile cu meciuri, îmi mai făcea injecţii înainte de joc. Conta pe mine să joc, în ciuda durerii. Doamne, aşa am făcut! Era destul de greu să trag de ce îmi mai rămăsese din genunchi. Durerea nici măcar nu mai era lucrul cel mai important, eram cumva amorţit, suficient cât să încerc s-o las mai uşor cu medicamentele. Dar, dacă o lungeam prea mult, mai ales între dozele de Oxy, mă

simţeam lovit încă dinainte să mă echipez. Dureri de oase, dureri de burtă, vomitat în toaleta din vestiar. Şi lucruri mai rele, greu de vorbit despre ele. Mă căcam pe mine. Brusc şi rapid, cu fiori şi frisoane şi tot ce aveam înăuntru transformat într-un jet puternic de apă. Ceea ce e foarte ciudat, pentru că în general OxyContinul te constipă de nu mai ştii de tine. Până când intri în sevraj şi atunci nu te mai constipă. Deocamdată nu avusesem parte de aşa ceva decât acasă, înainte să plec la antrenament. Dar tot era nasol ca naiba. Putea să-mi vină doar pentru că îmi făceam griji. Se apropia balul. Nu doar meciurile, care oricum sunt o mare învălmăşeală de noroi, urme de iarbă, pişat, tipi care se pişă în căni sau în prosoape ori în spatele băncii, îmi pare rău dacă nu ştiaţi până acum. Mă gândeam mai mult la chestiile de la pauză, la balul şcolii. Când urma să defilez în jurul terenului la braţ cu o fată în faţa întregii adunări de vineri seara. Meci pe teren propriu, evident. Uniforme albe.

M-am apucat din nou să iau Oxy după ceas.

Balul şcolii era o treaba ridicolă. Da, urma să fiu încoronat. Deci eram înghesuit din toate părţile în privinţa fetei invitate: regina e obligatorie. Fetele au luat-o razna. Mâncare lăsată în dulap, biscuiţi, toate astea sunt bune şi frumoase. Dar au urmat fotografiile. Buze strânse şi sfârcuri întărite, degetul mare în blugii cu fermoarul desfăcut, iar eu mă întrebam doar: *Cine naiba ţi-a făcut poza asta? Pai, aţi început treaba, du-te cu el la bal.* Poate sunt eu prost. Dar îmi plăcea ideea să încep de la primele momente ale scenei de vânătoare, nu să apar în ultima clipă, înainte să explodeze maşina.

Accesul la dulapul meu era uşor. Angus, Maggot, mai mulţi colegi de echipă şi cunoştinţe care se ocupau de iarbă aveau combinaţia, din motive practice. Deci dacă mândruţele astea erau anonime, şi în majoritatea cazurilor nu erau, trebuia doar să întreb. Îmi pare rău s-o spun, nu am făcut-o. Nu mă interesa prea tare. Însă pe Turp Trussell îl interesa. Avea dulapul lângă al meu şi a făcut rost de o grămadă de cronţănele pe gratis, pentru ca mie nu mi se părea corect să mănânc biscuiţii unei fete pe care nu aveam de gând s-o invit. Nu-mi place să fiu dator nimănui. În baza aceluiaşi raţionament, Turp era de părere că trebuie să-şi însuşească fotografiile. Dar aici am tras linie.

Şi vine ziua când Turp stă lângă dulapul meu, ca un balon mare şi roşu care mai are un pic şi se sparge. Puştiul era binecuvântat cu genul de piele plina de coşuri, ca o bucată de carne fiartă, pe care nu ai cum s-o treci cu vederea. Mai are un pic şi moare, ceva stă să plesnească în el şi spune:

— Deschide-l, omule! Deschide-l!

Ca şi cum ar fi ziua mea, fir-ar! Era clar că văzuse ceva care intrase acolo. Îmi venea să-i spun să-l ia, orice ar fi fost, ia-l şi mănâncă-l. Dar mă făcuse curios. Am învârtit încuietoarea, am deschis şi n-am văzut niciun biscuit. Niciun plic cu scris de fată. Doar o chestie neagră aruncată în grabă, prinsa de sârma unui carneţel cu spirală. Mi-a luat o secundă să desfac ce era acolo şi era să mă cac pe

mine. Chiloţi. Tanga. Nici nu văzusem aşa ceva fără cineva înăuntru. Nimic special, dantelă în faţă, nimic în rest. Între timp Turp face ceva între dansul de după înscrierea unui punct şi o criză de astm, ca şi cum nu ar fi văzut nişte chiloţi în viaţa lui sau dimpotrivă, evident, pentru că văzuse. Mă tot întreabă dacă sigiliul de siguranţă este rupt.

— Ce?

Acum avem şi public care urmăreşte cum Demon este un idiot absolut. Ce mă întreabă Turp: sunt curaţi sau i-a purtat? De unde naiba ar trebui să ştiu, habar n-am. Mi-i smulge, plin de dispreţ.

— Moşule, spune. *Trage în piept!*

Îmi apropie chiloţii de faţă şi înţeleg. Pizdă sută la sută, drept între ochi. Şi după asta cică ar trebui să mă duc la ora de educaţie civică. Pe fundul dulapului e o semnătură cu ruj, Vicky Strout. Cunoscută din ziua aceea sub numele de Freacă-şi-Adulmecă.

Îmi pare rău pentru Vicky. A riscat. Poate că până în ziua de azi, prietenii afurisiţi ai copiilor ei îi spun pe la spate Freacă-şi-Adulmecă, iar asta i se trage de la mine. Dacă aceste doamne m-ar fi prins mai devreme, aş fi fost precum calul la ovăz. Dar acum nu mă mai interesa decât ce era mai bun. Dacă mă hotărâm să merg la bal, una singură putea fi regina mea. Nu Vicky Strout.

Şi nici măcar n-aveam tupeul s-o sun. Pentru că ştiam cum e viaţa. Atât timp cât nu ai întrebat încă, mai trece o zi în care în mintea ta răspunsul poate fi altul decât „marş de-aici”. Prin urmare s-a întâmplat aşa cum trebuia pesemne să se întâmple. Dori a venit la mine.

Era o zi de luni. Stăteam mult timp în casă, lucru pe care poate îl aflase întrebând în dreapta şi-n stânga. Eram în pat, încercam să-mi desfăşor meciuri în minte, undeva între somn şi nesomn, vise cu Dori dansându-mi în poală. Nu ca aş fi avut doar gânduri cu tentă sexuală, nu doar i-o tragi unei zâne-nimfe. Sau, dacă da, n-am văzut eu banda asta desenată. Oricum, am înlemnit când m-am întors şi am văzut-o cum se uita la mine din prag. Iete-te, cum stătea ea acolo în picioarele ei cu sandale cu şiret, ca şi cum venise zburând pe undele mele cerebrale.

— Bună, a spus.

Vocea aia profundă, de apă curgătoare.

M-am ridicat prea repede în şezut şi am strâns cearşafurile în jurul meu, să mă acopăr. Rahat.

— Bună, am răspuns. De unde ştii? Unde stau, adică.

Rahatrahatrahat.

— La câte alte conace ale antrenorului Winfield crezi că am încercat până să ajung aici?

— Scuze, am spus. E o oră ciudata pentru somn. Îmi dau nişte chestii care mă cam doboară.

A ocolit capătul patului şi s-a apropiat de noptieră, unde aveam toate mizeriile. A ridicat sticluţele cu pastile una câte una şi s-a uitat la etichete. Apoi s-a aşezat pe pat cu faţa la mine, cu un picior îndoit, celălalt atârnat. Nu era îmbrăcată tocmai de iarnă, pesemne era cald afara. Avea inele mici de argint pe două dintre degetele de la picioare.

— Ia zi, cât de paradit eşti?

— Cea mai mare parte încă funcţionează. Restul înţeleg că o să-şi revină.

A rânjit la mine. Dumnezeule, ce chip, ca nişte cupe de îngheţată de vanilie, obraji rotunzi şi piele neteda. Nas mic şi cârn. Ochi strălucitori, ca şi cum negrul din mijloc ar fi înghiţit restul. Rochia roz era făcuta din ceva moale, o a doua piele, cu un decolteu jos, rotund, care îmi zâmbea deasupra dublei umflături a ţâţelor. Îmi era teamă că o să plâng dacă nu puteam s-o ating.

— Ţi-am adus ceva.

Şi-a tras cureaua genţii de pe umăr.

— Nu trebuia.

— O, ba da. Habar nu ai. Era vorba de viaţă şi de moarte.

Aveam o senzaţie de moliciune în gură şi în creier şi îmi făceam inventarul regretelor. Mă lenevisem în privinţa duşurilor: una printre multe altele. În ochii ei negri juca o întrebare.

— Ce? Trebuie să ghicesc?

— N-o să reuşeşti niciodată.

— Dar, dacă reuşesc, am spus, te scot în oraş.

Ajută-mă, Iisuse, ce zâmbet! Câte o gropiţă minusculă în fiecare obraz şi buza de sus un pic îndepărtată de dinţi, cel mai savuros zâmbet posibil. Te invita înăuntru.

Am scotocit prin dulapul dezordonat din mintea mea. Nu erau chiloţi, cu siguranţă.

— E ceva de care am nevoie?

— Categoric nu.

Părea stârnită. Piciorul care se legăna a săltat.

— Bun. Deci nu-i o bere Mickey's, nici tema la geometrie.

A clătinat din cap, solemnă ca o biserică.

— Dar sunt pe aproape?

— Foarte.

— Un borcan de ouă marinate. Nu, stai. Un Furby.

Râsul ei a izbucnit. Ca o cutie care se deschide şi din ea se revarsă bomboane. Am mai spus o grămadă de lucruri ridicole, doar ca să văd acest fenomen repetându-se. Până la urmă mi-a dat un indiciu.

— Este singurul lucru despre care ştiu că ţi-ar plăcea mult. Pentru că mi-ai spus.

Nicio idee. Până atunci abia ce vorbisem cu ea, în viaţa reală.

— Atunci când ne-am întâlnit prima dată, la magazinul de furaje, m-a şicanat. „Drăgălaşi foc”...

— O, rahat! Nu-mi vine să cred că ai ţinut minte. Pui?

A băgat mâna în geantă şi a scos o cutie roz de Tampax. În clipa în care a deschis-o, micuţul a început să piuie. L-am luat de la ea, surprins de gheruţele puternice pe care mi le-a înfipt în piele. Asta avea pene adevărate, nu ca mingiuţele de pluş de o zi cu care avusesem de-a face la magazin, vii şi moarte. Am încercat să-l liniştesc, l-am mângâiat pe capul de culoarea alunei. Dori se uita la noi cu zâmbetul acela savuros. Piciorul ţopăia în continuare. O parte din ea se mişca mereu.

— De unde l-ai luat?

— De unde crezi?

— De la magazinul tatălui tău? În noiembrie? Nu-nţeleg nimic.

— Aşa-i? Cineva i-a comandat în mod special şi nu a mai venit să-i ia. Donnamarie era căcată pe ea în privinţa acestor zece pui, ne suna acasă în fiecare zi, aşa că. A. Trebuit să-i iau.

Simţeam bătăile inimii sub pene.

— N-o să-i fie dor de ceilalţi prieteni ai lui?

— Bun. Ţi-am spus că era o chestiune de viaţă şi moarte? Asta e cel viu. O poveste tristă.

— Ceilalţi sunt morţi? Cum?

— Păi, am un câine, Jip, da? Super-drăguţ.

— Aşa de drăguţ că omoară pui?

— Nici nu-mi dau seama cum s-a întâmplat. Eram afară şi îi lăsasem să alerge liberi, iar tata i-a dat drumul lui Jip prin spate. Când m-am dezmeticit eu, efectiv îi înghiţea pe micuţi din iarba.

Zâmbetul i-a pierit complet, mai trist de atât nu se poate, îmi venea s-o sărut mai mult decât îmi doream să trăiesc.

— Supravieţuitor, i-am spus micului meu prieten, dându-i un ghiont uşor în piept cu pumnul. Tu şi cu mine.

M-am gândit vreo clipă că nu am voie să deţin animale sau la cât de ridicol e să ţii un pui de găină în casă, la ceva din toate astea? Voi ce credeţi? Aveam vrabia în mână.

Am luat-o razna şi am cheltuit prea mulţi bani, i-am cumpărat flori nu de la Walmart, ci de la florăria adevărată din Bristol, unde aveau una exact de culoarea părului ei. Orhidee. Mi-am cumpărat un sacou nou, nu de la Goodwill. Toată povestea cu partea de bal din pauza meciului se desfăşura în echipament, dar după aceea veneau dansul şi activităţile de după meci. Muream că nu puteam să mă duc s-o iau cu maşina, dar singura opţiune ar fi fost să merg cu Mustangul lui U-Haul şi cu el care să mă supravegheze. Mai degrabă aş fi luat

motocositoarea. Am încercat s-o conving pe Angus să-mi împrumute Jeepul ei, să merg singur cu permisul meu de învăţăcel doar de data asta, fiindcă ce poliţist din Lee County o să amendeze un General într-o seară de meci? Nici vorbă. Angus mă necăjea în continuare cu moda de săptămâna asta. Nu puteam să-i spun decât aşteaptă şi o să vezi. Dori e aleasa.

Angus spunea că puiul de găină este „fructul dragostei” mele cu Dori. Ca mulţi alţi bastarzi, a ajuns într-o cameră lăturalnică, într-o cutie de carton. Dori i-a adus o adăpătoare şi resturi de furaje de la magazin. În săptămâna aceea a venit în fiecare zi, se simţea destul de singură, doar cu tatăl ei, care s-a dovedit a fi mult mai bolnav, pe lângă problema cu inima. Spunea că în zadar te lupţi să ajungi la doctori. Abia după infarct îi descoperiseră cancerul care în acel moment îl măcina, afectându-i plămânii şi oasele. Într-o zi a închis uşa de la camera mea şi m-a întrebat dacă putea să se întindă şi să plângă un pic, în timp ce o ţineam în braţe. Totul în mine, tot ce aveam înăuntru, era întors către această fată.

Ea m-a dus la cumpărături pentru întâlnirea de la bal şi m-a convins să-mi iau sacou, i-am spus că nu eram un om bogat, dar ea a râs şi mi-a spus că am cel puţin trei sute în dormitor. Lortabul se vindea cu zece dolari pastila, Oxy cu optzeci. Nu aveam de gând să mă despart de acele pastile, dar am cumpărat sacoul. A aranjat cu o vecină să stea vineri noapte cu tatăl ei. Număram clipele.

Până la urmă nu a fost o problemă că nu am avut maşină. Mister ne-a cerut să venim cu două ore înainte de lovitura de începere, pentru nişte exerciţii de ultim moment. Eram groaznic de încordat din multe motive, unul dintre ele fiind tropăielile asurzitoare ale publicului pentru mine, încât am luat toate pastilele pe care trebuia să le iau. Stăteam pe margine şi mă uitam la gaura din jocul nostru unde ar fi trebuit să mă aflu. Eram şi nu eram acolo, zgomotul mulţimii şi luminile stadionului se contopeau, devenind un lung ţârâit de lăcuste în urechile mele. Simţeam cum îmi bubuie inima în spatele genunchilor şi al dinţilor. Un ticălos jalnic. Un singur lucru putea să mă salveze.

Când apăruse arăta ca un vis erotic. Cu părul mov revărsat pe o parte a feţei, cu rochia albastră lucioasă ca o apă care se scurgea pe trupul ei perfect. Îmi venea s-o beau de pe ea. Înainte de lovitura de începere ne întâlniserăm în parcare, ca să-i pot da brăţara cu floare pentru bal. De fapt, doar ca s-o văd. Nu fusesem sigur că o să vină. Am luat cutia din maşina lui U-Haul şi i-am prins floarea la încheietură, iar ea a reacţionat ca un copil în dimineaţa de Crăciun. A ridicat-o la nivelul părului. Se potrivea perfect. Nici nu mai văzuse orhidee până atunci, darămite să primească una. Muream că trebuia să plec, i-am spus să caute grupul de majorete ca să-i spună unde să vină pentru parada de la jumătatea meciului. Deja produsesem ceva agitaţie invitând o fată care nu era înscrisă ca elevă. Le enervasem rău pe majorete şi pe tipele cu biscuiţi în dulap. Dar Dori nu avea să afle niciodată asta, aveam eu grijă. Mă simţeam cu cincizeci de ani mai mare decât copiii ăştia de liceu.

— Ne vedem pe teren, a spus.
Zâmbetul acela cu buzele deschise.
— Suveranul meu.
S-a ridicat şi m-a sărutat, atac prin surprindere, şi mi s-a sculat. Ştii cum se simte asta în echipamentul de protecţie, frate? Ca un motor de curse sub o capotă de Yugo. Nu puteam să nu mă întreb la ce trebuia să mă aştept mai târziu.
Pe la jumătatea meciului am început să aflu. Am făcut toată parada, defilare, fanfară, numele noastre strigate în boxe. Concurenţii de pe următoarele locuri şi fetele invitate, cu funde roşii în păr şi fustiţe ca a lui Minnie. Eu, regele, cu regina mea sirenă, pe cât de mândru te poţi simţi cu protectoare de umeri şi coroană de plastic de la Halloween Express. Le-au dat onorul absolvenţilor mai vechi în timp ce noi, ceilalţi, stăteam şi zâmbeam de parcă ne strângeau pantofii. Toţi, în afară de Dori, care era fierbinte de luai foc şi relaxată de te răcorea. În mijlocul acestor lucruri, îmi şopteşte că mai târziu are o surpriză pentru mine. Ceva pregătit din timp, pentru că o singură dată e prima dată. Doamne!
A doua jumătate e o poveste care nu merită spusă. Nu ai cum să nu te oftici rău când pierzi la meciul de bal şi, chiar mai rău, când e din cauza ta. Nu că ar fi dat cineva vina pe mine, după meci toată lumea în vestiar zicea dă-o dracu', data viitoare îi mâncăm pe nenorociţi. Dar ştiam că principalul eveniment al serii urma să fie o petrecere de consolare în spatele sălii de sport. Dori, bineînţeles, abia aştepta să danseze şi să petreacă îmbrăcată elegant, murea de nerăbdare să vadă oameni cu care nu mai vorbise de o veşnicie, în timp ce eu simţeam mai degrabă nevoia unui atac frontal cu Mountain Dew şi vodcă. Voiam să stau afară cu echipa, undeva unde s-o pot ţine aproape în faţa mea, cu un braţ pe umărul şi pieptul ei ca o centură de siguranţă. Toţi băieţii să se uite la mine ca şi cum ar fi zis: „Băi, nu tu deplasare, nu tu posesie şi tot ai parte de unul dintre îngerii lui Dumnezeu?" Da, aşa era.
Deci intram şi ieşeam. Mirosul obişnuit de sală de sport, subsuori transpirate şi Lysol avea un iz de parfum feminin care părea nelalocul său, cam cum era chestia aia ca un spalier cu flori de hârtie pe care ţi-o împrumutau cei de la Tractor Supply ca să-ţi faci poze cu ea. Profesori morocănoşi care îşi făceau veacul pe lângă masa cu gustări. Boxe din care răpăia un mix asurzitor de Thong Song, Destiny's Child, Mariah Carey. Şi, mereu, şocul întregii săli care se sincroniza pe Electric Slide. Dori a încercat să mă prezinte prietenilor ei, dar nu s-a vorbit la masă. Se vedea limpede că fusese populara, una dintre acele fete căreia i-ar fi plăcut la nebunie să rămână la liceu dacă ar fi putut. M-am sustras de la dans din cauza genunchiului, dar de fapt pentru că nu cunoşteam mişcările, până atunci singura mea parteneră fusese mama, care nu ştia decât dansurile ridicole: Robot, Worm, Macarena. Dori, în schimb, la primele note ale fiecărui cântec sărea ca o minge de cauciuc. *Da, asta!* Ţopăia în rochia ei strălucitoare, zâmbind, nu dansa cu cineva anume, ci cu toate corpurile care se mişcau. O

singura data, un cântec rapid s-a schimbat pe neaşteptate cu „Beautiful Mess” şi nesimţitul ala de Keg Barnes a tras-o la un dans lent. Apoi, până să apuc să mă duc să-i dau stingerea, toată lumea se bâţâia pe „It’s Gonna Be Me”.

Am rămas cât am putut să stau în picioare, apoi am plecat cu Chevroletul Impala SS al tatălui ei. Scaunele din chestia aia erau ca nişte canapele, în faţa şi în spate. A spus că ştia un loc unde să parcam, dar mai întâi trebuia să trecem pe la ea pe acasă să vedem ce face tăticul. Avea o vecină care rămânea peste noapte, deci nu vedeam ce rost are, dar n-am contrazis-o. Casa era situata mult spre Blackwell. Departe de orice aşezare. Ea vorbea fără întrerupere, spunea ca, dacă tatăl ei e treaz, o să ne facă din nou cunoştinţă, pentru că întâlnirea de la magazin nu se pune, el nu fusese atent, nu ştia că la un moment dat în viitor urma s-o scot pe fiica lui în oraş. Ma întrebam dacă e la fel de emoţionată ca mine, dar nu părea, arăta doar strălucitoare, aşa cum era ea. Vorbăreaţă. O ascultam.

N-am apucat nici să mă apropii de tăticul. Am deschis uşa maşinii şi am văzut cum de pe verandă a ţâşnit spre mine o chestie ca un mop murdar cu dinţi, cu detector de căldură. Dori a râs şi a spus: „Jip, ştrengarule, ce figură eşti!” A început să tragă de el, să-l pupe pe botul scârbos şi plin de dinţi, să-mi spună că Jip e un bătrân simpatic. Incredibil. Am aşteptat în maşină.

Restul e în ceaţă. Urăsc chestia asta. Din cauza pastilelor, a machelii, a faptului că sunt un idiot, a tuturor chestiilor, acea noapte extraordinară este o casa încuiată în care trebuie să mă uit de afară pe fereastră. Îmi amintesc cum ţineam braţele în jurul ei, conduceam în timp ce ea accelera şi frâna, şoferi siamezi. Cum râdeam de asta. Şi unde am parcat, un loc la întâmplare, un drum cu pietriş pe un deal care se termina la o poartă din sârma. Dedesubt, o vale accidentată şi ruinele treptelor spre o veche mina, cu copacii plantaţi după obicei, în rânduri, ca punctele de unde a fost smuls părul unei păpuşi. Luna ieşise, luminoasa şi puternică, izbea în iazurile de acid în formă de boabe de fasole de jos şi le făcea frumoase. Eram încordat ca un arc, eram obişnuit cu nervii. Dar m-am mai liniştit după ce Dori mi-a mărturisit că şi pentru ea e prima data. Că se păstrase pentru mine. Asta îmi ajungea pentru toată viaţa, chiar dacă m-ar fi părăsit a doua zi. Sau aşa credeam. Până când a venit surpriza. Sunt şocuri de care îţi aminteşti toată viaţa, în timp ce tot restul se topeşte. Încă o văd cum mi-a spus, cu faţa luminată de lună:

— Tăticul ne-a dat un cadou.

Am zis că parcă tăticul dormea şi ea a spus da. Aşa ni l-a dat. Fara să ştie. Cu ochii sclipitori, a ridicat un pacheţel în folie metalica, mi l-a plimbat pe sub nas înainte să-l deschidă. Eu încercam să nu mă gândesc de unde are tăticul prezervative. Dar nu era un prezervativ. Era un fel de plasture, părea făcut din bani, la cât de grijulie era cu el.

— Strălucire[30], a spus.

Strălucirea de care ştiam eu era transparentă, în pahare mari. Se bea.

Nu, nu din aceea. Plasture analgezic a spus, cel mai special. Fentanyl.

Următoarea surpriză n-o să-mi iasă niciodată din minte. Trusa pe care a scos-o din geantă. Lingura pe care a folosit-o întâi ca să răzuiască plasturele. Bricheta pe care a ţinut-o sub el. Ghemotocul de vată, seringa, cum a scos teaca protectoare a acului şi a ţinut-o în gură ca o asistentă care face vaccinuri. Nu ştiu ce am spus, dar şi-a dat seama că sunt speriat şi a fost drăguţă cu mine, vorbindu-mi cu aceeaşi voce cu care îi vorbise lui Jip. Păstrase asta, fiindcă lumea susţine că prima dată când o faci cu cineva e momentul când te simţi cel mai bine din toată viaţa. Ca şi cum L-ai avea pe Iisus răspândit în sânge.

Cu sau fără Iisus, am recunoscut că nu-mi plăceau acele. A scos din gură teaca acului şi m-a sărutat prelung. Apoi a băgat vârful acului în plasture cu o atenţie tandra. Apăsa cu limba pe mijlocul buzei de sus, ca un om care se concentrează să facă cel mai frumos cadou din lume. A tras ceva din plasture, şi-a pus picătura transparentă de gel pe deget, apoi mi-a băgat vârful degetului în gură, sub limbă.

Nu m-am mai uitat din clipa în care şi-a tras piciorușul pe scaun şi şi-a scos pantoful, ca să se injecteze. Probabil după aceea am dormit o vreme. Acum ştiu destule ca să spun că aşa ar fi fost normal. Ghemuiţi împreună ca doi bebeluşi într-un pântec echipat cu volan. Poate că i-au clănţănit dinţii şi m-a implorat s-o strâng în braţe, cum avea să se întâmple mai târziu, iar şi iar. Dar nu-mi amintesc.

Bancheta din spate a acelui Impala era la fel de bună ca orice canapea pe care ţi-ai dori să faci sex. Şi am făcut, presupun. Adică da, am făcut, dar, la naiba! Vrei să-ţi aminteşti cum ai pătruns-o, dar nu am decât mici fragmente în minte, ca un voyeur la propriul meu eveniment. La un moment dat eram fără pantaloni pe mine, îmi amintesc că a rămas şocată de bietul meu genunchi lovit, a făcut mare tam-tam. Şi, în ceea ce mă priveşte, şocul când am văzut rochia aceea ieşindu-i dintr-o singură mişcare peste cap, făcută ghem în mâna ei şi aruncată pe jos, nu mai mare decât o pereche de ciorapi de sport. Surpriza de a-i vedea tot trupul deodată, cu urmele de la bikini deschise la culoare pe pielea bronzată, ca nişte haine invizibile peste piersicile sânilor şi mingeac.

Restul sunt cărţi poştale. Ea peste mine, Doamne, da, în timp ce râsul acela izbucnea din ea. Piele lipită de piele, şocul electric provocat. Cum o atingeam. Faţa mea între picioarele ei, mâinile ei trăgându-mă tare de păr. Cum i-am găsit clitorisul cu limba, surpriza că acolo era într-adevăr ceva, o alună mică şi şmecheră. Vocea Lindei Larkins şi sexul telefonic fiind motivul pentru care ştiam să fac toate astea. Linda era un antrenor capabil.

---

[30] În original *shine,* whisky de contrabandă, cu numele derivat de la faptul ca era traficat pe întuneric, la lumina lunii.

Poate că am spus prea multe. Dorinţa de a o proteja pe Dori, focul care mă face să vreau s-o salvez nu se va stinge niciodată, oricât aş mai trai. Dar chiar dacă aş fi genul care să se laude, sunt puţine lucruri de spus. Doar că la mine a fost prima dată când am făcut totul, de la început până când am terminat, dacă am terminat. M-am simţit destul de prost a doua zi, că nu ştiam sigur. Dar Dori era iubita mea. Nimic nu mă putea atinge de acum.

43

Am avut o săptămână la dispoziţie. Să fiu cel mai fericit om din lume, singura mea grijă fiind cum să ajung din nou lângă acel corp superb. Ne tăcuserăm planul. Nu vineri. Era ultimul meci al sezonului şi nu voiam s-o fac cu Dori având în mine doza de meci. Plus că urma să stăm trei ore în autobuz la întoarcerea din Richlands şi nu aveam de gând să încep la miezul nopţii. O respectam pe fata asta. Doream s-o scot în oraş sâmbătă, întâi la drive-in. Devreme, pentru că ei chiar îi plăceau filmele pentru copii. Aveam să intrăm şi să ieşim înainte de socializare şi de băut. Aveam să-i cumpăr floricele, să ne ghemuim ca să ne uităm la vreo prinţesă Disney, apoi să mergem să parcăm. Dori avea din nou pe cineva care să stea cu tăticul, aceeaşi vecină foarte disponibilă, care sugera că ar trebui să fie plătită dacă treaba asta devenea constantă.

Treaba s-a împuţit sâmbătă după-amiaza, livrată de Maggot. Ştiam că trebuie să se fi întâmplat ceva grav de vreme ce suna. Noi doi aproape că nu mai vorbeam. A spus că domnul Peg nu se simte bine, asta nu era o noutate, m-am gândit, dar Maggot a adăugat că June venea la ei şi urma să treacă să mă ia.

— Nu în seara asta, am răspuns. Vin mâine, după ce se întorc ei de la biserică.

— Demon, el nu se dă jos din pat.

Maggot avea vocea dogită. Întârziat cum era el, devenea în sfârşit bărbat şi avea nişte fire de barbă răzvrătite şi înfăţişarea aceea cu gâtul lung şi mărul lui Adam proeminent. Cu atât mai ciudat arăta cu machiaj. În tot cazul, Maggot mi-a spus că nu avem de ales, June luase taurul de coarne ca de obicei. Deci am sunat-o pe Dori să-i spun că ne vedem la drive-in.

Intenţionam să-i cer lui June să mă lase acolo după aceea. Cât putea să dureze?

Nu am fost tocmai binedispus pe drum. June era tot în echipamentul medical, cu stetoscop, încălţări banale, la ţanc ca să mă prindă pe scaunul din faţă şi să mă ia la rost: mă programasem pentru operaţia la genunchi, renunţasem deja la analgezice? I-am răspuns că Mister urma să se ocupe, acum că sezonul se terminase. Nu i-am spus că asta o să se întâmple când o să facă plopul pere, pentru că atunci aveam de gând să-l las pe doctorul de oase să mă taie. M-a întrebat de când nu-i mai văzusem pe soţii Peggot, alt subiect dureros. Refuzasem invitaţii la cină până când doamna Peggot renunţase să mă mai cheme. Ştiţi voi, ocupat. E şi mâine o zi.

Am rămas surprins că Emmy nu era cu noi în maşină. Şi că Maggot era, pe bancheta din spate, retras în hanoracul lui negru, ca o ţestoasă nebună. Am întrebat dacă urma să ne întâlnim cu Emmy acolo şi a fost rândul lui June să-şi piardă buna dispoziţie, să-mi spună că domnişoara Emmy avea de acum impresia

că anumite reguli nu i se aplicau şi ei. Şi că Maggot stătea la ea acasă de câteva săptămâni. A aruncat o privire peste umăr, ca şi cum el ar fi trebuit să adauge ceva, ceea ce Maggot nu a făcut. Mişto ieşire.

Acasă la familia Peggot era plin de maşini parcate şi o invazie de rude Peggot. Pe unii dintre cei prezenţi nu-i mai văzusem de mult, veri pe care îi spulberasem la Warcraft, care acum se transformaseră în taţii lor, cu acelaşi păr facial şi aceleaşi tatuaje cu cerbi. Kelly Ciocan m-a luat prin surprindere cu o îmbrăţişare de urs, ceva între o intrare la deposedare şi un om care se îneacă. Nu-l mai văzusem din ziua cu inelul care nu era de logodnă al lui Emmy. Părea distrus, i-am spus să se înveselească, n-a venit încă sfârşitul lumii.

Şi nu venise, din câte ştiam. Dar nu era o petrecere câmpenească obişnuită la familia Peggot. În curte erau mai mulţi bărbaţi care vorbeau încet, îşi târşâiau bocancii, suflau fum spre copaci. Mătuşi cu feţe ca nişte agende vechi scoteau foliile de pe farfurii acoperite din care nu mânca nimeni. Maggot nu voia să intre în casă. Mătuşa lui, Ruby, a pus mâna pe mine şi mi-a spus că, dacă nu fusesem încă sus să-l văd pe domnul Peg, puteam să urc când altcineva cobora. Ceea ce nu avea niciun sens, i-am zis că vorbiserăm deja şi s-a uitat la mine împingând cu limba în obraz, exact acelaşi lucru pe care îl făcea mama ei, doamna Peggot, când te prindea cu minciuna. Stăteam acolo, Ruby cu părul ei mereu vopsit negru care se vedea alb la rădăcini şi eu întrebându-mă dacă există vreo lege care spune că toţi ne transformăm în părinţii noştri. Dacă e aşa, sunt înscris la o moarte timpurie. Şi Maggot, la naiba. Cu un şarpe futut ca Romeo Blevins pe post de tată, nu puteai decât să speri că genele de pâmăiaşă ale mamei aveau să câştige, i-am promis lui Ruby că o să-l caut pe Maggot şi o să ne ducem amândoi sus la domnul Peg.

L-am găsit lângă pârâu, locul de joacă al măreţei noastre copilării. Stătea ghemuit în întuneric, arunca dintr-o parte pietre în apă.

— Hei, Storm! i-am strigat. Care-i prognoza?

Şi-a răsucit gâtul lung.

— Wolverine. Fă-ţi dracului manichiura.

M-am aşezat, i-am dat în glumă un pumn în umăr şi chiar şi acest mărunt act de violenţă l-a făcut să se retragă mai adânc în hanorac. A lansat o altă piatră spre pârâul invizibil.

— Eram nişte Răzbunători jalnici, a spus. Ştii asta, nu? Răzbunarea nu a fost niciodată a noastră.

— Vorbeşte pentru tine. Tu eşti cel care alegea mereu cea mai naşpa putere supranaturală.

— Bun. Deci chiar şi pe atunci, faptul că eu eram doamna Storm îţi jignea bărbăţia.

— Zic şi eu. Poţi să-ţi alegi orice, şi tu preferi puterea de a face să se întâmple lucruri nasoale cu vremea? E ca şi cum ţi-ai pune intenţionat limite.

— Sau să fac să fie vreme bună. Priveşte mereu partea însorită!

Mi-a adresat un zâmbet răutăcios care m-a îngrozit, chiar şi pe întuneric.

— Sigur. Convinge-mă că „Să aveţi o zi frumoasă, pe bune” chiar e o putere aşa de utilă.

— N-ai tu de unde să ştii, mare şef cu protecţie la genitale. Aştept şi eu o zi frumoasă de – cât să fie? – opt sau nouă ani?

A luat o piatră şi a aruncat-o cu o forţă atât de înfricoşătoare încât am auzit-o cum a lovit un sicomor de pe malul celălalt. *Ţoc*, o lovitură ucigătoare la nimereală.

Şi după aceea, rahat. Maggot plângea. Expira gâfâind tare, ca un ţipăt fără sunet. Îmi era teamă să-l ating. Stăteam pur şi simplu acolo şi îmi doream să pot să-i aduc ceva înapoi din zilele copilăriei când lumea ne lăsa în pace. Domnul Peg, Dumnezeule! Avea răbdarea lui Iov. Ne ducea la pescuit, îşi lăsa propria undiţă jos iar şi iar şi iar ca să ne salveze pe Maggot şi pe mine, care aruncaserăm firul prin copaci sau ni se agăţase de ceva la fundul apei. Domnul Peggot, care ne punea în cârlige viermii pe care Maggot nu voia să-i atingă. E posibil ca Maggot să fi urât pescuitul. Dacă aş fi ştiut, nu l-aş fi lăsat să spună, de teamă că domnul Peg n-o să ne mai ducă. Acum îl priveam cum se scurgea ca o cârpă şi habar nu aveam ce puteri existau care să poată să-l salveze.

Domnul Peg a murit în acea noapte. Bătrânul s-a dus în timp ce jos, sub trupul lui şi sub pat, sub aparatul de oxigen şi sub podea, priveghiul cu farfurii acoperite şi cu fumat în curte a continuat aproape toată noaptea. Dimineaţa doamna Peggot şi sora ei l-au spălat şi l-au tuns. Apoi i-au chemat pe cei de la pompe funebre să-l ia.

Maggot nu s-a dus să-şi ia rămas-bun. Am stat lângă pârâu până când afurisita de lună a plecat la culcare. Motivul pentru care acum locuia la June era scandalul pe care îl avuseseră, el şi domnul Peg. Ultimele lor cuvinte se puteau rezuma la o invitaţie reciprocă de a se duce dracului. Maggot spunea că unei jumătăţi din el îi pare rău, celeilalte nu, deci acum avea să rămână tăiat în două pentru totdeauna. Poate că l-aş fi făcut să urce scările alea, dacă aş fi ştiut că e ultima şansă. Aş fi putut să mă străduiesc mai mult. Domnul Peg era partea cea mai bună din viaţa de căcat pe care o nimerise Maggot. Din vieţile amândurora.

Deci următoarea mea întâlnire cu Dori a întârziat cu câteva zile şi a fost la o înmormântare. M-a luat în Chevroletul Impala al tatălui ei, agitată. A spus că nu fusese la multe înmormântări, nici măcar la a mamei ei, era prea mică. Nu-mi zisese decât că murise într-un accident, nişte copii care făceau curse într-o duminică seara, cu peste 150 pe oră într-o zonă comercială. Mama lui Dori dăduse o fugă la magazinul Kwikmart să ia baterii pentru telecomanda de la televizor şi ieşise la momentul nepotrivit.

Înmormântarea mamei mele fusese un lucru pe care a trebuit să-l înghit la vremea lui. M-a lovit tare să văd cât de diferită era aceasta. În biserica familiei Peggot, cu băncile de lemn lustruite de fundurile care stătuseră pe ele şi cu vitraliile colorate ca nişte puzzle-uri cu Iisus şi oile. Nu una dintre bisericile de oraş cu turle false şi cu o pancartă în faţă cu glume cu Dumnezeu, ci o biserică obişnuită de ţară, mică. Dar, Dumnezeule, câtă lume! La momentul când cei prezenţi aşteptau să-şi ia rămas-bun, coada ieşea pe uşă şi ocolea micul cimitir; oameni din toate categoriile, care tremurau în pardesie ca să vadă un mort. Nu doar familia Peggot şi prietenii săi, ci şi persoane despre care nu aş fi ghicit că îl cunoşteau. Donnamarie de la magazinul de furaje. Antrenorul Briggs. Chiar şi Stoner şi-a arătat faţa urâtă, făcând-o pe bunul fost vecin, cu chelneriţa lui minoră, acum copilă-mireasă-însărcinată. Tatăl ei era proprietarul Pro's Pizza, deci probabil Stoner o lăsase borţoasă ca să mai primească porţii suplimentare. Nu am vorbit cu el. M-am plimbat printre morminte şi m-am uitat la gaura dreptunghiulară pe care o săpaseră pentru domnul Peg, cu un morman de pământ alături, care părea de două ori mai mult decât ar fi încăput în ea. Acel cimitir parohial era atât de mic încât aş zice că trebuia să fii membru de o viaţă ca să prinzi un loc acolo. Spre surpriza mea am dat de Kelly Ciocan stând singur la marginea pădurii, i-am prezentat-o pe Dori şi a fost politicos ca de obicei, cu toată tunsoarea lui aiurea, cu pistruii şi cu acel îmi-pare-bine, dar arăta distrus, cum era şi cu câteva seri în urmă. Mă simţeam de tot căcatul pentru ce îi spusesem, că nu era sfârşitul lumii. Domnul Peg fusese ca un tată pentru el.

Lui Dori îi era prea frig ca să stea la coadă, aşa că am intrat şi am dat peste June şi Maggot. June îşi folosise puterile de Wonder Woman ca să-l îmbrace pe Maggot în haină şi cravată, deci arăta ca un tânăr sau un zombi respectabil. Emmy, tot absentă nemotivat. June cunoştea pe toată lumea şi vorbea cu toţi, inclusiv cu nişte bătrâni care-l ştiau pe domnul Peg din vremea când era miner. Oameni cu care vânase şi pescuise când era mai tânăr, înainte ca totul să fie invadat de noi, golanii, care alungaserăm compania mai selectă. Aş spune că jumătate din ţinut venise acolo. Domnul Peg era o personalitate. Mă simţeam mândru că era într-o anumită măsură al meu, dar m-a deprimat un pic să-mi dau seama că era în aceeaşi măsură, ba poate chiar mai mult, al tuturor acestor oameni. Totuşi Dori şi cu mine am stat în zona rezervată familiei. June ne-a pus acolo, cu toţi copiii şi nepoţii şi, ştiu că e o prostie, dar mi-a s-a umplut pieptul de mândrie. La fel cum mă simţisem alergând pe teren în tricoul echipei, cu toţi ochii pe mine. Ca cineva care valorează ceva.

Slujba a fost foarte diferită de a mamei. Pastorul ăsta îl cunoştea pe domnul Peg. A spus tot felul de poveşti despre el şi toată lumea era prezentă. Nu trânteau uşile inimilor în faţa nefericitului mort, ci râdeau şi plângeau gândindu-se la viaţa lui. Ştrengării din copilărie, ca atunci când băgase un viţel în şcoală şi îl închisese în biroul directorului peste noapte. Sau când fusese în fruntea băieţilor

care lansaseră cu praştia fructe de pădure în spatele bisericii în care ne aflam chiar acum şi lăsaseră pete roşii care arătau ca nişte găuri de glonţ pe şipcile albe. Apoi, în fruntea băieţilor care trebuiseră să revopsească toată biserica. Şi ştrengării de adulţi, ca atunci când domnul Peg şi tatăl acestui pastor se răsturnaseră cu barca pe lacul Carr Forr şi după aceea fiecare pretindea că îl salvase pe celălalt de la înec. Altădată însă, domnul Peg îi salvase viaţa unui om, fără discuţii, în timp ce amândoi castrau tauri. Nu ştiusem nimic din toate astea. Cel pe care îl salvase era bunicul lui Donnamarie. Predica se baza pe ideea că oamenii îşi creează diferite legături, văzute şi nevăzute, şi că domnul Peg făcuse multe noduri în plasa mare care ne ţine pe toţi laolaltă. Mort, dar totuşi aici, cu alte cuvinte. Asta m-a durut cel mai tare. La înmormântarea mamei, sicriul s-a închis peste ea şi totul s-a terminat. Orice lucru bun care se mai ştia despre ea, dacă exista, era doar în amintirea mea, iar eu eram prea ofticat ca să fac ceva cu el. Chiar râsesem de cum dansa. Şi acelea erau probabil cele mai bune momente ale mamei.

Dori m-a ţinut de mână tot timpul. Îi simţeam mâna ca un pui de pasăre în pumnul meu, ceva ce puteam proteja dacă mă străduiam îndeajuns. Am simţit ceva care îmi spunea să-mi încep vârsta de bărbat în toată firea acolo şi atunci. Uite un nod pe care pot să-l leg, îmi spuneam. N-o să-l las niciodată să se desfacă.

De obicei după înmormântare urmează o masă la faţa locului, adică un picnic la biserică. Dar era iarnă şi veniseră mult prea mulţi oameni ca să încapă în biserică, aşa că l-au organizat în sala de întruniri de la subsolul firmei de pompe funebre. În aceeaşi zi, sus se desfăşura ceremonia funerară a unui cunoscut de-ai mei. Collins, cel pe care îl înlocuisem ca titular. Nu împlinise încă optsprezece ani, avea prietenă şi copil mic şi un corp viguros. Mort. Doamne! Nu-i ştiusem niciodată numele mic până când l-am văzut pe afişul din holul capelei funebre. Aidan.

Jos, oamenii domnului Peg se răspândeau ca un muşuroi de furnici cu casoletele după ei, cu prăjituri, cu porţii de salată cu gelatină acoperite cu folii transparente zbârcite. Niciodată nu e undeva aşa de multă mâncare ca atunci când comemorezi pe cineva care a avut deja parte de ultima masă. Ruby le dădea comenzi surorilor mai mici în privinţa organizării, se luase la hartă cu June. Erau prea multe găini în acelaşi coteţ. Nu ţineam să mai rămân, dar nu puteam să plec fără să vorbesc cu doamna Peggot. Fusese drăguţă cu mine când murise mama. Îi eram dator pentru multe lucruri, dar mai ales pentru acesta.

Mi-a luat ceva s-o găsesc, stătea tăcută, cu parul alb ciufulit şi într-o rochie neagră cu umeri mult mai mari decât ai ei. Le făcea semn să plece tuturor care se îngrijorau pentru ea. Se ocupase fără întrerupere de oameni de când avea cincisprezece ani şi se măritase cu domnul Peg, de toţi copiii şi apoi de Maggot. Acum toată lumea spunea că poate în sfârşit să se odihnească, însă dacă n-o

lăsau să ridice niciun deget, era ca şi moartă. Aşa mi se părea că arată, ca orfanul lumii. Dacă vă închipuiţi că cineva care a pierdut totul ştie ce să-i spună altuia în aceeaşi situaţie, ei bine, eu nu ştiam. Dar mi-am tras un scaun şi m-am aşezat, iar ea m-a prins de mână aşa de tare că m-a durut. Nici măcar nu s-a uitat la mine, doar m-a ţinut de mână. Aveam de gând să i-o prezint pe Dori, dar fusese răpită, momeală nouă pentru veri, toate fetele mai mici îi puneau întrebări şi se uitau cu jind la părul ei frumos. Asta era Dori. Magica. Am ochit-o în partea cealaltă a încăperii, vorbind cu mâinile, aşa cum făcea mereu, mereu în mişcare, arătând către mine ca să le indice tuturor că mie îmi aparţinea. Dacă vreţi să vorbiţi despre cum e când îl ai pe Iisus în vene, pentru mine, asta era.

Era tentant să stăm să mâncăm, la câtă mâncare era, aşa că asta am făcut. Apoi, în mijlocul zilei, a apărut Emmy. Un zumzet s-a răspândit imediat, furculiţele de plastic şi pulpele de pui au încremenit în aer. Nu o văzusem mai devreme la biserica, dar trebuie să fi fost acolo. Avea una dintre florile pe care poţi să le iei de pe sicriu. June i-a aruncat privirea de vino-ncoace, dar Emmy s-a întors pe călcâie şi a plecat, cu trandafirul acela cu coadă lungă pe umăr, ca o puşcă.

Am mâncat repede şi apoi am ieşit cu Maggot să tragem nişte fumuri. Dori se simţea excelent, dar eu mă săturasem de petrecerea asta şi Maggot avea nevoie de un moment de răgaz în războiul din mintea lui, acum că domnul Peg murise pe câmpul său de lupta. Nu spun că problemele mele erau identice cu ale lui Maggot, dar acelaşi remediu era bun pentru amândoi. Iarba poate fi folosită în multe scopuri. Stăteam la o discuţie de ignoranţi despre motivul pentru care o firmă de pompe funebre are nevoie de un rând întreg de tomberoane aliniate în spatele clădirii (punctul lui de vedere: prea multe cadavre), când din senin am auzit o ceartă între fete. Scandal mare de gagici, aproape că simţeai cum unghiile se înfig adânc. Ne-am dus după colţ învăluiţi de ceaţa noastră prietenoasă şi am rămas şocaţi când am văzut-o pe Rose Dartell cu mâna înfiptă în părul lui Emmy. Emmy ţipa aşa de tare, pesemne că ceva trebuia să iasă din bruneta aceea frumuşică.

Reflexele mele nu erau la nivelul superior, dar am reuşit să ajung în spatele lui Rose şi s-o trag. În schimb la treaba cu părul nu mă pricepeam. Am imobilizat-o în timp ce Emmy îşi pusese amândouă mâinile pe cap şi încerca să se elibereze din pumnii lui Rose. În cele din urma Emmy s-a împleticit în spate, cu nasul sângerând, fustiţa largă mototolită într-o parte, ciorapii sfâşiaţi şi bucăţele de pietriş pe genunchi. Cu ochii ca nişte aruncătoare de flăcări. Rose s-a răsucit şi s-a smuls din strânsoarea mea cu o asemenea forţă încât parcă am văzut un instantaneu din copilăria ei alături de băiatul ucigaş Repede-Nainte, căruia trebuise să-i facă faţă. A traversat tropăind parcarea, s-a aruncat într-o camionetă şi a pornit cu un scrâşnet ce a făcut să îngheţe mulţimea în haine negre care tocmai ieşea pe uşă. Emmy a dispărut în aceeaşi clipă, pe alee, în toată gloria ei

spulberată. Am privit-o împreuna cu Maggot cum a tăiat-o printre tomberoane şi s-a îndepărtat cu paşi hotărâţi spre spălătorie şi spre vest.

— Ce mama mamei naibii? l-am întrebat pe Maggot.

Mai multe persoane care participau la ceremonia de sus au început să iasă, dar au ratat la limită încăierarea. Familia lui Collins, gândul ăsta m-a pus la pământ. Mi-am dat seama care dintre ele era pesemne prietena, cea cu copilul mic şi faţa schimonosită, cea care se agata de bebeluş ca şi cum ar fi fost ultimul ei bănuţ. Avea părul aranjat într-un stil de modă veche, umflat în spatele bentiţei. Acum mi-am amintit-o de la şcoală, una dintre fetele mai de la ţară. Ştiam că ar trebui să mă duc să-i spun ceva, dar Dumnezeu singur ştie ce.

— Ai vorbit cu Ciocan? a întrebat Maggot.

— Doar ca să-i spun că îmi pare rău. De treaba cu domnul Peg.

— Nu-i asta singura chestie care-l face praf. Emmy s-a despărţit de el.

— Deja? Măi, să fie! Da’ repede a fost.

— Din cauza ta, omule.

— Nu m-am atins niciodată de fata asta.

Am simţit cum îmi iau foc urechile.

— Din clasa a patra.

— Nu tu, cârnatule. Prietenul tău cel şmecher. Se pare că amica lui e ofticată.

Eram suficient de nedumerit, a trebuit să mă lămurească. Fuseseră văzuţi. Emmy şi Repede-Nainte. Am simţit ca ceva mi se zdrobeşte în piept, ca şi cum aş fi avut acolo un măr stricat. „Prietenul lui Demon, tipul ala, Repede”, aşa îl numea June şi întrebase dacă acest tânăr pe care i-l prezentasem lui Emmy e un tip decent. I-am răspuns lui Maggot ca nu-l cunoşteam atât de bine încât să-mi dau seama. Aş fi vrut eu să fie adevărat.

44

Până sus de tot sau până jos de tot. Aşa eram eu acum, aveam parte de amândouă în fiecare zi, niciodată amândouă simultan şi mai nimic între ele. Nimeni în afară de Dori nu ştia prin ce treceam. Mister îmi spusese s-o las mai moale cu Percolab, să renunţ de tot la Oxy şi să fac cât mai puţin efort cu genunchiul. Dacă durerea nu era o problemă, a adăugat, puteam să reduc medicamentele, să mă vindec şi el avea să mă aducă în formă de joc la timp pentru toamna următoare.

Am făcut ce mi-a spus sau am încercat. În fiecare zi. Până am ajuns să-mi ascund voma în geaca făcută ghem şi să scald în transpiraţie aşternuturile. Atunci cedam, înghiţeam câteva pastile şi o luam de la capăt. De obicei, cu câteva pastile de Percolab şi o jumătate de Oxy de dimineaţă, treceam funcţional prin ziua de şcoală, apoi, după-amiaza şi seara, veneau orele rămase pe care trebuia să le suport până când, până când? Până la următoarea oră care să nu fie de-a dreptul cumplită, cumpărată şi plătită cu o altă pastilă. Nu durerea era problema. Durerea e o chestie acolo, ca un zgomot sau un miros foarte urât. Asta eşti tu, asta e durerea, loveşti cu pumnul şi-ţi vezi de treabă. Eu vorbesc aici despre o senzaţie în sânge şi în plămâni, ca şi cum ai fi fost muşcat de şarpe pe dinăuntru. Tremurând, cu maţele scăpate de sub control, un corp de care nu vrei să se apropie nimeni până când nu te ocupi de el. Problema este cât de repede se va termina acest flacon.

La sfârşitul lui decembrie, ăsta era răspunsul. Doctorul Watts îmi reînnoise reţeta de câteva ori şi luasem exact ce îmi spuseseră el şi Mister, până la trista înfrângere acasă la Richlands. N-o să mă apuc să spun că am fost mereu un băiat ascultător, dar acum existau oameni care se bazau pe mine, şi nu doar colegii mei de echipă, aici era vorba despre tot ţinutul. Pentru prima dată în viaţă trebuia să fac o treabă de bărbat adevărat şi aveam curajul să mă ţin de partea mea de înţelegere. Nu am ajuns în semifinale din cauza unui bulangiu afurisit de fundaş şi a faptului că Dumnezeu şi-a făcut ca de obicei mendrele cu Demon. Dar chiar şi după ce m-am accidentat, am făcut tot ce-mi stătea în putere ca să fiu omul care credea Mister că sunt. Acum Mister privea către sezoanele viitoare, se aştepta să renunţ la medicamente şi să mă pun pe picioare, deci nici dacă muream nu aş mai fi cerut o reţetă. Dar moartea chiar părea o posibilitate. Zi de zi sticluţa portocalie zăngănea tristă dinaintea mea, odată cu numărătoarea inversă.

Salvarea a fost Dori. Dori era totul.

Îmi doream o a doua primă dată cu ea, chiar dacă de fapt era a cincea sau a şasea. O făceam destul de des. Dar voiam ca Dori să ştie că aveam pentru ea un sentiment de adult sau de om căsătorit, dacă nu mai puternic. Să fim împreună în acest fel. Nu într-o maşină. Era obiectivul asupra căruia mi-am fixat atenţia.

În cea mai mare parte a timpului aveam grijă de tatăl ei, Vester, în casa lor de ţară care mirosea a sobă pe gaze şi a scutece pentru adulţi. Nu era sexy. Jip făcea ca toate alea de fiecare dată când intram pe uşă, se întindea pe linoleum ca un covor din blană de şobolan, cu o privire ucigătoare în ochii negri şi rotunzi. Patul de spital al lui Vester era în prima cameră, deci bătrânul vedea cine vine şi cine pleacă, din păcate puţină lume. De câteva ori pe săptămână veneau nişte asistente medicale care se ocupau de lucrurile pe care nu putea să le facă Dori, catetere şi altele asemenea, iar Dori vorbea cu ele până nu mai putea, pentru că se simţea singură. Se descurca fără ajutor cu majoritatea lucrurilor, ea îl şi tundea pe bătrân. Spunea că toţi prietenii ei o aruncaseră ca pe o măsea stricată după ce se îmbolnăvise Vester. Nu putuse să rămână la şcoală, mergea câte o zi cu maşina ca să-l ducă la tot felul de specialişti. În acel moment, drumurile acelea erau probabil cea mai frumoasă parte din viaţa ei. Claxona de fiecare dată când treceau într-un alt stat, îşi trăiau marea aventură.

Dacă trebuia să se ducă la cumpărături, mă lăsa pe mine să am grijă de el, adică, în general, doar să mă asigur că tuburile de oxigen nu-i cădeau din nas. Voia să mă apropii de el şi să-i ascult povestea vieţii. Infarctul fusese ultimul dintre necazurile omului. Mă întrebasem câţi ani are, pentru că tipul ăsta cu aer de bunicuţ era tatăl lui Dori, şi am aflat că îşi luase o nevastă cu zece ani mai tânără. Dar nici el nu era atât de bătrân cum părea. Cincizeci şi unu. Lucrase la mine înainte de concedieri, nu ca miner, ci ca mecanic la centrala de prelucrare, suprafeţe mari de cărbune, nu ştiam prea bine ce înseamnă. Asta îl adusese în contact cu praful de cărbune şi cu azbestul. Venea acasă cu mici perişori agăţaţi de el peste tot, ca după ce te tunzi. Îşi arunca salopeta pe jos în bucătărie lângă maşina de spălat şi nu se mai gândea la ea, pentru că nimeni nu-i spusese să se gândească. După ce plămânii îi fuseseră afectaţi, primise o compensaţie din cauza azbestului şi astfel el şi fratele lui puseseră pe picioare magazinul de produse agricole. Dar acum fratele lui era mort şi el ca şi mort, deci să nu te aştepţi să-ţi poţi cumpăra viaţa înapoi cu bani, asta mă sfătuia. Şi nu că aş fi spus-o, dar mă gândeam că nu m-ar deranja să încerc. Mi-aş cumpăra un genunchi nou, pentru că unul dintre ai mei se dusese naibii. Făceam tot ce puteam cu Vester ca să schimb subiectul şi să discutăm despre motoare de maşini sau meciuri de fotbal şi încercam să nu mă holbez la craniul din spatele feţei lui şi la oasele de sub pielea pătată a braţelor.

O însuşire ieşită din comun a casei lor era un cal pe acoperiş. Din plastic, aproape în mărime naturală. Înainte fusese pe magazin, dar micuţa Dori îşi implorase tatăl să-l pună pe casă, deci acolo ajunsese. Asta se întâmplase după ce

murise mama ei şi mai multe aspecte ale vieţii de familie o luaseră la vale. Toată partea de sus era un muzeu al mamei moarte, jaluzele prăfuite şi trase, dulapuri îmbâcsite de rochii pe care nu le aruncaseră. Camera lui Dori era ciudată în alt fel, rivaliza cu a lui Haillie McCobb în ceea ce priveşte animalele împăiate, dar avea în plus po stere cu Christina Aguilera *Dirrty* şi cutia foarte subţire a unui joc video în care îşi ascundea prezervativele. Mi-a spus că le primise pe gratis de la una dintre asistentele îngrijitoare. Ne giugiuleam în patul ei pentru că nu puteam să ne abţinem, însă doar până la un punct. Tatăl ei dormea aproape tot timpul, deci nu era o problemă. Jip era problema. Drăguţul de Jipsy Wipsy. Dacă nu lătra la mine de-i ieşeau ochii, scotea un mormăit, de drujbă şi mă privea cu intenţia unei castrări curate. Nici vorbă să-mi dau pantalonii jos în casa aceea.

Prima mea opţiune ar fi fost afară, în pădure, pe o pătură, cu licuricii dansând în jurul nostru. Futai Disney sută la sută, i-ar fi plăcut la nebunie. Dar eram în mijlocul iernii. Trebuia să fiu inventiv. Locul special la care mă gândeam era Creaky Farm, care făcuse obiectul unei executări silite şi fusese vândută unui tip din afara oraşului care nu apărea niciodată să se ocupe de ea. Tot auzeam de orăşeni care cumpărau şi vindeau pământ din Lee County de care nu aveau nevoie, doar pentru că era ieftin foc şi mai aveau un loc unde să-şi ascundă banii. Terenul cu tutun al lui Creaky era nelucrat de doi ani, păşunile pentru vite erau pline de ciulini şi nimic din toate astea nu era problema mea. Odată bătrânul mort, şarpele nu mai avea dinţi. Îmi plăcuse locul, în cele câteva rânduri în care mă dusesem să-l prad.

Locul la care mă gândeam era depozitul care constituise ascunzătoarea mea în copilărie. Era construit în pământ, ca un beci, cu pereţi din piatră, reci tot anul şi umezi la atingere. Răceala menţinea tulpinile curăţate moi, ca să poţi lucra în timpul iernii, să desprinzi frunzele de pe tulpină cu mâna. Dar mă duceam acolo doar ca să fiu singur, în siguranţă. Nimeni nu m-a găsit vreodată în acel loc. Pământul moale şi mirosul dulce de tutun mă fermecau de fiecare dată, ca şi cum ai lua viaţa de la capăt în pântecul unei mame căreia îi ieşea bine de data asta.

Am dus-o pe Dori acolo. Cu o sticlă de Thunderbird şi câteva lumânări pe care le dosisem la înmormântarea domnului Peg, de atunci plănuiam asta. I-am spus că-i pregăteam o surpriză şi a reacţionat de parcă era ziua ei. Pe oricine altcineva l-ar fi deprimat să meargă până acolo cu maşina pe drumuri părăsite, pe jos prin buruieni uscate, fără niciun sunet în afară de nişte ciori care se plângeau de vreme într-un copac uscat. Însă pe Dori o entuziasma atât de tare orice mărunţiş, că te bucurai că trăieşti. Am împins uşa grea ca a unei fortăreţe. Am întins pe jos cuvertura şi nici nu am apucat să desfacem dopul sticlei că eram deja dezbrăcaţi şi unul peste celălalt. Buzele ei reci şi dinţii mici care mă muşcau de urechi, priveliştea sânilor ca nişte ochi căprui care mă priveau. Cum am alunecat în ea, impulsul. Nicio forţă de pe pământ nu ar fi putut să oprească asta, odată ajunşi până aici. O mare parte din viaţă îmi fusese foame şi aceste zile erau la fel. În

fiecare clipă tânjeam după trăirea asta pe care s-o împărtăşesc cu altcineva, după această apropiere. Simţeam că nu am aer până când nu o aveam din nou pe Dori lipită de mine. Abia atunci vocea tânguitoare tăcea şi lăsa să-mi treacă prin minte alte lucruri bune, stranii. Netezimea minunată a vieţii, copiii la ţâţă, un viţel care se naşte, se revarsă din mama lui, cum fac ei, ca sângele dintr-un ulcior.

După aceea am stat întins şi m-am uitat în sus la tutunul care atârna deasupra noastră ca nişte rufe uitate pe sârmă. Bine curăţat acum, cu siguranţă. Mă gândeam să iau un pic ca să-l bag în foiţe şi să-l dau prietenilor mei, aşa, o dată, în loc să fiu ăla falit care cerşeşte. Gânduri întâmplătoare, paşnice. Nu mă simţeam aşa decât după ce mi-o trăgeam cu Dori de ne săreau capacele. Îi plăcea să stea pe mine, în echilibru pe pieptul şi abdomenul meu alunecos şi pe scula moale şi umedă. Uneori trăgea un pui de somn. La început mă întrebam de fiecare dată dacă mă descurc cum trebuie, dar mi-a spus că da. De unde ştia, dacă alţii o atinseseră sau nu cum trebuie, nu doream să aflu. Ne potriveam perfect. Spunea că înainte să fim noi, nu eram nimic. De aceea putea să adoarmă pe mine, din cauza potrivirii perfecte. Sau, dacă nu dormea, rătăcea cu gândul, mă întreba lucruri la întâmplare.

În ziua aceea, în depozitul de curăţat tutunul, m-a întrebat dacă observasem că miriapodele, când le striveşti, miros a suc de cireşe. Nu-şi mişca decât gura, asta era întrebarea ei. M-a făcut să mă înfior un pic. Normal, eram goi. Am întrebat-o de ce, văzuse vreunul? Şi a spus că nu, doar se gândea. M-a întrebat şi dacă animalele ştiau că vor muri într-o zi. Probabil se gândea la Jip, era înnebunită după creatura aia, deci am spus nu.

— Poate că uneori, chiar înainte, dacă e o situaţie specială, am adăugat. Dar în cea mai mare parte a timpului aş spune că o zi normală în viaţa unui animal e o mică bulă fericită, ca şi cum ar fi permanent drogat.

I-am simţit zâmbetul pe piept. Mă credea pe cuvânt, orice îi spuneam. M-a întrebat ce cred că va fi puiul nostru când va creşte, i-am spus că, dacă mă gândesc bine, cocoş. Scotea sunete care indicau asta. Angus începuse să-i spună Lovechild[31] ca să mă enerveze, iar eu preluasem numele ca să-i fac în necaz. Chiar dacă de acum stătea în atelierul cu unelte şi nu prea avea parte de dragoste, dacă nu cumva Mattie Kate îşi amintea să se ducă să-i arunce nişte grăunţe.

Într-un final, Dori s-a dat jos de pe mine. Îi clănţăneau dinţii aşa că i-am dat cămaşa mea de flanel. S-a sprijinit de perete, şi-a tras genunchii la piept şi a încheiat cămaşa peste tot corpul, şi peste genunchi. Părea o pernă în carouri cu capul deasupra şi degete de la picioare, mici şi roz, ieşind pe jos. Îmi venea s-o iau în braţe şi s-o ascund undeva. A privit cu ochii ei negri strălucitori cum am aprins lumânările de la înmormântarea domnului Peg, am deschis sticla şi am turnat vinul Thunderbird în pahare de carton. Parcă eram la biserică, la partea

[31] „Copilul dragostei".

când se spune *Amintiţi-vă cine a murit pentru păcatele voastre*. Mie şi lui Dori, cei la care ţineam cel mai mult ne muriseră devreme, până să apucăm să păcătuim de-a dreptul. Deci aveam de recuperat. Poate de aceea nimic din ce făceam nu ni se părea greşit.

Vinul nu era de ajuns ca să ne aducă în obraji culoare. Îmi dăduse deja ceva, doar un pic, înainte să ieşim, ca să fiu fericit şi să nu tânjesc. Stomacul îmi juca mereu feste, era varză de la alternanţa cu Oxy – fără Oxy din fiecare zi şi vă spun eu: nimic nu rupe vraja mai uşor decât să verşi mâncarea de la fast-food pe bustiera prietenei tale. Nu s-a întâmplat decât o dată şi a fost foarte drăguţă şi m-a curăţat, m-a şters de mizeria de pe bărbie cu cămaşa ei. Dar nu puteam să mă gândesc la altceva decât la cum îi dădea lui Vester mâncarea de bebeluşi, în timp ce mâinile lui noduroase se agăţau de marginea patului şi el se chinuia să ajungă la lingură, iar asta mi-a stricat toată buna dispoziţie. Deja mergeam ca un bătrân, cu un genunchi paradit, deci refuzam s-o mai pun pe Dori şi în situaţia de a-mi curăţa mizeria. Aşa că, de atunci, mereu avea la ea ceva ca să mă ajute. Una-alta, Xanax, Klonopin, un plasture dintr-un pachet cu morfină de-ale tatălui ei, dacă nu se găsea nimic altceva. Dar de obicei se găsea.

Pe vremea aceea credeam că le ştiu pe toate. Văzusem oameni la şcoală, în vestiar, chiar şi la înmormântarea domnului Peg, cu pete pe poalele tricourilor. Pete verzui ca iarba sau maro-rozalii, ca de pământ. Cum puteau fi aceşti oameni atât de lipsiţi de mândrie, mă întrebam, încât să umble cu tricouri murdare. Nu ştiam că era de la învelişul unei pastile care face ca acest medicament supersigur să nu se dizolve dintr-odată în stomac. Un roz spre culoarea cuprului pe pastilele de 80 de miligrame, verde pe cele de 40. Ţi se topeşte în gură ca un M&M’s. Îl ţii acolo un minut, apoi îl scoţi şi îl freci de poalele tricoului şi ai o perlă strălucitoare de Oxy pur. Mai opioid decât orice altă pastilă. Cu un dolar cumperi o sticluţă întreagă dacă ai asigurare pentru venituri reduse, le striveşti şi le tragi pe nas una câte una sau le dizolvi şi ţi le injectezi cu seringi pentru vaccinat oi de la Farm Supply, la îndoitura cotului sau între degetele de la picioare.

Oamenii găsesc mai multe posibilităţi de a-şi reduce monştrii la tăcere decât versete are Biblia.

Trebuie să înţelegeţi gândirea lui Dori. De ce era expansivă şi amuzantă ca o fetiţă chiar şi după ce toţi prietenii o lăsaseră baltă. Cum îşi păstra răbdarea cu un bărbat hârâit şi plângăcios, îmbătrânit înainte de vreme. De ce îi tot zvâcnea piciorul. Ochii ei scânteietori nu erau de fapt negri, ci albaştri. Mă aplecasem s-o sărut şi văzusem o semilună subţire, albastră precum cerul, în jurul centrului imens, negru. Cu o viaţă ca a ei, cei mai mulţi oameni ar fi luat-o razna de o mie de ori.

Mister probabil credea că o terminasem de acum cu pastilele, că mă grăbeam spre sală ca să trag de fiare ca nebunul şi să intru din nou în rând. Angus

începuse să mă piseze cu Crăciunul, hai să furăm un pom. Încercam să mă ţin departe de amândoi. Mai veneam în grabă la câte o masă de-ale lui Mattie Kate sau ca să dorm o noapte, aveam mare nevoie de amândouă, dar cel mai adesea îmi găseam scuze. Angus dădea ochii peste cap. Ceea ce mă enerva. Un tip nu are nevoie de pretexte ca să se ducă să i-o tragă prietenei lui, e de la sine înţeles. Dori era drăguţă cu ei, aducea cadouri de la magazinul agricol al tatălui său, ciorapi, mâncare de pui pentru Lovechild, bineînţeles, salopete Carhartt, care lui Angus îi plăceau mult, tricouri termice XL pentru Mister. Odată, un scaun de tractor montat pe un taburet. Cumva la întâmplare, dar oricum mai normale decât un pui într-o cutie de Tampax. Şi nimic din toate astea nu m-a scutit de reproşuri că treceam cu vederea viaţa de familie şi Crăciunul, deşi pentru Angus eu inventasem această idee.

Ghinion. Singurul lucru legat de Crăciun care mă interesa era ce să-i iau lui Dori. Mă tot gândeam la acel prim Crăciun extraordinar cu Angus, cum bătusem casele de amanet în sus şi în jos după ceva care să i se potrivească şi cum mă simţisem de milioane când găsisem. Îmi doream din nou sentimentul că vezi cu adevărat pe cineva şi că eşti văzut. Şi nu aş fi avut parte de el cu Dori, cu ea era prea uşor. Dacă împachetam o cutie de prezervative într-un ambalaj de cadouri, avea să spună că e cel mai frumos cadou pe care l-a primit în viaţa ei. Cam dezamăgitor. Nu primeşti puncte dacă nimereşti pe lângă ţintă. Dar nu era corect să mă gândesc la vremurile vechi şi la cât de bine mă distrasem cu Angus. O iubeam pe Dori din toată inima.

Părea o idee bună să merg în direcţia feminină, ojă sau farduri, lucruri despre care nu ştiam absolut nimic în afară de faptul că nu se găsesc la talcioc. Angus nu avea cum să mă ajute. Ştiam ce CD-uri îi plăceau lui Dori, Christina, Avril Lavigne, Pink, ea era idolul lui Dori în privinţa părului. Cu asta îmi băteam capul în săptămâna dinainte de Crăciun în timp ce făceam diferite treburi prin oraş pentru Dori. Cumpărături de Crăciun sub acoperire. Insista ca ea să fie cea care îi lua medicamentele lui Vester, dar eu aveam nevoie de maşină pentru misiunea mea, deci am convins-o să mă lase să le iau eu corespondenţa şi cecurile de la oficiul poştal, apoi să mă duc la Walgreens după reţete. Ultima oprire, la magazinul alimentar. Nu mâncau decât produse congelate: Vester trăia din piure Bob Evans şi Dori, din tarte cu bezea Mrs. Smith. Eu ţineam la crochetele de pui şi altele asemenea, ca să echilibrez tipurile de alimente. Dar oricum ar fi, nu laşi chestiile astea în maşină într-o zi cu soare, chiar dacă e decembrie.

Deci aici eram, stăteam la o coadă lungă la farmacie în timp ce fata cu părul ridicat până în creştet de la tejghea mesteca gumă şi avea o discuţie cu o clientă despre îngrijirea necesară pentru soţul ei după operaţia la anus. Doamna în vârstă purta genul de încălţări de ploaie din cauciuc care se pun peste pantofi. Domnul Peg le spunea galoşi, cuvânt pe care eu şi Maggot îl foloseam pe post de înjurătură. Galoşarule, o să te galoşez. Îi datoram o vizită doamnei Peggot.

Consultaţia de la farmacie se lungea. Fata a smuls un cupon dintr-un teanc de pe tejghea şi a început să deseneze un anus cu pixul. În spatele ei era un perete întreg de mici compartimente, exact ca la oficiul poştal de unde tocmai venisem. Toate acele căsuţe poştale erau pline cu cecuri de handicap, iar acestea de aici, cu pungile albe din plastic cu medicamentele plătite cu acele cecuri. De ce să nu le combini şi să scapi de o bătaie de cap, mă întrebam. Un singur ghişeu. Deasupra peretelui de compartimente de la Walgreens îngrămădiseră cutii cu toate remediile contra răcelii din istoria omenirii, care conţineau Sudafed, Maxiflu CD, Drixoral, Sinutab, Fiu Maximum Strength etc. Cred că erau cinci sute de cutii. Nu şi pe rafturi. Din cauza lui Maggot şi a prietenilor lui care le luau pentru droguri.

Mă uitam la filonul de Sudafed când cineva m-a bătut pe umăr. Un tip bine făcut, cu cioc mic, ochelari şi prea mult păr pentru capul lui.

— Tommy, am spus. Ce cauţi aici, omule?

Nu medicamente, a spus, doar un Mountain Dew şi Doritos pentru pauza de masă. Mi-a povestit ce mai făcuse în lunile de când ne întâlniserăm la drive-in. Tot la ziar lucra, fusese promovat de la golitul gunoiului la chestii care ţineau de ziar. Tehnoredactare, spunea, aranjarea reclamelor în pagină ca să-i atragă privirea cititorului. Câştiga suficient cât să-i părăsească pe colegii catastrofali de apartament şi să stea într-un loc al lui. Jos pălăria în faţa lui Tommy, ieşise din fabrica plasamentului şi era un om cumsecade. I-am spus că îi stă bine cu noua barbă, chiar dacă de fapt doar amplifica efectul a ceea ce deja avea pe cap, dar, înţelegeţi, eram prieteni vechi. L-am pus la curent cu situaţia cu Dori. L-am întrebat dacă mai era cu prietena lui. Răspuns-surpiză: da. Sophie o chema, o fată drăguţă, tot în Pennsylvania, deci nu se întâlniseră încă. Poate la anul.

Coada a început să se mişte şi Tommy trebuia să se întoarcă la reclamele lui, dar m-a invitat să-l vizitez. Mi-a scris adresa şi şi-a cerut scuze că nu era a casei în sine, ci a garajului. Nu avea încă baie sau bucătărie, dar proprietarii plănuiau să le construiască. Închiriase de la o pereche foarte cumsecade care îl lăsa să folosească baia din interior. Un cuplu cu patru copii, de care avea grijă uneori. Se vedea că însemna enorm pentru Tommy să facă parte dintr-o familie. A spus că le citea micuţilor *Căsuţa fermecată din copac*. Fetei îi plăceau cărţile, băiatului nu la fel de mult, el era cu *Grand Theft Auto*[32], iar ceilalţi doi erau prea mici. Gemeni. Pe fată o chema Haillie. De necrezut. Era familia McCobb.

Prima întrebare pe care i-am pus-o: camera ta chiar e un garaj sau e o cameră pentru câine, cu maşină de spălat şi cu uscător? Apoi am mai avut câteva întrebări. Da, e garaj. Da, mereu îşi făceau griji cu banii, dar domnul McCobb începuse o afacere, vindea nişte produse de slăbit, Wate-O-Way, în principal înregistra alţi oameni pentru o taxă de 300 de dolari, ca să poată deveni şi ei

[32] Serie de jocuri video.

parte a echipei de vânzări de la Wate-O-Way. Tommy era ferm convins că domnul McCobb avea să fie în curând un om bogat. Nu văzuse încă niciun produs, dar se auzea că erau o noutate absolută în domeniul slăbitului. Of, Tommy.

Nu-i venea să creadă că îi cunoşteam pe aceşti oameni. Familia mea de plasament de mult pierdută. Îmi venea să-i spun: *Tommy, strânge-ţi chestiile, ieşi din garajul ăla şi nu privi în urmă.* Dar era înnebunit după această familie. Nu puteam să-i sparg bula. I-am spus că o să vin odată cu Dori şi o să-i scoatem pe el şi pe familia McCobb la Applebee's sau ceva de genul, pe cheltuiala mea. Ceea ce era o nebunie. Habar n-am de ce am spus asta. Nu m-ar fi deranjat să-i văd pe copii, mai ales pe Haillie, să văd cum se descurcă în familia aia de distruşi. Dar principalul motiv era probabil că voiam să mănânc cât de mult puteam în faţa lor. Să mă îndop cu doi hamburgeri. O formă dubioasă de răzbunare.

Trebuia totuşi să-l avertizez înainte să-şi vadă de drum. În legătură cu afacerile domnului McCobb. Toate bune şi frumoase cu Wate-O-Way, am spus, dar să nu-ţi treacă prin gând să-ţi bagi banii în aşa ceva. Of, Tommy. Se pare că o făcuse deja.

45

Restul acelei ierni e înceţoşat, ca şi cum un nor ar sta deasupra mea şi a clasei a zecea. Tot ce pot spune e că stăteam cu Dori tot mai mult. Îmi ţineam hainele la ea şi medicamentele. Transpiram peste noapte în cearşafuri care nu mai erau secretul pe care trebuia să-l păstreze Mattie Kate. Încercam s-o las mai moale cu Oxy, dar nu prea reuşeam, mai ales că Dori venea cu mici completări care mă dădeau peste cap. Nu putea să se abţină, era un om grijuliu. Îi cânta lui Vester în timp ce-l hrănea, cântece de copii mici, ca *Steluţa*. Asistentele veneau trei dimineţi pe săptămână prin rotaţie, iar Dori mă prezenta drept un văr, nu drept prietenul care stătea cu ea. Încă îşi făcea griji din cauza Protecţiei Copilului. Dar nu era treaba asistentelor să ne supravegheze. Îi atrăgeau atenţia să ţină medicamentele şi plasturii sub cheie, la loc sigur, probabil crezând că e mai mare, nu o fată de şaptesprezece ani care trebuie să se ocupe de narcoticele omului. Ca de obicei, toată lumea încearcă să-şi facă treaba.

Crăciunul a venit şi a trecut, bineînţeles că lui Dori i-au plăcut la nebunie cadourile pe care i le-am făcut, iar Angus s-a prefăcut cu succes că nu s-a supărat că ei nu i-am luat nimic. Până la urmă, Angus era cea care tot spunea despre Crăciun că nu e nimic special. Aşa că şi eu îmi spuneam la fel. Casa aceea revenea la starea ei firească. Eu nu fusesem decât o tulburare temporară.

Dar îmi era dor de Angus. De relaxarea ei. Adică, sexul e minunat, sigur, cum poate să spună oricine. Dar nu e rău deloc nici să stai cu cineva, fiecare trântit într-un fotoliu, să aruncaţi unul în altul cu floricele printre pârţuri neregulamentare.

Aveam carnet de conducere, dar nu aveam unde să mă duc. Dacă mă duceam la şcoală de la Dori, venea cu mine ca să ia înapoi maşina, apoi trecea să mă ia mai târziu. Eşuaţi pe insula noastră. Prietenii mei băieţi din ultimii ani fuseseră colegii de echipă, dar după accidentarea la genunchi ieşisem din cercul lor. Cam ăsta e liceul, un cârd de oameni neadaptaţi la întâlnirile din viaţa adultă. Şi cei din familia Peggot, vechii mei sprijinitori, erau daţi peste cap. Deci de acum toată viaţa mea era Dori, care stătea să-i încălzească lui Vester chestii la cuptorul cu microunde sau îl masa cu un prosop. În afară de asta, moţăia. Eu am alunecat la loc în vechile mele obiceiuri singuratice, desenam din nou în carneţele, nu prostii de copii cu super-eroi, ci lucruri pe care le vedeam împrejur. Am făcut un desen din trei bucăţi cu Fata Spion Walgreens care trimitea secrete încifrate în diagrame anale către agentul sub acoperire Galoşi. Deci o cu totul altă categorie de prostii.

Eram din nou la cursul de pictură al doamnei Annie, dacă mă oboseam să mă duc la şcoală, dar succesul meu din trecut fusese în mare măsură determinat de faptul că eram îndrăgostit. Repetarea ultimului an fusese o decepţie. Prima dată când o văzusem explicând lucruri extraordinare legate de contrast şi de proporţii, parcă privisem un geniu magic. A doua oară, era doar o profesoară. Credea în continuare că am talent şi probabil că era cu atât mai dezamăgită că nu mă mai concentram. Asta este. Nu trebuia să fiu special decât pentru Dori.

În afară de părţile utile, cum ar fi cursurile de şofat care îţi aduceau automat carnetul, şcoala şi-a pierdut din importanţă, cum este firesc pentru un băiat care se transformă în bărbat. Educaţie civică, nici măcar nu ştiu să vă spun ce înseamnă. Matematica o făceam cu domnul Cleveland, care avea înţelegerea lui cu Mister, jucătorii de fotbal primeau o notă care ne ajuta să rămânem eligibili. Trebuia să urmez un nivel mai avansat la engleză, care îmi răpea timp, să citesc cărţi. Pe unele însă le-am terminat fără să vreau neapărat. Tipul ăla, Holden, mi s-a părut interesant. Ura şcoala, se ducea în oraş să vâneze curve şi să se uite la prostiile bogaţilor şi până la urmă afli că, de fapt, tot ce voia în adâncul lui era să stea la marginea unei câmpii şi să-i prindă pe băieţei înainte să cadă de pe marginea stâncii, cum căzuse el. Înţelegeam treaba asta. Adică o vedeam, am desenat-o, cu stâncile albe de la graniţa cu Kentucky unde mă dusese cândva domnişoara Barks. Nu am văzut niciodată cum creşte secara, aşa că l-am făcut de veghe în lanul de tutun. Acelaşi lucru cu Charles Dickens ăla, un tip foarte bătrân, mort şi străin, dar, Dumnezeule mare, cum se prinsese de faza cu copiii şi orfanii pe care îi arde toată lumea şi tuturor li se rupe. Ai fi zis că e de prin zonă.

Principalul eveniment al acelei ierni a fost aventura prostească a lui Demon. Planul în sine, în măsura în care existase un plan, fusese o provocare pe care mi-o lansase Angus. De tipul „faci sau taci”. Stăteam suficiente seri la Mister acasă ca să conving pe toată lumea că încă locuiam acolo. Se uita la mine cum şchiopătam, zicea chestii despre operaţie, iar eu mă prefăceam cât puteam de bine că sunt un fost şi viitor jucător care s-a lăsat de medicamente. Într-o seară eram cu Angus în bârlogul nostru şi ne uitam la o emisiune de ştiinţă despre incredibila focă-leopard. Eram prost dispus. Asta era singurul lucru important pe care mi-l doream de la viaţă şi niciodată nu aveam să mă apropii de afurisitul de ocean decât prin intermediul unui televizor japonez. Am spus ceva de genul ăsta. Şi îmi amintesc până astăzi ochii ei mari şi cenuşii, de culoarea oceanului, care mă priveau de parcă ar fi spus: *Ce-i cu tine?* Dacă Angus voia să facă ceva, păi, făcea, în pana mea. Deci poate că de ciudă sau din mândrie, i-am spus: „Bine, ştii ce? O să mă duc”.

Am început să vorbesc despre asta cu Dori, ceea ce era o cruzime. Sigur că ar fi vrut să meargă, plaja i s-ar fi părut extraordinară, pentru că totul i se părea extraordinar. Nu trecuse aşa de mult de când fusese fata aceea amuzantă şi

plăcută de la şcoală, înainte ca tatăl ei şi drumurile lui de cinci ore până la doctor să-i mănânce viaţa. Acum îi era foarte greu s-o roage pe vecina ei să aibă grijă de Vester pentru ca noi doi să ne putem duce în vreo parcare. Dar a înţeles cât de mult mi-o doream şi m-a implorat să mă duc fără ea. Fă poze, a spus. Asta se întâmpla înainte ca toată lumea să aibă în buzunar un telefon cu cameră video. Am împrumutat un Polaroid de la Angus.

Fără Dori, aveam nevoie de transport. Repede-Nainte nu ar fi fost prima opţiune, dar avea maşină şi în general nu se dădea înapoi de la o aventură, dacă macheala era corespunzătoare. La telefon mi-a zis că are treabă până peste cap la fermă, era ocupat cu caii, despre care mi se spusese că nu erau caii lui, dar de asta n-am pomenit nimic. L-am îndemnat să se mai gândească. A zis că poate. Apoi i-am vorbit de toată treaba lui Maggot, ştiind că s-ar băga la orice i-ar scoate din casă. June era la un pas să-l dea afară, stabilise nişte condiţii pe care el nu era în stare să le respecte. Se arăta destul de tolerantă cu freza lui, deci pesemne că altceva era la mijloc şi nu l-am întrebat. Chiar şi un incident minor legat de iarbă risca să provoace mari probleme acolo, June declarase război drogurilor de când cu Războiul Mondial Kent, în aşa măsură încât Maggot venea până la Dori doar ca să tragă o pipă.

Nu a trecut un minut şi Emmy a aflat de la Maggot; a anunţat că vine şi ea. Ceea ce l-a determinat şi pe Repede-Nainte să ni se alăture. Nu-mi dădeam seama dacă oul fusese înainte sau găina, dar am înţeles că intram într-un fel de triunghi de iubire-ură în care juca un rol şi June Peggot, o problemă de geometrie pe care nu şi-ar dori-o nimeni. Dar la naiba! Nu mă interesa decât oceanul. Mergeam la Virginia Beach, Virginia. Un oraş pe care îl alesesem doar datorită numelui, însă nu ştiam nici măcar vag unde o să punem capul jos după ce ne puneam cururile pe iarba de acolo. Sau, speram, pe nisip. Nu aveam bani, plan, nu aveam rezerve nici cât să ne ţină zece kilometri, darămite opt sute, cât era distanţa. Repede-Nainte avea nişte cunoştinţe într-un oraş despre care spunea că e în drumul nostru, pe cineva care putea să-i facă rost uşor de bani, iar asta era de ajuns pentru patru oameni beţi de tinereţe şi de lipsă totală de experienţă.

Trebuie să recunosc, a contat şi un alt element. Câţiva copii de la şcoală se împăunau cu planul de a merge la mare în vacanţa de primăvară. Era gaşca Bettinei Cook, copii cu cârdurile lor de la Abercrombie şi Tăticul şi cu maşini primite la şaisprezece ani, legate cu funde mari şi galbene, de la CarMax. Copii care nu trebuiau decât să spună „Hei! Hai să ne facem pulbere la Myrtle Beach” şi imediat se şi întâmpla. Jumătate dintre ei probabil nu se sinchiseau de ocean, iar ceilalţi nici nu ar fi observat dacă ar fi leşinat cu burta-n în sus pe afurisitele de dune. Nu, nu-mi era deloc ciudă, de unde?

Dar chiar să-mi pierd minţile în halul ăla, să cred că sunt la nivelul acelor copii, care voiau şi primeau? Dori nu trecuse niciodată graniţa statului decât ca să-şi ducă tatăl la specialistul în boli de inimă şi de plămâni, iar în ultima vreme era

fericită dacă vedea partea din spate de la Walmart. Am fost un nesimţit că i-am fluturat excursia asta pe la nas şi apoi am plecat, ştiind că ea nu putea să vină. Nu am nicio scuză. Poate că toţi copiii sunt aşa, vor prea multe. Ca Maggot, care exagera în toate, ca să-i scoată din minţi pe bieţii lui bunici, care se căsătoriseră la cincisprezece ani fără altă speranţă mai mare pe lumea asta decât aceea de a avea copii şi de a nu-i vedea murind. Noi însă voiam lumea pe tavă, în pana mea. Ne prefăceam că suntem la fel ca acei copii din categoria Bettinei Cook, în timp ce Bettina se credea familia Kardashian. Cu toţii ne antrenaserăm cu seriale de la televizor în care părinţii aveau locuri de muncă şi copiii trăiau visul marilor oraşe, cu garderobe bogate şi râuri de bani. Luau chiar şi droguri aceşti şcolari scuzabili şi totul era o comedie pentru că nu erau săraci. În universul lor, nimeni nu te dă la o parte pentru că eşti altfel şi vrei luna de pe cer.

În al nostru, trăim priponiţi: de familie, de părinţi, dacă avem noroc, de oameni în vârstă care ne cresc, dacă nu prea avem, oameni de care cu timpul noi înşine ajungem să avem grijă. Şansele sunt cam de o sută la unu să nu fim sortiţi măreţiei. Dar ai tăi tot te apreciază. Pe de altă parte, dacă-l pocneşti pe careva sau îl faci prea tare de ruşine ori îl sperii prea rău, o să dai peste oamenii lui la Hardee's sau în parcare la Dollar General, cel mai probabil în aceeaşi zi. Vor exista consecinţe. Acelaşi lucru, dacă ridici capul prea sus, buruienile înalte sunt retezate. Până la urmă, oamenii ajung să se întâlnească undeva la mijloc, în zona asta de ascultă-ţi inima, într-un loc acceptabil pentru toată lumea. Arătaţi-mi universul de la televizor sau din filme. Oameni de la munte, oameni de la ţară, noi nu suntem nicăieri, naibii. E o stare anume să fii invizibil. Ajungi într-un punct când ai nevoie să faci cât mai mult zgomot cu putinţă doar ca să-ţi dai seama dacă mai trăieşti.

În prima seară am ajuns până la un loc numit Hungry Mother[33]. Nu glumesc. Plecarea se făcuse într-o dezordine teribilă, toată lumea fusese entuziasmată şi fiecare avusese nevoie de calmantul lui. Şi de somn ca să se potolească. Şi pentru că plecasem de lângă Dori, se impusese o partidă de sex tip îmi-pare-rău-iubito, care durează mai mult decât normal. Deci după ce am străbătut abia câteva districte, a început să se întunece şi am văzut un indicator pe autostradă. Hungry Mother s-a dovedit a nu fi nici restaurant, nici vreo femeie tristă, ci un parc, cu mese de picnic şi tot ce trebuie. Un lac. Era februarie, nu aşteptaserăm vacanţa de primăvară, le-o luaserăm mult înainte copiilor bogaţi, plus că eram mai dispuşi să chiulim. Parcul era gol, zona de picnic şi lacul erau doar ale noastre. La marginea apei, o porţiune mare de nisip.

— Să-mi trag una, copii! E plaja, să dea dracii, a spus Maggot, apoi a coborât din camionetă şi s-a desfăcut ca un briceag.

---

[33] „Mamă înfometată".

Şi-a întins braţele lungi şi s-a apucat să sară în vârful picioarelor.

— Să nu ne pripim, am zis.

Nisipul era maro-închis, ca un covoraş de bun-venit tocit aşternut către pavajul mohorât de lângă malul lacului. Dar Emmy cânta „Beach, Beach, Baby!” şi ţopăia într-o parte prin parcare, un mânz cu picioare lungi, în blugii ei strâmţi şi cizmele înalte. Am sărit toţi trei peste un gărduleţ până pe nisip. Intrarea era o poartă încuiată lângă un mic corp de toalete şi automate cu diverse obiecte, toate goale. Repede-Nainte şi-a aprins o ţigară şi s-a sprijinit de camionetă, uitându-se la noi aşa cum făcea de obicei, cu capul lăsat pe spate şi cu ochii mijiţi.

Porţiunea de nisip nu avea mai mult de 40-50 de metri, cu buşteni din loc în loc de care era prinsă o frânghie, de ambele părţi. Dincolo de ea, iarăşi pământ şi pădure. Cineva adusese pur şi simplu basculante întregi de nisip şi le răsturnase aici, gândindu-se că nimeni nu o să-şi dea seama. În plus, această plajă falsă era destul de scârboasă din cauza a tot ce lăsaseră oamenii în urmă: pahare turtite, cu paie roşii ieşind prin capace, resturile negricioase ale unui foc de tabără. Un sutien alb rupt, pe jumătate îngropat în nisip. Maggot şi-a aprins un cui şi a început să cânte despre Margaritaville. Emmy făcea bulgări mari de nisip umed, unul după altul, care se descompuneau când îi arunca spre noi. Amândoi râdeau ca nişte copii mici. Brusc am avut o presimţire urâtă în legătură cu interesul lor de a ajunge la oceanul adevărat.

— Oameni buni, asta nu e plaja. Ştiţi, da?

— În balegă am călcat! Degetul mi-a sângerat! chiuia Maggot, unduindu-se din şolduri şi mergând pe vârfuri prin nisip în cizmele lui ciudate.

Doar ca dovadă că lumea întreagă era împotriva mea, un pescăruş a venit în cerc şi a aterizat lângă noi. Mare, alb, ştim cu toţii astfel de poze. Se plimba pe mizeria maro de la marginea apei, cu o privire rea aţintită spre mine.

— He-e-ei, asta nu e marea! am strigat.

Pescăruşul nu m-a băgat în seamă.

Cârlionţatul nostru Marlboro Man stătea tot lângă camionetă, în cizmele lui de cowboy şi cu tricoul alb strâmt băgat în blugi. Nu aveam prea mare încredere în el, dar poate nici nu avusesem vreodată. Un copil în situaţia mea acceptă orice putere are la îndemână. În ceea ce priveşte treaba dintre el şi Emmy, nu încăpea îndoială. Toată ziua ea îi făcuse ochi dulci, purta un pulover albastru moale, cu nasturi pe spate până sus, conceput parcă pentru a te face să te gândeşti să i-l scoţi. Nici nu-mi dau seama cum putea să-l îmbrace singură. Repede-Nainte condusese cu mâna stângă şi cu braţul în jurul ei, dar părea acelaşi ca de obicei, ca şi cum ar fi aşteptat doar o ofertă mai bună. Din când în când îi spunea să-i mai deschidă o doză mare de bere din lada de la picioarele noastre.

Acum l-am văzut cum a aruncat chiştocul şi a venit spre noi, a sărit gardul dintr-o mişcare, ca pe un obstacol neînsemnat. Genunchii lui erau buni. Conducătorii de joc îi lasă pe ceilalţi să cadă.

— Măi, să fie, a spus, admirând peisajul. Ce-avem noi aici? Cere şi ţi se va da.
— Nu e oceanul. Nu e plaja, am replicat.
S-a dus spre apă. Mă holbam la urmele lăsate în nisip de încălţările lui cu vârf ascuţit. S-a aplecat şi a ridicat o scoică de polistiren strivită, pătată cu ketchup, şi a dus-o la ureche.
— Sst!
A dus degetul la buze. A făcut ochii mari.
— Aud marea.
Am luat de jos o cutie de bere strivită şi am lansat-o către pescăruş. Pasărea şi-a luat zborul.
Emmy a râs cu râsul ei luminos. Repede-Nainte a prins-o de mână, a învârtit-o şi deodată dansau: mâna lui stângă o ţinea pe a ei, iar dreapta, cu degetele desfăcute, lipită de omoplatul ei, o conducea cu paşi mici. Ca şi cum ar fi auzit-o pe LeAnn Rimes cântând „Can't Fight the Moonlight", şi dacă noi nu o auzeam, ghinion. Maggot şi-a îndoit picioarele lungi şi s-a lăsat pe vine, cu coatele pe genunchi ca insecta aceea numită călugăriţă, cu o expresie năucită. Era clar că Emmy şi Repede-Nainte mai făcuseră asta, fuseseră la dans.
Păreau un cuplu din filme, Emmy mişcându-se în ritmul lui, cu spatele arcuit, privind în sus spre el şi zâmbindu-i. În buzunarul lui de la spate se vedea conturul unui portofel umflat. S-au rotit pe plajă şi apoi el a prins-o de talie şi a săltat-o pe unul dintre buştenii gardului de frânghie. Emmy şi-a ridicat mâinile împreunate deasupra capului şi a rămas în echilibru, cu luna care răsărea strălucind printre pinii negri din spatele ei. Arăta perfect acolo sus. O turlă de biserică.
Apoi Repede-Nainte a luat-o de talie şi a aruncat-o peste umăr, ca pe un sac cu grăunţe. Emmy râdea şi dădea din picioare şi s-a zis cu frumuseţea.
Hungry Mother era o glumă pentru noi. Nu mâncaserăm toată ziua. S-a hotărât ca Repede-Nainte şi Emmy să se ducă în oraş să ia ceva de la Pizza Hut, de exemplu. Am scos bani din buzunar ca să-i dăm lui Repede-Nainte, iar Magot şi cu mine am fost lăsaţi în urmă, ca alte gunoaie pe plaja falsă. Am tras un buştean la marginea apei şi ne-am aşezat pe el. Luna era mai degrabă de forma unui ou decât rotundă, dar în ciuda acestui fapt părea mândră de ea şi întindea la picioarele noastre un drum argintiu peste apă. Haideţi, spunea luna. Chipurile şi trupurile noastre erau pictate în argintiu. L-am privit pe Maggot dintr-o parte, nasul şi bărbia îi ieşeau în evidenţă în lumină şi mi-am dat seama că nu mai e copil, începuse să arate normal, cu bărbia pătrată, bărbierită, şi cu mărul lui Adam proeminent. Şi părea să fi renunţat la o parte din machiaj. Poate că acum aşa era el, cu genele negre pentru care verişoarele lui l-ar fi ucis. Mă întrebam dacă o fi îndrăgostit de Repede-Nainte. Ca noi toţi.
Stăteam cu Maggot ca nişte umflături pe buşteanul nostru, lăsam luna să ne facă frumoşi. Tot locul era frumos, sincer să fiu, dincolo de faptul că îl detestam

pentru că nu era locul pe care mi-l doream. Pe partea cealaltă a apei agitate, un munte conic învelit în pini negri se ridica spre cer. Luna era înconjurată de un inel înceţoşat. Era frig şi se făcea şi mai frig.

Maggot a strigat peste lac către munte:

— Cine-i acolo?

Ca în vremurile vechi, când ne jucam de-a regele dealurilor. Eu am strigat:

— Nimeni, doar noi, nişte nenorociţi morţi de foame.

Mult timp după aceea, am strigat peste lac către muntele întunecat, ca să ne auzim ecourile.

— Sunt o MAMĂ ÎNFOMETATĂ!

Mamă mamă mamă. Înfometată înfometată înfometată.

Ecoul se auzea doar la noi în minte, cu ajutorul unei ţigări cu marijuana. Adevărul este că nu conta ce strigam sau cât de tare. Spre noi nu venea nimic.

Emmy şi Repede au lipsit o veşnicie şi s-au întors cu o pizza mare rece şi cu feţele foarte roşii, pe parcă şi le-ar fi frecat. Cam ciufuliţi. Am observat că nasturii de pe spatele puloverului lui Emmy era încheiaţi strâmb. Ne-am mâncat pizza pe plajă, opţiune turistică pe care nu o recomand din cauza nisipului. Luaserăm în excursie un morman de pături, plănuiam să ne instalăm tabăra afară, dar acum ne-am înfăşurat în toate, aşezaţi pe plajă. Maggot şi Emmy aveau pilotele pe care doamna Peggot le făcea pentru toţi nepoţii, tăind în bucăţi pătrate hainele care le rămăseseră mici. Pe vremuri stăteam întins la Maggot pe pat şi mă uitam la a lui, îmi amintea de întâmplări plăcute. De pantalonii verzi din catifea, de pildă, pe care îi distrusese jucându-se pe munţii de cărbuni din Ruelynn.

După ce am mâncat, am studiat un spaţiu pentru picnic ca posibil loc pentru dormit, opţiune pe care am luat-o în calcul aproximativ zece secunde. Temperatura scădea cu viteză. Nu era nimeni în parcul ăsta. Am găsit nişte căsuţe şi am intrat într-una care, o spun în apărarea noastră, nu era încuiată. Pe paturile suprapuse erau saltele care miroseau a pipi de şoarece. Se putea şi mai rău.

Ceilalţi au adormit cum au pus capul pe pernă. Am observat că sforăitul lui Maggot se schimbase odată cu vocea. Repede şi Emmy îşi însuşiseră patul de sus şi era linişte acolo, deci o rezolvaseră cu prostiile. Nu-mi era gândul decât la Dori. La ce zi o fi avut cu Vester, la ce nenorocit eram că o lăsasem acolo. Mai şi transpiram nasol, cu tot frigul, deci m-am sculat şi am luat nişte Oxy ca să previn cacările de la miezul nopţii. Nu aveam decât câteva la mine. Repede-Nainte insistase ca nu e cazul să fim săltaţi pe drum şi ne poruncise să nu aducem decât chestii minore, iarba şi bere. Odată ajunşi la Richmond, aveam să facem rost de marfă bună, adică aranjamentul lui, spusese că se ocupă el de tot. Ascunzând-o sub capotă, presupuneam, sau lipită pe corp cu bandă adezivă, era un om descurcăreţ. Mă întrebam dacă partenerul era Şoarece, prietena lui minusculă cu

aere de şef care îşi vânduse marfa din cutia de Pringles la petrecerea de 4 Iulie. Spunea că e din Philly, dar un şoarece poate să-şi mute cuibul.

Am simţit imediat cum Oxy mi-a calmat durerile de burtă, nu şi mintea. Nu puteam să dorm. Prea mare distanţa de casă, prea puternic mirosul de pişat de şoarece. M-am înfăşurat în pături şi am ieşit pe verandă. Era la fel de frig şi înăuntru, şi afară. Existau acolo nişte balansoare şi m-am aşezat într-unul, aşteptând ca ochii să mi se acomodeze cu întunericul. Am rămas surprins când am văzut că uşa se deschide şi un alt cocon de pături se furişează afară, fără zgomot, ca o pisică. Emmy M-am gândit la nopţile din apartamentul lui June, când ea se strecura din cameră ca să se întindă lângă mine în fortăreaţa mea de perne. Vremuri de mult apuse. S-a aşezat în celălalt balansoar. Nu vedeam nimic din ea, doar un burrito pe pilota ei din copilărie.

— Hei, am spus. Luna s-a dus deja la culcare. Deci cu noi ce e?

A tăcut multă vreme. Apoi a răspuns:

— Un individ a ameninţat-o pe mama cu moartea.

— Doamne! Cine?

— Un pastilat. Nu e primul. Dar asta s-a întâmplat acum câteva zile. Maggot şi cu mine am plecat fără să-i spunem, aşa că acum e acasă şi îşi face griji pentru noi în timp ce vreun maniac ieşit din minţi ar putea fi prin preajma cu un Mac-10, pregătit să-i zboare faţa.

Cunoştinţele ei surprinzătoare despre armele de foc făceau ca propoziţia să sune extrem de tulburător.

— De ce să vrea cineva să-i facă rău lui June? E cea mai iubită persoană din ţinut.

Pilota s-a mişcat un pic în jos şi capul lui Emmy a ieşit deasupra.

— Nici nu-ţi dai seama cu ce are de-a face. În fiecare zi vin oameni care nu vor decât reţete. Ar spune orice ca să facă rost de analgezice. Pietre la rinichi. Iau cana în baie şi se înţeapă în deget ca să pună sânge în proba de urină. Ea îi ştie că se duc pe la mai mulţi doctori, dar, dacă le spune nu, unii fac urât de tot. Urlă, o fac pizdă fără milă.

Nu-mi puteam închipui aşa ceva. Sau puteam, dar nu voiam. Disperarea aceea nu-mi era necunoscută.

— Ăştia sunt bărbaţii, a continuat Emmy. Femeile sunt şmechere, intră în sala de consultaţii şi o şterg cu carnetul de reţete până să apuce mama să le vadă.

Emmy ţinea o mână la gură. Mi-am amintit cum îşi rodea unghiile până îi sângerau. June i le dădea cu iod ca să înceteze. Eu nu aveam nimic să-i ofer acum.

— Mama spune că jumătate din oamenii ăştia nu ştiu că sunt dependenţi. Au luat ce le-a recomandat vreun doctor şi acum nu mai pot fără, dar nu ştiu ce li se întâmplă. Nu ştiu decât că mama le-a tăiat medicamentele şi acum simt că mor. Aşa că de ce nu-i ajută?

Toate astea mă făceau să-mi doresc să mai iau nişte pastile. Oricât de anormal ar suna. Mă întrebam dacă Emmy ştie cât de adânc eram băgat. Dar avea propriile probleme cu care să-şi bată capul. Spunea că la Knoxville June putea să-i trimită pe aceşti pacienţi undeva unde să fie ajutaţi, dar aici asigurarea nu le acoperea decât pastilele.

— N-ar fi trebuit să vă mutaţi înapoi. Dacă totul era mult mai bine la Knoxville.

— Nu, era nefericită la spitalul ăla. Medicul-şef era un tip de la Johns Hopkins care se purta cu asistenţii locali de parcă ar fi fost retardaţi.

Uitasem de asta. Tipul îi zicea Loretta Lynn. Emmy s-a oprit din legănat.

— Oricum, mama spune că aici e acasă. Dacă oamenii au probleme, aici trebuie să fie.

Emmy şi-a lipit faţa de pilotă şi s-a şters la nas. Nu îmi dădusem seama ca plângea.

— E de căcat, totuşi, a adăugat. Nu merita ca oamenii să se ia aşa de ea.

— Probabil că l-a chemat iar pe Ciocan să stea peste noapte. Ca să o apere. Probabil ca e acolo chiar acum.

A început să plângă fără să se obosească să se mai ascundă.

— Ce s-a întâmplat? Cu Ciocan. La un moment dat eraţi aproape logodiţi.

Greşită mişcare, Emmy a început să bocească mai tare. I-am spus că îmi pare rău, dar ea tot zicea ca e o fiinţă îngrozitoare. Iar şi iar. I-am spus să înceteze, era o regină-albină. Ca şi June.

— Nu, nu-i adevărat.

Scotea chestiile alea ca nişte gâfâieli de după plâns. Doamna Peggot le numea suspine. După puţină vreme m-a întrebat dacă o cunosc pe Martha Coldiron.

— Subiect Fierbinte?

Chiar şi pe întuneric mi-am dat seama că spusesem ceva greşit.

— Scuze, am uitat cum o cheamă. Da, o cunosc. Frizeriţa lui Maggot.

— Martha a rămas însărcinată.

— Doamne! Maggot nu a jucat niciun rol în asta, nu?

Emmy a pufnit.

— Bun, nu Maggot. Şi ce are de gând să facă? Să se mărite cu tipul?

— Nu-l suferă pe tip. N-a vrut să-mi spună cine e, doar ca e un ticălos şi că acum are răul în ea, ca bebeluşul lui Rosemary[34]. Mi-a mărturisit ca, dacă nu poate să scape de el, se sinucide.

— Mamă-mamă! Şi tu ce amestec ai în povestea asta?

— Vine des pe la noi. S-ar putea ca Maggot să fie singurul ei prieten, i-am spus că mama ar putea să-i dea trimitere la o clinică gratuita fără s-o judece, fiindcă

---

[34] Aluzie la *Rosemary's Baby* („Copilul lui Rosemary"), roman horror de Ira Levin, publicat în 1967 şi ecranizat un an mai târziu de Roman Polanski.

asta e slujba ei. Dar Martha crede că, dacă află un adult, află toţi. Daca află taică-său, s-a terminat cu ea.
— Fir-ar! Mare belea.
— Se numeşte a face avort. Am dus-o cu maşina la Knoxville ca să nu afle nimeni.
Balansoarul a început să se legene din nou, agitat.
— Demon, sunt un om groaznic. Cu cât înţelegi mai repede asta, cu atât mai bine.
— De ce? Din cauza copilului Marthei?
— Nu. Asta a fost cel mai drăguţ lucru pe care l-am făcut pentru cineva de ani întregi.
— Atunci?
În mod ciudat, m-am gândit la brăţara mea în formă de şarpe. Mă întrebam dacă o mai avea la glezna.
— Păi, am minţit-o pe mama. A crezut ca ne-am dus la Knoxville la un concert Kathy Mattea. O mint mereu pe mama. Faptul că sunt acum aici e o minciuna faţa de mama, îl urăşte pe Repede-Nainte.
— Aşa e June. Totdeauna s-a purtat de parcă ai fi de porţelan.
— Nu. E vorba de el. Nu-i urăşte pe toţi bărbaţii, Demon. Pe tine te place. Îl iubeşte pe Kelly Ciocan. M-am despărţit de el pentru că e prea bun pentru mine. Nu-l meritam.
Îi ştiam toanele lui Emmy. Trebuia pur şi simplu să vorbească până ieşea din starea asta. Mi-a spus că June este extrem de îngrijorată pentru Maggot, nimic nou. Dar Emmy ştia mai bine decât mine de unde îşi făcea rost de droguri. Era mai mult cu metamfetamina decât cu Oxy. Încă vorbeam aşa, pe atunci, spuneam că suntem „cu” ceva. Ca şi cum ar fi fost un hobby. Mi-a spus lucruri pe care nu voiam să le ştiu, de pildă, cu cine făcea Maggot sex ca să-şi procure ce-i trebuia.
Mintea mea a închis uşa acestei informaţii. Doamne, Maggot! Copilul asta prea mare abia trecuse de vârsta Lego şi Avengers.
În cele din urmă s-a dus înapoi la culcare. Eu am rămas afară până când cerul a început să se albească pe margini. Nopţile de iarnă sunt prea liniştite, cu toate micile vieţi îngheţate sau în ascunzători. Mă durea inima pentru ele. M-am gândit la doamna Peggot, la cum făcea păturile pentru toţi copiii şi nepoţii ei. Cei mai buni oameni din lume. În afară de cei doi ghinionişti, Humvee şi Mariah. Şi, dintre toţi verii, singurele mere putrede s-au dovedit a fi copiii lor, Emmy şi Maggot, chiar dacă îi luaseră alţii şi îi crescuseră cum trebuie. Şi eu avusesem parte de aceeaşi purtare blândă din partea familiei Peggot, de la domnişoara Betsy, de la Mister. Şi povestea lui Repede-Nainte, acelaşi lucru. Mulţi se străduiseră cu noi, dar ieşiserăm din mame prea înfometate. Patru demoni născuţi de patru inimi diferite, lihnite.

46

Eram prea mulţi patru în cabina. Sa dai ture pe strada principală la distracţie, mai merge, dar acum trebuia să traversăm toată Virginia cu picioare care amorţeau, inspirând izul de berea stătută din răsuflarea celorlalţi. Emmy se plângea cel mai mult, deşi avea tratament preferenţial. S-a hotărât că la următoarea benzinărie unul dintre noi avea să treacă pe platforma din spate.

Mi se pusese pata să nu mai oprim până nu treceam de Christiansburg. Le-am explicat cum ultima mea încercare de a vedea oceanul se făcuse praf acolo, între cântece cu Iisus şi vomă. Toţi mi-au spus că sunt superstiţios şi că rezervorul gol e gol şi gata. Am luat-o pe o ieşire cu indicatoare pentru chestiile obişnuite, benzinărie, mâncare. Şi colegii. Două. N-ai fi zis ca există două aşa de aproape unul de celălalt. M-am gândit la Angus. Era ferm hotărâtă să se mute după cei doi ani la Mountain Empire, să dea la un aşa-zis colegiu adevărat. Poate avea să ajungă undeva pe aici, aproape, nu pe partea nevăzuta a Lunii. Şi totuşi, cu cine o să umble? Colegiul avea s-o schimbe. La un moment dat, o să hotărască să nu se mai întoarcă.

Repede-Nainte mi-a spus să fac plinul cât s-a dus el înăuntru să plătească. Maggot şi cu mine am pus un pic de ordine în haosul de pe platforma din spate ca să facem loc pentru un pasager. Pur şi simplu ne aruncaserăm tot calabalâcul acolo, de vreme ce niciunul dintre noi nu avea valiza. Mă rog, Emmy probabil că avea, dar ar fi trezit bănuieli. La benzinăria Marathon era o foială continuă. La pompa din spatele nostru, un tip cu costum şi cravată, cu o batistă albastră ieşind din buzunar, de parcă ar fi fost vreun preşedinte, îşi făcea plinul la BMW. Pe partea cealaltă a pompelor a oprit un Mercedes SUV cu nu ştiu ce barcă de plastic verde-deschis legată deasupra. Un puşti înalt, slab, cu părul prins în coc, a sărit din el de parcă plinul la benzina e vreun eveniment sportiv, ţopăind pe vârfuri în timp ce introducea cârdul de credit. Purta pantaloni scurţi de sport peste colanţi negri şi nişte încălţări de cauciuc cu degete. Pe bune. Părea să se fi născut cu picioare de cauciuc negru.

L-am ajutat pe Maggot să încropească un adăpost între pături şi pungi cu haine şi lăzi de bere. El mergea în spate, încercarea de a-l impresiona pe Repede-Nainte scotea la iveală o latură necunoscută până atunci a lui Maggot: altruista şi plăcută. Cred că şi luase ceva ca să facă faţă zilei pentru că ardea de nerăbdare. Cât am umplut rezervorul, Maggot a ţopăit pe grămada lui de mizerii ca un cal sălbatic, bătând în capota cabinei şi urlând:

— Haida, să-i dăm drumul odată! Diii, copiii!

Ş.a.m.d.

Emmy i-a spus de câteva ori să tacă şi, văzând că nu obţine niciun rezultat, s-a dus la toaletă. Eu îl ignoram. Preşedintele Hanky din spatele nostru şi-a închis rezervorul şi a dat ochii peste cap după ce a intrat în maşină. Tipul cu coc a băgat capul printre pompe şi a tras cu ochiul la noi.

— Ce-i asta, băieţi, vreun episod foarte special din Jackass?

Puştiul stă pe picioarele lui de cauciuc, îşi face plinul la SUV-ul de optzeci de mii de dolari ca să-şi plimbe bărcuţa de căcat şi tot noi suntem ăia ciudaţi.

Repede-Nainte şi Emmy s-au întors şi am pornit mai departe spre est. Oceanul Atlantic, drept înainte.

Dar mai întâi, Richmond. Repede-Nainte avea nişte indicaţii scrise care au creat nedumerire. Am trecut prin partea oraşului cu zgârie-nori şi castele ale pierzaniei, am traversat un râu mare, prin zone de case, apoi am trecut iarăşi podul. Repede-Nainte era ofticat. Iar porniserăm greu, apoi condusese cinci ore, acum se întuneca deja. A tras pe dreapta şi a sunat pe cineva de pe telefonul mobil. Repede-Nainte a fost primul dintre noi care a avut aşa ceva, el şi Emmy. Pe Şoarece încercam s-o găsim. După telefon, ne-am învârtit printre nişte castele ale pierzaniei cu totul diferite, rânduri de blocuri de cărămidă absolut identice şi mai mulţi negri decât am văzut vreodată. Luminile stradale se aprindeau. Repede-Nainte a oprit din nou, de data asta lângă o piaţetă pavată, cu bănci şi aparate de joacă pentru copii şi un gard înalt în jurul ei. Nu-mi dau seama pe cine trebuia gardul să oprească să intre sau să iasă. Înăuntru erau copii, cei mai mari jucau baschet, toţi până la ultimul negri, aşa cum eram noi acasă albi, şi, după cum arăta strada, cam la fel de făliţi. Cu toţii trăiam unde ne născuserăm. Poate ca trebuia să plăteşti ceva în plus ca să te amesteci cu ceilalţi.

Probabil că Repede-Nainte credea că nu-l auzeam cum o înjura pe Şoarece lângă camioneta. O fetiţă şi-a scăpat pe jos cercul galben şi s-a holbat la el prin gard. Pe tot capul i se ridicau codiţe împletite, ca la un copil surprins din benzile desenate, i-am privit pe băieţii cu baschetul în lumina amurgului, le-am admirat coafurile interesante şi pantofii-sport de calitate.

Rezultatul tuturor acestor lucruri a fost ca nu am ajuns în cea mai bună dispoziţie la reşedinţa lui Şoarece. Dacă o fi fost casa ei. Mai erau doi tipi acolo, unul dintre ei un fel de uriaş, pe atât de înalt pe cât era ea de mică. Celălalt, cine ştie, nu s-a ridicat oricum de pe canapea. Casa avea o veranda în faţă, alee, genul de locuinţă obişnuita dacă treceai cu vederea faptul că alte case se aflau la câţiva centimetri de ea pe ambele părţi. Oamenii ăştia puteau să se aplece pe ferestrele de la dormitor şi să-şi strângă mâinile. În Biblie scrie să-ţi iubeşti aproapele şi probabil că în oraş existau moduri de-a o face, dar în cele două zile cât am stat acolo nu am văzut nicio dovada. Storuri trase, lătrături de câini.

Şoarece nu era încântată că Repede-Nainte apăruse cu fan-clubul de minori după el, am încheiat citatul. Stătea în picioare în mijlocul camerei de zi, mijea

ochii la noi prin fumul de ţigară şi aştepta explicaţii. Nimeni de pe planeta asta nu vorbea de sus cu Repede-Nainte, în afara de femeia asta de un metru douăzeci, cu ghearele ei lungi şi roz şi blugii cu strasuri. Când am ajuns acolo era în picioarele goale, dar şi-a pus repede pantofii cu toc. Deci un metru treizeci şi cinci.

— De unde ştiu eu că n-o să mă dea în gât la mămicile lor? a întrebat.

Repede-Nainte a sugerat că ne trage câte un glonţ în cap dacă se întâmpla aşa ceva. Emmy a scos un râs ascuţit, ca şi cum ar fi lovit-o cineva în burtă.

— Mamele noastre au murit, am lămurit-o.

Maggot s-a holbat la mine.

— A, stai. Una dintre ele e la închisoarea de femei Goochland. Scuze, omule. Nu te supăra.

— Nu mă supăr.

Repede-Nainte şi-a adus aminte că e bărbat şi i-a spus lui Şoarece ca avea legături avantajoase şi într-o zonă nefolosită a statului şi putea să se ducă în altă parte dacă voia. Şoarece a spus că, dacă el credea ca putem să dormim cu toţii aici, ne urează mult noroc în casa asta de căcat. Şi chiar aveam nevoie. Canapeaua era ruptă la jumătate şi lângă un perete zăceau îngrămădite pungi albe de gunoi, pline şi zgrunţuroase. O veioză înaltă stătea cheală şi jalnica, fără abajur.

Pe tipul uriaş îl chema Leon şi nu era tocmai zdravăn. A ieşit din bucătărie cu o pisică galbenă în braţe şi a pus-o pe masa de sticlă din faţa canapelei.

— Poftiţi, a spus şi ne-a zâmbit.

Era în hanorac şi boxeri şi avea genul de fizic care cu timpul îţi devine familiar: dinţi stricaţi, piept scobit, cele mai slabe picioare din lume. După ce Leon a spart gheaţa, Şoarece a dat ochii peste cap şi a zis:

— Mă rog.

A aruncat pisica de pe masa şi a întins nişte praf ca să ne lăsam în jos şi să tragem pe nas. Toţi în afară de Omul-Canapea, care se apleca în unghi cu ochii închişi şi o mâna pe faţă. Nu-l mai văzusem până atunci pe Repede-Nainte luând droguri, numai bere şi iarbă. Emmy era şovăitoare, dar Maggot s-a pus pe treabă ca un profesionist. Apoi am simţit presiunea când Repede-Nainte s-a uitat insistent la mine şi am înţeles că e o chestiune de politeţe. Ca atunci când îţi pregătea doamna Peggot o mâncare cu şuncă: dacă nu stăteai să mănânci, nu erai de-ai ei. Aşa că m-am supus şi mi-am prăjit creierii cu cocaină. Şi aşa cam visam în picioare, pentru că nu dormisem de când plecaserăm de acasă, dar acum totul devenea coşmaresc, dat fiind faptul ca perspectivele de somn erau aproape de zero. A se reţine că nu am savurat şi nu voi savura niciodată senzaţia că motorul depăşeşte şasiul.

Nu cred că a dormit nimeni prea mult în acea noapte. Maggot şi cu mine am fost repartizaţi într-o cameră fără nicio mobilă, în afara unei biciclete. Ne-am

luat păturile şi pungile de plastic cu haine pe post de perne, dar camera mirosea a benzină şi eu tot vedeam cu ochii minţii explozii. Explozie, explozie. Maggot mi-a spus să mă calmez, era doar mirosul de cur combinat cu cel de cauciucuri de bicicletă. El putea să doarmă oricâte excitante baga, era una dintre puterile lui supranaturale. Asta şi sforăitul. Habar nu aveam ce intenţiona Repede. O parte din mine simţea că ar trebui s-o salvez pe Emmy, iar cealaltă simţea ceva de genul: *Cine mă cred eu?* Emmy avea toată lumea la degetul mic.

Mereu pleca sau venea câte cineva, se vedeau faruri pe alee. Muzica bubuia prin perete. Cineva avea o fixaţie cu Ja Rule, în aşa măsură încât „Always on Time” a devenit coloana sonoră permanentă a creierului meu în serile proaste, probabil până la moarte. Se ridica tonul. Maggot s-a sculat după o vreme şi s-a dus să studieze problema. S-a întors şi a spus că nu era nimic, doar nişte tipi care se certau pentru că cineva ţepuise pe altcineva şi Canapea striga. Am întrebat de ce striga şi Maggot a zis că mutau o grămadă de mobilă în curte şi canapeaua lui era pe drum. Am înţeles că e genul de loc despre care mai auzi, unde e la ordinea zilei să fie înjunghiat cineva şi aşa mai departe. Minutele erau ca orele şi orele erau ca nişte pungi mari de căcat izbite de craniul meu. Mi-am cam pierdut controlul şi în cele din urmă am înghiţit tot ce mai aveam la mine ca să mă liniştesc, plus un Xanax de un miligram pe care Dori mi-l strecurase, cadou. O luam înainte. Aveam să-mi revin la timp până să ajungem la plajă. Deci vomitat şi sudoare rece pe drum, aşteptând căcarea în clipa mea de glorie.

Mi-am dat seama care era partea cea mai proastă. Pe Repede-Nainte nu-l mai interesa plaja. Dacă-l interesase vreodată. Cea mai mare parte a dimineţii următoare şi-a petrecut-o în negocieri cu Şoarece, iar după-amiaza a meşterit sub camionetă cu o cutie de metal, o şurubelniţă şi două role de bandă adezivă. Maggot şi cu mine stăteam pe verandă, fumam iarbă şi ne uitam cum îşi vede omul de treabă. Pe trotuar treceau mulţi oameni şi nu băgau în seamă cizmele Tony Lama care ieşeau de sub camioneta F-100, de parcă ar fi fost ceva ce vezi în fiecare zi. Dacă s-ar fi întâmplat acasă, credeţi-mă, în zece minute s-ar fi strâns o mulţime, copii curioşi plus moşi cu sfaturi de împărţit, plus scule electrice. Dar orăşenii ăştia închideau ochii.

Mai târziu ne-am dus cu maşina să vedem ce era de văzut prin Richmond, statui, parlamentul local ş.a.m.d. Am mâncat la Popeyes. Acolo ne-a informat Repede-Nainte că o frecaserăm prea mult pe drum şi acum trebuia să se întoarcă. O porneam spre casă de dimineaţă. Când afurisitul de ocean era la doar o oră depărtare, două cel mult, visurile mele s-au făcut din nou praf. Mama mă-sii. Eram supărat şi nu aveam chef să vorbesc cu nimeni şi îmi era şi rău de la mirosul de benzină, aşa că, odată ajunşi înapoi, am spus că eu dorm pe platforma camionetei. Şoarece a zis că sunt nebun, ei îi era teamă să doarmă în cocioaba asta, darămite pe stradă. Dând impresia că nu era casa ei şi că ea era un vizitator incredibil de tare-n gură, ceea ce avea sens. Cred că şi unghiile ei erau mai

îngrijite decât orice cotlon al acestei proprietăţi. Dar asta am făcut, m-am dus pe stradă. Şi am dormit.

Drumul spre casă a fost crâncen. Repede-Nainte era pe cai mari de la ce o fi luat, noi, ceilalţi, ne prăbuşeam din stări euforice şi speranţe. Fericitul cuplu trebuie să se fi certat, pentru că Emmy a vrut să stea la fereastră, cu mine la mijloc. Din fericire s-au împăcat la prima benzinărie. Dar ea era afectată într-un fel, îmi dădeam seama. Cu toţii eram. Maggot ajunsese în pragul nebuniei, cânta, era inconştient sau le trimitea bezele şoferilor de camioane de pe tronul lui din spate. Eu fierbeam de furie. În primul rând eram furios pe mine, întrucât crezusem în visuri prosteşti. Şi eram într-un sevraj atât de nasol încât a trebuit să mă fac de râs cerând opriri neprogramate ca să merg la toaletă. Dacă nu m-ar fi aşteptat Dori ca să mă salveze, m-aş fi înecat într-o budă din vreo benzinărie.

Biata Dori, o părăsisem fără niciun motiv întemeiat. Ne-a luat o veşnicie să ajungem înapoi, Repede-Nainte respecta limitele de viteză, se gândea cu siguranţă la încărcătură, plus că nu vrei să fii tras pe dreapta cu un nebun călătorind în partea descoperită a camionetei. Există legi. Aşa că m-au lăsat acasă târziu, noaptea. Şi ea era acolo, sub lumina verandei, cu faţa ei de îngheţată şi părul strălucitor şi cu un pulover mare încheiat peste corpul ei perfect. Am intrat şi am sărutat-o, iar Jip şi-a băgat dinţii într-un crac al pantalonilor până când i-am dat un şut de s-a învârtit şi s-a răsucit prin cameră.

— Scuze, iubito, am spus, iar ea a zis că Jip e bine intenţionat şi eu am lăsat-o să creadă asta.

Micul nenorocit îşi închipuise în mod evident că scăpase cu totul de mine. Imediat Dori a vrut să vadă fotografii, rahat. Nu-mi trecuse prin gând să fac şi mi-ar fi fost greu să spun unde ajunsese aparatul lui Angus. Probabil îl amaneta vreunul dintre distruşii lui Şoarece.

Dori mi-a dat ce îmi trebuia şi m-a lăsat să mă lipesc de ea până când nu mi-a mai fost rău şi am adormit la ea în pat şi niciodată nu mi-a fost mai bine. M-am trezit într-un târziu fără să am cea mai vagă idee despre câte ore dormisem. Îl închisese pe Jip afară, probabil o premieră. Pe bune, nu am cuvinte să descriu cum era cu câinele ăla. Dar eu trecusem pe primul loc. Părţi din mine se trezeau la viaţă. Vester dormea jos, Jip dispăruse, eram singuri acasă şi începuserăm să ne prostim când, la naiba, a sunat telefonul.

Era Angus. Stăteam pe holul rece ca gheaţa în chiloţi şi cu o erecţie parţială şi încercam să înţeleg de ce era aşa de important să ajung acasă la Mister. Azi. Nu murise nimeni, încă, după cum a precizat ea, dar Mister primise deja telefoanele care îl anunţau că nu fusesem la şcoală toată săptămâna. Cercetând mai departe, a aflat că unii sau mai toţi profesorii mei nici nu ştiau că mai sunt la şcoală. Am întrebat-o ce-i venise lui Mister de-i păsa de performanţele mele în afara terenului, iar Angus a răspuns că sunt un imbecil consecvent. Îi păsa, bine. Tot spunea că vrea să mă readucă la regulile din timpul sezonului. Ora închiderii şi

cantonament. Angus susţinea că nu mai are scuze pentru mine, deci era cazul să vin la cină cu buzele bine lustruite ca să pot să pup în cur. Am închis cu gândul: *Sunt pe cale să dau de bucluc şi Angus, dintr-un motiv sau altul, se bucură*. Naiba s-o ia.

I-am promis lui Dori că mă revanşez, dar era posibil să trebuiască să rămân acolo peste noapte. Am luat un morman de haine murdare ale amândurora, pentru că maşina de spălat de la Dori murise. Nu chiar de curând. Trebuia să facem ceva în privinţa asta, dar Dori spunea că vechea maşină Maytag fusese a mamei ei şi era ataşată de ea. Dori era genul care nu aruncă nimic. Prea drăguţă pentru lumea asta.

Nici nu a trebuit să vină ora cinei ca să izbucnească scandalul acasă la Mister. Eram în spălătorie şi sortam hainele albe şi pe cele închise la culoare, încercând să nu-i dau peste cap grămezile lui Mattie Kate, pentru că avea un sistem al ei şi, deodată, apare U-Haul. Atacul obişnuit, brusc şi surprinzător, şi m-a prins cu spatele la Clorox.

— U-Haul, am spus. Îţi pot oferi un păhărel de înălbitor.

— Ha ha!

Râsul lui era ca un lătrat de vulpe. Şi-a lungit gâtul, s-a apropiat prea mult.

— Ideea este că trebuie să-mi fac treaba aici. Pentru Mister. Mi-a dat o obligaţiune.

— Bine, drăguţ. Mai pui doi dolari şi poate îţi iei o cafea.

Pesemne că eram mai mult decât obosit, aproape mort. Deschideam gura şi din ea ieşea domnul Peg.

— O treabă, a şuierat. O să-ţi zic pe limba ta.

— O treabă. Deci în afară de vocaţia ta de a duce dintr-o parte într-alta rahatul oamenilor?

Din ochii roşii a ieşit foc.

— Curul tău de drogat. Ăsta e rahatul de care trebuie să mă ocup şi nu-mi place ce văd. Antrenorul vrea să fiu cu ochii pe tine. Să văd dacă pot să te bag la loc în viteză sau dacă te dovedeşti a fi un gunoi, aşa cum a crezut.

Ochii lui U-Haul erau mai aproape de ai mei decât şi-ar fi dorit orice om în toate minţile. Avea pistrui pe toată faţa, ca nişte stropi de sânge, chiar şi pe pleoape. M-am întors cu spatele la el şi am băgat un lot de haine închise în maşină. Am trântit capacul şi m-am întors din nou cu faţa la el.

— Bun. Mai spune-mi o dată, că am uitat, de ce să-mi fie frică de băiatul cu comisioanele?

S-a dat în spate ca şi cum l-aş fi lovit cu genunchiul în ouă.

— Secund. Antrenor.

— Da, cu toţii ne întrebam cui i-ai supt-o ca să fii promovat. Nu lui Mister, asta ştiu sigur. Omul are standardele lui.

— Nu ştii absolut nimic despre acest om.

— Eu aş spune că ştiu.

U-Haul şi-a rotit capul şi umerii, apoi şi-a răsucit braţele, ţinându-se singur de mână.

— Eu zic că nu ştii. Dacă nu poţi să-ţi dai seama cum am urcat. O fi el tăticul tău legal, în puia mea, dar eu îi ţin socotelile şi îi număr sticlele de Beam. Îl cunosc. Şi ascultă-mă, băiete. Sunt lucruri despre care nu vrea să se ştie.

— Omul se face praf şi leşină din când în când. Nu e nimic ilegal.

— Deturnare de fonduri, ia vezi cum sună asta. Delapidare.

— Mănânci căcat.

Am încercat să trec de el, dar îmi tot tăia calea, bloca uşa cu fizicul lui de arac. Mă gândeam deja să-l pun jos, dar până la urmă s-a dat la o parte.

— Ce naiba să ştii tu? a spus. Mister are noroc că în casa asta există un adult la butoane, care are grijă de marfă.

— Deci sunt o marfă.

— Eşti un căcat. Eu vorbesc despre ceva *mu-ult* mai gustos.

Şi-a lipit limba de buza de sus, a dus mâinile în faţă şi a dat din şolduri. Dacă există vreo imagine pe care nimeni nu ar vrea să o aibă în minte, atunci aceea este a lui U-Haul făcând sex. Mi-era o scârbă cumplită. Şi atunci m-am prins de treaba cu marfa. Se referea la Angus. La sora mea. Eram obligat să-i sparg faţa mizerabilă.

47

Vester a murit pe la mijlocul primăverii. În aprilie, luna în care toată amărâta de lume se roagă pentru izbăvire, cu sângeri şi arbori ai lui Iuda frumoşi pe marginea drumului şi frunze verzi proaspete care luminează munţii. Şi apoi vine un îngheţ târziu care înnegreşte totul, toate roadele sunt ucise când abia au înmugurit. E o vreme potrivită să mori, aş spune. Dacă ai trecut de credinţa în izbăvire.

Avusesem parte de oameni morţi, Dori la fel. Dar nu dădea niciun semn că ar depăşi această moarte. Nu putea să se oprească din plâns sau să nu se întrebe dacă nu-i dăduse din greşeală o supradoză. Asistentele îi lăsaseră în grijă atât de multe lucruri, morfina şi plasturii cu fentanyl şi pastilele pe care trebuia să le sfărâme şi să i le dea cu pipeta. Nimic nu fusese din vina ei, cu atât mai puţin viscolul îngheţat care dusese la pana de electricitate. Era confuză şi înnebunită la telefon, spunea că adormise şi se trezise cu casa rece ca gheaţa şi oxigenul lui nu mai mergea şi nu reuşea să aprindă lumina, i-am spus să închidă şi să sune la salvare, dar era deja mort. Ar fi trebuit să fiu acolo.

La înmormântare a fost ca la mama, din toate punctele rele de vedere. O mătuşă, Fred, cu hainele ei de la L.L. Bean şi o fată care era ea în miniatură, au venit de la Newport News ca să se ocupe de tot. Newport News, habar n-aveam ce stat, sună a marcă de ţigări. Dori aproape că nu-i cunoştea pe oamenii ăştia. Au aruncat o privire prin casă cu nasurile lor pe sus, coordonate, şi s-au cazat la Best Western’s. Biserica, cântările, hainele în care le-au îmbrăcat pe Vester, în privinţa tuturor a hotărât mătuşa Fred. Fiica lui, care renunţase la viaţa ei ca să-l ducă la doctori cu maşina şi să-i dea să mănânce cu lingura, nu a avut niciun cuvânt de spus. A plâns toată slujba. Au închis sicriul şi l-au băgat în pământ şi a trebuit s-o ţin strâns ca să nu se târască după el. În următoarele săptămâni, s-a dus în fiecare zi să se aşeze lângă mormântul lui plin de noroi. E groaznic ce spun acum. Eram gelos pe un mort.

După ce l-a îngropat, mătuşa Fred a convocat o şedinţă cu angajaţii de la magazin ca să discute situaţia financiară, nu era buna. Magazinul urma să fie vândut pentru a stinge datoriile. Casa era plătită din compensaţia pentru azbest primita cu ani în urmă şi Dori putea să rămână dacă voia, dar era pe cont propriu în ceea ce priveşte întreţinerea. Putea să încaseze pensie socială de urmaş până împlinea optsprezece ani, adică peste cinci săptămâni. Nu avea timp nici să completeze toate hârtiile. Şi cu asta mătuşa Fred s-a întors la Newport News, recepţionat, terminat.

Toată viaţa lui Dori se rezumase la a avea grijă de Vester. Asistenţii medicali au venit să ia patul de spital şi echipamentele de îngrijire, iar ea a urlat. Aparatul lui de oxigen era ca o bătaie de inimă care bubuia prin pereţi la orice oră, nici nu-ţi dădeai seama. Acum casa era moartă. Dori nu ştia ce să facă şi nu putea să doarmă decât cu mult ajutor. Am încercat să-i vorbesc despre părţile bune, ca acum puteam şi noi să petrecem timpul precum ceilalţi oameni sau să mergem la drive-in. S-a supărat pe mine şi mi-a spus că joc tontoroiul pe mormântul lui Vester. Singura distracţie pe care şi-o dorea era să mai ia un rând de Oxy de 80 de miligrame şi de Xanax şi s-o pornească înapoi pe drumul către ţara viselor.

O altă veste proastă a fost că situaţia noastră medicală se deteriora destul de rapid. Toate chestiile alea permise din care aveam din belşug, plasturii, pastilele de morfină, Oxy de 80 şi 40 de miligrame, tot felul de calmante, cum ar fi Xanax, Klonopin şi aşa mai departe, au dispărut peste noapte. Nu spun că Dori îi lua omului medicamentele de la gură, Dumnezeule mare, nu. Dar la reţetele pe care le dau doctorii pentru un om pe moarte îţi rămâne suficient. Şi Dori era o gospodină deşteaptă în această unică privinţă. Doar Oxy primea un flacon cu pastile de 80 de miligrame pe lună, care în baza Medicare costau un dolar. Dacă ştii unde să te duci, pastilele astea se vând cu un dolar miligramul. Optzeci ori treizeci, poţi să trăieşti din asta o lună, până vine următoarea reţetă. Putea şi o făcea, după cum se vede.

Nu că aş fi fost complet neştiutor. Totdeauna insistase să-i ia ea reţetele, cu o singura excepţie, despre care am povestit, când am dat peste Tommy la Walgreens. Ştiam că se duce probabil undeva unde da nişte medicamente la schimb pe altele, în funcţie de nevoi. De unde altundeva să aibă un bătrân ecstasy, păi nu? Pui şi tu lucrurile cap la cap. Dar tot mă mai aşteptau surprize, prima data când m-am dus cu ea. A strâns tot ce am găsit prin casă şi a spus că are o treabă. Dar nu era în stare. I-am spus ca o să conduc eu şi nu am dat înapoi. Prima noastră întâlnire după ce a murit Vester: clinica de tratament pentru dureri.

Cea la care se ducea era la vest de Pennington Gap, într-un centru comercial care părea bombardat, la fel ca toate magazinele din el. Cu toate astea, în parcare erau vreo 200 de maşini. La ora şapte, duminica seara, oamenii stăteau la coadă ca să intre. Doamne şi copii dormeau în maşini, bărbaţii se întinseseră pe trotuar. Era o seară ploioasă şi cei mai mulţi aşteptau ghemuiţi sub copertină, dar unii dintre ei stăteau în ploaie, ca şi cum nu ar mai fi avut puterea să le pese, i-am spus lui Dori ca nu-mi place cum arata toate astea.

Se sprijinea de portiera, cu ochii închişi şi cu centura de siguranţă de-a curmezişul gâtului într-o poziţie care mă speria. Mica mea nimfă. Maşinile astea sunt făcute pentru oameni mai înalţi. M-am aplecat spre ea şi i-am tras centura de pe gât ca să nu se sufoce, am sărutat-o şi am înghiontit-o un pic până şi-a revenit. A privit prin ploaia ceţoasă şi a zis ca, oh, era mai aglomerat decât de obicei. Fiind mai, 1 mai, tot ţinutul tocmai îşi primise cupoanele de reducere, i-

am spus ca nu are rost să stăm la coadă, avea să ţină până la miezul nopţii, iar ea mi-a răspuns: „Nu fi prostuţ, noi nu intram. Toţi oamenii ăştia aşteaptă să intre la doctor şi să-şi primească reţetele. Noi avem recomandările de la medicii lui tati, am venit doar să vindem”.

M-am holbat la ea, încercam să înţeleg. Încă avea pe gât semnul de la centură şi arăta de vreo doisprezece ani. Nu se mai machia de când murise Vester, pentru că oricum machiajul se strica de la plâns. I-am spus că ar fi trebuit să vin cu ea aici de fiecare dată, pentru că nu mi se părea că locul arată prea frumos. Ne-am certat din cauza lucrurilor pe care ni le ascundeam, dar ea susţinea că nu ascunde nimic. Ştiuse că n-o să-mi placă, iar acum chiar îi spuneam că nu-mi place, deci acesta fusese motivul. De asemenea, se părea că cel care conducea clinica era un cunoscut de-ai mei.

Apoi a devenit din nou absentă, iar eu m-am uitat la cei care veneau şi la cei care plecau, în încercarea de a-mi face o imagine mai clară. Unii aşteptau să intre, alţii opreau în Chevroleturile lor vechi, coborau cu pungi albe de hârtie şi plecau cu bani. Vindeau marfa. Ai spune că traficul acesta e o treabă de oameni tineri, dar mulţi dintre ei nu erau deloc tineri. De fapt, erau de-a dreptul bătrâni, se ţineau cu greu pe picioare, aveau bastoane. Mestecau tutun, sub borurile lăsate ale pălăriei. Domnul Peg s-ar fi potrivit în peisaj. M-am gândit la seara când Kent îi dăduse domnului Peg cuponul pentru mostre gratuite şi doamna Peggot spusese că o să le arunce la toaletă. De unde să ştie ea că puteau să vină aici şi să facă rost de bani de mâncare pentru o lună. Ţărănoii ăştia bătrâni se foloseau de ce aveau, la fel ca domnul Peg pe vremuri, când trebuia să hrănească atâtea guri şi vindea carne de vânat, când împuşca un cerb sau roşii din grădina lor. Făcuse băutură clandestin. Te descurcai cu ce aveai.

A durat ceva să-mi iau inima în dinţi şi să ies în ploaie. Mă gândeam cât de meseriaşă e Dori la aşa ceva şi cât de papă-lapte sunt eu, când un tip s-a apropiat de geamul maşinii şi i-am vândut cât ai clipi o jumătate de flacon de Oxy. Dori mi-a zis cât să cer pe ea. Apoi am pus punct şi am pornit spre Food Lion pentru că nu mai avea nimic în casă, nici hârtie igienică, nici mâncare. În materie de planificare, Dori semăna cu mama.

Am întrebat-o ce se întâmplă dacă intri în clinică. Mi-a zis că plăteşti taxa şi el îţi dă retetă. Toată lumea primeşte acelaşi lucru, sfânta treime. Oxy, Soma, Xanax. Dar mulţi dintre ei ajung să aştepte atât de mult încât îşi iau „tratamentul” în sala de aşteptare. Dori se folosea de reţetele lui Vester la Walgreens, punea deoparte pastilele pentru zilele următoare, apoi venea aici să vândă restul. Mi-a povestit că odată făcuse aproape două mii de parai în parcarea asta. Îi cauţi pe ăia care tremură sau vomită.

Tehnic vorbind, nu m-a şocat, se ştia de furnizorii de pastile. Doctori adevăraţi cu cabinete proprii, noua filosofie a managementului durerii, aşa cum se vedea la Kent TV. Toţi ăştia începuseră ca medici obişnuiţi, pediatri sau mai ştiu eu ce.

Sau medici sportivi. Asta m-a surprins. Dori mi-a spus că tipul care conducea clinica era doctorul Watts.

Cea mai grea parte a zilei era când o lăsam pe Dori şi mă întorceam acasă la Mister. Dar existau reguli şi U-Haul abia aştepta să găsească un motiv să se ia de mine, deci cea mai mare parte din martie şi aprilie am dormit acolo ca să salvez aparenţele. Dar după ce a murit Vester, nu mă mai lăsa inima să plec de lângă Dori. Nu fusese singură în viaţa ei. O vedeai ca pe un fel de sfântă care avea grijă de un bolnav şi n-ai fi zis niciodată că dincolo de asta era un copil. Cu un dormitor plin de jucării de pluş şi un tată care nu spunea niciodată nu. Asta de când era mică, de când murise mama ei. Patine cu rotile, rochie ca a prinţesei Di, cal pe acoperiş, câte o pastilă ca să se liniştească, Dori primea tot ce îşi dorea. După cum am aflat, treaba cu Jip pornise de la puiul de câine al unei doamne în vârstă, care îl căra în geanta ei din piele de crocodil la un labirint bântuit din porumb[35] de la 4-H[36]. Dori avea pe atunci opt-nouă ani. A văzut căpşorul pufos ieşind din geantă şi a început să plângă că le vrea pe amândouă, şi câinele, şi geanta. Nu s-a oprit din miorlăit până când tăticul nu i-a dat doamnei respective două sute de parai şi au plecat acasă cu un căţel într-o geantă din piele de crocodil, începusem s-o cunosc pe adevărata Dori. Încercam să-i explic responsabilităţile mele faţa de Mister şi de bunica şi tot ce riscam să pierd dacă dispăream de acolo. Despre viitorul meu ş.a.m.d. Dori doar clipea din ochii trişti, foarte trişti, şi mă întreba de ce nu o mai iubesc.

Apoi a apărut bunica. Erau vremuri grele. Avuseserăm parte de îngheţul târziu care omorâse totul, tehnic vorbind, chiar şi pe Vester, de vreme ce gheaţa doborâse firele electrice şi îl lăsase tară aer. După aceea s-a încălzit un pic şi a început să ploua. Mai era puţin până în iunie şi nimeni nu-şi amintea de o zi în care să nu fi plouat. În ziua în care a sosit domnişoara Betsy, ne-am aşezat cu toţii în jurul mesei mari, cu tunetul rostogolindu-se deasupra capetelor noastre în timp ce ea îmi enumera diferitele eşecuri şi lui Mister îi cădea faţa şi simţeam că acelaşi nor negru mă urmărise toată viaţa.

Problema eram eu şi numai eu, din punctul de vedere al domnişoarei Betsy. Promisiuni nerespectate. Chiulisem peste orice măsură de la şcoala. Ea una punea capăt contribuţiilor băneşti lunare către Mister pentru întreţinerea mea. În ceea ce priveşte şederea mea aici, ca să bat mingea sau ce-oi fi făcut, asta era între Mister şi mine. Pe ea o interesa să învăţ. A spus că degeaba duci calul la apă, dacă el nu bea. Nu are rost să mai irosească bani. Puteam să-mi văd de viaţă

---

[35] Labirinturile din porumb au apărut în anii 1990 în Statele Unite ca joc prin care proprietarii de pământuri să-şi suplimenteze veniturile. Cele „bântuite" au parte de actori angajaţi pentru a face căutarea mai pasionantă şi a-i speria pe participând.

[36] Reţea de organizaţii de tineret din Statele Unite.

de acum, fără învăţătura, şi în curând aveam să aflu că viaţa înseamnă mai mult decât să dai cu piciorul în minge. Bunica nu a înţeles niciodată tehnica, draga de ea. Credea că fotbalul înseamnă doar picioare.

Deşi ţinta eram eu, se vedea că Mister suferă. De obicei ea îşi ţinea prelegerea despre şcoală şi Mister îmi făcea cu ochiul din spatele ei. Acum nu mă privea în ochi. Domnul Dick stătea cu capul plecat. Angus mă sfredelea cu ochii ei cenuşii de manga, îmi transmitea nişte informaţii cifrate pe care nu reuşeam să le recepţionez. Îmi simţeam stomacul de parcă aş fi mâncat cuie ruginite. Nu puteam să mă concentrez.

Cu toate astea, bunica a vorbit foarte limpede: gata cu banii pentru mine. „Norocul meu pe dos”, aşa spunea. Susţinea că nu trebuie să mă sperie, ca trebuia doar să învăţ să fac faţă. Putea să iasă şi ceva bun din ghinion, dacă îl înfruntai bărbăteşte. I-am mulţumit pentru sfat.

O vreme, poziţia lui Dori fusese: dă-i încolo. Nu mă iubeau cum mă iubea ea, deci să mă mut cu ea şi s-o termin cu ei. N-o să neg că mă gândisem la asta, să trăiesc cu Dori pe bune, ca orice pereche. Dar asta era pe când Vester mai trăia, nişte gânduri trecătoare. Îi pusesem chiar întrebări ca s-o verific pe partea practică. De genul, ce facem dacă vrem să gătim o masa adevărată, nu doar chestii la microunde sau congelate. M-a întrebat cum adică să gătim şi i-am răspuns păi, na, pe aragaz. O friptură, de exemplu, sau aşa ceva. Brânză prăjită. Mi-a spus că, dacă îmi e foame, avem batoane Slim Jim şi câteva cutii de suc. I-am zis că era mai degrabă o situaţie ipotetică. S-a încruntat uşor, i-a apărut o cută între sprâncene, apoi mi-a explicat că ochiurile plitei erau greu de aprins şi că nu încercase niciodată cuptorul, deci probabil trebuia să mă duc să mă lămuresc cu Mattie Kate.

Dar Dori avea optsprezece ani şi asta înseamnă că eşti adult, indiferent că ştii sau nu să foloseşti plita. Oamenii abordează vârsta din unghiuri diferite. Unii şi-au îngropat ambii părinţi, alţii au ei înşişi copii. Câţiva ajung probabil la vârsta asta fără să fi muncit sau fără să le fi fost vreodată foame şi fără să fi văzut pe cineva murind. Însă nu dai niciun test, asta e chestia. Vine ziua aceea şi primeşti un nou set de reguli. Dori locuia în casa ei cu un afurisit de cal de plastic pe acoperiş, şi asta la iniţiativa ei, şi puteam şi eu să stau acolo dacă voiam. Domnişoara Betsy tot zicea ce groaznic e ca intru în viaţa de adult fără niciun ban cu care să mă întreţin de acum. Ce înfricoşător, vai de mine! Asta să fie problema, am spus. Am făcut asta toată viaţa.

M-am dus imediat să-i povestesc lui Dori. Am băgat nişte mâncare la microunde ca să sărbătorim, am dat drumul la radio şi l-a închis pe Jip în bucătărie ca să putem să stăm pe podeaua camerei de zi goale din casa mare care acum era numai a noastră. Aveam nişte iarbă fenomenală de la Maggot şi ea păstrase unul dintre plasturii cu fentanyl ai lui Vester pentru o zi cu ploaie, aşa

cum era asta şi cum aveau să tot fie. Ne-am sprijinit de perete cu frunţile lipite, îmbrăţişaţi şi am rămas aşa, ascultând cum cânta Tammy Cochran „Life Happened”.

Mai trebuia să mă întorc acasă la Mister şi să-mi iau lucrurile. Angus m-a ajutat. Era foc şi pară. Nu pe mine. Pe bunica.

— Nenorocita, tocmai ţie să-ţi ţină teorie despre cum e să nu ai noroc.

Golea sertarele comodei, îmi arunca tricourile şi ciorapii făcuţi ghem în cutii de Jim Beam. Aveau valize în casă, dar părea o complicaţie în plus.

— E tipic pentru bătrâni, i-am spus. De asta ai parte când faci afaceri cu ei. Sunt constipaţi şi acriţi, ce vrei să-ţi fluture pe la nas? Vin cu povestea că ei ştiu tot, e singurul lor avantaj.

Angus se ocupa de comodă de jos în sus şi trântea sertarele, *bam bam bam*, cu mână de expert. Ca şi cum ar fi trăit ajutând oamenii să se mute şi ar fi fost plătită.

— Îţi cerea să-ţi susţii punctul de vedere. Şi nici n-ai încercat.

— Ce să încerc?

— Să te aperi! Ce-i cu tine, Demon? Ţi-a tăiat cineva ouăle?

— Avea în mână carnetul de note. Puteam să vărs şi sânge din ouă, ce e scris e scris.

Angus s-a aşezat pe patul meu fără aşternut, acum fostul meu pat. Încă o văd cum stătea acolo, în pantaloni kaki, un tricou alb fără mâneci şi o şapcă demodată de vânzător de ziare. Se uita la mine. Şi-a tras un picior sub ea. Chiar avea tălpile scobite adânc, parcă s-ar fi născut cu arcuri.

— Ai avut o accidentare gravă. Încă mai şchiopătezi de zici că eşti Quasimodo.

— Nu ştiu exact ce e. Dar mulţumesc.

— Trebuie să te operezi. Nu te iartă deloc. Te lasă fără bani în vremuri de nevoie.

— N-am nevoie de nicio operaţie.

Nu mai aveam aproape nimic de strâns. M-am dus până la fereastra triplă, înaltă, să văd priveliştile pe care le ştiam aşa de bine. Doua viespi zăceau pe pervaz cu capetele apropiate, ca o crimă-sinucidere în miniatură.

— Prietenei tale tocmai i-a murit tatăl. Oamenii mai lipsesc de la şcoala când le moare o ruda. Afurisita cu nasul pe sus şi respiraţie puturoasă, ai uitat de compasiune, în pizda mă-sii?

Nu era un lucru obişnuit ca Angus să înjure pe cineva. O făcea cu aplicaţie. Devenea o făptură de o frumuseţe crâncenă, ca un pursânge la derbyul de înjurături din Kentucky. Trebuia să te fereşti din calea ei. Am lăsat-o s-o facă cu ou şi cu oţet pe bunica în timp ce alegeam CD-urile pe care voiam să le păstrez şi le puneam deoparte pe cele mai ciudate pe care mi le împrumutase sau mi le dăduse. M-a pus să promit că o să mă întorc la şcoală la toamnă, dar nu vedeam

ce rost are. Mi-a spus că nu mai erau decât doi ani şi cu ei viitorul meu avea să arate cu totul altfel ş.a.m.d. I-am cerut să-mi indice un loc de muncă grozav pe care îl puteam obţine în zonă cu o diplomă de liceu şi pe care nu îl puteam avea şi acum.

M-am uitat cum apasă cu degetele mari de la mână în talpa goală, în timp ce se gândea. Până la urmă a recunoscut că nu-i vine nimic în minte, dar că asta nu înseamnă că se înşală.

Ochii i s-au mutat spre prag. Mister era acolo, se sprijinea de cadrul uşii cu un braţ întins, cu privirea în pământ. Venise să-mi spună că banii trimişi de bunica nu aveau nicio importanţă, asta era în continuare casa mea dacă voiam să rămân, i-am spus că nimeni nu-mi pune pistolul la tâmplă, dar pare să fi sosit vremea să mă mut.

Un pistol ar fi fost de preferat adevărului, anume că eram prea distrus pentru a juca fotbal. El ştia asta. Fusesem constant praf în ultima vreme, dar din când în când mă vedeam, blocat într-o situaţie fără ieşire: mica strălucire pe care o avusesem nu avea să se mai întoarcă. Nu mă aştepta niciun succes, iar dacă rămâneam aici pretinzând contrariul, l-aş fi minţit pe Mister. Aş fi profitat de generozitatea lui. Îmi doream să fiu un om mai bun de-atât.

A spus că şi-ar fi dorit ca lucrurile să stea altfel, dar accepta faptul că voiam să mă mut cu prietena mea. Mi-a urat toate cele bune şi s-a cărat.

Angus umbla cu paşi mari prin cameră, atingea puţinele lucruri care-mi mai rămăseseră nestrânse. A ridicat vaporul în sticlă pe care mi-l dăduse. Apoi l-a pus la loc pe birou.

— Cât de nasol eşti cu drogurile?

Afectată, dar încercând să pară relaxata, ca un copil care ar spune „căcuţă de câine”.

I-am răspuns ca încă luam analgezicele recomandate de doctorul Watts şi ca încă aveam dureri mari dacă nu le luam. Deci le luam.

M-a privit lung.

— Pe mine nu e cazul să mă abureşti, Demon. Eu nu am nicio putere.

Nu m-am descurcat niciodată s-o mint pe Angus, deci m-am apucat şi i-am povestit ca era ceva mai mult de-atât. Nu mai avea legătura cu genunchiul. M-a întrebat dacă era vorba despre metamfetamină sau heroină. Poate că lucrurile astea le auzise mai degrabă la punctul de informare şi combatere a consumului de droguri decât în viaţa reală, dar nu era complet ignorantă, i-am spus că iau cam de toate, dar nu metamfetamină. Şi că nu-mi injectez nimic, pentru că îmi venea să vomit de la ace. Nu a părut surprinsă. Mi-a sugerat că poate ar trebui să ies din nebunia asta aşa cum intrasem, pas cu pas. Poate că dacă aş vorbi cu un adult, mi-ar da nişte sfaturi. Nu cu Mister, evident. Poate cu June. Sau cu domnişoara Annie.

— Adult, am spus, brusc iritat.

A ridicat din umeri. A luat iar în mână sticla, a întors-o încet, uitându-se la micile pânze şi la tot ce mai era înăuntru. Of, o să ajung departe, aşa spusese. Însă mă avertizase în privinţa gravitaţiei şi a altor chestii de genul ăsta. Să nu mă aştept la minuni. A ridicat ochii spre mine.

— Iei ăsta?

— Da. Iau toate cadourile pe care mi le-ai dat. Mă mult la zece kilometri de aici. Probabil o să vin să iau cina de două ori pe săptămână, pentru că Dori trăieşte cu aer şi frişcă Reddi şi aragazul nostru nu merge.

Am spus-o cu mândrie: *aragazul nostru*. Nu contează restul propoziţiei, i-am spus lui Angus că eram pregătit pentru viaţa de adult. Eram bărbat şi trăiam cu doamna mea. Şi încă ceva, de genul că toată copilăria era o abureală de patru stele din câte văzusem eu, deci mă bucuram că am scăpat de ea. Angus mi-a scos un tricou dintr-o cutie, a înfăşurat sticla cu vapor în el şi a pus-o în cutie, uşor. Ca pe un bebeluş în leagăn.

Am întrebat-o direct:

— Nu-ţi place Dori, aşa-i?

A tras scaunul de sub birou şi s-a aşezat invers pe el. Stoner făcea aşa, cu braţele atârnate peste spătar şi mintea lui hidoasă pornită să-l controleze pe Demon. Nu existau doi oameni mai diferiţi. Angus împingea în faţă bărbia, se bătea pe ea cu palma, ca şi cum ar fi încercat să introducă în gură nişte cuvinte, dar acestea trebuiau să fie cât mai potrivite. Ca să nu doară.

— Îmi place, a spus într-un târziu. Ţii minte când erai la pat şi ea venea aici mereu cu cadouri? A fost minunat. Micul spiriduş fericit de Crăciun. Mi-a plăcut la nebunie.

— Nu te-ai dat în vânt după puiul de găină.

Trista poveste a lui Lovechild: a ieşit din magazia cu scule şi s-a întâlnit cu ciobănescul german al vecinilor.

— Bine, corect. Uram darul, îl iubeam pe dăruitor.

— Dar de ce? am întrebat. De ce îţi place?

Nu ştiu ce urmăream. Angus şi-a împreunat mâinile.

— Te cunosc de... câţi ani, patru? Aproape cinci. Şi în tot timpul ăsta nu te-am văzut niciodată fericit. Din când în când, poate, dar nu o zi întreagă. Iar acum eşti fericit. Cu Dori. Văd asta.

Dacă altcineva mi-a mai dorit fericirea, nu mi-am dat seama. Mama, poate, atât timp cât nu-i încurcam treburile. Asta-i tot ce-şi doresc ceilalţi, să te potriveşti în planurile lor. Angus, în schimb, Dumnezeule! Angus era o minune de-a dreptul.

48

Emmy a fugit cu Repede-Nainte. A terminat liceul şi a primit o bursă la UT Knoxville, apoi a lansat bomba că nu se duce. June a fost dărâmată: aşa de deşteaptă, aşa de frumoasă, Emmy putea fi tot ce-şi dorea. Numai nu prietena şarpelui ăluia. June a pus piciorul în prag, Emmy nu a mai venit acasă. Aceeaşi veche poveste.

Dar în această variantă a ei, nouă pentru mine, mama nu-şi găseşte odihna până nu răscoleşte toată planeta. Am aflat totul de la Maggot, după ce s-a mutat la noi pe canapea. Emmy avea trei zile avans, pasămite era cu Martha Coldiron. În cele din urmă June a sunat la ea acasă şi a aflat că părinţii o dăduseră afară pe Martha cu câteva săptămâni în urmă. June şi-a ieşit din minţi. A sunat la poliţie. Suna la noi acasă la toate orele posibile, în caz că Emmy îşi făcea apariţia. June nu avea încredere în Maggot şi nu voia să stea de vorbă decât cu mine. Dacă o minţeam, îmi punea ouăle în frigare. Am spus sigur, doamnă, i-am dat numărul de mobil al lui Repede-Nainte, la care nu răspundea în ultima vreme. Plecase de la casa din Cedar Hill. Rose avusese dreptate, nu era decât cel care vântura bălegarul acolo.

Am spus tot ce se spune de obicei: Emmy o să apară, nu e proastă. Dar aveam un presentiment urât. Nu ştiu ce o fi fost pentru mine Repede-Nainte, dar îmi dădeam seama că pentru Emmy nu era ce trebuia.

— Nu fi aşa de sigur, şi-a dat cu părerea Maggot. Pun pariu că Emmy l-a făcut să-i mănânce din palmă.

Asta se întâmpla pe la trei dimineaţa, o oră care părea sigură ca să vorbim despre vieţile noastre. Stăteam pe jos, în dormitorul lui Dori.

— Ce să mănânce? a întrebat Dori.

— E o expresie, i-am spus.

Uneori se poticnea în toate mărunţişurile.

— Pizda, a lămurit-o Maggot.

— Din palmă?

Dori era adesea năucă în perioada asta. Maggot a pregătit folia de 80 şi Dori a aprins bricheta sub ea. Pata maro a bolborosit, s-a topit şi a emanat mirosul fericit de metal şi de cauciuc ars, împrăştiindu-se pe folia lucioasă. Eu am fost primul, apoi i-am pasat paiul de metal lui Dori şi am preluat folia. Oi fi fost eu praf de la genunchi în jos, dar reflexele mi le păstrasem. Trebuie s-o mişti într-o parte şi într-alta ca să plutească de colo-colo. Vânezi dragonul, îi inhalezi flăcările. Am aspirat fumul până nu a mai rămas decât o urmă de cauciuc topit, ca de melc. Şi nu mă gândeam decât la un lucru: optzeci de dolari.

Nu e o stare de spirit productivă, ştiu. Dar pastila aia făcea cât două zile de lucru la magazinul de produse agricole, o săptămână la domnul Golly. Şi eu nu lucram la niciuna dintre astea. Pusesem ceva bani deoparte, dar se duceau repede. Mă bazam pe Turp şi pe ceilalţi băieţi ai mei să-mi spună de la cine puteam să cumpăr, care să nu-mi ia maşina şi să mă lase în vreun şanţ, cu sânge curgându-mi din urechi. Dori insista pentru heroină, care acum se găsea peste tot, pur şi simplu, *pac-pac*, peste noapte ne treziserăm în ţara heroinei. Destul de ieftină. Acum ne cumpăram singuri, nu completam reţetele lui Vester cu asigurarea lui Vester şi Dori zicea: „De ce să nu luăm ce e mai bun, iubitule?” Şi eu încercam să mă menţin şi s-o menţin şi pe ea pe linia de plutire, arătând ce minunat e să nu te temi de gabori. Nu-ţi fac nimic pentru Oxy. Poţi să ai la tine o sută de pastile, nicio problemă. Dacă aveai reţetă, nu aveau ce să-ţi facă.

Mai era şi problema mea cu acele. Dori era foarte drăguţă şi îngăduitoare cu mine. Vânătoarea de dragoni era mediul nostru fericit.

În general era sarcina mea să dau telefoane, să fac un plan şi să-l pun în aplicare. Dori încerca să mă ajute, rămăsese prietenă cu una dintre asistentele care veniseră acasă, pe nume Thelma, care ne dădea plasturi cu morfină în vremuri grele. Astea se găseau pe toate drumurile. Dori îşi injecta gelul, dar acesta e amestecat, drogul nu e total dizolvat în partea gelatinoasă. Thelma i-a atras atenţia. E uşor să faci supradoză. Ea şi Dori se tundeau şi se vopseau una pe cealaltă. Thelma era o doamnă mai în vârstă, divorţată, vorbăreaţă, care nu avea la cine să se ducă acasă, deci rămânea mai mult decât era binevenită, dar ce puteai să-i faci? Îi eram datori. E greu să cumperi, alergi în cerc şi ajungi de unde ai pornit. M-am gândit să mă întorc la şcoală toamna, să-mi revin cu capul şi cu corpul. O parte din mine credea că aşa o să se întâmple. Venea septembrie, genunchiul meu avea să fie mai bine. Aveam să renunţ la drog. Însă deocamdată aveam nevoie de reţetele noastre. Trebuia să ne f ducem la clinica pentru tratarea durerilor.

Fiind vorba despre doctorul Watts, ne puseserăm de acord ca eu să nu intru. Am aşteptat în maşină. Dori nu mergea nicăieri fără Jip, deci stătea aşezat pe locul de unde ea tocmai plecase şi se uita urât la mine. Cu mustăţile albite în jurul gurii galbene, ca a unui moş care mestecă tutun. Ce mai zi avea să fie! Valuri de căldură pe trotuar. Era sfârşitul lunii, deci coada nu era mare, dar tot era ceva. Pe geamul coborât, simţeam mirosul trupurilor nespălate de trei zile, al prea multor ţigări. Majoritatea erau bărbaţi. Uram ideea că Dori intra singură acolo, în pantalonaşii ei scurţi.

A ieşit în trombă pe uşile din sticlă şi părea lovită. A urcat în maşină şi s-a prăbuşit.

— Iubita mea, iubita mea, i-am zis, încercând s-o ţin în braţe şi să nu mă panichez în timp ce Jip mârâia.

Îşi apăsa puternic faţa cu mâinile, ca şi cum ar fi încercat să ascundă nişte dinţi lipsă.

— Îmi e dor de tăticul, a spus, ceea ce m-a dărâmat.

Voiam să fiu bărbat, i-am luat mâinile şi am sărutat-o pe obrajii umezi şi pe ochii mari, speriaţi. Arăta de parcă văzuse un mort. Mi-a zis că omul dinăuntru e un gunoi.

— Ştiu, iubito. Am venit doar să ne facem treaba. Ţi-a dat reţetă?

A clătinat din cap, ţinându-l în braţe pe Jip, fără să mă privească.

— Muistul ăla fraiereşte tot ţinutul.

A spus-o Dori, care până anul trecut probabil credea în Moş Crăciun.

O consultaţie costa două sute cincizeci. Plus încă o sută cincizeci pentru aşa-zise cheltuieli cu personalul, ca să scurteze timpul de aşteptare. Dori spunea că îi explicase asta timp de treizeci de secunde, apoi îşi trântise pixul pe carnetul cu reţete şi se holbase la ţâţele ei, aşteptând să plătească sau să plece.

I-am spus că ne trebuia un plan. După ce obţineam prima reţetă, aveam să-l fraierim şi noi pe om, cum mai făcuse ea înainte. Scădem ce ne trebuie nouă, apoi ne întoarcem pe întâi ale lunii la cozile lungi şi le vindem oamenilor aici în parcare. Am convins-o să nu mai plângă şi să înţeleagă raţionamentul meu. Însă ne trebuiau pe loc patru sute de dolari. Asta era problema noastră.

— A spus că ar putea să renunţe la cheltuieli. Dacă...

Se uita fix prin parbriz, inexpresivă.

— Dacă ce?

— În schimbul unei consultaţii.

— Despre ce vorbeşti?

M-a privit.

— Dacă mi-o trage, Demon. Despre asta vorbesc.

Două semafoare şi numeroase semne de oprire se aflau între clinică şi casă şi le-am ignorat pe toate, un şofer nepăsător, nebun de furie, care îşi spunea că mai rău de atât nu se poate.

După vreo săptămână situaţia a devenit nasoală rău şi Dori a spus că poate era cazul să se întoarcă şi să facă ce era de făcut. Aşa de mult mă iubea. Nu suporta să vadă că mi-e rău.

Am încercat să nu o urăsc pentru aceste vorbe. Dar până la urmă am ajuns să mă urăsc pe mine, în lipsă de altceva, i-am promis lui Dori că o să-mi găsesc de lucru şi o să am grijă de ea. Doar pe mine mă avea.

Dacă nu l-aţi cunoscut pe dragonul pe care îl urmăream, cuvintele s-ar putea să nu fie de niciun folos. Oamenii vorbesc despre cum se droghează, ce tare e, nu atât ce simţi, cât ce nu simţi: tristeţea şi groaza din măruntaie, pe toţi cei care te socotesc un om de nimic. Durerea unui picior explodat. Priponul care trebuie să te ţină legat de ceva toată viaţa, fie de casă, fie de părinţi sau de siguranţă, a

zburat în jur mereu, a tras de rădăcinile minţii tale, a lovit aşa de tare că mai avea puţin şi îţi scotea ochiul. Şi deodată priponul se opreşte pe pământ şi tu te odihneşti.

La început încerci să revii la acea stare şi după destul de puţin timp încerci doar să te dai jos din pat.

Devine slujba ta să-ţi stăpâneşti dorinţa de drog încă o zi. Apoi devine Dumnezeul tău. Nimeni nu a intrat în biserica asta de bunăvoie. O zi proastă e cea în care te trezeşti fără nimic, fără Dumnezeu, fără mijloace. Zaci în aşternuturile puturoase, simţi un miros care speri că e al tău, nu al prietenei tale. Se pare că cineva te-a bătut de te-ai căcat pe tine şi ţi-a strivit nişte oase. Poate a fost un om, se întâmplă cu stilul ăsta de viaţă, dar mai degrabă a fost drogul însuşi, care a izbit cu pumnii în pereţii tăi personali în drumul spre ieşire. Gol, eşti un monstru. Cea pe care o iubeşti e un monstru. Te uiţi cum îşi rostogoleşte ochii în cap şi cum dă din picioarele frumoase, ca fata epileptică pe care o cunoşteam cu toţii în şcoala primară, Gola Ham. Eram înspăimântaţi de Gola.

Am încercat să mă las de mai multe ori decât Dori. Credeam că eu eram cel puternic dintre noi. Eram doar prost, ea ştia mai bine. Odată, când am încercat, am văzut amândoi nişte tipi în haine de camuflaj cu puşti de atac cum intrau pe geam, într-un loc unde nu puteau fi nici tipi, nici geamuri. Am ajuns să ne urâm patul pentru cât de puţin reuşeam să dormim în el. Ziua şi noaptea se contopesc. Într-un târziu începi să aţipeşti şi să scapi şi atunci îţi zvâcnesc picioarele şi te trezeşti înapoi în iad. Poţi să rezişti 24 de ore, 30, numărătoarea inversă până la sfârşitul lumii. La un moment dat te uiţi la omul care e toată lumea ta şi te oferi să te duci să iei ceva, doza aceea micuţă care îl aduce aşa uşor înapoi la viaţă. O faci ca pe un gest de iubire. Cel mai mare pe care l-am cunoscut vreodată.

Cum ne gospodăream, Dumnezeule! Eram copii care ne jucam de-a casa. Cutiile de mâncare congelată se strângeau în stive, pungile dădeau pe afară, gunoiul nu iese singur din casă. Şoarecii însă pot să încerce să-l scoată. Din cauza problemei cu maşina de spălat, Dori lăsa maldăre de rufe murdare să putrezească şi prăda dulapurile mamei moarte. Rochii înflorate, bluze cu umeri lăţi, fata noastră Dori era vedeta săptămânii. Eu spălam în chiuvetă, până când s-a dus naibii scurgerea. După mintea ei, puteai să arunci orice la toaletă. Să zicem că Jip îşi scremea mica grămadă de răhăţei pe chiloţii mei lăsaţi pe jos, e un exemplu real. Dori încerca să tragă apa peste dovezi.

Dacă o certam, nu ieşea bine. Ţipam şi se întrista. Dacă spuneam că îmi caut de muncă, nu voia s-o las singură. Eram nişte orfani de pomină, drogaţi. În curte creştea un măr bătrân şi în vara aceea am mâncat mere viermănoase de pe jos. Parcă o văd, moartă de foame, cu pământ pe genunchi, cum stătea pe jos îngenuncheată în rochia de casă a unei moarte.

Când nu am reuşit să plătim factura la lumină, treaba s-a stricat rău. Am încercat la KFC, n-a mers. Aş fi acceptat şi cea mai de căcat slujbă, în afară de casier. Nu eram complet lunatic. De la Oxy începi să bagi mâna la bani. Am mai căutat. O iubeam pe Dori şi o adoram şi uneori trebuia să stau departe de ea. După încă o zi plină în care mă simţeam inutil şi imposibil de angajat, mă duceam să fumez o pipă cu Turp, să-mi povestească despre cantonamentul de fotbal şi despre alţi tipi care trăiau visurile copilăriei mele. Sau mă duceam pe la Maggot, care se mutase înapoi cu doamna Peggot. Oală mare pe aragaz, bucătăria lună, totul ca pe vremuri, dar fără vână. Doamna Peggot era slabă ca un ţâr şi umbla prin somn. Uneori îşi îmbrăca rochia pe dos. Mă întreba cum mă descurc, punea deoparte lingura cu care amesteca în mâncare, se ducea până în camera de zi şi stătea lângă scaunul lui gol. Apoi se întorcea şi mă întreba cum mă descurc. Nici Maggot nu era mai bine, dărâmat rău. June îmi dăduse ordine să-l interoghez ca să aflu pe unde e Martha sau ce mai face Emmy, dar nu ştia nimic. Parcă şi el, şi doamna Peggot pierduseră controlul. Singura veste era că mama lui Maggot urma să iasă din închisoare. Nu fusese fixată o dată, dar se apropia audierea.

Celălalt om pe care puteam să mă bazez ca să mă înveselească era Tommy. Într-o seară l-am găsit la Pennington Gap, nici mai mult, nici mai puţin decât într-un garaj închiriat de la familia McCobb. Cu suport pentru instrumente de grădinărit pe perete, pe jos ciment vopsit. Un furtun tras de afară era legat la o găleată, pentru spălat. Plită, cuptor cu microunde. La capitolul curăţenie ne făcea de ruşine pe Dori şi pe mine, cu cărţile puse pe rafturi şi hainele împăturite în cutii de carton. Un pat, făcut. Trebuia să folosească baia din casă. N-ar fi trebuit să facă una şi aici? A spus, păi, casa nu era a familiei McCobb, stăteau cu chirie. Şi proprietarul nu ştia că el plăteşte ca să stea în garaj. Ăştia erau ei, soţii McCobb. Dar Tommy a gesticulat larg şi mi-a arătat chiuveta lui făcută din găleată, patul de lângă un motocultor manual, de dinţii căruia atârnau bucăţi de gazon, şi m-a întrebat dacă îmi vine să cred cât de departe ajunseserăm.

— Am un loc al meu! a spus.

Un bărbat adevărat.

Am avut noroc că l-am găsit acasă, în cele mai multe seri era la biroul de la ziar. Îl puneau să vină la sfârşitul zilei ca să cureţe mizeria teribilă a tuturor. Apoi doamna de la reclame şi-a dat demisia şi i-au dat lui Tommy sarcinile ei, aranjarea ziarului şi a reclamelor. Şefa lui era Pinkie Mayhew, care purta pantaloni bărbăteşti şi bea la muncă. Lumea spunea că familia Mayhew conducea ziarul *Courier* de când Dumnezeu îşi scria ştirile pe table de piatră. Pinkie şi alţi doi oameni făceau toate fotografiile şi scriau toate articolele. Apoi Tommy venea seara şi asambla totul. Mi-a spus că puteam să stau acolo cu el oricând, îi plăcea compania. Deci asta şi făceam.

Tommy avea o răspundere uriaşă. Cea mai mare parte a ziarului era plină de reclame. Evident, cele mai importante informaţii erau pe prima pagină, Festivalul Căpşunilor, canalizare nouă ş.a.m.d. Apoi sport şi crime. Mai aveau şi alte articole care le veneau printr-un aparat, subiecte de interes naţional, iar Pinkie alegea câteva dintre ele şi le băga în ziar, în rest, doar reclame. Existau coloane pentru mica publicitate, dar reclamele pentru maşini, vânzare de mobilă şi aşa mai departe erau de dimensiuni mari, iar Tommy avea autorizaţia artistică să le conceapă. Avea modele pentru încadrare şi ceea ce el numea cărţi de simboluri artistice, care erau ca nişte cărţi de colorat uriaşe, pe diferite subiecte. Automobile, vânătoare şi pescuit, îmbrăcăminte pentru femei. Găsea imaginea pe care o căuta, o tăia şi o lipea pe reclamă. O canapea pentru magazinul de mobilă. Sau îşi punea imaginaţia la treabă şi lua un vas de piraţi pentru puiul Popeye. În funcţie de ce imagini găsea în acele cărţi, din care alegea şi pe care le decupa. Nu îi cumpărau prea des cărţi noi. Aşa că ajungea să caute acul în carul cu fân, răsfoind acele pagini transformate în spaghete de hârtie.

Tommy era parcă alt om, un bărbat cu răspunderi. Acum avea haine care i se potriveau, nu vechile geci de pe vremuri, prea mici şi în care braţele păreau nişte cârnaţi. În general cămăşi din flanel în carouri, cu mânecile suflecate. Avea în continuare o prietenă, pe Sophie, care lucra la ziarul ei din Pennsylvania, mult mai mare decât *Lee Courier*, spunea Tommy. Dar era mândru de ziarul lui şi îmi arăta locurile: aparate, computere, biroul lui Pinkie Mayhew, cu un miros stătut de scrumieră, care te dădea pe spate. Aţi deschis vreodată un sertar în care şoarecii au rupt nişte hârtie igienică din care şi-au făcut cuib şi acum tot spaţiul e plin de scame albe? Asta era biroul lui Pinkie.

Tommy mi-a arătat cum se introduc coloanele de scris prin rotativele cu ceară fierbinte şi cum să-l ajut să le pună în pagini. Toate astea se făceau pe o masă mare înclinată, cu lumină înăuntru. Aveau semne făcute cu pixul albastru ca să ştii unde şi ce să aşezi. Locul mirosea a ceară încinsă. Mici bucăţi de hârtie ceruită erau peste tot, ţi se lipeau de pantofi sau de dosul palmei, arătai ca un bebeluş care mănâncă Cheerios. Acesta era haosul infernal în care Tommy trebuia să facă ordine şi curăţenie. Sincer, el ţinea totul pe picioare. La început venisem pentru că mă plictiseam, dar avea nevoie de ajutor. S-a oferit să mă plătească din leafa lui, dar i-am spus: „Doamne, Tommy, nu mai fi aşa cumsecade cu oamenii”, încă aveam tricoul lui.

Într-o seară l-am găsit pe Tommy agitat, căuta imagini pe care nu reuşea să le găsească. Avea o reclamă pentru un vânzător de Chevrolet şi în cartea cu maşini nu mai erau decât camioane cu remorcă, Forduri şi afurisita de broscuţă Herbie. I-am spus: „Auzi, hai că îţi desenez eu un Chevrolet Silverado, fir-ar!” Şi l-am făcut brici. Foarte şmecher, cu luciu de stele pe bara de protecţie. Aşa a început totul: Demon desenator de reclame. Puteam să fac aproape orice. Reclamele din *Lee Courier* au început să aibă un aspect cu totul nou care probabil că era

observat. Tommy spunea că sunt o maşinărie artistică minune. I-am spus că, dacă vreodată apăreau niscai vânzări de schelete, asta era treaba lui.

49

June voia să stea de vorbă cu mine. Emmy lipsea de două luni şi ea nu mai ştia ce să facă. Scena crimei mirosea a Repede-Nainte, toată lumea ştia asta. Dar Emmy era de mult majoră şi îi transmisese lui June că nu are nevoie să fie salvată.

Nu-mi dădeam seama care era rolul meu în treaba asta, dacă aveam vreunul, dar June fusese mereu bună cu mine, aşa că am luat maşina şi m-am dus la ea. De la distanţă părea aceeaşi regină a balului dintotdeauna, cu picioarele goale sprijinite de balustrada verandei. Abia de aproape am văzut cât o îmbătrâniseră două luni. Riduri în jurul gurii, câte un fir de păr alb. M-a luat în braţe şi m-a legănat ca într-un ultim dans trist, cu capul pe umărul meu. Femeile care fuseseră mari în viaţa mea deveneau toate mici.

— Scuze, a spus, după ce mi-a dat drumul.

Şi s-a şters la coada ochiului.

— Dumnezeule, June, n-ai de ce să-ţi ceri scuze! Mi-am dorit asta tot gimnaziul.

— Cred că Emmy te interesa.

— Nu eram genul care să închidă vreo uşă. Înveţi asta când stai în plasament.

M-a măsurat cu privirea.

— Uită-te la tine, te-ai făcut mare. După toate prin care ai trecut. Un tânăr pe propriile picioare, care trăieşte pe cont propriu. Unde e Dori? Ţi-am spus că vă hrănesc pe amândoi.

— Am mâncat deja. Ea era obosită. Ţi-a mulţumit.

Nu mă simţeam tocmai pe propriile picioare, iar Dori era la pământ. Primisem în cele din urmă o tură la Sonic, iar Dori era frizeriţă la un salon clandestin de cosmetică în beciul Thelmei. Aveam reţetele. Eu desfundasem ţevile şi pusesem un furtun nou la maşina de spălat. Viaţa revenise într-o anumită măsură la normal, dar aveam programe diferite. Eu tindeam să fiu funcţional aproape toată ziua, în timp ce Dori se străduia să ajungă la performanţa de a nu scoate ochii nimănui cu foarfecă timp de câteva ore.

— Am un pui întreg la cuptor, ţi-l dau pentru acasă, atunci. Stomacul meu a dansat plin de speranţă.

— Nu e nevoie.

— Ba da, altfel se strică. Aproape tot ce gătesc le duc fetelor la clinică. Nu pot să mă obişnuiesc să trăiesc singură.

— Îmi pare rău.

Nu mă gândisem la asta. Nu trebuise niciodată s-o facă, începuse să aibă grijă de Emmy la nouăsprezece ani, când încă era la şcoala de asistente. Şi locuia în casa pe roţi a soţilor Peggot.

Şi-a băgat mâinile în buzunarele de la spate.

— Ştii că mi-aş da viaţa pentru fata asta.

— Ştiu. Dar cred că nu vrea s-o faci. Nu mai vrea.

S-a uitat la mine, surprinsă.

— Aşa merg lucrurile, Demon. Ar trebui să fii la fel de supărat pe ea cum sunt şi eu. Le oferim copiilor ăstora toate avantajele şi ei nu întind mâna să le culeagă. Emmy se poartă ca un copil, iar Maggot, noapte bună. Nu ştiu de unde să încep.

— El o să fie bine. Mai are nevoie doar de ceva timp ca să-şi găsească drumul.

— Îţi spun eu de ce are nevoie, a spus ea. De un iubit.

Se poate să fi clipit.

— Ai fi de acord cu asta?

— Normal că da. Chiar şi mama ar fi de acord, cred. Cu timpul. De şi-ar găsi un băiat drăguţ care să-l scoată din lumea lui de strigoi.

— Nu sunt sigur că ar face o alegere aşa înţeleaptă.

A lăsat să-i scape un râs amar.

— Niciunul nu facem, nu? Hai să ne plimbăm. E un loc pe drum de unde vezi cum soarele se opreşte pe creastă.

Am mers pe aleea cu pietriş pe care mersesem cândva cu Repede-Nainte şi cu Şoarece, când îi permisesem să-i vorbească de rău pe toţi cunoscuţii mei. Aproape că lăsasem vara să treacă pe lângă mine fără s-o observ. Iat-o. Soarele cobora printre copaci în cascade înalte de lumină, păsările îşi începeau cântările de seară. Una dintre ele sună ca apa şopotind peste stânci, atât de frumos că-ţi dau lacrimile. Sturzul de pădure. Mă gândeam la seara din Knoxville când June ne spusese că se mută înapoi. Dă-i încolo pe toţi doctorii care se uitau la ea de sus, îi spuneau Loretta Lynn. S-ar fi descurcat de minune acolo. Dar ea şi-a dorit asta.

În ceea ce-i priveşte pe Emmy şi pe Repede-Nainte, June ştia unde stau cam cât ştiam şi eu, pe undeva prin Roanoke. Mi-a spus că în fiecare zi când se trezea îi venea să se ducă până acolo cu maşina şi s-o aducă pe fată acasă. Dar asta era Emmy. Ar fi trebuit să te duci cu mascaţii. June îşi dorea cu disperare să audă ce aş fi putut să-i spun. Mi-am ales cu grijă cuvintele, dar nu am minţit, i-am spus că Repede-Nainte era unul dintre cei care au o forţă de atracţie asupra oamenilor, ca un magnet. Şi Emmy fiind şi ea genul de om-magnet, probabil că era inevitabil să se atragă. June a întrebat dacă Repede era periculos, i-am spus că lumea e periculoasă. M-a întrebat ce droguri folosea şi i-am spus că, din câte ştiam eu, el însuşi nu lua foarte multe. Că îl interesau mai mult banii care se câştigau de aici.

— Asta n-o să mă facă să dorm mai bine la noapte, a comentat.

I-am spus că îmi pare rău, dar că mă pune între ciocan şi nicovală. Am mers până la locul unde se vedea soarele pe acea creastă şi întunericul a început să se reverse peste vale. Pe drumul de întoarcere m-a întrebat de genunchi, i-am spus că nu mă mai gândeam la el, ceea ce era o minciună. Mă gândeam la el de fiecare dată când făceam un pas. Dar era treaba mea.

— Spune-mi un singur lucru, a spus June. Ea ia pastile?

— Vrei să dormi în noaptea asta? Sau adevărul?

— Te-am întrebat.

— Atunci îţi spun. Nu cunosc niciun singur om de vârsta mea care să nu ia pastile.

June nu a zis nimic. Am încercat să-mi dau seama dacă era chiar adevărat. Angus era excepţia. Până şi Tommy lua NoDoz, din cauza programului. Lucra noaptea târziu şi apoi soţii McCobb îl trezeau devreme ca să-i ducă pe copii la şcoală. Eram la jumătatea drumului când a vorbit din nou.

— Ei ne-au făcut asta. Înţelegi, nu?

Nu înţelegeam. Nici cine, nici ce.

Mi-a spus ce mai auzisem de la Emmy, ce vedea la clinică. Am întrebat-o dacă în ultima vreme mai era cineva care să vrea s-o omoare, dar a alungat subiectul cu un gest.

— Nu pentru mine trebuie să-ţi faci griji. Nu e vorba doar despre oamenii de vârsta ta. Ştii ce zic? Dacă sunt bătrâni, bolnavi, cu handicap? Au nevoie de reţetă. Dacă sunt angajaţi, nu au deloc concediu medical şi nu ajung la mine decât o dată pe an, deci nu se ţin. Au nevoie de reţetă. Nemernicul.

Nu ar fi trebuit să întreb care nemernic. Kent. Şi asociaţii lui vampiri, am încheiat citatul. Veneau aici să studieze terenul. Spunea că cei de la Purdue se uitau la date şi la tot ce trebuia pe computere şi alegeau ţinte ca Lee County, care erau mine de aur. Chiar căutau medicii care aveau cei mai mulţi pacienţi cu dizabilităţi şi îşi trimiteau reprezentanţii cu medicamente la ofensiva totală. June se tot uita la mine ca şi cum ar fi ştiut că nu-i spuneam câte ceva din ce făceam. Dar eu nu aveam nicio legătură cu Kent. Dacă aveam probleme erau din vina mea.

Când am ajuns înapoi la ea, mi-a pus o grămadă de mâncare pentru acasă şi m-a condus până la maşină. În loc să-şi ia rămas-bun, a încrucişat braţele şi m-a privit. Ciudat, m-am gândit la ziua când fusesem la grădina zoologică din Knoxville, la cum mă prinsese de urechi şi îmi spusese că ştie de ce am nevoie. Şi avusese perfectă dreptate. Dintre toţi oamenii buni pe care îi cunoşteam, ea era probabil cel mai bun.

Tommy m-a lăsat să fac o bandă desenată pentru ziar. Cum s-a ajuns aici, poveste lungă. Care începe cu Tommy în biroul unui ziar. Era practic primul lui

sport de contact direct, Tommy împotriva lumii mari. Unde fusese, până atunci? În căsuţa fermecată din copac. Îi convenea că avea o slujbă, nicio problemă. Dar lumea mare? Îl bătea de-i suna apa-n cap.

Articolele astea pe subiecte naţionale care le veneau printr-o maşinărie erau de toate felurile, cum am spus. Alegeri, Jocuri Olimpice, cutremur, Lance Armstrong, tot ce vrei. Dar Pinkie cerea să se bage în ziar tot ce avea legătură cu sud-vestul Virginiei sau cu ceva din apropiere, gen Tennessee sau Kentucky. Cel mai adesea, niciunul nu avea. Dar, dacă aveau, sigur era ceva cu sărăcia, speranţa scăzută de viaţă ş.a.m.d. Ideea fiind că eram o pacoste pentru naţiune. Tommy mi-a arătat unul care chiar avea titlul „Pacostea naţiunii". În altul se spunea „o pată pe hartă", pe ăsta îl sublimase cu galben. Păstra aceste articole într-un dosar. Pe bune. Unde era vechiul Tommy, care şi-o lua pentru alţii şi mergea mai departe? Acolo era, pe scaunul lui rotitor, îşi smulgea părul ridicat pe cap, se dădea de ceasul morţii. I-am zis: „Tommy. Nu ştiai asta?" Normal că nu. Îmi tot citea titluri. „Rata abandonului şcolar în creştere în mediul rural." „Marele Tom este Supravieţuitorul."

— Tehnic vorbind, ăsta e de bine, am spus. Tipul nostru a câştigat *Supravieţuitorul*.

Tommy mi-a arătat fotografia publicată cu Marele Tom. Fie, nu era bine.

Am încercat să-i explic toată povestea cu natura umană care simte nevoia să se răzbune pe cineva. Tatăl vitreg o pocneşte pe mamă, mama urlă la copil, copilul se duce şi-i dă un şut câinelui. (Nu că noi am fi avut câine, în schimb am făcut prăpăd printre figurinele Transformers.) Noi suntem câinele Americii. Orice tip de oameni are acum un nume propriu în afară de noi, din ce motiv nimeni nu ştie. Prostălăi, ţărănoi, nu cu majusculă. Nu-mi venea să cred că Tommy nu ştia. Dar presupun că eu văzusem cumva lumea, la meciurile noastre de campionat unde ne strigau ca suntem sărăntoci şi aruncau cu gunoaie în noi. Şi la televizor, evident. În luna în care plecasem de la Mister, pe Chiller TV era un adevărat maraton al urii împotriva *hillbilly: Sângele vânătorului*, *Carne proaspătă*, *Ţărănoi zombi*. Şi emisiunile de comedie, mai rău, cu tipii ăia care se purtau ca şi cum am fi fost toţi la fel. Aşteaptă şi-ai să vezi. *Am ieşit odată cu o fată din Kentucky, dar mă tot scuipa prin strungăreaţă. Ha ha ha ha.* Se pare că Tommy îşi irosise tinereţea cu cărţile de la bibliotecă şi nu avea niciun fel de experienţă cu televiziunea prin cablu.

Mă tot întreba de ce. Ca şi cum eu as fi ştiut.

— Nu e nimic personal, am spus.

Se juca întruna cu mânecile cămăşii, le desfăcea şi le sufleca până la coate. În cele din urmă a ridicat privirea. Cu lacrimi în ochi, pe cuvântul meu.

— Chiar e nasol. Mi-e teamă că Sophie n-o să vrea niciodată să vină aici. Îmi spune că mama ei o tot întreabă de ce nu poate să aibă o relaţie cu cineva care să

stea mai aproape. Dacă toată familia ei crede că sunt vreun malac prost şi fără dinţi?

La naiba! Speram că familia lui Sophie nu se uita la *Ţărănoi zombi*. Sau la *Izbăvirea*. Încerci să nu dai atenţie rahatului ăstuia până când se iţeşte de undeva şi te loveşte, ca în ziua tristă cu oracolul despre Demon. Toată lumea e aşa. Citeşte despre noi că suntem nişte labagii rataţi, mâncători de căcat.

— Dinţii tăi sunt impecabili, am spus. Probabil se gândeşte că tu eşti excepţia.

S-a uitat la mine, înfrânt, şi a clătinat din cap.

— Oamenii au nevoie de cineva pe care să-l lovească, asta înţeleg. Dar de ce noi? De ce nu, ce ştiu eu, Dakota sau altceva? De ce nu Florida?

— Cred că pur şi simplu avem ghinion. Dumnezeu ne-a făcut ciuca miştourilor universului.

În momentul acela ştiam că probabil nu Dumnezeu fusese. Dar nu aveam nimic mai bun la îndemână.

Aşa cum înainte desenase schelete, Tommy strângea acum dovezi că eram dispreţuiţi. I-am zis să nu se mai chinuie singur, dar era la fel de legat de otrava lui cum eram eu de a mea. Chiar şi benzile desenate erau împotriva lui. Veneau la pachet în fiecare săptămână şi el trebuia să aleagă patru pentru ultima pagină. Toate jalnice, patru imagini deloc amuzante cu copii care făceau prostii acceptabile pentru a fi publicate, câini vorbitori, hi hi hi. Tommy putea să aleagă trei, dar a patra trebuia să fie de fiecare dată *Stumpy Fiddles*, care apăruse din totdeauna în acest ziar: prostănaci leneşi cu păr în urechi, nasuri mari, haine cârpite, mai rele decât cele pe care le purtam eu în plasament. Mamaia sâcâitoare, tataie care se fereşte cum poate de muncă şi se ascunde în spatele căcăstoarei cu carafa lui de macheală. Tommy era distrus că trebuia să bage banda asta desenată. M-am oferit să desenez pe deasupra nişte palmieri ca să pară în Florida, lucru despre care ştiam amândoi că nu va păcăli pe nimeni. Era acelaşi lucru. Aceasta era singura bandă desenată de un aşa-numit interes local.

— Local pe dracu', am spus. Cine desenează asta nu a fost niciodată aici. Se pişă pe noi în fiecare săptămână, toată lumea râde şi noi înghiţim. Stumpy pişa-m-aş pe el Fiddles e o mizerie.

Ca dovadă, l-am făcut ghem şi l-am aruncat.

— O, Doamne, a zis Tommy uitându-se către coşul de gunoi. Pinkie o să-mi rupă curul.

— Nici măcar nu e bine desenat.

Am scos hârtia, am netezit-o şi am întins-o pe masa luminată.

— Uită-te cum toate personajele au aceeaşi faţă. Bărbaţi, femei, bebeluşi. Asta e lene pură.

Tommy a căpătat o expresie agitată.

— Bine, fă tu ceva mai bun. E nevoie de un supererou aici. Eu mă uit.

Şi asta a şi făcut. Ca în vremurile vechi de la Creaky Farm.

Toată viaţa mă gândisem la tipul ăsta. Şi la universul lui. Nu Gotham City al lui Batman sau Metropolis al lui Superman, nu New Yorkul lui Cap tain America sau Coast City al lui Green Lantern şi nici Los Angelesul Omului-Furnică. Eu vorbesc despre Smallville, unde îngrijitorii cumsecade ai lui Superman au avut grijă de el până în ziua în care i-au crescut aripile şi a şters-o. Îmi amintesc cum, copil fiind, am smuls nişte pagini când am citit asta. Şi nici măcar nu înţelegeam de ce îmi frângea inima. Dar, Iisuse, până şi un copil ştie lucrurile elementare. De ce niciunul dintre ei nu vrea să aibă grijă de noi?

L-am făcut miner, cu târnăcop, salopetă, cască cu lampion în faţă, i-am făcut o bandană roşie ca a greviştilor şmecheri din trecut, care au luptat. Fără pelerină, nu zboară, e doar extrem de puternic şi de rapid, aleargă peste vârfurile munţilor, sărind şi ocolind. Tipul ăsta e de modă veche. Am desenat banda în genul clasic, cu personajele cu capul oarecum rotund şi membre lungi, permanent în mişcare. Se numeşte stilul Fleischer, parţial Mickey Mouse, parţial manga. Era un stil pe care îl stăpâneam şi simţeam că mă întorc la rădăcini.

Prima planşă: tipul meu vede o bătrână care plânge în căsuţa ei dintre copaci pentru că nu poate să plătească factura şi nu mai are curent electric. Întuneric, noapte cu furtună. A doua planşă: eroul înşfacă un fulger din cer şi îl împinge în fire. Îl vezi cum se duce până la casa ei pe roţi şi luminile şi caloriferele pornesc din nou. Pe ultima planşă am desenat note muzicale care ies din radioul ei şi lumini vizibile pe fereastră în noapte. Doamna şi bătrânelul ei dansează afară pe verandă.

Chestii pentru copii, evident. Asta erau benzile desenate, din ce ştiam noi. Începusem cu o altă versiune, în care el schimbase firele de pe stâlpi, aşa că în loc de fulger fura electricitatea de la un conac de pe un deal. Vezi cum totul se stinge acolo, televizorul, luminile exterioare de veghe, în timp ce căsuţa pe roţi se luminează. Dar Tommy a spus ca Pinkie ar putea să-i facă probleme, aşa că am ales forţele naturii. Am pus multă emoţie şi umbre contrastante pe ultima planşă, pe care se vede eroul miner în pădurea neagra cum stă şi priveşte perechea fericită de bătrâni pe veranda luminată. Am numit banda desenată *Red Neck*. Semnat: Anonim.

50

Am reuşit să plătesc lumina. Acum aveam un aragaz cu scurgeri şi un cuptor care o lua razna. Am dat drumul la instalaţia de încălzire ca să-l testez şi am pus în mişcare ceva nasol acolo, care mirosea a pisica arsa. Dori a spus ca mereu fuseseră scurgeri de gaze şi ca încă nu era frig. Ne-am certat, de ce să dăm drumul la cuptor dacă nu era frig. Poziţia mea fiind: pana mea, e septembrie. Lumea se mişca. A ei fiind: de ce trebuia mereu să complic lucrurile. Încă o zi în căminul nostru fericit.

În primele zile după ce o cunoscusem pe Dori, mă gândeam mereu la ea, eram uimit, plănuiam cum să ajung să fiu cu ea. Ma drogăm cu dorinţa. Acum o aveam şi tot aerul ieşise. Trăiam o viaţa de cauciuc spart.

În general, mă menţineam pe linia de plutire, luam doze cât să mă pot da jos din pat fără să mă pună în cap. Îmi vedeam de treaba la Sonic, cu câte un Red Bull. Apoi mă duceam să-l ajut pe Tommy. Se pare că unii oameni observaseră banda mea desenată în *Courier*, pentru că cineva scrisese la redacţie că era prima care nu ajunsese hârtie igienică. Tommy a spus de ce nu mai faci şi altele. Şi am făcut, din când în când. Însă îmi lua mult timp să-mi iasă perfect, iar Dori voia să fiu acasă seara. Şi dimineaţa. Cel mai bine, toată ziua. Am încercat să-i spun că nu era deloc rău să ai bani şi că orele ar fi trecut mult mai repede dacă încerca să facă ceva prin casă. Mare scandal. De ce m-am mai mutat cu ea dacă stăteam plecat tot timpul? A făcut panaramă, şi-a injectat jumătate de doză de morfină, asta era Dori.

Aşa îmi aş temusem şi simţeam nevoia să vorbesc cu genul de prieten care să nu-mi spună să tac şi să dorm cum îmi aşternusem. Angus începuse colegiul public, se pregătea pentru nivelurile superioare, deci zilele prieteniei noastre erau numărate. Am hotărât să profit de ea cât mai puteam. A spus sigur, hai să ne vedem în Ţara Vagabonzilor, cum îi spuneam noi părculeţului din Jonesville. Era ca un loc obişnuit de comemorare a veteranilor, cu spaţiu de picnic şi trepte care urcau pe un deal şi nu duceau nicăieri. O pădurice de pini. Odată dădusem peste un tip care dormea acolo cu toată averea lui într-o pungă de Walmart. Deci Ţara Vagabonzilor. Imaginaţia noastră tânără era năvalnică pe atunci. Îl treziserăm de la o distanţa sigură.

Am găsit-o sus, sub pini, cu o pălărie din piele ca a lui Lincoln, dar nu la fel de înalta, aşezată pe o pătură, cu un teanc de triunghiuri înfăşurate în hârtie alimentară. M-am aşezat pe partea cealaltă ca la un foc de tabără şi ne-am îndopat cu sandviciuri. Sandviciurile cu şuncă, roşii şi salată ale lui Mattie Kate sunt mai bune decât heroina. Ne-am pus întrebări cu gura plină, ce-ţi mai face

genunchiul, cum e la colegiu. Mi-a spus ca e plăcut să înoţi într-un lac mai mare, cunoştea oameni cu care avea multe în comun. Mă uitam la fata asta în pantaloni scurţi de biciclista şi joben şi mă întrebam care or fi chestiile acelea comune.

Mi-a spus ca Mister îşi făcea griji pentru mine. Am încercat să trec peste, dar a insistat. Încă era tutorele meu legal timp de un an. Lucrurile nu mergeau prea grozav acasă. U-Haul răspândea zvonuri urâte prin şcoală. Mi-am amintit de disputa noastră, în care făcuse aluzii la lucruri necurate pe care le ştia despre Mister, ca să nu mai vorbim de mimarea odioasă a futaiului. Dar Angus mi-a explicat ca zvonurile se refereau la faptul că doamna Annie şi-ar trage-o cu cineva fără ştirea soţului ei. Cu domnul Maldo.

Doamne sfinte, bietul domnul Maldo cel timid. Mai degrabă ar fi scos o piesă country de top. Dar unii părinţi luaseră foc, voiau ca anumiţi oameni să fie daţi afară din motive de etică. Am spus că sunt băşinile obişnuite şi în curând mirosul o să dispară. Angus a zis îmi pare rău, dar asta nu e tot. U-Haul susţinea ca sunt şi eu implicat în scandal şi că-i văzusem pe amanţi împreună acasă la June Peggot pe 4 Iulie. Dacă oamenii nu-l credeau pe U-Haul, să mă întrebe pe mine.

Lui U-Haul îi era cald cu dinţii în gura. Am întrebat-o pe Angus dacă se dăduse vreodată la ea şi pentru o clipa a făcut ochii mari. Dar nu a zis nici da, nici nu.

Am apucat să-i spun cum viaţa mea cu Dori se transformase într-o chestie nasoala, că nu făcea treaba prin casa şi niciun efort. Am sugerat ca Angus să stea de vorbă cu ea ca de la femeie la femeie, ca s-o ajute pe Dori să se pună pe picioare. Angus a râs atât de tare că a scuipat o bucăţică de roşie, apoi a replicat ca tocmai scrisesem definiţia a ceea ce nu înseamnă o discuţie „de la femeie la femeie”.

Am încercat să-mi expun punctul de vedere. Dori avusese grijă de tatăl ei cu tot ce îi trebuia, dar acum nu o interesa restul. Ce rest? a întrebat Angus. Am spus: să facă curăţenie în casa, să gătească ceva decent. Ceea ce, e adevărat, Dori nu mai făcuse niciodată. Şi ca nu voia niciodată să rămână singură acasă nu era ceva nou. Deci mi-o cam trăsesem singur. Angus s-a lăsat pe coate şi m-a privit cu rânjetul ei superior, cu gura complet într-o parte.

— Tu ai ales-o, Demon. Cu ea era pe bune. Îţi aminteşti? Cum era?

Îmi aminteam. Îi priveam chipul şi trupul lui Dori, o simţeam cum îmi intră în vene ca un drog. Aşa o frumuseţe ucigătoare. Încă era. Şi sexul era în continuare excelent. Nu focul de artificii de pe vremuri, pentru că nu mai funcţionam la putere maximă. Dar uneori ne ieşea ca lumea şi acelea erau ca nişte artificii cu dragoni în marele deşert al zilelor noastre, altfel uscate şi constipate.

— Te obişnuieşti cu ce îţi place la ea. Cât despre celelalte lucruri, te obişnuieşti şi cu ele.

Angus era un fel de Yoda. Probabil că era bine să vorbeşti cu ea, chiar dacă nu folosea la nimic.

Am trecut pe lângă şcoală în drumul spre casă şi, fără să stau pe gânduri, am oprit în parcare. Era aproape trei. Am găsit maşina doamnei Annie. Arata a hărţuire, dar cum altfel să vorbesc cu ea? Unul care se lăsase de scoală să intre în clădire? Probabil că o parte a creierului tău e confiscată, ca în filmele cu *Zona moartă*.

Groaznică idee. A sunat clopoţelul şi viaţa pierdută a lui Demon mi s-a desfăşurat în fata ochilor. Toţi foştii mei fraţi alergau spre teren la antrenament, se loveau peste cap aşa cum fac tinerii fără griji. Am scotocit prin torpedou după un Xanax ca să mai obţin o oră în care să vreau să trăiesc. Am tras Chevroletul Impala în capătul celălalt, de unde îi vedeam maşina, nu şi terenul de fotbal. A ieşit practic ultima, mergând repede în fusta ei lungă, cu blocul mare de desen în braţe. M-am apropiat cu maşina şi am claxonat, am speriat-o. Apoi m-a recunoscut şi parcă i-aş fi adus un tort cu lumânări. A deschis uşa pasagerului şi a urcat, toată un zâmbet.

— Te rog, spune-mi că te întorci la orele mele. Am o mapă plină de nuduri pe care trebuie să le notez şi toate arată de parcă ar fi ieşit din cabina de duş.

— Se vede că te-ai străduit, Aidan.

A râs. Îmi dădeam seama că ar fi vrut să se aplece şi să mă îmbrăţişeze. Fanteziile mele din copilărie înviate, acum, că eram luat.

— Damon. Mai sunt doar doi ani. Nu se poate?

— Nu mai sunt copil. Am lucruri de care trebuie să mă ocup de acum.

S-a uitat lung la mine. Am surprins o mişcare în spatele ei. Clay Colwell, în echipamentul de antrenament, alerga după o pasă ratată. Ochii au început să-mi lăcrimeze, de parcă m-ar fi lovit cineva, i-am spus că era o profesoară excelentă şi că îmi părea rău că îi irosisem timpul. Mi-a replicat că o grămadă de copii îi irosesc timpul, dar eu eram o stea în ascensiune. Au fost cuvintele ei.

— Ştii că nu fac asta pentru bani, nu?

S-a încruntat un pic.

— Ştii? Că nici măcar nu am normă întreagă aici?

Crezusem că un profesor e profesor şi gata, dar nu. Mi-a spus că singurele ei doua ore erau cea de desen şi dirijatul corului şi ca pentru acestea nu se plăteşte salariu complet. La fel şi profesorul de biologie, doar doua ore.

— Nu mă plâng. Mă descurc cu comenzile de picturi şi concertele cu formaţia.

— Şi cu camionul de îngheţată vara.

Ea şi domnul Armstrong făceau asta.

— Şi cu îngheţata, da. Ce voiam să spun e că... Ce voiam să spun?

A înclinat capul, cerceii mari au dansat.

— Bun, îmi place să-i ajut pe copii să-şi dea seama la ce se uită. Dar cu adevărat? Mereu am sperat ca într-o zi va apărea o scânteie pe care s-o pot transforma în flacără. O viziune cu totul nouă, de care lumea are nevoie.

Se pare că eu eram acea scânteie. Spunea că profesorii stau cu anii ascunşi în cancelarie şi încearcă să nu-şi piardă speranţa că undeva e unul ca mine. Părea că o să înceapă să plângă. Sau, dacă nu ea, eu.

I-am mărturisit că îmi pare rău că o dezamăgisem. Dar venisem s-o văd pentru că auzisem minciunile nebuneşti despre ea şi domnul Maldo şi voiam să ştie că eu nu aveam nicio legătură cu ele.

A privit în poală, a dat uşor din cap.

— În mod normal nici nu aş băga în seama chestiile astea. Vin şi trec ca o răceala. Dacă tot vorbim despre supereroi, soţul meu e un om de oţel. Chestiile asta pur şi simplu nu-l ating.

Am privit amândoi prin parbriz la cei care se desprindeau din grupuri şi se duceau către maşini, fiecare cu gândurile lui. Domnul Armstrong, steagurile rebelilor, tot felul de mici mizerii, probabil, despre care cei mai mulţi nu ştiam nimic. Aveam destui ani în spate ca să înţeleg că rahaturile astea te ating totuşi. Şi-a mutat privirea înapoi la mine.

— Îţi zic ceva, griji îmi fac, dar pentru Jack. Domnul Maldo.

— A, am spus.

Uitasem numele lui mic, dacă-l ştiusem vreodată.

— Îi e extrem de greu acum să-şi facă treaba. Copiii fac gesturi. Mi-e teamă că o să-şi dea demisia şi o să piardă asigurarea medicală. Nu e bine. Poate nu ştiai.

— Am observat mâna, am spus, fără să fiu sigur că primeai bani pentru aşa ceva.

— Eşti drăguţ că te-ai gândit la Lewis şi la mine, dar am trecut de multe ori prin asta. Mereu vor fi oameni care cred că e treaba lor ce facem cu căsnicia noastră.

A spus că până în anii 1960 existaseră legi împotriva căsătoriilor între negri şi albi. Asta înseamnă înainte să se nască oricine dintre noi, chiar şi ea şi domnul Armstrong, dar atitudinile rămân.

— Unele suflete jalnice de pe aici cred că faptul de a fi alb este ultima avere care nu le-a fost afectată sau confiscată.

Mă întrebam dacă legile se refereau şi la oamenii mei, melungeoni, şi la ce copii făceau pe atunci sau dacă eram prea departe pentru ca celor de sus să le pese de noi măcar cât negru sub unghie. Vechea poveste, cine râde de cine, din ce motiv.

I-am spus că, dacă o ajuta cu ceva să ştie, domnul Armstrong fusese profesorul preferat al clasei a şaptea. I-am povestit cum copiii încercau mereu să-l enerveze, dar ajungeau să fie de partea lui.

Ştia.

— Nu copiii sunt problema. Ci părinţii. Există un mic club de duşmani ai familiei Armstrong, care reprezintă o forţă în asociaţia de părinţi şi profesori. N-

ar recunoaşte că sunt habotnici, aşa că vor să fie dat afară pentru că e comunist. Ca şi cum ar şti ce înseamnă să fii comunist!

I-am spus că probabil le era doar teamă că o să ne bage idei în cap.

A zâmbit.

— Auzi, ce chestie! Un profesor să le bage copiilor idei în cap.

Mi-a spus că nu trebuia să-mi fac griji decât pentru mine. Ştia ce greutăţi am şi dacă aveam vreodată nevoie de susţinere, mă îndemna să vorbesc cu ea şi cu domnul Armstrong. Indiferent că eram sau nu la şcoală, uşa lor rămânea deschisă. Se pregătea să coboare din maşină, dar apoi s-a uitat din nou la mine cu un fel de licărire în ochi.

— Salută-l pe Red Neck din partea mea. Spune-i că-mi place perspectiva lui.

Am simţit cum îmi iau urechile foc.

— Ce vă face să credeţi că l-aş cunoaşte?

Mi-a râs în faţă.

— Damon. Ştiu cum desenezi aşa cum alti profesori îţi ştiu scrisul de mână. Nu pricep de ce nu semnezi benzile alea desenate.

Îmi doream să-şi vadă de treabă, să se dea jos din maşina mea. Dar a rămas pe loc, pe jumătate înăuntru, pe jumătate afară, în aşteptare.

— Sunt în ziar, am spus în cele din urmă. Toată lumea le vede. Dacă sunt groaznice, nu vreau ca toată lumea să spună că eu le-am făcut. Şi dacă nu sunt groaznice ar însemna să mă laud.

— Na-ţi-o bună! E munca ta. Dacă tipul de la service îţi repară motorul aşa cum trebuie şi apoi te pune să plăteşti înseamnă că se laudă?

I-am zis că nu văd legătura. Şi-a tras fundul la loc în maşină.

— N-o să-ţi mai spună nimeni treaba asta. Dar arta e o muncă. Există oameni plătiţi ca să facă exact ce faci tu. Oameni mult mai în vârstă decât tine, mai puţin talentaţi şi cu poveşti foarte prăfuite.

I-am spus mulţumesc, dar mica mea bandă desenată era doar un fleac. Cine dintre cei care nu-s de aici ar da doi bani pe supereroul din Smallville? Mi-a răspuns: „Nu fi aşa de sigur. Suntem noi, e West Virginia şi e Kentucky. Şi Tennessee. Nu suntem deloc nişte fleacuri”. Mi-a spus că, dacă tot îmi doream aşa de mult să fiu adult, trebuia să nu mai gândesc ca un fleac.

Am făcut ce mi-a spus Angus: m-am dus acasă la Dori şi m-am obişnuit cu situaţia. M-am obişnuit cu vasele care făceau mucegai în chiuvetă, cu pungile menajere care se prăbuşeau în coş, cu gunoiul care creştea. Cu Jip care făcea ture victorioase prin casă de fiecare dată când găsea un ambalaj de McMuffin sau o cutie de Jimmy Dean şi le sfâşâia în mii de bucăţi. În ceea ce priveşte trăitul într-o groapă de gunoi, Dori şi cu mine eram ca domnul Golly în copilărie. Eram prea ocupat ca să fac mare lucru în privinţa asta, între slujba de la Sonic şi celălalt rahat care te înghite cu totul. Mersul la clinică după reţete. Omul nu mai era

interesat de Dori şi partea tristă e că Watts nici măcar nu m-a recunoscut. Nemernicul care mă aruncase pe panta asta. După ce făceam rost de reţete, trebuia să dau telefoane şi să mă duc cu maşina la ore tâmpite ca să mă întâlnesc cu cine ştie ce nenorocit şi să cumpăr sau să vând rahaturi, să plătesc facturi, să hrănesc fiara.

Uneori mă gândeam la domnişoara Betsy şi la domnul Dick, la ce ar spune dacă m-ar vedea acum. La cuvintele pe care le trimisese în aer pe un zmeu, făcându-şi speranţe în privinţa mea. Aşa de plâns cum ajunsesem, prefăcut sau crud nu eram, dacă depindea de mine. Şi dacă munca grea se pune, mă speteam. Dependenţa nu e pentru leneşi. E o viaţă cu pericole la tot pasul, ambuscade mortale în aşteptare, şi aici vorbesc despre droguri, nici nu mai pomenesc de oameni. Oi fi fost vai de capul meu, dar ştiam să-mi fac treaba. Asta văzuse la mine Mister. EI îi spunea disciplină, eu aş fi folosit alte cuvinte. Supravieţuire. A face totul, zi de zi, chiar de la început. S-o ţin pe mama pe linia de plutire, apoi să-l urăsc până la capăt pe Stoner, apoi să fiu cel mai rapid la cele mai de căcat munci care îmi ieşeau în cale, scursul acidului din baterii sau tăiatul tutunului. La fotbal. Nu trăisem toată viaţa mea decât într-un singur fel, dedicându-mă până la capăt.

Poate că de aceea m-am înfuriat aşa de tare pe Dori când a furat de la Thelma. Aveam şi eu onoarea mea, aşa, zdrenţuită cum era. A început cu prostii, foarfeci şi balsam. Apoi a venit acasă cu nişte bijuterii de aur şi un mixer. A trebuit să-i ţin teorie ca unui copil. Nu doar despre partea morală, despre ce înseamnă să-i tragi ţeapă prietenei, furnizoarei de morfină şi aproape-angajatoarei tale, ci şi despre ce s-ar întâmpla dacă ar fi prinsă. Printre altele, a fi matur înseamnă şi a-ţi cunoaşte aptitudinile şi niciunul dintre noi nu avea talent la furtişaguri. Cu Maggot era altă poveste. Ciorditor de clasă din magazine, cunoscător al farmaciilor care aveau camere ascunse şi al amplasamentului lor, te lăsa cu gura căscată. În timp ce Dori şi cu mine eram nişte incapabili. Am început să-mi imaginez o bandă desenată numită *Incapabilii*. Ţipatul la ea se dovedea catastrofal. Dori plângea, spunea că o urăsc, îmi frângea inima. Singurul lucru pe care şi-I dorea pe lumea asta era să fie iubită. Trebuia s-o privesc ca pe o păpuşă. Nu te superi pe o păpuşă că stă degeaba. Te uiţi cum se deschid şi se închid ochii frumoşi. O înveleşti bine noaptea.

Şi-a amintit că urma ziua mea şi m-a întrebat ce îmi doream. Ar fi fost câteva lucruri. Sistemul de transmisie al maşinii hârâia ca nişte cuie aruncate într-o găleată. Dar am spus că nu o voiam decât pe fata mea. Frumoasă de pică şi mereu a mea. M-a întrebat dacă asta însemna să ne căsătorim. I-am spus de ce nu. Nici vorbă să ne căsătorim, abia reuşeam să ne cumpărăm un telefon. Dar Dori nu avea să-şi amintească de această discuţie. Îşi injectase nişte morfină şi stătea întinsă pe pat cu picioarele atârnate. Am îngenuncheat şi i-am sărutat micul inel de pe degetul de la picior. O picătură de sânge se vedea pe piciorul ei

alb. Am atins-o, cu gândul la mine şi la Maggot într-o altă viaţă, când ne înţepaserăm, ne amestecaserăm sângele ca să ne facem fraţi. Ca şi cum nu poţi fi fidel decât dacă te răneşti.

Îşi pierdea coerenţa, visând la aşa-zisa noastră nuntă. Eu urma să ies mai târziu, deci luasem o pastilă de 40 de miligrame şi treceam prin diferite stări chiar atunci, aşezat pe jos şi ascultând-o. Tommy urma să fie cavalerul meu de onoare. Drăguţ. Nu vorbea mereu bine despre Tommy, din cauza timpului îndelungat pe care îl petreceam acolo. Dar cu zeama în vene, era toată numai dragoste. Jip să ne ţină inelele. Thelma şi Angus, domnişoare de onoare. Sau Angus putea să fie cavalerul meu de onoare, a spus. Nu prea ştia care era rolul lui Angus în toată povestea. Fata mea cavaler de onoare, a spus. A descris rochia pe care urma s-o poarte şi cum toată lumea avea să spună ce frumoasă e mireasa. Ce tineri eram.

După ce şi-a pierdut cunoştinţa, am avut grijă s-o întorc pe o parte şi s-o sprijin cu perne, apoi am plecat de acasă.

51

Altă săptămână, altă belea. Luni seara. Maggot vrea să-l iau de la doamna Peggot şi să ne plimbăm cu maşina. În regulă, suntem doi tipi care fug de femei, din câte ştiu. Mă îndrumă către o casă şubredă din Woodway să luăm un prieten şi, ca să vezi, e Troc. E o noutate pentru mine că se cunosc. Nici nu mă dezmeticesc bine şi suntem la Walgreens, ei doi aruncă o bucată de ciment în ferestruica pentru maşini şi ne uităm cum Troc se strecoară prin gaura minusculă. Se caţără şi goleşte rafturile de sus şi duşi suntem în mai puţin de trei minute. Trebuie să opresc pe strada Duff Patt şi să-mi sprijin capul între genunchi. Maggot e drogat de nu mai ştie de el, ţipă că e Robin Hood al Sudafedului, în mama mă-sii. Îi duc pe amândoi înapoi la Woodway şi o şterg.

Marţi. Mă sună Repede-Nainte şi mă întreabă dacă vreau să facem o plimbare, de dragul vremurilor vechi. Unde? Îmi spune că la Richmond. Îi răspund: „Nici să nu te gândeşti, salută gaura de şoarece şi, apropo, ce mai face Emmy?” îmi spune că s-a despărţit de Emmy. Închid şi o sun pe June s-o întreb dacă s-a întors acasă, nu, nu s-a întors. June mă întreabă de ce. Căcat. Nu e bine.

Miercuri. Teoretic nu e o zi groaznică, dar, da, e naşpa fiindcă mă dă peste cap. Tommy îmi spune că lumea scrie la ziar despre Red Neck. Spune că e o mişcare în opinia publică. Nimeni nu scrie la ziar decât pentru probleme foarte importante, ca atunci când au furat aparatul de îngheţată de la Dana’s Quickmart. Pinkie îi ordonă lui Tommy să bage banda desenată în fiecare săptămână, neapărat, şi îl obligă să recunoască că nu face parte din pachetul obişnuit. „Contribuţia unui talent local”, explică el. Pinkie trage concluzia că e vorba chiar de Tommy şi îi oferă un supliment de zece dolari pe săptămână. Tommy îi spune că o să aibă o discuţie cu Anonim ca să vadă dacă zece dolari pe episod ajung. Săptămânal ar însemna o presiune enormă. O parte din mine spune că deja trăiesc la limita dintre funcţional şi mort de drogat, iar chestia asta o să mă dea gata. Şi o parte îmi spune: *Cere-i douăzeci.*

De oameni care au nevoie de un erou nu ducem lipsă pe plan local. Îmi veneau de peste tot idei. Era toamnă de acum, vremea cârnitului şi a tăiatului, deci am făcut un episod despre tutun. Am desenat copii mici care se chinuiau să rupă florile de pe plantele înalte, fete cu bentiţe şi ciorapi scurţi, băieţi cu şepci. Toţi încep să vadă stele verzi, se învârt în cerc ameţiţi de răul tutunului verde. Red Neck apare şi se năpusteşte în câmp, cu câte o lamă în fiecare mână, şi taie deodată florile de pe toate plantele. Apoi îi înghesuie pe copii în spatele camionetei şi îi duce în oraş să le ia ceva de mâncare. Pe ultima planşă se vede

că au făcut o oprire pe drum: camioneta se îndepărtează, iar în planul apropiat sunt flori de tutun pe care le-au lăsat pe două morminte. Unul e al lui Tataie, unul al Fratelui Mic.

I-am făcut o camionetă DeSoto, model 1950, cel cu aripioare. Ca să ştiţi. Nu un Lariat.

Episodul a declanşat o întreagă tărăşenie, oamenii au început să lase flori de tutun în cimitire. Pinkie şi-a trimis fotograful, pe Guy Greeley, să facă poze, deci a fost o nebunie. Ziarul oferea subiecte ziarului. Au fost puse flori de tutun şi pe treapta din faţa biroului ziarului. Pinkie a primit telefoane de la revista săptămânală din Russell County şi de la cotidianul din Bristol, care întrebau cum să facă să publice şi ei banda asta desenată, deci s-a grăbit să stea de vorbă cu Tommy. Pinkie venea atât de rar după program, încât Tommy s-a speriat de s-a căcat pe el când a auzit cum se deschide uşa încuiată. Se dăduseră spargeri la jumătate din vitrinele de la stradă din Pennington în ultima vreme, chiar şi la cele în care nu te aşteptai să vezi mare lucru. La birourile de informaţii, la H&R Block. Asta se întâmpla într-o seară când eu nu eram acolo, din cauză ca o făcusem cam lată după ce fusesem dat afară de la Sonic. Nu o văzusem niciodată pe Pinkie. Tommy spunea: „închipuie-ţi un pitbull cu breton, care îşi aprinde ţigară de la ţigara şi se uită fix la tine de parcă ar fi de la forţele speciale CIA”. Avea vorbele la el, Tommy. Ea a zis că sosise vremea să oficializeze înţelegerea legată de Red Neck. Era vorba de bani, deci trebuia semnat un contract, cu un om în came şi oase, cu nume. Ea tot credea ca Tommy e autorul.

Aşa că m-a dat de gol. A spus că din cauza că Pinkie mai avea un pic şi îl ataca, dar ştiam că nu era aşa. La Creaky văzusem cum Tommy încasase multe bătăi cu cureaua fără să crâcnească. În cele din urmă a recunoscut ca a fost hotărârea lui să-mi spună numele şi că ar trebui să mă bucur, nu să mă supăr. A adăugat că, dacă aş fi fost în locul lui, şi eu aş fi făcut la fel.

Doamna Annie îmi dăduse numărul ei de acasă. Usa e f mereu deschisă ş.a.m.d. Nu mă aşteptam ca oamenii să vorbească serios când spuneau asta, se simt de obicei vinovaţi că pleacă de lângă tine când eşti vai de capul tău şi se întorc la vieţile lor norocoase. Dar am sunat şi mi-a spus vino acum, de ce nu. La cină.

Nu aveai cum să ratezi casa. Faţada era vopsită pestriţ. Un câine lătra înăuntru, dar a tăcut când i-a ordonat domnul Armstrong, nu ca Jip. M-a poftit şi mi-a spus ca pregăteau cina, deci să arunc o privire dacă vreau, ceea ce am şi făcut, fiindcă aveai ce vedea. Pături decorative pe pereţi. Şi tablouri din material textil cu peisaje de munte, copaci în culorile toamnei şi altele asemenea, pe care doamna Annie le făcea la războiul de ţesut, maşinăria aia ciudată care ocupa jumătate de camera. Pictura o înţelegeam, dar imagini realiste făcute doar din fire, asta era la alt nivel. Îmi venea să le ating, să pipăi iarba şi stâncile colţuroase. Pe una era o cascadă. Mi-a spus că era Copaia Dracului, fusesem acolo? Am simţit o răceală

puternică în stomac şi am spus nu, doamnă, şi nu m-am mai uitat la ea. Pe căţeaua lor o chema Hazel Dickens.

Neagră, mică, păr lung, picioare scurte. Mă urmărea în tăcere peste tot, de parcă ar fi vrut să strângă după mine. Casa era curată, dar nu exagerat de ordonata, cu chestii muzicale peste tot, amplificatoare şi altele asemenea. Nu ascultasem niciodată formaţia lor. Nu era o chestie pentru tineri.

Peste tot pe rafturile de cărţi şi pe pervazuri aveau statui cioplite în lemn, vopsite, aproape ca şi cum ar fi fost făcute de copii, dar mai bune: un urs zâmbitor, Adam şi Eva, un tip de la taxe şi impozite înghiţit de o balenă. Domnul Armstrong mi-a spus că făcea colecţie. Lumea îi spunea artă populară, artă hillbilly, naiva, el îi spunea pur şi simplu artă. Printre obiectele de artă hillbilly era şi un Superman negru, cu pelerina şi însemnul şi tot. Ghete masive, pumnul ridicat în aer. Şi mi-am spus: *Opa, nu sunt primul care s-a gândit la asta.*

Era ciudat să-i vezi pe aceşti profesori în papuci de casă, căsătoriţi. Ea purta nişte pantaloni de trening şi avea părul prins în coadă, o latură sportivă tip Jane Fonda a doamnei Annie, pe care nu ai fi bănuit-o niciodată. L-am văzut cum i-a dat o palmă discretă peste fund în timp ce se întindea în spatele ei după lingura de amestecat. La cină aveau fasole boabe, salata, pâine de porumb. Am cerut câte o porţie suplimentară din toate.

Domnişoara Annie abia aştepta să-mi dea sfaturi legate de Red Neck, motivul pentru care o sunasem. Mi-a spus ca o să se uite ea pe toate contractele înainte să le semnez şi să mă gândesc bine la bani. Riscam să pierd ocazii mai târziu dacă nu negociam dur de la început. A spus sindicalizare şi alte asemenea cuvinte, i-am zis ca Pinkie oferise zece dolari pe bandă desenată şi doamna Annie a replicat: „O, dragule, nu-i nici pe departe cât trebuie”. I-am mărturisit că m-aş simţi ciudat să-i cer femeii mai mult, n-ar fi foarte creştineşte sau, mă rog, şi mi-a explicat ca trebuie să-mi schimb mentalitatea. Dacă se gândea mai bine, avea s-o sune chiar ea pe Pinkie ca să discute despre plata mea. Avea să-i spună că e agentul meu.

Domnul Armstrong a intervenit:

— Zi-i că suni din partea Amato şi Armstrong.

Ea i-a aruncat o privire răutăcioasă.

— Asta o să fac.

Mereu uitam că ăsta era numele ei de familie, Amato, altul decât al lui. Dar erau îndrăgostiţi nebuneşte. Se vedea limpede ca lumina zilei din felul în care se completau, ca şi cum şi-ar fi citit gândurile. Domnul Peg ar fi spus „ca doi cai la aceeaşi căruţă”.

L-am întrebat pe domnul Armstrong cum mai stăteau lucrurile la gimnaziul din Jonesville şi mi-a spus că la fel ca de obicei, te pişi pe hardughia în flăcări. Nu era genul de exprimare literară pe care ne-ar fi permis-o la ore. Eram uşor drogat, dar încercam să nu mă las dat peste cap de faptul că eram alături de ei ca oameni,

nu ca profesori. Că nu se purtau cu mine ca şi cum aş fi fost un copil. Am ajuns să discutăm despre motivul pentru care comitetul şcolar voia să-l dea afară. L-am întrebat dacă tipii de la compania de cărbune erau supăraţi pe el pentru că-i dăduse de gol că ei conduceau şi restul afacerilor din oraş şi menţineau şcolile într-o stare cumplită ca să fim prea proşti pentru a le da replica. A întors capul într-o parte şi a făcut o mutră de comediant, parca ar fi zis *oh, rahat*, iar doamna Annie a ridicat mâinile şi le-a agitat în aer. Se distrau de minune ăştia doi. Cu o fată absolut inexpresivă el a spus că nu-şi amintea să fi vorbit despre aşa ceva la ora.

— Câştigă mai mult dacă se apucă să cânte la banjo, a spus ea. Îl ţin la şcoala doar ca să-l enerveze.

M-am gândit s-o întreb despre domnul Maldo. Mi-a spus că se mutase şi că acum era la o fabrică din Kingsport, liber să cureţe toaletele fără ameninţarea dispreţului adolescentin. Deci asta era bine. Am spus că îmi pare rău ca fusese gonit şi am întrebat cum puteau trăi ea şi domnul Armstrong pe lângă bârfitori ca U-Haul şi mama lui îngălată. Domnul Armstrong mi-a răspuns ca Lee County nu e altfel decât alte locuri, pentru că peste tot existau oameni plini de ură. Fiind un cuplu mixt, auziseră tot ce se putea auzi.

— Odată cineva a aruncat cu iaurt în noi dintr-o maşină în Chicago, în centru.

— Iaurt *Yoplait*! a spus doamna Annie entuziasmată, parcă ar fi spus o glumă. Se vinde în borcănele mici şi drăguţe, ştii? Ce fel de rasist e ăla care mănâncă iaurt de căpşuni de firmă?

Am spus că nu ştiu. Rasistul de Chicago? Şi domnul Armstrong a zis că nu avem de fapt de unde să ştim dacă îl mânca. Poate îl cumpărase doar ca să-l folosească pe post de proiectil.

Chiar dacă păreau că se prostesc, se întâmpla ceva serios, ca şi cum ar fi făcut şi aluzii. Doamna Annie a spus că le plăceau la nebunie lucrurile bune de aici, iar pentru restul se susţineau unul pe celălalt şi asta era de ajuns.

— O altă persoană poate să te ajute mult să-ţi fie mai bine, a adăugat, dar susţinerea trebuie să fie reciprocă.

Apoi au făcut echipă împotriva mea, că de ce m-am lăsat de şcoală şi m-am mutat cu Dori. Doamna Annie a spus că acest contract era o şansă care nu apare în fiecare zi şi, dacă ar fi în locul meu, ar vrea să aibă capul limpede într-o asemenea situaţie. Cu alte cuvinte, să mă las de droguri. Mai uşor de făcut fără prietenii drogaţi. Erau politicoşi, dar totuşi. Spuneau că iubirea trebuie să aibă o bază puternică, nu doar să iei ce apuci. Nu îţi alegi părinţii, dar partenerul este încercarea ta de a face lucrurile să meargă bine. Stăteam acolo şi îmi pipăiam pastila de Xanax din buzunar şi mă gândeam: *Ce mama mă-sii? Ce-aţi făcut, m-aţi spionat?* Poate că eram paranoic, lucru care se întâmpla dacă nu aveam plinul făcut. Pe de altă parte, erau profesori. În ceea ce priveşte copiii şi familiile din zonă, puteau să scrie o carte.

Am plecat de la ei atât de nedumerit, că a trebuit să iau pastila aia înainte să pornesc maşina. O înţelegere avantajoasă cu Pinkie Mayhew, super. Dar eram şi supărat foc. Dori depindea de mine în toate privinţele. Dacă o abandonam, pe bune, cred că ar fi plâns până la moarte şi ar fi murit de foame. Cu Jip întins peste cadavrul ei, spunându-şi că, dacă plecasem, el câştigase războiul. Profesorii ăştia doi cu glumele lor şmechere, palmele peste fund şi casa plină de chestii mişto făcute de mâini zdravene... oricine şi-ar fi dorit aşa ceva. Dar cum ajungi acolo din situaţia normală? Nu cunoscusem prea mulţi oameni căsătoriţi fericiţi, mai ales unul cu celălalt. Domnul Armstrong şi doamna Annie nu au făcut decât să mai adauge ceva la grijile mele când mi-au băgat în cap că ar trebui să mă despart de Dori. Pentru că nu aş fi putut să fac asta niciodată. Oamenii buni nu-i lasă baltă pe cei pe care îi iubesc.

I-am spus lui Tommy în regulă, hai să facem treaba asta în echipă. Doamna Annie a înghesuit-o pe Pinkie şi ne-a obţinut 50 de dolari pe episod, plus ceva în plus pentru fiecare alt ziar care îl publica. Urma să furnizăm material săptămânal, cu un contract de un an. Tommy şi cu mine aveam să împărţim banii pe din două. Miile de cărţi pe care le citise trebuiau să folosească la ceva la un moment dat, avea să mă ajute cu ideile pentru poveşti. Şi cu desenul în sine. Să dai pe deasupra cu peniţa este ultimul pas şi trebuie să ai mâna fermă, i-am spus că vom fi cai la aceeaşi căruţă.

Adevărul e că muream de frică să promit aşa ceva de unul singur. Mă minţisem singur în legătură cu cât consumam. Uită-te la mine, mă descurc. Nu e nimic scăpat de sub control. Sunt grijuliu cu morfina. Tot nu-mi injectasem nimic, din singurul motiv că mă lua cu fiori când vedeam ace, dar îmi spuneam mie însumi că asta era de fapt graniţa între distracţie şi partea nasoală, pe care refuzam s-o trec. Pretindeam că încă pot să-mi fac apariţia la timp ca un om, chiar dacă fusesem dat afară de la Sonic şi apoi şi din alte locuri. Nu pentru că leneveam, rezolvam comenzile în doi timp şi trei mişcări. Dar nu voiai să fii în acelaşi loc cu mine şi un aparat de încins uleiul, hai s-o lăsăm aşa.

Acum însă, susţinut de Tommy, nu mai aveam cum s-o feştelesc. În ziua în care am semnat chestiile alea contractuale în vizuina de birou a lui Pinkie Mayhew, asta credeam. Cel mai mult îmi doream să mă maturizez. Greu de înţeles, la cât de lipsit de copilărie fusesem. Fără griji, ce înseamnă asta? Dacă trăisem vreodată aşa ceva, nu-mi aminteam. Dar tot nu intrasem încă în maturitatea deplină, îi băgăm fum pe sub uşă, luam la ţintă ferestrele cu pietre în mână. E singurul lucru pe care ni-l dorim, noi, băieţii amărâţi din toată lumea. Să fim bărbaţi.

Când urma să expire contractul, aveam să am aproape optsprezece ani. Aveam să iau banii puşi deoparte pentru mine din alocaţia mamei şi să-mi încep viaţa în

libertate. Ca bărbat muncitor şi talentat, plătit pentru ce face. Aveam să mă însor cu Dori. Să mă las de droguri.

M-am culcat spunându-mi: *Fie, Angus, o să am încredere în călătoria dezlănţuită, pare s-o ia în sus.* După câteva ore m-a trezit telefonul şi era ultimul om pe care aş fi vrut să-l aud, Rose Dartell. Nu simţeam nimic pentru fata asta ciudată şi presupuneam că era ceva reciproc. Greşit, ea simţea ceva. Mă dispreţuia. Din cauza lui Emmy şi a lui Repede-Nainte. Toată lumea zicea că e vina mea că se combinaseră ăştia doi. Rose mi-a cerut să mă întâlnesc cu ea în părculeţul de sus din Ewing, pentru că avea să-mi dea ceva de la Emmy. I-am zis că încerc să ajung mâine după-amiază. A spus nu. Acum.

Câte faci ca să nu fii nesimţit. Mi-am tras pantalonii la trei dimineaţa, în pana mea, şi am mers până la nu ştiu ce ieşire de pe autostradă ca să aflu veşti care cu siguranţă erau proaste. Nu era departe de parcul unde mă dusese domnişoara Barks cu ani în urmă, în ziua în care mă lăsase baltă. Mă uitam la stâncile albe şi gânduri ciudate îmi treceau prin cap. Să sari, să zbori sau să cazi. Acum luna se oprea pe creasta zimţată. M-am aşezat pe un stâlp rece de ciment şi am aşteptat să văd pe drum nişte faruri.

Rose a coborât şi a rămas lângă maşină în timp ce vorbea încet. N-o prea vedeam. A spus că Repede-Nainte locuia în Georgia. Se hotărâse să sară peste Şoarece şi să facă afaceri direct cu traficanţii mexicani în Atlanta. A pomenit de diferite chestii tehnice care sunau de parcă Repede-Nainte ar fi fost un om de afaceri de admirat, care făcea mişcări inteligente pentru a fi promovat. O parte a simţului său pentru afaceri însemna că o folosea pe Emmy ca momeală. Eram obosit şi nesigur pe picioare şi nu auzeam tot ce-mi spunea. Am întrebat-o cum adică momeală. Nu-mi venea în minte decât cutia de pescuit a domnului Peg.

La asta se referea. Un mod de a-i atrage. Făcea sex cu tot felul de tipi, ca să-i atragă să facă afaceri cu Repede-Nainte. I-am spus lui Rose că e imposibil. Dacă o cunoşteai pe Emmy, nu aveai cum să-ţi închipui aşa ceva.

— Sunt sigură că tu nu poţi, mi-a replicat.

Rose îşi aprinsese o ţigară şi mă uitam cum creştea şi scădea strălucirea portocalie.

— Dacă ar trece mâine pe lângă tine, nu ai recunoaşte-o.

— Aş recunoaşte-o.

— Nu la halul în care e acum, nu, domnule, nu. Eu am văzut-o şi pot să-ţi spun că e, cum se zice, o ruină. Repede-Nainte s-a scârbit de ea şi a lăsat-o.

Am văzut cum a căzut ţigara pe jos.

— Deci ai distrus două vieţi, pe a ei şi pe a mea. Eu aş fi rămas cu el, ştiu să mă descurc.

I-am spus lui Rose să se ducă naibii. Nu credeam nimic din ce-mi îndruga.

Am auzit paşi pe pietriş şi deodată era aşa aproape că puteam s-o miros. Ridica un pumn spre mine. Ceva mi-a căzut în mână, ceva care părea mic şi umed, ca scuipatul.

I-am urmărit camioneta până când a dispărut în întuneric, apoi m-am urcat în maşină. Pentru o clipă lumina de sus m-a orbit. Am deschis palma şi m-am uitat. Brăţara în formă de şarpe.

52

Îmi era groază s-o sun pe June, dar promisesem. Nu i-am spus anumite detalii. M-a distrus când am auzit ce bucuroasă părea doar pentru că auzise că Emmy e vie. Nu la fel şi când a auzit de Atlanta. June a revărsat o ploaie de înjurături, spunea că Atlanta e o afurisită de metropolă şi că nu poţi să te apuci să baţi la uşi, spera că Emmy se întorsese în Knoxville. Care, dacă mă întrebai pe mine, era acelaşi lucru, tot o afurisită de metropolă.

Ce trebuia să facem acum, a spus, era să o găsim pe Martha. A ieşit la iveală că June ştia de avort şi încă multe altele şi că o luase pe Martha sub aripa ei, o internase la o clinică cu metadonă. Dar cea mai apropiată era la Knoxville, iar Martha nu cunoştea pe nimeni acolo şi era praf. Martha începea să se pună pe picioare, se întorcea aici ca să stea cu oamenii pe care îi cunoştea, apoi se apuca iar şi dispărea din nou. Poate se ducea la Atlanta. June era convinsă că, dacă dădeam de Martha, avea să ne ducă la Emmy. În acel moment pur şi simplu gândea cu voce tare, nu voia să închidă telefonul, deşi era la serviciu, cu oameni care o aşteptau, i-am zis să mă sune dacă are nevoie de mine.

M-am plimbat un pic cu maşina ca să-mi alung din minte grijile lui June şi să caut o idee de bandă desenată. Aşa îmi veneau de obicei cele mai bune idei. Planul meu era ca după aceea să mă duc acasă la linişte şi să fac ceva cât era Dori la muncă. Dar în ziua aceea am găsit-o în pat mâncând îngheţată pe băţ cu glazură crocantă, pe care o cumpăra în pachete mari. În cele din urmă ratase încă o întâlnire sau furase ceva prea bătător la ochi şi Thelma o rugase să nu mai vină.

— Mi-a spus că mă roagă ca pe o prietenă, m-a lămurit Dori.

— Minunat, am replicat. Nu câştigi bani, ţi-ai ţepuit prietena cea mai bună, dar e în regulă fiindcă nu a urlat la tine.

Dori a spus că sunt un ticălos nemernic lipsit de înţelegere. Apoi a scos sunete din buze ca de sărut în direcţia lui Jip şi i-a întins îngheţata s-o lingă. Crema albă i-a mânjit mustăţile care arătau acum ca de om bătrân, iar felul în care capul blănos se mişca în sus şi în jos m-a dus cu gândul la un film porno. Eram un ticălos care înţelegea foarte bine. Thelma nu uriaşe la Dori pentru că era ca şi cum ar fi urlat la o cutie cu pietre.

Din acel moment, Dori nu a mai avut niciun motiv să se dea jos din pat, aşa că i-am luat televizorul. Într-o vreme ar fi putut să-l care înapoi pe scări în sus, pe vremea când era hotărâtă şi muta de colo-colo oxigenul şi scaunul cu rotile ale tăticului, dar acum, cu regimul strict alcătuit din droguri şi îngheţată, era uşoară ca un fulg. Ea şi Jip tropăiau până jos, fără să vorbească cu mine, şi acolo îşi petreceau zilele pe canapea uitându-se la *View* şi la *Preţul corect* şi *That's so*

Raven. Nu mai plăteam cablul, deci nu aveam decât canalele pe care le primeşti oricum. Nu mai conta, ajungeam acasă şi putea să se uite şi la *Ţestoasele ninja*. Cu ochii lucioşi ca sticla.

Apoi, într-o zi, am cedat. Mi se estimase un preţ aberant pentru reparaţia transmisiei maşinii, ajunsesem acasă unde frigiderul puţea de la ultima pană de curent şi am aruncat cu o sticlă goală de vodcă în ecran. Din partea cealaltă a camerei, braţul era încă bun. Nu s-a făcut chiar zob, sticla doar s-a crăpat şi culorile au început să sângereze în linii verticale de-a lungul ecranului. Ce idiot. Aş fi putut să fac rost de cel puţin un flacon de Xanax în schimbul televizorului. Nu gândeam ca un gospodar adevărat.

A rămas acolo, înfăşurată în pătura ei, cu ochii holbaţi la televizorul mort. Aştepta să-i dau marfa. Aveam nişte gânduri nebuneşti, să mă ţin departe o vreme, să-i tai raţia. Să rabde, aşa avea să mă aprecieze. Dar nu aveam s-o fac niciodată. Era păpuşa mea. Nu eram lipsit de inimă.

Singur, asta eram. Tommy m-a salvat în acele zile, cel mai interesant tip cu care puteai să stai de vorbă. Citea în continuare de parcă ar fi fost la autoservire. Nu chestii pentru copii, acum citea ştirile care soseau. *Courier* publica toate chestiile locale toxice, spre supărarea lui Tommy, dar tot restul se pierdea dacă nu avea cine să-l printeze şi să-l tipărească. Se arunca pe orice punea mâna: tornadă în Alabama, războiul din Irak, Toyota care ajunsese pe locul trei în topul maşinilor cumpărate de americani. Spaţiu, despre asta ştia totul. Spunea că se construiau vehicule de patru sute de milioane de dolari ca să se târască pe Marte. Nu-l credeam şi totuşi îl credeam. Când vezi ce fac oamenii cu banii, dacă îi au, parcă sunt două universuri diferite. Al lor şi al nostru.

Pe vremea aceea aveam o slujbă la cooperativa agricolă din Norton. Ca muncă eram cam acelaşi lucru ca la fostul magazin al lui Vester, pus chestii pe rafturi, preţuri, cărat furaje. Dar oamenii, ferească Dumnezeu! Directoarea, Rita, nu era foarte bătrână, dar trecuse deja prin două feluri de cancer, nu ştiu ce dublă-ectomie, şi vorbea despre incontinenţă până să apuc să-mi înghit cafeaua. Iar casierul, Les, fost miner, avea probleme la fiecare parte a corpului, inclusiv câteva pe care sunt sigur că le inventase naibii. Concursul nu lua niciodată sfârşit. Dacă aş fi fost arbitru, aş fi înclinat spre Les, folosea un cadru din acela pe care poţi să te aşezi şi mâinile îi tremurau aşa de rău încât clienţii se grăbeau mereu să-şi bage ei cumpărăturile în pungi, până să apuce el să spargă vreo sticlă de Ivermec. Îţi venea să-l întrebi de ce nu stai acasă, tataie? Ia-ţi pensia de handicap, lasă pe altul să muncească pentru bani. Pesemne că soţia lui îi spusese să-şi mişte recitalul de organe din casă, altfel îl termina ea.

Era o mare alinare ca la sfârşitul zilei să mă duc cu maşina la sediul ziarului şi să ascult despre dezastrele naţionale ale lui Tommy.

Avea o grămadă de propuneri pentru Red Neck. Am făcut o serie întreagă cu teme medicale. Red Neck transforma pante de cărbune prăbuşite într-un

montagnes russes uriaş pe care oameni în scaune cu rotile să poată ajunge la medicul lor din Tennessee. Câteva despre clinicile gratuite pentru zone îndepărtate, cu medicii voluntari care vin în fiecare an să lucreze aici. Văzusem cu ochii mei taberele acelea de corturi, nebunia de acolo. Mama încerca să mă bage, dar nu am reuşit niciodată. Oamenii stau la coadă săptămâni în şir ca să nu piardă rândul. L-am făcut pe Red Neck să salveze copii din învălmăşeală. Red Neck lua geamuri şi tije de la o fabrică veche şi le transforma în ochelari pentru copiii care aveau nevoie de ei. Red Neck îi făcea unui bătrân un set nou de dinţi din cărbune dur, lucios.

În ciuda celor mai negre temeri ale lui Tommy, Sophie tot nu-l părăsise încă din cauză că era ţăranoi. Plănuiau să se întâlnească faţă în faţă dacă reuşeau să aibă la un moment dat suficient timp de concediu, iar până atunci îşi scriau pe computer ca la balamuc. Adică el stătea cu orele la calculatorul ăla, fie citind, fie scriind. Am întrebat de unde găseau atâtea să-şi spună. Mi-a explicat că-şi povesteau tot ce-i interesa, tot ce-i întrista şi tot ce-i făcea fericiţi. Cam atât. A spus că despre astea trei lucruri ar fi putut probabil să stea de vorbă până la sfârşitul lumii. Dacă nu, aveau să găsească o altă categorie.

Nu avea de unde să ştie că îmi înfigea un ghimpe în inimă când îmi mărturisea asta. Bietul Tommy, îmi spuneam cândva, el şi iubita lui imaginară, în timp ce eu şi Dori aveam festivaluri de fu tai. Apoi, Dori şi cu mine trecuserăm la „să te fut” şi alte categorii nu-mi mai veneau în minte. Tommy avea un lucru de care eu nu puteam să am parte niciodată.

Iar eu îl aveam pe Tommy. Vorbeam despre câte-n lună şi-n stele, dar eu evitam anumite subiecte, Dori, de pildă. Cuibuşorul nostru de nebunii nu tocmai fericit. Activităţile din afara programului, altul. Dar nu era prost. Într-o seară, şi asta se întâmpla după ce umblam deja împreună de câteva luni, mi-a spus că nu prea avea voie să primească vizitatori la biroul de la ziar. Aşa că să lucrăm în altă parte la benzile desenate. M-am gândit că asta venea de la Pinkie, care se gândea că sunt un drogat care dă târcoale sediului ei. I-am zis că mă simt rănit că nu-mi luase partea. Ce credea, că o să fur rahaturi din biroul lor?

Stătea aplecat peste masa transparentă înclinată şi a rămas cu ochii în jos şi trăgându-se cu o mână de bărbuţa cu care începeam în sfârşit să mă obişnuiesc. Am simţit un nod în stomac. Tommy era genul de om care îţi ţinea partea, probabil ultimul pe care îl cunoşteam, bun până în măduva oaselor. Dacă el renunţase la mine, eram un om pierdut.

— Nu prea e mare lucru de furat pe aici, a răspuns într-un târziu, ridicând din umeri şi uitându-se la tabla albă de pe perete, haosul uriaş de bandă adezivă colorată şi cuţitaşe.

— Adică? Dacă ar fi, aş fura?

M-a privit în ochi.

— Am semnat un parteneriat. Trebuie să am încredere în tine, Demon.

— Aşa. Şi?

Tommy părea mai trist decât îl văzusem vreodată. Şi noi doi văzuserăm la viaţa noastră multe chestii triste. Mi-a spus că era vorba despre capacitatea de a funcţiona. Trebuia să se gândească la faptul că riscam să mă rănesc, cu toate aparatele de acolo, cuttere şi tot ce mai era. Ştiam ca îi e cumplit de greu să spună asta, dar tot i-am aruncat în faţă răutăţi. Funcţionam al naibii de bine, chiar trăiam într-o casă adevărată cu prietena mea adevărată şi nu într-un garaj cu furci şi canistre de benzină. Apoi mi-am cerut scuze, m-am prăbuşit şi am recunoscut că eram un pic slăbit de la droguri. Dar că eram hotărât să mă las.

— Cum ai de gând să faci asta? m-a întrebat.

Cu cotul sprijinit de masa transparentă şi bărbia în mână.

— O s-o fac. O să renunţ la droguri. Doar că, genunchiul... Tot mă doare ca naiba.

Ochii de câine trist, bărbia sprijinită în pumn.

— Dar îi dau eu de cap, am adăugat. E timpul. M-am gândit la asta în ultima vreme. Am trecut eu prin chestii mai rele, păi, Dumnezeule, Tommy! Am trecut noi prin tabăra sado-maso a lui Creaky.

— Nu cred că e aşa de simplu. Cred că e mai bine să te ajute cineva.

Am râs.

— Să mă ajute. Cine?

— Exista un club al Alcoolicilor Anonimi în subsolul bisericii aflate la doua case de aici. Multe seri pe săptămână. Dacă te-ai duce, probabil că am fi de acord să vii aici după aceea.

— În pizda mă-sii, deci mă mituieşti să merg la Alcoolicii Anonimi.

— Nu aşa am vrut să sune. Scuze. Ştiu, trebuie să fie anonim.

— Ce naiba ştii tu despre astea?

S-a ridicat de la masa transparentă şi a ocolit-o, cu mâinile îndesate în buzunare.

— Sophie. Amândoi părinţii ei au fost alcoolici. Dar mama ei s-a lăsat.

— Mă bucur pentru mama lui Sophie. Alei mele, la nenorociţii de Alcoolici Anonimi, nu au încercat decât să-i bage pe gât să lase totul în seama unei puteri superioare. Şi asta a fost toată povestea vieţii ei, Tommy. Niciodată nu a crezut că are şi ea o putere, oricât de mică. N-a făcut decât să înghită căcatul pe care viaţa i l-a scos în cale, până când ultima serie a terminat-o.

Tommy s-a aşezat la loc la masa transparentă, cu capul în mâini. I-am spus că nu aveam de gând să-mi trăiesc viaţa cum o făcuse mama, care le permisese tuturor să-i spună că nu face doi bani. Rămăsesem în viaţă până acum pe propriile picioare şi nu intenţionam să renunţ la asta.

— Mai e ceva, a continuat Tommy foarte încet. Mama lui Sophie a trebuit să-l părăsească pe tatăl ei ca să se lase. Spune că atât timp cât trăieşti cu un om dependent, eşti şi tu dependent.

Am lovit de câteva ori cu pumnul drept în palma stângă şi am ieşit înainte să fac ceva mai rău. De ce nu spunea direct?

Nu conta. Nu o părăseam.

Tommy era un om bun, spre deosebire de mine. Este tot ce pot să spun. Aveam un contract. M-am întors în seara următoare şi ne-am împăcat. Tommy mi-a dat cheia de la locuinţa lui din garaj, ca să-mi arate că avea încredere în mine. Am început să lucrez acolo, singur cu furcile şi bidoanele de benzină, până când el îşi termina tehnoredactarea, apoi venea acasă şi lucram împreună.

Când stăteam acolo singur, parcă mă întorceam în camera pentru câini a familiei McCobb. Plus apariţiile-surpriză ale lui Haillie, care ieşea de niciunde şi mă speria de-mi îngheţa sângele în vine. Varianta de treisprezece ani, închipuiţi-v-o pe Bărbie cea cu ochi scânteietori la viteză dublă. Mi-a arătat desenul cu Zâna pe care îl păstrase. Încercam să lucrez, dar ce poţi să faci. Am întrebat-o ce făceau gemenii urlători şi mi-a spus că erau la grădiniţă. Seara următoare a venit cu cei doi pici, fiecare pe câte un şold, ca şi cum ar fi fost mama cea mică. Am încercat s-o întreb chestii obişnuite, cum era în Ohio, dacă avea prieten. Mi-a spus că avea patru. Îi ţinea în braţe pe copiii ăia cât jumătate din ea şi îmi arunca ocheade, ca şi cum eu aş fi putut fi numărul cinci. Calmează-te, domniţă, mi-am spus, o să ajungi cât de repede acolo, n-ai nevoie să te ajut eu. În cele din urmă doamna McCobb venea şi o gonea pe Haillie înapoi în casă. Apoi ea rămânea pe loc în pantalonii de trening cât un sac şi cu coafura ei de mamă şi îmi împuia capul. Soţul ei este un geniu, afacerea lui e pe cale să devină mare, aceeaşi veche poveste. Nu mai depindeam de familia asta pentru consumul de calorii şi nici pentru altceva, aşa că nu eram atent la ea.

În afară de o chestie nebunească. Mi-a spus că îi era teamă că domnul McCobb se băgase în ceva care îl depăşea. O afacere cu un bărbat pe care ea nu îl cunoştea, dar trecuse pe la ei şi nu îi plăcea cum arăta. Ţinând seama de legăturile mele în fotbal, era curioasă dacă îl cunoşteam pe tipul ăsta. U-Haul Pyles. Să-mi fut una. I-am spus să se ţină cât mai departe de el. Dar tot mă întrebam. Oare era adevărat sau încerca să mă ducă de nas? Mă căuta U-Haul aici?

A apărut Martha, stătea în ceea ce June numea „casa aia de drogaţi din Woodway”, ca şi cum ar fi fost un loc celebru. Locul de unde îl luasem atunci pe Troc. June voia să mă duc acolo şi s-o culeg. I-am spus că Maggot era prieten cu acei oameni deosebiţi, deci cu el trebuia să vorbească. Dacă nu mergea, să cheme poliţia. June a spus că nici vorbă. Primise indiciul de la Juicy Wills, adjunctul şerifului, cu care ieşise în liceu. Juicy venea să-i aducă informaţii încă de când fugise Emmy, la fel de plin de el ca de obicei. June îl tolera doar sperând că o să-i dea un fir ca lumea. Acum, că avea unul, nu intenţiona să strice totul ducându-

se acolo cu un afurisit de păun într-o maşină de poliţie. Singurul ei scop era s-o găsească pe Emmy şi pentru asta trebuia s-o facă pe Martha să aibă încredere în ea şi să vorbească. Maggot fusese de acord s-o ajute, însă doar dacă mă băgăm şi eu.

June era convingătoare. Ştia că Martha n-o să se bucure s-o vadă, nici după tot ce făcuse ca s-o ajute. Asta era de fapt motivul. Deci s-a hotărât să mergem Maggot şi cu mine. Dacă reuşeam cumva s-o aducem înapoi cu noi pe Martha la June, după aceea se ocupa ea.

Am mers la Woodway în plină zi, cu Maggot prea drogat ca să observe transmisia mea de căcat. Am oprit în dreptul casei şi am rămas în maşină, admirând veranda care era ea însăşi un univers strâmb. Saltea veche putrezită, comode fără sertar, canistre de propan, suport de fierăstrău, frigider căzut pe o parte, cu patru scaune de plastic legate între ele deasupra. Cârje. Un palmier artificial. Maşinuţă pentru copii. Un morman enorm de lemne de foc tăiate de un om în putere care sigur nu mai era prin preajmă ca să le ardă. Rumeguşul a trei generaţii dispărute sau mai mult. Mi-a luat un pic să văd rotocolul de fum de ţigară şi pe Martha sub el, aşezată pe un aspirator. Am întrebat-o dacă vrea să dea o tură cu noi. Nici măcar nu ne-a întrebat unde.

N-am văzut niciodată un om mai distrus. Părul, dinţii, totul la ea era nespălat sau se descompunea. Pantaloni vechi cu dungi, cu fermoarul stricat. Braţe scheletice goale, pe frigul ăla. Maggot s-a mutat în spate ca să stea ea pe locul pasagerului şi i-am simţit mirosul ca de hoit. Carne putrezită. M-am forţat s-o întreb dacă voia să mănânce şi a spus da, însă apoi a adormit până să ajungem la un fast-food. I-am luat un hamburger, dar Maggot l-a mâncat, a spus că o să fie destulă mâncare la June. Apoi a adormit şi el. Am străbătut porţiunea sinistră unde rădăcinile de kudzu atârnă din copaci şi trec peste balustradă ca şi cum ar încerca să ajungă la tine.

La mai puţin de doi kilometri de casa lui June, Martha s-a trezit, a văzut unde ne aflam şi a încercat să se arunce din maşină. Uitase că avea centura pusă. Am oprit şi i-am dat drumul, pentru că nu avea unde să fugă, eram pe malul râului Powell, unde domnul Peg ne ducea la pescuit. Un loc frumos, înconjurat de molizi ca nişte uriaşi plictisiţi. A pornit împiedicându-se pe mal. Abia atunci am observat că doar într-un picior avea pantof. Probabil se injectase, adormise şi uitase. O văzusem de atâtea ori pe Dori făcând acelaşi lucru. Mă speria ca naiba că în mintea mea Dori şi Martha se suprapuneau. L-am lăsat pe Maggot să doarmă în maşină şi m-am dus după ea. M-am ghemuit pe malul râului şi am privit-o cum tremura. Cocoşată toată, cu faţa lipită de genunchi şi amândouă mâinile în părul sârmos.

— Nu pot s-o las să mă vadă, a spus Martha într-un târziu. Mă detestă.

— June? Nici pomeneală.

— Ea v-a pus să veniţi după mine, nu?

I-am spus că June nu voia decât să aibă grijă de ea. Martha tremura aşa de tare că mă temeam că o să se rupă ceva în ea. Mi-a spus că nu mai lua bani de la June pentru că asta o făcea şi mai rea şi mai jos decât ajunsese nu se putea. Încercase deja să se sinucidă de câteva ori.
— June crede că eu am corupt-o pe Emmy.
I-am spus că nimeni nu crede asta. Ce m-a şocat însă a fost că şi Emmy spusese acelaşi lucru: *Sunt o persoană groaznică*. Repede-Nainte era sigur pe el, convins că nu avea cum să greşească, iar femeile astea rămâneau strivite pe drum în urma lui. M-am forţat s-o ating pe Martha pe spate, am mângâiat-o prin cămaşa subţire de vară, i-am simţit oasele tari ale coloanei. Aşa erau ale lui Dori acum.
I-am explicat că June nu era genul care să lase pe cineva baltă, niciodată. Şi dacă Martha avea cum să ia legătura cu Emmy, trebuia să-i spună că June o iubeşte în continuare la nebunie şi vrea s-o vadă înapoi acasă. Martha s-a aşezat şi şi-a şters nasul cu dosul palmei, cugetând. Încercam s-o fac să se simtă utilă, s-o ţin pe picioare. Dar mă storcea. Când i-am lăsat pe ea şi pe Maggot la June, se întunecase deja şi eu eram la rândul meu o victimă a acelei zile.
Tot drumul spre casă m-am gândit la Dori, încotro se îndrepta. Doamne fereşte, ce văzusem! Dori nu avea să se lase niciodată, nu avea niciun motiv. Nu-mi puteam închipui viaţa fără ea, dar nici nu puteam să rămân la nesfârşit singur, aşteptând ca Dori să se trezească şi să mă ajute să-mi duc povara. Singurele cuvinte pe care ni le mai spuneam acum erau preludiul la o ceartă.
Dormea pe canapea, pe spate, cu o mână pe podea, ca o fată dintr-o carte cu poveşti, cu mâna atârnând în apă din barcă. Jip, pe burta ei, paznicul cu ochi mici. A mârâit când am scuturat-o uşor.
— Iubita, mă duc să-ţi aduc ceva. Ai mâncat azi?
S-a întors pe o parte fără să deschidă ochii.
— Trebuie să te trezeşti. Ridică-te, bine? Trebuie să vorbim.
Nu ştiam unde să mă fi dus dacă aş fi plecat. Nu prea aveam unde. Poate că avea să fie doar pentru o vreme. L-am împins pe Jip de pe burta ei şi am ajutat-o să se ridice în capul oaselor. A clipit, şi-a focalizat privirea.
— Ce ai vrea să mănânci?
Şi-a pus mâna pe burtă, a clătinat din cap. I-am spus că trebuie să mănânce. A deschis mai mult ochii, ca şi cum îşi dădea seama treptat că eram acolo. Apoi m-a privit de parcă urma să-i fac rău şi m-am simţit groaznic.
— Iubita mea, iubita mea, am spus şi am mângâiat-o pe păr.
Îi crescuse în toate direcţiile, în sfârşit era culoarea ei naturală, blond, i-am spus c-o iubesc şi că niciodată, niciodată n-o să-i fac vreun rău. Iar ea a zis:
— Treaba e, Demon, că sunt însărcinată.

53

Mă gândeam la asta în fiecare clipa, toată ziua. Aşa aveam să ne lăsăm. Acum Dori avea un motiv. E simplu, am spus, gândeşte-te la copil. Nu era simplu. Dori nu se ostenise niciodată să ascundă faptul că se droga. În mintea ei, totul era iubire: sugea un Oxy ca să-l strivească şi să-l împartă în două părţi egale cu mine. Păstra fiecare plasture pe care şi-l injecta, ca eu să pot să ling resturile. Acum începuse s-o facă pe la spatele meu, nu se injecta decât după ce plecam de acasă. Drăguţ că Dori încerca să fie bună. Poate ca şi eu făceam ceva asemănător.

Prost este singurul cuvânt pe care l-am avut la îndemână ca să descriu cea mai mare parte a timpului pe care îl petrecusem pe pajiştea lui Dumnezeu. Dar nu prostia făcea păsările să zboare sau lăcustele să-şi frece genunchii şi să cânte. Ci natura. Drogatul înhaţă ce-i trebuie. Glucoza de pe celulele creierului mănâncă orice alt scop. Poţi să crezi că tu controlezi totul. Să te plimbi cu gândul asta ore în şir sau o zi, până când suna ceasul şi omul care ai fost este azvârlit prin prima gaură pe care o găseşte diavolul. Învaţă lecţia, pune-te pe picioare. Vei fi doborât din nou.

De dragul lui Dori, m-am dus să vorbesc cu June. Ştiam că trebuie să aibă cineva grijă de ea. În zilele noastre există chestii pentru femeile însărcinate, pentru puls şi altele. Vitamine, mi-am amintit că mama lua vitamine. Și aşa, apropo, poate şi ceva ca să scape de droguri.

Lucrul la care nu mă aşteptasem era s-o găsesc pe June aşa de agitata de propriile ei veşti, ca n-a fost chiar entuziasmată de ale mele. Martha avea un indiciu legat de unde ar fi putut să fie Emmy în Atlanta. June chiar aflase un nume de stradă şi se ducea acolo. Vreo cloacă, fără îndoială. Curata cartofi în timp ce îmi povestea toate astea şi bucăţi lungi de coajă zburau repede în chiuvetă. Oamenii pe care îi cunosc fac aproape mereu ceva cu mâinile. Bărbaţii fumează sau repară câte ceva, de obicei amândouă deodată. Am văzut odată un om care tăia de la vârf în jos un plop uscat, lucra cocoţat sus cu o drujbă într-o mână şi un Camei în cealaltă. Femeile îi aranjează părul unui copil sau şterg vreun nas ori cos un nasture sau curăţă cartofi. Și fumează, deşi nu June, bineînţeles. Stăteam pe un scaun înalt la tejgheaua din bucătărie şi aş fi vrut să-i desenez mâinile. Am întrebat:

— De ce crezi că vrea să vină acasă?

Niciun răspuns timp de jumătate de cartof. Coji maro şi albe se îngrămădeau în chiuvetă. Apoi June a vorbit:

— Emmy nu e în stare în momentul de faţă să ştie ce vrea.

— Oamenii se satură să tot audă asta, am spus. Are optsprezece ani.

Ochii lui June au scânteiat, dar a continuat să cureţe cartofi, a vorbit fără să ridice privirea.

— Aici nu discutăm despre alegerile unui adult. E prinsă acolo fără nimic, folosită de oameni groaznici care o ţin slăbită, mă rog, violată. Sunt lucruri la care nici nu pot să mă gândesc.

— Ruşinată, am spus. E şi asta. Mai degrabă ar muri decât să afli tu.

Mâinile lui June s-au oprit.

— Trebuie să vii cu noi.

Îmi venea să râd de cât de uşoare i se păreau lucrurile lui June Peggot. Ca şi cum ar fi fost Lara Croft şi ne-am fi dus să jefuim mormântul. Am spus că nu, nu puteam s-o las singură pe Dori atâta vreme.

A mijit ochii la mine, continuând să lucreze, însă de acum *flop-flop*-ul pe care îl făceau cojile curăţate suna furios.

— Tu te auzi ce zici? Dori e o femeie matură, în curând va fi mamă. Ce crezi c-o să facă dacă o laşi nesupravegheată, o să facă pipi în pat? O să dea foc la casă?

Nu voiam să recunosc că ambele variante erau posibile. Aveam alte pretexte, munca de la magazin, o bandă desenată pe care trebuia s-o termin până sâmbătă. June mi-a spus ca se duce duminică. *Flop-flop-flop*. I-am răspuns că oamenii ăia erau înfricoşători şi trebuia să meargă cu cineva înarmat, ca Juicy Wills.

Nici vorbă de Juicy, din multe motive. Dar, da, sigur că erau înfricoşători. Fusese ameninţată de o femeie, Rose, care susţinea că Emmy îi furase bărbatul şi că dacă ticăloasa se întorcea aici însemna că şi-o căuta şi avea să-i aranjeze faţa. June nu intenţiona să se ducă după Emmy neînarmată. Fratele ei, Everett, avea un permis de portarma la vedere, despre care jura că era bun în Georgia, şi fusese de acord s-o însoţească.

Am încercat să mi-l imaginez pe acest frate ca pe Terminator 2. Everett. Frumos şi blând ca toată gaşca Peggot, mijlocaş în liceu. El şi soţia lui erau proprietarii sălii de forţă şi ai salonului de bronzat din Big Stone. Deci era destul de bine-făcut, dar totuşi. June era nebună de legat.

— Bun, deci nu ai nevoie de mine, am tras concluzia.

— Un prieten, cineva de vârsta ei. După cum ai spus, se simte umilită. Are încredere în tine.

Asta m-a iritat, că mă invita ca pe un băiat, nu ca pe un bărbat.

— Atunci ia-l pe Ciocan, am zis. Cel mai drăguţ tip. Puşcă de vânătoare, inel de pre-logodnă sau ce naiba o fi fost.

Lui June i-a sărit ţandăra, a spus ca ar fi o cruzime să-l amestece pe Ciocan în treaba asta. El nu-şi dorise decât s-o iubească pe fata asta şi să aibă grijă de ea. O, de ar fi rămas împreună! A aruncat cartofii curăţaţi în apa pusă la fiert, şi-a şters mâinile de şorţ şi le-a folosit ca să-şi dea într-o parte părul de pe frunte, unul dintre gesturile mărunte făcute de generaţii în familia Peggot. Mâinile

acelea, fruntea lată de bebeluş dezgolită o fracţiune de secundă, exact aceeaşi privire. Pentru o clipă eram din nou la şapte ani şi mă luptam cu Maggot în joacă, cu picioarele goale înfipte în pământ, încercând să ne aruncăm unul pe celălalt în noroi. Eu câştigam. Maggot refuza să piardă.

Toate erau fezabile. Eu în maşina lui June, mergând spre sud la o ora inumana, duminica. Drumul până la Atlanta era de şase ore dus-întors şi June avea de gând să ajungem acolo şi să facem ce aveam de făcut pe lumină, înainte să iasă vampirii. Everett moţăia pe scaunul pasagerului, cu capul mare căzut în faţă şi cu pistolul Kel-Tec PMR-30 pe consola dintre ei. Permisul de portarma ascunsă nu era valabil dincolo de graniţele statelor, iar June făcea totul ca la carte. Eu mergeam în spate, cu rezerve de care părea să creadă că aveam nevoie: pături vechi moi, răci tor de sucuri, cutii de biscuiţi şi altele asemenea. Deci aveam două filme în acelaşi timp, partea din faţă luată din *Blade II*, cea din spate din *Lassie se întoarce acasă*.

Mă simţeam prost că o minţisem pe Dori sau de fapt că nu-i spusesem nimic, însă ar fi fost distrusă dacă ar fi aflat că mă duceam în alt stat. Mai îngrijorat eram să scap de toată ziua asta fără probleme. Mă alimentasem la început, evident, dar nu îmi luasem nimic în plus pentru drum. Legile erau clare. O luam pe I-75, autostrada Oxy dinspre Florida. June era atât de în regulă şi de pregătită pe toate planurile, încât cred că şi-ar fi dorit să ne oprească poliţia.

June şi Everett s-au ciondănit cinci ore. Pe unde se ieşea mai repede din oraş, pe Autostrada Veteranilor sau pe 58. Dacă în maşină era prea cald sau cum trebuie. Dacă Easy Cheese erau un dar de la Dumnezeu sau o cutie de tablă irosită pe ceva dezgustător. June dădea drumul la radio pe un post cu muzică din anii 1980 şi Everett ne scotea din minţi cântând cu o voce ridicol de înaltă împreună cu Eddie Rabbitt sau Rosanne Cash până când ea îi dădea voie să-l schimbe. Apoi June îşi mormăia propriile texte inventate pe piesele Beastie Boys sau Jay-Z. „Ooh ooh bitch, gotta big dick for ya here."

— Eşti pe-alături total, Junie. „Song Cry" e o poveste de dragoste superbă.

— Bag şi eu ce merge. Mie aşa îmi sună.

— Vârsta, ce să-i faci. Auzul te lasă primul.

Între Everett şi June erau cinci ani şi imediat redeveneau copiii de şapte şi doisprezece ani. S-au contrazis legat de momentul în care Everett făcuse pipi pe pantofi la o reuniune de familie Peggot şi a cui fusese vina ca maşina călcase câinele şi legat de un an întreg în care pasămite copiii mai mari îi furau mâncarea lui Everett şi îl convinseseră că mama lui n-o pregătea pentru el.

— Dumnezeule, Everett, n-o laşi nici acum baltă cu asta? Nu s-a întâmplat niciodată aşa ceva.

— Mda, trist. Acum îmi dau seama că memoria te lasă prima.

Pe mine mă surprindea că doamna Peggot le dădea pachete la ei. Maggot îşi cumpăra mereu mâncare de la şcoală. Se vedea că cei şapte o epuizaseră până să ajungă el în faza respectivă.

Pe la prânz am zărit Atlanta. Clădiri enorme ridicate în depărtare, cu vârfurile ascuţite sau pătrate, de culorile oţelului şi ale cerului. Semăna aşa de mult cu un film, încât privirea refuza să accepte că era o privelişte reală. Maşina lui June era destul de drăguţă, trebuie s-o spun, un Jeep Cherokee, cu tapiţerie din piele albă. Toate acestea au fost pentru o scurtă perioadă suficiente ca să uităm de aspectele de tot căcatul legate de această excursie şi să mâncăm. Eu încă eram în partea pozitivă a zilei, înainte ca dispoziţia bună şi bonomia să se transforme în tristeţe şi iritabilitate. Apoi urmează transpiraţia, căscatul, mâncărimea, pielea de găină, tremuratul şi vomitatul. Citeam aceste faze ca pe ceas. Eram optimist c-o să ajung acasă înainte de ora naşpa.

June avea hărţi şi plan de bătaie. Se descurca să conducă prin oraş, datorită anilor petrecuţi la Knoxville. Ştia tot, aici pe banda din mijloc, pe dreapta când e roşu acolo, întoarceri semnalizate cu braţul prin zonele acelea agitate unde în intersecţii erau mai mulţi oameni decât maşini. Peachtree Street, a anunţat, în timp ce ne ducea printr-un canion ca în jocurile video, format din turnuri până la cer cu prea puţini copaci la vedere, piersici sau oricare alţii. „Pauză de cafea”, a anunţat, apoi a executat o parcare laterală cum nu am mai văzut în viaţa mea. Ca un iepure care intră în vizuină. Am adăugat asta pe lista puterilor supranaturale ale lui June. Neam dus într-un restaurant minuscul unde ea ştia regulile, întâi plăteşti, apoi comanzi de pe o lista lunga de chestii care nu par şi nu sună a cafea, dar sunt cafea. Prostii de genul *frappo tall flat*. A spus că o să ne întărească nervii şi mi-a adus o brioşă cu coacăze.

Ne-am aşezat la o masă minuscula şi în sfârşit cei doi au tăcut. Eu mă gândeam la ziua în care o cunoscusem pe June, la restaurantul din Knoxville unde nu putusem să mănânc pentru că totul era afară. Mă simţisem ca acum, agitat. Căutând cu înfrigurare în gând o portiţa prin care să scap de toate astea, să mă întorc la lumea adevărată, verde. Dar acum nu eram copil, ştiam câteva lucruri. Printre altele, că un Xanax ar fi putut să domolească în mare măsură acest sentiment. Lângă noi un cuplu îşi bea cafeaua şi se certa în şoapta. Sute de oameni treceau pe lângă restaurant şi îşi strângeau hainele în jurul corpului, îşi priveau picioarele, mergeau repede. Mă întrebam ce luau pentru alarma mentală care se declanşează într-un asemenea loc, unde nimic din ce vezi nu e viu, în afară de alţi oameni. Tot restul e mort: cărămizi, ciment, oţel motorizat, niciun cântec diurn sau nocturn, doar claxoane şi picamere. Munţi de clădiri cu bare de oţel. Iar asta, ne-a comunicat June, era partea bună a oraşului.

Când ne-am urcat la loc în maşină, June a observat că Everett îşi ascunsese pistolul în torpedou şi a spus că, tehnic vorbind, asta era tăinuire. El a spus că, tehnic vorbind, nu avea de gând să rămână fără Kel-Tec-ul de cinci sute de dolari

în timp ce ea îşi bea nenorocitul de *cafe latte*. Eu mai aveam un pic şi izbucneam: *Dacă vă mai certaţi, copii, chestia aia zboară pe geam*. Faza iritabilă, posibil în desfăşurare.

Indicaţiile pe care şi le notase ne-au dus spre un cartier mai puţin aglomerat, ba chiar dimpotrivă. Nici ţipenie de om. Semăna oarecum cu diferite părţi din Lee County înghesuite unele lângă altele. Bluffs, ne-a spus că se cheamă. Suntem în februarie, deci încă e destul de lipsit de culoare, dar îţi poţi închipui cum ar fi verde, în condiţiile potrivite. Copaci trişti, terasamente, buruieni înalte şi uscate între casele mici. Verande pline de vechituri, cam ca la casa drogurilor din Woodway, alte case părăsite, cu geamurile şi uşile acoperite sau arse. Cam una din zece era curata şi frumos vopsită. Bătrâni ca familia Peggot, îţi spuneai, care se ţineau bine, în timp ce tineretul se ducea naibii. Dar totul era înghesuit, o grămadă de case fără spaţiu între ele. Cauciucuri aruncate pe trotuare, gunoaie lipite de garduri.

— Unde mama dracului suntem?

— Everett, i-a spus June. Taci.

Prima fiinţă omenească pe care am văzut-o a fost un bătrân întins într-o rână pe strada, care mişca încet din picioare, ca şi cum ar fi mers pe bicicleta. La câteva străzi mai încolo, nişte tineri cu haine largi, cărau pungi negre de plastic lăsate în jos de greutate, ca ugerele pline ale unei vaci. Apoi alt bătrân, cu pălărie şi mănuşi fără degete, plasat la colţ de strada într-un scaun cu rotile, privea cum nu trecea nimeni. Pe ici, pe colo, pe lângă un magazin mic, mai zăreai câţiva oameni, dar în general străzile erau pustii. Poate pentru că, fiind duminică, cei cucernici se aflau la biserică, în timp ce restul dormeau după ce păcătuiseră.

— La naiba, futu-i, spunea din când în când Everett, până când June a explodat.

— Everett! Eşti unul dintre cei aproximativ doisprezece oameni pe care îi cunosc şi care nu au cam nicio problemă. Suntem de acord că ăsta e un lucru bun?

Adresa s-a dovedit a fi un loc care arăta rău. Am parcat în faţă, am oprit motorul şi am stat să ne uităm la casă. Scundă şi lată, cu acoperişul plat, vopsea albă scorojită, multe ferestre acoperite cu carton. Părea un zâmbet furios cu dinţi lipsă. Everett şi-a luat pistolul Kel-Tec şi a verificat piedica.

— Voi doi rămâneţi în maşină, mă ocup eu.

June a explodat, ca şi cum ar fi izbucnit simultan în râs şi în plâns.

— Chiar o să te omor cu chestia aia.

Everett şi-a pus arma în poală.

— Mă duc pur şi simplu şi bat la uşă, a spus June. Dacă se dovedeşte că e aici, o să întreb dacă putem să intrăm şi să stăm de vorbă cu ea. Pentru numele lui Dumnezeu, Everett, linişteşte-te.

Ca să ajungă la uşă a trebuit să treacă peste un morman care părea alcătuit din Pampers şi plastic albastru. Cu blugii ei şi haina roşie de iarnă, părea un copil

care aştepta afară să-i dea cineva drumul în casă. În mod normal ar fi fost în halatul de doctor, cu toată autoritatea pe care i-o dădea. A aşteptat vreme îndelungată. Aveam ferestrele de la maşină lăsate, ascultam, eram gata să intrăm în acţiune. Îi auzeam respiraţia lui Everett. Dacă ar fi trebuit să ghicesc, aş fi spus că era îngrozit. Alte bătăi în uşă, altă aşteptare.

Oricine altcineva ar fi renunţat. După vreo zece minute, s-a dus şi a început să bată în geamuri şi să o strige pe Emmy. Nu am crezut niciodată cu adevărat că aveam s-o găsim, dar privind-o pe June cum se apleca sub streşini care atârnau, cum izbea cu degetele în tocurile sparte ale geamurilor, mi-am dat seama că ea era convinsă că da. Nu concepea nicio altă variantă. Mi-a venit în gând o imagine vie a acvariului Minuni Subacvatice, cu cearta lui Emmy şi June legată de zona cu rechini, când niciuna nu voise să cedeze. O ajutasem pe Emmy să intre în tunel în ziua aceea, dar o şi minţisem. *Dacă te sperii de ceva, mişcă-ţi curul şi fugi*, ar fi trebuit să-i spun. *N-o să fie totul bine.*

Casa de alături era una dintre cele mai îngrijite. Storuri vopsite, o morişcă de grădină printre florile moarte. Pe verandă, un tip stătea şi se uita la June. Nu l-am observat decât atunci când a strigat ceva de genul „Hei, doamnă”, iar eu şi Everett am tresărit şi l-am văzut. Un bătrân în haină şi papuci de casă. Cu o coroană albă de păr în jurul capului închis la culoare şi în mare parte chel. June s-a dus până pe veranda lui şi i-a strâns mâna, l-am privit cum stăteau de vorbă, June dădea din cap, întorcea privirea spre casa ca un rânjet. Îşi ducea mâna la ochi, punea întrebări, dădea din cap.

S-a întors la maşină, şi-a pus centura, nu a pornit motorul.

— A spus că nişte oameni au locuit acolo, dar au fost daţi afara. Printre ei şi nişte tinere. Una era albă. De fapt, nu a spus daţi afară.

A clătinat repede din cap, ca şi cum ar fi încercat să-şi limpezească gândurile.

— Au fost nişte împuşcături. Şi au plecat.

— June. Hai să mergem acasă, a spus Everett.

— Crede că s-au dus la o casă din apropiere. Nu ştie adresa, dar a spus că e un loc nou-nouţ. Ceva abia construit, în care teoretic nu stă încă nimeni.

— Inventează rahaturi ca să scape de tine, a sugerat Everett. Cine să construiască o casă aici?

— I-am spus că îmi caut fiica şi a spus că mă înţelege. A spus că folosesc casa asta nouă chiar acum, nu ştiu la ce. Dar ar putea fi acolo.

— E o nebunie, June. E prea periculos.

— Du-te naibii, Everett! Acum nu mai eşti şmecher?

Niciun răspuns.

A izbit cu palmele în volan.

— Toate nenorocirile cu care se ocupa oamenii de aici, le văd de zece ori pe zi la mine la cabinet.

A pornit maşina şi am mers. De-a lungul străzilor. Acelaşi bătrân, tot în scaunul cu rotile, celălalt, tot întins pe stradă. Nu mai dădea din picioare. Nu ştiam ce căutăm. Nimic nu părea nou, nici pe departe. Îmi era foame şi aveam mâncărimi, începeam să transpir. Everett tot lua arma şi o punea la loc, până când June l-a plesnit peste mână.

Şi deodată am văzut casa. Ca şi cum ar fi căzut din cerul noutăţilor.

Am coborât toţi trei din maşină. O curte plină de pământ recent scos cu buldozerul, abţibilduri din fabrică pe ferestre.

Uşa din faţă era genul modern, cu un vitraliu fals, oval. June a bătut, niciun răspuns. Pe clanţă era un fel de cutie de metal, deschisă, cu o cheie la vedere în ea. June a încercat uşa cu cheia şi am intrat.

Totul era nou: parchet frumos, miros puternic de vopsea, fără mobilă propriu-zisă. Doar o măsuţă cu pungi şi un cântar şi praf alb de cocaina. În colţ, un tip zăcea pe jos cu spatele sprijinit de perete şi capul căzut în faţă. Ne-am ţinut respiraţia, ne-am uitat la el. Cozorocul de la şapca prea mare îi acoperea faţa, deci era greu de spus dacă dormea, era mort sau leşinase. Eu aş fi spus numărul trei, după picioarele crăcănate şi palmele deschise.

June l-a atins pe umăr pe Everett, apoi i-a atins pistolul şi a arătat spre tip. A întins palma: *Ţine-l pe loc*. Ea şi cu mine am pornit-o prin casă. Un hol, dormitoare. Nu făceam aproape niciun zgomot, dar locul era atât de gol, încât tot se auzea ecoul. Am împins o uşă pe jumătate închisă şi era să mă piş pe mine. Copii mici, doi, pe un morman de cartoane deschise de pizza. Unul dormea, celălalt stătea în capul oaselor, jucându-se cu inelele de plastic de pe un bax de bere. Cel treaz ne-a privit cu ochii mari, ca şi cum June şi cu mine am fi fost biletul lui. June a rămas pe loc, cu mâna la gură. A trebuit s-o trag înapoi pe uşă.

Nu am verificat toate camerele, pentru că în următoarea am găsit-o pe Emmy. Ea şi o altă fată erau leşinate pe o saltea, amândouă pe jumătate dezbrăcate. Exact pe jumătate. Emmy avea pe ea o fustă scurtă şi colanţi negri şi nimic în sus, în timp ce cealaltă fată avea o bluză şi bijuterii, o geacă galbenă lucioasă şi în jos doar picioare şi pizdă. Ca şi cum ar fi trebuit să împartă un rând de haine, cu tot cu lenjerie. June era în continuare cu mâna la gură şi se uita la mine, ca şi cum eu aş fi ştiut ce naiba să fac. Să fug, mi-am spus. În cameră era un miros greu, de sex, şi îmi venea rău când mă uitam la faţa învineţită a lui Emmy şi la culoarea bolnăvicioasă a pielii. M-am dus la ea şi am ridicat-o, era mai grea decât Dori, dar nu cu mult, să fi avut vreo patruzeci de kilograme. Cândva aş fi ridicat de trei ori pe atât, fără probleme. Cel care eram când am ajuns acolo a reuşit să ne scoată din casă înainte să se deschidă vreun ochi.

June ne-a făcut semn să ne urcăm în faţă, s-a aşezat pe bancheta din spate cu Emmy şi a înfăşurat-o în toate păturile. Everett mergea prea repede şi ţipa:

— Băga-mi-aş, băga-mi-aş, băga-mi-aş, nu ştiu unde mergem.

— Dumnezeule! Bebeluşii aceia, a spus June. Dacă unul dintre ei e al ei?

Şi apoi după un minut:
— Unde mi-e capul? Nu e plecată decât de şase luni.
— Putem să sunăm la Protecţia Copilului din Georgia, am spus.
Niciunul dintre noi nu mai gândea limpede.
Everett a nimerit pe o autostradă şi a tras pe dreapta. June i-a dat harta ei ca să vadă cum să se întoarcă pe I-75, apoi s-a dat jos, a deschis portbagajul şi a scos trusa medicală. Stăteam pe marginea drumului cu maşinile vâjâind pe lângă noi, zgâlţâindu-ne, în timp ce June se ghemui se peste Emmy pe bancheta din spate, îi asculta inima, îi palpa oasele şi organele. Emmy avea o tunsoare scurtă ciudată, înspăimântătoare, cu porţiuni de păr lipsă. Acum avea ochii deschişi, îi muta de la unul la altul, dar nu vorbea. Probabil după părerea ei eram un vis. Mi-am scos de pe mine hanoracul cu fermoar şi i l-am dat lui June să-l pună pe ea. Apoi a învelit-o din nou pe Emmy şi a spus:
— Hai acasă.
Prea multă adrenalină te îmbătrâneşte înainte de vreme. Aşa am auzit. Ce ştiu eu sigur este că îţi face ziua să treacă prea repede. Depăşisem deja faza cu transpiraţia până să ieşim din Georgia. A trebuit să-l rog pe Everett să tragă pe dreapta ca să nu-i distrug scaunele de piele albă lui June. M-a pus să trec în spate, mi-a dat un 7Up şi o pastilă de mestecat ca să-mi calmeze stomacul şi a spus că o să-mi provoace somnolenţă. Nimic pentru tremurat şi transpirat. M-a învelit cu o pătură şi m-a întins la grămadă, aşa că Emmy şi cu mine stăteam sprijiniţi de June, micul nostru salon de dezintoxicare de pe bancheta din spate. June stătea dreaptă, cu o expresie care spunea că îi venea să ne omoare pe amândoi, dar nu avea să ne lase să murim.
Everett avea în sfârşit controlul asupra radioului şi o bună bucată de vreme niciunul dintre noi nu a scos niciun cuvânt. Apoi, pe la intrarea în Tennesee, June a început să vorbească. Grav, încet. În curând trebuia să mă gândesc la propriul meu copil. Mi-a spus că avusese aceeaşi discuţie cu mama înainte să mă nasc. Erau prietene. Nu ştiusem asta niciodată. Datorită lui June familia Peggot o primise în casa lor pe roţi. Chiar locuiseră acolo împreună puţină vreme, înainte ca June să se mute cu Emmy şi eu să mă nasc. June îl cunoscuse şi pe tata. Spunea că nu puteai să-l cunoşti pe unul fără celălalt, erau lipiţi. Am întrebat-o cum era. A spus că exact ca mine. La chip, la vorbă şi la faptă. Un bărbat frumos, cu o inimă prea mare pentru soarta crudă de care avusese parte.
Nu părea să semene cu mine. Deci probabil că nu era adevărat. Am întrebat-o cum murise.
S-a încruntat la mine.
— Mă pui la încercare? Sau chiar nu ştii?
Prea eram praf ca să mă prefac. I-am spus că ştiam că se întâmplase pe 4 Iulie, la Copaia Dracului, şi asta era tot. June mi-a explicat că se înecase sau îşi rupsese gâtul. Probabil amândouă, pentru că se aruncase în apă de sus, de pe mal.

Am întrebat-o de ce. A spus că umblase vorba că era beat sau că se dădea mare, dar mama jura că ea fusese de vină, se grăbise să ajungă la ea. Mama se băgase în apă fără să ştie că e adâncă şi nu ştia să înoate.

June era într-o stare în care n-o mai văzusem niciodată. Uşurată, dărâmată, vorbăreaţă. Îmi spunea lucruri pe care nu mi le mai spusese nimeni. Zicea că, de fiecare dată când mă vedea, îşi dorea să se fi străduit mai mult cu mama, pe vremea când erau prietene. Dar după accident şi tot ce urmase, după ce îl văzuse pe tata mort, mama nu-şi mai dorise niciodată pe de-a întregul să rămână pe lume. June spunea că la mine era altfel, aveam atâtea motive întemeiate. M-a privit insistent, ca şi cum încerca să citească ceva scris în creierul meu.

— Gândeşte-te la copilul care va veni. Ştiu ce greu este, dar o să te laşi.

Aveam îndoieli în privinţa lucrurilor pe care le ştia June. Dar eram suficient de politicos încât să nu-i spun: mai discutăm după ce stai o vreme cu dureri de oase în cearşafurile scăldate în sudoare şi te rogi să-ţi dispară toată blestemata de fiinţă.

June a vorbit în continuare. Despre ceea ce ne aştepta pe mine şi pe Emmy, ştia nişte lucruri pe care eu nu le ştiam şi asta o distrugea, a spus. Se simţea crudă de fiecare dată când trimitea pe cineva la clinica de metadonă din Knoxville. Martha nu fusese singura, nici pe departe. Avea pacienţi care se trezeau la trei dimineaţa ca să ajungă acolo şi să se întoarcă la muncă, cu copiii în maşină. Nu exista nimic mai aproape. Dar urma să apară ceva nou, ceva pentru care spera să poată da reţete de la clinica ei. Era nevoie de multă hârţogăraie. Suboxone. Un cuvânt pe care niciunul dintre noi nu-l ştia încă.

Primul lucru pe care trebuia să-l facem, a spus, era să nu mai susţinem că situaţia asta era din vina noastră.

— Ei v-au făcut asta, tot repeta, ca şi cum asta ar fi fost cheia către salvarea noastră.

Ca şi cum ar fi existat vreo uşă.

Am ajuns înapoi după ce se întunecase. Emmy îşi revenise un pic între timp, băuse o cola, nu spusese mare lucru. June m-a făcut să promit câteva lucruri înainte să-mi dea drumul. Dar eram praf în acel moment. Nu sunt mândru de asta. Aveam nişte chestii în torpedoul maşinii şi, în ultimele ore, multe ore, numai la asta mă gândisem. Pe aleea care ducea acasă la June, am luat o pastilă de 80 înainte să plec spre casă, la Dori.

54

Spre surpriza mea, era trează, stătea pe canapea într-o pijama plină de sânge, cu faţa în mâini, şi plângea. Jip făcea cercuri-cercuri în jurul ei, ca o jucărie cu cheiţă, înnebunit de mirosul de sânge şi de mămica lui făcută bucăţi. Nu cred că Dori înţelegea ce se întâmplă.

Am luat câteva prosoape ude ca s-o curăţ şi i-am schimbat pantalonii vechi de pijama în dungi ai lui Vester pe care de acum îi purta mereu. Am îmbrăcat-o într-un tricou curat şi în chiloţi. Am ţinut-o în braţe, am legănat-o, am întrebat-o ce luase şi dacă mâncase ceva. Ea tot întreba unde fusesem. De ce nu venisem acasă, de ce nu răspunsesem la telefon? Nu mă obişnuisem cu acel telefon şi, la cât costase, îmi era aşa de frică să nu-l pierd, că îl ţineam cel mai adesea în torpedou. Acolo îşi petrecuse ziua, oscilând între asigurări expirate şi folii de Oxy.

Am încercat s-o liniştesc, i-am spus că o iubesc, îmi pare rău că am ajuns aşa de târziu acasă şi sigur că mi se frângea inima. Sarcina era probabil pierdută, la cât sânge cursese. Asta o nedumerea. Nu părea să plângă din cauza asta. Era doar ameţită şi îi era ruşine de toată mizeria. Poate că uitase. Când am adus vorba, a izbucnit o nouă furtună. Îşi pierduse copilul.

Mă implora s-o las să-şi injecteze o morfină şi eu n-o lăsam. Asta ajunsese povestea noastră de dragoste. Dori încerca să se scuture de mine ca să se întindă după drogurile ei, eu o ţineam pe canapea, strângând-o ca nişte cătuşe pe oasele minuscule ale încheieturilor ei. Alte lacrimi, alte reproşuri. Tăticul nu se purtase niciodată aşa de urât cu ea. N-o iubeam, n-o lăsam să ia lucrul de care avea nevoie. Mă simţeam ca omul cel mai rău, dar ăsta era adevărul, încă o doză ar fi putut însemna sfârşitul pentru Dori. Nu aveam cum să ştiu cât luase deja. Trusa ei era împrăştiată pe masă, ghemotoace de vată, brichetă şi lingură, de azi sau de ieri, numi dădeam seama. Simţeam mirosul oţetului pe care îl folosea cu fentanyl. Plasturii ei mă speriau de moarte, cu straturile lor, pe unde drogul pur trebuia să treacă prin gelatină ca să ajungă la piele. Bagi un ac, totul e o chestie de noroc. Deja de câteva ori mă întorsesem acasă de la Tommy şi o găsisem pe Dori izbindu-se de canapea, trăgând cu greu aer în plămâni şi cu ochii în fundul capului. Într-una dintre acele dăţi, avea buzele vinete. Zâna mea albastră. Niciodată nu mă detestasem mai mult decât în acele seri când trebuise s-o scutur şi s-o pălmuiesc ca s-o fac să-şi revină. Aruncam apă pe ea, îi puneam gheaţă pe gât, dacă aveam. Lucruri pe care nu ştiusem să le fac cu mama. După fiecare supradoză, Dori zăcea scâncind, spunea că o doare totul. Îi spuneam că era din

cauza muşchilor care făcuseră atâta efort ca să tragă aer. Dar nu ştiusem niciodată cu adevărat ce era sau ce făcusem.

Hai să trecem deocamdată peste noaptea asta, îi tot spuneam acum, şi trebuia să slăbesc strânsoarea ca să nu-i fac vânătăi. În mai puţin de un minut nu s-a mai împotrivit. Am mângâiat-o pe păr şi am sărutat-o, i-am spus că suntem bine, vorbeam mai ales cu mine, încercam să uit de următoarele zile. Acum nu mai aşteptam niciun copil. Nu mai exista niciun motiv. Am încercat s-o întreb cât de sigură era că fusese însărcinată. Dacă făcuse unul dintre acele teste, eu nu-l văzusem, nici nu i-l cumpărasem. Chiar pierduserăm ceva aici sau nu-l avuseserăm niciodată? Nu voia să vorbească despre asta. Dori fusese totdeauna stânjenită de treburile ei femeieşti şi le ţinuse secrete, dar, când trăieşti cu cineva, evident că ştii chestiile elementare. Ciclul îi venea mereu aiurea, uneori întârzia mult, apoi revenea cu furie, dureros şi abundent. Trebuia să accept că era încă un lucru pe care nu aveam să-l ştiu niciodată. Copilul acesta avea să stea alături de fratele meu mai mic în gaura neagră a celor pierduţi şi fără nume sau avusese norocul să lipsească la strigare?

Dori devenise acum ca Vester, nu era sigur s-o laşi singură. Stătuse alături de el ani de zile, renunţase cu totul la ea, pentru că în gândirea lui Dori asta însemna iubirea. Şi în a mea la fel. Atunci mi-am dat seama, în timp ce o ţineam în braţe adormită, cum iubirea pentru Dori mă înghiţise de viu, din prima zi. Ea însă nu-şi dădea seama. Că eu aduceam de toate în casă, mă luptam cu lumea pentru drogurile şi mâncarea noastră, îi imploram pe cei de la magazin, unde slujba mea atârna de un fir de păr, să le fie milă de mine. La fel şi cu maşina noastră, la fel de fragilă ca tot restul vieţii. Aveam în portbagaj o cutie cu lichid de transmisie din care Chevroletul sugea ca un beţiv. Dacă nu reparam şi nu plăteam transmisia, trebuia să aşteptăm până când cineva ne găsea morţi de foame în pat. Până şi mâncarea lui Jip se terminase. Nimic din toate astea nu o mişca pe Dori. Plângea toată ziua şi dormea noaptea strângând în mâini partea din spate a tricoului meu. Atât de sigură era că aveam s-o părăsesc. Pentru că aşa face toată lumea.

Chiar după ce a adormit, am rămas multă vreme lângă ea pe canapea. Dar eram din ce în ce mai agitat, simţeam o nevoie aproape violentă să îndrept lucrurile. Păturile pătate, trusele, gresia de pe jos cu firimiturile de la mesele la care nu mânca mai nimic. Am rămas pe loc cât am putut, i-am ascultat respiraţia lentă. M-am uitat la gândacii maro care ieşeau din colţuri şi traversau podeaua mişcându-şi antenele, căutând recompensa.

Pe la două dimineaţa am dus-o sus în pat. Era chiar mai uşoară decât cu o zi în urmă. Se transforma în aer.

Nu am putut să mă bag în pat cu ea. Nici măcar aşa de obosit şi dărâmat cum eram după o asemenea zi. Stătea ghemuită şi atât de mică, cu genunchii la piept şi pumnii lipiţi de faţă, ca şi cum ea însăşi ar fi fost un copil nenăscut. I-am pus

pături de jur împrejur, apoi am coborât înapoi şi am scos mizeria de haine şi pături de pe canapea şi le-am băgat pe toate în maşina de spălat. Am strâns vasele şi le-am pus în chiuvetă. M-am întors la canapeaua fără nimic pe ea şi m-am întins şi mi-am dorit să vină un potop şi să-mi înece orbitele uscate şi umflate. Singura mea activitate şi singurul meu scop de acum erau s-o ţin pe Dori în viaţă şi nu ştiam cum să fac asta.

55

June o trimitea pe Emmy la un sanatoriu unde urma să scape de droguri. Nu o dezintoxicare rapidă, dintre cele pe care mama le schimba ca pe ciorapi, nici măcar nivelul superior, de trei săptămâni, pentru care plătise Stoner, înainte s-o facă de ruşine în această privinţă până la moarte. E posibil să fie vorba chiar despre ani din viaţa lui Emmy, care urma să ia totul de la zero. La Asheville. Pe aici nu există o asemenea tabără de refacere. Lee County este un loc unde trăieşti mai departe viaţa care ţi-a fost atribuită.

June m-a sunat să-mi spună că, dacă vreau să-mi iau rămas-bun, acum e momentul. Câţi bani o face un asemenea tratament de cinci stele, stai şi te întrebi. Dar e o grosolănie să vorbeşti despre bani. Am pus doar întrebările politicoase, de genul: „Locul ăsta are zăbrele la ferestre? Pentru că ştii că Emmy o să încerce să fugă”. June era destul de sigură că Emmy avea să fie cuminte. Motivul: Rose Dartell. O contactase pe Emmy şi se oferise s-o scape de câteva membre. Frate!

Am spus că vin după muncă. Încă nu fusesem dat afară de la magazin, pesemne pentru că orice alt puşti pe care l-ar fi angajat ar fi fost la fel de praf ca mine. Îmi mişcăm fundul cu întârziere, Rita şi Les se opreau din războiul lor medical şi îşi dădeau în tandem ochii peste cap. Ajungi să te obişnuieşti cu o anumită rutină. Aveam nevoie de slujbă, iar dacă pierdeam rândul la seringile ieftine pentru animale, aş fi avut probleme acasă.

Era de acum iarnă târzie, când apusul pune stăpânire pe o bună parte din zi. Am luat-o cu maşina spre casa lui June, privind cerul roz printre copacii negri. June a deschis uşa şi arăta epuizată.

— E sus, îşi face bagajul, dragule. Stai un pic să mă duc să văd dacă vrea să urci.

Emmy a coborât cu haina pe ea, voia să facem o plimbare. Ne-am îndreptat spre cabana în ruine. Şi-a tras repede pălăria pe cap, dar am văzut că se făcuseră încercări de a remedia dezastrul. Un fel de tun soare băieţească, cu ţepi şi şuviţe. Trecuseră câteva săptămâni de la operaţiunea de salvare, dar tot era prea slabă, prea agitată, bătrână într-un trup tânăr, întreţinută prost, cum le place băieţilor să spună. Dar dintr-un alt punct de vedere, era din nou Emmy cea veche. Voia o ţigară.

— O să-şi dea seama că ai fumat dacă te întorci şi miroşi ca un horn.

— E mai iertătoare de felul ei.

— Bine, atunci las-o să dea vina pe mine că te-am corupt.

Am scos la iveală ce îmi ceruse. Emmy s-a sprijinit de un copac şi a tras aşa de tare în piept, încât flacăra brichetei a atins hârtia şi a trosnit. A inhalat, a expirat, cu ochii închişi. Doamne, mie-mi spui? Clipa în care nicotină trebuie să înlocuiască toate celelalte lucruri după care tânjeşti de nu mai Poţi.

— Ai ajuns cam târziu, nu crezi?

Ca să mai contribui la coruperea ei, la asta se referea. Aveam atâtea întrebări: Repede-Nainte era de acum un baron al drogurilor, chiar o aruncase ca pe un gunoi? Cum se transformă în monstru un om pe care l-ai idolatrizat? Şi apropo, Rose Dartell, ce mama mă-sii? Nu erau lucruri despre care Emmy ar fi vrut să vorbească. Am intrat în scheletul cabanei şi ne-am aşezat pe băncile din buşteni pe care le târâserăm aici când eram copii. Fuma şi ţinea ţigara departe, aşa cum fac fetele, ca să nu le intre mirosul în păr. Un obicei vechi. Şi-a pus faţa pe genunchi o vreme, apoi s-a ridicat la loc în capul oaselor.

— Demon, sunt moartă de frică.

— De ce?

Credeam că o să spună Rose, dar nu. Îi era frică să plece. Se temea că aveau s-o spele pe creier în acel loc. Îi era teamă că nimeni de acolo nu avea s-o înţeleagă. Voia să spună de fapt că nimeni nu avea să ştie ce fusese ea dintotdeauna: albina-regină, Emmy Peggot.

— O să-i dai gata, i-am zis. O să fii şefa clinicii.

Dar nu ştiam cu adevărat. Aici nu putem fi decât ceea ce am fost întotdeauna. Crescusem cu o mamă drogată, apoi în plasament, fusesem pentru scurt timp vedetă, într-o anumită măsură celebru datorită acestor lucruri. Mă consumasem rapid, la vremea stabilită. Emmy copilărise la Knoxville şi se mutase aici din senin, dar aterizase la liceul din Lee County cu pedigriul complet. Fiica familiei Peggot, osul domnesc care se întorcea acasă. La Asheville risca să fie doar o fată palidă, încrezută, cu un aer de frumuseţe frântă.

Mi-am amintit să-i dau brăţara în formă de şarpe. Şi-a făcut mâinile căuş şi a trecut-o dintr-una într-alta, privind-o ca pe o comoară pierdută.

— Chiar mă întrebam ce s-a întâmplat cu ea.

N-am pomenit nimic de Rose.

— N-am înţeles niciodată de ce o purtai în continuare.

M-a privit, surprinsă. Apoi s-a aplecat, a deschis fermoarul de la cizmuliţa de piele şi şi-a prins-o de gleznă.

— E o bijuterie de duzină, am spus. June ne-a dat cinci dolari de cheltuială în magazinul ăla de cadouri şi probabil că am primit şi rest la ea. Pe care e posibil să-l fi băgat în buzunar.

— L-ai băgat în buzunar ca să i-l duci acasă mamei tale.

— Ei, da. Ca să-i iau ţigări şi Mello Yello.

— Şi te întrebi de ce am păstrat-o.

Da. Mă întrebam.

S-a aplecat spre mine, mi-a pus mâinile ei reci pe obraji şi m-a privit în ochi de parcă ar fi avut de gând să mă sărute. Dar apoi s-a lăsat pe spate pe banca ei din buştean.

— Încearcă să ai grijă de Dori, mi-a zis.

— Doamne, Emmy! Încerc. Nu o fac.

Nu aveam cuvinte.

— Nu te merită.

— Asta e o răutate.

— Ştiu că o iubeşti. Nu sunt rea.

A dat din cap şi a ridicat privirea spre copaci.

— E motivul pentru care nu am putut să fiu cu Kelly Ciocan. E bun, în acelaşi fel în care eşti şi tu. Ca şi cum ai avea în tine un metal sau mai ştiu eu ce care nu vrea să se topească, orice s-ar întâmpla.

— O, ba mă topesc. Aş putea să-ţi arăt nişte lucruri stricate.

Tot nu se uita la mine.

— Ce spun e că te trezeşti şi eşti tot tu, în fiecare zi. Eu nu sunt aşa, eu cedez. Îmi schimb reţeta, ca să fiu pe placul celorlalţi.

Să te schimbi ca să fii pe placul oamenilor mi se părea o afacere bună. Dori nu făcea asta pentru mine. Se ţinea de planul ei, tot mai goală în fiecare zi. De acum nu o mai duceam jos, o lăsam pur şi simplu în pat. Nu mai încercam să vorbesc despre lucrurile pe care urma să le facem după ce ne vindecam. În acea dimineaţă, Dori spusese că ar fi trebuit să fim doar iubiţi din copilărie, în loc să încercăm să devenim adulţi. Aşa, eu aş fi putut să-mi văd de drum. M-am supărat foarte tare pe ea.

Când ieşeam de pe aleea lui June, am văzut o camionetă oprită pe marginea drumului. Nu era un vehicul cunoscut şi nu vedeam nimic în neregulă, cauciucurile păreau bune. M-am dat jos să văd cum puteam să ajut. Era Ciocan. Cu coatele pe volan, cu părul în ochi. Cu nodurile degetelor înfipte în orbite.

Am ciocănit în geam.

— Eşti bine, omule?

A coborât geamul şi m-a privit, clipind.

— Nu intru în casa aia.

— E-n regulă. Sunt sigur că amândouă înţeleg. Voi doi v-aţi văzut fiecare de drum.

— Nu. Nu, eu nu. Ea era aleasa, omule.

— Bine.

Pagube grave aici, nimic ce să pot repara.

— Îi spui tu lui Emmy din partea mea? Doar la revedere şi că îmi pare rău pentru tot. Nu o învinovăţesc deloc. Spune-i că încă o iubesc.

Telefonul a început să-mi sune în drum spre Tommy şi l-am ignorat. Era mereu Dori, care voia să vin acasă. Trebuia să predau a doua zi o bandă desenată şi abia o schiţasem. Dori spunea că pot la fel de bine să desenez şi acasă. Îmi ţinea ea creioanele şi cariocile. Ar fi vorbit mereu şi ar fi vrut să-i aduc ceva şi ar fi plâns. Şi Jip.

A sunat în continuare după ce am ajuns la Tommy. După o oră aproape terminasem banda desenată şi minunatul meu metal lăuntric era pe cale să se topească, aşa că am răspuns.

Nu era Dori. Era Angus.

— O, Doamne, Demon, unde eşti? Vino, te rog, imediat.

Sângera cineva? Pentru că nu voiam să-l văd pe Mister. Treci dincolo de ruşine, spre faza în care spui hai să ne prefacem că sunt mort. Dar Angus era înnebunită. Am întrebat-o dacă să sun la numărul de urgenţă şi a scos o rafală de înjurături. Fără poliţie. Era vorba de U-Haul şi voia, dacă se putea, să-l omor.

Durează douăzeci de minute să te duci până la ei, iar eu am ajuns în zece, i-am găsit pe amândoi în camera de zi urmărindu-se ca şoarecele şi pisica în jurul mesei, ocolind-o pe o parte, apoi pe cealaltă, ţipând, dar nu îmi era clar cine era şoarecele. U-Haul era roşu la faţă, cu o urmă pe gât, iar din gură îi curgea saliva ca unui maniac din benzile desenate care urlă ca nebunul. *Nu mai aştept, dă-mi-o dracului în seara asta sau o să vezi cum o să se scufunde mizeria asta de corabie.*

Angus m-a văzut. Apoi m-a văzut şi el şi s-a ghemuit ca un animal ciudat. Cu ochii pe uşă.

— Nu-l lăsa să plece! a strigat Angus.

L-am placat şi ea a înhăţat nişte hârtii de pe masă şi a trecut prin dreptul nostru, pe uşă afară. Aşteptam să aud maşina, dar nu a plecat. Trebuia să stau aşezat pe bulangiu până la alte indicaţii. U-Haul mă ciupea şi mă zgâria cu braţele lungi contorsionate. Am întrebat unde e Mister şi a spus unde crezi, beat rupt. Apoi m-a surprins înfigându-şi dinţii în pulpa mea. Nenorocitul dracului! I-am dat un pumn în maxilar, dar unghiul nu era grozav. Am reuşit să-l întorc pe burtă, să pun distanţă între dinţii lui şi orice parte din corpul meu, dar tot se zvârcolea şi scuipa. Nu înţelegeam de ce nu plecase Angus cu maşina. Apoi mi-a răsunat în urechi, ca un ecou, ce spusese. *Nu-l lăsa să plece.*

Nu puteam să-l ţin prea mult pe loc. La cum se zbătea sub mine, parcă eram aşezat pe o podea de mingi de baseball. În plus luasem ceva după ce plecasem de la June, deci nu eram în cea mai bună formă de luptă. Ticălosul parşiv m-a atacat la punctul slab, s-a împins cu sălbăticie în spate în genunchiul meu paradit, dar-ar toţi dracii! Şi s-a târât ca un rac spre uşă.

Afară, pe întuneric, eram orb, luminile de pe verandă nu erau aprinse. Wranglerul ei era pe alee. Chevroletul meu Impala bloca Volkswagenul Caddy al lui Mister, amândouă acolo. Şi preţiosul Mustang al lui U-Haul, în jurul căruia

omul însuşi dădea ture şi izbea cu pumnii în geam. Pesemne că Angus era înăuntru. Acasă oamenii lăsau cheile în maşină, aşa facem noi, cu excepţia zonelor cu mai mulţi drogaţi sau a situaţiilor cu datorii mari neplătite. Am văzut o licărire de lumină: Angus în maşina lui, fluturând spre mine un mănunchi de metal. Strânsese cheile tuturor maşinilor şi îl închisese pe U-Haul în afara navei lui.

M-am strecurat, l-am izbit şi am ocolit maşina în fugă spre scaunul pasagerului. Angus mi-a descuiat, am plonjat şi am blocat uşa în spatele meu. În maşină plutea dens mirosul lui unsuros.

— Rahat, am spus, încercând să respir.

Strigătele lui erau cât de cât atenuate de geam.

— O să ia un cric şi o să spargă geamul.

Ea s-a holbat la mine.

— Sigur nu la iubitul lui Mustang.

— Nu, ai dreptate. Iubirea vieţii lui.

A făcut ochii mari.

— Demon, pe mine mă vrea.

— Adică?

— Ai încercat să-mi spui. Nu am vrut să te ascult.

Se dăduse la ea. Îi spusese că avea lucruri de-ale ei încă de când era mică, lenjerie intimă. Se uitase la ea în cadă. Nu mai voia să aştepte. Ca să facă sex cu ea, adică. Pentru că acum putea s-o oblige.

— Ce nebunia naibii mai e şi asta?

Îmi venea să vomit. Îmi tiuiau urechile.

— Şantaj.

S-a lăsat o tăcere stranie. M-am uitat cum îşi revenea din starea de agitaţie. Ca şi cum toate astea i se întâmplau unei alte Angus. U-Haul îi spusese că putea să se ducă la comitetul şcolar şi să facă în aşa fel încât Mister să fie dat afară pentru beţie şi alte lucruri mai rele. Delapidarea fondurilor şcolare şi a celor de promovare. Asta avea să se întâmple, dacă nu făcea sex cu el.

Nu mai izbea în maşină. Nu-l vedeam şi era prea linişte. Nu reuşeam să-mi pun mintea în mişcare, ca şi cum lichidele din ea ar fi fost reci.

— Rahat! S-a dus să ia altă cheie.

— Nu mai e nicio cheie. Era ofticat pe faza asta, a pierdut celălalt set.

— Eşti sigură?

— Da. Dar cricul încă e o opţiune.

— Toate astea sunt doar vorbe, am spus. Inventează chestii. Dumnezeule! Să fure din fondurile de promovare? E ca şi cum ai lua bani din cutia milei, Mister nu ar face niciodată aşa ceva.

Nu ar face-o, mi-a zis ea, dar a făcut-o. Fără să ştie. U-Haul ţinea contabilitatea. Muta bani din fondurile pentru fotbal în contul bancar al mamei lui, de ani

întregi, se pare, i-am spus că, dacă ar fi fost adevărat, ar fi dat foc hrubei lor nenorocite din Heeltown şi şi-ar fi făcut o viaţă.

Aştepta doar momentul potrivit, asta îi zisese. Mă suna de o oră, Doamne! De când o fugărea în jurul mesei? A spus că nu de prea mult timp, durase ceva până să se ajungă acolo. Se dusese în birou la Mister în acea după-amiază şi descoperise că U-Haul îi falsificase semnătura pe o grămadă de chestii, împuterniciri şi altele. Furase şi de la domnişoara Betsy, îi modificase cecurile. U-Haul intrase atunci în birou, ea îi aruncase chestiile astea în faţă şi de la una se ajunsese la alta, şantaj şi altele, până când totul culminase cu el încercând s-o împingă în dormitor.

Era greu de urmărit. De ce să umble ea în biroul lui Mister? O nebunie. Cineva sunase acasă şi spusese că U-Haul băga o grămadă din banii lui Mister în aşa-numita lui întreprindere şi că trebuia să verifice cu Mister. Angus răspunsese la telefon. Şi aşa se ajunsese unde se ajunsese. La naiba! Domnul McCobb dă în vileag ţeapa altuia.

Am stat o veşnicie în maşină, aşteptând următoarele mişcări ale unei minţi înnebunite. Printre altele, îmi făceam griji că ar putea să dea în maşina mea cu cricul. Pe la miezul nopţii am stabilit că zona era sigură. Ne-am dus să vedem ce face Mister, care dormise în timpul spectacolului. M-am oferit s-o duc pe Angus în altă parte, dar îşi revenea. Am intrat în birou şi am descuiat sertarul unde Mister îşi ţinea pistolul Smith & Wesson 40, ca să-l ia cu ea în pat. M-am asigurat că e încărcat şi i-am arătat piedica, un pic complicată, o piedică cu mâner, care trebuie acţionată cu palma. Ştia.

Am stat o vreme cu ea în cameră, chiar dacă mai târziu asta avea să mă coste al naibii, din mai multe puncte de vedere. Am întrebat-o dacă era posibil ca Mister să ştie de furtişaguri. A spus că nu. Avusese încredere în U-Haul, apoi fusese prea beat prea multă vreme.

— Partea asta mă distruge, a zis. U-Haul spune că mi-am căutat-o. Ştiam de tata şi nu am zis nimic. E adevărat, Demon. Noi ştiam.

— Nu ai căutat nimic, am spus. Dumnezeule! Nu poţi să gândeşti aşa.

— Ştiu.

— Ţi s-a făcut. Vi s-a făcut, ţie şi lui Mister.

Cuvinte pe care le auzisem.

— Ştiu.

Era cam nesigură şi m-am gândit că ar putea să se prăbuşească, dar nu s-a întâmplat. S-a aşezat pe pat şi vorbea despre ce trebuie să facă, începând de mâine. Bani pe care trebuia să-i dea înapoi, rahaturi pe care trebuia să le rezolve. Avocaţi. Arăta ca un copil, ghemuită lângă tăblie în pijamaua ei albă elastică, răsucind o şuviţă de păr pe deget, vorbind ca un cap de familie. Nu puteam să mă gândesc decât la micuţa Angus cu ochii aceia de Hellboy fixaţi asupra ei, toată viaţa, în timp ce pielea i se tăbăcea.

I-am spus să împingă comoda grea în faţa uşii după ce plecam. Şi am aşteptat să mă asigur că a făcut-o.

56

Era aprilie, nu trecuse încă un an de la moartea lui Vester şi s-a întâmplat aşa cum ştiam că se va întâmpla. M-am întors acasă şi am găsit-o. Pe înserat, nu se întunecase încă de tot. Lua-te-ar naiba, aprilie, nu-mi mai trebuia luna asta. Nici noiembrie. Zile de naştere, Crăciun, arbustul de sânger şi copacul lui luda, chiar şi sezonul de fotbal. Dacă trăieşti îndeajuns, toate lucrurile pe care le-ai iubit vreodată se pot întoarce să-ţi scoată ochii. De mirare este că ai început viaţa fără nimic, o termini fără nimic şi între timp pierzi totuşi atât de multe.

Iniţial aproape că n-am simţit nimic, am spălat-o, cum făcusem de atâtea ori, am adus-o într-o stare decentă. Şi apoi casa, i-am curăţat mizeria şi trusele. Am ascuns chestii, înainte să dau vreun telefon. Nu prea erau multe de dat. Thelma nu mai avea niciun motiv să audă de ea. Ca şi toţi ceilalţi. Nu-mi doream deloc s-o revăd pe mătuşă, dar cei de la Urgenţe au spus că trebuie să ia legătura cu ruda cea mai apropiată, aşa că le-am dat telefonul lui Dori. Mătuşa Fred era în agendă. Ştersesem înainte câteva numere, dar pe nimeni nu interesa să desluşească vreun mister. Încă o supradoză în Lee County. Fuseseră sute.

Şi aşa am ajuns „băiatul care a intrat în casă şi a găsit-o”. Lumea spunea că intrasem prin efracţie, tot felul de lucruri. Poveştile cresc pe socoteala altora. În ciuda faptului că aveam hainele şi altele prin toată casa. Mătuşa Fred nu-şi amintea deloc de mine. M-am uitat la ea cum a ridicat o pereche de blugi de-ai mei de pe jos ca şi cum ar fi curăţat o toaletă şi i-a spus fiicei care era o miniatură a sa ceva despre faptul că Dori avea o grămadă de prieteni bărbaţi. Ar fi trebuit să urlu până când ticăloasa se ducea naibii, dar mi se blocase gâtul. Fetiţa mea. Nu a fost nevoie să spun nimic pentru că, la fel ca data trecută, mătuşa a ales totul. Biserica, muzica, înmormântare cu de toate. Au îngropat-o alături de Vester şi de mama ei. Singurul lucru corect pe care l-au făcut.

Cât a ţinut slujba m-am simţit ca o piatră sau ca o bucată de gheaţă. Nu rece, faţă de puţinii care veniseră să-i aducă un omagiu, nu era vina lor. Cele mai multe erau asistentele care o ajutaseră cu Vester. Şi Donnamarie şi ceilalţi de la magazin şi câteva fete care poate fuseseră prietene cu Dori la şcoală înainte să se plictisească de ea. Vinovăţia, curiozitatea, cine ştie ce îi aduce pe oameni să-i vadă pe morţi. Înmormântarea era ceva atât de nedrept, încât nu înţelegeam ce importanţă are. Făcusem deja absolut tot ce putusem pentru Dori şi asta se rezuma la nimic.

S-o văd pe Angus, asta da surpriză. A apărut în spatele meu când intram în biserică şi se poate spune că m-a condus de-a lungul zilei ca pe un orb.

Pe marginea gropii am stat cu toţii şi am aşteptat mai mult de o oră, pentru că mătuşa Fred şi Tonto s-au rătăcit. Şapte-opt kilometri, de la biserică la cimitir, şi ele s-au pierdut. Fuseseră acolo cu un an înainte la Vester, dar eu condusesem. De data asta erau singure şi nu au băgat în seamă indicaţiile pe care le-am dat, mi-au spus că aveau navigator în telefoane. Dar când ajungi pe drumurile astea lăturalnice, chestia aia se dereglează.

Ziua însăşi era crudă, un cer aşa de albastru, că îţi smulgea afurisita de inimă dintre plămâni. Pomi înmuguriţi, narcise galbene explodând din pământ, sângeri împrăştiaţi în jur, în rochiile lor. Rudele lui Vester erau într-unul dintre acele cimitire mici urcate pe latura unui munte, de unde te uiţi peste vale către toate celelalte lanţuri care se ridică unul în spatele celuilalt în nuanţe atât de variate de albastru, de parcă s-ar da mari. Se vede că pe vremuri oamenii aveau o viziune mai optimistă legată de chestia cu moartea şi alegeau asemenea locuri pentru privelişte.

Oamenii au devenit vorbăreţi şi au început să-şi piardă răbdarea de atâta aşteptat, în ciuda priveliştii spectaculoase, dar pastorul era plătit de mătuşa Fred, aşa că nu era de acord ca ea să rateze ceva din reprezentaţie. Destui oameni s-au întors la maşini şi au plecat. Nici eu nu aveam nicio dorinţă să arunc o mână de pământ pe sicriul mic şi alb al lui Dori. Avusese parte destul de asta cât trăise. Am făcut o plimbare cu Angus pe lângă cimitir până la un mic pâlc de pini. Ne-am aşezat pe nişte pietre mari şi ne-am uitat la păsările care ţopăiau pe pământ în căutare de gâze şi ridicau praful cu mişcări bruşte din cap. Angus m-a întrebat dacă mă descurcam şi în sfârşit m-am prăbuşit, într-o anumită măsură. M-a lăsat să mă smiorcăi.

În cele din urmă am reuşit să întreb, cum se cuvenea, despre Mister, scandal şi tot restul. Mi-a spus că s-a dus împreună cu Mister la comitetul şcolar să explice situaţia şi că risca să fie suspendat, dar nu înainte de sezonul de toamnă. Dacă Generals rămânea fără Mister, putea să se lase cu revolte de stradă. Angus spunea că Mister era de acord cu orice decizie, voia să-şi asume răspunderea pentru fapte. Am întrebat de unde aveau să facă rost de bani dacă îşi pierdea locul de muncă. Se descurca, avea de gând să închirieze casa mare. Se uita după apartamente în Norton, unde să se poată duce la cursurile de la colegiul de stat şi Mister să rezolve problema cu băutura. Acolo se organizau întâlniri ale Alcoolicilor Anonimi. Îi acorda o perioadă fixă. Urma să stea şi să-l ajute încă un an, apoi îl lăsa pe cont propriu, pentru că ea se ducea la celălalt colegiu. Am întrebat-o dacă nu era cam dură. A spus că nu. Nu avea de gând să-şi rateze viaţa pentru ca alţii să poată să se facă praf.

S-a oprit.

— Nu mă refer la tine, Demon. Înţelegi asta, da?

I-am răspuns că ştiu că nu sunt problema lor. M-a contrazis, mi-a spus că Mister încă era tutorele meu. Şi oare era corect să fiu dat în grija unui tutore

beţiv? I-am spus că o să adaug şi asta pe listă. Dar îmi dădeam seama că era pe cale să se enerveze. Îşi făcuse planuri noi de viaţă în ultimele două săptămâni, când mai eram cu Dori. Acum trebuia să le regândească. Nu-i nevoie, am spus. A întrebat unde aveam de gând să stau. I-am spus că găsesc eu. Nu eram supărat pe ea. Nu eram în niciun fel. Înţelegeam ce încerca să-mi spună, că încă eram o familie. Doar că nu simţeam că ar fi aşa.

Purta pălăriuţa neagră cu voal, pe care i-o dădusem la primul nostru Crăciun. Pe atunci spusese în glumă că avea să fie cunoscută în tot ţinutul ca vulpiţa funebră. Mulţumesc, Doamne! Foarte frumos. Ne-am întors la înmormântare la timp ca să vedem cum se termina. Thelma era printre puţinii care rămăseseră. A fost drăguţă şi m-a îmbrăţişat. Dar, până la urmă, în afară de Angus, nu au fost prea mulţi participanţi care să mă bage în seamă. Câţiva, puţini, m-au întrebat dacă o cunoscusem pe răposată.

A trebuit să mă mişc repede să-mi iau lucrurile din casă, pentru că echipa Fred s-a întors după înmormântare, şi-a pus mănuşi galbene de cauciuc şi a trecut prin toate, ca oamenii care se ocupă de materiale periculoase, cu Lyso şi pungi de gunoi, golind totul. Mobilă, fotografii, haine dragi ale mamei, pe care Dori le ţinea dintotdeauna, toate băgate în pungi şi aruncate afară. Un tip venea de două ori pe zi şi căra totul la groapa de gunoi. Nici măcar nu le-au scos la vânzare. Pentru ei, toată viaţa noastră era un gunoi.

Din fericire au ignorat Chevroletul Impala, păreau să creadă că e al meu. Toate lucrurile mele au încăput în el. În cele două zile în care au strâns, plecam, apoi mă întorceam, dormeam în maşină şi mă uitam cum din pungile negre de gunoi creştea un munte. Scoteau ramura asta din copacul lor. Se pare că Newport News e în Virginia. Acelaşi stat, altă planetă.

Celălalt mister pe care nimeni nu s-a ostenit să-l dezlege era Jip. Îl găsisem şi pe el, nu întins pe ea ca de obicei, ci sub cearşaf, ghemuit lângă trupul ei rece. Dacă avea în vene aceleaşi droguri ca ea, nu aveam să ştiu niciodată. Accident sau nu, întrebarea vieţii mele. În timpul curăţeniei pe care o făcusem înainte să sun la urgenţe, îi luasem trupul mic şi ţeapăn, răsucit ca un băţ de scorţişoară şi îl înfăşurasem în prosopul cu dungi ponosit pe care îl ţâra mereu prin casă. Spunându-şi că eu eram acea cârpă, presupun. Apoi, cu toată agitaţia din jur, uitasem de el.

Micul ghemotoc în prosop a apărut afară, pe mormanul de pungi negre. Fiinţa aceasta micuţă şi înverşunată, care nu încetase nicio clipă s-o iubească pe ea, iar pe mine să vrea să mă mănânce la cină. L-am dus şi l-am îngropat în spatele magaziei cu scule. Singura despărţire rămasă în seama mea.

57

Nu ştiu sigur câte zile am trăit în maşină până când a dat de mine Maggot. Se mutase din nou la doamna Peggot între timp. Puştiul fusese aruncat de colo-colo în decursul anilor, dar nu rămăsese niciodată fără acoperiş, pentru că sângele apă nu se face. Eu ar fi trebuit să ştiu, născut în punga cu apă. Fără rude, fără casă, dar măcar nu aveam să mă înec niciodată, ura! Evanghelia după doamna Peggot.

Ea mă refuzase odată şi aveam şi eu mândria mea. Nu intenţionam să mă duc să mă rog. Dar acum ea voia să mă mut cu ei şi a fost nevoie de ceva muncă de convingere. Poate că până la urmă spera că o să am o influenţă pozitivă asupra lui Maggot sau că cineva o să repare lucrurile stricate şi tot ce nu mai funcţiona de când domnul Peg zăcuse atâta vreme şi apoi murise. Maggot avea alte talente.

Până la urmă nu am reparat prea multe. Nu prea am ce să povestesc despre zilele în care am stat acolo, în primul rând pentru că nu mi le amintesc. Maggot şi cu mine ne-am pus pe o petrecere care a şters cu buretele sfârşitul de săptămână şi s-a lungit până la sfârşitul lunii. Apoi ne-am spus: cui îi pasă de luna mai?

Mai ţineţi minte toate afirmaţiile cum că drogaţii nu vor de fapt să se facă praf, doar încearcă să scape de sevraj? Uitaţi de ele. După ce a murit Dori, eram pus pe fapte mari. Şi am reuşit, în bună măsură. Slujba de la magazin a intrat în sfârşit în galeria de cadavre a istoricului profesional al lui Demon. Şi biata doamnă Peggot. Nu am făcut nimic prin casa aceea, doar apăream în rare ocazii şi o duceam cu maşina la cumpărături. Altfel am fi murit de foame, de vreme ce ea nu conducea şi Maggot nu pricepea deloc care-i treaba cu camioneta domnului Peg. Încă o lovitură pentru bărbăţia lui vătămată: Maggot nu a învăţat niciodată să conducă o maşină cu cutie de viteze manuală.

Aveam gândul vag că, dacă banii deveneau o problemă, se apropia sezonul tutunului şi atunci aveam să câştig ceva. Mâna de lucru era rară. Cum aproape toţi puştii din ţinut erau praf, puţinii fermieri rămaşi pe pământurile lor trebuiau să caute insistent pentru a găsi pe cineva care să se descurce cât de cât la muncile grele. Cei mai mulţi veneau la noi de dincolo de graniţa cu Mexic. Împreună cu toată heroina. Fără nicio legătură, din câte ştiu eu.

Singurul lucru de care mă mai ţineam, la limită, era Red Neck. Nu puteam să-l las pe Tommy de izbelişte, el chiar nu merita aşa ceva. Avea un cuvânt din ce în ce mai greu de spus. La început avuseserăm amândoi o grămadă de idei, iar acum el le schiţa în desene. Varianta cu schelete. Cel puţin o dată pe săptămână mă trezeam suficient cât să pot pune carne pe oase. Grupul de fani voia să vadă stilul meu. Dar variantele brute ale lui Tommy aveau propria lor viziune

înspăimântătoare, mai aproape de adevăr decât orice am pus eu vreodată pe hârtie. Oamenii noştri, munţii noştri, toate grijile noastre: un univers de fantome. Eu numeam desenele sale Neckbones şi l-am întrebat dacă pot să le păstrez. Tommy a spus că e o pornire întunecată din partea mea, dar mi-a dat voie.

Ziua în care s-a întâmplat totul, în care am ajuns la fundul sacului, cum se spune în cercurile noastre, a fost în iunie. Una dintre zilele acelea fierbinţi, ploioase, când ai impresia că respiri printr-o pungă de hârtie. Dar nu vremea a fost lucrul cel mai rău. Acum arăt cu degetul spre Rose Dartell. Faptul că am dat peste ea în ziua aceea a fost ultimul cui bătut în coşciug. Aş da orice să fi rămas acasă. Dacă dorinţele ar fi nişte cai, cum se spune, am avea cu toţii căcatul nostru de curăţat.

Eram cu Maggot la celebra casă a drogurilor din Woodway, unde Troc încă locuia cu alţi tipi. Oamenii veneau şi plecau ca nişte pisici de pripas, nu stăteai mereu să ţii minte cum îi cheamă. Maggot avea nevoie să ia ceva. Eu eram bine, făcusem rost la înmormântare de o sticluţă jalnică de Oxy de la Thelma şi îmi înmulţisem investiţia. Clinica pentru dureri, prima vineri a lunii: pâini şi peşti. Dar l-am dus pe Maggot cu maşina la Woodway şi am făcut efortul să intru în vorbă cu lumea. Am pălăvrăgit cu Troc, l-am întrebat dacă mai ştie ceva de domnul Golly, nu ştia, păcat. Omul acela îmi rămăsese la inimă. Apoi Maggot şi ceilalţi drogaţi au ajuns la faza de joculeţe, când toată lumea cade pe jos, iar eu am ieşit să stau afară, făcut praf şi bucurându-mă de stare. Trăgeam în piept halitoza verii, mă lăfăiam în lumina bolnăvicioasă a acelei verande. Salteaua putrezită, comoda fără sertare, frigiderul răsturnat pe o parte cu uşa deschisă, adăpostind o sală de aşteptare minusculă deasupra a patru scaune negre de plastic lipite între ele. Îmi aminteam cum o salvasem pe Martha chiar de pe această prispă, cu o veşnicie în urmă, şi mă întrebam ce s-o fi ales de ea. June avea s-o pună pe picioare, cu siguranţă. Maggot şi cu mine o evitam cât puteam pe June.

Jumătate de verandă era ocupată de stivele de lemn de foc aflate acolo de atâta vreme că se acoperiseră cu un strat sfâşiat de pânze albe şi prăfuite de păianjen. Am văzut o mamă-şobolan intrând şi ieşind dintre buşteni, ducându-şi puii de ceafă dintr-o parte a stivei în cealaltă. Apărea cu ei pe rând, foarte pusă pe treabă, ca şi cum ar fi lucrat contra cronometru, se muta cu biroul. Cum se hotărâse că o parte din harababura asta era mai puţin periculoasă decât alta, habar n-am.

Un Chevrolet murdar de pământ a intrat pe drum, primul vehicul de orice fel în mai mult de o oră, şi m-a surprins când a oprit lângă casă. Altă surpriză, Rose Dartell a sărit din el, a trântit uşa şi a început să meargă repede, cu o cutie de pizza în braţe.

— Fir-ar, Rose! Mi-ai făcut plăcintă?

S-a oprit brusc. Avea părul cumva altfel, mai puţin creţ, dar faţa îi era neschimbată. Rânjetul-cicatrice.

— Ce naiba cauţi aici?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

— Lucrez la Pro’s. Şi la compania de telefoane, de doi ani deja.

— Pro’s Pizza face livrări până în nenorocitul de Woodway?

— Sunt clienţi regulaţi. Plătesc cash. Mai ai şi alte întrebări sau pot să-mi văd de treabă?

— Bagă mare.

Mă întrebam dacă îi dădeau şi altceva în afară de bani înăuntru. A stat ceva. Pesemne că domnul Pro habar nu avea unde mergea ea cu maşina pe banii lui. Nu am putut să nu mă gândesc la ultima noastră întâlnire, la popasul întunecat de pe autostradă, unde Rose îmi dăduse veştile despre Emmy ca şi cum ar fi scuipat o băutură. Mă pregăteam să intru şi să-l sfătuiesc pe Maggot să-şi spună rugăciunea de mulţumire şi să ne cărăm, dar Rose a ieşit. S-a aşezat la marginea stivei de lemne. Mamă-şobolan, ai grijă.

— Te-a sunat deja Repede-Nainte? a mormăit, în timp ce îşi aprindea o ţigară.

— De ce m-ar fi sunat?

A ridicat din umeri, şi-a şters cu încheietura nasul care îi curgea. Da, clar, primise un bacşiş în casă.

— Nu văd de ce nu. Mereu are nevoie de ceva de la cineva. S-a întors în Lee County, poate nu ştiai.

— A, da? Şi unde stă?

— Într-o casă veche şi mare a unei doamne. Pe aici i se spune Spurlock, dar nu e chiar un oraş, cam pe lângă Duffield. E un loc greu de găsit.

Rose şi-a scuturat ceva de pe genunchii blugilor, şi-a aranjat cureaua sandalei. Printre munţii dinspre est se auzeau tunete. Apoi cerul s-a întunecat în felul acela brusc, care arată ca o pană de curent a lui Dumnezeu. Mi-am aprins o ţigară din cele pe care le aveam, Rose nu-mi oferise vreuna. Stăteam şi ne uitam la grămada de maşini care păreau să fie proprietatea casei drogaţilor din Woodway. Unele vii, unele moarte, altele luate la ţintă.

Rose a expirat ultimul fum şi a strivit ţigara cu tocul.

— Auzi, e ultima livrare şi acum mă duc acolo.

— Acolo unde?

Gândul îmi fugise.

— La Repede-Nainte. Dacă vrei, poţi să vii după mine. Să-l saluţi.

I-am spus că e foarte drăguţă.

— Nu sunt. Ba chiar mă gândesc că data viitoare când are nevoie să vină cineva să-l scarpine la ouă, poate fluieră după tine, nu după mine.

Poate, dacă încă m-aş fi plecat în faţa atracţiei magnetului Repede-Nainte. Însă hotărâsem cu ceva vreme în urmă că, dacă mai vorbeam o dată cu ticălosul ăla,

nu aveam să-i spun lucruri frumoase. Un erou prăbuşit se sparge în cioburi mai ascuţite decât ai crede. Emmy fusese ciobul care îmi rămăsese în gât. Am simţit gust de fiere. Apoi m-am surprins singur când m-am dus înăuntru să-l culeg pe Maggot. Am urmat camioneta lui Rose şi am ieşit din Woodway.

Până să ajungem înapoi pe 58, ploaia a început să izbească parbrizul cu picături mari, umflate. Maşina avea nevoie de ştergătoare noi, dar erau unul dintre cele mai neînsemnate lucruri de care avea nevoie acea maşină. De titlul de proprietate, care să nu mai fie pe numele unui mort, pentru început. Mă străduiam să văd prin ceaţă, îmi doream să fiu un pic mai treaz şi încercam să urmăresc luminile roşii de semnalizare din faţă. Rose a ieşit de pe autostradă mai repede decât mă aşteptasem, pe Dry Creek Road, care ducea în locuri unde nu-ţi prea doreai să ajungi. Nu era drumul normal spre Duffield, dar poate, aşa cum spusese ea, nu stătea chiar acolo. După vreun kilometru şi jumătate am dat peste o camionetă eşuata care bloca drumul. Ea a ocolit-o, dar eu m-am oprit, pentru că mai văzusem acel vehicul oprit. De data aceasta ştiam că proprietarul şi problema puteau fi reparate. Kelly Ciocan, cu cauciucul din spate stânga spart.

Am coborât geamul şi am strigat. Nu pricepeam de ce când ploua trebuie să urli, deşi eşti la doi metri distanţă, dar aşa se întâmplă. Bietul Ciocan arăta mai jalnic decât o pisică înecată. Ploaia îi curgea de pe nas, tricoul alb era îmbibat de apă ca o a doua piele, de i se vedeau prin el sfârcurile şi părul de pe piept. Şi-a dat şuviţa udă de păr din ochi, s-a uitat la noi şi mi-am dat seama că nu era treaz. Îşi scosese sculele, dar părea să nu ştie ce să facă în continuare. Am coborât, gândindu-mă că Rose avea să meargă mai departe şi să ne lase aici. Pesemne că se uita în oglinda retrovizoare, pentru că a dat înapoi.

I-am strigat că rămâne pe altădată. Dar a spus nu, avea să aştepte, cât putea să le ia la trei papagali să schimbe un cauciuc. Foarte repede a rămas un singur papagal. L-am trimis pe Ciocan să caute ceva cu care să blocheze roţile pe partea cealaltă, ceea ce a şi făcut, în timp ce eu potriveam cricul. Apoi Maggot i-a strigat să meargă să se urce în maşina mea şi el La ascultat. Dintre toate victimele dezastrului Emmy/Repede-Nainte, Ciocan era cea mai jalnică. Spusese că nu avea de gând s-o lase în urmă şi se ţinea de cuvânt. Ne petreceam adesea timpul făcându-ne varză cu el, iar Ciocan ajunsese un muist trist, plângăcios şi mereu pulbere. Tipul nu ţinea la băutură. Partea proastă, după ce stătuse mereu pe calea cea dreaptă şi îngustă în primii lui ani de viaţă: nu avea antrenament. Îi atrăsesem atenţia lui Maggot să nu-i dea nimic mai tare, măcar până mai învăţa. Dar în acel moment, în timp ce scoteam şuruburile care ţineau cauciucul spart, l-am văzut cum trage praf pe nas de pe bordul Chrevroletului meu. Rose a văzut şi ea. Nu-i scăpa niciodată nimic.

Nu eram deloc încântat că stăteam singur afară şi îi schimbam cauciucul lui Ciocan pe o ploaie torenţială, începeam să înţeleg de ce se numea Dry Creek Road. Era albia unui pârâu. Deloc uscat de data asta. Apa plină de noroi ţâşnea

peste tot în jurul meu şi pe sub maşină şi nu eram sigur dacă o să ţină cricul. Am scos cauciucul şi l-am pus pe cel de rezervă cât ai bate din palme, însă apoi, mama mă-sii de treabă, şuruburile. Le aşezasem frumos lângă jantă, cum se face. Acum dispăruseră şi janta pleca legănându-se ca o nenorocită de raţă. M-am enervat, am blestemat ploaia, am început să pipăi cu ambele mâini prin apa care se scurgea, căutând şuruburile în pietrişul mişcător şi ud. *Căcat, căcat, căcat, căcat.* Îmi venea să omor pe cineva. Am smuls uşa de la Chevroletul Impala şi am urlat la amândoi să se dea jos şi să mă ajute să găsesc nenorocitele alea de şuruburi. Dar chiar şi dacă vreunul dintre noi ar fi fost treaz, era o cauză pierdută. Ca şi cum ai fi încercat să pescuieşti crabi cu mâinile goale. Ba chiar aveam şanse mai mari să găsim crabi în haosul ăla.

În cele din urmă, a trebuit să abandonăm camioneta lui Ciocan. Putea să se întoarcă mai târziu, cu şuruburi noi şi cu capul limpede. În ultima clipă şi-a adus aminte să se întoarcă şi să-şi ia puşca din torpedou. Probabil ca arma de foc făcea mai mult decât maşina, i-am spus lui Rose că îl ducem pe Ciocan acasă, dar ea a zis ca eram doar la câţiva kilometri de casa lui Repede-Nainte, aşa că puteam să ne oprim acolo să ne uscăm, să fumăm un cui ca să ne calmăm etc. Apoi a pornit, lăsând o dâră ca o barcă cu motor. Ciocan locuia în Duffield. Nu eram foarte sigur unde ne aflam, ştiam doar că trebuia să ies naibii din pârâul ăla vuitor, deci am urmat-o pe Rose. Ciocan era pe bancheta din spate şi nu bănuia ce aveam de gând. El şi Repede-Nainte nu se întâlniseră decât o singură dată, din câte ştiam eu, la petrecerea lui June. Momentul acela scurt şi luminos în care Emmy fusese a lui Ciocan, înainte să-i fie furata. Îmi amintesc cum răsese după aceea Repede-Nainte cu Şoarece, făcându-l pe Ciocan malac prostănac. Dintr-o reîntâlnire nu putea să iasă nimic bun. Ultimele rămăşiţe treze ale minţii mele spuneau: *Du-te acasă*.

Şi pentru a mia oară în acea lună, am răspuns: să mă duc acasă unde, la cine? Sunt un distrus bun de nimic, cui îi pasă? În seara în care o găsisem pe Dori, îmi pare foarte rău că trebuie s-o spun, o parte din mine a fost uşurată, gândindu-mă că de acum nu o să trebuiască să-mi mai fac griji în fiecare clipă că s-ar putea să moară. Îmi spuneam că o să-mi fie mai bine far a această temere. Cât mă înşetam! Chiar dacă între noi nu mai rămăsese nimic bun, acea groază făcea din mine un om care încă era legat de alt om. Acum nimeni, nicăieri, nu avea nevoie de mine.

A început să plouă şi mai tare. Nu văzusem în viaţa mea aşa ceva. Am luat-o pe un drum lăturalnic care nu mai era un râu curgător, dar nu aveam vizibilitate prin parbriz. Am observat ca strălucirea îndepărtata şi roşie a luminilor de semnalizare de la maşina lui Rose indica o oprire şi am oprit la rândul meu, crezând că o să mă aştepte în furtuna. Apoi luminile s-au stins şi am văzut silueta lui Rose fugind dinspre camioneta ei către conturul unei case şi, până să mă dezmeticesc, Maggot ieşise şi alerga şi el în aceeaşi direcţie. Ne-am repezit cu

toţii. Maşina părea un bol pentru peşti în care riscam să ne înecăm. Am ajuns pe veranda şi cineva ne-a dat drumul în casă.

Rose vorbise despre casa „unei doamne” şi mă gândeam la vreo proprietăreasă în halat de casă. Nu. O chema Temple, mare bunăciune. Pantaloni scurţi, par lung şi blond. N-o înghiţea pe Rose, se vedea limpede. Dar cu noi s-a purtat ca şi cum am fi fost nişte căţeluşi salvaţi, s-a dus şi a adus prosoape, a făcut cafea fierbinte, ne-a aşezat în camera de zi unde era pipa ei de droguri, o chestie ca o oală, cum foloseau hipioţii. Cică ea le făcea. Interesantă doamnă, interesantă casă. Mare, veche, cu destul de puţină mobilă. Poate abia se mutaseră împreună. M-am gândit la ruina care ajunsese Emmy şi mă întrebam cât o să-i ia lui Repede-Nainte s-o mestece pe fata asta frumoasă şi s-o scuipe. Ea şi Rose au schimbat câteva replici încifrate, ceva evident legat de droguri, iar Temple a spus că el nu era acolo, plecase cu maşina cu Ursu’ Howe şi alţi tipi. Ea nu se dusese cu ei, pentru ca se plictisea de moarte, băieţii ăia nu vorbeau decât despre fotbal. Şi mi-am spus: *Opa, poate asta are o speranţă.* A explicat ca Repede-Nainte încă stătea la poveşti cu coechipierii lui, de când se mutase înapoi în teritoriul Generals. Se duseseră la un loc pe râu unde le plăcea lor să meargă, Copaia Dracului.

Stomacul meu a făcut o tumbă la auzul acestor cuvinte. În spatele pipei, sprâncenele lui Ciocan s-au ridicat, rămăsese în urmă, dar într-un final se prinsese despre cine era vorba. Rose a spus că era o zi al naibii de buna pentru înotat. Temple a aprobat, sigur, dar dimineaţa fusese superbă, furtunile astea de vară izbucneau din senin. Da, aşa era.

Ciocan s-a ridicat, răsturnând o cană goală de cafea, şi a spus că trebuie să plecăm. Temple a rămas un pic şocata, a întins mâna după cană. A zis că putem să rămânem până se opreşte furtuna. Iar el a spus:

— Plecăm acum.

Şi uite aşa, toată viaţa lui Ciocan, băiatul politicos, ruşinos, pe care toată lumea îl iubea pentru că făcea mereu ce i se cerea, s-a terminat.

58

Părea că furtuna s-ar mai domoli. Dar mergeam drept spre ce mai rămăsese din ea, înspre Scott County, pe un drum fără nume, cu pietriş. Ciocan nu credea că era prima dată când mergeam la Copaia Dracului, îi intrase în cap că minţeam. El fusese aici de nenumărate ori, cu unii sau alţii din clanul Peggot şi era sigur că şi eu. Maggot ştia cum stă treaba şi nu spunea nimic. Amândoi repetau că era drumul bun, ţine-o tot aşa. Ciocan îşi pusese în gând să-l găsească pe Repede-Nainte şi să-l scoată din joc. Ciocan pe metamfetamină era un om cu totul nou, stătea pe bancheta din spate, ţinându-şi puşca în braţe, cu aerul unuia care are totul sub control şi că nici nu se punea problema să-l duc acasă în clipa aceea. Locuia cu mama lui vitregă, Ruby, şi cu fiica ei, Jay Ann, care tocmai născuse. Familia Peggot deţinea o bancă de rezerve mare. Aveau să dea vina pe mine şi să mă jupoaie de viu.

El şi Maggot îşi tot pasau, între scaunul din faţă şi cel din spate, o sticlă de gin, alt lucru salvat în ultima clipă din camioneta lui Ciocan. Dacă începuse să bea din ea de dimineaţă, era impresionant că Ciocan încă se ţinea pe picioare. Maggot trăgea cu spor din ce rămăsese. Eu nu mă prea băgăm, din motive de principiu. Pentru că eram şoferul. Era mai bine să păstrez nivelul de alcool din sânge în limite rezonabile.

Nu cred că au văzut norii negri din faţa noastră, nici la propriu, nici la figurat. Conduceam drept spre iureş. Perspectiva lui Ciocan era limpede. Repede-Nainte îi furase femeia şi nu o tratase cum se cuvine. Şi nici măcar nu o văzuse pe Emmy după Atlanta, nu-şi dădea seama cu adevărat de pagubele produse. Eu aveam să mor având în minte imaginea acelor fete pe jumătate goale pe salteaua lor mizerabilă, ca nişte păpuşi Bărbie aruncate de cineva. Nici măcar nu mai erau umane. Ce se întâmplase acolo îi luase toată strălucirea lui Emmy poate pentru totdeauna. Ei şi lui June. Emmy nu a fost niciodată iubita mea, nu eu eram răzbunătorul, dar tot simţeam o furnicătură în pumn, la adresa unui maxilar înfumurat.

Furnicătura creştea cu fiecare kilometru străbătut. Pădurea devenea mai adâncă şi drumul mai îngust şi schimbam viteza şi acceleram în acelaşi timp, ca să pot să urc pe şarpele format din curbele abrupte pe pietrişul cu urme adânci de roţi. Şofatul îmi cerea mai multă concentrare decât aveam la dispoziţie, dar mintea tot îmi hălăduia. Repede-Nainte la Creaky Farm. Inspecţiile escadronului. Hărţuirea lui Tommy şi Troc până când aproape se pişau pe ei. Şi eu, care mă prefăceam că nu văd. Nu fusese niciodată decât o jigodie absolută cu amândoi, iar Tommy era aşa de sensibil, îl durea totul. O încasa în locul aşa-zisului nostru protector, de

fiecare dată. Muistul ăla egocentric. Care mă făcuse curva lui. Bunătatea lui Tommy, chiar şi după toate astea, prietenia pe care mi-o arăta acum. Cu un pic de noroc, nu aveam să-l găsim pe Repede-Nainte. Pentru că, dacă îl găseam, avea să se lase cu sânge.

Nu eram în niciun caz îmbrăcaţi pentru o nenorocită de plimbare de duminică sub ploaia cu găleata şi am început să ne aruncăm vorbe grele din clipa în care am coborât din maşină, i-am spus lui Ciocan să lase puşca, sub pretextul că se putea strica de la ploaie, de fapt, mai îngrijorat de aspectele legate de omucidere. Dar Ciocan nu voia să se despartă de iubita lui Marlin 336C. Am insistat şi a strigat la mine că era cernită şi tratată împotriva ruginii şi ce naiba credeam că făcuseră primii colonişti când ploua, în pana mea? Maggot s-a dat câţiva paşi înapoi, ca să vadă cum se înfoia băiatul nostru cuminte. Rahat. Ciocan pe droguri, acum să te ţii!

S-a dovedit că nu parcaserăm în locul cel mai potrivit. Am urcat poate peste un kilometru şi jumătate pe un drum de pământ până să ajungem la cărarea care ducea la Copaia Dracului. Mă întrebam dacă ne jucam cu focul sau pur şi simplu alergam în zadar, cu o singură consecinţă: trei tipi făcuţi praf şi uzi leoarcă. Şi atunci am văzut Lariatul. Parcat pe o pantă abruptă, pe un mal, unde nimănui nu i-ar fi trecut prin minte să parcheze, în locul cel mai apropiat de cărare unde puteai să ajungi cu maşina. Nu am scos niciunul nicio vorbă.

Ciocan a luat-o înainte pe cărare şi eu am rămas ultimul, privind la ţeava puştii care se bălăngănea pe umărul lui Ciocan şi la pletele revărsate pe spatele lui Maggot. (Frizeriţa lui, Martha, dispăruse de mult.) Deodată am simţit că e o mare nebunie că mă aflam acolo în pădure, participând la tentativa asta de vânare a lui Repede-Nainte. M-am întors în minte la momentul când ziua o luase razna: Rose Dartell. Livrare de pizza la naiba-n praznic, Woodway? Probabil era o capcană. Ştiuse mereu unde era Repede-Nainte şi era destul de uşor să afle unde eram eu. Părea ceva făcut cu intenţie. Repede-Nainte se folosea de servitoarea lui, Rose, ca să mă ademenească în locul ăsta unde ştia că nu as fi venit niciodată. În ce scop, asta era întrebarea. Faptul că în toată treaba ajunsese să fie amestecat şi Ciocan cu puşca lui Marlin 336C nu era parte din planul nimănui. Trebuia să ne întoarcem.

Dar Ciocan mergea repede, mai puţin beat decât crezusem sau mult mai drogat. Genunchiul mă durea ca naiba. Oasele distruse dor mai rău când e vreme rea şi mergi pe teren accidentat. Lozul cel mare. Am ajuns la un pârâu şi cărarea o lua de-a dreptul prin el. Nici vorbă să trec prin vâltoare, peste pietre alunecoase, cu picioarele mele şubrede. Am urlat către băieţi că nu puteam să traversez. Ciocan a râs, s-a aruncat direct şi a strigat că asta era traversarea numărul unu, mai erau zece. Poate treisprezece.

— Fă-te că ai mingea şi alergi către zona de sosire, vedeto!

M-am gândit: *E ofticat pe mine de ani de zile şi a ţinut asta în el. Ofticat pe noi toţi, băieţii răi, şi cei care se fereau de adulţi şi îl lăsaseră pe el să se descurce cu partea grea.*

M-am băgat în apă.

La a doua trecere apa era mai rapidă şi mai adâncă decât la prima şi de acolo înainte numai aşa a fost. Maggot spunea că nu văzuse niciodată locul ăsta aşa. De obicei era un firicel de apă, acum era un potop spontan. Uneori trebuia să merg în patru labe, pipăind după puncte de sprijin prin apa curgătoare, simţind totul alunecos şi instabil, dedesubt, şi abia reuşeam să înaintez, cu blugii tot mai grei de la apă. Oasele genunchiului se frecau unele de altele ca o transmisie stricată. Ciocan şi Maggot mergeau prin apă înaintea mea, cu paşi hotărâţi, sau săreau din piatră în piatră, păstrându-şi echilibrul, iar eu muream când îi vedeam cum îşi folosesc corpul, fără să se gândească prea mult. Un lucru pe care pesemne îl pierdusem pentru totdeauna.

Urlam iar şi iar după Maggot să mă aştepte, dar el îşi scosese cămaşa şi şi-o înfăşurase în jurul capului, ca un turban – de ce? doar mintea lui Maggot putea să spună – şi nu mă auzea. Pe Ciocan nici măcar nu-l mai vedeam.

Am încercat să caut o cale să evit cât mai mult apa, dar şansele erau mici. Ori te îneci, ori zbori. De-o parte şi de alta a cărării se ridicau stânci, pereţi de piatră în straturi, ca nişte sandviciuri uriaşe cu şuncă şi brânză neagră. Jos, unde eram, nu erau decât pădure şi pâraie, iar deasupra stâncilor, alte păduri, adânci şi întunecate. Porţiuni cu pini şi dafini, ciuperci otrăvitoare, perne de muşchi.

M-aş fi întors în clipa aceea dacă nu ar fi fost cei doi tipi care coborau în fugă pe cărare spre mine. Nu erau nici Ciocan, nici Maggot. Nu aveau cămăşi, nici încălţări, îşi duceau în mână hainele ude făcute ghem şi alergau imprevizibil în zigzag, cum fac oamenii pe zone cu pietre, şi chiuiau. Unul la altul sau la ploaie ori la morile de vânt din minţile lor, hăi-hăi. I-am recunoscut din vremea când o ardeam pe strada principală şi Repede-Nainte mă ducea să-i cunosc pe foştii lui fraţi de la Generals. Unul avea pe umăr tatuajul cu mâinile unite în rugăciune. S-au oprit din chiuit şi au urlat la mine că prietenii mei erau în faţă, mai sus. Mersi, băieţi. Eu credeam că s-au ridicat la cer.

— Da, bine, am zis. Repede-Nainte e cu voi?

— A rămas la cascadă, a spus răspuns unul, iar Mâini Rugătoare m-a lămurit că erau doi acolo, sus.

Repede-Nainte şi Ursu’. Am zis: „Unde e conducătorul de joc, e şi omul lui de pe stânga”. Ei au râs şi au răspuns: „Da, tot însuraţi au rămas ăia doi”. Mâini Rugătoare se uita la mine printre genele ude.

— Te-am văzut pe teren, aşa-i? Erai primitor de rezervă sau aşa ceva, cu ani în urmă? Fundaş lateral?

Nu aveam chef să intru în detalii. În plus, mă tot zgândărea întrebarea dacă tot ce se întâmpla era o capcană întinsă de Repede-Nainte sau un cumul întâmplător

şi coşmaresc de alegeri proaste, l-am întrebat cum de veniseră să înoate într-o asemenea zi. Au spus că patru tipi cu tărâţe în loc de creier sunt mai proşti decât unu şi au râs de parcă era cea mai bună glumă din lume, deşi nu era. E o realitate binecunoscută. Până la urmă, părea să fie doar o situaţie întâmplătoare şi de coşmar.

N-am mai scos mare lucru de la ei. Doar că Repede-Nainte se prostea în continuare la cascadă, voia să se caţăre pe panta unei stânci ridicole. Întâi se dezbrăcase şi spusese că o să plonjeze, ceea ce era o nebunie, apa era prea rapidă ca să înoţi. Apoi se apucase să se caţăre pe stâncă. Ei se săturaseră să-l vadă împăunându-se şi se duceau înapoi la camionetă unde aveau iarbă uscată. Repede-Nainte rămăsese, iar Ursu' nu voise să-l lase singur. Ursu', mereu fidel. M-au invitat să merg cu ei în ţara ierbii uscate şi, credeţi-mă, chemarea era puternică. Dar Maggot şi Ciocan se găseau în mijlocul haosului. Îmi petrecusem jumătate de viaţă încercând să-l salvez pe Maggot de propriile prostii, iar acum îl amestecaserăm în toată povestea şi pe Ciocan. Eu eram răspunzător.

Într-un târziu i-am prins din urmă, chiar dacă a trebuit să mă târăsc pe fund. Ultima parte din cărare nu era decât o fâşie alunecoasă, cât un cur de lată, în afurisita de stâncă de deasupra pârâului care vuia. Mi-a luat o secundă să înţeleg că gata, ajunsesem. Maggot stătea pe malul din faţa mea, se legăna, îşi ţinea în mâini capul mare înfăşurat în cămaşa udă. Ciocan urla. Stătea pe o stâncă, cu apa vuind în jurul lui, ca un fel de Moi se, cu puşca atârnată în continuare pe umăr şi îndreptată spre cer, nu spre vreun om, slavă Domnului! Dar Ciocan era el însuşi încărcat, gata să se declanşeze. Nu mai vedeam pe nimeni prin preamă, nici pe Ursu', nici pe Repede-Nainte, şi nu pricepeam de ce urla din toţi plămânii la copaia asta vuitoare a iadului. Din toate copăile de care mă temusem la viaţa mea, niciuna nu se apropia de asta. Era o gaură rotundă uriaşă, săpată în stânca moale, de vreo 12 metri diametru, cu apă care se revărsa înăuntru. O cascadă lungă, înaltă, la capătul îndepărtat, arunca spre noi apă cu toată forţa în josul unei pante lungi pe stâncă, ca un tobogan. Dar apa se revărsa şi de pe laturi în gaura ca o maşină de spălat uriaşă. Peste vuiet atârna o frânghie, care te trimitea cu gândul la vremuri mai fericite, când aici se putea înota. Acum nu ţi-ai fi dorit apa aceea nici pe hainele murdare. Şi, în mijlocul nebuniei, Ciocan revărsa toată ura pe care şi-o putea extrage din plămâni. *Muist nenorocit, nu ai faţă nici să te atingi de un fir de păr din capul ei, nu meriţi să respiri acelaşi aer, futu-te-n gură de animal.*

Animalul era Repede-Nainte. Atunci mi-am dat seama că mai era o cascadă deasupra cascadei. Şi mult deasupra acesteia, pe stâncă, se ivea spectacolul omului însuşi, în pielea goală, da. Ciuful negru şi ud, abdomenul lucrat, părul pubian şi scula, atitudinea nepăsătoare şi sfidătoare pe care o dobândeşti după ani întregi în care îţi etalezi corpul într-un vestiar. Era o dungă subţire, palidă, care stătea în echilibru mult deasupra noastră, în pădurea întunecată. În spatele

lui, arborii negri, cerul şi tunetul se războiau în jurul nostru. Mă întrebam dacă prietenii săi fugiseră cu hainele lui, dar nu, am zărit pantalonii şi cămaşa dedesubt, un morman ud. Se dezbrăcase, probabil doar să se dădea mare, cum spuseseră, fără să aibă de gând să înoate cu adevărat, şi apoi se bucurase că avea ceva nou în faţă.

Ciocan o ţinea mai departe tot aşa. M-am apropiat de Maggot, speriat de moarte. Riscam să nu mă ţin bine pe picioare şi să alunec în apă. M-am ghemuit şi m-am aplecat spre el.

— Ce se-ntâmplă?

— Ciocan i-a zis să-şi mişte curul gol jos, că are de lămurit o treabă. Şi atunci el a zis că fata nu merita osteneala. A vorbit-o de rău pe Emmy de acolo, de sus.

Rahat.

Ciocan striga în continuare, iar Repede-Nainte domina în tăcere, deasupra noastră, cu capul dat pe spate, ca şi cum ar fi pus veşnica lui întrebare: *Atâta poţi?* Nu-i vedeam faţa lui Ciocan, dar corpul îi tremura, mâinile şi braţele. De la frig, de la drogul care îşi pierdea efectul, de la cuiul scos din grenada Ciocan. Maggot s-a aplecat spre mine până când umerii ni s-au atins.

— Îţi aduci aminte de câinele ăla al lui Stoner? Cum îi flutura bucăţi de came prin faţă ca să-l înfurie?

— Ciocan nu e Satan, am spus.

Trebuia s-o cred. Făcea spume la gură în clipa asta, dar nu era un ucigaş. Am vorbit cu el cum aş fi vorbit cu un câine, i-am rostit numele cât mai calm, iar şi iar. *Ciocan. Linişteşte-te, omule. Ciocan. Vorbeşte aiurea. O să fie bine. Ciocan. Hai să plecăm. Ciocan.* Dar era atâta zgomot, vuietul cascadelor şi tunetele. Propriul meu sânge, care îmi zvâcnea în urechi. Habar n-am ce auzea Ciocan. Dacă m-o fi auzit.

Văd limpede în minte ce s-a întâmplat în următoarele zece secunde. Ciocan a privit înapoi spre noi, şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul. Şi-a pierdut echilibrul, aşa am crezut, dar nu, doar şi-a tras puşca grea de pe umăr şi a ridicat-o cu amândouă mâinile. Apoi, steagul roşu al unei cămăşi apărute din pădure, mult în dreapta lui Repede-Nainte. Un tip mare, speriat, ivit de nicăieri, la timp ca să vadă omul şi puşca şi să strige:

— Jos! Muistul o să te omoare!

Groaza din vocea aceea a fost cauza. Venită dinspre Ursu', paznicul de încredere de pe latura lui oarbă. Nimic din ce am fi putut noi să facem nu l-ar fi clintit pe Repede-Nainte, nici cuvintele, nici măcar un foc de puşcă, dar auzind vocea care îl avertiza din dreapta, jucătorul despuiat a tresărit şi s-a răsucit pe sfert, destul cât să-şi piardă echilibrul şi să înceapă să alunece. Trupul cu mişcări atât de coordonate făcând cel mai lung salt, cu centrul de greutate prăbuşit, cu braţele strânse, cu genunchii îndoiţi pe jumătate, Dumnezeule, ce frumuseţe cumplită! Apoi şi-a pierdut controlul. Ca o minge de membre ce se rostogoleşte,

ar fi putut să se salveze, cu oasele şi carnea prăvălindu-se de pe panta aceea de stâncă pe altă stâncă, poate pe o creangă care să atenueze căderea, ar fi fost urât şi poate ar fi funcţionat, dar în cele din urmă mândria a avut ultimul cuvânt. S-a întins şi s-a împins în plonjon, drept, cu capul înainte, cu braţele desfăcute, în căutarea apei, orbecăind. Contactul a sunat cam ca un pepene pe un trotuar.

După aceea, nu ştiu. Poate că am încercat să ajung la Ciocan şi să-l ţin pe loc. Ursu' era în continuare sus între stânci. Iar Repede-Nainte, dincolo de apă, era un nimic gol, cu faţa în jos pe stâncă. Răscrăcărat, cu picioarele în apă, unul până la coapsă şi celălalt până la genunchi. O postură urâtă pe care nu ar fi tolerat-o în viaţă. Aşa mi-am dat seama. Toată magia care-l caracteriza dispăruse din el. Şi Ciocan urla acum la mine. Faţa lui era însăşi expresia şocului şi vorbea despre puşcă, spunea că tocmai se pregătea s-o lase jos. *Doamne, credea că o să trag? Nu aveam de gând să trag, aveam de gând s-o las jos, voiam să urc acolo. Doamne, Demon*. Spunea că e vina lui, spunea că tipul e rănit, se ţâra într-acolo, din instinct, trebuia să-l tragem înapoi din apă. I-am spus lui Ciocan să stea pe loc. Cred că vedeam mai bine capul spart decât ceilalţi.

Dar Ciocan nici nu voia să audă de morţi. Nu putea accepta aşa ceva. A spus-o de trei ori, poate de patru, nu las pe nimeni să moară, apoi a intrat în apă, în timp ce Maggot şi cu mine strigam nu şi nu şi nu. Nu la toate astea. Ciocan, în vuietul acela alb ca o explozie şi noi, ceilalţi, care pierdeam totul, timpul, speranţa, fumurile minţilor noastre distruse. Era aproape de stâncile de pe care sărise şi brusc n-a mai fost. Capul şi umerii îi ieşeau din apă; se scufundau şi ieşeau iar, o dată i-am văzut ochii, larg deschişi, privindu-mă drept în faţă, a ieşit şi apoi nu a mai ieşit. Am auzit tunetul, în depărtare. Şi deodată Ursu' a răsărit lângă noi, coborâse panta şi traversase cumva, pesemne că alergase la vale până într-un loc unde să poată trece, pentru că acum era aici, gâfâind ca un animal sălbatic. Toţi trei făceam zgomotele astea, urlam la apă şi la moarte, şi la Ciocan, îl imploram să apară din nou.

A apărut, pe stâncile de jos. I-am văzut tricoul alb acolo, spatele lat, picioarele izbite de curenţi. Apa îl împingea, îi întorcea încet corpul lung ca pe acul unei busole, din lateral drept la vale, cu forţa ei teribilă.

Celălalt trup nu se mişca. Cel gol. M-am forţat să mă uit şi pesemne că mi-a rănit ochii, pentru că îmi amintesc fiecare afurisită de linie, unghiul nefiresc al braţului, cvadricepşii eleganţi, tari, fesierii ca două cepe. Maşina bine unsă pe care se străduise din greu s-o menţină în formă, mult după ce nu mai conta cu adevărat. Ce risipă, un trup mort, cu cele mai multe părţi încă pregătite şi dornice să funcţioneze. Ultima umilinţă a unui om, ultima concediere.

Era indiscutabil cine urma să se ducă după ajutor. Maggot şi Ursu' puteau să străbată drumul şi să treacă peste apă de două ori mai repede decât mine. În Lariat era telefonul cuiva. Puteau să meargă cu maşina până prindeau semnal.

Echipa de intervenţii sosită la faţa locului, pentru că până la urmă a venit, aproape de lăsarea nopţii peste una dintre cele mai lungi zile din viaţa mea avea să aducă trei tărgi. Câte una pentru fiecare cadavru şi una pentru mine. Am fost trecut la victime. M-am ocupat de partea mai dificilă, am rămas în urmă.

După ce au dispărut, m-am târât până la puşca Marlin şi am trimis-o cu un picior în blestematul de gâtlej al diavolului. S-a dus la fund ca o ţeavă de oţel-carbon, ceea ce şi era. Ciocan ceruise şi unsese cu grijă chestia aia atâtea ore – ce risipă! Chiar m-am gândit la asta. O minte făcută fărâme se agaţă de orice element secundar ca să se ascundă de evenimentul principal. Puşca nu jucase de fapt niciun rol, dar o armă găsită în preajma unor asemenea situaţii nu e niciodată de ajutor. Deci am trimis-o jos cu un şut.

Odată puşca Marlin scufundată, am coborât imediat pe cărarea de pe stâncă, într-un loc de unde să pot să mă târăsc peste bolovani până în partea cealaltă. Apoi până pe bancul de pietriş de unde puteam să-l trag pe Ciocan pe pământ mai uscat. Nu vedeam decât anii pe care îi mai avea de trăit acel trup, pe care ar fi trebuit să-i mai aibă de trăit. Pentru toţi cei care se bazau pe ajutorul lui. Pentru a găsi o fată drăguţă cu care să aibă copii. Ar fi fost cel mai bun tată din lume. Tot ce vedeam din Ciocan – partea din spate a braţelor, palmele, ceafa – era de culoarea oţelului-carbon. M-am forţat să-i pipăi încheietura mâinii. Pielea era prea tare, nu mai era omenească. Ca şi cum, dacă acolo ar fi existat vreodată un puls, nu ar fi răzbit prin ea. Cadavrele nu sunt ceva nou pentru mine, îmi tot spuneam. Am mai văzut eu de-astea la viaţa mea. Mama, în sicriul ei alb. Dori, în patul nostru. Stătusem singur cu Dori mai mult de o oră înainte să las restul lumii să vină. Dar oricât m-ar fi durut inima în ziua aceea, ştiam că Dori era unde trebuia să fie. Nu şi Ciocan. Acesta era un trup căruia i se răpise tot ce i se cuvenea pe bună dreptate.

Am scos corpul leoarcă din apă, apoi m-am oprit şi m-am dezbrăcat de cămaşă şi i-am strecurat-o sub cap, pentru că nu voiam ca faţa să-i fie julită de atâta târât. Doamna Peggot urma să-l vadă. June, Ruby, toată lumea. Trebuia să-i salvez faţa. În cele din urmă l-am dus pe acelaşi prag de piatră unde se afla celălalt cadavru. Duşmanul lui Ciocan. După ce am reuşit să-l duc acolo, mi s-a părut groaznic că se aflau pe aceeaşi stâncă. În niciun caz întinşi unul lângă altul, tot numărat zece metri între ei, dar chiar şi aşa erau prea aproape. Parcă unul ar fi putut să-l molipsească pe celălalt. Materiale diferite.

Nu am avut curajul să-i întorc cu faţa în sus. Ştiam că ar fi avut ochii deschişi şi-mi imaginam că ar fi putut să mă privească, cum stăteam ghemuit pe piatra aceea, scuipând bucăţi de plămân, aşa simţeam din cauza furiei, a durerii şi a regretelor stupide. Cred că ştiam, chiar şi atunci, că nu poţi să supravieţuieşti unor asemenea lucruri. Niciunul dintre noi nu putea. Nimeni nu ar fi putut să prevadă ce urma pentru Maggot. Dar stătusem destule sezoane pe teren ca să ştiu ce îl aştepta pe Ursu'. Poate nu avea să se ierte niciodată. Totul se întâmplase

pentru că el trebuise să se pişe. Urcase în pădure şi se rătăcise. Se învârtise pe lângă tufele de laur, apoi apăruse într-un moment groaznic de nepotrivit. Îşi urmase instinctul cel mai sigur şi obţinuse cel mai prost rezultat cu putinţă.

Eu ar fi trebuit să fiu cel care sare în apă. Dacă tot trebuia s-o facă cineva, atunci eu eram acela, nu Ciocan. N-o să cred niciodată altceva. E singura promisiune de nădejde de care am avut parte. Că nu o să mă înec.

59

A trecut destulă vreme până când ne-au scos pe toţi. Şeriful s-a dus cu maşina s-o informeze personal pe Ruby. Trebuia sunat tatăl lui Ciocan, pe unde o fi trăit. În Texas. Maggot a sunat-o pe June şi ea s-a dus cu maşina să-i spună doamnei Peggot. Repede-Nainte nu avea nicio rudă, deci n-aş şti să zic cine a primit telefonul, dar Rose Dartell aştepta lângă Lariat, să-l vadă coborând cărarea. A luat-o razna şi s-a aruncat asupra oamenilor despre care credea că îl cărau, dar ei de fapt îl duceau pe Ciocan. Cadavrele erau bine acoperite.

Rose nu părea să-şi dea seama că pe una dintre tărgi eram eu. Nu aveam faţa acoperită, dar puseseră o pătură termică peste mine, deci păream un cadavru. Pe omul de la intervenţii care căra targa în partea unde ţineam capul îl chema Nathan. Un tip dintr-o bucată, mi-a zis să nu mă sperii de situaţia stranie în care mă aflam, legat şi plutind peste teren stâncos şi ape vuind. Stânjenitor. Tehnic vorbind, nu eram accidentat, doar foarte mahmur. Aveau două ambulanţe şi Nathan a spus că eu urma să fiu luat de una dintre ele, punct. Era obligaţia lor să mă trimită la spital ca să fiu tratat pentru expunere. Nu ştiam ce anume însemna asta. Categoric fusesem expus la niscai porcării.

Ambele cadavre au fost urcate în cealaltă ambulantă. Orare diferite, tipii ăştia nu aveau de ce să se grăbească. Deci Ciocan a trebuit să facă acest ultim drum cu ticălosul care îi furase femeia şi îi distrusese viaţa. Mă lua cu rău când mă gândeam la asta, apoi cu tremurături şi încercam să dau cheile mele cuiva care să-mi poată scoate maşina de acolo. Acesta a fost momentul când Rose şi-a dat seama că eu eram corpul numărul trei şi a venit la mine, urlând în timp ce mă băgau în ambulanţă. A izbit cu palmele în geamuri după ce am ajuns înăuntru. A trebuit să fie luată cu forţa de lângă maşină.

Maggot a mers cu mine în ambulanţă şi amândoi tremuram tare, fiecare de pe urma a ce luase. Mi-a strecurat un Xanax ca să mă calmez. Apoi, la spital, ce să vezi, asistenta m-a întrebat cât de mari sunt durerile şi mi-a adus un Oxy într-un păhărel alb de hârtie dichisit. Serviciu VIP. Să-i dea Dumnezeu sănătate! Mi-a spus că urma să mă ţină sub observaţie peste noapte, dar nu am făcut lucruri demne de atenţie. Am băut vreo patru litri de Gatorade şi am scos din mine ceva foarte asemănător într-un recipient de măsurat din plastic. M-am descurcat atât de bine când am fost întrebat de intensitatea durerilor, încât m-au dopat suficient cât să dorm toată noaptea neîntors. Cel mai uşor test pe care l-am luat vreodată.

Dimineaţa o altă asistentă a venit să vadă ce fac şi mi-a spus că am un vizitator. M-a întrebat dacă mă simt în stare s-o văd pe sora mea şi inima mi-a tresărit, credeam că e Angus. Căcat. Era Rose. Pregătită să plece la vânătoare, după cum

arăta. Pantaloni de camuflaj, fâş negru. Şi-a dat gluga pe spate şi a şuierat spre mine:

— Ucigaş nenorocit!

Am apăsat pe buton s-o chem pe asistentă ca să raportez că vizitatorul era un impostor, dar probabil că aveau oameni pe care trebuiau să-i salveze prin preajmă. Rose se foia de colo-colo, murea după o ţigară, mi-am dat seama. După vreo zece ture de cameră şi-a lepădat geaca de ploaie şi s-a trântit în fotoliul pentru vizitatori.

— Spune-mi exact ce s-a întâmplat, a zis.

— Se pare că ai deja o versiune proprie.

— Unde-i puşca? a întrebat.

Am spus ce puşcă şi i-am amintit că nimeni nu a fost împuşcat. Accident groaznic şi cu asta, basta.

A sărit în picioare şi a început din nou să se plimbe. Mi-aş fi dorit şi eu asta, să merg oriunde altundeva în lumea asta, dar să nu mă întorc în mintea mea. Era destul de uşor aici, la spital, adică într-o cu totul altă lume. Totul absolut legal, toate drogurile, dar fără partea întunecată. Până atunci nu mai fusesem decât în sala de aşteptare a unui spital, aşteptând ca unui stomac să i se facă spălături. Aici era aglomerat, gol, curat şi mirosea neplăcut, toate în acelaşi timp. Pine-Sol, vestiar, urme de pipi. Rose avea propriul miros, dulceag şi acrişor de la fumul de ţigară, ca şi cum s-ar fi foit aşa toată noaptea.

— Trebuie să ştiu exact cum s-a întâmplat, a spus. Cum a fost pentru el sfârşitul.

Eram prea slăbit ca să stau să mă cert. I-am mărturisit adevărul, însă doar momentele esenţiale, ca la rezumatul unui meci de fotbal. S-a căţărat pe o stâncă înaltă. Ursu' a urlat, luându-l prin surprindere. A alunecat şi a căzut.

— De ce să facă Ursu' aşa ceva?

— De ce nu-l întrebi pe el?

— Fiindcă s-a dus la Turp Trussell şi a băut până a dat în comă.

I-am sugerat să facă şi ea acelaşi lucru. S-a holbat la mine. Apoi a clătinat din cap şi a privit pe fereastră. Nu se vedea nimic, doar cerul cenuşiu şi norii. Auzeam bârfa croncănitoare a unor ciori de afară, cum se tocmeau pe un acoperiş din apropiere.

— Nu aşa trebuia să se întâmple, a zis în cele din urmă.

— Ce naiba vrei să spui? Ţi-ai notat totul, cum moare lumea?

A continuat să se holbeze la mine până când am simţit că îmi îngheaţă picioarele şi mâinile.

— Mama mă-sii! Îmi spui că totul era plănuit. Ştiai că nu e în casă. Ce mama dracului, Rose? Niciodată n-am vrut să merg la afurisita de Copaie a Dracului. Adică niciodată în viaţa mea.

— N-ar fi trebuit să se transforme în afurisita de arcă a lui Noe.

— De ce? Ştia că urăsc locul ăla.

A ridicat din umerii slabi. Dar aşa era. Băieţii drogaţi îşi dezvăluie secretele şi Repede-Nainte îl ştia de mult pe al meu.

Am încercat să mai scot ceva de la ea, ce naiba vrusese el de la mine, să-mi dovedesc bărbăţia, să accept moartea tatălui meu, nimic nu avea sens, dar nu intenţiona să-mi spună. Poate nu ştia. Acum, niciunul dintre noi nu avea să ştie vreodată.

— Voi aţi stricat totul fiindcă l-aţi adus pe Ciocan.

Atâta voia să spună. Apoi a sărit în picioare ca să se mai plimbe puţin. Interogatoriul luase sfârşit. S-a dus în capătul celălalt al camerei şi s-a uitat peste tot fără să atingă nimic. Mai era cineva în salon cu mine, ascuns în spatele unei perdele maro, dar nu auzisem nimic din acea direcţie toată noaptea. Alt cadavru, dacă e să mă întrebi. Rose s-a întors şi s-a trântit pe scaun.

— Sunteţi toţi complici la moartea unui om.

— A căzut, Rose. S-a căţărat mai sus decât era cazul, asta-i tot.

— Nu el. Vorbesc despre Ciocan.

— Despre ce vorbeşti?

— Persoana decedată luase droguri ilegale. Furnizate de tine.

— Nici măcar n-ai fost acolo. Revino-ţi.

— O, am văzut. Mai devreme, în aceeaşi zi.

M-am forţat să-mi reamintesc. A, da.

— M-ai văzut cum am ajutat un tip căruia i se stricase maşina.

— L-am văzut cum trăgea metamfetamină la tine în Camaro.

Am izbucnit în râs.

— Martorul-cheie nu ştie să deosebească un Impala de un Camaro.

— Mă rog.

Îşi rodea unghia de la degetul mare, cu ochii la uşă.

— Ştiu ce am văzut. Dacă tu ai procurat drogurile şi cineva moare e o infracţiune. Ştiu din experienţă.

— Nu m-ai văzut decât pe mine stând în ploaie şi încercând să-i schimb cauciucul prietenului meu. Dacă se apucă cineva să caute, o să găsească în Ciocan un drog de care eu nu m-am atins decât o dată, în clasa a opta. Oricine de pe aici poate să confirme, deci nu încerca să minţi. Nu mă amesteca.

M-am răsucit şi i-am întors spatele. Auzisem de asta, când îi dai droguri cuiva care are probleme. Problema, în cazul de faţă, fiind că murise. Nu putea să folosească nimic împotriva mea, dar putea să-l distrugă pe Maggot. Am simţit în stomac cum îmi creşte furia. Nu a plecat. Nu a venit nimeni să-mi ia temperatura. Până la urmă rămânea de văzut dacă rezistam să nu explodez mai mult decât rezista Rose fără nicotină. Am pierdut. M-am ridicat în şezut şi am ţipat:

— De ce trebuie să zgândări cuibul de viespi? Crezi că familia Peggot n-a fost pedepsită destul? Ciocan a murit încercând să-l salveze dracului pe şarpele ăla ticălos. Vrei să-l plângi, dă-i drumul! Dar nu meriţi nici să-i cureţi pantofii lui Ciocan.

A stat şi a ascultat fără nicio expresie. M-a întrebat dacă am terminat. A spus că treaba asta nu are legătură cu Ciocan, ci cu noi, ceilalţi. Ea pierduse totul şi acum trebuia să se asigure că ştim şi noi cum se simte. Şi apoi au luat-o emoţiile, scotea şerveţele şi îşi sufla nasul. A spus că pierderea lui Repede-Nainte era ca şi cum ar fi murit ea.

Am încercat să trag în sus cearşaful. Mă îmbrăcaseră într-un fel de rochie tâmpită cu agrafe.

— La dracu', Rose! Uită-te cum s-a purtat cu tine. A fost rău cu toţi cei care l-au cunoscut.

A replicat că eu nu-l înţelegeam. Dar îl înţelegeam. Repede-Nainte avea în el o otravă splendidă care îi infecta pe oameni şi îi ţinea dependenţi de el. I-am spus că era de aşteptat să se termine aşa, pentru că Repede-Nainte era un animal periculos şi se ştie că acestea nu trăiesc mult.

Rose nu m-a contrazis. Dar ea ar fi putut să fie cea care-l salvează. M-a privit drept în ochi cu faţa descompusă, înlăcrimată şi furioasă şi mi-a jurat că era convinsă de asta. Că cicatricea pe care i-o făcuse era felul lui de a se asigura că Rose va fi a lui pe viaţă.

Privisem cum murise Kelly Ciocan şi acum trebuia să revăd totul de la capăt, cu fiecare membru al familiei Peggot care intra pe uşă şi spunea Doamne, nu pot să cred că e adevărat şi trebuia să audă că era. Mă îngrozea gândul că o să ies din spital şi o să dau ochii cu familia. Dar înţelegeam. Aveau nevoie de un om în viaţă care să povestească. Erau recunoscători, nu mă învinovăţeau şi toţi am fost de acord că nu se putea trece peste aşa ceva. Ciocan era jucătorul cel mai bun al familiei Peggot.

June a venit să stea cu noi acasă la doamna Peggot, s-a fâţâit toată săptămâna de colo-colo în pantalonii ei gri de trening, a făcut cafea, a făcut supă de fasole, şi-a trecut mâna peste părul ciufulit al mamei sale. Doamna Peggot stătea năucită la masa din bucătărie. Restul familiei se muta dintr-o parte într-alta, în valuri, de la casa Peggot, care era baza, la Ruby, unde locuise Kelly. Nu puteau să stabilească nimic în privinţa înmormântării, tot aşteptau o hotărâre finală de la rudele din Texas ale lui Ciocan, în legătură cu locul unde avea să ajungă corpul. Tatăl lui Ciocan nu-l mai vizitase de o veşnicie şi aproape că uitasem că are rude de sânge. Dar în final el trebuia să ia decizia. Familia Peggot era blocată, nu puteau să-şi vadă de obişnuitele lucruri referitoare la moarte: gătitul şi băutul. Se vorbea la nesfârşit despre detalii neclare. Ca şi cum, dacă ar fi trecut prin toată povestea de mai multe ori, poate sfârşitul ar fi fost altul.

Maggot s-a dus sus şi a rămas permanent praf, aşa că am fost singurul care să introducă povestea în istoria familiei. E o mare responsabilitate. M-am străduit cât am putut, în afară de câteva detalii de care nu am pomenit. Nu fuseserăm nişte răzbunători pe urmele lui Repede-Nainte. Nu fusese nicio sticlă de gin, nici pic de metamfetamină. Puşca o lăsase pesemne în camionetă, posibil să-i fi fost furată. Dăduserăm absolut întâmplător peste Ciocan cu cauciucul lui spart. Şuruburile pierdute, de astea am spus. O mare parte din toate lucrurile astea e adevărată. Ne-am oprit acasă la o cunoştinţă ca să ne uscăm şi am auzit că nişte prieteni se duseseră la Copaia Dracului. De ce să nu mergem cu toţii, în ciuda vremii îngrozitoare, copiii tot copii sunt ş.a.m.d.

Într-o poveste, importantă e inima eroului. Care nu se gândeşte la propria siguranţă. Ciocan s-a aruncat în apă ca să-l salveze pe tânărul care căzuse de pe stâncă. Adevărat. Pentru totdeauna, adevărat. N-aş fi putut să schimb asta nici dacă aş fi vrut şi, da, chiar as fi vrut. Cu toţii am fi vrut. Ca urmare a poveştii mele, toţi ne-am dorit ca el, Ciocan, să se fi născut cu o inimă egoistă, care să-l ţină în viaţă. Ceea ce ne-a făcut să avem remuşcări şi să fim uimiţi de bunătatea lui. Atâta alinare am reuşit să ofer familiei Peggot.

Rose nu-şi avea locul în poveste. N-am menţionat-o. Cât despre planul ei de a-l turna pe Maggot pentru că îl drogase pe Ciocan înainte să moară, am ascultat, dar nu am auzit nimic despre vreo implicare a poliţiei sau teste toxicologice pentru vreun cadavru. Aşa că nici nu i-am spus lui Maggot. Poate că ameninţările ei erau vorbe în vânt.

Dormeam deja de mai bine de o lună în patul de sus din camera lui Maggot şi fusese în mare măsură ca pe vremea când rămâneam la el, când eram nişte copii proşti, cu droguri mai bune. De când murise domnul Peg, doamna Peggot avea obiceiul să lase televizorul deschis permanent, ca să aibă companie, aşa spunea, şi m-am obişnuit cu asta. Dar după Copaia Dracului, totul s-a schimbat. Casa era plină de lume, iar bâzâitul televizorului îmi dădea fiori, strania voce infatuată din camera de zi care vorbea despre Tokyopop şi cremă de ras cu miros de castravete. Înmormântarea lui Ronald Reagan, Dumnezeule! Dădeau cadre filmate de sus, cu străzile pline, un milion de oameni care-l boceau pe boşorogul ăsta celebru care trăise mulţi ani după ce totul încetase să mai funcţioneze în el. Mai multi ani decât avusese nevoie, asta vreau să spun. Sare pe rănile noastre. O îmbinare stranie, televizorul şi viaţa reală. Două sau mai multe femei plângeau de mama focului la masa din bucătărie, în timp ce Everett se tolănea pe canapea şi se uita la US Open. Ca şi cum golful ar fi un sport la care să te uiţi, pe care să-l fi jucat careva dintre cunoscuţii noştri.

Unul dintre principalele subiecte de discuţie între femei era Emmy. Jumătate dintre ele ziceau că ar trebui să i se spună. Adică fata asta trebuie să priceapă ce a făcut când l-a lăsat pe Ciocan într-aşa un hal. Lideri aici fiind cei din ramura Jay Ann şi Ruby, care ani la rând îl îndemnaseră pe Ciocan să renunţe la

încercările zadarnice, Emmy nu avea să-l vrea niciodată. Şi care apoi, după cea mai scurtă poveste de dragoste din toate timpurile, nu o iertau pentru că plecase şi îi frânsese omului inima. Voiau răzbunare. M-am gândit la ce spusese Rose, că dorea ca noi, ceilalţi, să suferim, pentru că ea suferea. Te întrebi uneori cât din mersul lumii e determinat chiar de asemenea sentimente.

Contraargumentul: nu-i nicio grabă să-i spunem lui Emmy că Ciocan a murit, pentru că tot mort o să fie şi la anul. Emmy era în izolare şi nu avea să i se dea drumul pentru nicio înmormântare, asta dacă avea să aibă loc vreo înmormântare adevărată, adică nu în Texas. Toată treaba putea să mai aştepte până când Emmy se mai punea pe picioare. Aceasta era părerea lui June. June fiind singurul om de pe planetă cu care i se permitea lui Emmy să ia legătura. Deci discuţia era încheiată.

Îmi venea greu să cred că exista vindecare pentru ce i se întâmplase lui Emmy. Nu văzusem niciodată pe cineva să cadă atât de jos. Locul în care fusese trimisă părea o închisoare şi se ştie foarte bine că închisoarea nu te vindecă de nimic. E doar pentru cei care au suferit şi vor să-i vadă şi pe alţii suferind, după cum spuneam. Să nu poată să iasă nici măcar pentru o înmormântare? Să nu primeşti niciun telefon decât de la mama ta? Până şi Mariah avea parte de mai mult, la Goochland. Dar June părea destul de încântată. Mi-a arătat fotografii şi locul arăta extraordinar, munţi şi copaci, clădiri ca nişte castele, un lac. Cai. Curţi mari cu iarba tunsă şi fete care stăteau pe iarbă, fără îndoială drăguţe unele cu altele.

Fotografiile nu mă convingeau. De aici până acolo nu există drumuri.

Un şarpe veninos va muşca. Este doar una dintre regulile stabilite de Dumnezeu pentru noi. Rose nu a dispărut. Doamna Peggot a primit o scrisoare de la autorităţi. Eram acolo. Am văzut cum a citit-o June, a pus-o pe masă şi a ieşit din casă. Se făcea o anchetă în privinţa morţilor. Conform informaţiilor poliţiei, Matthew Peggot îi procurase substanţe ilegale unuia dintre cei decedaţi, cu aproximativ trei ore înainte de accidentul fatal. Nimeni nu vorbea despre crimă, fusese un accident. Dar Maggot risca să fie urmărit penal, complice la moarte.

— Doi băieţi au murit deja, a spus June înainte să iasă pe uşă, şi ei cred că o să folosească la ceva dacă îl trimit pe încă unul la închisoare? Doamne, cât urăsc lumea asta!

Că o ura, că n-o ura, June se întorcea de fiecare dată. În ziua aceea, după un drum de trei ore cu maşina, Dumnezeu ştie pe unde. În tot acest timp se dusese în continuare la clinică, pentru că boala merge mai departe, era mare nevoie de June acolo. În curând urma să se mute înapoi la ea acasă. Dar acum era capul familiei. Ea avea să se ocupe să-i găsească avocaţi lui Maggot.

Povestea lui Romeo şi a lui Mariah era doar o legendă pentru mine: abuzurile lui cumplite, răzbunarea ei cu lama cuţitului, avocatul cu cizme din piele de crocodil care păcălise juriul şi o băgase pe mama lui Maggot la închisoare. Acum

vedeam cu toţii din nou aceeaşi poveste, familia Peggot era iar în mlaştină, dar June hotărâse să-i scoată vii. Ştiam că doamna Peggot trebuia să-şi poarte crucea în ceea ce o priveşte pe Mariah, dar nu mă gândisem cum trebuie să fi fost pentru June în toţi aceşti ani. După ce o lăsase baltă pe sora ei. La început Ruby a fost supărată că Maggot îi dăduse droguri lui Ciocan, dar June nu avea de gând să permită ca acest lucru să distrugă familia. Şi contribuţia lui Maggot consta în faptul că era prea tânăr sau prea afectat ori amândouă ca să se înfăţişeze înaintea instanţei ca adult. Niciodată o familie nu a mulţumit atât de mult Dumnezeului ei că avea în rândurile sale un infractor juvenil. Înfăţişarea era stabilită în aceeaşi lună în care Mariah urma să iasă.

Eu nu aveam să fiu prin preajmă. În ziua dinainte să se întoarcă acasă, June m-a chemat sus şi a pus cărţile pe masă. Putea să mă bage într-o clinică cu tratament cu Suboxone. Nu m-a luat pe ocolite ca să afle ce luam, a mers direct la ţintă. Nu era clinica ei, nu aici. Nici la Asheville, pentru asta nu erau bani. Dar putea să mă înscrie din nou ca să primesc ajutorul medical, un lucru simplu la care niciunul dintre tutorii mei nu se gândise de când domnişoara Barks mă lăsase baltă. Avea să-mi acopere costurile într-o clinică de recuperare timp de vreo două săptămâni. Nimic ieşit din comun, doar ca să trec peste ce era mai rău, iar după aceea puteam să intru într-un regim de casă pe jumătate deschisă. Nu reuşeam să-mi închipui decât o jumătate de casă cu partea din faţă smulsă, lăsând la vedere scaunele şi instalaţiile din baie dinăuntru.

Eram cu June în dormitorul mic de la mansardă, care avea pat dublu şi un acoperiş jos, oarecum ascuţit deasupra geamului. Avea tapet ca pentru fetele de pe vremuri şi o băncuţă sub fereastră, căreia îi spuneau scaunul grangurilor. Doamna Peggot o acoperise cu o pernă lucrată de mână, cu toate tipurile de păsări. Una dintre cele mai vechi amintiri ale mele e cum stau aşezat pe ea şi mă uit la mama care fumează pe veranda noastră. Săptămâna asta era din nou camera lui June. Lucrurile ei zăceau împrăştiate peste tot, pantofi, perie de păr, se simţea mirosul de şampon de fructe pe care îl adoram de când mă îndrăgostisem de Emmy în clasa a patra. Mă aşezasem pe scaunul grangurilor, iar June stătea pe pat şi îmi explica viaţa. A pomenit de banii de asigurare socială pe care îi puteam folosi după ce împlineam optsprezece ani. Până atunci putea să mă ajute ea, dacă era nevoie, iar casa semi-deschisă însemna şi un loc de muncă. Nimic interesant, probabil să descarc cutii într-un depozit, ideea era doar să am o activitate.

— E numai muncă, fără distracţie, o vreme, a spus, ghemuindu-se pe pat cu picioarele sub ea.

Era în uniforma medicală, gata să plece la lucru, dar încă desculţă.

— Regula în casele astea semi-deschise e că poţi să te duci la muncă şi apoi vii direct înapoi. Nu stai să umbli. Prietenii tăi sunt toţi ceilalţi de la recuperare. E cel mai bun mod să te ţii de treabă.

Îi lăsam cuvintele să se formeze, îi inspiram parfumul de fructe şi atunci revelaţia m-a lovit în moalele capului: mereu fusese vorba despre June. Chestia pe care o avusesem cu femeile din Knoxville, adică femeile din casa cu cupolă. Mereu fusese June, niciodată Emmy, nu dincolo de iubirea copilărească. Acesta era tipul de dragoste totală pe care nu-l înţelesesem niciodată cum trebuie, pentru că fusesem crescut de pe o zi pe alta. Ceea ce îşi dorise mereu şi mereu inima mea mică, sucită şi lovită. O mamă, atâta tot.

Am întrebat-o de ce eu, de ce nu Maggot. Avea motivele ei. Dependenţa de metamfetamină e dură, nu există tratament medical. A spus că la opioide puteai să schimbi medicamentul rău cu unul bun care nu te face euforic, dar nici nu intri în sevraj. Iei o pastilă şi îţi vezi de viaţă.

— Da, am spus.

Fără să pomenesc de dorinţa de a-ţi şterge cu buretele toată viaţa.

— Aş face orice pentru Matthew, ştii asta. Dar dezintoxicarea e ceva ce trebuie să faci stând pe propriile picioare şi el nu e pregătit.

Mi-am băgat mâinile sub mine, ca să nu le mai frământ, îmi doream aşa de mult să iau ceva! Maggot nu era pregătit şi eu eram? A adăugat că ea şi doamna Peggot se întrebau dacă Maggot îşi va asuma vreodată răspunderea, pur şi simplu nu era croit aşa. Deci altcineva trebuia să-l oblige să se ţină de program. Nu de bunăvoie. Adică legea. Aşteptaseră ca asta să se întâmple, presupunând că o arestare sau o sperietură zdravănă aveau să rezolve problema.

— Ne gândeam la o acuzaţie pentru furt din magazine, mi-a explicat, dând din cap. Nu că o să trebuiască să moară cineva.

S-a lăsat un pic copleşită de emoţii, dar mi-a spus să nu mă învinovăţesc. Cică existau o sută de oameni pe care putea să dea vina pentru ce se întâmplase în ziua aceea, iar Maggot şi cu mine nici măcar nu eram pe listă.

— Am avut partea mea de vină, am zis. Ne-am cam pierdut minţile cu toţii.

M-a privit ca şi cum pe faţa mea ar fi fost scris ceva şi ea ar fi încercat să citească.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Damon! E locul în care a murit şi tatăl tău. Nu tu ai aprins focul ăsta.

Simţeam furia cum creşte. Îmi ţiuiau urechile şi îmi venea să ţip: *Da*. Este locul pe care îl urăsc cel mai mult şi de aceea am fost ademenit acolo. Cu asta m-am ales, în mama mă-sii! Mi-am întors privirea de la ea şi am privit afară spre verandă, unde mama mea blondină şi adolescentă îşi aprindea ţigară după ţigară. Păstra toate cupoanele de Pali Mall ca să ne facă rost de chestii gratuite. Odată, un radio care arăta ca un tonomat. Era aproape tot din plastic şi nu a mai mers după vreo două luni, dar eu credeam că îl făcuse Dumnezeu cu mâna Lui.

Au trecut câteva minute. June nu renunţa.

— Nu e firesc ca nişte băieţi să-şi piardă minţile, a continuat. Se întâmplă pentru că le-au fost luate prea multe lucruri.

De exemplu, ce, am întrebat-o. S-a ridicat şi a început să se plimbe prin cameră, supărată. N-am avut şcoală ca lumea, a răspuns. Nicio şansă să ajungem buni la ceva folosindu-ne talentele. Niciun viitor. Ne-au luat toate aceste lucruri şi ne-au pus la dispoziţie ceva cu care să ne prăjim creierii, în speranţa că o să ne omorâm între noi înainte să ne dăm seama că adevăraţii ticăloşi sunt la mii de kilometri de aici.

I-am spus că nu văd lucrurile la fel. Ştiam o grămadă de ticăloşi prin apropiere.

A zâmbit în felul trist pe care i-l cunoşteam atât de bine. Copilul greu de stăpânit. Dar, în loc să plece, s-a aşezat la loc pe pat.

— Întrebarea la care trebuie să răspunzi acum este ce eşti dispus să faci pentru tine? Şi n-o să te mint, o să fie mai greu decât orice ai făcut până acum.

Mă îndoiam. Mi-a venit în minte cum o încasam în fiecare zi ca să devin mai bun. Cum răbdasem de foame toată clasa a cincea. Ce credea, că îmi căutam un nou record personal la capitolul greutăţi? I-am zis că erau multe de procesat. Nu am spus: *Tu crezi că sunt puternic, dar nu-i aşa. Mereu o să-mi doresc încă o doză.*

A spus că vine şi a doua zi şi mai vorbim.

Am întrebat-o unde aveau să se întâmple toate astea şi mi-a răspuns că la Knoxville, ceea ce m-a băgat în sperieţi. Nu era idealul meu de oraş al fericirii. M-a lămurit că nu era ce credeam, nu era un bloc mare de apartamente în centru. Au şi case obişnuite acolo, cu curte şi tot ce mai trebuie. Genul de regim de care aveam nevoie trebuia să fie mai la periferie, a adăugat. Puteam să mă obişnuiesc.

— Trebuie să te obişnuieşti. Pentru că, dacă faci treaba asta, nu vreau să mai vii aici măcar un an.

— Un an.

— Ştiu. Nu-ţi poţi imagina. Nici eu nu am putut, a trebuit să plec de aici şi apoi să mă întorc alt om.

June era atât de frumoasă şi de bună! Mă rupea.

— Şi dacă mie îmi place omul care sunt acum?

Cuvinte rostite cu o faţă serioasă, nu ca o şmecherie.

— Nu zic că tu eşti problema. Nici drogurile nu sunt problema. Multe alte lucruri merg rău şi n-o să fie mai bine atât timp cât stai aici.

Un an era de neînchipuit. Unde să mă duc, cine aveam să fiu? S-o ia naiba! Dacă toţi eram aşa de varză, credea că tot Lee County ar fi trebuit să se golească? Mi-am imaginat coada lungă de maşini şi camionete pe 58. Următorii la rând, vecinii noştri: Scott County, Russell, Tazewell. Jumătate din Kentucky. Lăsând în urmă case goale, câmpuri nelucrate, cutii de bere pe jumătate pline, tăcerea balansoarelor de pe verande, care înainte scârţâiau. Vaci nemulse mugind pe păşuni, câini uitaţi în curţi sub arţari, privindu-şi stăpânii cum fug din paradisul întinat unde s-au strâns toate relele lumii.

I-am spus că o să mă gândesc. Sigur ştia că mint.

60

Mi-am strâns lucrurile chiar în acea după-amiază. Bunurile pământeşti se limitau acum la câteva cutii, am cunoscut şi oameni fără adăpost care aveau mai puţin. Cămăşi, o pereche de pantofi de rezervă. Trofee de fotbal câştigate de un copil luminos, cu doi genunchi excelenţi. Pe astea le-am aruncat. Am păstrat carneţelele şi instrumentele de desen, care au umplut o cutie întreagă, iar asta mi-a împovărat conştiinţa. Mă ascunsesem de Tommy. Singurele mele lucruri valoroase erau în sticluţe, puse bine într-o trusă veche din piele, pentru cosmetice, care fusese a domnului Peg. Maggot o luase ca să-şi ascundă rezervele, apoi, la un moment dat, ajunsese a mea. Rar stăteam să mă gândesc la faptul că foloseam trusa frumoasă a domnului Peg în scopuri farmaceutice, dar uneori îi simţeam privirea, cum se uita la risipa de carne în care mă transformasem. Acum era una dintre acele dăţi. Maggot dormea sau leşinase. L-am izbit în umăr ca să-i spun că plec.

S-a rostogolit de pe pat pe podea, o mişcare uimitor de elegantă şi a rămas întins cu privirea în tavan.

— E vremea plecării, hai să plecăm, a spus.

De fapt a cântat, o melodie pe care aproape am recunoscut-o.

— Vorbesc serios, omule, am plecat.

A ridicat capul şi s-a încruntat la mine nedumerit, ca şi cum i-ar fi fost băgat în cameră un animal de la zoo în timp ce dormea. Furnicar, peşte-fierăstrău.

— Unde te duci?

— Rămâne de văzut. Nu m-am gândit încă.

— Atunci nu te gândi. E un efort prea mare pentru celulele istovite ale creierului.

— Nu. Nu pot să rămân aici.

S-a ridicat în capul oaselor, şi-a tras genunchii la piept şi i-a cuprins cu braţele lui lungi. Avea o grămadă de bijuterii ciudate pe mâini şi pe faţă şi era tot în negru, dar atitudinea goth era mult atenuată. Probabil mai mult din neglijenţă decât din opţiune vestimentară. Adesea nu mirosea tocmai frumos.

— Nu-i nimic personal, am spus. Eşti probabil cel mai bun coleg de cameră cu care am stat vreodată. Lăsând la o parte sforăitul.

S-a frecat pe faţă cu dosul palmei şi s-a uitat cum îmi băgăm chiloţii într-o pungă de plastic. Inelul negru care îi atârna din nas îţi dădea permanent impresia că e un muc.

— Nu-i vina mea. *Adenoizii*, frate. Aşa m-am născut.

Am aruncat punga cu chiloţi într-o cutie de carton şi asta a fost, gata cu familia Peggot.

— Trebuie să plec de aici înainte să stric ceva. E vorba de familia asta. Sunt aşa de-al naibii de drăguţi încât ajungi să simţi că le eşti dator. Şi dup-aia mă oftic rău, pentru că nu am cum să repar lucrurile sau să le plătesc datoria. Ştii?

Mi-a aruncat o privire jalnică. Nu ştia. Nu avea să ştie niciodată.

Ce m-a surprins a fost furia. Care tot venea, în valuri. De ce? Să fiu pe cont propriu era ceva normal pentru mine. Nu-i cunoscusem încă pe oamenii care să poată să mă ţină. June nu era mama, în ciuda celor vreo zece minute în care aproape pusesem stăpânire pe ea. Îşi dorea doar varianta mai bună, nu pe băiatul frânt care eram. Nimic nou sub soarele meu şi totuşi iată-mă în maşina asta, la volan, luând toate curbele prea repede, detestând tot ce vedeam. Plantele kudzu care atârnau din copaci, vagonul ignorant din faţa gimnaziului Pennington, curţile dezordonate ale caselor vechi, cu păsări flamingo în curte. Aş fi intrat cu maşina în toate, dar asta m-ar fi oprit şi trebuia să mă mişc. Toată după-amiaza am călcat-o cu furie, pentru că îţi dă un anumit fior să te duci cu viteză spre nicăieri.

Apoi energia a început să mi se termine şi am simţit o nouă stare de rău. Mă oprisem pe un drum uitat de Dumnezeu, pe lângă Fleenortown, ca să fac inventarul trusei din piele a domnului Peg şi al rezervelor de urgenţă pe care le ţineam în torpedou şi am luat ce-mi trebuia ca să-mi atenuez presiunea din piept. Durerea asta era o poveste veche, foarte veche şi fără sfârşit. La Jonesville m-am oprit să fac plinul. Dacă mergeam mai departe, poate reuşeam să las monştrii în urmă. M-am întors în maşină, am pornit spre vest şi am încercat să mă gândesc la singurul loc din lume unde aş fi fost fericit să ajung. Nu mi-a ieşit nimic. Apoi am încercat să mă opresc într-un loc unde aş fi suportat să fiu. Iar nimic. Numi venea în minte nicio casă şi nicio maşină, şi nicio curte, şi nicio păşune. Niciun loc. Ai putea trage de aici concluzia că ar trebui să fii mort.

Nu mă mai uitam aproape deloc la drum. Lucru care îţi poate face probleme la semafoare sau limitări de viteză, dar nu avem prea multe din astea pe aici. Am ajuns la dracu-n praznic, după Ewing, fără să-mi dau seama că mersesem atât de mult până când am observat stâncile albe pe dreapta, de-a lungul crestei, cu lumina căzând pe ele. Mergeam mai departe şi ele tot acolo erau, râdeau. *Sus aici, dobitocule, noi suntem sus, tu eşti jos*. Stâncile acelea continuă 160 de kilometri. Maşina mea a găsit parcul unde mă adusese domnişoara Barks, în ziua fatidică în care mintea mea o luase razna şi mă gândisem cum ar fi să mă aflu acolo sus şi să sar ca să văd dacă o să cad sau o să zbor. Şi ce vreau să spun este că am văzut de-a dreptul imaginea, pentru că aşa e mintea problematică pe care o am, are ochi excelenţi. Uită-te la el, acolo sus! La băiatul de pe marginea acelei stânci, cu braţele larg desfăcute şi picioarele lipite, care se striveşte de pământ

sau pluteşte. Chiar înainte să văd sfârşitul lui Repede-Nainte, mintea mea mă plasase de nu ştiu câte ori acolo sus, pe acele stânci albe, de cel puţin o mie de ori. Ca să pună acea întrebare. Care, să recunoaştem, nu e o întrebare din lumea reală.

Nu era nimeni pe porţiunea de pietriş unde începea cărarea. Pe indicator scria Grota de Nisip, Stâncile Albe, atâtea mile. Nu am înregistrat detaliile. Auzisem de oameni care făcuseră traseul până sus, la peştera aceea, la stâncile albe. Era fezabil. Nu aveam în minte nimic care să semene cu un plan, doar nevoia de mişcare. Mi-am lăsat cheile în maşină.

Nu sunt sigur de ce credeam că e mai bine să mergi pe jos decât cu maşina. Până la urmă e vorba despre viteză. Treaba mea era să scap de nişte fantome, iar morţii mei erau fără sfârşit. Fără să-i pun la socoteală pe părinţi sau pe domnul Peg. Moartea celor mai în vârstă decât tine e un lucru firesc. Pierdeam oameni chiar de la începutul vieţii. Păpuşa mea, pe care n-o iubisem într-atât încât s-o fac să rămână. Modelul copilăriei mele, care era un animal periculos. Ciocan, care a terminat ultimul. Maggot, care cu siguranţă avea să moară dacă îl băgau la închisoare, ca şi Mariah afară, de inimă rea. Îmi lipeam tălpile de cauciuc de pământul de pe cărare, iar şi iar, şi iar, şi iar. Oasele din genunchi scrâşneau, inima bubuia, lucruri de negândit izbeau în uşa craniului. Tatăl meu. Pentru el m-aş fi dus la gaura aia de iad plină de apă, poate ca să-i spun în sfârşit omului să se ducă dracului, mulţumesc pentru că ne-ai abandonat pe mine şi pe mama. Sau ca să dovedesc ceva. Repede-Nainte m-a provocat şi m-am dus, am făcut baia dracului şi am ieşit cu sânge pe mâini. Unde să te duci după asta? Nu ştiam decât să pun picioarele pe terenul stâncos, aşteptând să simt ceva în corp, nu în creier.

Pentru că nu simţeam. După ce am mers pe cărare preţ de vreo cincisprezece terenuri de fotbal, am înţeles că nu simţeam. Nu doar că, din cauza drogului, nu aveam vreo dispoziţie anume şi nu mă durea inima, dar mă refer la căldură, la frig. La gust. Acea stare de amorţeală a limbii şi a pielii, şi a ochilor, care tehnic nu te orbeşte, dar nu vezi. Cum spusese omul acela, în ziua în care ieşisem în fugă din farmacie cu primul meu bilet către un nicăieri desenat de Oxy: *Orb orb orb*. Se lipeşte de tine până când eşti în întuneric şi nu-ţi pasă. Ceva din mine voia să-mi frec oasele de muntele ăsta până când corpul se hotăra. Renunţă sau întoarce-te.

Ochii la drum, urme de cerbi, muşchi, nimic. Îmi rumegam vechile ranchiune. Corpul este primul ticălos, poate să te oprească de la toate plăcerile, dar tot te obligă să pui pe hârtie lista cu nevoile lui, de o sută de ori. O să mă piş şi o să mă cac. O să mi se facă foame. Setea mă ucidea deocamdată. Senzaţia de uscăciune, ca o eşarfă strânsă în jurul gâtului. A ajuns să fie atât de rău încât, atunci când am văzut apă, un mic pârâu, m-am lungit pe burtă şi am băut ca un câine. Apa avea gust, era dulce. Aducea a pin. Lumea zice că o să iei o boală cruntă dacă faci aşa ceva, pentru că toate animalele se pişă în ea. M-am întrebat: nu că mi se

rupe de boli crunte? I-am întrebat pe jucătorii aproape morţi – pielea, limba, ochii – despre cum ar fi să iasă din joc pentru totdeauna: ce anume aţi rata? N-am ajuns la nicio concluzie.

Stăteam pe gânduri. De fapt, pe o stâncă. O pasăre dintre cele mici, zgomotoase şi bâzâitoare a apărut în zonă. Pe asta nu puteai s-o ignori. Curentul stârnit de aripi făcea să fluture toate ierburile dedesubt, parcă era un elicopter din filmele de război, varianta minusculă. Nu a aterizat, doar a planat prin zonă şi şi-a băgat nasul ascuţit prin flori. Cele care îi plăceau erau portocalii şi atârnau ca nişte ornamente, dar de forma unui vagin mic, cu labii şi tot ce trebuie. Haide, micuţo! Mănâncă ce-ţi trebuie.

Mimoze. Numele mi-a venit în minte din alte vremuri. Creşteau peste tot pe malurile unde mergeam la pescuit. Domnul Peg ne-a arătat cum să atingem păstăile verzi şi să le facem să explodeze, împrăştiind bucăţi minuscule de şrapnel. Fir-ar! Domnul Peg era acolo, stătea sus pe mal şi un pic în spatele meu, în afara câmpului meu vizual. Îmi pare rău pentru tot, i-am zis. Şi el a spus: *Chiar e aşa de greu?* Vocea lui, cuvintele lui. Urechile mele. Nu zic că toate astea ar avea sens.

M-am ridicat şi am mers mai departe. Da, domnule, este. Greu să trăieşti şi greu să vezi cum lucrul opus vine spre tine.

Am lansat înjurături, nu eram sigur dacă mai era sau nu cu mine. Mă uitam la drum şi la pământ, şi la muşchi. Pădurea era ea însăşi un spectacol, iar ciupercile erau glumele. Ciuperci ca nişte urechi portocalii, care arătau de parcă ar fi lucit în întuneric. Deliram, pentru că nu aveam combustibil în rezervor, în afară de analgezice. Dar simţeam anumite lucruri. Familia de cerbi care îşi lăsase urmele pe cărarea noroioasă. La câtă carne de căprioară mâncasem la viaţa mea, simţeam că sunt într-o anumită măsură cerb. Simţeam bunătatea muşchiului, pe care îl găseşti peste tot odată ce ieşi din lumea făcută de om. Pardoseala lui Dumnezeu. De toate felurile, moale ca perna, tapiţat cu pin, covor aspru. Fire gri de muşchi cu capete roşii ca nişte chibrituri. O parte minusculă din mine s-a trezit în faţa muşchiului şi a spus: *Frate, unde ai fost?* Asta e lumea minunată a culorii.

După încă o oră m-am aşezat pe un buştean mare acoperit de muşchi, ca să-mi trag sufletul, şi mi-am amintit de cuiul pe care îl aveam în buzunar, un dar de rămas-bun de la Maggot. Nu mai fumasem prea multă iarbă de când murise Dori, pur şi simplu nu mai simţeam nevoia. E greu să explici diferitele niveluri ale iadului drogului, dar există un tărâm întunecat dincolo de plăcerile pentru care e făcută iarba. L-am scos şi l-am admirat înainte să-l aprind. Bagheta albă rulată perfect de Maggot, ascuţită ca un creion la amândouă capetele. Chiar mi-a venit să-i desenez portretul. Altă pornire pe care nu o mai simţisem de ceva vreme.

Nu am stabilit niciun record de viteză. Soarele cobora şi mă obliga să iau repede o hotărâre. Nu puteam să ajung în vârful stâncilor. Nu azi. Ticălosul ăla

originar, corpul, a preluat controlul, insistând că trebuia să trec peste noapte. Nici măcar nu m-a întrebat dacă îmi doream asta. Doar se plângea, nu e apă, nici mâncare, nici un acoperiş deasupra capului. Şi mă tăia o pişare cruntă. Pe asta am rezolvat-o uşor. Restul urma să mă omoare. Avusesem parte de adăposturi primitive şi aveam la bord atâtea ore de foame, încât puteam fi socotit profesionist în domeniu. Nu-i mare lucru, mi-am spus, urcând pe o porţiune cu denivelări de te durea capul, care m-a lăsat fără aer. Cărarea ducea mai sus de copaci către o pantă cu pietriş, apoi Peştera de Nisip. Întunecoasă şi răcoroasă sub o boltă lată, mare de tot. Puteai să bagi o rulotă aici. Dovezi ale unor escapade trecute se vedeau pe jos, dintr-un loc într-altul.

Dacă aş fi fost cercetaş, aş fi ştiut să fac foc de tabără. M-aş fi gândit să-mi aduc o conservă de fasole ca să am ce mânca. Şi un deschizător de conserve. Apă. Cum eram un delincvent juvenil ignorant, cu o dorinţă slabă sau inexistentă de a trăi, nu aveam nimic din toate astea. Acum simţeam că cea care mă privea era Angus. Spre deosebire de domnul Peg, mai devreme, ştiam că ea nu era de fapt acolo. Dar i-am spus să tacă şi ea a mai râs un pic. Asta era, ăsta era singurul loc unde mi-aş fi dorit să fiu: undeva unde să vorbesc cu Angus. Adormită, tare ca piatra, în general cea care, cu anumite excepţii, ştia să facă lucrurile să pară mai bune. Mereu spunea că trebuie să încep să am încredere în călătorie la un moment dat, pentru că viaţa nu era chiar toată un foc la groapa de gunoi, iar aici se înşela. Spunea că toată copilăria mea distrusă mă făcuse un om mai bun; şi aici se înşela. Credea că o să ajung departe, în ciuda noianului de neajunsuri şi a obiceiurilor dezgustătoare.

Am găsit o stâncă bună şi am privit cum soarele se topea peste Cumberlands. Straturi de portocaliu, ca o plăcintă cu lapte bătut care se răcea la orizont. Norii treceau, aruncând pete de lumină şi de întuneric peste vârfurile munţilor. Părea că poţi să bei lumina. S-a revărsat peste un munte şi am văzut siluetele tuturor vârfurilor arborilor îmbrăcate în aur, ca nişte solzi de peşte. Apoi s-a retras şi le-a abandonat din nou în umbră. M-am lăsat cuprins cu totul de spectacol, m-am trezit din perioada îndelungată în care înotasem sub apa rece. Ai un şoc când ieşi la suprafaţă, albul este atât de alb, albastrul, atât de albastru! Aerul care îţi este răsuflare.

Mi-am schimbat poziţia şi am simţit bricheta din buzunarul de la şold şi am râs de mine că uitasem de ea. La o parte, cercetaşi, i-am spus lui Angus. O, Doamne! Aş fi dat bani grei doar pentru un mic ghiont de la ea. Angus, care era statornică, în timp ce toate obiectele lucioase după care tânjeam apăreau şi dispăreau. Urma să plece la sfârşitul verii, la un colegiu adevărat. Primise o ofertă de nerefuzat. Eram negru de supărare. Vander-nu-ştiu-ce-naiba, Nashville T-N. Cine ar fi crezut că puteau să facă şi hituri country, şi oameni deştepţi în acelaşi loc?

Bine, prietene. Am scotocit prin haosul dinăuntrul meu şi am găsit ce îmi trebuia ca să-i urez fericire. Ia-ţi zborul şi să nu cazi înapoi în mocirla din care eu

încerc să ies şi pe care o şi beau pe ascuns şi spun că e sângele vieţii mele. Prea speriat ca să plec din ultimul loc unde oamenii se uitau la mine şi îşi vedeau fiul sau fratele de sânge ori şansa să câştige un campionat. Ştiam ce ar spune ea despre asta. Ai încredere în drum. Pentru că nimeni nu rămâne pe loc, pe termen lung eşti singur cu fantomele tale. Tu eşti vaporul, ei sunt sticla.

Am petrecut noaptea ghemuit pe pământul nisipos, cu spatele lipit de stânca rece, însetat şi înfometat şi, în cele din urmă, nu suficient de drogat. Toţi greierii care se târau prin peşteră erau şerpi veninoşi, toate veveriţele care foşneau prin frunzele uscate erau urşi. Dacă trăiam până dimineaţă, aveam să cobor muntele, s-o caut pe June şi să-i spun că sunt gata să-mi iau zborul.

61

Un an în care să stau departe nu era de ajuns. Poate că nici trei, cum aveam să aflu. Unul dintre numeroasele lucruri în privinţa cărora June avusese dreptate.

Este cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată? Nu. Doar cel mai greu în privinţa căruia am avut de ales. Să scapi de dependenţă e ca şi cum ai avea grijă de un bolnav, numai că bolnavul eşti chiar tu. Eşti răsplătit pentru curaj, dar eşti închis. Tu trebuie să te trezeşti în fiecare dimineaţă şi să hotărăşti din nou, la lumina rece şi solitară a zilei: sunt destul de curajos ca să merg până la capăt?

Dezintoxicarea e, din multe puncte de vedere, ca şi cum ai fi însurat cu boala, pe bune. Apare dezgustul. Încerci să negi acest lucru, să-l schimbi pe o bunătate pe care poate nu o simţi. Te prefaci până îţi iese. Te uiţi la alţii care sunt îngâmfaţi, pentru că au făcut alegeri mai bune decât tine. Îi laşi să spună toate prostiile, Dumnezeu nu îţi dă niciodată mai mult decât poţi duce ş.a.m.d. Te obişnuieşti cu voma.

Deci am pornit în trombă, pentru că eram obişnuit cu stilul de viaţă în care nimeni nu te atinge încă dinainte să încep programul. *Dalit*, ăsta e cuvântul pe care îl tot repeta. Cei de neatins din copilăria domnului Golly există cu adevărat. Între timp am citit totul despre ei. E incredibil câtă vreme ai la dispoziţie odată ce te eliberezi de căutarea următoarei doze, de găsirea mijloacelor pentru următoarea doză, de falsificarea reţetelor, de leşinat, de ciordit, de sevraje, de mestecat lanţuri, de urlatul la Iisus, de descoperirea unui nou furnizor de droguri şi de evitarea celor vechi care ţi-ar mânca ficatul cu piure, dacă ar avea cum. Avantajele stării de trezie.

Filiala din Knoxville, capătul dinspre nord, a Bibliotecii Halley era cealaltă jumătate a vieţii mele pe jumătate deschise, după ce am absolvit tabăra pentru dezintoxicare şi tratament, am învăţat să-mi administrez doza corectă de Suboxone sub limbă şi m-am aşezat în noua locuinţă. „Cămin pentru o viaţă curată” este termenul preferat de profesionişti, oraşul „unde o duci greu”, pentru locuitori. Colegii mei de cameră veneau şi plecau într-un ritm dureros. Ai declanşatoare peste tot în mizeria vieţii de zi cu zi: un cântec la radio, un anumit gust pe limbă, mirosul de suc de cireşe al metadonei care poate fi injectată direct din sticlă. E mai uşor să pici la testul de droguri decât la orice altă materie. Nu aveam voie să ţinem nici măcar apă de gură în casa aceea. Mă gândeam mult la monedele pentru luni şi ani de stat departe de droguri pe care le primea mama şi cu care eu mă prosteam ca şi cum ar fi fost nişte bani de jucărie, nu nişte afurisite de monede de aur, cum erau. Mă gândeam la Maggot, la cum ar fi stricat aici totul cât mai conştiincios cu putinţă. June şi doamna Peggot aveau dreptate, ca să

renunţe la droguri, Maggot avea nevoie de o autoritate mai înaltă decât cele din lista lui personală de contacte. Şi a avut parte de ea. Închisoarea pentru infractori juvenili a fost cel mai mare coşmar al lui şi cel mai bun lucru care i s-a întâmplat. După doi ani a ieşit, acum stătea cu Mariah la Bristol, Tennessee. Finalul, încă neclar.

Pilonii sănătăţii mele mintale din oraşul unde o duci greu au fost trei tipi, pe nume Viking, Gizmo şi Chartrain. Gizmo şi Viking erau din două districte diferite din Kentucky, Bell şi Harlan, amândouă mai apropiate de Lee County decât cel mai apropiat magazin universal, tot localităţi sărace lipite, pline ochi de dependenţi de Oxy care nu aveau unde să se ducă. Stabilimentul de tratament din Knoxville se alimentează dintr-un bazin extins al umanităţii. Cei doi nu erau mult mai mari decât mine şi făceau o pereche de vis. Viking era un specimen mare, blond, cu gura cât se poate de spurcată, iar Gizmo, un tip micuţ cu dinţi ciudaţi şi o formă uşoară de bâlbâială, politicos ca o fată de pension. Amândoi îmi împărtăşeau dorinţa spulberată de a nu locui niciodată la oraş. Casa noastră, aşa cum prezisese June, era la periferie, într-un cartier de oameni pe care nu-i deranja să aibă printre ei foşti drogaţi. Nu bogaţi. Casele erau mici şi apropiate, cu garduri de plasă, câinii lătrau tare şi nimic din toate astea nu era o problemă. Ce ne scotea din minţi erau ochii oamenilor care nu voiau să ne privească pe străzile oraşului. Sirenele neîntrerupte, luminile rozalii care îmbrăcau ferestrele toată noaptea. Nu ne venea să credem că cineva, cu atât mai puţin noi, ar putea să stea treaz într-un asemenea loc.

Chartrain avea să fie salvatorul nostru. Născut şi crescut în Knoxville, geniu al străzilor, lumină călăuzitoare. O bună bucată de vreme nu aveam să ne dăm seama de nimic din toate acestea. *Nu te ’ce la Beaumont în p’la mea, ăi, pe frati-miu l-a’ ’morât acolea, pe b’ne, ţi-arată ei*, ne spunea Chartrain şi noi dădeam în acelaşi timp din cap. *Leneşul mai mult aleargă, prostul mai mult păgubeşte*, îi răspundeam noi. La un moment dat, la vreo şase luni după ce veniserăm, am stabilit o legătură. După aceea, toate bune.

Chartrain ne-a explicat că oamenii de la oraş nu se privesc în ochi pentru că îşi păstrează vlaga. Omul are o cantitate limitată de vlagă şi cel mai bine e să ţi-o păstrezi pentru ai tăi, nu s-o risipeşti pe străini înainte de ora trei. Oricât de simplu ar suna, pentru mine a fost o mare schimbare. M-am învăţat să-mi păstrez vlaga. Îţi dezvolţi chestia asta, ca atunci când tragi de fiare, exersezi. Îţi spui de zece ori în fiecare seară, nu-ţi irosi vlaga pe sirenele alea, nu-ţi face griji pentru viaţa care ţipă în timp ce merge să-şi facă plinul. Nu ţi-o irosi pe clienţii din jurul tău de la Walmart Supercenter, fă-ţi doar treaba, fără să simţi furie sau tristeţe, mamele care sunt la un pas să-şi plesnească plozii de să le sară ochii. Pe cărucioarele pline de cutii de bere PBR şi Pampers. Pe cărucioarele în care nu vezi decât fasole de calitate proastă şi pâine veche la reducere. Nici măcar pe tipul pe care l-am observat odată, când aranjam cărucioarele, afară, în parcare,

cum încerca să înghesuie mănunchiul enorm de baloane roz în portbagaj şi cum le blestema de mama focului de fiecare dată când îi săreau din nou în faţă. În cele din urmă a scos o lamă din buzunar şi a tăiat toate baloanele, în afară de unul. A trântit uşa de la portbagaj şi a plecat acasă la cine ştie ce fată sărbătorită şi tristă, cu un singur balon, şi recunosc că mi-am irosit un pic de vlagă pentru ea. Poate pe ea o aştepta dezintoxicarea în viitor.

Chartrain nu-şi urma până la capăt propriul sfat, se dăruia din plin, dar îi mergea pentru că avea mai multă vlagă decât orice om obişnuit. Fusese sportiv vedetă în primii ani şi nu era ceva despre care aveam de gând să mai vorbesc vreodată, dar am ajuns să ne apropiem discutând despre sportul din licee. Chartrain era cu baschetul, deja aruncător titular în primul an de liceu, cu o medie de douăzeci şi ceva de puncte pe meci. Un meteor, din ce spunea el, căutătorii de talente din campionatul universitar erau cu ochii pe el. Dar niciun colegiu nu-i făcuse o ofertă care să-l oprească să dea o tură scurtă prin Afganistan şi se întorsese acasă fără picioare. Maşina care ne ducea la locurile de muncă şi la întâlniri îl transporta şi pe Chartrain de două ori pe săptămână la sală, ca să joace baschet în scaun cu rotile, şi aici rupea iar. Mă duceam destul de des să-l văd jucând. Fiind eu însumi un tip care jucase fotbal doar până când îşi pierduse avantajul de la natură, aveam mare respect pentru un tip fără picioare, care încă juca baschet. În noua mea viaţă, în care eram hipersensibil, haznaua dezgustului de sine părea să-mi strice pasienţa. Toată existenţa lui Chartrain striga: *Uită-te şi învaţă, fratele meu!* Pe lângă vlagă, avea dinţii din faţă îmbrăcaţi în aur, greu de înţeles de ce, şi mâinile bătătorite ca nişte cauciucuri vulcanizate, de la sprinturile şi pivotările în scaunul cu rotile pe teren. Şi nu datora nimic din toate acestea Administraţiei Veteranilor, care plătea pentru el.

Un lucru despre locuinţele de viaţă curată. Când vii aici, crezi că ai pierdut tot ce era de pierdut, apoi afli că sunt şi unele lucruri despre care nici nu ştiai că intră în discuţie. Mama lui Chartrain încă trăia pe undeva şi credea că Chartrain rupe norii, dar altfel era aproape egalul meu în ceea ce priveşte tatăl mort, fratele mort, mama bebeluşului moartă şi văzuse o grămadă de tipi împuşcaţi sub ochii lui, nu doar peste ocean. Plus că nu avea picioare. În ceea ce-l priveşte pe Gizmo, el fusese într-o maşină care se făcuse acordeon peste o familie de cinci oameni şi o transformase într-o familie cu un singur membru. Prietena lui Gizmo, singura fată cu care ieşise în viaţa lui şi cu care spera să se însoare, îşi lăsase frumuseţea pe parbriz şi era la închisoare. Se afla la volan pentru că se certaseră şi el se făcuse praf intenţionat. Deci nu era o nimica toată să ai aşa ceva pe conştiinţă. Iar Viking îşi pierduse ceva şi mai surprinzător, urechile. Era înalt şi lat ca un buştean şi cam la fel de surd. Oxy era cauza. Spunea că începe ca un ţiuit, apoi într-o zi te scoli şi îţi dai seama că nu ţi-a rămas decât ţiuitul. Toţi auzeam ţiuitul. Era o realitate care te trezea din toate punctele de vedere. Viking purta un aparat auditiv roz murdar şi impresiona prin faptul că vorbea încă destul

de bine, doar că mult prea tare, şi că prindea mult din ce îi spuneai dacă vorbeai cu faţa la el. Doctorii îi ziseseră că era posibil să-şi revină dacă se ţinea departe de droguri şi asta era forţa lui superioară. Avea o fetiţă mică în Bell County. Nu o auzise niciodată spunându-i „tati”.

Viking şi Gizmo lucrau amândoi la un depozit, unde duceau jugul muncii grele ca nişte catâri blânzi. Nu aveau nimic de întrebat sau de răspuns şi cel puţin pe unul dintre ei nu-l deranja tânguiala constantă a stivuitoarelor. Aveau voie să fumeze la muncă. Este singura dependenţă pe care ne-o lasă, nu mă întrebaţi de ce. Poate pentru că nu te inspiră să spargi un magazin de băuturi sau să-ţi faci maşina acordeon în jurul unor obiecte străine.

Nu m-ar fi deranjat depozitul, dar nu aveam genunchii buni ai unui catâr. Între timp mă văzuseră toţi medicii din Lee County şi alţii pe deasupra şi îmi spuseseră că, în momentul în care o să am un loc de muncă şi o asigurare medicală bună, o să fiu candidat la proteză de genunchi. Aşa că am luat-o pe urmele mamei şi am fost angajat să umplu rafturile la Walmart Supercenter. Spre deosebire de mama, eram probabil cel mai treaz om din toată şandramaua şi am urcat repede treptele carierei până la departamentul de fructe şi legume. Evitam locul pentru fumat al angajaţilor, adică locul unde se tranzacţionau drogurile, şi nu mi se părea că munca ar avea vreo parte proastă. Oamenii care cumpără mere şi fasole verde au de obicei un anumit grad de bucurie în inimi. Aşteptam să treacă intervalele de cincisprezece minute şi mă uitam la ei cum tresăreau şi se înfiorau ca nişte câini uzi de fiecare dată când se apropia aparatul cu tunetul fals şi apa pe care o pulveriza pe produse. Îmi spuneam că râd cu ei, nu de ei. Dar chiar era trist. Probabil că doar aici vedeau ploaie şi legume.

Să vă spun ceva, există săraci de ţară şi există săraci de oraş. Stătusem o grămadă de timp în faţa televizorului şi mă gândisem: *Mamă, la oraş cresc copacii cu bani*. Însă acum vedeam o imagine mai complexă. Adică, aşa e, acolo cresc, dar sunt o grămadă de oameni care stau la umbră şi nu le pică nimic. Chartrain tot vorbea despre „ţepe” şi mi-a luat ceva timp să înţeleg că el crescuse cu o foame de bani de parcă ar fi fost mâncare. Fiindcă pentru el reprezintă unul şi acelaşi lucru. Nu vreau să-l vorbesc de rău, dar n-ar fi în stare să deosebească o vacă de un taur, nici să ştie care dă lapte. Niciunul dintre oamenii disperaţi pe care îi cunoştea Chartrain nu se ducea vreodată să împuşte căprioare dacă îi era foame. Îi împuşcau pe vânzătorii de la magazinul de băutură. Când trăieşti în pădurea uriaşă din oţel şi beton şi nu ai bani, foamea e mai mare decât mi-aş fi putut închipui.

M-am obişnuit cu locul, dar nu trecea nicio zi fără să pipăi după lucruri care nu erau acolo, aşa cum bagi limba în găurile unde au fost cândva dinţi. Nu vorbesc doar despre vaci sau meri, e ceva mai adânc. Vremea, de exemplu. Aerul, felul în care miroase când ai fiinţe vii care respiră, iarbă şi copaci şi mai ştiu eu ce alte creaturi ale pământului. Sunetele îmi lipseau cel mai mult. Era zgomot, dar nimic

în spatele lui. Nu puteam să mă obişnuiesc cu această absenţă, acolo unde dimineaţa şi seara ar fi trebuit să fie pălăvrăgeala păsărilor, noaptea – greieri, iar în august, sunetul ca de fierăstrău al cicadelor. Un cocoş se auzea mereu pe undeva, chiar şi în plin Jonesville. E ca muzica de fundal a unui film. Poate că aţi observat, poate că nu, dar, dacă se opreşte sonorul, filmul nu mai are suflet. Adesea trebuia să stau să mă gândesc ce anotimp era. Nu-mi dădusem niciodată seama ce anume mă făcea să aparţin unui loc de pe planeta Pământ: această coloană sonoră. Plus culorile frunzelor şi ce înfloreşte în şanţurile de la marginea drumului săptămâna asta, mazăre sălbatică sau ciulini violet ori margarete aurii. Şi stelele. Un cer întunecat ca somnul, nu chestia asta rozalie înceţoşată, mă refer la întunericul unui orb. Pentru mulţi dintre noi, e un medicament. Necesar pentru reîncărcarea zilnică.

Înţeleg că e un preţ mic pentru numeroasele lucruri pe care le ai la oraş. Locuri de muncă. Distracţie mai bună, probabil, dacă nu trăieşti într-o casă pentru dezintoxicare cu multe restricţii. Autobuze urbane, bibliotecă şi băcănii la doi paşi, da, da, da. Uite, încă una: chei de la casă. Nu trăisem niciodată într-un loc unde oamenii să încuie mereu uşa, fie că erau înăuntru, fie că erau plecaţi. De obicei, nu ştiam nici măcar unde era cheia de la uşă. Chartrain nu credea aşa ceva. Am încercat să-i explicăm, a şasea sau a zecea oară când Viking sau Gizmo ori eu am plecat la muncă şi am uitat să încuiem. Credea că suntem pur şi simplu idioţi. Ne-a făcut ţărănoi şi necioplţi şi în toate felurile, neadaptaţi la lumea reală. Ştiam că Chartrain ne iubeşte. Îl duceam cu rândul şi îl ajutam să-şi rezolve treburile la baie, pentru că nu doar picioarele erau distruse acolo jos. Măscările pe care i le-am fi putut spune nu erau aprobate, deci nu am făcut-o. Dar nu am înţeles niciodată ce credea că s-ar putea întâmpla cu o casă ca a noastră neîncuiată, de vreme ce nu aveam nimic de furat. Nu aveam voie cu droguri, nu ne permiteam electrocasnice şi singura noastră bijuterie era prinsă bine de Chartrain. Totuşi am învăţat măcar asta despre cum să trăieşti în aşa-zisa lume reală. Să încui casa.

Am încercat în această istorisire, de mai multe ori, să identific exact momentul în care totul începe să se prăbuşească. Totul, adică eu. Dar există şi opusul, când o nucă mică se sparge înăuntrul tău şi un arbore începe să crească. Chiar mai greu de nimerit. Pentru că o să crească multă vreme până să observi. Ani, poate. Apoi, într-o zi, spui hopa, crăpătura aia mică dintre urechile mele s-a transformat într-un afurisit de arbore al minunăţiilor.

De-a lungul anilor a fost mai ales sarcina lui Angus să spargă nucile cele mai tari ale lui Demon, pentru că mereu s-a aflat prin preajmă şi m-a suportat. Şi a domnului Armstrong, cunoscut spărgător în serie al nucilor din minţile de la gimnaziul Jonesville. Dar mai e cineva, pe care n-aţi putea să-l ghiciţi niciodată: Tommy. Încă din vremea lui Tommy cel amărât din biroul lui de la ziar, care îşi smulgea părul din cap, doborât de vestea că noi, cei de la deal, suntem năpăstuiţii

Americii. Ceea ce a dus la dispariţia şocantă a desenelor *Stumpy Fiddles*, creionul lansând provocarea: *Descurcă-te tu mai bine*. Nu eram decât doi băieţi de plasament căliţi de timp, care pălăvrăgeam. Poate să iasă vreodată ceva bun din asta? Staţi aşa.

Tommy se simţea singur acum la biroul de la ziar, atâta lucru ştiam şi eu, după cât de multe e-mailuri scria. Citea în continuare cărţi şi îmi scria mesaje despre cărţi şi despre gânduri inspirate din cărţi, aşa cum îmi spunea cândva toată povestea din ultimul Boxcar Children, până la ultimul detaliu pe care îl auzeam înainte să mă ia somnul. Acum se cufundase în istoria tuturor lucrurilor legate de Apalaşi. Şi se bloca în chestia cu năpăstuiţii Americii, Tommy nu evolua. Dar eram în relaţii bune, ca pe vremuri, vorbeam despre iubita lui, Sophie, despre noii mei prieteni de la dezintoxicare, de acum eram amândoi în aceeaşi barcă când venea vorba despre întâlniri cu fetele. Banda noastră desenată cu *Red Neck* era băgată la sertar o vreme. Pinkie ne dăduse voie, atât timp cât promiteam ca în cele din urmă să revenim şi să ducem la capăt înţelegerea de douăsprezece luni. Era o opţiune pe care ne-o indusese Annie în contract Era clar, văzuse că urma să mă prăbuşesc.

În ceea ce priveşte cărţile despre care voia să vorbim, nu pot să vă spun nici măcar despre ce erau. Îmi doream sincer un Boxcar ca lumea, cu început şi sfârşit, pentru că astea nu duceau nicăieri. Teorii. Eu îi povesteam despre lucrurile grele şi surprinzătoare ale vieţii la oraş, iar el mi le explica în cuvinte din cărţi. Susţinea că noi, acasă, suntem oameni legaţi de economia pământului, iar la oraş există economia banului, i-am spus că nu toată lumea de aici avea bani, sunt oameni care au ca singur bun o bucată de carton, atât de jalnici, că-ţi vine să le dai cămaşa de pe tine. (Ceea ce Tommy ar face.) Şi el zicea: „Exact. În oraşele voastre, banii sunt baza, îi ai sau nu-i ai, rămân singurul mod de a face rost de ce îţi trebuie: mâncare, haine, casă, muzică, distracţie”.

Poate că vouă vi se pare că aşa e normal. La noi acasă e altfel. Adică, da, îţi doreşti bani şi un loc de muncă, dar mai sunt şi alte o sută de lucruri pe care le faci ca să te descurci, mai ales bătrânii şi fermierii cu recolte, grădini de roşii şi altele. Vânat şi pescuit, plus toate chestiile de care se ocupă femeile, care fac pături şi haine. Mare sau mic, locul pe care trăieşti e al tău. Am cunoscut oameni care creşteau vaca în curtea din spatele rulotei închiriate. Acum începeam să pricep de ce castelul pierzaniei al lui June mă speriase de moarte. Un pământ pe care să stai, asta e baza noastră. Punga cu dovlecei văratici şi fasole păstăi pe care ţi-o dă oricine din grădină şi tot aşa. Balansoarele de pe verandă, unde bunicuţele se strâng şi tricotează haine pentru viitorii bebeluşi ai fetelor de liceu însărcinate. Sandviciurile pe care le fac doamnele de la biserică şi le dau copiilor înfometaţi pentru sfârşitul de săptămână. Sincer, eu aş spune că suntem economia de vlagă. Sau, mă rog, eram, până când totul a început să se ducă pe produsul mai nou. Noi nu economiseam vlaga, o dădeam fiecăruia şi tuturor

celor cu care ne întâlneam, pentru că urma să avem nevoie s-o primim înapoi după puţină vreme, odată cu sfaturile gratuite şi uneltele electrice. Farfurii acoperite la înmormântare, muzică de estradă la nuntă, o mâna de ajutor la culesul tutunului. Doar vorbeam despre toate acestea şi mi se şi făcea dor de viaţa cu uşi care nu se încuie şi despre care Chartrain spunea: Nu e Lumea Reală. N-ar fi rezistat nici o zi în Lee County. Toţi ne dorim lucrurile cu care suntem obişnuiţi.

Tommy şi cu mine discutam mult prea mult despre aceste prostii, şi toate e-mailurile pe care le trimiteam de la bibliotecă implicau niscai stratageme cu o bibliotecară bună pe nume Lyra, vă povestesc mai multe despre ea mai târziu. Nu mă aşteptam să iasă nimic. În general, îi sporeau exasperarea lui Tommy. Mi-a arătat că tocmai lucrurile pe care le facem noi la ţară ca să ne descurcăm, precum agricultura, pescuitul, vânatul, preparatul propriei tării, sunt transformate în glume pline de ură împotriva noastră. Nu se înşela, din punctul de vedere al caricaturilor, căcaturile astea refuza să dispară. Pălărie de paie, undiţă, ditamai carafa. Omoară-l pe Stumpy Fiddles, în urma lui vine Jiggle Billy[37] la programele pentru adulţi. Dar nu puteam să spun decât: „Tommy, şi tu, şi eu ştim că nicio variantă nu e mai bună. Până la urmă, totul nu e decât o ţeapă. Deci ţeapa noastră e altfel. Şi ce?”

Iar el spunea: „La asta trebuie să mă mai gândesc”.

[37] Personaj de desene animate, reprezentare caricaturală a locuitorilor din mediul rural din sudul SUA.

62

Pentru că trăsesem lozul cel mare fiind orfan, nu lucram cu normă întreagă precum cei mai mulţi colegi ai mei. June se oferise să mă ajute dacă aveam nevoie şi era cu ochii pe mine. Dar mă obişnuisem îndeajuns să plătesc în felul meu. Chiria lunară pentru casă era luată din contul meu de asigurare socială, iar slujba cu jumătate de normă de la Walmart acoperea restul. Distracţiile vieţii de om treaz sunt toate acele lucruri bune din viaţa omului despre care se spune că nu costă nimic. Respiri, dormi, te bucuri de noua funcţionare regulată a intestinelor. Mănânci ce găteşti prost tu singur. Cerşeşti câte un Camei şi joci poker pe câţiva bănuţi, îi asculţi pe doi băieţi din Kentucky cum spun glume despre cei din Tennessee, pe care le-ai auzit în copilărie spuse despre cei din Kentucky. Auzi poveşti înfricoşătoare de cartier, într-un limbaj care ţi-ai dori să aibă subtitrare. Stăteam o grămadă la bibliotecă.

Bibliotecara principală de la filiala noastră era Lyra. Deloc genul obişnuit. Avea părul roşu precum cireaşa, cu şuviţe scurte, drepte şi un tatuaj pe tot braţul cu *Moby Dick*. Vasul care se scufunda, valurile învolburate, balena furioasă. Se îmbrăca în pantaloni scurţi, colanţi-plasă şi cizme de motor, indiferent de vreme. Niciun semn de flirt. Nu mi-o mai trăsesem după Dori, nici măcar o dată. E un fel de moarte să cunoşti atât de bine un alt trup, să te gândeşti la el mort de acum, în pământ. Erau zile când asta mă ucidea. În altele, nu simţeam nimic. Sexul nu era decât o parte vagă şi plină de probleme a vieţii febrile pe care o lăsasem de partea cealaltă a unui perete de sticlă. Consilierii îţi atrag atenţia că aşa s-ar putea să fie şi te sfătuiesc să nu te implici romantic până când nu eşti sigur de recuperare. Cu atât mai mult cu cât eşti un tânăr cu nenumărate probleme cu mama lui şi o atracţie faţă de cazuri-limită care sunt sortite să te tragă la fund. Lyra părea destul de stabila, dar ştiam cum sunt eu când mă implic. Nu puteam să zgândăr animalul fără să fiu înghiţit de viu. Fata asta venea la muncă mirosind a iarba şi părea să fie o petrecăreaţă din toate punctele de vedere. Am ales să nu aflu.

Am găsit alte moduri de comunicare. Îi plăceau cărţile, evident, şi m-a îndrumat spre mai multe, dintre care unele m-au făcut mai deştept, altele au fost doar ciudate. M-a ajutat să învăţ pentru Testul de Dezvoltare Educaţională[38], care s-a dovedit de o suta de ori mai uşor decât să fiu prezent fizic pentru încă doi ani de dizgraţie şi droguri la suprapreţ, stinse cu deparazitant pentru oi. Şi de asta aş fi avut parte, în calitate de General eşuat. Cred că mai toată lumea e de acord, partea grea la liceu sunt oamenii.

---

[38] Test la patru materii, echivalent cu o diplomă de absolvire a liceului în SUA.

Dragostea secretă a Lyrei erau computerele. Ea mi-a făcut adresă de e-mail şi mi-a arătat cum să folosesc scanerul bibliotecii ca să-mi încarc desenele. Red Neck, după cum am spus, a trebuit să tragă pe dreapta şase luni, dar, din clipa în care am avut în minte doua idei pe care să le rumeg, m-am pus imediat din nou pe treabă. Tommy avea ce îi trebuia la biroul de la ziar, deci puteam să facem schimb de schiţe. El venea cu idei de poveşti, eu le desenam, el făcea umbrele şi tipărea. Cum ambii lucrători erau treji, eficienţa noastră era de categorie superioară. Pinkie voia să ne prelungească contractul încă un an.

Cu o undă de tristeţe, am hotărât să refuzăm. Amândoi mergeam mai departe. Tommy şi-a întâlnit în sfârşit prietena şi era ce trebuie. Sophie era topită după Tommy, la fel şi familia mamei sale, care a organizat o masă mare ca să-l cunoască toate rudele. Tommy s-a întors acasă, a anunţat-o pe Pinkie că mai lucrează doar două săptămâni, s-a extras din spaţiul utilitar al familiei McCobb şi s-a mutat la Allentown, Pennsylvania. S-a căsătorit cu Sophie la Clubul Cetăţenilor Polono-Americani, unde a avut loc o recepţie imensă cu o fanfară care cânta polca. Îmi dau lacrimile, nu glumesc. Tommy avea o familie. Până să-l văd din nou, avea să fie tată.

În ceea ce mă priveşte, trecusem de faza cu supereroi, chiar şi cei din categoria ţărănoilor, atât de necesari. Stilul Fleischer al lui Red Neck mă ţinea pe loc, ochii aceia bulbucaţi şi membrele ca nişte macaroane păreau puerile. Voiam să încerc ceva mai dur. Lyra mă educa, şi nu în felul pe care şi-l închipuise mintea mea leneşă. După ce m-a îndrumat spre secţiunea cu benzi desenate şi romane grafice pentru adulţi a bibliotecii, mi-a arătat ce se întâmpla în lumea benzilor desenate online, de mi-a picat faţa. M-a ajutat să-mi construiesc propriul site. Asta însemna în primul rând să mă dau din calea ei, ca să poată să izbească furioasă în taste în timp ce eu mă pierdeam în peisajul oceanic dramatic de pe braţul ei drept. Puteam să-mi încarc desenele pe site şi astfel mi-am început afacerea. La fel cum se întâmpla în majoritatea afacerilor domnului McCobb, nu am scos niciun ban în primul an. Spre deosebire de el, m-am ţinut tare. Era propriul meu univers mic, creat sub pseudonimul meu, Demon Copperhead. De acum eram departe de terenul de fotbal şi de folclorul din Lee County şi mă obişnuisem din nou cu numele mamei. Cei mai mulţi oameni îmi spuneau Fields. Dar mai aveam o parte importantă pe care nu voiam să o pierd. Tata.

Totul a început cu vechea mea idee, Neckbones. Cu permisiunea lui Tommy, am desenat o parte din istoriile celebre locale văzute prin ochii unor schelete. Dezastrul de la mina Knox, accidentul de tren de la Tunelul Natural. M-am jucat şi cu ideea care îmi venise în cele mai triste zile cu Dori: *Incapabilii*, o bandă desenată despre un cuplu de drogaţi care încercau să se gospodărească. Tipul era Crash şi fata era Bernie, doi adolescenţi care încercau să se maturizeze singuri. Prăjeau cârnaţi pe motorul de la maşină în timp ce umblau să-şi găsească furnizorul şi făceau reparaţii prin casă cu bonguri şi cleşti pentru ţigări cu iarbă.

M-am străduit cât am putut să fie trist şi adevărat pentru tinerii dependenţi, ridicoli şi distruşi. Şi cu ranchiună. Într-unul dintre episoade, Crash îşi completează reţeta pentru pastile la farmacie şi farmacista se apleacă spre el şi îl avertizează:

— Asta e tare, dragule. Reprezentantul Purdue o ia ca să poată să doarmă noaptea.

Nu spun că exista o piaţă pentru toate astea. Dar vremurile satului celui mare erau abia la început. Dacă pentru fiecare picior există un pantof potrivit, picioarele singuratice şi ciudate aveau şanse mult mai mari să şi-i găsească pe ai lor pe internet. Desenele mele neobişnuite au strâns un grup de admiratori care a crescut, iar după un an vindeam abonamente. Nu foarte multe. Din fericire, nu o făceam pentru bani. Un lucru am învăţat şi eu de la domnul Armstrong, în timp ce mă străduiam din greu să rămân prost: o poveste bună nu copiază pur şi simplu viaţa, îi dă peste nas. De aceea tipii ca Chartrain poartă haine prea mari şi dinţi îmbrăcaţi în aur, iar domnul Dick pune cuvinte pe zmeie şi le trimite către soare. De asta desenez eu ce desenez.

Angus păstra legătura cu mine. Îmi urmărea benzile desenate, care îi plăceau, şi mă ţinea la curent cu ce se întâmpla la Nashville: la colegiu era greu, elevii de colegiu erau o gloată de golani răsfăţaţi şi toţi, inclusiv profesorii, râdeau de accentul ei de munteancă. Era acolo cu bursă şi nu înţelesese că urma să fraternizeze cu – aşa cum spunea ea – mâncători de cozonac şi prinţi ai capitalismului. Mă bucuram să constat că Angus îşi păstra personalitatea de câştigătoare.

Îmi spunea ce cursuri îi plac şi cum se prostesc fetele bogate din diverse grupuri, atât de dornice de atenţie încât, sub pretextul că e prea cald, îşi scoteau bijuteriile la ore. Şi cum anumiţi asistenţi libidinoşi le dezbrăcau pe furiş din priviri pe acele fete. Nashville îi plăcea ca oraş. Baruri ieftine, librării, mâncare extraordinară, din ţări de care nici nu ai auzit. Teoretic eram amândoi în Tennessee, dar la o jumătate de zi de mers cu maşina şi la câteva universuri depărtare. Spunea că la Nashville puteai oricând să vezi orice celebritate, Brooks sau Dunn, Carrie Underwood etc., pentru că, şi dacă nu locuiau acolo, stăteau prin preajmă şi aşteptau să-şi înregistreze albumele. Odată o văzuse pe Dolly Parton, în puii mei, la băcănie, cumpărând salată. I-am spus că celebritatea pe care am văzut-o eu cumpărând legume era Crazy Marv din reclama pentru maşini la mâna a doua: „La preţurile astea vă daţi seama că mi-am pierdut minţile”.

Tommy îşi trăia în sfârşit viaţa, iar e-mailurile lui se împuţinau. Pesemne că îi împuia acum capul lui Sophie, teoretic. În afară de întâlniri şi de consilierii mei care îşi făceau treaba, Angus era singurul om care mă mai întreba cum mă descurc. Cât de mult mă mai gândesc să iau ceva, cum mă abţin. Cum merge

călătoria dezlănţuită, dacă sunt gata să am încredere în ea de acum, i-am povestit despre inspiraţia venită din cafeaua neagră şi despre prăpastia adâncă în care îmi era groază să nu ajung din nou. Şi despre pastila roz pe care o băgăm sub limbă în fiecare dimineaţă ca să le elimin pe toate celelalte câte zile voi mai avea şi care deocamdată funcţiona, i-am mărturisit tentaţia secretă de a face o versiune în benzi desenate a Cărţii Alcoolicilor Anonimi. I-am povestit despre Viking, Gizmo şi Chartrain. Iar ea îmi zicea de cineva cu care învăţase sau petrecuse, de o pisică pe nume Jacko, cu care făcuse o excursie în vacanţa de primăvară. Dar niciun nume nu ieşea în evidenţă. Cel mai adesea se ducea acasă în vacanţele şcolare, uneori stătea la domnişoara Betsy şi la domnul Dick. Asta m-a mirat, că se întorcea. Fusesem sigur că într-un loc ca Nashville, unde se descurca toată lumea cât ai bate din palme, Angus avea să-şi facă prieteni. Dar se pare că nu.

Maggot, între timp, relua se legătura cu mine, în sfârşit dispus să mă ierte pentru scurtul moment de popularitate din liceu. *Incapabilii* i se păreau extrem de amuzanţi şi îmi trimitea mereu idei care fie erau de clasa a treia, fie prea vulgare ca să le pot folosi. Tipul ăsta nu cunoştea nicio cale de mijloc. Lucrau şi el, şi mama lui, unde credeţi, la PetSmart. Avea un prieten pe care îl cunoscuse la muncă, i-am spus felicitări, nu cumva era unul dintre buldogii ăia cu feţe mici? Mi-a spus nu, băşinosule, e directorul de la reptile. Eram în continuare Demon şi Maggot.

Principalul meu admirator s-a dovedit a fi domnişoara Annie, care acum voia să-i spun doar Annie. Domnului Armstrong trebuia să-i spun Lewis. Amândoi scriau o grămadă de laude deşănţate pe site-ul meu, îmi dădeam mereu seama că sunt ale lor, chiar dacă semnau cu nume false. Foloseau cuvinte ca „inovator” şi „vizionar”, care îi trădau imediat ca fiind profesori, nu copii şi drogaţi. În ciuda profeţiilor doamnei Annie, nu eram altceva decât un nimeni, dar ai fi zis că eram cel mai împlinit elev al lor. Lewis avea mari probleme cu comitetul şcolar, ca de obicei, deci se putea spune că reputaţia era o sabie cu două tăişuri.

Totul s-a schimbat când Tommy m-a sunat din senin. Treaba cu istoria alor noştri, nu renunţase la ea. Poate îi era dor de casă. Sau îi era greu să-i explice noii lui familii cum suntem noi, ţărănoii, aşa cum se întâmplă. Oricum, era atât de entuziasmat la telefon încât, nici n-a mai spus bună. *Demon! Ştiu de ce suntem pleava Americii, e război, a fost mereu şi nimeni nu se prinde de asta, nici măcar noi. Trebuie să faci un roman grafic pe tema asta*. Toate astea la ora trei dimineaţa, în pana mea. I-am spus că abia aşteptam să-mi povestească a doua zi.

O, da. Susţinea că intuise corect cele două tipuri de economie, una bazată pe pământ, alta, pe bani. Dar nu orăşenii aveau ceva împotriva noastră, personal. Ci cei de sus, guvernul sau ce-o mai fi. Ei erau mereu de partea celor care câştigau bani, din diferite motive pe care Tommy le-a pomenit, ceva cu monetizarea şi nu

ştiu ce cu băncile internaţionale. Principalul argument pe care l-am înţeles a fost că cei care câştigă bani plătesc impozite. Dar din ce cresc oamenii pe pământul lor ca să se hrănească nu poţi să scoţi nimic, nici din munca pe care o depun vecinii ca să se ajute între ei. E ca şi cum ai vrea să scoţi apă din piatră seacă. Deci cei de sus au început să le bage tuturor în cap să-i dispreţuiască pe cei de la ţară, spunând că suntem o formă de oameni mai primitivi, un fel de echipă de rezerve sau oameni ai peşterilor. Cu capete de formă ciudată.

Tommy se uita la televizor în zilele acelea şi vedea în sfârşit cum chestia asta apare peste tot. Ţopârlanii de la ţară sunt insultaţi, se fac eforturi să ni se ridice nivelul, e un război pe termen lung în care oamenii de la ţară sunt făcuţi de ruşine ca să se alăture Americii. Adică versiunii celorlalţi, din oraş. Televizorul este oracolul cel mai tare din toate timpurile, poate că toată lumea de la oraş pur şi simplu se ia după ce vede la TV, fără să observe metodele grosolane. Poate în aşa măsură încât nu pricep de ce dracului suntem noi aşa de supăraţi.

A fost nevoie de multe e-mailuri pentru ca Tommy să-mi spună de când se desfăşura treaba asta, ofensiva asta pentru a-i smulge pe oameni de pe pământul lor sfânt şi a-i atrage spre munca plătită. Dinainte de războaiele ţărănoilor care lucrau în mine, de terenurile luate pentru cărbune, de terenurile luate pentru lemn. Rebeliunea Whiskyului, de fapt, un război. George Washington pusese armata Statelor Unite pe oamenii noştri pentru că refuzaseră să plătească impozit pe rachiul de porumb. Pe care nici măcar nu-l vindeau, ci îl făceau mai ales ca să se distreze între ei. Cum scoţi bani de impozite din machealã? Răspuns: tu şi armata. Asta explică în mare măsură sentimentele oamenilor faţă de impozite şi arme.

Tommy spunea că lumea aşteaptă un roman grafic despre istoria acestor războaie, i-am spus că în cazul ăsta lumea trebuia să mai aştepte, pentru că nu aveam nici cea mai vagă idee despre cum să procedez. Apoi m-am culcat, m-am trezit şi am început să desenez. Tommy îmi alimenta linii narative aşa cum ai pune nişte vreascuri pe foc. Am vrut să-l intitulez *Războaiele hillbilly*, dar el a spus că nu, lumea avea să creadă că sunt aceleaşi prostii banale, cu oamenii de pe dealuri care se împuşcă între ei. Plus că mai erau şi alţi oameni ai pământului în aceeaşi situaţie. Indienii cherokee, care fuseseră izgoniţi de pe pământurile lor. Toate celelalte triburi, la fel. Negrii, după ce fuseseră eliberaţi, îşi doriseră propriile ferme, dar li se băgaseră mereu beţe în roate, până când renunţaseră şi se duseseră la oraş.

În mod surprinzător, treaba asta o pasiona pe Angus. De o veşnicie tot încercam să-i trezesc interesul pentru benzile desenate. Şi apoi, la colegiu, a descoperit romanele grafice de parcă ea le-ar fi inventat. Mi-l trimitea mereu pe ultimul care-i plăcea la nebunie. Nu chestiile obişnuite, SF şi crime, fetei astea îi plăceau chestiile întunecate. Şoareci evrei în lagăre naziste. Copii care cresc într-o firmă de pompe funebre. Despre *Incapabilii* a zis că sunt tari de tot. Îi tot spusesem

treaba asta, există tot felul de benzi desenate pentru adulţi. Dar niciuna dintre ele nu e şi cu noi, a replicat. Nu greşea.

În cele din urmă i-am spus *Loc înalt*. Războiul de două sute de ani pentru a ne ţine trupurile şi sufletele în munţii noştri. Am început să urc capitolele pe site pe măsură ce le terminam şi mi-am câştigat un fan-club ciudat şi înfocat, în parte profesori de istorie, în parte sudişti get-beget. Apoi un tip mi-a scris im e-mail şi mi-a explicat că la compania lui se publică romane grafice şi s-ar putea să fie interesaţi de al meu, puteam să-i trimit tot materialul? Tipul ăsta era din New York. Chiar credea că-i dau pe tavă ce am?

Vorbeam cu Annie destul de des la telefon, dar după vestea aceasta a vrut să mă vadă în persoană. Un contract pentru o carte, mânca-ţi-aş ochii tăi, am încheiat citatul. Voia să se uite la tot ce aveam şi să mă ajute să formulez o propunere. S-a oferit să vină la Knoxville. Suntem într-un moment în care Annie e gravidă în vreo opt luni, dacă n-am spus deja asta. Cum te întorci cu spatele, se întâmplă o nefăcută. De bun-simţ era să mă duc eu la ea.

Teoretic, puteam. În trei ani şi jumătate ca rezident curat, de la o lună la alta, îmi câştigasem o viaţă fără oră de stingere, aveam propria maşină, plecam la sfârşit de săptămână. Administratorii casei chiar îmi băteau apropouri. Viking se întorsese de acum în Bell County, iar Gizmo îşi evalua posibilităţile. Coada celor care voiau să vină aici era nesfârşită, la propriu. Dar nu puteam să-mi închipui că mă duc în altă parte. Mai ales, nu acolo.

Nu condusul era problema. Încă aveam un permis valid, lucru pe care ceilalţi din casă îl priveau ca pe un număr de magie. Toţi le pierduseră pentru condus sub influenţa alcoolului sau a drogurilor, de multe ori, iar eu nu primisem nici măcar o amendă de circulaţie. Am încercat să le explic cum era în Lee County, unde toţi poliţiştii îţi sunt rude sau tovarăşi de droguri ori amândouă. Nu mai aveam Chevroletul Impala. Ultimul lucru pe care îl făcusem înainte să plec din Lee County fusese să-l conving pe Turp Trussell să-mi dea două sute de dolari pentru maşină şi pentru toate pastilele pe care le găsea în ea. În mai puţin de o lună a intrat cu ea într-un parapet de pe un segment al drumului 421 căruia i se spune „porţiunea urii”. În mod surprinzător, Turp nu a avut nimic, maşina, la revedere! Pentru mine a fost ca şi cum aş fi aflat despre eutanasierea unui câine din copilărie. Dar aveau să existe şi alte maşini în viaţa mea. De la o prietenă a mamei lui Chartrain am făcut rost de un Chevy Beretta la mâna a doua, obosit, dar accesibil, albastru ca oul de măcăleandru, ca să aniversez un an de cumpătare. După vreo lună, mi-am făcut curaj să merg cu el în centru. Un an departe de volan e vreme lungă. Direct în oraş, m-am cam aruncat. Am încercat să ţin ochii deschişi şi să mi-o amintesc pe June Peggot când parca paralel cu trotuarul în faţă la Starbucks, în Atlanta. Până în ziua de azi manevra aceea mă lasă mut. Există femei care au fost luate de nevastă pentru mai puţin de atât.

Deci aveam maşină. Aveam invitaţia lui Annie şi eram liber. Mijloace, motiv şi ocazie, cum se spune în *CSI*. Nimic nu mă reţinea, în afară de spaima pură. E greu de explicat cum poate să-ţi fie dor de un loc, să-l doreşti din tot sufletul şi să fii absolut sigur că te va desfiinţa din clipa în care vei ajunge, i-am spus asta consilierului la care încă mergeam o dată pe săptămână, doctoriţa Andresen, parte din dotările casei, pe lângă apă şi utilităţi. Cât se poate de diferită de domnişoara Barks. O doamnă mai în vârstă, cu pulovere gri încheiate până la gât, saboţi negri, profesionistă, cultă şi plătită decent, presupun. Era din Danemarca, o chema Milka şi, peste toate astea, era o persoană foarte plăcută. M-a ascultat povestindu-i despre o grămadă de prostii şi, sincer, eşti mai atent când vorbeşti cu un consilier cu care nu ţi-ai putea închipui nici pe departe că faci altceva. Doctoriţa Andresen era de părere să mă duc în Lee County. Sau cel puţin să-mi analizez temerile. Am întrebat-o care parte din a desfiinţa n-aţi înţeles-o?

Mi-a dat temă să scriu o poveste în care Demon se duce în Lee County şi se vede cu prieteni care îl sprijină în hotărârea de a rămâne curat. Ce i-am adus eu: „Pe o planetă care există doar în mintea doamnei Andresen, toată lumea s-a simţit bine şi nimeni nu s-a făcut praf". Mi-a oferit zâmbetul ei minuscul şi strâmb, obişnuită cu atitudinea mea faţă de temele pe care le primeam. Asta n-o oprea să mi le dea. Practic de la prima întâlnire se ţinuse de mine să scriu un jurnal al dezintoxicării, i-am spus că nu scriu, desenez. Mi-a zis că va fi doar pentru mine. Îl puteam arăta şi altora, însă doar dacă voiam. Ideea fiind limpezirea gândurilor şi procesarea traumelor. Nu ştiam de unde să apuc acel ghem. Mi-a sugerat să indic momentul în care începuseră problemele mele cu abuzul de substanţe, abandon şi aşa mai departe. Mi-a explicat că multor oameni li se pare un instrument util ca să-şi însuşească din nou propriile poveşti şi, de fapt, nu asta făceam cu benzile mele desenate?

Mă rog. Am avut mai multe începuturi ratate cu tot haosul ăsta. Crezi că ştii unde sunt problemele tale şi deodată te uiţi la pagină şi îţi dai seama că nu. Nu acolo. A început mai devreme. Ca războaiele astea care sunt de pe vremea lui George Washington şi a whiskyului. Sau, în cazul meu, capitolul 1. Pentru început, am făcut cumva şi m-am născut. Partea cea mai nasoală era în sarcina mea. Şi iată-ne aici.

63

În decembrie Annie mi-a scris într-un e-mail că bebeluşul îşi schimbase cumva poziţia şi că era posibil să-şi programeze curând naşterea. Trebuia să-mi mişc imediat hoitul până acolo. Am sunat-o şi i-am spus să nu-şi bată capul cu prostiile mele, să aibă grijă de bebeluş.

— Nu suntem îngrijoraţi, a răspuns. Doar sfidează regulile, încearcă să vină pe lume cu fundul înainte. Al cui copil crezi că e?

Părea cea dintotdeauna, nu-mi puteam imagina aspectul de pepene. Copilul ei şi al domnului Armstrong avea să fie beton, fără discuţii. Cu picioarele pe pământ, mare frumuseţe, material de primă mână pentru bârfele din Lee County.

— Te rog, vino, a spus. Am intrat deja în concediu, dar simt prea grasă ca să stau la războiul de ţesut şi n-am chef să gătesc, fiindcă, dacă mănânc sărat, am arsuri la stomac. Stau şi mă bălăcesc pe aici ca o balenă eşuată.

Avea nevoie de o ocupaţie. Voia să se uite la desene. În mod ciudat, doream s-o văd pe Annie în varianta balenă. I-am spus că o să mă gândesc peste noapte. Înainte să închid, a pomenit în treacăt că liceul organiza ceva important vineri în cinstea antrenorului Winfield. Nu doar fotbaliştii, ci tot oraşul. Mister se retrăsese după scandal, ca să-şi facă ordine în viaţă, iar tipul angajat în locul lui îi dusese pe Generals într-o situaţie altădată de neînchipuit: un sezon pierdut cu 4-6.

— Winfield e un afurisit de erou căzut, a adăugat. Cred că fac paranghelia asta pentru el fiindcă ar fi ilegal să-l ardă pe rug pe noul antrenor.

Mi-a mărturisit că înţelegea dacă aveam resentimente faţă de Winfield. Sunt sigur că şi June ar fi fost de aceeaşi părere. Presiuni inutile şi erori farmaceutice, imposibil de negat. Dar ea nu m-a văzut niciodată cum dormeam în spatele tomberoanelor, în căutarea unui lucru mai stabil decât oferta celor de la Departamentul de Securitate Socială. Mister m-a primit la el. Pentru cele mai rele lucruri care mi se întâmplaseră, îl învinovăţeam pe Watts. Pentru părţile cele mai bune, trebuia să dau de Mister şi să-i spun cât contaseră.

Dacă mă duceam, poate dădeam şi de Angus. Se întorsese după absolvire ca să se ocupe de câteva probleme ale lui Mister, dar spusese destul de clar că nu e decât în trecere. Avea lucruri mai importante de rezolvat, fără îndoială. Nu i-am scris. Nu am spus aproape nimănui, de vreme ce toţi prietenii mei erau de-acum mor ţi sau îşi aşteptau rândul. Doar lui Annie. Şi lui June, m-ar fi ucis să merg în oraş şi să nu o văd. I-am spus doctoriţei Andresen că aveam de gând să mă duc şi a făcut un lucru rar, a zâmbit cu toată gura.

— Cred că e puţin probabil să fii desfiinţat, a răspuns.

Stai să vezi, m-am gândit.

Doar drumul era suficient ca să mă dea gata. Ar fi trebuit să aleg altă rută, la întâmplare, chiar dacă ar fi durat mai mult. Ca să-mi păcălesc corpul că mergeam în altă parte. O dată la câţiva kilometri o amintire mi se spărgea ca un ou pe faţă. Cumberland Gap, pauza de toaletă în excursia la mătuşa June, când eu mergeam neinvitat şi miroseam urât. Gibson Station, unde doamna McCobb mă pusese să încerc să amanetez păpuşi Bărbie murdare şi un prăjitor de pâine folosit şi cu firimituri negre în el. Cedar Hill, unde crezusem că modelul meu din copilărie îşi cumpărase propria fermă, înainte să aflu că era un mincinos. Înainte să-i văd capul crăpat. Îmi procesam traumele, cum se spune. În ultima vreme redusesem mult numărul de ţigări, îmi aprindeam una doar în serile de poker şi în zilele triste şi ploioase. Când mă mai întorceam pe jos de la bibliotecă după ce Lyra fusese cam prea năbădăioasă. Bun, dar acum fumam ţigară după ţigară în maşină.

În Pennington, la periferie, am trecut pe lângă mallul părăginit şi fosta fabrică de pastile a lui Watts, despre care ştiam că se închisese. June îmi spusese că perversul fără inimă primise ce i se cuvenea, îl aştepta urmărirea penală federală. Era anul în care procesele începeau să se înmulţească, treaba cu Oxy fusese dată pe faţă. Angus spunea că până şi în Nashville lumea vorbea despre Oxy, însă doar în termeni de bandă desenată, personaje malefice corporatiste. Nimeni nu pomenea de oamenii mărunţi distruşi, dar care îşi prelungeau moartea vie datorită unor locuri ca prăvălia aceasta de pastile, cumpărând şi vânzând în parcare. M-am gândit la cumpărătorii mei de încredere. Tipul cu cadru de mers şi căciula de vânătoare cu urechi de blană, doamna tristă şi grasă cu un chihuahua. Cum naiba se descurcau acum? Din ce spunea June, recuperarea în Lee County se limita în continuare mai ales la grupuri de rugăciune, la revista *Grapevine* şi la întâlniri cu cei doisprezece paşi, în subsoluri. Cel mai bine era să n-o întărâţi pe tema asta. Purdue primise amenzi grele, dar aici nu ajungea niciun ban.

Annie ţinea morţiş să stau la ei, ca să poată întinde toate desenele din *Loc înalt* pe masa din bucătărie. Aveam întâlnire cu June la micul-dejun, a doua zi de dimineaţă. Altfel, nicio strategie. Îmi trecuse vag prin gând să mă văd cu prietenii, dar concretizarea acestor idei într-un plan mergea în direcţia a ceea ce doctoriţa Andresen numea ideaţie suicidară. Să mă duc la stadionul Five Star pentru chestia de vineri cu Mister, pe bune? Toţi oamenii de acolo aveau să încerce să-mi vândă droguri, asta în caz că nu mă iubeau ca să mi le dea gratis. Totul acolo era un declanşator. Liniile terenului, stâlpii porţilor, pantele pentru antrenament, care erau puterea mea supranaturală. Locul unde îmi făcusem şi îmi pierdusem norocul.

Am trecut de valea cu plante kudzu, de râul Powell şi de muntele care nu seamănă de fapt cu o faţă. Toate un pic golaşe în miez de iarnă, dar în stilul

răţuştei celei urâte, despre care ştiai că urma să se schimbe. Vagonul din faţa gimnaziului, curţile vraişte ale bunicuţelor. Vedeam oameni pe verande, dar ochii mei se fereau, cum învăţaseră. Îmi păstram vlaga. Dacă ar fi fost iulie, inima mi s-ar fi frânt deja în faţa frumuseţii. Aşa, riscam să mor de singurătate. Cum puteam să fiu aici cu atâtea lucruri cunoscute în jur, dar fără oamenii care să mă privească în faţă şi să-mi spună frate sau Doamne-ajută sau tu eşti ăla sau dragule, te ştiu de la magazinul de furaje? A fi aici însemna a fi cunoscut. Dacă nu există asta, Lee County nu înseamnă nimic.

N-am avut probleme să găsesc casa lui Annie. Eram un pic surprins de fiecare dată când Beretta o lua în direcţia corectă, de parcă Impala ar fi fost cea care ştia să meargă pe aceste drumuri şi cu ochii închişi, nu eu. Am bătut la uşa albastră şi am auzit-o pe Hazel Dickens cum alerga de colo-colo şi scheuna. Nu a venit nimeni. Am deschis uşa şi am strigat bună. Hazel Dickens s-a aşezat şi se uita la mine. Am închis uşa şi am bătut din nou. Toate astea înainte să văd un bileţel prins de sonerie: *Am plecat la spital, scuze. S-ar putea să fie alarmă falsă. O să te sune Lewis. Simte-te ca acasă.*

Şi atunci mi-am dat seama: urmau să aibă un copil, măi, să fie. Mă gândeam la gemenii McCobb, la plânsetele de toată noaptea, la ţâţele care mai apăreau din când în când. Aveam mari îndoieli că Annie ştie ce urmează pentru ea. Oamenii ăştia nu aveau nevoie de mine şi de cutia mea cu desene să le stea în picioare într-un asemenea moment. Am sunat-o pe June. Avea pacienţi şi o şedinţă cu personalul şi după aceea o întâlnire la departamentul pentru sănătate, dar a spus că eram binevenit. Du-te-n fosta cameră a lui Emmy. Urma să ne vedem, dacă nu în seara asta, mâine.

Deci pluteam în aer fără plasă de salvare. Nu aveam de gând să stau toată ziua la June. Am dat frâu liber maşinii şi am rătăcit fără ţel. Era o zi de iarnă tipică, foarte luminoasă. Am mers până la podul de peste râu, unde pescuiam cu domnul Peg. M-am uitat la apa strălucitoare până a trebuit să merg mai departe. M-am dus la Ţara Vagabonzilor, m-am aşezat şi m-am uitat în sus la fustele brazilor, m-am gândit la Angus, cum stătea pe spate sprijinită în coate şi mă citea perfect. A trebuit să mă ridic şi să plec. Soarele poleia cu razele sale casele şi cutiile poştale. Orice priveam îmi aducea lacrimi în ochi. Mă simţeam de parcă aş fi fost îndrăgostit de o femeie măritată. Niciodată n-aş fi putut să am toate astea. Să stau aici, singur, fără să iau nimic era peste puterile mele. Şi totuşi mi-o doream cu toate părţile înfometate din mine.

M-am ţinut de drumurile mai singuratice şi chiar n-aş putea să vă spun ce gândeam, dacă gândeam ceva, dar am ajuns pe cărarea spre Copaia Dracului. Era o chestie de tipul pasului 4, curaj şi inventar moral? Sincer, mă îndoiesc. Mai degrabă e ca şi cum te-ai lua la ceartă cu cineva de care eşti pregătit să te desparţi. Trebuia să găsesc locul care să mă facă să urăsc să fiu aici şi să nu mă mai întorc.

Pe porţiunea cu pietriş se mai vedea o maşină. Deci era în continuare deschisă publicului. Alte două morţi nu aveau să ducă la închiderea acestui loc, dată fiind lunga istorie a nesăbuinţei masculilor tineri. Şi a fetelor distruse. Nu mă gândisem la asta până atunci, nici măcar o dată. *Mama a fost aici*. A mers pe aceeaşi cărare ca şi mine. A privit ce am privit şi eu, chiar mai rău, sfârşitul bărbatului pe care îl iubea. Cadavrul lui. Tremuram un pic când am încuiat maşina, în care nu era nimic valoros, în afară de cutia cu desene din portbagaj. Obiceiuri de oraş.

Copaia Dracului s-a dovedit a fi primul loc în care ajunsesem în ziua aceea care nu era minat. Nu recunoşteam nimic. Cărarea era uscată ca iasca, pârâul era uşor de traversat pe pietre cu covoare albe de alge uscate. Nu mi-am udat încălţările. Aerul mirosea a mere dulci şi a încă ceva, soluţie de curăţat sau medicament. Copăceii de pe marginea cărării erau acoperiţi de flori galbene dese. Hamamelis, care înfloreşte iarna. Doamna Peggot făcea o alifie din ele şi ne dădeau cu ea pe zgârieturi. Toate astea mi-au venit în minte brusc, de la miros. Acum erau pline de albine, trezite din somnul de iarnă, umplând tăcerea cu zumzetul lor.

Tot aşteptam partea înfricoşătoare care nu a mai venit. Stâncile se ridicau înalte deasupra pârâului, acoperite de licheni deschişi la culoare, care le făceau să pară marcate, ca zidurile din cartierul meu din Knoxville. De câteva ori m-am aşezat pe câte un buştean pentru că mă durea genunchiul, pentru că mă durea tot timpul. Trecusem de faza în care mă autocompătimeam. Ca toţi băieţii din Lee County, fusesem crescut să fiu un catâr mândru, într-o lume care nu prea are nevoie de catâri. Încercasem soluţiile cunoscute pentru rezolvarea problemei, care în general trimiteau către o moarte timpurie. Şmecheria era să găseşti altele. M-am aşezat şi m-am uitat la pitulicile care ţopăiau pe marginea apei, dezgropau gâze şi întorceau brusc capul dintr-o parte într-alta ca nişte jucării cu mecanism. Am auzit în pădure un curcan care scotea sunetul ăla de băiat rău, irezistibil pentru femele. Am văzut o bufniţă pătată. Se ascundea, avea aceleaşi culori ca scoarţa copacilor, dar era dată de gol de o gaşcă de ciori zgomotoase care aveau o problemă cu ea. Probabil ceva legat de faptul că le fuseseră mâncaţi puii.

În cele din urmă, cărarea a devenit dificilă, dar niciodată înşelătoare, şi am ajuns la groapa cu apă mai repede decât mă aşteptam. Cascadele erau un firicel inofensiv şi balta în sine era de un albastru profund, simplu. Dacă tot faci cursuri de pictură, înveţi o grămadă despre culori, dar nu pot să explic acel albastru. Se vede în fotografiile din tărâmurile îngheţate. Albastru-păun în centrul adânc, mergând spre albastru-deschis pe marginile granuloase. Apa era vie la suprafaţă, perfect nemişcată dedesubt. Privirea mi se tot întorcea la mijlocul turcoaz. E un lucru pe care îl vezi foarte rar, dar asta este culoarea pe care o fac de fiecare dată copiii când desenează apa, dacă au creioanele colorate necesare. Ca şi cum ar şti din naştere că există ceva mai bun decât ce vedem zilnic.

Locul nu era doar al meu, mai era o familie pe partea cealaltă. Pe platforma de stâncă, acolo unde văzusem, sub craniul deschis, cel mai înfricoşător creier pe care-l cunoscusem. Şi, poate, ultimul loc unde au stat împreună părinţii mei, întinzându-şi picioarele la soare, sărutându-se. Ştia de mine în ziua aceea tata. Că eram pe drum. Îi scrisese mamei lui. Familia din partea cealaltă era compusă din părinţi şi doi copii, cel mai mic la vârsta la care se ghemuia şi împungea, în timp ce sora mai mare o ţinea într-un du-te-vino spre malul apei, ca un collie. Mama spunea nu, nu luaseră cu ei slipul, tata spunea nu, nu voia să intre, o să-i îngheţe poponeţul. Oamenii ăştia nu erau de aici.

Am spus salut. Au spus ziua bună şi nu că e frumos? I-am întrebat din ce oraş sunt şi au spus că din Australia, ceea ce m-a mirat. Oameni de pe partea cealaltă a planetei să vină aici. Am traversat stâncile până la ei şi mi-au oferit sticla lor cu apă. I-am atras atenţia surorii collie, învăţând-o cum să lanseze bărcuţe din frunze şi deodată numai asta făcea, fugea de colo-colo ca să le găsească pe cele mai mari. Cele de sicomor erau cele mai bune, cât nişte căşti de fotbal. Îmi plăcea că aveam companie acolo, familia aceasta cu doi părinţi vii şi copii care nu păreau să ştie ce înseamnă s-o încasezi cu cureaua. În cele din urmă m-am întors pe jos cu ei şi m-au întrebat ce sunt toate lucrurile din jur, hamamelisul cu florile iernatice, pitulicile. Le-am dat să mestece crenguţe de sasafras, care au gust de bere din plante. Fetiţa mi-a îmbrăţişat genunchii înainte să se urce în maşină. Şi mi-am dorit atât de mult să nu fiu singur.

Micul-dejun cu June a fost înghesuit între întoarcerea ei târzie şi altă zi lungă. Pe baterii, aşa era June a noastră. Era la fel de frumoasă ca întotdeauna, şi obosită, şi îşi arăta vârsta, care o fi fost aceea. Ne-am turnat sirop peste clătite şi mi-a spus lucruri despre Oxy, despre procesele la deschiderea cărora contribuise, începând cu întâlnirile la primărie şi petiţiile care îl înfuriaseră pe Kent. Erau încă în desfăşurare. Cele mai nocive medicamente ieşeau de pe piaţă, erau schimbate ca să nu se poată abuza de ele. Spunea că asta ar putea ajuta pe termen lung, dar ea avea să încerce să cureţe mizeria până la sfârşitul zilelor ei. Exista o generaţie întreagă de copii fără familii.

Nu am spus: *Păi, ai chiar aici unul*. Ştia.

Ruby înfiinţase la biserică un grup de ajutor pentru oamenii în suferinţă. Doamna Peggot se ţinea tare, în fiecare zi copii şi nepoţi veneau la ea ca să le facă de mâncare. Maggot şi Mariah lucrau încă amândoi la PetSmart şi erau cuminţi. Am promis că o să mă duc să-l văd în curând. Toată familia ştia de acum de prietenul lui Maggot. Unii dintre ei se rugau să fie doar o fază peste care să treacă, cei mai mulţi spuneau aleluia. June îl cunoscuse pe tânăr în persoană. Chiar era expertul în reptile al magazinului şi avea o grămadă de şerpi în bazine din sticlă în casa lui pe roţi. Am spus că suna destul de bine.

Lumina ochilor lui June era în continuare Emmy. Se mutase într-un apartament din Asheville cu alte câteva fete de la recuperare, cam cum stăteam şi eu. Probabil fără nopţile de poker şi filme porno. June spunea că apartamentul e într-o clădire mai veche, unde la un moment dat locuise Grace Kelly. Nu ştiam cine e, dar m-am prefăcut impresionat. Apoi a devenit serioasă şi m-a întrebat dacă Emmy mă rănise.

— Cum adică?

June şi-a trecut amândouă mâinile prin păr, cum făcea ea.

— Nu ştiu. E mare cuceritoare. Ştii ce vreau să spun. Băieţii roiesc în jurul ei. M-am tot întrebat dacă nu e un pic prea dependentă de toate astea.

I-am răspuns că nu pot vorbi în numele altora, dar eu nu roisem niciodată în jurul lui Emmy.

— Mă rog, bine, poate la început. A fost primul meu dezastru amoros. Dar n-am murit din asta.

June a zâmbit.

— Tu când faci una, o faci lată, nu-i aşa?

— Aşa e, doamnă. Nu mă las până nu mă duc la fund.

Apoi am întrebat-o cum era viaţa ei amoroasă şi s-a întins peste masă şi m-a ciupit de nas, ca şi cum aş fi avut doisprezece ani.

Mi-a spus că lui Emmy îi place Asheville la nebunie. Lucra la recepţie într-un restaurant şi era într-un grup de dans cu oameni care nu consumau droguri şi îşi acceptau corpul aşa cum este, da, da, există şi aşa ceva. Dădeau spectacole. Emmy se gândea să facă ceva legat de teatru. Deci asta era Emmy, din nou în drum spre stele. Am întrebat dacă îi e vreodată dor de casă.

Cana cu cafea a lui June a încremenit la jumătatea drumului spre gură.

— Tot timpul. Asta spune. Dar nu poate să se întoarcă. Nu ca să stea aici.

A vorbit cu mare tristeţe. Durerea veşnică a acestui loc, marile succese zboară, eşecurile rămân.

June presupunea că urma să mă duc la festivitatea organizată pentru Mister în seara aceea şi a fost uşurată când a aflat că nu. Încă îl socotea vinovat pentru prăbuşirea mea.

— Fiica lui, în schimb, Angus. Mai sunteţi prieteni? Am dat nas în nas cu ea ieri la departamentul pentru sănătate.

În e-mailurile trimise, Angus îşi transforma slujbele de vară şi pe termen scurt pe care le avea aici în comedii sumbre. Azilul de bătrâni unde oamenii vorbeau cu morţii. Asistenţii şcolari care îi convingeau pe copiii cu probleme să nu-şi ucidă profesorii. „O domnişoară remarcabilă”, a numit-o June şi sunt destul de sigur că pentru prima dată în istorie aceste cuvinte erau folosite în legătură cu Angus. Sau poate nu, ce mai ştiam eu? Simţeam ceva în stomac de fiecare dată când venea vorba despre Angus, pentru că îmi doream mult s-o văd şi îmi

doream mult să n-o văd. Toate celelalte lucruri se schimbaseră. Deci sigur şi ea se schimbase. Şi nu puteam suporta asta.

Lui June îi părea tare rău că trebuie să fugă, dar a fugit. Eu m-am urcat în Beretta şi am stat cinci minute bune cu mâinile pe volan până când s-a hotărât unde să mergem. La Murder Valley.

Bunicii şi domnului Dick nu le venea să creadă. Eu! Să-mi fac apariţia! Trecutul era categoric dat uitării, în ceea ce priveşte faptul că nu-mi văzusem de treabă. Faptul că ajunsesem la înălţimea de 1,95 metri mă spăla în mod clar de toate păcatele dinainte. Ea tot spunea că nu ar fi crezut că pot semăna şi mai mult cu tata, dar iată-mă acum. Cât despre domnul Dick, îl cucerise maşina mea. Se tot împingea cu scaunul prin jurul ei, o măsura dintr-o parte în alta, spunea: „E albastră!” M-au invitat la cină şi m-au întrebat dacă aveam de gând să mă mut cu ei. Le-am spus că sunt doar în vizită, dar mulţumesc oricum.

Mi-am petrecut timpul uitându-mă la cel mai nou zmeu al domnului Dick şi lăsându-l să-şi arate dibăcia. M-am urcat pe o scară şi le-am curăţat jgheaburile. Am deblocat o fereastră batantă care stătea deschisă din august. Casa nu mai era vasul solid de pe vremuri. Domnişoara Betsy mi-a spus că Jane Ellen absolvise, iar domnul Dick mi-a făcut cu ochiul, deci am înţeles ce însemna. Se măritase. Mă întrebam cine conduce pentru ei. A durat o veşnicie până când cina a fost gata, pentru că domnişoara Betsy se ocupa de tot şi devenise mai lentă. Picioarele arătau mai mult decât oricând ca nişte pungi de nuci în ciorapi. Avea un scăunel lângă aragaz ca să poată amesteca stând jos. Ştiu să recunosc durerea.

La cină mi-au cerut să le povestesc despre cartea pe care o scriam. Mi-a picat faţa. De unde ştiau? Angus. Le spusese totul despre poveştile pe care le scoteam pe computer şi despre cartea mea de istorie care urma să fie publicată. Nu s-a rostit niciodată cuvântul „desene”, nici nu s-a pomenit de „aventurile lui Crash şi Bernie, adolescenţi dependenţi”, deci pesemne că Angus dăduse lucrurilor un aer respectabil, lucru pe care îl apreciam. Le-am spus că voi avea un capitol în carte despre populaţia melungeon şi că mă bazam pe domnul Dick să mă ajute. A părut măgulit. La o dată ulterioară trebuia să le dau vestea că în carte erau mai degrabă desene decât cuvinte.

Mi-au povestit câte ceva despre Mister, mai multe despre Angus. Lucruri pe care ea nu mi le spusese, cum ar fi că era unul dintre cei mai deştepţi elevi din clasa ei de la colegiu şi câştiga premii. Materia ei de bază era psihologia, ceea ce ştiam, şi avea de gând să se ducă să studieze mai mult, ceea ce nu ştiam. Ca să devină consilier. Trecusem prin multe între timp, deci nu eram precum cei mai mulţi tipi pe care îi cunosc, care ar urla „doctor de nebuni” şi ar fugi mâncând pământul. Angus avea să fie grozav de pricepută. Le-am spus că asta e părerea mea.

După cină, domnul Dick s-a dus la culcare, domnişoara Betsy şi-a pus la loc şorţul şi eu am spălat toate vasele în timp ce ea stătea aşezată pe scăunelul de

lemn şi se uita la mine. I-am spus stai jos, mă ocup eu. Domnişoara Betsy se purta ca şi cum nu mai văzuse până atunci un bărbat care să strângă prin bucătărie şi poate chiar nu văzuse.

Voiam să-mi mai vorbească despre Angus, aşa că i-am pus întrebări. Cât de des venea pe aici, mai avea Jeepul Wrangler? Tot mai făcea pe şmechera, nu că aş fi folosit aceste cuvinte. De fapt, voiam să aflu dacă este aceeaşi Angus. Ce întrebare mai e şi asta? Evident, dacă s-ar fi măritat sau ar fi fost însărcinată ori altceva de genul ăsta mi-ar fi spus. Dar domnişoara Betsy auzise fragmente din povestea ei pe care eu nu le auzisem. O tot luam pe ocolite, ca şi cum ai arunca foarte atent o undiţă în apă. Nu muşca. Până la urmă am întrebat-o direct pe domnişoara Betsy: are un prieten?

Frecam vasul de sticlă în care gătise fasolea. Nu mă uitam la ea, curăţăm cu peria de sârmă. Într-un târziu a răspuns:

— Am bănuielile mele.

Era să scap vasul. M-am întors.

— Ce bănuieli?

Îşi scosese ochelarii şi faţa ei arăta ca un melc fără cochilie, încet, încet, a şters lentilele bifocale cu colţul şorţului.

— Nu trebuie să spun.

— Adică? Nu-i plac băieţii?

Nu a părut şocată de idee, care mi-a scăpat pur şi simplu, îmi pusesem aceeaşi întrebare şi în legătură cu domnişoara Betsy. Dar mi-a spus că nu asta credea.

— OK, am zis, mimând răbdarea.

M-am întors la vas şi l-am curăţat de lucea, dar dinspre domnişoara Betsy nu mai venea nimic. Dacă se ridica şi pleca acum, probabil aveam să mă fac de râs, urmând-o sus, linguşind-o.

— Chiar nu cred că ar deranja-o dacă mi-ai zice. E ca sora mea.

— Dar nu i-ai pus această întrebare.

— Nu.

M-a prins.

— Păi, poate ar trebui. Cred că e pornită pe un individ anume.

Cu o aşa afirmaţie şi la cum era Angus, treaba părea bătută în cuie. Avea să meargă direct la ţintă. Tipul avea să ştie.

— Cineva pe care l-a cunoscut la Nashville, atunci.

— Nu trebuie să spun. Nu mi-a mărturisit niciodată nimic. Dar, mă ştii, rar mă înşel.

Eram băiat bun. Mă bucuram pentru Angus. Speram să fie foarte fericită.

În noaptea aceea am dormit în acelaşi pat ca pe vremuri, vasul cu câte un catarg la fiecare colţ. Am stat treaz jumătate de noapte şi am trecut în revistă toate steagurile de care îmi aminteam. Ajutor. Capitulare. Angus era sora mea. Nu-mi puteam dori altceva pe lumea asta decât să fie fericită. Deci aveam să mă duc la

nunta ei cu domnul Nashville. Aveam să fiu bărbatul domnişoară de onoare, la fel cum Dori, în mintea ei dulce şi înceţoşată, o văzuse pe Angus ca pe femeia cavaler de onoare pentru mine. Angus ar fi făcut asta pentru mine. Acum era rândul meu să arunc cu floricele în fericita pereche. Mi-am luat gândul de la ea. Asta trebuia să fac, ca să mă pot trezi dimineaţa şi să mă duc să-l văd pe Mister.

64

Drumul de întoarcere din Murder Valley în Lee County mi-a dat un sentiment de nelinişte. Iarăşi, prea multe bombe artizanale. Aleea asta era locul unde mă certasem singura dată cu adevărat cu Angus, pentru că mărturisise că vrea să ne lase baltă pe toţi, ca să se ducă la colegiu, iar eu enumerăm greutăţile care mă pironiseră de crucea pe care o trăgeam după mine pe acest drum: aici am fost tâlhărit de o curvă de la o benzinărie. Aici am dormit într-o căpiţă. Îmi agitam sărăcia de puşculiţă plină de mânie. Mă făcea să mă chircesc acea amintire, plus sunetul ştergătoarelor care zgâriau bruma depusă pe parbriz. Temperatura scăzuse peste noapte.

Ce noroc aveam, mi-am dat seama atunci, că Angus mă suportase atâta vreme.

Blocul din Norton unde locuia Mister era cel mai frumos din împrejurimi, aproape nu-şi avea locul acolo. Vopsea elegantă, gri, cu o decor aţiune albă pe scările exterioare şi verande. Copaci abia plantaţi şi iarbă tunsă, peste tot prin parcări. *Trotuare*. Am văzut copii care se dădeau pe skateboarduri, de parcă pavajul ar fi fost un lucru normal. Habar n-aveau.

Sunasem înainte, deci Mister nu a fost surprins. Eu am rămas şocat. Gata cu şapca roşie şi cu fluierul, era rândul papucilor din piele şi al mirosului de om bătrân şi trist. Sprâncenele stufoase erau albe. M-a bătut pe spate şi m-a invitat să iau loc în camera de zi, recunoşteam mobilierul din casa veche. Dar apartamentul arăta şi pe dinăuntru la fel de nou ca pe afară. Covor cu urme de aspirator, şemineu niciodată folosit. Mister era un cu totul alt om într-o cameră ordonată. Asta-i treaba cu viaţa pe trezie: sărbătoreşte noul început, ţine în tine tristeţea pentru tot ce a rămas în urmă. În cazul lui Mister, o grămadă de echipament sportiv. Angus îmi spusese cum strânsese în grabă prin casa mare, băgase toată mizeria în camere lăturalnice şi apoi dăduse casa unui grup NASCAR pentru birouri. Chiria era de două ori cât plăteau pentru acest apartament. Deci se descurcau, după ce el renunţase la munca lui ca să se concentreze să-şi revină. Stătuse aici tot timpul cât fusese Angus plecată şi tot arăta ca o pasăre care nimerise pomul greşit. Mi-a spus că hotărâseră să vândă casa. Chiriaşii plecaseră şi Angus încerca s-o aranjeze pentru vizionări. Acolo era acum.

I-am spus că îmi pare rău că nu ajunsesem la petrecerea lui seara trecută. O, omule! S-a luminat, mi-a înşirat numele tuturor celor care fuseseră acolo. Generatii de Generals. Tată şi fiu mijlocaşi la închidere pe teren. A fost tare, tot spunea, ar fi trebuit să fiu acolo. Nu i-am zis că aş fi văzut doar dinţii lipsă din acel zâmbet. Conducător de joc 1, Repede-Nainte. Fundaş lateral, Kelly Ciocan.

Ursu', mort de un glonţ tras de el însuşi. Predecesorul meu, Collins. Cush Polk, de o cruzime de-ţi venea să-ţi smulgi părul din cap. Luase supradoză, probabil la primul pas alături de cărarea strâmtă din viaţa lui. Familia aceea bună, tatăl predicator, faţă în faţă cu un sicriu, întrebându-se despre mila eşuată a lui Dumnezeu. Dar Mister părea mulţumit să zăbovească în alt plan. Nu a pomenit de noul antrenor sau de sezonul ratat.

Nu am vorbit nici despre U-Haul. Fusese acuzat de delapidare, dar lucrurile se complicaseră şi scăpase cu amenzi şi eliberare condiţionată. Aflasem de la Annie şi domnul Armstrong, care îi toleraseră pe U-Haul şi pe escroaca de maică-sa, după ce îi umpluseră de noroi ani de-a rândul. Nimănui nu i-a părut rău când cei doi s-au târât departe, ca nişte şerpi prin iarbă, fără să lase vreo adresă.

L-am ajutat pe Mister să bea o oală de cafea şi am discutat despre lucrurile mai importante pe care voiam să le spun. Că îi eram recunoscător pentru ce văzuse la mine, că îmi părea rău pentru părţile unde o dădusem în bară. Greşelile lui nu erau decât eroarea obişnuită de a vedea în băieţii ca mine doar munca pe care o poţi scoate din ei la sfârşit de săptămână. Terenul arabil, terenul de luptă, terenul de fotbal. Nici nu am cuvinte pentru haosul ăsta. Dar Mister şi cu mine eram fraţi de doisprezece paşi, există un cod. Venisem.

Am oprit în dreptul conacului cu un gol în stomac. Ceea ce nu avea niciun rost, era doar Angus. Bună, pa-pa. Când i-am văzut Wranglerul, m-am mai liniştit. Vechi prieten pe patru roţi, vai de mama lui. Spusese că făcuse peste 300 000 de kilometri cu el, pe drumurile spre Nashville.

Am băgat capul pe uşă chiar când intra în camera de zi, ducea în braţe o cutie pe care era s-o scape şi a executat doi paşi uşori în stânga şi-n dreapta, surprinsă.

— Maa-mă, să vezi şi să nu crezi!

— Idem, am spus.

Era foarte frig în casă, probabil că tăiaseră deja utilităţile. Purta bluză pe gât roşie şi cizme miţoase, care arătau de parcă blana ar fi ajuns de pe oaie direct pe picioarele ei, fără prea multe modificări. Una dintre acele căciuli excesiv de colorate, tricotată, cu urechile şi fire din material atârnând.

— Rişti să îngheţe ţevile, am zis. Vrei să aprind focul?

A pus cutia pe pământ şi s-a încruntat la şemineul cât al unui castel. Când eram mici, încercaserăm să frigem bezele în el şi niciodată nu se terminase cu bine.

— Nu. Hai să nu dăm foc casei până n-am banii în mână.

Stătea şi mă măsura din priviri, cum făcea toată lumea acum. Arătam mai înalt decât aveam să mă simt vreodată.

— Pe de altă parte, a continuat, n-ar fi rău să te pun un pic la muncă pe gratis. Înainte să-ţi vinzi cartea şi să ajungi prea cunoscut ca să mai pot să vorbesc cu tine. Ce face Annie, apropo?

— O, fir-ar!

Aflasem de la domnul Armstrong că nu fusese o alarmă falsă şi că trebuia să aştept veşti. Telefonul sunase când conduceam şi primisem un mesaj. L-am citit acum, cu voce tare: Woodie Guthrie Amato Armstrong. 3 kilograme 200 de grame 55 de centimetri.

— Pe bune.

Gura ei s-a mişcat cu totul într-o parte, strâmbătura mea preferată. O împrumutasem pentru personajul meu Bernie. Chiar dacă observase, Angus nu a spus niciodată nimic.

— Ce, sunt prea bătrâni ca să ştie cum o să fie să te duci la şcoală ca băiat şi să te cheme Woodie?

— Eu nu mi-aş face griji, am replicat. Până la cinci ani o să i se spună altfel.

— Ceva de genul Hopa-Sus.

— Exact.

Alta pauză. Eram un motor neîncălzit, nu turam perfect.

— Drăguţă căciulă.

Şi-a scos-o şi s-a uitat la ea.

— Nu? Am cumpărat-o de la un tip de pe stradă, în Nashville.

Eliberat, părul ei şi-a intrat în drepturi, cumva mai feminin decât pe vremuri. Stăteam exact în aceleaşi locuri ca atunci când ne întâlniserăm prima dată. Mă simţeam nesăbuit, ca şi cum chiar aş fi dat foc la ceva.

— Îţi aminteşti prima zi când am venit aici? Şi am crezut că eşti băiat?

Strâmbătura.

— Angus, „ca vitele”.

— De ce?

— De ce ce?

— De ce m-ai lăsat aşa toată ziua? Ai fi putut să-mi spui.

N-a mai zâmbit.

— Cam târziu să mă întrebi acum.

Simţeam că îmi caut prilej de ceartă. Genul de ceartă care te ajută să te desparţi de cineva, bineînţeles.

— Aşa e. Mereu uit. Că tu trebuie să fii regina tuturor albinelor.

Ochii cenuşii au trecut prin mai multe schimbări până să se oprească la o culoare.

— Nu-ţi dai seama deloc cum era pentru mine? Nu am avut niciun cuvânt de spus. Un copil pe care nu l-am văzut niciodată se mută cu noi. Mister o să aibă în sfârşit parte de un băiat.

— Deci te-ai gândit să mă faci să par idiot.

A ridicat din umeri.

— Nu era plănuit, pur şi simplu s-a întâmplat. Îmi amintesc că mi-am spus că poate asta e şansa mea. Că o să ne înţelegem mai bine decât fraţii sau aşa ceva.

S-a uitat lung, m-a aşteptat să procesez informaţia.

— Ştii, n-a fost o chestie prea grozavă să fiu fată în casa asta.

Şi eu nu pricepusem nimic. Ochii roşii malefici ai lui U-Haul pe trupul ei de fetiţă, neglijenţa propriului tată, una dintre cauzele principale. Şi apoi am apărut eu, să-i povestesc despre cuceririle mele.

— Fir-ar, am spus. Îmi pare rău pentru tot. Ai fost cel mai bun frate din lume. Sau soră, cum vrei tu. Titular incontestabil.

A zâmbit, dar era un zâmbet gol.

— Ne-ai lipsit la paranghelia de aseară.

— Nici măcar nu ştiai că sunt în oraş.

— Ba ştiam. Mi-a spus June Peggot. Şi apoi n-ai apărut. M-am gândit că o să treci în fugă prin oraş fără să mă saluţi.

S-a aplecat să ridice cutia. Dar am apucat să citesc în ochii ei ceea ce voia să ascundă.

— N-aş face aşa ceva.

Aproape că o făcusem.

Am întrebat-o dacă mai pot să mă uit pentru ultima oară prin casă. De fapt, doar ca să mă liniştesc. M-am dus sus, în salonul cu fotoliile noastre, acum un spaţiu gol cu tavanul pătat. Am coborât înapoi şi am găsit-o în fostul birou al lui Mister, aşezată pe jos, cu teancuri de hârtii împrăştiate într-un cerc în jurul ei, încercând să-şi dea seama o dată pentru totdeauna ce trebuie salvat. Am întrebat-o despre munca ei şi mi-a povestit câte ceva, servicii la şcoală pentru copii prea stresaţi.

— Domnişoara Betsy spune că urmează să te apuci de alte studii. Ca să te faci doctor sau aşa ceva.

— Asistent social. Tehnic vorbind, m-am apucat deja. E o chestie de la distanţă, faci mare parte din cursuri online. Trebuie să mă duc acolo doar câteva luni, din când în când.

— La Nashville?

— Kentucky.

M-am gândit cu bucurie la Viking şi la Gizmo. Am luat dosarele pe care mi le întindea şi le-am aruncat într-un coş de gunoi. Îmi făceam curaj.

— Domnişoara Betsy îmi spune că eşti pornită pe nu ştiu ce tip.

Mi-a aruncat cea mai lungă, cea mai stranie privire. Aşa că am schimbat subiectul, am încercat să mă gândesc la întrebări politicoase, despre asistenţa socială. Avea să fie în spitale de nebuni sau cum? Mi-a spus că cel mai mult o interesau copiii. Situaţii de abuz, părinţi închişi. Am comentat că ăştia nu lipsesc pe aici şi a replicat că aşa se gândea şi ea. Siguranţa locului de muncă.

— Deci ai de gând să rămâi. Aici.

A dat din cap afirmativ.

— Şi se pare că tu nu. Poţi să fii desenator faimos de oriunde, să ştii. Între timp, ne-am instalat cele necesare ca să avem un internet puternic aici.

— Doar la asta mă gândesc de o zi şi jumătate. E tot ce îmi doresc, dar nu-mi pot imagina. Să stau aici, fiind... înţelegi tu. Fiind cine sunt acum. Tu cum poţi?
— Nu ştiu. Pas cu pas? Faci pur şi simplu ce trebuie făcut.
— Dar tu eşti un zeu întrupat, Angus. Nu ca noi, ceilalţi. Ştii asta, nu?
Ochii aceia de manga. Chiar era posibil să nu ştie?
Pe vremuri, nu ne atingeam niciodată. Niciodată. Regula era bătută în cuie. Dar ceva m-a făcut să mă întind şi să-i desfac palma dreaptă. Am desenat o inimă pe ea, am închis-o şi i-am împins uşor pumnul strâns spre ea.
— Scuze, zeiţa. Niciodată n-am gândit altfel, după ce am dat-o în bară prima dată. Ca să ştii.
A renunţat să se mai ocupe de hârtii şi s-a întors către o cutie cu benzi elastice pentru exerciţii, încâlcite rău. A răsuflat adânc şi s-a lăsat pe spate pe podea.
— La dracu’ cu tot căcatul ăsta! Bănuiesc că nu cunoşti pe nimeni care să aibă nevoie de un camion de echipamente sportive uzate rău.
— Ba s-ar putea.
Mă gândeam la colegii de echipă ai lui Chartrain. Fulger Fără Picioare.
S-a ridicat în capul oaselor.
— Atunci sper că ai dracului o maşină uriaşă.
— E destul de mică. Dar e drăguţă. Vrei să vii afară să o vezi?
— Tu şi drăguţele tale.
A împins cutia spre mine.
— Scoate, te rog, asta la mormanul de gunoi. Primul munte pe stânga, n-ai cum să-l ratezi. Vin şi eu imediat.
Afară se răcise, nu era nici măcar amiază. Stăteam şi mă uitam cum îmi ies aburi din gură, de unde am tras concluzia că încă eram viu pe dinăuntru. A început să ningă, doar câte un fulg, pe ici, pe colo. Mi-am aprins o ţigară. După treizeci de secunde a ieşit şi am ascuns-o la spate. A râs şi a zis că mă spune lui Mister. Şi după aceea ne-am înţeles bine. Am studiat mormanul imens de mizerii pe care le scosese din casă. I-am spus de unde putea să facă rost de un transportator cât un vagon de tren, cu trei sute de dolari. S-a uitat la Beretta şi a zis normal că aveam o maşină de culoarea oceanului. Nici nu mă gândisem la asta.
— Ai apucat să-l vezi până la urmă? După prima încercare, eşuată tragic?
Două încercări. Ea se referea la excursia şcolară ratată la Christiansburg. Nu-i povestisem prea multe despre dezastrul Richmond-Şoarece. Mi-am terminat ţigara Camei şi am strivit chiştocul.
— Nu vreau să vorbesc despre asta.
— Bun, am înţeles, deci nu. Dar e în continuare acolo. Ca să ştii.
— Vorbeşti serios?
— Da, dom’le. Îţi garantez eu.
— Te cred pe cuvânt. Doar ai diplomă de colegiu.

Pentru câteva clipe a ieşit soarele, în timp ce ningea. La noi se spune că asta înseamnă că diavolul îşi bate nevasta. Apoi nu a mai nins, iar eu am tras concluzia că asta însemna că ea îl părăseşte pe ticălos. Am întrebat-o pe Angus ce făcea cu Mister de Crăciun.

Mi-a aruncat o privire amuzantă, cu bărbia în piept.

— Ce Crăciun? Tu ai pus la cale toată treaba.

— Dar părea să-ţi placă mult. Mă înşel?

— Nu. Dar n-am ştiut ce să facem până să vii tu şi tot farmecul s-a pierdut după ce te-ai mutat. Tu erai tot farmecul, Demon.

O vreme nu am scos nicio vorbă. Mă încălzeam la un mic foc de amintiri ridicole şi speram că şi ea face acelaşi lucru.

— Încă am vaporul. În sticlă. Tot ce am avut vreodată am pierdut între timp sau am aruncat. Dar pe acela l-am păstrat. Credeai că o să ajung departe. Partea cu sticla n-a văzut-o niciunul dintre noi.

A deschis gura, apoi a închis-o. Şi-a desfăcut mâna stângă goală şi s-a uitat la ea, ca şi cum ar fi avut ceva acolo. Apoi a dus-o la spate.

— Îmi pare rău că tu şi Annie n-aţi reuşit să rezolvaţi treaba cu cartea, a spus.

— O să mă descurc. Şi sunt sigur că până la urmă o să mă sune din nou. E un copil, cât poate să dureze?

A râs. Dar ceva se cocea acolo.

— Am putea să mai încercăm o dată, am propus. Cu Crăciunul. Ce-ţi doreşti?

— Un cec mare şi gras pentru casa asta.

— Ştii cam cât îmi permit. Nu s-a schimbat mare lucru în privinţa asta, din păcate. S-ar putea însă să fi fost un pic mai cuminte.

M-a cântărit cu o privire care a mişcat ceva în mine, nu ştiu exact ce. Sau mă temeam să recunosc.

— Bine. Am eu un cadou pentru tine, a spus. Nu e împachetat. Acum mi-a venit ideea.

— Bun. Unde e?

— Hm. La opt sute de kilometri. Chiar lângă o grămadă de nisip.

Am râs.

— Mulţumesc.

— Vorbesc serios. Îţi dăruiesc oceanul.

— E iarnă.

— Ştii ceva? Nu-l împachetează şi nu-l pun deoparte. Stă acolo. Vrei sau nu vrei, prietene? Un afurisit de Ocean Atlantic la ofertă.

— Pot să-l iau la pachet?

Şi-a tras urechile de la căciulă cu amândouă mâinile, ca şi cum altfel ar fi levitat, şi s-a băgat în faţa mea. Cât de aproape a putut, fiind mai scundă cu treizeci de centimetri, privindu-mă de jos cu ochii mari cenuşii: *Nu glumesc.* A spus că are o săptămână liberă de la lucru, din cauza programului de testare sau

aşa ceva. M-a întrebat dacă aveam o zi anume când trebuia să ajung la Knoxville. Nu aveam.

— Ce zici, Demon? Spunem mulţumesc şi ne cărăm?

Am urmat-o înapoi la apartamentul lui Mister ca să înhaţe repede ce-i trebuia. Am luat Beretta, ca fiind opţiunea ceva mai puţin riscantă. Spunea că maşina albastră ca marea şi-o căuta şi n-a făcut nazuri că mirosea ca o scrumieră. Am ţinut ferestrele deschise până la Gate City şi s-a făcut al naibii de mult curent, la vremea care era afară, dar, până să ajungem pe drumul interstatal, am putut să le închidem. Şi totuşi încă tremuram dintr-un motiv sau altul, abia mă stăpâneam. Angus era deja cu câţiva paşi înaintea mea, cum avea să fie mereu şi mereu. Aşa de fericită! Complet relaxată.

A scotocit prin geanta ei cu cronţănele pentru maşină. A deschis o pungă de M&M's şi a aruncat una care a ricoşat din obrazul meu. Am cerut fault rutier. A cules-o de pe jos şi mi-a băgat-o în gură.

— Hai s-o lămurim cu motivele. Nu bronzul te interesează, nu?

I-am spus că nu. Voiam doar să mă uit la cana aia mare de apă.

— Bun. Pentru că o să fie frig. Dar sunt multe avantaje dacă te duci iarna.

Le-a înşirat. Fără aglomeraţie. Fără păuni ţanţoşi în slip. Tot locul avea să fie al nostru. Cazare la motel, la jumătate de preţ. Aşa era Angus când avea încredere în călătorie, urma să stăm la motel. Nu-mi era deloc clar încotro mergeam. Mai era sora mea?

S-a izbit peste frunte.

— O, Doamne! Stridii.

— Ce-i cu ele?

— Nu se mănâncă decât iarna! În iunie, iulie, august, sunt otrăvitoare. Trebuie să aştepţi lunile care au litera R.

Suna foarte dubios.

— De ce-ar fi aşa?

— Poţi să mă crezi sau nu, cu diploma mea extrem de avansată, nu ştiu. E una dintre chestiile pe care le auzi de la alţii. Am fost de câteva ori cu nişte prieteni la New Orleans.

Aha, ăsta era, prietenul.

— Şi spui că merită aşteptarea? Fiindcă eu îţi zic că doamna Peggot le băga în supă de Crăciun şi nu mă dădeam în vânt.

— N-are nicio legătură. Pe malul mării sunt proaspete. Le deschizi şi le sorbi. Crude. Practic, cred că sunt încă vii.

— Şi ăsta e un lucru bun?

— N-o să-ţi vină să crezi cât de bun. E ca şi cum ai săruta oceanul. *Demon.*

S-a aplecat înainte, ca să-i văd faţa, şi m-a ţintuit cu ochii ăia ai ei de fată rea, cu o privire care ameninţa să-mi strice dosarul virgin în privinţa amenzilor de circulaţie.

— Şi el te sărută înapoi.

Dumnezeule mare! Fata e pornită. Nu e sora mea.

Am vorbit tot drumul prin valea Shenandoah. Sfârşitul zilei s-a prelungit pe dealuri, apoi întunericul s-a lăsat în jurul nostru. Fulgii de zăpadă se roteau şi străluceau în lumina farurilor, ca nişte licurici în extrasezon. Ce nucă greu de spart fusesem! Conduceam cu mâna stângă, ţineam braţul drept pe spătarul scaunului de alături şi îmi treceam degetul mare peste perişorii de pe ceafa ei. Călătoria însăşi – drumul până acolo – este poate cea mai bună parte a vieţii mele până acum.

Aici suntem. Am trecut de mult de ieşirea din Christiansburg. Am trecut de Richmond şi ne îndreptăm în continuare spre est. Mergem spre singurul lucru mare despre care ştiu că nu o să mă înghită de viu.

Mulţumiri

Îi sunt recunoscătoare lui Charles Dickens pentru că a scris David Cop perfidă, critică plină de emoţie a sărăciei instituţionale şi a efectelor nefaste asupra copiilor din societatea lui. Acele probleme încă există. În timp ce-i adaptam romanul la locul şi vremurile mele, lucrând ani întregi cu revolta, inventivitatea şi empatia lui la îndemână, am ajuns să-l socotesc prietenul meu genial.

Mulţi oameni generoşi m-au ajutat să schiţez şi să colorez cadrele acestui roman, dăruindu-mi din experienţa lor pe subiecte care merg de la plasament şi serviciile de protecţie a copilului până la aspectele logistice şi disperările dependenţei şi ale recuperării, istoria Apalaşilor, benzi desenate şi fotbal de liceu. Greşelile sunt ale mele, autenticitatea este a lor: Camille Kingsolver, Reid Snow, Silas House, Kayla Rae Whitaker, Linda Snow, Amanda Freeman, Christine Dotson, Sue Ella Kobak şi Art Van Zee. Dincolo de romanul acesta, putem să-i mulţumim cu toţii doctorului Van Zee pentru dezvăluirile revelatoare privind opioidele periculoase date pe reţetă, care au adus în cele din urmă criza în atenţia publicului. Sunt plină de respect pentru cât de devotat le este pacienţilor lui.

Origin Project, înfiinţat de Adriana Trigiani şi Nancy Bolmeier-Fisher, ne îmbogăţeşte şcolile şi m-a inspirat pentru proiectul meu fictiv, Backgrounds. O parte din această poveste îmi vine dinspre bunicii mei, mamaie şi tataie, Louise şi Roy Kingsolver, şi dinspre stră-mătuşa mea, Lilian Wright Craft, care îmi vorbesc în continuare cu încrederea celor vii, într-un grai pe care anii mei departe de Apalaşi au încercat să-l alunge de pe limba mea, de ruşine.

Fiecare variantă provizorie a acestei cărţi a fost îmbunătăţită prin sfaturi primite de la cititori profunzi, mai ales de la Sam Stoloff, Terry Karten, Silas House şi Louisa Joyner. Judy Carmichael a potolit furtuna de pe mare şi nu mi-a lăsat bărcuţa să se scufunde. Steven Hopp, pe lângă faptul că a citit pagină cu pagină şi a discutat cu mine despre fiecare dintre ele, m-a hrănit la birou, m-a însoţit în aventurile pe teren şi m-a scos la soare, iar şi iar, ca să mă aducă înapoi din locurile întunecate unde a fost nevoie să merg pentru această poveste.

Pentru copiii care se trezesc înfometaţi în acele locuri întunecate în fiecare zi, care şi-au pierdut familiile din cauza sărăciei şi a analgezicelor, ai căror lucrători de caz le tot pierd dosarele, care se simt invizibili sau care şi-ar dori să fie astfel: cartea aceasta e pentru voi.